I.e.35.

I.e. 35

CH·1·12·

GERARDI IOANNIS VOSSII

DE

HISTORICIS GRÆCIS

LIBRI QVATVOR.

ALESANDRINA

Lugduni Batavorum,
Apud IOANNEM MAIRE,
ANNO clↄ Iↄ c xxiv.

Illuſtriſſimis ac potentiſſimis Dominis

ORDINIBVS
Hollandiæ & Weſt-Friſiæ,

GERARDVS IOANNES VOSSIVS
dicat ſacratque.

Illuſtriſſimi ac potentiſſimi Domini,

QVemadmodum nihil homine libero indignius videtur, quàm ſi geſta ſuæ ætatis, aut gentis ignoret : ita nec fuerit ei glorioſius, aut conducibilius quicquam, quàm ſi inclytis quibuſq; in nationibus obſervârit res ab ætate ſuâ maximè remotas. Hac cùm parte ſapientia Græcorum, tantopere licet celebrata, Solonis adhuc temporibus claudicaret : eos propterea Ægyptius ſacerdos ſemper pueros eſſe aiebat. Sed quos tum ille pueritiæ arguebat ; hi progrediente ætate evaſerunt, ut ſimiliter loquar, grandævi ſenes. Nam multi poſtea eâ in gente fugitivam antiquitatem revocarunt : longeq; in illa plures ſingulis fuere ætatibus, qui res proderent ſui temporis. eæ autem etſi, cùm in literas referrentur, in recenti hominum memoria eſſent, nunc nihilominus,

poſt elapſa tot ſecula, meritò inter veteres cenſentur. Nec illi duntaxat, quibus in Græcia naſci obtigiſſet; ſed etiam, quos iſti, pro faſtu inſito, barbaros dixere, ſermone Græcorum res gentis ſuæ condiderunt. Fecere hoc Aſſyrij, fecere Ægyptij, Afri quoque, aliæque nationes plurimæ. Itaque nec facile eſt invenire gentem ullam, cujus non Græcè res traditæ ſint. Quamquam verò magna ſatis ea laus eſt: tamen habent quoque altero nomine, quo ſe jactent, hiſtorici Græci. Quantum enim vetuſtate antiſtent Romanis, argumento illud erit, quod Antiochus Syracuſanus, & tot alij, qui ipſas res Italas primi conſignarunt, non Latinè ſcripſerunt, ſed Græcè. Vtroque horum impulſus, hiſtoriam de hiſtoricis ſcripturus, ab Græcis auſpicandum duxi. Nec qui cum eloquentiæ ſtudio doctrinam temporum in Academia veſtra profiterer, hanc de florentiſſimis tot ſcriptoribus provinciam à munere meo alienam judicavi Sciebam enim illa, quæ vulgò de veterum temporibus feruntur, non ulteriùs fidem mereri, quàm de iis traditum eſſet ab hiſtoricis antiquis. Et fatebuntur omnes, non certiùs modò, ſed ſuaviùs etiam, cuncta hauriri ex fontibus vetuſtatis. Iccirco ut eos ducerem ad fontes, qui vel me audire, vel legere noſtra haut gravantur: exponere operæ pretium exiſtimavi, quod argumentum quiſque ex hiſtoricis Græcis tractâſſet: de ætate etiam in longè plurimis indicium feci: ſubinde quoque judicium tuli de fide, ac ſtylo. Etſi autem primitus afferre illos ſolùm animus erat, quorum monumenta nobis injuria temporum minimè invidiſſet: poſtea tamen ſatius arbitrabar, ſi nec omnino cæteros præterirem: partim quia ſcriptoribus vetuſtis non parùm lucis ex eorum notitiâ accedere poſſe videretur: partim quoniam cenſerem, non penitus periiſſe

illos,

illos, quorum fidem juniores priſcis in rebus ſe fateantur ſequi. Siquidem ut parentes dicuntur vivere in liberis: ſic illi quodammodo ſuperſunt in iis, à quibus rerum veterum toties laudantur autores. Qualiſcunque autem fuerit opera hæc noſtra, vobis eam, Illuſtres ac Præpotentes D D. ORDINES, offerre ac dicare auſus fui. Nempe jamdiu eſt, quòd cura hæc me anxiè ſollicitat, quâ ratione tandem pro tot tantiſque erga me beneficiis veſtris grati ullum animi ſymbolum conſecrare vobis poſſim. Sed de paupere penu nihil occurrebat aliud, quàm de literis noſtris. Proxima igitur cura fuit, ut de his ſaltem promerem aliquid: ſed ejuſmodi, quod non planè alienum à vobis videretur, qui, Dei Optimi Maximi nomine, nobili Hollandiæ & VVeſt-Friſiæ genti autoritate ac conſilio veſtro præeſſetis. Nimirum par eſſe credebam, imitari hac parte exemplum nationum, quæ, ſi religiosè officium teſtari vellent, ſedulò attendere ſolent, quid cuique Deorum ſuorum conveniret. Hinc albas ſuperis victimas, inferis nigras deſtinabant. Iidem Marti equo, Iunoni agno, Iſidi anſere, Æſculapio gallo, Veiovi caprâ, alij aliter, pro credita cujuſque poteſtate, ſacra faciebant. Similiter agendum mihi in hoc tempore putavi. Literarium autem nihil convenientius videbam auguſto nomini veſtro, quàm quod, vel principum populorumque res geſtas contineret: vel ſaltem de iis tractaret, qui iſtas in commentaria retuliſſent. Nam (ut prudentiſſimi ſenatoris, Marci Tullij, verbis utar) *unde faciliùs, quàm ex annalium monumentis, aut res bellica, aut omnis Reip. diſciplina cognoſcetur?* Itaque laudatus princeps Alexander Severus, ut de eo Lampridius teſtatur, *ſi de re militari tractaret, maximè eos adhibebat, qui hiſtoriam norant: requirens, quid in*

talibus cauſis, quales in diſceptatione verſabantur, veteres imperatores, vel Romani, vel exterarum gentium, feciſſent. Etiam L. Lucullus (malo iterum diſertiſſimum Ciceronem, quàm me balbutientem, audiatis) *ad Mithridaticum bellum miſſus à Senatu, cùm totum iter & navigationem conſumſiſſet, partim in percontando à peritis, partim* REBVS GESTIS LEGENDIS, *in Aſiam factus imperator venit, cùm eſſet Româ profectus rei militaris rudis. Tantus* autem *imperator in omni genere belli fuit, præliis, oppugnationibus navalibus, pugnis, totiuſque belli inſtrumentis; ut ille rex poſt Alexandrum maximus* Mithridates, *hunc à ſe maiorem ducem cognitum, quàm quemquam eorum, quos legiſſet, fateretur.* De illis igitur ſcriptoribus, quibus legendis Lucullus tantus belli dux evalit, loquimur his in libris: ut argumento quidem ingrati vobis eſſe non poſſint, quibus quicquid penè otij à Reip. cura ſupereſt, hoc hiſtoricis, tanquam optimis prudentiæ tum togatæ, tum militaris, doctoribus, tranſmittere eſt moris. Et quomodo, qui res tantas ipſi geſſiſtis, non eos ametis, quorum proprium eſt res geſtas poſteris prodere? Abſque enim hiſtoricis eſſet antiquis, neſciret terrarum orbis veterum Batavorum virtutem. Abſque hiſtoricis eſſet recentibus, vix pronepotes veſtri cognoſcerent, quæ his quinquaginta, & quod excurrit, annis adverſus potentiſſimum Hiſpaniarum regem fortiter & feliciter geſſiſtis, armis etiam ultra Indias prolatis, & porrò quoque (ita auguror) promovendis. Quocirca, Illuſtriſſimi ac Potentiſſimi Domini, hiſtoricorum atque adeò literatorum omnium Mæcenates, lubentibus accipite animis literarium hoc de Hiſtoricis opus, exiguum, ſed certum pignus pectoris vobis devotiſſimi, publico omnia commodo

modo metientis, veſtraque ad exſequenda juſſa paratiſſimi. Patriæ Patres, vivite æternùm felices atque auguſti, domi quieti, foris fortes, civibus cari, hoſtibus formidabiles, cumque illuſtriſſimo Arauſionenſium principe, & fœderatis Belgicæ gentibus, plurimarum ſemper terrarum arbitri. Lugd. Bat. Anno CIↃ IↃ C XXIII. Idibus Septembris.

In

In viri clariſſimi,

GERARDI IOANNIS VOSSII,

DE HISTORICIS GRÆCIS

Commentarios,

Poſt Artem ejuſdem Hiſtoricam editos,

PETRVS CVNÆVS I.C.

QVi lege certâ primus artis in modum
Monumenta ſecli, factaque, & laudes virûm
Signare chartis docuit immortalibus,
Immenſa res ut inſolenſque regulam
Pati magiſtram finibus ſtaret ſuis,
Propriâque normâ & ductibus procederet,
Nunc ævo ab omni principes induſtriæ
Graios recenſet ordine, olim queîs fuit
Præclarus ardor ut notis decentibus
Res antè geſtas poſteris componerent.
Sed nomen horum, ſcriptaque & clarum decus
Penè obtegebat dira temporum lues:
Et cæterorum, queîs pepercerat dies,
Perſpecta paucis vis & indoles erat.
Magne imperator literariæ rei,
Antiquitatis prome conde, cor merum,
Virtute macte ter quaterque & amplius
Hæc eſto, VOSSI. *Nuper artem annalibus*
Legeſque concinnaveras: nunc ſpiritum
Ipſis dediſti annalium ſcriptoribus.

GERAR-

GERARDI IOANNIS VOSSII
DE
HISTORICIS GRÆCIS
LIB. I.

Caput I.

Argumentum operis. Multo hiſtoricis Græcis antiquiores ſunt Aſiatici, & Ægyptij. Quantum ſit intervallum inter Moſem, & cladem Troianam. Suniathonē corruptè vocari, qui eſt Sanchoniathon. Vnde hic ſua hauſerit, & quando cùm ipſe vixerit, tum Græcus eius interpres, Philo Byblius. Porphyrij in iſtoc error. Iuſtini lapſus circa Tyri natalem: Porphyrij item, circa ætatem Semiramidis. Ephori ingenua confeſſio de vetuſtate hiſtoriæ barbaricæ. Cadmus Mileſius, & Acuſilaus Argivus. Eumelus. Refelluntur illi veterum, qui Cadmum hiſtoricum non multò putant Orpheo iuniorem. Vnde ſua hauſerit Acuſilaus. Tatiani ex Euſebio locus emendatus. Ætas Theagenis Rhegini. Euſebij circa Archilochi ætatē error. Annij Viterbienſis Archilochus ſuppoſititius. Ætas Ariſteæ Proconneſii. Tatiani lapſus. Varij ſcriptores, quos ante Homerum vixiſſe Tatianus putârit. Euſebius corrigitur. In eodem, & Tatiano, gemina coniectura. Hecatæi Mileſii ætas. Quis hiſtoriam, quis item de philoſophia, ac diis, primus ſcripſerit oratione ſolutâ. Quantum diſtent natalis Hellanici, Herodoti, & Thucydidis. Scripta Hellanici. Vt maiores reprehendat, & viciſſim à iunioribus reprehendatur. Pherecydem hiſtoricum, & Pherecydem philoſophum, eſſe diverſos. Charon Lampſacenus.

SATIS de eo convenit inter omnes, nihil homini elegantiori jucundius, nihil civilis prudentiæ ſtudioſo utilius eſſe, quàm hiſtoriam temporum ſcire: ac propterea nec aliquid æquè ex uſu eſſe, quàm noviſſe eos, qui vetuſtatis memoriam literis cōſecrarunt. Quamobrem, cùm vita omnis mea publico, ac præcipuè juventutis bono, deſudet, duo in hoc tempore facienda mihi exiſtimavi: primùm quidem, ut hiſtoriam omnis ævi ſecundùm tempora digeſtam paucis conſtringerem libellis: deinde verò ut quaſi digito demonſtrarem fontes ipſos, unde iſta plenius ac fuſius hauriri à quovis poſſent. Poſteriorem nunc laborem aggredior. In quo non ita verſabor, ut ſim nuda contentus nomina recenſere: ſed verò ætatem, qua ſcriptor quiſque vixerit, producam, atque etiam conſignabo, quorum expoſitionē ab unoquoque, modò ſuperſint, oporteat exſpectare: adhæc in iis, qui familiam ducunt, ac nonnullis etiam minorum gentium, cujuſmodi dictione utantur, referam: ſubinde etiam alia adſpergam, quæ prioribus iſtis poſſe aliquid lucis adferre videbuntur.

HISTORICORVM nomen multò eſt recentius apud Græcos, quàm illos, quos barbaros appellare ſolent. Præſertim ſi in his etiam numeremus ſcriptores ſacros. Neque enim Græci nominare ullum gentis ſuæ hiſtoricum poſſunt, qui non quingentis, & amplius, annis recentior ſit bello Troiano. Atqui Moſem ſeculis aliquot antiquiorem eſſe, etiam gentium ſcriptores agnoverunt: eoſque inter Apion Alexandrinus: ſecundùm quem Moſes Inachi temporibus vixit. Eumque hac parte ſecuti è noſtris, Juſtinus, Athenagoras, Theophilus Antiochenus, Tatianus, Clemens Alexandrinus, atque adeò è beato illo Patrum choro propemodum omnes, qui ante Euſebium fuerunt. Itaque inter obitum Moſis, & Troiæ excidium, interuallum erit annorum IↃCLXXV. Sin potiùs Euſebium ſequimur, (ſequi ſanè debemus, propter tot valida, quibus ſententia ejus nititur, argumenta) vixerit Moſes temporibus Cecropis, primi Athenienſium regis, quibus Triopas apud Argivos, Teucer in Phrygia imperabat. Atque ita Moſes quadringentis

dringentis quidem annis junior erit Inacho: attamen Ilij ἁλώσεως a Moſaicâ morte poſterior erit annis CCLXXV.

Nec ſacri tantummodo ſcriptores, ſed etiam quos noſtri τοὺς ἔξωθεν b appellant, ætate Græcos longè præcedunt: imprimis Ægyptij, Chaldæi, & Phœnices. Nam quid habuere unquam Græci, quod poſſet conferri cum annalibus Ægyptiis, quos Manethos exſcripſit: aut Babyloniis, quos Beroſus ſequebatur: aut Phœniciis, quos habuit Sanchoniathon? Mitto annales, unde ſua hauſerunt hiſtorici iſti: neminem habet Græcia, qui non multò junior ſit Sanchoniathone ipſo. Et tamen non paullò ille recentior eſt, quàm ſcripſit Porphyrius in quarto adverſus Chriſtianos libro: unde illuſtrem locum adducit Euſebius in decima de præparatione Euangelica cap. III. Dicit ibi Porphyrius, Moſem, & Sanchoniathonem, virorum & locorum nomina ſimiliter ponere; ac Sanchoniathonem ſua partim hauſiſſe ex urbium annalibus, partim è libris in templo aſſervatis, quos acceperit ab Jerombalo, Dei τοῦ Ἰευὼ ſacerdote: hæc verò monumenta ſua eum Abibalo, Berytio regi, inſcripſiſſe: ac Philonem Byblium ea è Phœnicia lingua in Græcam tranſtuliſſe. Vixit Philo ille temporibus Adriani Cæſaris: ut ex Suida conſtat. Sed Sanchoniathon, ſi Porphyrium audimus, ἐπὶ c Σεμιράμεως γέγονε τῆς Ἀσσυρίων βασιλίδος. Quod facilè refellitur. Nam Sanchoniathon meminit temporis, quo Tyrus condita eſt: & quidem meminit, ut rei antiquæ: ut bene à Joſepho Scaligero obſervatum fuit. Atqui Tyrus non quidem anno duntaxat uno ante Troianam cladem exſtructa eſt, quod Juſtinus libro epitomes ſuæ duodevigeſimo falsò tradidit: attamen ante cladem illam condita eſt annis non amplius ſeptuaginta ſex: ſive, ut quindecim illos, in quibus anachroniſmo peccat Euſebius, annumeremus, annis ante excidium Troiæ nonaginta & uno. Quid Porphyrio impoſuerit, non difficile eſt conjectare. Nam putavit, Semiramidem vixiſſe tempore belli Troiani, aut paullò antè. Cum enim de ea eſſet locutus, ſubiicit ſtatim, ἢ d πρὸ τῶν Ἰλιακῶν, ἢ κατ' αὐτούς γε τοὺς χρόνους γενέσθαι ἀναγέγραπται. Sed hoc perſpicuè falſum eſt. Nam à decimo Semiramidis anno, uſque ad cladem Troianam, intervallum eſt annorum octingentorum. Quare non tam quid Porphyrius dixerit, quàm quid dicere voluerit, videre debemus.

a *Excidium.*

b *Externos.*

c *Vixit temporibus Semiramidis, Aſſyriorum reginæ.*

d *Hanc ante tempora Iliaca, aut circa illa fuiſſe, ſcriptum eſt.*

Sanè qui Semiramidem belli Troiani tempore, aut paullò antè, fuiſſe putat: Sanchoniathonem autem Semiramidi facit æqualem: is Sanchoniathonem quoque excidio Troiæ vel parem, vel ſaltem ſupparem facit. Hoc igitur voluit. Et ſenſit idem Suidas, qui Sanchoniathonem tempore belli Troiani fuiſſe, diſertim teſtatur. Eodem verò ex Grammatico diſcimus, eum præter libros de inſtitutis Phœnicum etiam ſcripſiſſe de Mercurij φυσιολογίᾳ, item de Theologia Ægyptia. Hæc de Sanchaniathonis ætate eò adduximus, ut pareat, hiſtoricos barbaros eſſe antiquiores Græcis: quod pluribus oſtendit Flavius Joſephus lib. I. contra Apionem. Mirum verò, etiam Ephorum, hominem Græcum, illud agnoviſſe: quemadmodum locuples teſtis eſt Diodorus Siculus lib. primo bibliothecæ. Diodoro tamen aqua hîc hæret. Imò non obſcurè ab Ephoro diſſentit. Saltem idem, quod Ephorus, profiteri non audet. Sed quos Græcos ille nobis obducet, qui non aliquot ſeculis recentiores ſint bello ad Troiam geſto? Dicet fortaſſe aliquis, Κάδμον τὸν παλαιὸν [a], ut vocat Clemens Alexandrinus lib. VI Στρωματ. Hoc eſt, Suida interprete, Cadmum, Pandionis filium, Mileſium, qui de urbis patriæ ædificatione, deque tota Ionia quatuor ſcripſit libros. Primus ſanè hic creditur à nonnullis hiſtoriam ſcripſiſſe oratione ſolutâ: paulloque fuiſſe junior Orpheo putatur, ut apud eundem legere eſt. At Orpheus Linum paullò anteceſſit: Linus Herculem, diſcipulum ſuum: Hercules Laomedontis vixit ætate, cujus Priamus filius fuit. Unde conſequeretur, Cadmum Mileſium vixiſſe circa bellum Troianum. Sed non fruſtra eſt, quod Suidas, cùm dicit, Orpheo eum paullò eſſe juniorem, cautè addit illud κατά τινας [b]. Nam eum fuiſſe temporibus belli Troiani, non magis verum eſt, quàm vixiſſe tunc Acuſilaum Argivum, antiquiſſimum item hiſtoricum, ut eum appellat Suidas: ubi & genealogias ſcripſiſſe dicit, quas pater ejus, dum locum fodit domi, reperiſſet. Verum autem, cùm Cadmi Mileſij, tum Acuſilai Argivi, ætatem docebit nos Joſephus libro primo contra Apionem, ubi ita ſcribit: *Οἱ μὲν τοι τὰς ἱστορίας ἐπιχειρήσαντες συγγράφειν παρ᾽ αὐτοῖς, λέγω δὲ τοὺς περὶ Κάδμον τε τὸν Μιλήσιον, καὶ τὸν Ἀργεῖον Ἀκουσίλαον, καὶ μετὰ τοῦτον εἴ τινες ἄλλοι λέγονται γενέσθαι, βραχὺ τῆς Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατείας τῷ χρόνῳ προέλαβον.* *Qui hiſtorias apud eos conſcribere tenta-*

[a] *Cadmum veterem.*

[b] *Iuxta quoſdam.*

tentavere, id eſt Cadmus Mileſius, & Acuſilaus Argivus, & poſt hunc quicunque alij fuiſſe referuntur, paullulum Perſarum contra Græcos expeditionem præceſſere. Exſcripſit verò Acuſilaus ille Heſiodum, quod docet Clemens lib. I. Στρωματέων, cùm ait: Τὰ δὲ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον, καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, Εὔμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος, οἱ ἱστοριογράφοι. Eumelus hiſtoricus, cujus hic mentio fit, Corinthius fuit, ac nonâ vixit Olympiade, tempore Sibyllæ Erythrææ: ut eſt apud Cyrillum contra Julianum Cæſ. Scripſit verò carmine hiſtoriam patriam, ut initio lib. II Pauſanias tradit: ubi etiam ambigere videtur, utrum ea Eumeli hiſtoria foret. Meminere ejus quoque Scholiaſtes Apollonij in IV Argon. & Iſaacius Tzetzes in Lycophr.

a *Ea verò, quæ Heſiodus ſcripſit, commutavit in ſermonem pedeſtrem, cùm Eumelus, tum Acuſilaus, hiſtoriographi.*

Sed ſunt hiſtoricorum etiam alij nonnulli, quorum antiquitatem jactare poſſe Græci videantur. Quales iſti ſunt Archilochus, Theagenes Rheginus, Ariſteas Proconneſius, Hecatæus Mileſius, Hellanicus, Charon Lampſacenus, & Pherecydes Lerius. De quibus iccirco ordine dicam. Nec enim inſtituti ratio ſinit, ut non oſtendam, nullum illorum ante Gygis tempora, prope omnes poſt Cambyſen vixiſſe. Ordiar ab Archilocho. Ex hoc veteres aliqua de temporibus citant, unde & Chronica ſcripſiſſe putatur à doctis *b*. Utut eſt, de ætate etiam veteres falluntur. Nam Archilochus, uti & Hipponax, inter Sapphûs amatores fuit, Athenæo *c* teſte, ut omnino vixerit Olympiade XLIV, ad quam Sappho ab Euſebio *d* refertur. At juxta Clementem Alexandrinum *e* floruit circa Olympiadem vigeſimam: juxta Tatianum *f*, Olymp. XXIII. Verba Tatiani apponam: Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν χρόνον ὑπήγαγον σὺν Ἀρχιλόχῳ γεγονέναι τὸν Ὅμηρον εἰπόντες. Ὁ δὲ Ἀρχίλοχος ἤκμαζε περὶ Ὀλυμπιάδα τρίτην καὶ εἰκοστὴν, κατὰ Γύγην τὸν Λυδὸν, ὕστερον τῶν Ἰλιακῶν ἔτεσι πεντακοσίοις. *Alij longius deſcendentes, Archilochi ſæculo Homerum coniungunt. Claruit autem Archilochus circa Olympiadem vigeſimam tertiam, tempore Gygis Lydi, annis à bello Troiano quingentis.* Apud Tatianum vulgo pro κατὰ Γύγην legitur καὶ Γύγην: & paullò pòſt vox ὕστερον deſideratur. Sed ita, uti adduximus, rectè hæc leguntur apud Euſebium, qui bene longum Tatiani locum adducit lib. X. præparat. Euangel. Idem tamen Euſebius in Chronicis refert Archilochum ad Olymp. XXIX. Sic enim ſcribit ad annum MCCCLIV. *Archilochus, & Simonides, &*

b *Vti Arnoldo Pontaco notis ad Euſebium. Vt Viterbienſem Annium, & ſimilis farinæ homines mittam.*

c Lib. 13.

d *In Chronicis.*

e Lib. I. Στρωματ.

f *Orat. contra gentes. pag. 113. edit. Baſil. in Orthodoxogr.*

Ariſtoxenus, *inſignes habentur.* Ubi profectò non ſimplicem committit errorem, cùm de trium illorum nullo verum dixerit. Sed de uno nunc Archilocho videamus: quem ex ante dictis liquet, temporibus fuiſſe Darij, Hyſtaſpis filij. Is autem imperare demum cœpit Olympiadis LXIV anno III. Itaque junior etiam ſit, quàm Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος κατὰ Καμβύσην γεγονὼς [a], ut Tatianus ſcribit orat. adverſus Græcos, & ex eo Euſebius lib. X εὐαγγελ. προπαρασκευ. Sed ſive ea, quam dixi, ſive Tatiani, aut Clementis, ſententia verior eſt, nihil Archilochi hodie habemus: illa verò ab Annio Viterbienſi ſub ejus nomine edita verè ſunt λῆροι [b], ac planè ὑποβολιμαῖα [c], ut alia multa, quæ ab fonte illo Annij impuro promanarunt.

[a] *Theagenes Rheginus, qui Cambyſis temporibus vixit.*

[b] *Nugæ.*

[c] *Suppoſititia.*

[d] *Ortum Deorum.*

Ariſteas Proconneſius tum proſa θεογονίαν [d], tum carmine epico tres ſcripſit libros, quibus hiſtoriam complectebatur de Arimaſpis Hyperboreis. Meminit ejus, tum Tatianus orat. ad Græcos, tum Gellius quoque lib. IX. cap. IV. Ac videtur Plinius eo non ſegniter uſus, cùm ſcriberet ſeptimum Hiſtoriæ Naturalis librum. Floruit, Suida teſte, Olympiade L. vel potiùs LV. Tum enim Cyrus, & Crœſus vixere, quorum ætate Ariſteam fuiſſe, dicit. Tatianus verò nimium cauſſæ optimæ indulget, cùm, ut Homerum longè eſſe Moſe recentiorem oſtendat, multos adducit ſcriptores, qui Homerum præceſſerint, atq; eos inter, cùm alios, tum Ariſteam hunc reponit. Verba ejus ſunt: Τὸ δὲ συνέχον ἀποδείξεως μετὰ πάσης ἀκριβείας σαφηνίζειν, ὡς οὐχ Ὁμήρου μόνον πρεσβύτερος ἐστὶν ὁ Μωυσῆς· ἔτι δὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων, Λίνου, Φιλάμμωνος, Θαμύριδος, Ἀμφίονος, Μουσαίου, Ὀρφέως, Δημοδόκου, Φημίου, Σιβύλλης, Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς, ὅστις εἰς τὴν Σπάρτην ἀφίκετο, Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου τοῦ τὰ Ἀριμάσπια συγγράψαντος, Ἀσβόλου τε τοῦ Κενταύρου, καὶ Ἰσάτιδος, Δρυμῶνός τε, καὶ Εὐμίκλου τοῦ Κυπρίου, καὶ Ὥρου τοῦ Σαμίου, καὶ Προναπίδου τοῦ Ἀθηναίου. Ita legitur is locus apud Tatianum. Citat eundem Euſebius [f] lib. X præparat. Euang. Sed pro Ἀριμάσπια corruptè apud eum eſt Δειμάσπια, qui locus ex Tatiano emendandus. Etiam mox pro Εὐμίκλου ibi habes Εὔκλου, ubi in Trapezuntij tralatione eſt Euculi. Puto utrumque corrigendum ex Pauſania de rebus Phocenſium, ubi Κύπριον Εὔκλοον vocat: uti quidem in Aldina [g] expreſſum, & ab interprete Germano: nam video eſſe qui [h] Eueclum legerint. Denique apud Euſebium eſt Πραπίδου, ubi

[e] *In præſentia verò diligentiſſimè declarabo, quod nō Homero ſolū Moſes antiquior ſit, ſed inſuper ſcriptores alij, qui Moſen anteceſſerunt, Linus, inquam, Philammon &c.*

[f] *Pag. 291. edit. Rob. St.*

[g] *Pag. 260. edit. Ald.*

[h] *Gyraldus dial. 2. de poët. hiſtor.*

ubi Tatianus Πεϱσαυτίδυ: rectum autem puto Πεϱσμαντίδυ, prout in ſuis codd. Gyraldus ^a invenit. Sed hos ſcriptores mittamus, qui poëtæ potiùs, quàm hiſtorici fuerunt.

^a *Ibidem.*

Proximus eſt Hecatæus, non Abderita ille, de quo inferiùs dicam, ſed Mileſius, Hegeſandri filius, cujus & Joſephus meminit lib. I Antiq. Jud. cap. III, ſive aliis VIII. Ἐν Ἀσίας περιηγήσει citat Athenæus lib. II: uti δευτέρῳ περιηγήσεως, lib. X. Ubi quoque nominat ejus τὴν τῆς Εὐρώπης περίοδον. Floruit hic initio regni Darij Hyſtaſpidis Olymp. LXIV, ut ex Suida conſtat: qui & auctor eſt, fuiſſe Protagoræ auditorem, ac præiſſe viam Herodoto Halicarnaſſeo: hunc enim aliqui (quod alij, ut ſuperiùs vidimus, Cadmo Mileſio tribuunt) primum omnium hiſtoriam ſcripſiſſe volunt: quemadmodum, quæ ad Deos, aut rerum naturam pertinerent, primus ſolutâ oratione tractavit Pherecydes Syrius: ut ex Theopompo Laertius, Suidas, atque alij tradiderunt. Sanè hiſtoricos, & philoſophos, poſteriores eſſe poëtis; docet quoque Strabo lib. I. Hecatæum hunc ad grandem perveniſſe ætatem, cognoſcimus ex eodem Suida: qui auctor eſt, ſuperfuiſſe etiamnum temporibus belli Perſici: ac familiariter tum eo uſum fuiſſe Hellanicum Mitylenæum: de quo nunc dicendum.

Hellanicus ille annis duodecim ante Herodotum natus fuit: quod ex Pamphila conſtat. Sic enim Gellius ſcribit lib. XV. cap. XXIII. *Hellanicus initio belli Peloponneſiaci fuiſſe quinque & ſexaginta annos natus videtur, Herodotus tres & quinquaginta, Thucydides quadraginta. ſcriptum hoc eſt in libro undecimo Pamphilæ.* Atqui bellum Peloponneſiacum cœpit Olympiadis LXXXVI anno ſecundo. Ergo Thucydidis natalis incidit in annum ſecundum Olympiadis LXXVI, Herodoti autem in annum primum Olympiadis LXXIII, Hellanici denique in annum primum Olympiadis LXX. Scripſerat Hellanicus librum de antiquiſſimis gentium principibus, primiſque urbium conditoribus: quem κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων inſcripſerat. Meminit Stephanus, ſive potiùs Hermolaus Byzantius περὶ πόλεων, voce χαλειμάται: etſi ibi corruptè legatur κτίσεις. Sed apud Athenæum rectè κτίσεις exſtat, etſi quidam κλίσεις ſubſtituant. Quos jure reprehendit Caſaubonus Animadverſ. in Athenæum lib. X. cap. XIV. Præterea edidit Deucalionia. Ea citat Clemens Alexandrinus

lib. VI

lib. VI Στρωμ. ubi Dieuchidam, Megaricæ hiſtoriæ ſcriptorem, libri ſui initium hauſiſſe dicit ex iſtoc opere Hellanici. Troicorũ ejus meminit Dionyſius Halic. lib. I. Antiquit. Alia quoque Hellanici invenio, cùm apud Stephanum, tum Athenæum, & alios. Sed non facile dictu eſt de ſingulis, quæ ſint Hellanici Mitylenæi, quæ Mileſij. Nam uterque hiſtoricus fuit, ſi Suidæ credimus. Nec ſolent antiqui gentile nomẽ apponere: ut omnino, utrius illa Hellanici ſint, interdum non ſatis liqueat. Sed ex Suida conſtat, Mileſij eſſe τὴν περιήγησιν. Quemadmodum verò Heſiodus in genealogiis corrigitur ſæpe ab Acuſilao: ita ab Acuſilao ſæpe diſcrepat Hellanicus: ac Hellanicum ſimiliter in multis mendacij arguit Ephorus, Ephorum Timæus, Timæum alij juniorum. Auctor Joſephus lib. I. contra Apionem. Qui & ejuſdem Hellanici meminit lib. I Antiquit. Jud. cap. III.

At paullò grandiores, & Hecatæo potiùs æquales fuerunt, Pherecydes Lerius, & Charon Lampſacenus. Nam vixit Pherecydes circa διάβασιν a Xerxis in Europam: quo tempore Herodotus octavum ætatis annum agebat: ut paret ex Pamphilæ loco, quem antè adducebamus. Herodoto igitur vetuſtior eſt: etſi non tanto, quanto putabat Euſebius in Chronicis, ubi ex Pherecyde Syrio, & Pherecyde Lerio, unum nobis fabricat, quos jure diſtinguit Suidas. Nam Pherecydes Syrius philoſophus erat, Pittacum audivit, Pythagoræ & Thaleti æqualis, floruit circa Olymp. LXIX, Laertio teſte: qui Pherecydis hujus vitam ſcripſit. At Pherecydes Lerius vixit circa Olymp. LXXV, & hiſtoricus fuit: meminit ejus Plutarchus in Theſeo: ſecundum & tertium hiſtoriarum citat Athenæus in undecimo: quædam ejus etiam adfert Marcellinus in Thucydidis vita. Sed de his pleniùs poſtea, cùm de Pherecyde Athenienſi judicium feremus.

a Tranſitum.

Supereſt Charon, Pythoclis filius, quem Strabo etiam lib. XIII hiſtoricum appellat, atque inter illuſtres Lampſacenos reponit. Dionyſius quoque, epiſt. ad Pompeium, eum ante Herodotum ſcripſiſſe hiſtorias teſtatur. Hic, Suida teſte, de rebus Perſicis ſcripſit libros duos. Eos Plutarchus citat in Themiſtocle: item Athenæus lib. IX. Idem Athenæus eum ἐν τοῖς ὥροις laudat lib. XI, & XII. Sed præterea multa alia conſignavit, quæ ex Suida peti poſſunt. Ex quo etiam diſcimus, floruiſſe eum circa Olymp. LXXV: vel juxta alios paullò pòſt Olymp. LXXIX.

CAP. II

Cap. II.

Duæ ex Dionyſio ſtatuuntur eorum claſſes, qui hiſtoriam ſcripſerint ante bellum Peloponneſiacum. Ad priorem, præter eorum pleroſque, quos ſuperiori capite diximus, pertinere Eugeonem, ſive Eugæonem, Deiochum Proconneſium, Eudemum Parium, Democlem Phygaleum, qui minùs rectè in Dionyſii codd. Phygeleus vocatur, & Ameleſagoram Chalcedonium, quem etiam veterum aliqui exſcripſerunt. Vtrùm Ameleſagoras, an, truncato capite, Meleſagoras rectiùs vocetur, quæſitum. At ſecundi ordinis, præter Hellanicum, eſſe Damaſtem Sigeenſem, Xenomedem Chium, & Xanthum Lydum. Quis primus feminas caſtrârit. Dionyſii Mileſii ætas, & ſcripta. Ageſilaus, rerum Italicarum ſcriptor. Deæ Eponæ ſive Hipponæ ortus. Suidas emendatur.

PRæcipuos ferè ex antiquiſſimis hiſtoricis mihi videor commemorâſſe, nec tamen omnes. Nam præter iſtos etiam alios non ignobiles invenio, qui bellum Peloponneſiacum præcedant. Sed alij longiùs, alij minùs ab eo diſtant: quod & de iis dici poteſt, quos ſuperiùs adduxi. Remotiores à bello Peloponneſiaco ex illis quidem, quorum antea memini, ſunt Cadmus Mileſius, Eumelus Corinthius, Archilochus, ſi is quidem Chronica ſcripſit, Theagenes Rheginus, Hecatæus Mileſius, Acuſilaus Argivus. Sed addere cùm alios illis poſſumus, tum imprimis quinque iſtos, Eugeonem Samium, Deiochum Proconneſium, Eudemum Parium, Democlem Phygaleum, & Ameleſagoram Chalcedonium. Ex iis verò, qui propiores Peloponneſiaco bello vixere, ex antea commemoratis eſt Hellanicus Mitylenæus: cui æquales fuere Damaſtes Sigeenſis, Xenomedes Chius, & Xanthus Lydus. Hæc, quæ dixi, nituntur magno tibicine, Dionyſio Halicarnaſſeo, libro περὶ τ͂ Θουκυδίδου χαρακτῆρος. Primùm adferam verba ejus de illis, quos longiùs paullò abfuiſſe ait à bello Peloponneſiaco. Sunt verò

iſta: Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ, καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο, πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. ἐν οἷς ἐστιν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος, καὶ Δηΐοχος ὁ Προκοννήσιος, καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος, καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγαλεὺς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος, καὶ ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων, καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας. Ex illis nobis antea indictis primus eſt Ευγέων, niſi Ευγαίων malis, ut hoc nomen ſcribitur apud Suidam. Alter eſt Δηΐοχος ὁ Προκοννήσιος, ſive, ut in aliis libris eſt, Προικοννήσιος, aut etiam Προκονήσιος. Sed malim geminare liquidam, auctoritate Strabonis *b* compulſus. Si tantùm virum non puduit rem adeò leviculam arduo geographiæ operi admiſcere: neque me verba ejus deſcribere hoc loco pigebit: Καλοῦνται δ' Ἑκατοννήσοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ Ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος, καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἁλόννησος. Tertius apud Dionyſium eſt Eudemus Parius: in quo nomine libri ſatis conveniunt. Quartus eſt Δημοκλῆς ὁ Φυγαλεὺς, ut quidem in omnibus Dionyſij codd. legitur. Sed vera lectio eſt Φυγαλεύς. Nam de primâ quidem & ultimâ ſyllabâ diſcrepant ſcriptores, quia alij Φυγάλεια malunt, ut Polybius libro V: alij Φιγάλεια, ut Rhianus in Meſſeniacis, Stephano teſte: alij item Φιγαλέα, ut eſt apud eundem Stephanum: alij Φιγαλία, ut eſt apud Athenæum lib. XI. Sed tamen de ſecundâ vocali omnes conſpirant. Quinctus eſt Ameleſagoras Chalcedonius, qui Clementi Alexandrino Meleſagoras vocatur lib. VI Στρωματ. niſi codices fallunt. Verba ejus ſunt: Μελεσαγόρου γὰρ ἔκλεψεν Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, καὶ Εὔδημος ὁ Νάξιος, οἱ ἱστορικοί. Eò autem lubentiùs locum hunc attuli, quia inde cognoſcimus, quantis viris profuerit Chalcedonij illius opera. Utrùm verò Ameleſagoras, an Meleſagoras, quomodo Andreas Dudithius apud Dionyſium legendum putabat, rectiùs vocetur, non facilè dixerim: quando, uti Meleſagoras quoque legitur apud Heſychium Grammaticum *e*, ita etiam Ameleſagoræ cujuſdam, ſed Athenienſis, qui Atticam deſcripſerit, mentio eſt apud Antigonum Caryſtium Hiſtoriarum Mirabilium cap. XII.

Poſt iſtos verò, de quibus proximè dictum, alios commemorat Dionyſius, quos ait, non adeò quidem eſſe antiquos, quàm illos, quos dixerat priùs; ſed tamen vixiſſe & ipſos ante bellum Peloponneſiacum. Sic enim ſcribit continuò poſt illa, quæ

a Veteres quidem hiſtorici, & multi, & multis in locis exſtiterunt ante bellum Peloponneſiacū, in quibus eſt Eugeon Samius, &c.

b Lib. 13.

c Ex uno nomine Hecatoneſi vocantur, voce, ut Peloponneſus, compoſita, abundante ex quadam conſuetudine in his altero N, ut in Myonneſus etiam, & Proconneſus, & Halonneſus.

d A Meleſagora autem eſt ſuffuratus Gorgias Leontinus, & Eudemus Naxius.

e In Ἐπ' Ἐπιδρυγῇ ἀγών.

quæ proximè ex eo adducebam: Ὀλίγῳ δὲ πρεσβύτεροι τῶν Πελοποννησιακῶν, καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλικίας, Ἑλλάνικός τε ὁ Λέσβιος, καὶ Δαμάστης ὁ Σιγειεὺς, καὶ Ξενομήδης ὁ Χῖος, καὶ Ξάνθος ὁ Λυδὸς, καὶ ἄλλοι συχνοί. οὗτοι προαιρέσει τε ὁμοίᾳ ἐχρήσαντο περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων, καὶ δυνάμεις οὐ πολύ τι διαφερούσας ἔσχον ἀλλήλων. *Qui autem paullò ante Peloponneſiaca tempora vixerunt, & ad uſque Thucydidem ætate pervenerunt, Hellanicus Leſbius, & Damaſtes Sigeenſis, & Xenomedes Chius, & Xanthus Lydus, & alij complures; quorum & conſilium in deligendo argumento non diſſimillimum fuit, & facultas penè par.*

Ex quatuor iſtis, de ſolo Hellanico vidimus. Aliorum primus eſt Damaſtes Sigeenſis, è Sigeo Troadis promontorio, Dioxippi filius, Hellanici diſcipulus, ut diſertim dicit Suidas: qui & ſcripſiſſe ait de rebus in Græcia geſtis, de parentibus, & majoribus eorum, qui ad Troiam militarunt, libros duos, item gentium, & urbium catalogum, deque poëtis & ſophiſtis, & alia multa.

Alter eſt Xenomedes Chius, cujus nullam inter illuſtres Chios mentionem à Strabone fieri miror. Nam ſolùm nominat [a] Jonem tragicum, Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam: tum item Homerum; quando & Chios una eſt è ſeptem urbibus, quæ ſibi magnum hunc vatem vindicant. a *Lib. 14.*

Tertius eſt Xanthus, Candaulis Lydi filius, hiſtoricus Sardianus: qui eo tempore fuit, quo Sardes captæ ſunt, Suida teſte. Scripſit Lydiacorum libros quatuor: in quibus de regibus Lydorum egit. Meminit Diogenes Laertius in proœmio, ubi dicit, Xanthum hunc à Zoroaſtre uſque ad Xerxis tranſitum annos numerare ſexcentos. Lydiacorum ejus apud Athenæum mentio eſt lib. XII. Idem lib. X. citat ejus operis librum II. uti & Heſychius Illuſtris [b], ac Suidas; quorum uterque ex eo refert, b *Libello de* Gygem, Lydorum regem, primum feminas caſtrâſſe, quò iis *philoſophis.* ætate florentibus ſemper uteretur. Sed Athenæus eo libro id prodidiſſe ait de Andramyta, Crœſi fratre [c], qui Stephano [d] eſt c *Ariſtot.* Adramytes. Forſan opiniones diverſas junxerat Xanthus. *ἐν πολιτ.*

Quæ diximus, non parum lucis adferent verbis Dionyſij. *apud Steph.* Sed occurrit item Suidæ locus de antiquiſſimis aliquot hiſto- *in* Ἀδραμύτειον. ricis. Verba ejus ſunt: Ἑκαταῖος Ἡγησάνδρου Μιλήσιος γέγονε d *Ibidem.* κατὰ τοὺς Δαρείου χρόνους τοῦ μετὰ Καμβύσην βασιλεύσαντος, ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν, ὁ Μιλήσιος, ἐπὶ τῆς ξε´ Ὀλυμπιάδος, ἱστοριογράφος. Ἡρόδοτος δὲ

 Ἁλικαρ-

Ἁλικαρνασσεὺς ὠφέληται τούτου νεώτερος ὤν. καὶ ἦν ἀκουστὴς Πρωταγόρου, ὁ Ἑκαταῖος. Πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀγησιλάου νοθεύεται). *Hecatæus, Hegeſandri filius, Mileſius, fuit temporibus Darij, qui poſt Cambyſen regnavit, quo tempore fuit & Dionyſius ille Mileſius, Olympiade* LXV, *hiſtoriographus. Herodotus verò Halicarnaſſeus, qui fuit hoc iunior, fructum ex eo percepit. Protagoræ autem auditor fuit Hecatæus, & primus hiſtoriam ſolutâ oratione ſcripſit. Pherecydes verò alius argumenti libros primus edidit proſâ. Ageſilai enim ſcripta ſunt adulterina.* Quatuor commemorat hiſtoricos, qui Herodoto ſint antiquiores, Hecatæum Hegeſandri filium, Dionyſium Mileſium, Pherecydem Lerium, & Ageſilaum. De primo, tertioque, dictum nobis: non item de Dionyſio Mileſio, & Ageſilao. Quæ Dionyſius Mileſius ſcripſerit, alibi nobis Suidas [a] refert. Ubi dicit, feciſſe libros quinque de rebus poſt Darium geſtis, orbis deſcriptionem, Perſica, quæ Jonicâ ſcripſit dialecto, rerum Troianarum libros III, Μυθικὰ [b], & κύκλον ἱστορικὸν [c] libris VII. Sed quis eſt iſte Ageſilaus, cujus poſtremo loco meminit Suidas? Equidem ſcio Ageſilaum quendam de rebus Italicis libros aliquot ſcripſiſſe, ex quorum tertio Plutarchus in parallelis minoribus [d] hiſtoriam citat de Fulvio Stello equam adamante, atque inde pulcram procreante filiam, quæ Eponæ vel Hipponæ nomen acceperit; poſteaque in Dearum numerum ſit relata, equorumque curæ præfecta. Sed quin Ageſilaus hic multo ſit Herodoto junior, dubium non eſt. Quare planè cenſeo, pro Ἀγησιλάου legi debere Ἀκουσιλάου: ut intelligatur Acuſilaus ille Argivus, Cabæ filius, ex Cercade una prope Aulidem, quem ἱστορικὸν πρεσβύτατον [e] ipſe appellat Suidas. Hunc enim Herodoto eſſe antiquiorem, ſatis indicant verba Flavij Joſephi, quæ ſuperiori capite adducebamus. Et proclivis valde hîc error fuit, quia Acuſilai nomen paucis eſt notum; illud Ageſilai notiſſimum, vel propter illum Archidami filium, fortiſſimum & clariſſimum Lacedæmoniorum regem, quem cum Pompeio M. in parallelis ſuis conferre non dubitavit Plutarchus.

a In Διονύσιος.

b *Fabuloſa.*

c *Circulum hiſtoricum.*

d *Cap.* 29.

e In Ἀκουσίλαος.

CAP. III.

CAP. III.

Herodotum quadriennio ante expeditionẽ Xerxis, octennio poſt Marathoniam pugnam, natum eſſe. Dionyſii Halicar. locus expenſus. Vnde Herodotus vocetur Thurius, qui ſit Halicarnaſſenſis. Plinij error. Qui de rebus Perſicis ante Herodotum ſcripſerint. Æſchinis orationes tres, ac novem epiſtolæ, quibus nominibus ornatæ. Cephalæonis, Bionis Rhetorici, & Aurelij Opilij Muſæ. Ludovici Vivis ſententia refellitur de cauſſa, cur libri Herodoti appellentur nominibus Muſarum. Harpocrationis liber περὶ τῶν κατεψευσμένων τῆς Ἡροδότου ἱστορίας. *Cuiuſmodi ſit dictio Herodoti. Dubitatum de eo, quod Theopompus Chius epitomen Herodoti dicitur ſcripſiſſe. Theopompus Cnidius qua ætate vixerit. Theopompus Sinopenſis, & alij duo eius nominis.*

Atque omnium iſtorum quidem, quos hactenus commemoravi, nihil ad nos pervenit. Ut ex hiſtoricis Græcis, qui hodie exſtant, antiquiſſimus ſit Herodotus, hiſtoriæ parens, ut eum Tullius appellat in primo de Legibus. Hunc eo anno, in quem incidit ἡ Ξέρξου διάβασις [a], annorum fuiſſe quatuor, ſatis ex citatis [b] Pamphilæ verbis eſt manifeſtum. Nam incidit διάβασις iſta in annum primum Olympiadis LXXV, quo prætor erat Calliades. Auctor Euſebius in Chronicis, & Thomas Magiſter in Euripidis vita, ubi poëtam hunc, tranſeunte in Europam Xerxe, natum dicit. Quod ſi tunc quatuor annorum erat Herodotus, conſequitur eum octennio natum poſt pugnam Marathoniam: quippe quæ contigerit anno primo Olympiadis LXXII, prætore Diogneto, quadriennio ante obitum Darij, teſte Sulpicio Severo lib. II Hiſtor. Sacr. Quare non ἁπλῶς de bello Perſico, ſed de expeditione Xerxis in Græciam verum eſt, quod Dionyſius Halicarnaſſenſis ſcribit in judicio ſuo de Thucydide: Ὁ δ' Ἁλικαρνασσεὺς [c] Ἡρόδοτος γενόμενος ὀλίγῳ πρότερον τῶν Περσικῶν. Quod ad

a *Xerxis trãſitus in Europam.*

b *Cap. prim. pag. 7.*

c *Halicarnaſſeus Herodotus paullo fuit ante tempora Perſica.*

ad patriam, hanc locus iſte Dionyſij, popularis ejus, ſatis indicat, cum Halicarnaſſenſem vocat. Et ita ſe appellat Herodotus ipſe in operis ſui ingreſſu. Egregius verò eſt Strabonis locus lib. XIV, ubi de Halicarnaſſo loquens ait, Ἄνδρες *a* δ' ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας, &c. Unde etiam diſcimus, quod Juliano in epiſtolis *b* ὁ Θούριος λογοποιὸς *c* dicatur, hoc inde eſſe, quòd ab Athenienſibus unà cum colonis miſſus fuerit in novam Græciam, ad Thurium inſtaurandum, quod in ſinu ſitum Tarentino. Contigit verò hoc anno III Olympiadis LXXXIII, prætore Callimacho. Quo & ipſo libros ſuos in Panathenæorum panegyri recitâſſe videtur, anno ætatis XLII, non XXXVIII, uti maximo viro ad Euſebium viſum fuit. At magis etiam errat Plinius lib. XII cap. IV, ubi ait, cum *Thurij in Italia condidiſſe hiſtoriam, anno Vrbis* Romæ *trecenteſimo decimo:* qui aliis trecenteſimus undecimus. Nempe quo tempore Ardeatium fuit ſeditio, & conſul Geganius optimatibus eorum auxilio miſſus fuit. Eſt verò is annus ſecundus Olympiadis LXXXIV. Quam Plinij ſententiam refellit, quòd ſuperiori Olympiade libros ſuos jam recitârat Athenis: ut ex Euſebij Chronicis, & aliis, conſtat. Ad ætatem provectam perveniſſe Herodotum, cognoſcimus ex eo, quòd Dionyſius Halicarnaſſeus *d* dicat, vixiſſe μέχρι *e* τῶν Πελοποννησιακῶν. Trium igitur Perſicorum regũ temporibus floruit, Darij Hyſtaſpidæ, Xerxis, & Artaxerxis ejus, qui Μακρόχειρ *f* dictus fuit. Sed hiſtoria ejus in Darij temporibus deſinit. Nobiliſſimo huic ſcriptori Perſica imprimis debemus. Argumentum hoc jam antè tractârat Dionyſius Mileſius, ut ex Suida paullò antè oſtendimus: neque unus ille, ſed etiam Hellanicus Mitylenæus, & Charon Lampſacenus: ut Dionyſius *g* Hal. ait. Sed, ut idem inquit, non hoc à ſcribendo ſummum virum deterruit, quia melius iſtis aliquid ſe dicere poſſe putavit, neque hac ſpe ſuâ fruſtratus fuit. Quod etiam Theophraſti judicium fuit: ut cognoſcimus ex iſtis Ciceronis verbis *h* de Herodoto & Thucydide: PRIMIS *ab his (ut ait Theophraſtus) hiſtoria commota eſt, ut auderet uberiùs, quàm ſuperiores, & ornatiùs, dicere.* Inſcripſit verò opus ſuum novem Muſarum nominibus. Nempe quâ ratione tres Æſchinis orationes ob numerum, ſimulq; gratiam ſermonis, *Gratias* dixere: & novem ejus

a *Viri illuſtres nati ſunt ibi, Herodotus hiſtoriæ ſcriptor, qui deinde Thurius eſt appellatus, quod ſocium ſe deducendæ in Thurios coloniæ præbuiſſet.*
b *Apud Suidam in vita Herodoti.*
c *Thurius hiſtoricus.*
d *Iudicio de Thucydide.*
e *Vſque ad initium belli Peloponneſiaci.*
f *Longimanus.*
g *Iudicio de Herodoto & Thuc. ad Cn. Pompeium.*
h *In Oratore ad Brutum.*

ejus epiſtolas, *Muſas* vocarunt à Muſarum numero: teſte Photio tmem. LXI. Atque ita videmus etiam, Cephalæonem epitomen hiſtoricam, quam dialecto Jonicâ venuſtiſſimè ſcripſerat, novem Muſarum nominibus appellâſſe: teſte eodem Photio cod. ſeu tmem. LXVIII. Etiam Bion ὁ φιλοσοφικὸς novem libris ſuis Muſarum nomen impoſuit: ut apud Laertium legimus in Bione. Ex Latinis etiam P. Aurelius Opilius libros ſuos Muſarum inſcripſit: ut ex Gellio liquet lib. I. cap. XXV. Lucianus verò libro de ſcribenda hiſtoriâ ita loquitur, quaſi libri illi Herodoti, non ab auctore, ſed ab aliis hoc nominis acceperint, quòd ſummopere eos admirarentur. Verba ejus ſunt: *a* Ὁ Θουκυδίδης ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. Sed utcumque de iſto eſt, ſatis liquet, non ita nuncupari eos libros, ut mendacia titulo ipſo excuſentur. Nempe quaſi in ipſo operis ingreſſu commoneri nos opus fuerit, quædam in eo ad animos oblectandos aliquanto licentiùs dici, quod Muſis permittitur. Eſt hoc commentum eruditi Hiſpani in quinto de tradendis diſciplinis: ſed tanto viro minimè dignum. Equidem non ignoro, Harpocrationem, nomine Ælium, jam olim ſcripſiſſe librum, quo probaret ementitam eſſe hiſtoriam Herodoti; ut Suidas teſtatur: ſcio etiam, quid alij ſenſerint de toto Muſarum opere: ſed multum abeſt, ut probare hanc ſententiam poſſim, imo, ne de iis quidem, quibus fidem non meretur, aſſentire velim Straboni, qui in ultimo τῶν γεωγραφουμένων ſcribere non veretur, hoc Herodotum ſibi propoſitum habuiſſe, ut poëtarum modo oblectaret lectorem ſuum, atque eam eſſe cauſſam, cur multa adſperſerit à fide aliena. Quid enim aliud volunt verba illa, cùm ait, eum φλυαρεῖν *b*, ὥσπερ μέλος, ἢ ῥυθμὸν, ἢ ἥδυσμά τι, τῷ λόγῳ τὴν τερατείαν προσφέροντα. Equidem malo potius pedibus ire in ſententiam Flavij Joſephi *c*, qui errore deceptum putat, dum ſingula contentus eſt referre, prout ab aliis accepiſſet. Hoc volunt iſta ejus de Manethone verba, qui Ægyptiacam hiſtoriam ex ipſis Ægyptiorum monumentis fuerat interpretatus: Πολλὰ *d* τὸν Ἡρόδοτον ἐλέγχει τῶν Αἰγυπτιακῶν ὑπ᾽ ἀγνοίας ἐψευσμένον.

Ad dictionem Herodoti quod attinet, ineſt ei ἀνειμένον *e*, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἐπαγγελίας, ut ait Dio. Tullius quoque in Oratore ait eum *ſine ullis ſalebris, quaſi ſedatum amnem, ferri.* Fabius *f* ſimiliter

a *Thucydides, cum videret Herodotum in ſumma admiratione eſſe, adeo ut & Muſæ vocarentur illius libri.*

b *Nugari, velut cantus loco, ut rhythmi, aut condimenti, prodigioſas fabulas orationi adhibentem.*

c *Lib. I. cõtra Appionem.*

d *Herodotum in multis convincit de rebus Ægyptiacis per ignorantiam mentitum.*

e *Remiſſa dulciſque oratio.*

f *Lib. 9. cap. 4.*

liter teſtatur, cùm in eo *omnia leniter fluant, tum ipſam* διάλεκτον *habere eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Sanè Ionicæ dialecti normam eſſe, ut Atticæ Thucydidem, ſcribit Dionyſius Halicarnaſſenſis, eumque ſecutus Photius.

Si Suidæ credimus, compendium nobiliſſimi operis duobus libris complexus fuit Theopompus Chius, Philippicorum ſcriptor. Sed cum veterum nemo ejus operis meminerit, quod ſciam; magis veriſimile fit, junioris cujuſdam Theopompi eam ἐπιτομὴν fuiſſe; fortaſſe Theopompi Cnidij, Julij Cæſaris amici: de quo Strabo in XIV, ubi inter illuſtres Chios reponitur Θεόπομπος [a] ὁ Καίσαρος τοῦ Θεοῦ φίλος, τῶν μεγάλα δυναμένων. Niſi magis placet, eſſe Theopompi Sinopenſis, cujus libri περὶ σεισμῶν [b] meminit Phlegon Trallianus [c]. Saltem eò magis inclinat animus, quàm ut ſit, aut Theopompi Colophonij ἐποποιοῦ, cujus librum nomine ἁρμάτιον [d] Athenæus citat extremo lib. IV. aut Theopompi, Athenienſis comici, cujus Pollux, Athenæus, Laertius, Harpocration, & alij veterum meminerunt.

Præter verò Muſarum opus Herodoto etiam tribuitur liber de vita Homeri. Qui tamen an genuinus ſit, nondum ſatis convenit inter eruditos [e].

a *Theopõpus, unus è divi Cæſaris amicis, qui largiter potuerũt.*
b *De terræmotibus.*
c *Cap. 19 de rebus mirabilibus.*
d *Curriculũ.*
e *Vide Xylandri annotat. in Plutarchũ de vita Homeri.*

CAP. IV.

Thucydides æmulatione Herodoti excitatus fuit ad hiſtoriam condendam. Libri eius non uno olim modo dividebantur. Fides eius, & integritas laudata: de qua tamen aliter veterum quibuſdam viſum fuit. Elogia, quibus Tullius ac Fabius dictionem eius ornant, & quantum à dictione Herodoti differat. Obſcuritas eius unde ortum ducat. Numerorum non admodum rationem habet. Veterum iudicia de octavo Thucydidis libro.

VEnio ad Thucydidem, Olori, vel potius Oroli filium, qui tempore belli Peloponneſiaci floruit. De natali ejus, quæ ſuperius [a] diximus, repetere hoc loco nihil attinet. Ad ſcribendum excitatus fuit, cùm Herodotum libros ſuos recitantem audiiſſet, ſive Olympiæ, ut quidam volunt, ſive potiùs Athenis

a *Cap. 1.*

in Panathenæis. Meminere ejus rei, Marcellinus in Thucydidis vita, Photius tmem. lx, & Suidas in Θουκυδίδης. Scripſit Peloponneſiorum cum Athenienſibus bellum; eamque hiſtoriam libris octo eſt complexus; ut nunc quidem id opus dividitur. Nam, teſte Marcellino, olim ab nonnullis in libros xiii, atque ab aliis aliter diſtribui ſolet. Multum verò fidei, ſiquis alius, ſcriptor hic meretur. Nam & egregium veritatis in eo ſtudium elucet, & illa ſcripſit, quibus interfuit. Neque eo minùs defuerunt, quibus fides ejus ſuſpecta foret. Quod Joſephus teſtatur in primo contra Apionem, his verbis: Πολλὰ a ἢ καὶ Θουκυδίδης ὡς ψευδόμενος ὑπό τινων κατηγορεῖται, καί τοι δοκῶν ἀκριβεστάτην τὴν καθ᾽ αὐτὸν ἱστορίαν συγγράφειν. De dictione ejus variis in locis judicium tulit Cicero. In ſecundo quidem de Oratore ita ſcribit: *Thucydides omnes dicendi artificio meâ ſententiâ facilè vicit, ut verborum prope numerum ſententiarum numero conſequatur: ita porrò verbis aptus & preſſus, ut neſcias, utrùm res oratione, an verba ſententiis illuſtrentur.* Eodem libro ait, eum, uti & Periclem, & Alcibiadem, eſſe *ſubtilem, acutum, brevem, ſententiis magis, quàm verbis, abundantem.* Idem in Oratore cum comparat cum Herodoto: atque hunc dicit ſedati inſtar amnis labi, Thucydidem verò *incitatiorem ferri, & de bellicis rebus canere etiam quodammodo bellicum.* Fabius quoque eoſdem comparat lib. x cap. 1: *Denſus*, inquit, *& brevis, & ſemper inſtans ſibi Thucydides: dulcis, & candidus, & fuſus Herodotus: ille concitatis, hic remiſſis affectibus melior: ille concionibus, hic ſermonibus: ille vi, hic voluptate.* Sed in virtutibus tantis hoc vitij habet, quòd paullò obſcurior ſit. Fatetur hoc Cicero in Bruto, ubi eum reponit inter ſcriptores, qui *grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſſam interdum ſubobſcuri.* Et eodem opere: *Ipſa illa Thucydidis conciones ita multas habent obſcuras abditaſque ſententias, vix ut intelligantur, quod eſt in oratione civili vitium vel maximum.* Neque numerorum rationem admodum habet. Unde idem Tullius ibidem, *Thucydides*, inquit, *præfractior, nec ſatis, ut ita dicam, rotundus.* Item, *In Thucydide orbem modò orationis deſidero, ornamenta comparent.*

Quæ verò hactenus de Thucydidis ſtylo diximus, ea præcipuè intelligi debent de ſeptem prioribus libris. Octavus enim

a *In multis etiam Thucydides, tanquā mentitus, accuſatur; etſi accuratiſſimā videatur ſui temporis hiſtoriam ſcripſiſſe.*

planè tenui dictione utitur, cùm in prioribus longè magis aſſurgat. Ac propterea aliqui putarunt, eum à filia Thucydidis ſcriptum eſſe, vel à Xenophonte, aut Theopompo, vel alio. Quorum ſententiam in vita ejus reiicit Marcellinus: ac potius cenſet, fuiſſe ſcriptum à Thucydide jam ægrotante.

Plura de Thucydideo dicendi genere apud eundem Marcellinum vide: & imprimis apud Dionyſium Halic. in Herodoti & Thucydidæ collatione, quâ nihil mihi κριτικώτερον videtur.

CAP. V.

Palæphatus Parius quando vixerit. Eius quinque olim Incredibilium libros fuiſſe; quorum unus ſolum ad nos pervenerit. Ne olim quidem conſtitiſſe, huiuſne, an Palæphati AEgyptij Troica forent. Xenophontis ætas. Cur ſolum verterit. Cur Lacedæmoniis gratus. Triplex eius laus. Argumentum Κύρου ἀναβάσεως, *&* Ἑλληνικῶν. *Quantopere fallantur, qui* Κύρου παιδείαν *pro vera habent hiſtoria. Volaterrani lapſus. Libellus de AEquivocis ſuppoſititius. Xenophontis ſtylus cuiuſmodi, & in quo à Iulio Cæſare differat. Muſa, vel apis Attica: Thucydidem debemus Xenophonti. De ſimultate inter Xenophontem, & Platonem. Gellij error. Platoni exprobratum à Xenophonte, quòd in Italiam ſe contuliſſet ad Pythagoricos, in AEgyptum ad ſacerdotes, in Siciliam ad Dionyſium tyrannum. Cteſiæ ætas, & quâ occaſione rerum Perſicarum cognitionem acquiſierit. Eius Aſſyriaca, & Perſica. Ambitioſa vanitas eius in redarguendo Herodoto. Xylandri error. Cteſiæ epitome à Pamphila ſcripta.*

THucydidi æqualis fuiſſe videtur Palæphatus Parius, ſive, juxta alios, Prienenſis. Nam Suidas vixiſſe ait tempore Artaxerxis; quem cùm ἁπλῶς nominet, primum, cognomento Μακρόχειρα, ſignari, fit veriſimile. Ex eodem diſcimus, ſcripſiſſe quinque

quinque libros περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν a. Ex quibus hodie primus tantum ſupereſt. Meminit Virgilius, ſeu alius in Ciri:

a *Incredibilium hiſtoriarum.*

Docta Palæphatiâ teſtatur voce papyrus.

Item Probus in III Georg. Euſebius in Chronicis, Oroſius lib. I. cap. XIII. Joannes Tzetzes in verſibus politicis Chil. IX. tmem. CCLXXIII. Etiam Harpocration in Δυσαύλης laudat ἐν πρώτῳ Τρωικῶν: atque idem in Μακροκέφαλοι citat ἐν ἑβδόμῳ Τρωικῶν. Sed fortaſſe is eſt Palæphatus Ægyptius, aut Athenienſis Grammaticus. Nam huicne, an Pario illi Troica tribui deberent, ne olim quidem convênit; ut teſtis eſt Suidas, qui & alia Ægyptii illius ſcripta commemorat.

At proximus Thucydidis temporibus fuit Xenophon, Grylli filius. Vixit Olymp. XCV. ut Euſebius in Chronicis teſtatur. Quicum convenit Laertius, cùm maximè ait floruiſſe quarto anno Olympiadis XCIV, adſcendiſſeque cum Cyro ſub prætore Xenæneto, anno uno ante Socratis mortem. Atque idem ex Steſiclide Athenienſi refert, obiiſſe eum anno primo Olympiadis CV ſub prætore Callidemide, quo & Philippus, Amyntæ filius, imperium Macedoniæ tenebat. Vitam ejus habemus inter illas, quas Laertius nobis reliquit. Cæterùm quòd ſecutus eſſet Cyrum bello eo, quod geſſit cum fratre Artaxerxe, hoc ei poſtea exilij cauſſa fuit. Nam Artaxerxi favebant Athenienſes. Sed Lacedæmonij exuli incolendam dedere partem agri Elei in Triphylliaco ſolo. Ut mirandum non ſit, ſi, quò gratiam rependeret, elegantem ſcripſerit commentariolum de Rep. Lacedæmoniorum. Tergemina verò Thucydidis gloria fuit. Nam, ut de facundiâ viri nihil dicam, fuit & philoſophus, & hiſtoricus, & bello dux bonus. Ac de poſtremo ſatis ex imperio illo liquet, in decem hominum millia: quî, cum animum deſponderent, & tantùm de morte cogitarent, ut etiam Syneſius ſcribit, eos Xenophon ab extremis Perſarum finibus in patriam reduxit, & ita reduxit, ut vinceret, quicquid auderet eorum impetum ſuſtinere. Hiſtoriam hanc ipſe Xenophon perſcripſit eo opere, quod Κύρου ἀνάβασιν nuncupavit. Præterea verò in hiſtoria habemus ejus Ἑλληνικὰ, quibus continuat illa, quæ Thucydides de Græcorum rebus ſcripſerat. Nam cùm Thucydides libro extremo narret, ut Alcibiades reditum moliretur: Xenophon in primo, ut redierit, refert, & quæ porrò ſunt

C 2 conſecuta.

conſecuta. Fecit idem Theopompus: ſed hic ſexdecim tantum annos complexus fuit, ut ex Diodoro Siculo cognoſcimus: Xenophon verò hiſtoriam narrat annorum XLVIII. Scripſit Xenophon quoque Κύρυ παιδείαν, quam Cicero in Bruto *Cyri vitam & diſciplinam vocat.* Verùm valde errant, qui inde hiſtoriæ veritatem petunt. Et tamen faciunt hoc non pauci haut aſpernandæ eruditionis viri. Sed, quod pace eorum dixerim, hac parte Saturnias lemas lippiunt. Saltem Tullio credere debebant, qui ad Q. fratrem diſertim iſta habet, *Cyrus ille à Xenophonte non ad hiſtoriæ fidem ſcriptus eſt, ſed ad effigiem iuſti imperij.* E junioribus verò jam ſeculum eſt, cùm idem monuit Ludovicus Vives lib. v de tradendis diſciplinis. Imò Joſephus Scaliger in prolegomenis præclari operis de Emendatione temporum nec dicere veretur, in univerſa Cyropædia veri nihil eſſe, præter nuda nomina, & mentionem duorum triumve eventuum, ut Babylonis captæ, & Crœſi victi. Ac ſpiſſius eſt error Raphaelis Volaterrani lib. XIX Anthropologiæ, ubi ait, hanc vitam & diſciplinam eſſe Cyri minoris, ſub quo Xenophon militárat. Exſtat ſub Xenophontis nomine etiam libellus de Æquivocis: ſed ab Annio impoſtore confictus. Character, quo utitur Xenophon, tenuis eſt: ut monet Marcellinus in Thucydidæ vita. Nam Thucydidem quidem ait grandi ſtylo uti, ſed Herodotum medio, Xenophontem tenui. Sanè Xenophon non multùm abſimilis eſt Julio Cæſari: uterque enim purus eſt, & elegans, ac cum lenitate quadam fluit: ſed hoc differunt, quòd Cæſar gravior aliquanto, Xenophon ſuavior eſt. Sanè ſcriptor hic adeò eſt dulcis, ut Gratiæ eius ſermonem finxiſſe videantur: quemadmodum Fabius in decimo ſcripſit. Imò Tullius ipſe in Oratore ait, ſermonem eſſe ei melle dulciorem, Muſaſque ore eius locutas videri. Et in ſecundo de Oratore inquit, *Xenophon leniore quodam ſono eſt uſus, & qui illum impetum oratoris non habeat: vehemens fortaſſe minùs, ſed aliquanto tamen eſt, ut mihi quidem videtur, dulcior.* Ac propter hanc ſuavitatem *Muſa Attica* dicebatur, ut Laertius in vita Xenophontis ait, vel *Attica apes,* ut in Collectaneis Suidæ legere eſt. Luculentum Xenophontis elogium vide apud Dionem Chryſoſtomum, oratione de dicendi exercitio, ubi mirè ad eius lectionem adhortatur: atque inter alia ait, vel eius ſolius lectionem ſufficere poſſe homini politico.

politico. Imò illa etiam Xenophontis laus eſt, quod cum Thucydidem poſſet ſupprimere, primus ejus monumenta in lucem protraxerit, quemadmodum teſtatur Laertius: quo vel ſolo nomine, quantum illi debeant omnes, nemo non intelligit. De occulta ſimultate, quæ inter nobiles illos Socratis diſcipulos, Platonem, & Xenophontem, fuit, nota res ex Athenæi undecimo, Laertio in Platonis vita, & Gellio in decimoquarto. Qui tamen in eo errat, quòd putat, Xenophontem nuſquam Platonis facere mentionem. Nam verum eſt, quod Laertius ſcribit, ſemel ejus meminiſſe, idque in tertio ἀπομνημονευμάτων. Nec eo minùs verum eſt, quod probare Gellius propoſuit. Nam Platoni inimicum fuiſſe Xenophontem, ſatis comparet ex fragmento epiſtolæ Xenophonteæ ad Æſchinem Socraticum, ubi neutiquam obſcurè Platoni exprobratur, quòd, non contentus Socratis philoſophiâ, in Italiam ierit ad Pythagoricos, quorum philoſophiam τερατώδη a eſſe dicit; quodque in Ægyptum etiam ad prophetas ac ſacerdotes, acceſſerit: quorum utrumque ſupervacaneum fuiſſe cenſet Xenophon: imò omnino inconſtantis erga Socratem ſtudij argumentum. Sed vitæ etiam philoſopho indignæ duo adfert indicia, quibus id multò etiam planius fieri ait. Ea ſunt, ἔρως b τυραννίδος, καὶ ἀντὶ διαίτης λιτῆς Σικελιώτης γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα. Iis verbis objectat ei, quòd in Sicilia familiaris fuerit Dionyſio juniori: quaſi id ob menſam paraſiticam fecerit, & non ut tyrannum redderet meliorem. Sed hoc etiam ab aliis Platoni exprobratum fuit. Uti à Molone, qui, tyranno è Sicilia ejecto, dicebat, Nil mirum eſſe, ſi Dionyſius ſit Corinthi; ſed ſi Plato fuerit in Sicilia. Auctor Laertius in Platone.

a Monſtroſam.

b Amor tyrannidis, & Sicula immoderati ventris menſa tenui victui prælata.

Iiſdem, quibus Xenophon, temporibus vixit Cteſias Cnidius. Nam prælio, quod Cyrus junior geſſit cum fratre Artaxerxe, captus fuit, poſteaque vulnere eo regem, quod à Cyro acceperat, ſanavit, ac medicinam porrò exercuit in Perſia, totiſque annis ſeptemdecim verſatus eſt apud regem. Hinc Strabo in XIV, ubi de illuſtribus Cnidi viris agit: Κτησίας c ὁ ἰατρεύσας μὲν Ἀρταξέρξην. Addit ibidem, συγγράψας δὲ τὰ Ἀσσυριακὰ, καὶ τὰ Περσικά. Res iſtas Aſſyrias, & Perſicas, uno volumine complectebatur: quod oſtendit initium eorum, quæ Photius de eo habet in excerptis ſuis. Unde & alia diſcere eſt. Verba Latinè ſic

c Cteſias, qui medicinam fecit Artaxerxi, & de rebus Aſſyriis, ac Perſicis ſcripſit.

ſic ſonant: *Cteſiæ Cnidij Perſica libris viginti tribus continentur: ſed in ſex prioribus res Aſſyriorum, & quacunque res Perſicas præceſſere, tractat, à ſeptimo autem libro de Perſicis rebus agit: ac in ſeptimo, octavo, nono, decimo, undecimo, duodecimo, & decimotertio, quæ ad Cyrum & Cambyſem, & magum illum, Dariumque, & Xerxem ſpectant, commemorat.* Progreſſus eſt uſque ad Olympiadis XCV annum III, quo Dionyſius, Siciliæ tyrannus, ingens bellum parabat adverſus Carthaginenſes. Eo anno hiſtoriam ſuam Perſicam concluſiſſe, diſertim de eo ſcribit Diodorus Siculus lib. XIV. Nec prætereundum, quod Photius poſt ea, quæ adferebamus antè, ſubjungit: *Ferè in omnibus repugnantia Herodoto narrat, illum in multis & mendacem, & ſcriptorem fabularum appellans: illo enim poſterior eſt. Se autem eorum, quæ narrat, magnâ ex parte oculatum teſtem fuiſſe, aut certè, quæ videre non licuit, de iis à Perſis, qui viderant, edoctum, ita demum ea memoriæ prodidiſſe dicit. Nec verò tantummodo ab Herodoti, ſed etiam in aliquibus à Xenophontis, Grylli filij, hiſtoria diſſentit. Floruit temporibus Cyri, Dario & Paryſatide geniti: qui frater fuit Artoxerxis, ad quem regnum Perſicum devenit.* Hæc Photius. Porrò vanitatis Cteſiam arguit quoque Plutarchus in Artaxerxis vita. Joſephi etiam Scaligeri [a] tale de eo judicium eſt, ineptum Græculum, modò Herodoto adverſetur, nihil penſi habere: multa ab eo humanitus, multa etiam conſultò per ζηλοτυπίας peccari, atque id non obſcurè cognoſci ex Photij parietinis. Præter illa, quorum ſuperius memini, etiam ſcripſit de Indicis librum ſingularem. Ac uti ex Perſicis, ita ex Indicis quoque, excerpta luculenta Photius nobis conſervavit. Xylandrum verò ratio fugit, apud quem in Strabonis loco, quem antè adferebamus, Syriaca etiam ſcripſiſſe dicitur, cùm in Aldinâ diſertim ſit Ἀσσυρία, & conſentaneum hoc ſit iſtis Photij excerptis, quæ Latinè antè adducebamus. Harpocration memorat quoque eius περίπλουν Ἀσίας. Alia quoque ſcripſit: quæ referre ſuperſedeo, quia id fecit V. Cl. Joannes Meurſius commentario in Apollonij Hiſtoriam commentitiam. Huius Cteſiæ compendium tribus libris ſcripſerat Pamphila, ut Suidas [b] teſtatur. Arbitror verò eam epitomen non fuiſſe omnium Cteſiæ librorum, ſed viginti-trium de rebus Perſicis: quo opere imprimis celebratur.

[a] *Pag. 39. Notarum in fragmenta ſubiūcta operi de emēdatione Temporum.*

[b] *In Pamphila.*

CAP. VI.

Ætas & ſcripta Anaximandri Mileſii, & Metrodori Chij. Quæ ſcripſerint Dionyſii duo, Siciliæ tyranni. Philiſti Syracuſani ætas, honores, exilium, reditus in patriam, pugna navalis pro Dionyſio iuniore, mors, ac monumenta. Opus rerum Sicularũ bipartitum. Ciceroni lux. Paulli Manutij lapſus. Diverſum Timæi, ac Ephori, de Philiſto iudicium. Dictio Philiſti qualis fuerit. Eudoxi Cnidij ætas. Lapſus interpretis Laërtij. Octaëteris Eudoxi, & γῆς περίοδος. Eudoxus Rhodius. Eudoxus Cyzicenus.

ÆQualis Xenophonti, & Cteſiæ, fuit Anaximander Mileſius junior, Anaximandri filius. Nam Suidas vixiſſe ait tempore Artaxerxis τοῦ Μνήμονος. Mirum verò, cùm idem hiſtoricum fuiſſe dicat, nihil tamen hiſtoricum ejus proferre. Tantùm enim ait, ſcripſiſſe explicationem ſymbolorum Pythagoræ. Nec memini quicquam hiſtoricum ſub Anaximandri nomine citari præter ἡρωολογίαν: quam huius Anaximandri fuiſſe puto. Meminit ejus operis Athenæus lib. XI.

Iiſdem temporibus floruit Metrodorus Chius, diſcipulus Democriti philoſophi, præceptor Hippocratis medici, & Anaxarchi: teſte Suida in Δημόκριτος. Magni fuit nominis philoſophus, ac medicus; multaque ad artem ſuam pertinentia ſcripſit; quorum non uno loco meminit Plinius. Sed præter iſta, *Troica* edidiſſe, diſcimus ex Athenæo, qui diſertim Chio Metrodoro id opus tribuit.

Etiam Artaxerxis τοῦ Μνήμονος temporibus Dionyſius ſenior in Sicilia regnabat. Nam imperare cœpit Olympiadis XCIII anno quarto: ac tyrannidem eam tenuit uſque ad annum primum Olympiadis CIII. Scripſit cùm comœdias, & tragœdias, tum etiam hiſtorica quædam, ut eſt apud Suidam. Ex quo etiam diſcimus, filium habuiſſe philoſophum, qui & in regno ſucceſſit. Sed is hiſtoricum nihil ſcripſiſſe videtur. Tantum enim dicit Suidas, epiſtolas edidiſſe, ac de poëmatibus egiſſe Epicharmi.

Diony-

Dionyſiorum temporibus fuit quoque Philiſtus Naucratita, vel, juxta alios, Syracuſanus, Archonidæ ᵃ filius, Eueni elegiaci poëtæ diſcipulus, ſcriptor laudatus etiam Flavio Joſepho lib. I contra Apionem, Plutarcho in vitis non uno loco, Stephano in Ethnicis locis pluribus, Arati interpreti, atque aliis. Vixit Syracuſis diu, inque conſtituendo principatu Dionyſio ſeniori favit, & arci ab eo præfectus fuit: quin fama etiam erat, conſueviſſe cum matre tyranni, hoc non omnino inſcio. Sed cùm, eo ignaro, uxorem duxiſſet filiam Leptinæ, qui frater Dionyſij erat, è Sicilia à tyranno ejectus fuit: profugit autem Adriam, atque ibi, cùm otio abundaret, hiſtoriam maxima ex parte ſcripſiſſe videtur. Nec, ſuperſtite Dionyſio, in patriam redire licuit. Sed regnante ejus loco Dionyſio juniore, illi, qui Dioni adverſabantur, ac ne eloquentiâ ſuâ Plato tyranni animum mutaret, metuebant, perſuaſere tyranno, ut Philiſtum ab exilio revocaret, virum & eruditum, & tyrannicorum morum ſcientiſſimum, quem Platoni ſe, & philoſophiæ ejus, opponere poſſe ſperabant. Quæ ſpes eos neutiquam fefellit. Nam ubi Syracuſas rediit Philiſtus, Platoni ſemper eſt adverſatus, ac tandem effecit, ut tyrannus eiiceret Dionem. Sed non multò pòſt Dion bellum intulit Dionyſio, eumque in arce obſedit. Tum Philiſtus cum magna claſſe ex Japygia ſuppetias ei tulit. Sed infeliciter pugnavit. Victus autem mortem ſibi conſcivit: ut Ephorus tradit, quem Diodorus Siculus ſequitur. Timonides verò, qui ab initio hiſce rebus cum Dione interfuit, vivum refert in hoſtium poteſtatem veniſſe, ac crudeliter ab iis eſſe interfectum. Idem quoque Timæus ſcripſit: ſed de mortis genere non per omnia convenit. Diodorus Siculus etiam inſepultum eſſe projectum teſtatur. Pleniùs fuſiusque iſta nôſſe ſi velis, adi Plutarchum in Dione, & Diodorum Siculum in XVI. Fuit homo doctus, ac diligens, ut de eo judicat Tullius in primo de divinatione. Primus ex arte oratoria hiſtoriam condidit, ſi Suidæ credimus. qui & eum ait Ægyptiaca ſcripſiſſe libris XII, res Siculas libris undecim, de Dionyſio tyranno libris ſex, quædam item de Libya, & Syria, ut de arte ejus rhetorica, & orationibus, nihil dicam. Præcipuè verò celebratus fuit opere de rebus Siculis. Cujus duæ erant partes, ut Diodorus Siculus teſtatur libro XIII. Unde etiam diſcimus, priorem partem

ᵃ Suid.

ſeptem

ſeptem libris conſtitiſſe, ac complexam fuiſſe annos octingentos: deſiiſſe verò in capto à Pœnis Agrigento: quod contigit anno III Olympiadis XCIII: alteram verò partem, quæ libris conſtabat quatuor, iſtic, ubi deſiit prior, cœpiſſe, hoc eſt ab Dionyſio ſeniore, qui proximo à capto Agrigento anno tyrannidem Syracuſis invaſit. Unde lucem accipit locus iſte Ciceronis ad Q. Fratrem lib. II. epiſt. XII. *Siculus ille* (Philiſtus) *capitalis, creber, acutus, brevis, penè puſillus Thucydides: ſed utros eius habueris libros (duo enim ſunt corpora) an utroſque, neſcio. me magis de Dionyſio delectat. ipſe eſt enim veterator magnus, & perfamiliaris Philiſto Dionyſius.* Quod verò eum Cicero puſillum penè Thucydidem hîc appellet, id referri eo minimè debet, quòd præ Thucydide pauca admodum ſcripſerit, quæ Paulli Manutij a ſententia eſt (nam longè aliud apparet ex iis, quæ ex Suida, & Diodoro, adduximus) ſed quia non paullò quidē infirmior ſit Thucydide, ut Fabius b quoque cenſet, attamē imitetur eum non infeliciter. Multum civilis prudentiæ potuiſſe ex eo hauriri, ſatis oſtendit, quòd Cicero etiam partem eam de Dionyſio tantopere commendat. Et tamen nuſquam Philiſtus ſe turpiùs dedit. Quid mirum? Impensè favebat tyrannis, ac vehementer admirabatur eorum potentiam, divitias, ac luxum: quemadmodum, cùm ex aliis, quos dixi, tum ex Cornelij Nepotis Dione conſtat. Iccirco etiam omnia illorum vitia, factaque injuſta, honeſti prætextu tegere conatus eſt. Hoc ejus in tyrannos ſtudium jure reprehendit Timæus: ſed eo viciſſim hic peccat, quòd modum in exagitando eo nullum tenet: utpote occaſionem maledicendi undique quærens: contrario planè vitio, ac Ephorus, qui Philiſtum etiam laudat: unde uterque reprehendi meruit à Plutarcho in Dione. Nec eſt quod Ciceronem ejuſdem, ac Ephorum, vitij agamus reum. Quippe non animum Philiſti laudavit Tullius: ſed utilitatem libri prædicavit: atque id imprimis quidem propter prudentiam, quam ex vafri adeò tyranni vita capere eſſet: ſed & propter dictionem, quam Thucydideæ æmulam fuiſſe, etiam ex ſecundo de Oratore cognoſcimus. Ac propterea idem in Bruto, ubi M. Catoni Cenſorio deeſſe amatores conqueritur, *ſicut,* inquit, *multis iam ſeculis, & Philiſto Syracuſio, & ipſi Thucydidi.* Nec tamen dictionem eorum penitus probabat. Siquidem horum eſſe dicit *conciſas ſen-*

a *Notis ad eum Ciceronis locum.*
b *Lib. 10. cap. 1.*

tentias, interdum etiam non ſatis apertas, cùm brevitate, tum nimio acumine. Sed ad laudem Philiſti pertinet, quòd minùs Thucydide erat obſcurus: ut hæc Fabij verba oſtendunt lib. x. cap. I: *Philiſtus, imitator Thucydidis, & ut multò infirmior, ita aliquàtenus lucidior.* Et ſanè, quàm præ Thucydide amârit perſpicuitatem, argumento eſſe poteſt, quòd omnem digreſſionem penitùs fugiat: ut Theon in Progymnaſmatis teſtatur. Sed hac parte modum non tenuit, quandoquidem digreſſio interdum, ut ibidem dicitur, ἀναπαύει [a] τὴν διάνοιαν τῶν ἀκροατῶν, eoque non omnem fugere digreſſionem oportet; ſed eas, quæ prolixæ adeò ſunt, ut neceſſe ſit, eorum memoriam refricari, quæ antè dicta ſunt: cujuſmodi ſunt digreſſiones Theopompi in Philippicis, ut idem ait. Interim illud, quod ita brevis eſſe Philiſtus voluit, ut obſcurus eſſe nollet, tantopere illum commendavit Dionyſio Halicarnaſſenſi [b], ut eum propterea faceret unum ex quinque illis, quos hiſtorico eſſe imprimis imitandos putaret.

a *Facit, ut animus audientium acquieſcat.*

b *Iudicio de Herodoto & Thucyd.*

Æqualis Philiſto Syracuſio fuit Eudoxus Cnidius, celebris ille aſtrologus, ac geometra. Vixit enim circa Olympiadem CIII, ut Apollodorus in Chronicis ſcripſit, & ex eo Laertius in Eudoxi hujus vita: qui etiam ex Sotionis de Succeſſionibus libro refert, ut, cum annum ageret vigeſimum tertium, audierit Platonem. Errare itaque arbitror Euſebium in Chronicis, qui floruiſſe dicit initio Olymp. XCVII. Scripta ejus idem Laertius commemorat: interque ea fuit *octo annorum hiſtoria*, ſi credimus interpreti. Sed Græca ſonant: τὴν ὀκταετηρίδα κατά τινας συγγράψαι. Octaerida iſtam Eudoxi etiam laudat Suidas: ſed opus iſtoc non hiſtoricum fuit, verùm mathematicum. Vide illuſtrem de eo locum apud Cenſorinum lib. de die natali cap. XVIII. Sed multa hiſtorica, atque ad gentium ritus pertinentia, adſperſerat alteri operi, quod inſcripſerat γῆς περίοδον. Liquet hoc ex iis, quæ Athenæus, & alij, ex eo citant. Fuit præter hunc alter ejus nominis, qui juſtius inter hiſtoricos nomen ſuum profiteatur, Εὔδοξος Ῥόδιος, ἱστορίας γεγραφὼς [c], ut eſt apud Laertium. Ac meminit ejus quoque Apollonius hiſtoriæ commentitiæ cap. XXIV. item Etymologus in Ἀδρίας, ubi eum citat ἐν ἐννάτῳ τῶν ἱστοριῶν [d]. Sed iſte quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque Eudoxus Cyzicenus, qui Ptolomæum Lathyrum fugiens è ſinu Arabico uſque ad Gades navigavit: ut ex Poſidonio

c *Eudoxus Rhodius, qui hiſtorias ſcripſit.*

d *In nono hiſtoriarũ libro.*

narrat Strabo lib. II : ex Cornelio Nepote item refert Plinius lib. II nat. hiſt. cap. LXVII. Sed uti hunc quidem vixiſſe conſtat circa Olymp. CLXII : ita alij potius navigationis ejus meminiſſe, quam ipſe hiſtoriam ejus ſcripſiſſe, videtur nobis.

CAP. VII.

Theopompus Chius inter Iſocratis diſcipulos familiam ducebat. Orationem, Artemiſiæ poſtulatu, habuit in laudem mariti eius Mauſoli. Epiſtolæ eius rectiúſne archaicæ, *an* Achaicæ *dicantur. Iterum quæſitum, an epitomen Herodoti ſcripſerit. Varia eius ſcripta. Hiſtoriæ eius laus. Quot fuerint Philippicorum libri, & Suidæ ſuper eo error. Laudatur Theopompus, quod uſque adeò ſtudioſus ſit veritatis. Dictio etiam quo nomine probetur. Reprehenditur idem, quòd acerbè adeo alios reprehendat. Vt Dionyſius Halic. hoc excuſet. Iudicium Dionis de eius ſtylo, item Longini, & aliorum, qui dictionem eius dicunt magis oratoriam eſſe, quàm hiſtoricam. Vt iſtoc etiam Dionyſius tueatur. Mente dicitur orbatus, cùm vellet hiſtoriis ſuis inſerere quædam ex lege divina. Similiter de Theodecte proditum eſſe, eum lumina amiſiſſe, cum tragœdiis ſuis infercire quædam vellet ex ſcripturis ſacris. Ephorus unà cum Theopompo Iſocratem audivit. Iſocratis de utriuſque ingenio iudicium, Platonis item de Ariſtotele & Xenocrate, Ariſtotelis de Theophraſto & Calliſthene. Quot annorum hiſtoriam complexus ſit Ephorus. Eius liber* Ἐπιφώριος. *Malæ fidei eſt ſuſpectus. Fœdus error eius de Iberis. De ſtylo illius diverſa veterum ſententia. Alter Ephorus Cumanus, ſed longè recentior.*

PAullò pòſt Philiſtum, & Eudoxum, cùm in Perſia Artaxerxes Ochus, in Macedonia Philippus, Alexandri Magni

pater, regnaret, floruit Theopompus Chius, Iſocratis diſcipulus, imò, ut Dionyſius a Halic. ait, ἐπιφανέστατος b πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν: cujus inter illuſtres Chios etiam meminit Strabo in XIV. Varia hunc ſcripſiſſe, indicat idem Dionyſius. Primùm inde diſcimus, Iſocratis exemplo varias edidiſſe orationes, partim panegyricas, partim ſuaſorias. Prioris generis fuit illa, quam habuit apud Mauſoli ſepulchrum: ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσώλῳ vocat Anonymus deſcriptione Olympiadum, ad Olymp. CIII annum I. Ac ſignat eandem Gellius li. x. cap. XVIII. Ibidē dicit Dionyſius, ſcripſiſſe eum ἐπιστολαὶ ἀρχαικαί: quomodo, ſi vera eſt lectio vulgata, orationes vocabat, quæ vel de rebus eſſent antiquis, vel ſtylo ſcriptæ eſſent antiquo. Sed Stephanus dicit, ſe in codicibus quibuſdā invenìſſe Ἀχαικαί, quod magis placet: nempe ut ita dicantur epiſtolæ iſtæ, quæ ſcriptæ eſſent ad Achivos. Sanè Theopompū epiſtolas ad varios edidiſſe, certiſſimū eſt. Nā unam ad Chios, alteramque ad Alexandrum, citat Athenæus lib. XIII, ac tertiæ etiam ad Tiſamenum meminit Harpocration in τρίπλαξ. Etiam libris duobus complexus fuit epitomen hiſtoriarum Herodoti: &, ne alium putes Theopompum, diſertim dicit Suidas, eam epitomen concinnâſſe una cum Ephoro, æquali ſuo. Sed parùm mihi fit veriſimile, duos tantos viros huic uni rei incubuiſſe: præſertim cum præter Suidam, ut arbitror, nemo ejus operis meminerit. Quare cenſeo fuiſſe Theopompi alicujus junioris, quiſquis tandem ille ſit: ut & ſuperiùs c dicebamus. Eundem περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων d ſcripſiſſe teſtis Athenæus lib. XIII. Adhæc ſcripſit κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς e, ut eſt apud eundem lib. XI. item περὶ εὐσεβείας f, de quo ſcholiaſtes Ariſtophanis in Aves: item θαυμάσια g, quæ laudat Apollonius hiſtoriæ commentitiæ cap. X. Laertius in Epimenide & Pherecyde, Servius ad Eclog. VI. Sed imprimis nomen paravit hiſtoria. Unde Dionyſius: Λόγου h ἀξίαν ἱστορίαν πεπραγματευμένος, ἄξιος ἐπαινεῖσθαι. Erat verò hiſtoria hæc duplex, quarum utraque pulcherrimum tractabat argumentum. Idem Dionyſius: καλαὶ i γὰρ (ὑποθέσεις) ἀμφότεραι· ἡ μὲν τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου περιέχουσα· ἡ δὲ τὰ Φιλίππῳ πεπραγμένα. Utrumque opus etiam conjungit Athenæus lib. IX. Θεόπομπος k μὲν γοῦν ὁ Χῖος ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, κἀν τῇ τρισκαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. Ἑλληνικῆς ἱστορίας ſeptimum, & nonum, citat idem

a *Epiſt. ad Pompeium.*
b *Clariſſimus omnium Iſocratis diſcipulorum.*
c *Cap. 3.*
d *De his, qui prædati ſunt Delphicas pecunias.*
e *De exercitationibus Platonis.*
f *De pietate.*
g *Admirāda.*
h *Cùm memorabilem condiderit hiſtoriam, dignus eſt, qui laudibus extollatur.*
i *Præclari erat utraque argumenti. Una enim partem poſteriorem belli Peloponneſiaci cōtinet: altera verò agit de rebus à Philippo geſtis.*
k *Theopompus Chius in Hellanicis, & libro decimotertio Philippicorum.*

idem Athenæus lib. VI: tertium verò Φιλιππικῶν Harpocration in Δατός. At etiam quinquageſimum tertium Philippicorum advocat Athenæus in X. Non quidem addit ex Philippicis eſſe: ſed quoties ἁπλῶς hiſtoria citatur, Philippica ab eo intelliguntur. Fuere autem Philippicæ hiſtoriæ libri LVIII, ut in ſextodecimo Diodorus Siculus teſtatur, item Photius in bibliotheca ſua: non autem ſeptuaginta duo, quot fuiſſe dicit Suidas. Poterat librarij error videri, niſi οϐ', uti eſt apud Suidam, pluſculum recederet à νη'. Ex iſtis LVIII Photius tantum LIII ætate ſuâ exſtitiſſe ait.

Multæ autem, & magnæ fuere hiſtoriarum Theopompi virtutes. Nam præterquam quòd argumentum tractabant nobile, bellè omnia diſponebat. Unde Dionyſius, Ἔπειτα a τῆς οἰκονομίας ἄξιος ἐπαινεῖσθαι· ἀμφότεραι γάρ εἰσιν εὐπαρακολούθητοι καὶ σαφεῖς. Præterea tanta ejus in inquirenda veritate induſtria fuit, ut ſi vel nihil poſteris reliquiſſet, tamen ſatis liqueat, maximos feciſſe ſumtus in cunctis indagandis. Quod Dionyſius quoque teſtatur: & præter eum Athenæus lib. III. ubi hiſtoria ejus eſſe dicitur ἀνδρὸς b φιλαλήθους, καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος, εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. Denique dictio ejus eſt καθαρά, κοινή, ὑψηλή τε καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολύ, συγκειμένη τε κατὰ τὴν μέσην ἁρμονίαν, ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα c: ut ibidem dicitur à Dionyſio.

Sed neque interim deſunt, quæ in eo veteres reprehendant. Imprimis malè audiit, quòd, ut vehementi erat, atque acri ingenio, ita in accuſando nimis erat acerbus. Sanè Cornelius Nepos in Alcibiade eum conjungit cum Timæo, quos duos maledicentiſſimos fuiſſe ait. Ac, ne unius hoc Nepotis judicium putes, Lucianus d quoque culpat, quòd φιλαπεχθημόνως e κατηγορεῖ, atque hoc adeò ſtudio habeat, ut videatur κατηγορεῖν f μᾶλλον, ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Imò præter iſtos etiam Flavius Joſephus lib. I. contra Apionem ait, non Timæum ſolùm de variis gentibus βλασφημεῖν g, ſed etiam Theopompum, Polycratem, & Tripolitici ſcriptorem: quorum primus Athenienſium Reip. detrahere conetur, alter Spartanæ, tertius mordeat Thebanos. Verba ejus ſunt: Καὶ γὰρ ἐθνῶν τινὲς καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων πολέων ῥυπαίνειν τὴν εὐγένειαν, καὶ τὰς πολιτείας ἐπιχείρησαν λοιδορεῖν. Θεόπομπος μὲν τὴν Ἀθηναίων, τὴν δὲ Λακε

a *Deinde laude dignus eſt ob diſpoſitionem. Nam utraque ejus hiſtoria optime omnia cōnectit, & perſpicua eſt.*

b *Viri veritatis ſtudioſi & qui ad accuratè exquirendam rei veritatem pecunia multū impenderit.*

c *Pura, vulgaris, ſimplex, ſublimis, magnifica, & ſummā pompam præ ſe fert, & quadam harmonia temperata eſt, jucundè & ſuaviter fluens.*

d *Lib. de hiſtor. ſcrib.*

e *Invidiosè nimis accuſat.*

f *Accuſare magis, quam hiſtoriam ſcribere.*

g *Probra ac convicia jactare.*

δυσμενίαν Πολυκράτης, ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν προσέκρουσε. *Quidam etiam gentium, & glorioſiſſimarum civitatum, fœdare nobilitatem, & converſationi detrahere tentavere: Theopompus quidem Athenienſium, Lacedæmoniorum verò Polycrates: is autem qui Tripoliticum conſcripſit, etiam Thebanorum momordit urbem.*

Sed operæ eſt videre, quomodo hoc excuſare conetur Dionyſius. Verba ejus ſunt: Διὸ καὶ βάσκανος ἔδοξεν εἶναι, προσλαμβάνων τινὰ τοῖς ὀνειδισμοῖς, καὶ τὰ τῶν ἐνδόξων προσώπων οὐκ ἀναγκαῖα πράγματα· ὅμοιόν τι ποιῶν τοῖς ἰατροῖς, οἳ τέμνουσι καὶ καίουσι τὰ διεφθαρμένα τοῦ σώματος, ὡς βάθος τὰ καυτήρια, καὶ τὰς τομὰς φέροντες, οὐδὲ τῶν ὑγιαινόντων καὶ κατὰ φύσιν ἐχόντων στοχαζόμενοι. *Proinde etiam obtrectator videtur eſſe, dum nonnullos debitis convitiis afficit, & facta virorum illuſtrium non neceſſaria perſtringit: ſimile quiddam faciens ac medici, qui corruptas corporis partes ſecant, & urunt, quàm profundiſſimè cauteria & ſectiones immittentes, non tamen ſanas corporis partes & bene affectas attingunt.*

Interim Dionyſius quoque quædam in rebus ipſis culpat. Imprimis κατὰ a τὰς παρεμβολάς. ὧν τινες γὰρ ἀναγκαῖαι τινες αὐτῶν, οὔτ' ἐν καιρῷ γινόμεναι. Addit ſimilia eſſe, quæ de Sileno refert, qui in Macedonia apparuit; quæque dicit de dracone ad triremem navali pugnâ decertante, & alia quædam ſimilia iſtis. Etiam Theon in progymnaſmatis culpat digreſſiones ejus, tanquam nimis prolixas, ita ut neceſſe ſit in memoriam revocari ea, de quibus primò dictum fuit.

a *In comparationibus. nã quædam earũ neque neceſſario inducuntur, neque tempeſtive.*

Etiam Dio Chryſoſtomus oratione de dicendi exercitio frigidè ſatis laudat ejus dictionem. Nam cur poſt Thucydidem imprimis Theopompum commendet, hanc cauſſam adfert: Καὶ γὰρ ἰσοειδές τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων ἔχει· καὶ οὐκ ἀδύνατος, οὐδὲ ὀλίγωρος περὶ τὴν ἑρμηνείαν· καὶ τὸ ῥᾴθυμον περὶ τὰς λέξεις οὐχ οὕτως φαῦλον ὥστε σε λυπῆσαι. *Etenim hiſtoricum quid circa ſermonum narrationem habet, neque impotens, neque modicus circa explicationem, & negligentia circa dictionem non ita vilis eſt, ut te contriſtet.* Sanè levicula laus, ſi ſermo ejus non uſque adeò vilis ſit & protritus, ut faſtidio ſit. Demetrius etiam libello περὶ ἑρμηνείας dicit eum δεινὰ οὐ δεινῶς λέγειν b. Imò veterum hoc commune judicium eſt, dictionem ejus oratoriæ, ac imprimis Iſocraticæ, ſimiliorem eſſe, quàm hiſtoricæ. Quod ex Tullio Fabio,

b *Gravia non graviter dicere.*

Fabio, & aliis, oſtendimus lib. de Nat. Rhetor. & Inſtitutionibus [a] Oratoriis. Sed hac quoque parte excuſat eum Dionyſius. Nam dicit Iſocrateam quidem lenitatem habere, ubi nullâ acrimoniâ opus: cæteroquin, cùm affectus ciendi ſunt, & maximè, cum urbibus, earumque ducibus, exprobrat improba conſilia, tum verò non paullò elatiorem eſſe Iſocrate, imo ne latum quidem unguem ab Demoſthenis acrimonia abeſſe. Vide & quæ de ſtylo ejus ſcripſit Longinus libello περὶ ὕψους, item Photius in bibliotheca. Ubi & excerpta quædam ex duodecimo Philippicorum adfert.

a *Lib. de nat. Rh. cap. 11. & Inſtit. lib. 6. cap. 3.*

Fuere, qui hujus etiam ſcriptoris eſſe putarent octavum Thucydidæ librum, qui longè grandiloquentiâ cedit ſuperioribus. Sed meritò ſententiam hanc repudiat Marcellinus in Thucydidis vita. Etiam, Flavio Joſepho [b] teſte, fuere, qui Τειπολιτικὸν ei tribuerent: ſed falsò, ut ibidem dicitur. Ac multò minùs ejus fuit hiſtoria, quam Anaximenes Lampſacenus ſub Theopompi nomine edidit, ut paullò pòſt dicemus.

b *Lib. 1. contra Apionem.*

Memorabile verò eſt, quod de Theopompo hoc refert Ariſteas lib. de LXX interpretibus. Nam ait eum, cùm vellet quædam ex ſacris ſcripturis, tum non ita commodè tranſlatis, hiſtoriis ſuis inſerere, diebus triginta mente fuiſſe turbatum: morbo autem intermittente, oràſſe Deum, ut indicare ſibi vellet, qua de cauſſa hoc accidiſſet: tum in ſomno didiciſſe, eò eveniſſe illud, quia divina voluiſſet diffundere in vulgus: Theopompum, eo intellecto, inſtitutum ſuum deſeruiſſe, atque ita à morbo fuiſſe liberatum. Ibidem refert, Theodectem, poëtam tragicum, qui iiſdem temporibus vixit, cùm fabulis ſuis voluiſſet inſerere aliqua ex ſcripturis, divinitus fuiſſe viſu orbatū, uſq; dū pœnitudine ejus facti ductus, deoque eſſet reconciliatus. In Vaticano codice hoc quoque loco, *Theopompi* nomen ſcriptum fuit. Sed Theopompum tragicum nuſquam reperio: eoque rectum puto *Theodectes*, quem Tragicum fuiſſe poëtam, & cum Theopompo Chio, & Naucrate, apud Mauſoli ſepulchrum dicendis Mauſoli laudibus decertâſſe, auctor eſt Gellius lib. X cap. XVIII, item Suidas in Θεοδέκτης, & Ἰσοκράτης.

Alter etiam Iſocratis diſcipulus eſt, qui magnum habeat inter hiſtoricos, atque adeò etiam inter oratores, nomen. Eſt is Ephorus, Demophili filius, cui Cumæ Æolicæ patria fuerunt.

Hunc unà cum Theopompo Iſocratem, uti dixi, audiiſſe, multi veterum tradiderunt: eoſque inter Plutarchus in Iſocratis vita, & Photius cap. CLXXVI. Sed duo hi diſcipuli ingenij valde diſparis erant. Sanè Cicero in Bruto ſcribit, *Iſocratem in acerrimo ingenio Theopompi, & leniſſimo Ephori, dixiſſe, alteri ſe calcaria adhibere, alteri frenos.* Quod etiam Quinctilianus tradit lib. II cap. IX, item Suidas in Ἔφορος. Atque idem Platonem de Ariſtotele & Xenocrate, Ariſtotelem de Theophraſto, & Calliſthene, dixiſſe, auctor eſt Diogenes Laertius [a]. Scripſit Ephorus hiſtoriam annorum ferme IↃCCL. Orſus autem fuit ab reditu Heraclidarum, ac deſiit in vigeſimo Philippi anno, quo Perinthum oppugnabat. Auctor Diodorus Siculus lib. xx. Plutarchus initio libri de vita Homeri ſcribit, eum librum feciſſe de rebus patriis, hoc eſt Cumanis, quem idcirco ἐπιχώριον inſcripſerit. Fides hujus hiſtorici multis ſemper ſuſpecta fuit. Senecæ verba ſunt lib. VII Naturalium Quæſt. *Ephorus non religioſiſſimæ fidei, ſæpe decipitur, ſæpe decipit.* Plutarchus in Dione, & ex eo Photius [b], reprehendunt eum, quòd Philiſtum hiſtoricum laudare non dubitârit. Quàm verò exiguam habuerit peritiam terrarum, argumento eſt, quòd Hiſpanos (Iberos ipſe vocat) unam putârit eſſe civitatem: unde rectè colligit Joſephus [c], ſerò admodum eorum, qui occidentem colunt, notitiam ad Græcos perveniſſe. De οἰκονομίᾳ, & ſtylo Ephori ſatis benignè judicat Diodorus Siculus initio lib. V. ubi ſic ſcribit: Ἔφορος τὰς κοινὰς πράξεις ἀναγράφων οὐ μόνον κατὰ τὴν λέξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἐπιτέτευχε. *Ephorus res paſſim geſtas deſcribens, non verborum elegantiâ duntaxat, ſed accuratâ ordinis quoque obſervatione, probi officio hiſtorici fungitur.* Aliter verò Duris Samius lib. I Hiſtor. qui & Ephorum, & Theopompum, ſcribit multùm cedere ſuperioribus. nam & imitationis gratiâ carere, & dictionis venuſtate: nec multùm penſi habere, quomodo ſcribant. Ita ille, qui ipſe multum, & Ephoro, & Theopompo, ceſſit ſcribendi venuſtate: ut Photij judicium eſt cap. CLXXVI. Quare poterat contemni, niſi etiam Dio Chryſoſtomus oratione eâ, quam de dicendi exercitio ſcripſit, tribueret Ephoro τὸ δ' ὕπτιον καὶ ἀνειμένον τῆς ἀπαγγελίας.

Et hæc de Ephoro Cumano: præter quem alter ejuſdem & nominis, & patriæ fuit, ſed multò junior. Ut inde liquet, quòd

a *In Xenocrate, & Theophraſto.*

b *Biblioth. cap. 245.*

c *Lib. I. contra Apionem.*

d *Supinum & remiſſum orationis genus.*

quòd ſcripſerit Galeni hiſtorias libris XXVII. Fuit igitur junior Galeno, qui temporibus vixit Antonini Pij. Præter hiſtorias iſtas etiam Corinthiaca edidit, & περὶ τῶν Ἀλευάδων, & alia quædam, ut docet Suidas.

CAP. VIII.

Euphantus Olynthius. Præceptor eius Eubulides. Vtriuſque ætas. Simonides hiſtoricus. Xenocratis Chij liber περὶ βίων. Leo Byzantius. Suidæ oſcitantia. Heraclides Ponticus. Pamphilus philoſophus.

Atque ut iſti Iſocratem, ita æqualem ejus Eubulidem Mileſium audivit Euphantus Olynthius. De Eubulidis verò ætate quod dixi, inde planum fit, quòd fuerit Euclidis Megarenſis diſcipulus, ejus quem Plato etiam poſt Socratis mortem audivit. Item quòd Demoſthenem docuiſſe credatur, eumque, cùm ρ pronunciare non poſſet, jugi exercitio emendaſſe. Inimico erga Ariſtotelem animo fuit: uti condiſcipulus ejus, Alexinus Elienſis, infeſtus erat Zenoni: neque ad Zenonem modò, ſed etiam ad Ephorum hiſtoricum, libros miſit. Ipſe verò Euphantus præceptor fuit primi Antigoni, regis Macedoniæ, cui Demetrius filius erat, nepos Antigonus Gonatas. Auctor iſtorum Laertius in Euclide: quæ omnia ſatis oſtendunt ætatem, uti Eubulidis, ita etiam Euphanti Olynthij. Fecit Euphantus tragœdias plurimas, quibus in certaminibus multum gloriæ retulit. Item librum de regno perutilem & laudatiſſimum, quem Antigono regi miſit. Denique ſui temporis hiſtoriam conſcripſit. Horum quoque teſtis idem Diogenes. Ἐν τετάρτῃ ἱστοριῶν citatur ab Athenæo lib. VI. Meminit ejus & Porphyrius lib. IV περὶ ἀποχῆς.

Iiſdem temporibus vixit Simonides is, qui hiſtorias condidit, quibus Dionis, ac Bionis geſta conſignaverat. Siquidem, Laertio auctore [a], eos miſit ad Speuſippum, qui Platonis ex ſorore natus, ejuſque diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor erat. a *In Speuſippo.*

Xenocratem Chalcedonium, qui & ipſe Platonis fuit diſcipulus, eique in Siciliam proficiſcenti itineris erat comes, περὶ βίων [b] libros ſcripſiſſe, ex eodem Laertio [c] diſcimus. b *De vitiis.* c *In Xenocrate.*

Fuit tum quoque Leo Byzantius, qui juvenis etiamnum Platonem audivit, ut Philoſtratus ſcribit lib. I de vitis Sophiſtarum. Suidas eſſe ait, qui inter Ariſtotelis diſcipulos reponant. Quod verum non puto, niſi forte & grandior jam, neque diu, eum quoque audivit. Nam jam Philippi temporibus magna in auctoritate fuit, & legationes obiit, ut ex Philoſtrato conſtat. Scripſit, ut idem Suidas refert, res Philippicas, & Byzantinas, libris VII, Teuthranicum, de Bezalo, & de ſeditionibus. Addit Suidas, etiam de rebus Alexandri egiſſe. Scio Philippo fuiſſe proavum Alexandrum, etiam memoratum Herodoto, ac Xerxis æqualem. Sed cùm tanto ille antè fuerit, ejus res geſtas à Leone ſeorſim ſcriptas eſſe, parum ſit veriſimile. Omnino igitur Alexandrum M. intellexit Suidas. Quæ fœda eſt oſcitantia. Nam paullò antè dixerat, cùm fraudulentè per epiſtolam Leonem traduxiſſet Philippus, quaſi eò adverſaretur regi, quia non quantum vellet pecuniæ ei obtuliſſet, ſeditionem fuiſſe eapropter Byzantij coortam: Leonem verò, dum metuit ne à populo lapidibus obruatur, ſpontaneo vitam ſuſpendio finiiſſe.

Platonem quoque audivit Heraclides Ponticus, ut Laertius in Platone ſcribit. Sed alibi idem tradit, primum Speuſippum, inde Ariſtotelem audiiſſe. Quare potiùs inter Ariſtotelis diſcipulos de eo dicemus.

Etiam Pamphilus philoſophus Platonis diſcipulus fuit, Epicuri autem præceptor: teſte eodem Laertio lib. X. atque item Suida in Ἐπίκουρος. Sed, ecquid hiſtoricum ſcripſerit, non conſtat. Niſi hic idem ſit, de quo alibi ita Suidas: *Pamphilus, Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita, philoſophus cognomento* Φιλοπραγματος, *ſcripſit Imagines ordine literarum, de arte grammatica, de pictura & pictoribus illuſtribus, de re ruſtica lib.* III. Ubi unicum de pictoribus illuſtribus, opus videmus, cujus gratia inter hiſtoricos nomen poſſit obtinere.

CAP. IX.

CAP. IX.

Calliſthenes. Eius faſtus, & effrenis libertas, item ſupplicium. Quæ ſcripſerit. Quo die capta Troia. Stylus Calliſthenis. Quàm graviter cædem Calliſthenis tulerit Theophraſtus. Hiſtorica, quæ Theophraſtus ſcripſit. Vt prius dictus ſit, & unde Theophraſti nomen acceperit à magiſtro. Longævitas eius. Veterum in eo diſſenſus. Ariſtoxeni Tarentini ingratus erga Ariſtotelē animus. Eius Vitarum libri. Heraclidis Pontici ſcripta. Tres huius nominis & gentis, unus philoſophus celeberrimus, alter hiſtoricus, tertius poëta. Dicæarchus Meſſenius. Quanti eius libri de Rep. Spartana fieri Lacedæmone ſoleant. Libri illius de Græcia. Quis genuinus ſcriptor operis de bello Tripolitico. Spiſſus & peſtilens Dicæarchi error de mente humana. Hieronymi Rhodij ætas & ſcripta. Clearchus Solenſis. Quis primus Socraticorum pro inſtitutione exegerit mercedem. Satyrus Peripateticus. Epitome Vitarum Satyri, & Succeſſionum Sotionis, ſcripta ab Heraclide. Palæphatus Abydenus. Abydeni hiſtoria Aſſyria.

IIs, qui ex Academia prodierunt, Platoneque uſi magiſtro, ſubjungemus pluſculos, qui Ariſtotelem in Lyceo philoſophantem audierunt. Ordiemur à Calliſthene, qui Ariſtotelis non diſcipulus modò, ſed etiam, quòd & Laertius *a* ſcripſit, conſobrinus erat, eoque auctore regem in Orientem ſecutus fuit. Scripſit hiſtoriam de rebus geſtis Alexandri: ex qua aliqua adducit Strabo lib. XVII. Tanto autem faſtu, atque oris adeò liberi erat, ut Alexandri facta ſuis eſſe ſcriptis inferiora prædicaret: neque ſe ad Alexandrum veniſſe, ut ex eo gloriam compararet: ſed ut Alexandrum inter mortales glorioſum redderet, atque illuſtrem. Idem cùm Alexandro divinos deferre honores ſuaderet Anaxarchus, magnopere ei ſe oppoſuit.

a In Theophraſto.

Ac per iſta magnum in odium apud regem venit. Itaque & cùm Hermolaus, puer ex regia cohorte, qui Calliſthene uſus erat familiariter, de interimendo rege cum Soſtrato, & aliis ejuſdem cohortis pueris, conſpiràſſet: rex lubens calumniatoribus illis aurem commodavit, qui, Calliſthene incitante, conſpirationem eam eſſe factam dicebant. Sed quo ſupplicio propterea affectus ſit, ne inter illos quidem ſatis convenit, qui temporibus iſtis vixerunt. Vide fuſiùs de his Curtium in octavo, Arrianum in quarto, Plutarchum in Alexandro. Sed redeamus ad ea, quæ Calliſthenes ſcripſit. Inter iſta etiam ſunt Ἑλληνικὰ, ſive hiſtoria de rebus geſtis Græcorum ante tempora ſua. Quam Plutarchus teſtem advocat in Cimone, & Ageſilao, Athenæus lib. x. & Stephanus in Τεγύρα. Complectebatur eâ annos triginta, atque orſus eſt ab eo anno Olympiadis XCIII, quo facta eſt pax Antalcidæ: deſiit verò in eo anno, quo templum Delphicum à Philomelo Phocenſi captum & expilatum fuit. Auctor Diodorus Siculus extremo libro XIV. M. Tullius eruditâ epiſtolâ ad Lucceium eam vocat hiſtoriam perpetuam: atque ſeorſim etiam ſcripſiſſe ait bellum Troicum. Ex belli Troici hiſtoria refert Plutarchus in Camillo, vigeſimo quatto die menſis Thargelionis captam fuiſſe Troiam: quod etiam ab Ephoro, Damaſte, & Phylarcho, proditum eſſe ait. Multa quoque alia ſcripſiſſe videtur. Nam Plutarchus in parallelis citat Μακεδονικὰ, Θρακικὰ, Μεταμορφώσεις. Item περὶ ἱεροῦ πολέμου Athenæus lib. XIII, Ἀποφθέγματα Julius Pollux lib. IX cap. VI, Κυνηγετικὰ Plutarchus de fluminibus, Περσικὰ Apoſtolius proverbio Σαρδαναπάλου βίος. Sed cùm non unus fuerit Calliſthenes (nam & Calliſthênis Sybaritæ, qui Γαλατικὰ ſcripſerit, meminit Plutarchus de Flum.) difficile omnino dictu eſt de ſingulis, quæ hujus ſint Calliſthenis, quæ alterius. Et hæc de librorum titulis. Ad dictionem quod attinet, idem Tullius in ſecundo de Oratore ait, *ſcripſiſſe hiſtoriam Rhetorico penè more.* Suidæ dicitur εὐφυὴς a πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν, καὶ ῥύμῃ πολλῇ φέρεσθαι.

Calliſtheni quem potiùs jungemus, quàm ſodalem ejus Theophraſtum Ereſium, qui cædem Calliſthenis ſui ita graviter moleſteque tulit, ut eapropter fecerit librum περὶ πένθους b, quem & Καλλισθένην inſcripſit, ut Laertius indicat: & Cicero

a *Valere extemporali dictione, magnoque ferri impetu.*
b *De luctu.*

quoque

quoque teſtatur Tuſcul. III. his verbis : *Theophraſtus, interitum deplorans Calliſthenis, ſodalis ſui, rebus Alexandri proſperis angitur. itaque dicit, Calliſthenem incidiſſe in hominem ſummâ potentiâ, ſummâque fortunâ; ſed ignarum, quemadmodum rebus ſecundis uti conveniret.* Ac meminit quoque Tuſcul. V. *Vexatur idem Theophraſtus, & libris, & ſcholis, omnium philoſophorum, quòd in Calliſthene ſuo laudaret illam ſententiam, Vitam regit fortuna, non ſapientia.* Citat quoque hunc librum Alexander Aphrodiſienſis comm. in ſecundum Ariſtotelis de Anima. Cæterùm Theophraſti hujus majus multò eſt nomen inter philoſophos, quàm hiſtoricos. Sed tamen & ἱστορικὰ ὑπομνήματα ſcripſiſſe, auctor eſt ſcholiaſtes Apollonij lib. IV. Ac hiſtoricum quoque opus fuit περὶ Τυρρηνῶν [a] : quod Pindari ſcholiaſtes citat in Pyth. od. II. Imò planè cenſeo, hujus eſſe Theophraſti, cujus ſecundum περὶ καιρῶν [b] librum advocat Suidas in Κυψελιδῶν. De ſtylo ejus ſatius eſt tacere, quàm pauca dicere. Nam & elegantia ejus ſatis ex tam multis perſpicitur, quæ ad nos pervenerunt: & nemo adeò inſanit, ut non magnificè de eo ſentiat, quem ſummus ſapiendi, & dicendi magiſter, Ariſtoteles, ob divinam φράσιν vocavit Θεόφραστον, cùm priùs Tyrtamus diceretur. Auctores Strabo lib. XIII, Laertius in Theophraſto, Joa. Tzetzes Chil. IX cap. CCXCVI, & Suidas in Θεόφραστος. Sed hic primum Tyrtamum, hinc Εὔφραστον, denique Θεόφραστον dicit vocatum. Quem verò ob præſtantiam primo inter diſcipulos loco collocamus, hunc poſt omnes fuiſſe ſuperſtitem, ſatis eſt veriſimile. Nam centum & ſeptem annos vixit, ut Hieronymus ſcribit epiſtolâ ad Nepotianum. Verba ejus ſunt : *Unde & ſapiens vir Theophraſtus* (ita rectè emendat Caſaubonus [c], ubi vulgò *Themiſtocles*) *cùm, expletis centum & ſeptem annis, ſe mori cerneret, dixiſſe fertur, ſe dolere, quòd tum egrederetur è vita, quando ſapere cœpiſſet.* Et ſanè ipſe Theophraſtus præfatione elegantiſſimi libelli, quem ἠθικοὺς χαρακτῆρας [d] inſcripſit, ait, eum ſe ſcribere annos natum XCIX, poſtquam cum multis, & omnis generis naturæque hominibus, eſſet verſatus. Tamen Diogenes Laertius, quæ verba Hieronymus dixiſſe dicit, annos natum centum & ſeptem, hæc vult protuliſſe, cùm eſſet annorum LXXXIV. Unde Caſaubonus in præfat. Theophraſti legendum ſuſpicabatur, οθ΄, hoc eſt LXXIX, non ϛθ΄, hoc eſt XCIX. Et profectò ſi ad

a *De Tyrrhenis.*

b *De temporibus.*

c *Notis ad Theophraſti characteres.*

d *Notationes morum.*

ad tantam ætatem pervenit Theophraſtus, ac Hieronymus ait, mirum non ejus meminiſſe Cenſorinum cap. xv, ubi pleroſque longævos recenſet, ac imprimis Lucianum, qui ex profeſſo περὶ μακροβίων a tractat.

a *De longævis.*

Etiam Ariſtotelis auditor fuit Ariſtoxenus Tarentinus: qui tantæ, ſuperſtite etiamnum magiſtro, autoritatis apud condiſcipulos erat, ut iccirco planè ſibi perſuaderet, defuncto Ariſtotele, non alteri potius deſtinatum iri loci & magiſterij ſucceſſionem. Sed Ariſtoteles, cùm corpore ægro, & tenui vitæ ſpe, foret, à diſcipulis conſultus, ſucceſſorem delegit Theophraſtum. Quod ita indignè tulit Ariſtoxenus, ut parùm memor quid præceptori deberet, fœdis defunctum conviciis aſſiduè proſcinderet. Auctor Gellius lib. IV cap. XI. Cæteroquin, ut ibidem dicitur, fuit *vir literarum veterum diligentiſſimus*. Ariſtoxeni hujus περὶ ἁρμονικῶν ςοιχείων b tres libros primus in lucē protraxit vir is, cui multum adeò tot Græci ſcriptores debent, Joannes Meurſius. Præter tres hoſce libros quàm varia Ariſtoxenus edolârit, vel conſpicuum eſt ex titulis, quos in Notis ad hunc ſcriptorem erudita ejuſdem viri induſtria collegit. Et ſanè Suidas auctor eſt, præter muſica, etiam hiſtorica & philoſophica ſcripſiſſe: atque adeò in omni diſciplinarum genere edidiſſe aliqua: ac librorum numerum fuiſſe CCCCLIII. Nihil verò celebratius opere de vitis illuſtrium virorum. Cujus etiam B. Hieronymus meminit in præfatione libri de ſcriptoribus Eccleſiaſt. *Fecerunt*, inquit, *hoc idem apud Græcos, Hermippus peripateticus, Antigonus Caryſtius, Satyrus, doctus vir, & longè omnium doctiſſimus, Ariſtoxenus Muſicus.* Ex eo variæ vitæ à Græcis ſcriptoribus laudantur: uti Architæ, Socratis, Platonis, Teleſti, Xenophili, & præcipuè Pythagoræ: cujus è Latinis quoque meminit Gellius loco antè citato. Etiam ὑπομνήματα ἱςορικὰ citat Laërtius in Democrito: quæ ἱςορίας vocat Suidas. Sed fortaſſe idem hoc opus eſt iſti, quod de Vitis erat illuſtrium virorum.

b *De elementis harmonicis.*

Heraclides Ponticus quoque, cùm primùm Speuſippum, & Pythagoricos audiſſet, poſtea Ariſtotelem acceſſit, ut Sotion ἐν διαδοχαῖς ſcripſit, & ex eo Laërtius; qui Heraclidis hujus vitam conſignavit. Ubi & teſtatur, prope in omni diſciplinarum genere aliqua reliquiſſe, eaque κάλλιςά τε καὶ ἄριςα c. Inter alia

c *Pulcherrima & optima.*

ſcripſiſſe

ſcripſiſſe dicit Ἱστορικὰ a, Περὶ Πυθαγορείων, καὶ Περὶ εὑρημάτων. Ac planè, cenſeo, huc etiam pertinere libros περὶ βίων b, etſi eorum meminerit Laertius inter ἠθικά. Sanè opinionem noſtram non leviter firmat, quòd Eutocius in Archimedem, citat Ἡρακλείδην ἐν τῷ Ἀρχιμήδους βίῳ c. Quod abſque dubio hiſtoricum opus fuit. Ex tam multis verò, quæ fecit, nihil ejus hodie exſtat, præterquam Ἀλληγορίαι Ὁμηρικαὶ d: item Περὶ πολιτείας e. De dictione ejus ita cenſet Laertius, Ἐν ἅπασι f ποικίλος τε, καὶ διηρμένος τὴν λέξιν ἐστὶ, καὶ ψυχαγωγεῖν ἱκανῶς δυνάμενος. Paſſim hujus ſcriptoris meminere Græci: è Latinis item Cicero ad Quinctum Fratrem lib. III. epiſt. V. & Tertullianus lib. de anima cap. X. Nec alium ſignat Plinius lib. VII. cap. LII. ubi de iis agit, qui elati revixerunt; *Huc, inquit, pertinet nobile illud apud Græcos volumen Heraclidis, ſeptem diebus feminæ exanimis ad vitam revocatæ.* Liber ille Heraclidis Pontici περὶ ἄπνου g inſcribebatur, ut cognoſcimus ex Galeni lib. VI περὶ πεπονθότων τόπων h, & Laertio in proœmio. Fuit & alter Heraclides Ponticus, qui Caij, Claudij, & Neronis temporibus vixit. De eo Suidam vide in Ἀντίπατρος, & Ἡρακλείδης; ubi multa dicitur ſcripſiſſe verſu heroico, item libros verſu Sapphico, quos Λέσχας ſive Nugas vocavit. Ab utroque diverſus videtur Heraclides ille, cujus meminit Stephanus in Ὀδησσὸς, quo loco Heraclides ἱστοριογράφος vocatur, & Odeſſi natus dicitur. Nam etſi & primus ille hiſtoriam tractavit: tamen cùm præ illis, quæ ad philoſophiam pertinerent, pauca in hoc genere ſcripſerit, planè fit veriſimile, ita vocari, ut non à philoſopho minùs, quàm poëta diſtinguatur. Ponticum verò etiam hiſtoriographum hunc eſſe, ſatis liquet, quando, ut ibidem à Stephano dicitur, Ὀδησσὸς eſt Ponti civitas.

Dicæarchus quoque Meſſenius Ariſtotele magiſtro gloriatur, Athenæus lib. XI. Δικαίαρχος i ὁ Μεσσήνιος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Sed de patria ſcrupulum injicere poſſit hic locus ejuſdem in XV k: Δικαίαρχος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου. Sed legendum Μεσσήνιος, ut Caſaubonus l, & ante eum Geſnerus m obſervavit. Nam & Ariſtophanis ſcholiaſtes Meſſenium vocat. Item Suidas, *Dicæarchus* n, inquit, *Phidiæ filius, Siculus, Meſſenius, Ariſtotelis auditor, philoſophus, orator, geometra.* Et alibi o Ariſtoxenum Muſicum, æqualem facit Dicæarchi *Meſſenij.* Ex eodem cognoſcimus, ſcripſiſſe dimen-

a *Hiſtorica, de Pythagoricis, & de inventis.*
b *De vitis.*
c *Heraclidem in vita Archimedis.*
d *Allegoriæ Homericæ.*
e *De Rep.*
f *In omnibus eſt varius, ac oratione diſtinctus, planéque idoneus eſt ad animos capiendos & oblectandos.*
g *De exanimi, nec reſpirante.*
h *De locis affectis.*
i *Dicæarchus, Ariſtotelis diſcipulus, libro de Alcæo.*
k *Dicæarchus Mileſius Ariſtotelis diſc. libro de Alcæo.*
l *Animad. in Athen.*
m *In biblioth.*
n *In Dicæarcho.*
o *In Ariſtoxeno.*

ſiones montium Peloponneſi. Item Remp. Spartiatarum, quod opus quanti Lacedæmone fieri ſoleat, inde videmus, quòd lege cautum fuerit, ut in Ephororum prætorio, audientibus puberibus, quotannis recitaretur: atque is mos diutiſſimè fuerit obſervatus, Suida teſte. Ex eodem diſcimus, ſcripſiſſe libros tres de populis, & civitatibus Græciæ, in quibus egit de ſingulorum populorum & civitatium moribus, vitæque inſtitutis, quæ cauſſa eſt, cur eos inſcripſerit περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου a. Eam Græciæ deſcriptionem citat etiam B. Hieronymus lib. II adverſus Jovinianum. Libris pluribus hoc opus conſtitiſſe, indicat, quòd librum tertium nominet Athenæus lib. XIII. Hodie egregium ejus operis habemus fragmentum, unde etiam cognoſcimus, dicatum fuiſſe Theophraſto, qui abſque dubio magnus magni illius philoſophi diſcipulus fuit. Etiam Athenæus lib. IV. citat Dicæarchi Τριπολιτικόν: quem Meſſenium hunc fuiſſe omniuo veriſimile eſt. Videtur autem de hujus libri auctore fuiſſe olim dubitatum. Nam Joſephus lib. I. contra Apionem ait, multos putaſſe, eſſe eum Theopompi Chij; quos falſos eſſe ſcribit, ſed Dicæarchi eſſe, non addit: fortaſſe quia genuinum auctoris nomen non occurreret. Denique citatur etiam Dicæarchus ab Athenæo lib. XIII περὶ b τῆς εἰς Τεσφωνίυ καλαβάσεως: item περὶ c τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ d: lib. XV. ἐν τῷ περὶ Ἀλκμᾶνος e: & τῷ περὶ Ἀλκαίου f. Etſi enim non ignoro, fuiſſe & alterum Dicæarchum g, Lacedæmonium, Ariſtarchi diſcipulum: tamen quin iſta Meſſenij hujus fuerint, minimè dubitandum. Nec magis ambigere licet de libro, quem Tullius eum de divinatione & ſomniis ſcripſiſſe auctor eſt. Nec alterius eſt liber de Muſica, cujus meminere Plutarchus, Fabius, & Ariſtophanis ſcholiaſtes ad Nubes. Idem quoque intelligendus apud Gellium lib. IV cap. XI, Plutarchum in Theſeo & Ageſilao, Laertium in Thalete, & fortaſſe, ubicunque ἁπλῶς mentio fit operum Dicæarchi. Hujus ſcriptoris fœdus iſte error fuit, *nihil omnino animum eſſe*: de quo ita Cicero lib. I Tuſcul. Quæſt. *Dicæarchus in eo ſermone, quem Corinthi habitum tribus libris exponit, doctorum hominum diſputantium, primo libro multos loquentes facit: duobus, Phæcratem quendam, Phtiotam ſenem, quem ait à Deucalione ortum, diſſerentem inducit,* NIHIL OMNINO ESSE ANIMUM, *& hoc eſſe totum*

a De vita Græciæ.
b De deſcenſu in antrum Trophonij.
c De ſacrificio in Ilio.
d In Olympico.
e Lib. de Alcmane.
f Lib. de Alcæo.
g Suid.

totum nomen inane, fruſtraq́; & animantia, & animantes appellari; neque in homine ineſſe animum, vel animam, neque in beſtia. Et poſt pauca: *Quid de Dicæarcho dicam, qui nihil omnino animum dicat eſſe?* Eſſe verò iſtum Dicæarchum Meſſenium, indicant hæc Tertulliani verba lib. de Anima cap. XV: *Denique qui negant principale, ipſam prius animam nihil cenſuerunt, Meſſenius aliquis Dicæarchus, ex Medicis autem Andreas, & Aſclepiades.*

Diſcipulus quoque Ariſtotelis fuit Hieronymus Rhodius. Athenæus lib. x: Ἱερώνυμος a ὁ Ῥόδιος, Ἀριστοτέλους ὢν μαθητὴς ἐν τῷ περὶ μέθης. Cujus operis etiam meminit lib. XI. Ab eodem lib. XIII dicitur Ἱερώνυμος ὁ Περιπατητικὸς, Plutarcho b Ἱερώνυμος ὁ φιλόσοφος. Æqualem fuiſſe Arceſilai, indicat Laertius philoſophi hujus vitâ. At idem ex Apollodori Chronicis tradit, Arceſilaum floruiſſe circa Olymp. CXX. Quare vel inde poſſet conſtare, Hieronymum temporibus Ptolomæi Lagi vixiſſe. Superfuiſſe verò videtur etiam temporibus Philadelphi. Siquidem Timoni fuit familiaris: Timon autem Antigono, & Philadelpho, carus fuit, ut Laertius teſtatur in Timone. Scripſit inter alia etiam hiſtorias. Athenæus lib. XIII. Ἱερώνυμος c ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. Ac fortaſſe idem opus ſignat Laertius in Thalete, cùm citat Ἱερώνυμον d ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν σποράδην ὑπομνημάτων.

Etiam tanto ſe magiſtro jactat Clearchus, ut ſcribit Joſephus lib. I contra Apionem: ubi & eum Peripateticorum dicit nulli eſſe ſecundum. Adfert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de ſomno. Intelligendus verò Clearchus Solenſis, ut cognoſcimus ex Suida, item Diogene Laertio in proœmio, ubi ejus librum περὶ παιδείας e citat. Cuius & mentio fit apud Athenæum lib. XV. Multa quoque alia illius idem laudat. Eaque inter libros περὶ βίων f, quorum meminit lib. VI. his verbis: Κλέαρχος g δ' ὁ Σολεὺς, εἷς δ' οὗτος τῶν Ἀριστοτέλους ἐστὶ μαθητῶν, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν βίων τάδε γράφει. Atque ut hîc librum Vitarum primum, ita ejus operis ſecundum citat libro IV. quartum verò & quinctum libro XII. Etiam Τακτικὰ h ſcripſiſſe, auctor eſt Ælianus cap. I. libri περὶ i στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν. Item librum de gryphis citat ſcholiaſtes Ariſtophanis in Veſpas.

Denique etiam, auctore Suida, Phanias, ſive Phænias, Ereſius, philo-

a *Hieronymus Rhodius, qui Ariſtotelis diſcipulus fuit, libro de ebrietate.*

b *In Ageſilao.*

c *Hieronymus Rhodius in hiſtoricis commētariis.*

d *Hieronymū in ſecundo collectaneorū.*

e *De diſciplina.*

f *De vitis.*

g *Clearchus Solenſis, qui unus fuit ex Ariſtotelis diſcipulis, libro Vitarum ita ſcribit.*

h *De inſtruenda acie.*

i *De inſtruendis copiis more Græcorum.*

philoſophus Peripateticus, Ariſtotele magiſtro profecit. Meminit illius & Laertius *a* lib. II. ubi ex eo tradit, Ariſtippum Cyrenaicum primum Socraticorum mercedem pro inſtitutione exegiſſe. Varia ſcripſiſſe, ex Laertio cognoſcimus. Nam ſæpiùs nominat opus περὶ φυτῶν *b*. Item libro III citat eum ἐν τῷ *c* περιγραφομένῳ, τυράννων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας. Libro VI, περὶ *d* τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων. Lib. VIII, ἐν *e* δευτέρῳ πρυτανέων Ἐρεσίων. Et eodem, ἐν δευτέρῳ περὶ ποιητῶν *f*. Item lib. XIV. πρὸς *g* τοὺς σοφιστάς.

a *In Ariſtippo.*
b *De plantis.*
c *Libro, qui inſcribebatur, Tyrannorum cædes ex vindicta.*
d *De tyrannis Siciliæ.*
e *In ſecundo de magiſtratibus Ereſſiis.*
f *In ſecundo de poëtis.*
g *Ad ſophiſtas.*

Utinam verò exſtaret Nicandri Alexandrini liber de diſcipulis Ariſtotelis, cujus meminit Suidas. Deſpici poſſet, an non eos inter eſſet Satyrus Peripateticus. Is βίους ſcripſit, quos non Athenæus ſolùm celebrat lib. XIII, ſed & Hieronymus præfatione libri de ſcriptoribus Eccleſiaſticis: ubi Satyrum hunc virum doctum appellat. In vitis iſtis erat βίος Φιλίππου, cujus mentio apud Athenæum lib. VI. Philippus iſte ſine dubio Alexandri M. pater fuit. Scripſit & περὶ χαρακτήρων, unde aſoti hominis characterem idem citat lib. IV. Laudat & Satyrum Laertius in Socrate, Empedocle, & alibi. Vitarum ejus epitomen ſcripſit Heraclides, cujus epitomes meminit idem Laertius in Pythagora, & Zenone Eleate. Ac puto eſt iſte Heraclides idem illi Heraclidi, quem epitomen ſucceſſionum Sotionis ſcripſiſſe, Laertius ait in Demetrio Phalereo.

Diſcipulis Ariſtotelis ſuccedat Palæphatus Abydenus, qui amaſius ejus fuit, ut Philo ſcripſit lib. I de Admirabili hiſtoria, & Theodorus Ilienſis Troicorum lib. II, atque ex his Suidas. Qui auctor quoque eſt, edidiſſe Cypriaca, Deliaca, Attica, & Arabica. Etiam Abydeni hiſtoriam Aſſyriam citavit Megaſthenes, & ex Megaſthene Flavius Joſephus lib. I contra Apionem. Sed cùm ἁπλῶς vocet Abydenum, alium eſſe à Palæphato Abydeno cenſeo. Præſertim cùm non tantùm Ἀβυδηνὸς vocetur, ſed in plerîſque libris ſit Ἀβιδηνὸς, & Ἀβυδηνὸς, ut hominis poſſit nomen videri, non gentis.

CAP. X.

CAP. X.

Marſyas Pellæus. Duo alij eiuſdem nominis, itidem hiſtorici. Hecatæus Abderita. Liber eius de Iudæis. Ariſtobulus, Ariſtobuli filius. Ariſtobulus Iudæus. Trapezuntius notatus. Clitarchus. Cuiuſmodi eius dictio, & fides. Anaximenes Lampſacenus rhetor. Eius videri Rhetorica ad Alexandrum, quæ Ariſtoteli tribuuntur vulgo. Scripta illius hiſtorica. Vt pulcerrimo dolo cives ſuos ſervârit. Qua arte ultus ſit Theopompum. Quædam orationes eius improbatæ à Plutarcho, uti & Theopompi, atque Ephori. Oneſicritus. Spontaneum Calani vivicomburium. Nearchus. Ptolomæi Lagi hiſtoria. Cur præ cæteris fides ei habita ſit ab Arriano. Antipatri hiſtoria. Archelaus χωρογράφος. *Reiecta Mauſaci coniectura. Strattis Olynthius. Chares Mitylenæus* ἰσάγγελος. *Ariſtus Salaminius. Aſclepiadis hiſtoria de Alexandri rebus geſtis.*

PErſequamur nunc cæteros ejuſdem ætatis ſcriptores: uti ſunt illi, qui cum Alexandro Magno nutriti fuerunt, aut ejus fuere in bello comites, aut duces. Poterat his accenſeri Calliſthenes, philoſophus & hiſtoricus ſummus, de quo jam dictum nobis. Sed cùm & ſanguine Ariſtoteli junctus fuerit, & multis partibus amplius debuerit Ariſtoteli, quàm Alexandro: maluimus ei locum dare inter Ariſtoteleos, quam iſtos; quibus ab Alexandro claritudo aliqua nominis acceſſit. Ordiemur igitur à Marſya Pellæo. Hic γραμματοδιδάσκαλος a fuit, Periandri filius, frater verò Antigoni ejus, qui poſt Alexandrum regnavit. Reliquit librum de educatione Alexandri: de qua non alius meliori fide ſcribere poterat: quippe qui unà cum Alexandro fuerit educatus. Sed præterea edidit libros XII de rebus Atticis: item libros X. rerum Macedonicarum. Opus illud ordiebatur à primo Macedoniæ rege Carano: ac terminabat Alexandri in Syriam ingreſſu. Auctor iſtorum Suidas. Qui &

a *Literarum magiſter.*

alterius Marſiæ meminit, Critophemi filij, Philippenſis. Hunc ἱστορικὸν τὸν νεώτερον [a] appellat. Eum quoque Macedonica ſcripſiſſe, colligo ex Harpocratione. Qui prioris quidem meminit in Μύρλανον, his verbis: Μαρσύας [b] ὁ πρεσβύτης ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν. alterius verò mentionem facit in Λιτὴ: Μαρσύας [c], inquit, ὁ νεώτερος ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν. Itaque non ſatis apertum eſt, uter ſignetur ab eodem in Ἀμφίπολις, aut Athenæo lib. XIV. ubi Marſyæ Macedonica, ſed ſine nota διακειδικῇ, citantur. At eidem Athenæo lib. II. Μαρσύας ὁ νεώτερος ſcripſiſſe dicitur, Phaona à Venere occultatum eſſe ἐν [d] χλόῃ κριθῶν. Eſt & tertius Marſyas, Marſi filius, Tabenus hiſtoricus, qui libros XII antiquitatum, libros VII rerum fabuloſarum, & quædam de patria ſua, Suida teſte, perſcripſit.

a *Hiſtoricum iuniorem.*
b *Marſyas ſenior in octavo rerũ Macedonicarum.*
c *Marſyas iunior in ſexto de rebus Macedonicis.*
d *In ſegete virentis ordei.*

Marſyæ accedat Hecatæus Abderita: quem cum Alexandro M. nutritum, & cum Ptolomæo Lagi commoratum fuiſſe, teſtatur Fl. Joſephus lib. I. contra Apionem: ubi & ſæpius ejus teſtimonio utitur. Hecatæi hujus elogium exſtat apud Euſebium lib. IX. præparationis Euangelicæ [e]: Ἑκαταῖος δὲ ὁ Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ φιλόσοφος ἅμα, καὶ περὶ τὰς πράξεις ἱκανώτατος, ἰδίαν βίβλον ἀναθεὶς τῇ περὶ Ἰουδαίων ἱστορίᾳ, πλεῖστα περὶ αὐτῶν διέξεισιν. *Hecatæus autem Abderita, vir philoſophus, atque idem ad res agendas valde idoneus, ſingularem librum deſtinavit hiſtoriæ Iudaicæ, in quo multa de iis prodit.* Suidas tantùm dicit, fuiſſe philoſophum, & grammaticum criticum, ſcripſiſſeque de poëſi Homeri, & Heſiodi: ſed libri de Judæis nullam facit mentionem: etſi aliter prodiderit Geſnerus. Ex eo libro fragmentum quoddam illuſtrat Scaliger appendice libri de Emendat. temp. Meminit Hecatæi Abderitæ etiam Plutarchus libro de Iſide, ac Oſiride, & Laertius in Pyrrhone: ac fortè Abderita hic, non Hecatæus Mileſius, ſignatur quoque à Laertio in proœmio, ubi advocat Hecatæum in primo de philoſophia Ægyptia.

e *Pag. 239. edit. Rob. St.*

Præterea Ariſtobulus, Ariſtobuli filius, inter comites Alexandri fuit. Hic quoque poſt mortem Alexandri ſuam de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit: quemadmodum tradit Arrianus initio hiſtoriæ de expeditione Alexandri. Ubi duos illos, Ariſtobulum hunc, & Ptolomæum Lagi filium, imprimis ſequi ſe velle profitetur. Sæpius Ariſtobuli hujus meminit Plutarchus in Alexandro. Multaque ex eo de rebus Indicis adfert

Strabo lib. xv. Non dubium verò, quin idem ſit, quem Caſſandreum cognominat Plutarchus in Demoſthene. Fortaſſe & idem eſt Ariſtobulus, cujus libros de rebus Italicis citat Plutarchus in parallelis minoribus cap. xxxii. At alius eſt Ariſtobulus Judæus, philoſophus peripateticus, ut eum vocat Clemens Alexandr. lib. i Στρωμ. & Euſebius lib. ix præparat. Euangel. Scripſit is explanationẽ in Moſen, eamque Ptolomæo Philometori dicavit, qui regnare cœpit Olympiade cl, anno uno ante Perſeum Macedoniæ regem. Euſebij eo, quo dixi, loco verba ſunt, Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς τὸν Φιλομήτορα. Quæ Trapezuntius vertit, *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cùm deberet, *in primo eorum, quos ad Philometora ſcripſit*. Vide quæ de hoc Ariſtobulo adverſus Anatolium, & Clementem obſervat Joſephus Scaliger ad Chron. Euſeb. annum MDCCCXL.

Lego quoque Clitarchum fuiſſe Alexandri expeditionum comitem, & hiſtoriam condidiſſe de rebus à rege ſuo geſtis. Meminit ejus Plutarchus in Alexandro, & Themiſtocle: item Athenæus, cùm alibi, tum lib. xii, ubi eum citat ἐν τετάρτῃ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. Plinius teſtatur, eum ſcripſiſſe librum ad Nicodorum Archontem. Fuit verò is prætor Olymp. cxvi anno i: nempe octennio poſt obitum Alexandri M. Quare, ſi non aliunde ſciremus, vel hinc ætas Clitarchi colligi poſſet. Ciceronis de hoc ſcriptore judicium ejuſmodi eſt in primo de Legibus: *Siſenna omnes adhuc noſtros ſcriptores facilè ſuperavit: is tamen in hiſtoria puerile quiddam conſectatur; ut unum Clitarchum, neque quemquam præterea de Græcis legiſſe videatur; eum tamen velle duntaxat imitari; quem ſi aſſequi poſſet, aliquantum ab optimo tamen abeſſet.* Quinctilianus de eodem lib. x. cap. i: *Clitarchi probatur ingenium, fides infamatur.*

Alexandrum quoque comitabatur Anaximenes Lampſacenus ſenior, Ariſtoclis filius, Diogenis Cynici [a] diſcipulus. Cui, ut à juniori diſtinguatur, rhetoris cognomentum ferè addi ſolet. Eum quoque ſignat Dionyſius Halicarn. epiſt. ad Ammæum, ubi cum Iſocrate, & Alcidamante reponitur inter παραγγελμάτων [b] τεχνικῶν συγγραφεῖς, καὶ ἀγωνιστὰς λόγων ῥητορικῶν. Item Fabius lib. iii cap. iv: *Anaximenes iudicialem, & concionalem generales partes eſſe voluit.* Non diſplicet verò conjectura Petri Victorij [c], qui hujus Anaximenis eſſe exiſtimat libros

a *Suid.*

b *Eos, qui de artis præceptis ſcripſerunt, & cauſſas egerunt.*

c *Cum alibi, tum lib. 14 Var. Lect. cap. 11.*

Rhetoricorum ad Alexandrum, qui Ariſtoteli vulgo tribuuntur. Quibus argumentis impulſi ita judicemus, nihil attinet hoc loco referre: qui volet, Victorium ipſum adeat præfatione in genuina Ariſtotelis Rhetorica. Rhetor hic etiam ſcripſit de rebus geſtis Alexandri: ut ex Diogene Laertio conſtat, ubi diſertim dicitur, juniorem Anaximenem fuiſſe natum ex ſorore Anaximenis Lampſaceni τοῦ ῥήτορος a, τοῦ τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις γεγραφότος. Ut omnino, aut perperam hunc locum verterit interpres: aut alios ſit codices ſecutus. Anaximenem ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον citat Harpocration in Ἀλκίμαχος. Quod ſi ſenioris Anaximenis ſint res geſtæ Alexandri: ejuſdem quoque erunt res geſtæ Philippi, & de antiquitatibus Græciæ liber. Nam eidem Anaximeni tribuit hæc Pauſanias Eliac. lib. II. ubi ſic ſcribit.: Ἐνταῦθα b καὶ Ἀναξιμένους οἶδα εἰκόνα ἀνευρὼν, ὃς τὰ ἐν Ἕλλησιν ἀρχαῖα, καὶ ὅσα Φίλιππος ὁ Ἀμύντου, καὶ ὕστερον Ἀλέξανδρος, εἰργάσατο, συνέγραψεν ὁμοίως ἅπαντα. Philippicorum Anaximenis Euſtrathius meminit in Ariſtotelis lib. III. cap. VIII. & Harpocration in Ἀλόννησος, ubi eum citat ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν, item in Καβύλη, ubi octavum ejus operis laudat, & in Μάστειρα. Sed quæ Pauſanias vocat τὰ ἐν Ἕλλησιν ἀρχαῖα, hæc ipſe inſcripſerat πρώτας ἱστορίας, ut optimè doctiſſimus Meurſius colligebat ex iſtis verbis Athenæi lib. VI. Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς ἐν ταῖς Πρώταις ἐπιγραφομέναις ἱστορίαις. Nam quid aliud ſint Hiſtoriæ primæ, quàm antiquiſſimæ, ſive de vetuſtiſſimis rebus Græcorum? Sed & ſingulo numero πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν dixere, quo non primus rerum Græcanicarum liber intelligi debet: ſed πρώτη ἱστορία. Ita vocat Harpocration in Ἀμφικτύονες. Item Diodorus Siculus lib. XV, ubi & operis ejus argumentum adfert his verbis: Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀνέγραψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ θεογονίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων· κατέστρεψε δ' εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. περιέλαβε δὲ πάσας σχεδὸν τάς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων πράξεις, ἐν βίβλοις δώδεκα. *Anaximenes Lampſacenus primam* (non *primus*, ut vertit interpres) *rerum Græcarum hiſtoriam deſcripſit: eamq; à Deorum ortu & generis humani primordiis exorſus, ad prœlium apud Mantineam commiſſum, & Epaminondæ mortem deducit, univerſas prope Græcorum & Barbarorum res duodecim voluminibus complexus.* Satis conſtat, prœlium illud ad Manti-

a Oratoris ejus, qui Alexandri geſta conſcripſit.

b Ibidem & Anaximenis ſtatuam memini me reperire, qui res priſcas Græcorum, quaſq; Philippus Amyntæ filius, & poſtea Alexander geſſerint, omnes ſimul conſcripſit.

Mantineam, in quo Epaminondas occubuit, incidere in annum ſecundum Olympiadis CIV. Inde verò anni ſunt XXXIII uſque ad pugnam, quæ ad Arbelam commiſſa cum Dario fuit. Quo tempore imprimis florebat Anaximenes. Nam habere eum ſecum ſolet Alexander in bellis, penè haut ſecus ac Cyneam Pyrrhus, Epirotarum rex. Et memorabilis eſt hiſtoria, quæ ad tempora hæc pertinet. Junxerant Lampſaceni ſe Dario: ac propterea iis atrocia quæque Alexander fuerat comminatus. Eo territi Lampſaceni Anaximenem, civem ſuum, ad Alexandrum miſerunt deprecatum. Rex, ut cognovit, cur Anaximenes adveniſſet, verbis conceptis juravit, nihil eorum, quæ orator ille poſtulaturus eſſet, exoraturum. Tum Anaximenes dolo pulcherrimo regem circumvênit. Popoſcit à rege, ut Lampſacenos cives, eorumque uxores & liberos, ſub corona venderet, templa incenderet, urbem ſolo æquaret. Ita Alexander, cùm jurejurando ſe conſtringi videret, Lampſacenis pepercit etiam invitus. Auctor Pauſanias, & ex eo Suidas. Ex quorum utroque etiam cognoſcimus, Anaximenem magnas geſſiſſe inimicitias cum Theopompo hiſtorico, atque invidiosè admodum ſeſe de eo vindicâſſe. Scripſit enim librum ad Athenienſes, item συγγραφὴν λοίδορον [a] ad Lacedæmonios, & Thebanos. In his Theopompi dictionem egregiè expreſſerat, etiam nomen ejus inſcripſerat, ut ejus eſſe ab omnibus crederentur. Quo peſſimo artificio magnum in odium adduxit Theopompum per univerſam penè Græciam. Cùm verò exquiſitam illam Theopompi dictionem potuerit exprimere, quando vellet: ſatis liquet, quantum valuerit dicendo. Interim, uti in Theopompo, ac Ephoro quoque, ita etiam in hiſtorico hoc damnantur orationes prolixæ, ubi illæ locum non habent. Qua de re eſt egregius iſte Plutarchi locus libro eo, quem πολιτικὰ παραγγέλματα [b] inſcripſit: Καθόλου δὲ ὁ μὲν ὄγκος, καὶ τὸ μέγεθος, τῷ πολιτικῷ μᾶλλον ἁρμόττει, παράδειγμα δὲ οἵ τε Φιλιππικοὶ, καὶ τῶν Θουκυδίδου δημηγοριῶν ἡ Σθενελαΐδα τοῦ Ἐφόρου, καὶ Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως ἐν Πλαταιαῖς, καὶ Περικλέους ἡ μετὰ τὸν λοιμόν. Ἐπὶ δὲ τῶν Ἐφόρου, καὶ Θεοπόμπου, καὶ Ἀναξιμένους ῥητορειῶν, καὶ περιόδων, ἃς περαίνουσιν ἐξοπλίσαντες τὰ στρατεύματα καὶ παρατάξαντες, ἔστιν εἰπεῖν,

Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας.

Hoc eſt, *Et, ut ſemel dixerim, gravitas & amplitudo orationis iis,* *qui*

[a] *Maledicum opus.*

[b] *Civilia præcepta.*

qui reip. præſunt, maximè convenit. Huic rei exemplo ſint orationes Philippicæ, atque ex Thucydidis concionibus illa, quam Sthenelaidas Ephorus, quamque Archidamus rex Platæis habuit, quámve Pericles poſt peſtilentiæ cladem habuit ad populum. At verò de Ephori, Theopompi, Anaximenis orationibus, quibus copias armant, & inſtructas in aciem ducunt, hoc dicere poßis,

Præſente ferro nemo tantum deſipit.

Alexandri etiam in comitatu fuit Oneſicritus: qui ab rege eo ad Indiæ ſophiſtas (quorum alij Brachmanes, alij Germanes dicuntur) miſſus fuit: atque ex iis etiam collocutus eſt cum Calano, nobili philoſopho, qui poſtea in Perſiam uſque Alexandrum eſt ſecutus, ac ſpectantibus Macedonibus, & Perſis, ſpontaneo ultimum diem vivicomburio clauſit. Auctor Strabo lib. XV. quo perſequitur res Indicas. Meminere Oneſicriti præter Strabonem, qui multa imprimis ex eo refert, etiam Plutarchus in Alexandro, & Gellius lib. IX. cap. IV. De ſtylo ejus ita cenſet Suidas, Xenophontem ſibi imitandum propoſuiſſe, ſed elegantiam ejus aſſequi minimè potuiſſe.

Nearchus quoque, Suida teſte, cum Alexandro militavit, deque eo hiſtoriam ſcripſit. Ex ea multa quoque adducit Strabo eodem libro XV. Meminit & idem Suidas in Ἀλέξανδρος. Planè verò hunc eſſe Nearchum illum cenſeo, cui poſt Alexandri obitum Lyciæ & Pamphyliæ præfectura obtigit, ut ſcribit Juſtinus lib. XIII.

Summa verò dignitas non patitur, ut prætereamus Ptolomæum Lagi, primum ejus nominis Ægypti regem, qui & ipſe Alexandri magni, ſub quo militârat, res geſtas perſcripſit. Arrianus præfat. hiſtor. de Expeditione Alexandri: Πτολεμαῖος ᵃ ὁ Λάγου, καὶ Ἀριστόβουλος ὁ Ἀριστοβούλου, ὅσα μὲν ταὐτὰ ἄμφω περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου ξυνέγραψαν, ταῦτα ἐγὼ ὡς πάντῃ ἀληθῆ ἀναγράφω. Cur verò non temere Ptolomæo fides debeat derogari, cauſſam hanc adfert ſatis gravem, quòd non ſolùm ſub Alexandro militârit, ſed etiam rex fuerit cùm iſta ſcriberet: in quo turpius mendacium foret, quàm alio quoquam. Ptolomæi hiſtoriam laudat quoque Plinius in hiſtoria naturali lib. XII & XIII. Meminit & Plutarchus, in vita Alexandri, ubi inter eos, qui illud de Amazonis ad Alexandrum acceſſu commentum eſſe aſſerunt, præter Ariſtobuli, Duridis, & aliorum,

a Ptolomæus Lagi filius, & Ariſtobulus Ariſtobuli filius, quæ ambo quidem de Alexandro cõmemorãt, hæc ego tanquam veriſſima conſcribam.

aliorum, etiam mentio fit hujus Ptolomæi.

Nec ex ducibus Alexandri ſolus ille Lagi filius, ſed etiam Antipater hiſtoriam ſcripſit, ut ex Suida diſcimus. Jolai, ſive Juli filius fuit, diſcipulus Ariſtotelis, ut idem auctor eſt: unde & ſuperiori capite inter Ariſtotelis diſcipulos poterat reponi. Sed malui hoc loco referre, quia, vitæ genus ſi ſpectes, propiùs multò ad Alexandrum, quàm Ariſtotelem, acceſſit. Nam &, vivo Alexandro, inter duces ejus fuit, & poſt illius obitum, non quidem Macedoniæ fuit rex, ſed tamen, cùm penes Aridæum, fratrem Alexandri, ſolùm imperij titulus foret, ipſe omnem imperij curam ſuſtinuit: moriens quoque ita tutorem Aridæi fecit Polyſperchonta, ut tamen potentiâ proximus ab eo eſſet filius ſuus Caſſander: qui cùm Polyſperchontis ignaviam exoſa eſſet Græcia, facilè imperium occupavit, ac Olympiadem, Alexandri matrem, cùm conſiliis ſuis obſtaret, interemit. Scripſit Antipater, Suida teſte, res à Perdicca in Illyriis geſtas. Epiſtolarum etiam libros duos reliquit.

Suſpicor autem, ſed tantùm ſuſpicor, etiam in comitatu Alexandri fuiſſe Archelaum τὸν [a] χωρογράφον τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς: ut Laërtius eum vocat. Cenſeo eundem eſſe, cujus Euboica citat Harpocration. Uti & illum, cujus librum de fluviis celebrat Stobæus ſermone de moribus. Nam cum utrumque argumentum ſit χωρογραφικὸν, unius eſſe ſcriptoris eſt veriſimile: ut cauſſa nō ſit, cur apud Harpocrationē pro *Archelao* legamus *Archemachus*, quod doctiſſimus Mauſacus malebat.

[a] *Qui omnē ab Alexandro peragratam terram deſcripſit.*

Strattis quoque Olynthius, niſi conjectura fallit, & tum vixit, & inter Alexandri comites fuit. Scripſit de diurnis Alexandri āctis libros v, de fluviis, fontibus, & lacubus, item de obitu Alexandri. Auctor Suidas.

*Diſpiciendum, an non & temporibus iiſdem floruerint Eumenes Cardianus, & Diodotus Erythræus, quos ſimiliter Alexandri ephemeridas ſcripſiſſe Athenæus dicit lib. x. Item Dorotheus, cujus ſextū de rebus Alexandri advocat initio libri VII. Itē Chares Mitylenæus, qui & ipſe de rebus ab Alexandro geſtis ſcripſit. Citatur ab Athenæo lib. I, III, V, X, XI, XII & XIII. Item Plutarcho in vita Alexandri. Ubi εἰσάγγελος vocatur. Itē Gellio lib. V. cap. II.

Scripſit quoque res geſtas Alexandri Ariſtus. Uti & Aſclepiades. Arrianus lib. VII de exped. Alex. Ἄριστος [b] δὲ, καὶ Ἀσκληπιάδης

[b] *Ariſtus autem, & Aſclepiades, ex iis, qui de Alexandri rebus geſtis ſcripſerunt, dicunt Romanos etiam legatos miſiſſe.*

πιάδης τῶν τὰ Ἀλεξάνδρου ἀναγεγραφότων, καὶ Ῥωμαίους λέγουσι ἐπιστρατεῦσαι. Ariſtus iſte Salaminius fuit: ut indicat Strabo lib. XIV in deſcriptione Cypri: Μετὰ ^a^ ταύτας ἡ Σαλαμὶς, ὅθεν ἦν Ἄριστος ὁ συγγραφεύς. De ætate verò nihil prodit. Et nimis ſit imbecille, ex eo, quòd Alexandri res geſtas vel ille, vel alius, perſcripſit, de tempore certi quid ſtatuere velle, cùm tantò pòſt Curtium, & Arrianum, idem tractâſſe argumentum videamus. Saltem Aſclepiades multò recentior eſt, ſi eſt Myrleanus ille, de quo poſtea dicemus.

a *Eſt poſt has Salamis, patria Ariſti hiſtorici.*

Ex his verò liquet, cur neque de Iaſone certi quicquam ſtatuere auſimus, cujus tertium librum περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ^b^ citat Athenæus lib. XIV. Etiam vitam Græciæ ſcripſit, cujus Stephanus meminit ^c^ his verbis: Ἰάσων ^d^ ὁ τὸν Ἑλλάδος βίον γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις. De Menæchmo Sicyonio, qui & ipſe res geſtas Alexandri ſcripſit, paullò pòſt agemus.

b *De ſacrificiis Alexandri in Alexandria.*

c *In* Ἀλεξανδρεία.

d *Iaſon, qui vitam Græciæ ſcripſit libris quatuor.*

CAP. XI.

Hieronymus Phœnix. Tertulliani error. Hieronymus Cardianus. Lapſus Æmilij Porti. Ἐπίγονοι τῶν ἐπὶ Θήβαις. Ἐπίγονοι Ἀλεξάνδρου, *qui &* διάδοχοι. *Menæchmus Sicyonius. Anaximenes Lampſacenus iunior. Eius ſcripta. Stratonis, & Nicoclis, de mollitia certamen. Nicoclis miſera mors. Demochares à Timæo accuſatus, à Polybio defenſus. Eius in hiſtoria ſtylus cuiuſmodi. Callias Syracuſanus. Subleſta illius in hiſtoria fides. Callias Athenienſis. Callias Mitylenæus. Megaſthenes. Eius ad Indos iter. Fœdus impoſtoris Annij error, qui nec verum hiſtorici huius nomen cognitum habuit. Idomeneus. Euhemeri ætas, peregrinatio, patria, hiſtoria ex inſcriptionibus contexta, & ab Ennio verſa, item* ἀθεότης. *Zenodoti tres.*

VIdimus de iis, qui vel Ariſtotelem in ſchola docentem audierunt, vel Alexandrum in Aſia ſunt ſecuti, vel etiam utrumque horum præſtiterunt. Dicemus nunc de aliis hiſtoriæ ſcripto-

ſcriptoribus, de quibus fortaſſe nec hoc, nec illud, verè aſſeri poſſit; ſed quos tamen conſtet eâdem vixiſſe ætate. Qualis fuit Hieronymus is, qui Syriæ terræ præfectus fuit à rege ſuo Antigono, ut eſt apud Rufinum, & Gelenium, Joſephi interpretes: ſive potiùs ab Antiocho, ut Græca editio habet, & hiſtoriæ magis eſt conſentaneum. Nempe, ut intelligatur Antiochus Σωτὴρ, ſecundus Syro-Macedonum rex. Niſi eum Antigonus, rex Aſiæ, Syriæ præfecit, cùm, Eumene devicto, in Babyloniam venit, ac, poſt Seleuci Nicatoris ad Ptolomæum Philadelphum fugam, Demetrium filium in Syria reliquit. Quod Olympiade accidit CXVI. Vix dubium verò, quin hunc ipſum Hieronymum ſignârit Tertullianus in Apologetico cap. XIX. ubi conjunguntur Manethon, ſive Manethos Ægyptius, Beroſus Chaldæus, Hieronymus Phœnix Tyri rex, Ptolomæus Mendeſius, atque alij, quos à Joſepho Judæo partim probari ait, partim refelli. Nam Hieronymus iſte, quem Flavius Joſephus inter alios gentium ſcriptores in primo contra Apionem laudat, Phœniciæ Syriæque præfectus fuit, & de rebus Phœniciis ſcripſit. Atque hoc fecit, ut eum μνημονικῷ ἁμαρτήματι confunderet Tertullianus cum Hiromo (Ἵρωμον etiam Philo nominat) Tyri rege, cui Salomo fuit familiaris. At ſanè multùm diſtat inter Phœniciæ regem, & ejus terræ præfectum: ille domo Phœnix, hic Ægyptius fuit. Nam Ægyptium diſertim vocat Joſephus lib. I Antiqu. Jud. ubi eum in libris iis, quos de Phœnicum rebus ſcripſit, meminiſſe ait diluvij univerſalis. Magnum etiam intervallum eſt inter amborum tempora. Hiromus, rex Phœniciæ, vixit annis amplius ducentis ante primam Olympiada. At Hieronymus, Phœniciarum rerum ſcriptor, floruit circa Olympiadem CXX, ut inde cognoſcitur, quòd, Joſepho *a* teſte, æqualis fuerit Hecatæo, qui ſine dubio eſt Hecatæus Abderita. Hic enim Judæis notior, quia de Judæis librum ſcripſerat, ut ſuprà diximus. Fuit igitur Hieronymus hic æqualis Hieronymo Rhodio, Ariſtotelis diſcipulo, de quo antè dictum. Ab utroque verò hoc Hieronymo, & Rhodio, inquam, & Ægyptio, diverſus eſt Hieronymus Cardianus. Nam *Cardia* eſt Thraciæ Cherſoneſi civitas, ut præter Suidam etiam Plutarchus in Eumene, & Stephanus, ſive Hermolaus Byzantius in Καρδία, teſtantur. Ptolomæo *Cardiapolis* vocatur.

a *Lib. I. contra Apionem.*

vocatur. Hujus Cardiani non ignobile inter hiſtoricos nomen eſt. Scripſit autem de rebus geſtis Alexandri, Suida teſte. Nec de Alexandro ſolùm, ſed illis etiam egit, qui Alexandro ſucceſſerunt. Siquidem Dionyſius præfatione hiſtorici operis citat eum ἐν τῇ περὶ τῶν ἐπιγόνων πραγματείᾳ a. Eo opere tractavit de illis, qui Alexandri Magni imperium inter ſe partiti fuerunt. Hos enim Græci ἐπιγόνους appellant. Quod non animadvertit doctiſſimus vir, Æmilius Portus b, qui hîc agi putavit de ſeptem ducum ad Thebas cæſorum filiis, quos ἐπιγόνους vocari, indicat Apollodorus lib. III his verbis: Μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προῃροῦντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. *Decimo autem pòſt anno cæſorum ad Thebas ducum filij, cognomento Epigoni, ac ſi Latinè dicas, poſteri, paternas cædes ulturi, bellum contra Thebanos gerendum ſtatuerunt.* Verùm non intellexit Dionyſius ἐπιγόνους τῶν ἐπὶ Θήβαις, ſed ἐπιγόνους Ἀλεξάνδρου. Nam Hieronymum eo opere etiam res Romanas curſim attigiſſe, ibidem teſtatur. Quid autem res Romanæ ad priores ἐπιγόνους, quorum ætate Roma nondum erat? Imò Troia eo tempore adhuc ſtabat. Quare intelligere oportet ἐπιγόνους c Alexandri: qui & διάδοχοι appellantur, ut apud Suidam, cùm Hecatæum Abderitam fuiſſe ait ἐπὶ τῶν διαδόχων d. Niſi diſtinguere lubet inter διαδόχους, & ἐπιγόνους, ut illi ſint ſucceſſores Alexandri, & imperij ejus partiarij: at ἐπίγονοι ſint eorum poſteri. Quomodo eidem Suidæ Nymphis Heracleotes dicitur ſcripſiſſe περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶν διαδόχων, καὶ ἐπιγόνων. Perduxerat ille hiſtoriam ſuam uſque Ptolomæum tertium, ut idem Suidas dicit. Ergo inter διαδόχους erit Ptolomæus Lagides: uti & Seleucus Nicator. Inter verò ἐπιγόνους ſit Ptolomæus ſecundus, cognomine Philadelphus, ut quoque Seleuci Nicatoris filius Antiochus Σωτήρ.

Atque ex his cognoſcimus etiam, temporibus Ptolomæi primi floruiſſe Μάνεχμον ſive Μέναιχμον Sicyonium, filium Alcibij, vel Alcibiadis. Siquidem Suidas eum vixiſſe dicit ἐπὶ τῶν διαδόχων e. Eſt verò unus ex iis, qui res ab Alexandro geſtas ſcripſere, eodem Suida auctore. Ejuſdem περὶ τεχνιτῶν f librum citat Athenæus lib. II & XIV. item Σικυωνιακά, libro VI.

Floruit & iiſdem temporibus Anaximenes Lampſacenus junior, cujus avunculus fuit Anaximenes Lampſacenus ſenior, orator

a *In hiſtoria de Epigonis.*

b *Annotat. in Dion. Hal.*

c *Poſteros.*

d *Sub Alexandri ſucceſſoribus.*

e *Sub ſucceſſoribus Alexandri*

f *De artificibus.*

orator idem ac hiſtoricus, ut ſuperiùs dictum. Mirum verò Strabonem in XIII, ubi illuſtres recenſet Lampſacenos, ſenioris tantùm meminiſſe, hoc eſt Ἀναξιμένους τοῦ ῥήτορος. Præſertim cùm libro proximo ex Anaximene Lampſaceno tradat Mileſiorum colonias. Qui ſanè videtur eſſe Anaximenes hiſtoricus. Saltem apertè diſtinguit Laertius in Anaximene Mileſio, cùm ait, Γεγόνασι a δὲ καὶ ἄλλοι δύο Λαμψακηνοὶ, ῥήτωρ, καὶ ἱστορικὸς, ὃς ἀδελφῆς υἱὸς ἦν τοῦ ῥήτορος. Ac junior hic etiam intelligendus videtur apud Clementem Alexandrinum lib. VI Στρωμ. & Stephanum in Πασαργάδαι, ubi Anaximenes citatur ἐν μεταλλαγαῖς βασιλέων. Uti & apud Athenæum lib. XII. Ubi ex eo narrat, ut inter Stratonem, Phœnicum, & Nicoclem, Salaminiorum regem, certamen fuerit, uter eſſet mollior ac effeminatior: utrumque autem violentâ morte periiſſe. Nicocles iſte, ſive Nicocreon, Euagoræ filius, Antigoni partes erat ſecutus. Propterea Ptolomæus Lagides exercitum adverſus eum in Cyprum miſit. Eo cognito, Nicocles laqueo vitam finiit. Exemplum ſecuta eſt uxor, quæ & filias interemit, ac fratribus Nicoclis perſuaſit, ut ſe, igne tectis injecto, comburerent. Accidit hoc Olympiadis CXVI anno primo: anno duodecimo à morte Alexandri M. Unde cognoſcimus, ut ſenior Anaximenes ſub Alexandro claruit: ita hunc, ſororis filium, floruiſſe temporibus Ptolomæi Lagi. Fortaſſe autem & alia hujus ſunt, quę Anaximeni avunculo tribuebamus, idque uno Laertij loco compulſi, quem tamen aliter legiſſe videtur interpres.

a *Fuere & alij duo Anaximenes Lãpſaceni, orator unus, alter hiſtoricus, qui prioris ex ſorore erat nepos.*

Æqualis Anaximeni juniori fuit Demochares; non Solenſis ille, qui, Plutarcho teſte *b*, poëta fuit, ac fabulam, nomine *Demetrium*, ſcripſit; ſed qui Rhetor Athenæo vocatur in undecimo, ac quem idem in XIII, adverſus Philonem, Ariſtotelis familiarem, orationem ſcripſiſſe ait, quâ Sophoclem defendit, cùm philoſophi omnes Atticâ excedere juſſi eſſent. Et meminit orationum ejus Cicero quoque in Bruto. Demoſthenis ſororis filius fuiſſe dicitur ibidem, & in ſecundo de Oratore. Similiterque ab Athenæo lib. VI, & XIII, vocatur Δημοσθένους ἀνεψιὸς c: ab Æliano lib. III Var. Hiſt. cap. VIII Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς, quomodo & Suidæ appellatur. Etiam cujuſdam dicti ejus ad Theophraſtum Ereſium meminit Ælianus lib. VIII Var. Hiſt. cap. XII. Atque hæc, qua ætate vixerit, ſatis oſtendunt.

b *In Demetrio.*

c *Demoſthenis neceſſarius.*

 Male-

Maledicentiſſimus Timæus deſcripſit eum, tanquam hominem impuriſſimum, & ſceleſtiſſimum. Sed defendit illum Polybius lib. XII, qui & ducem ab Athenienſibus creatum, & alios geſſiſſe honores, ait: ut Suidas quoque monet. Præter verò orationes, quarum antea meminimus, etiam hiſtoriam ſui temporis condidit: cujus apud Plutarchum in Demoſthene mentio eſt, & Athenæum in VI, ubi ejus vigeſimum hiſtoriarum librum citat. De ſtylo illius ita Tullius in Bruto: *Demochares, qui fuit Demoſthenis ſororis filius, & orationes ſcripſit aliquot, & earum rerum hiſtoriam, quæ erant Athenis ipſius ætate geſta, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere, perſcripſit.*

Vixit quoque his temporibus Callias Syracuſanus, qui de rebus Siculis ſcripſit, multò poſt Philiſtum quidem, ſed ante tamen Timæum, qui non minùs à Callia, quàm Callias à Philiſto, diſſentit. Auctor Joſephus lib. I contra Apionem. Athenæus quoque lib. XII citat Καλλίαν ἐν ὀγδόῃ περὶ Ἀγαθοκλέα [a]: qui idem eſt liber, ac ille, cujus Joſephus meminit. Qua fide verò hiſtoriam hanc de Agathocle, Siciliæ rege, conſignârit, optimè nos docebit Suidas. Ait enim, donis ab Agathocle corruptum, planè omnia ad regis arbitrium ſcripſiſſe, egregieque operam dediſſe, ut largitionem regiam laudibus ejus prædicandis adæquaret. Itaque contrarium planè fecit ac Timæus, qui, ab eodem Agathocle in exilium ejectus, ut ſe ulciſceretur, præclara multa præteriit, multa etiam injuriâ reprehendit: ut poſtea dicemus. Meminit quoque hujus operis Dionyſius Hal. lib. I Roman. Antiq. Καλλίας [b] ὁ τὰς Ἀγαθοκλέους πράξεις ἀναγράψας. Item Feſtus Pompeius in *Romam*: *Callias*, inquit, *Agathoclis Siculi qui res geſtas conſcripſit.* Ab hoc verò Callia, quem Syracuſanum vocat Suidas, diverſus eſt Callias Athenienſis, qui paullò antè Stratidis ſæculum genitus fuit, & tragœdiam Grammaticam ſcripſit: quæ cujuſmodi fuerit, docebit Athenæus lib. X. Comœdias quoque fecit, quarum nomina Suidas recenſet. Eſt & alius Callias, Mitylenæus, quem ἐν τῷ [c] περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος citat Athenæus lib. III.

Megaſthenem quoque in hæc tempora refert Strabo lib. I. ut & Clemens Alex. lib. I Στρωματ. ubi ait: Μεγασθένης [d] ὁ συγγραφεὺς, ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβεβιωκὼς, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει. Quæ & verba adducit ex eo Euſebius lib. IX præpa-

a *Calliam libro octavo de Agathocle.*

b *Callias Agathoclis rerũ geſtarum ſcriptor.*

c *Libro de Alcæi lepade, ſive, ut Gaza appellat, patella.*

d *Megaſthenes hiſtoricus, qui vixit cũ Seleuco Nicatore, ſcribit in tertio rerum Indicarum.*

præparationis Euangelicæ a. Hinc verò ſimul cognoſcimus, eum Indica ſcripſiſſe. Ea cùm conſignaret, apud Indorum reges commorabatur, ut omnia bonâ fide traderet: quemadmodum autor eſt Plinius lib. VI. cap. XVII. & Solinus cap. XLIX. Cave autem genuina eſſe putes, quæ ſub hujus nomine edita ſunt ab Annio Viterbienſi. Nam cuncta iſta ab Annio ſunt confictа: qui ne verum quidem hiſtorici nomen ſciebat. Alioqui eum, non Metaſthenem vocâſſet, quæ appellatio ne Græca quidem eſt, ſed Megaſthenem, ut faciunt Athenæus, Arrianus, Cicero, & veteres omnes. Quod ſi germana aliqua Megaſthenis quærimus, adeundus imprimis Strabo lib. XV, ubi is ſcriptor penè omnem facit paginam. Adeò multa ex eo ſe exſcribere profitetur. Etiam apud Fl. Joſephum in primo contra Apionem nobile ejus fragmentum habes, quod Joſephus Scaliger exponit appendice libri de emendatione Temporum.

a Pag. 241. edit. Rob. St.

Etiam Ptolomæi Lagi temporibus vixit Idomeneus Lampſacenus. Siquidem ex decimo Laertij libro conſtat, fuiſſe auditorem Epicuri, atque uxorem habuiſſe Batidem, ſororem Sandis Lampſaceni, qui & ipſe Epicuri diſcipulus fuit. At ſatis ex eodem Laertio liquet, Epicurum veniſſe Athenas, cùm Ariſtoteles Chalcide ſcholam haberet. Scripſit libros de Socraticis: quorum mentio apud eundem Laertium. item hiſtoriam Samothraciam, de qua auctor Suidas. Meminere Idomenei hujus Plutarchus in Demoſthene, Pericle, Ariſtide, Phocione, Athenæus lib. XIV, atque alij.

Inſuper Euhemerus tum vixit. quippe amicus Caſſandri ejus, qui Antipatri filius, & Macedoniæ rex fuit, ut Euſebius ſcribit lib. II præparat. Euangel. ubi etiam teſtatur, regis hujus poſtulato peregrinatum in oras longinquas, & Oceanum Auſtralem, ejuſque inſulas luſtrâſſe. Sed in Trapezuntio fruſtra ea quæras, cujus tranſlatio nihil aliud continet, quàm Euſebij excerpta quædam. Agrigentinum vocat Arnobius lib. IV. Sed Meſſenium facit Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride. Item Lactantius. Cuius hæc verba lib. I cap. XI. *Antiquus autor Euhemerus, qui fuit ex civitate Meſſana, res geſtas Iovis, & cæterorum, qui dij putantur, collegit; hiſtoriamq; contexuit ex titulis, & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur, maximeq; in fano Iovis Triphylij, ubi auream columnam poſitam eſſe ab*

ipſo

ipſo Iove, titulus indicabat: in quâ columnâ geſta ſua perſcripſit, ut monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam & interpretatus eſt Ennius, & ſecutus. Cicero idem paucis dicit lib. I de nat. Deor. ubi cùm egiſſet de iis, qui in Deorum numerum relati eſſent, *Quæ ratio,* inquit, *maximè tractata eſt ab Euhemero, quem noſter & interpretatus, & ſecutus eſt præter cæteros Ennius.* Item Varro lib. I de re Ruſt. cap. XLVIII. *Id apud Ennium ſolùm ſcriptum ſcio eſſe in Euhemeri libris verſis.* Inter illos numeratus Euhemerus fuit, qui ἄθεοι dicebantur, teſte, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho lib. de placitis philoſophorum; ubi & Callimachi verſiculos citat, quibus eum propterea perſtrinxit. Ex noſtris quoque Theophilus Antiochenſis epiſcopus ſcribit lib. III. *Τὰ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου περισσὸν ἡμῖν καὶ λέγειν. πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν τολμήσας φθέγξασθαι, ἔσχατον καὶ τὸ ἐξόλου μὴ εἶναι θεοὺς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτοματισμῷ διοικεῖσθαι βούλεται. Nam quæ impius Euemerus commemorat, ea ſupervacaneum reor in medium adferre. Cùm enim plurima de diis auſus fuiſſet proponere, poſtremò Deos prorſus è rerum natura tollit, & hoc univerſum caſu & fortuitò, non providentiâ regi, confitetur.* Etiam meminere Euhemeri, Columella lib. IX de re R. cap. IX. & Minutius Felix in Octavio.

Zenodotus quoque, Philetæ diſcipulus, vixit ſub Ptolomæo primo, ejuſque præfuit bibliothecæ: ſed cauſſæ ſatis non video, cur inter hiſtoricos debeat referri. Nam verſificator quidem, & grammaticus fuit, primuſque Homerum emendare eſt aggreſſus, nobilis criticus, unde Bibaculus [a] in Catonem,

En cor Zenodoti, en iecur Cratetis!

Sed cur hiſtoricum putent aliqui, nondum liquet. Epitomas quidem Zenodoti citat Athenæus lib. X. At hiſtoricas fuiſſe, quis dixerit nobis? Imò ne illud quidem apertum eſt, an hujus ſint Zenodoti. Nam idem Suidas nominat & alterum Zenodotum, Alexandrinum, quem juniorem fuiſſe, inde cognoſcimus, quòd recognovit ea, quæ ab Ariſtarcho damnarentur in Homero. Ariſtarchus verò vixit [b] Olymp. CLVI tempore Ptolomæi Philometoris. Scripſit Zenodotus [c] iſte adverſus Platonem, De diis, De Homerica conſuetudine, Solutiones Homericarum dubitationum, item in Heſiodi Theogoniam, & alia. Eſt tertius quoque Zenodotus, ſophiſta, qui

a *Apud Sueton. lib. de Grammat. illuſtr.*

b *Suid. in Ariſtarchus.*

c *Suid. in Zenod.*

qui Hadriani Cæſaris tempore vixit: &, cùm propria quædam ſcripſit: tum Salluſtij hiſtorias vertit Græcè. Niſi is Zenobius potiùs vocatur, ut Suidas nominat. Zenodoti grammatici etiam meminit Ammonius, ſive Herennius Philo, libello de ſimilibus & differentibus vocibus in Οἶδεν: item Zenodotum ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι citat Galenus in gloſſis.

CAP. XII.

Demetrio Phalereo CLX *ſtatuæ poſitæ ab Athenienſibus. Eius in Ægyptum fuga. Vbi magno in honore apud Ptolomæum Lagi erat. Sed filio eius Philadelpho fuit exoſus, quòd autor patri fuiſſet, ut fratrem ex priori coniuge, Ptolomæum Ceraunum, in imperio præferret. Conciliantur, cùm Hermippus, tum Irenæus, & Anatolius, cum aliis veterum, qui Demetrium dicunt præfuiſſe bibliothecæ Philadelphi, bibliaq́, eo procurante, eſſe Græcè tranſlata. Contrà Scaligeri ſententia reiicitur. Liber Demetrij de archontibus. Dictio illius, cuiuſmodi. Laertius refellitur. Lycus Bytheras, Rheginus, Demetrij huius inſidiis petitus. Pleias poëtarum. Daïmachus Platæenſis. Strabonis de eo iudicium; item de Megaſthene, Oneſicrito, Neandro, & Patrocle. Patroclis ætas, & cur à Strabone cæteris rerum Indicarum ſcriptoribus præferatur. Antigoni Caryſtij ætas. Lapſus interpretis Laertij. Antigoni ſcripta. Hegeſiæ Magneſii ætas. Exclamatio eius à Plutarcho reprehenſa, quam in Timæo Cicero probavit. Alter Hegeſias, cognomento* Πεισιθάνατος. *Quis primus induxerit Aſiaticum ſtylum. Dictio Hegeſiæ Magneſii à Cicerone damnatur, & Dionyſio Hal. Varronis de eo iudicium repudiatur. Timæus Locrus. Timæus Siculus. Eius ætas, & ſcripta.* Γραοσυλλέκτρια *quis vocatus. Vbi fidem Timæus meritus ſit. Vt in Agathoclis hiſtoria undique malignum erga eam*

 animum

animum prodat. Volaterrani error. Ciceronis de Timæo iudicium. item Diodori Siculi. Timæi maledicentia, unde Ἐπιτίμαιος dictus. Longini iudicium de eodem.

Atque hos omnes, ſi poſtremos rerum Alexandri ſcriptores exceperis, Ptolomæi Lagi, & Seleuci Nicatoris temporibus, floruiſſe, ſatis eſt manifeſtum. Addam iſtis alios, qui illorum quidem vixerint ætate, ſed ulteriùs etiam vitam produxerint. Traditum hoc eſt de Demetrio Phalereo. Fuit hic Theophraſti auditor [a], ac Athenarum per decennium præfectus, à quibus tot ſtatuis fuit ornatus, quot dies annus habere credebatur, hoc eſt trecentis & ſexaginta. M. Varro:

Hic Demetrius æneas tot aptu' ſt,
Quot luces habet annus abſolutus.

[a] *Cicero in Bruto, Strabo lib. 9. & Laertius in Demetrij huius vita.*

Vide & Strabonem lib. IX, ac Plinium lib. XXXIV. cap. VI. Sed poſt Caſſandri necem, quemadmodum ex Hermippo Laertius refert, Antigoni metu confugit ad Ptolomæum Lagidam, cognomento Σωτῆρα: atque ibi cum magno in honore eſſet, auctor regi fuit, ut liberos, quos ex Eurydice haberet, regni ſucceſſores deſignaret; non filium Beronices, qui poſtea dictus Philadelphus. Sed Σωτὴρ etiam ſuperſtes Philadelphum regni conſortem fecit. Exinde Demetrius Philadelpho ſemper fuit exoſus, qui & eum mox poſt obitum patris honore omni privavit, inque carcerem conjecit, ubi aſpidis morſu periit. Hæc ætatem Demetrij ſatis oſtendunt: ſed non ſatis convenire videntur iis, qui illum ſub Philadelpho præfuiſſe bibliothecæ Alexandrinæ, eoque procurante, biblia ex Hebræo fonte in Græcum ſermonem tranſlata eſſe, tradiderunt. Et tamen ea res magnos etiam viros ex antiquis auctores habet. Equidem, quomodo hæc concilientur, haut facilè dictu puto. Sed in medium adferam, quod maximè ſit veriſimile. Cenſeo tranſlationem eam fuiſſe inſtitutam, quo tempore cum parente ſuo regnabat Philadelphus. Sanè hoc ſi dicamus, etiam Irenæus [b], & Anatolius [c] conciliari poterint cum aliis veterum. Nam duo iſti tradunt, ſacrum codicem Græcè verſum eſſe tempore Ptolomæi Lagi. At referunt hoc ad Philadelphi tempus, Ariſtæus, Ariſtobulus Judæus, Philo, Joſephus, Tertullianus, Clemens

[b] *Lib. 3. cap 25.*
[c] *In canonibus paſchalibus.*

Clemens Alexandrinus, Euſebius, Epiphanius, & alij, multi adeò, ut referre eos longum ſit. Nec cauſſa obſcura eſt, cur pleriquę omnes id Philadelphi potius temporibus factum dicant. Nam humaniſſimus ſemper hic erga Judæos fuit: ut unum conſilij iſtius de bibliis transferendis, & proram, & puppim fuiſſe, per ſit veriſimile. Et fortaſſe, parente vivo, labor iſte duntaxat cœptus; at, cùm ſolus regnaret Philadelphus, abſolutus demum fuit. Equidem tale aliquid dicere malim, quàm cum Scaligero in Animadverſionibus Euſebianis, propter unum Hermippum, qui demum Hadriani Cæſaris tempore vixit, omnibus illis, & Judæis, & Chriſtianis antiquis, derogare fidem, qui Demetrium Phalereum bibliothecæ Philadelphi præfuiſſe, ſummo conſenſu tradiderunt.

Sed ad ea, quæ inſtituti noſtri propria ſunt, veniamus. Demetrium præter rhetorica, poëtica, politica, etiam hiſtorica quædam reliquiſſe, ſatis liquet ex Plutarchi Lycurgo, Solone, Ariſtide, Demoſthene, & aliis locis: ac diſertim id Laertius dicit: & ſatis liquet ex librorum catalogo, quem idem contexit. Mirum verò, non meminiſſe ibi libri de Archontibus. Atqui ipſe in Thaletis vita Demetrium citat ἐν α τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ.[a] In monumentis ſuis quædam de Judæis ſcripſiſſe, ait Joſephus lib. I adverſus Apionem. Ac meminit quoque Demetrij libro II, ubi ait, eruditione ſui ſeculi facilè principem fuiſſe. De ſtylo ita judicat Laertius, χαρακτὴρ φιλόσοφος, εὐτονίᾳ ῥητορικῇ, καὶ δυνάμει κεκραμένος[b]. Sed de robore, ac lacertis, quod Laertius dicit, id minimè verum puto. Sanè aliter Tullius, qui de eo ſic ſcribit in Bruto: *Phalereus ſucceſſit eis ſenibus adoleſcens, eruditiſſimus ille quidem horum omnium, ſed non tam armis inſtitutus, quàm palæſtra: itaque delectabat magis Athenienſes, quàm inflammabat: proceſſerat enim in ſolem, & pulverem, non ut e militari tabernaculo, ſed ut è Theophraſti, doctiſſimi hominis, umbraculis. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem teneramq́ reddidit: & ſuavis, ſicut fuit, videri maluit, quàm gravis; ſed ſuavitate eâ, quâ perfunderet animos, non quâ perfringeret.* Idem primo de Officiis: *Nemini video Græcorum adhuc contigiſſe, ut idem utroq́ in genere laboraret, ſequereturq́ & illud forenſe, & hoc quietum diſputandi genus: niſi forte Demetrius Phalereus in hoc numero haberi poteſt, diſputator ſubtilis, orator parùm vehemens; dulcis tamen,*

a *In deſcriptione prætorum Athen.*

b *Stylus philoſophicus eſt, & ſuavitatē oratoriam, ac robur habet.*

ut Theophraſti diſcipulum poſſis agnoſcere. Quod ſi in orationibus, ubi acrimonia potius opus erat, ſuavis adeò fuit: ſanè dubium non eſt, quin dulcis admodum fuerit in hiſtoria, ubi acrimonia iſta non requiritur.

An verò etiam Lagidæ ſupervixerit Lycus Βυθήρας, non facilè dixerim. Sed tamen huc commodè referetur, cùm Demetrij Phalerei fuerit æqualis: ut mox liquebit. Fuit hiſtoricus Rheginus. Meminit ejus quoque Agatharcides libro de mari rubro, his verbis, Τὰ μὲν ᵃ πρὸς ἑσπέραν ἐξείργασαι Λύκος, καὶ Τίμαιος. Item Porphyrius ſive Malchus in vita Pythagoræ, cujus verba optimè emendabat Io. Meurſius [b]. Legi enim debet, Λῦκος ἐν τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν, ubi vulgo Λεῦκος. Meminit & Clemens Alexandr. lib. I Στρωματ. ubi Peripateticus vocatur. Item Stephanus in Ἀβρότονον, Λῦκος ὁ Ῥηγῖνος χωρίον οἶδεν αὐτό [c]. Item Io. Tzetzes Chiliad. III. Hiſtor. c. Scripſit, Suida teſte, hiſtoriam Libyæ, & Siciliæ. Ex Libyca hiſtoria quædam citat Antigonus Hiſtor. Mirab. LXVI. Qui & ejus de fluminibus ac fontibus librum advocat hiſtor. CXLVIII, & CLIV. Ac præterea de Alexandro ſcripſiſſe, diſcimus ex Stephano in Σκύδρος: Demetrij Phalerei inſidiis appetitum fuiſſe, tradit Suidas. Atque hinc cognoſcimus, quod de ætate dicebam, Uti & inde, quòd vel naturâ, vel adoptione, pater fuit Lycophronis: ut idem Suidas tradit in Λύκος, & Λυκόφρων, & Iſaacius Tzetzes comm. in Lycophronem. Siquidem Lycophron fuit unus ex ſeptem poëtis, qui ſub Lago, & Philadelpho, floruere; unde & *Pleias* dicebantur. Sunt autem iſti, Theocritus, Callimachus, Apollonius, Homerus tragicus, Aratus, & Lycophron: ut ſcribit Iſaacius Tzetzes, Lycophronis interpres. A quo de nominibus non parùm quidem diſſentit Hephæſtion: ſed Lycophronem tamen & ipſe inter eos reponit. Eſt autem hic Lycophron iſte, ex cujus poëmatis tam multis, quorum nomina apud Suidam leguntur, ſola hodie exſtat Alexandra, ſive Caſſandra, poëma obſcurum, ut etiam Suidas appellat.

Ad hæc etiam tempora referendus Daimachus ſive Deimachus Platæenſis: quippe qui, ut Strabo teſtatur lib. I, legationem obierit ad Allotrochadem, Indiæ regem, filium Androcoti, ſive, ut aliis vocatur, Sandrocoti. At ſatis conſtat Androcotum *eâ tempeſtate, qua Seleucus futuræ magnitudinis fundamenta iaciebat, Indiam*

a *Ea quæ ad occidentem ſunt, exſequitur Lycus, & Timæus.*

b *Ad Heſych. Ill.*

c *Lycus Rheginus eſſe putat nomen loci.*

Indiam poſſediſſe: ut Juſtinus ſcribit lib. xv, ubi etiam narrat, ut mitâ fortunâ, pulſis Alexandri præfectis, regnum hoc occuparit. Meminit Daimachi Plutarchus in Poplicola, & fortaſſe etiam in Lyſandro, ubi Damachus nominatur. Indica ſcripſit, ut teſtatur Athenæus lib. IX, & Harpocration in Ἐγγυοθήκη, ubi legas, Δαΐμαχος a ὁ Πλαταιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ Ἰνδικῆς. Fuit rerum mathematicarum rudis & imperitus, multaſque fabulas hiſtoriæ ſuæ inſeruit: teſte Strabone lib. I. Verba ejus ſunt iſta: Ἅπαντες οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γράψαντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγόνασι, καθ' ὑπερβολὴν δὲ Δηΐμαχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγασθένης, Ὀνησίκριτός τε, καὶ Νέαρχος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι παραψελλίζοντες ἤδη· καὶ ἡμῖν δ' ὑπῆρξεν ἐπὶ πλέον κατιδεῖν ταῦτα, ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις. Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δηϊμάχῳ τε, καὶ Μεγασθένει· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τοὺς ἐνωτοκοίτας, καὶ τοὺς ἀστόμους, καὶ ἄρρινας ἱστοροῦντες, μονοφθάλμους τε, καὶ μακροσκελεῖς, καὶ ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὁμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν, τρισπιθάμους εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσωρύχους μύρμηκας, καὶ Πᾶνας σφηνοκεφάλους, ὄφεις τε, καὶ βοῦς, καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησίν. Ἐπέμφθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλίμβοθρα, ὁ μὲν Μεγασθένης πρὸς Ἀνδρόκοττον (al. Σανδρόκοττον) ὁ δὲ Δηΐμαχος πρὸς Ἀλλιτροχάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ τῆς ἀποδημίας κατέλιπεν τοιαῦτα. Πατροκλῆς δὲ ἥκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρτυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἐρατοσθένης. *Sanè quicunque de India ſcripſerunt, pleraque mentiti ſunt: præ reliquis Daimachus, proximè Megaſthenes, Oneſicritusque, & Nearchus, aliique tales, jam nonnihil etiam balbutientes: nobiſque illa pleniùs perſpicere contigit, cùm de rebus Alexandri faceremus commentarium. Præcipuè autem fides Daimacho eſt, & Megaſtheni deroganda: hi enim ſunt, qui in auribus cubantes, ore, naribus carentes, unoculos, longipedes, digitis retrò averſis præditos, referunt: immutarunt etiam Homericam Pygmæorum pugnam, trium ſpithamarum iis ſtaturam adſignantes: iidem narrant, formicas aurum effodere: eſſe quoſdam Panas capita cunei formâ habentes, qui ſerpentes, boves, & cervos cum cornibus deglutiant: atque de his alter alterum redarguit, ut ait Eratoſthenes. Miſſi enim fuerunt legati Palimbothrâ, Megaſthenes ad Androcotum, Daimachus ad filium eius Allitrochadem, taleſque ſuarum peregrinationum commentarios neſcio qua de cauſâ reliquerunt. Patrocles verò minimè eorum*

a *Damachus Plataenſis libro ſecundo rerum Indicarum.*

ſimilis eſt: neque reliqui leves ſunt teſtes, quibus utitur Eratoſthenes. Verba hæc eò lubentiùs adduxi, quia non de uno Daimacho, ſed de quinque nobilibus rerum Indicarum ſcriptoribus judicium contineant. Ac minimū quidem fidei tribuit Daimacho. In proximo vanitatis gradu collocare non dubitat Megaſthenē, de quo ſuperiori capite agebamus. Arrianus tamen [a] δόκιμον ἄνδρα [b] appellat, cumque ſequi ſe velle profitetur. Tertius, quartuſque locus, aſſignatur duobus illis Alexandri comitibus, de quibus capite decimo dictum fuit, Oneſicrito, inquam, & Nearcho: quorum ille philoſophus erat ex Diogenis Cynici contubernio; ab Alexandro autem gubernatorum magiſter in Indiis conſtitutus fuit: hic verò ab eodem Alexandro præfectus fuit claſſi Indicæ, quâ Oceanum Indicum pernavigavit; unde in Euphratem reverſus ad Alexandrum Babylonem euntem venit, eumque de Chaldæorum ſententia commonuit, ut ne Babylonem ingrederetur: ac rex quidem prædictionem Chaldæorum tunc neglexit, verùm poſtea, prodigiis aliquot territus, pœnitudine duci cœpit, quòd Nearcho nōn habuiſſet fidem: etiam poſt dies paucos, octiduo verò ante obitum ſuum, in balneo vacavit Nearcho, qui ei, jam febri correpto, narrabat navigationem ſuam, & quæ in Oceano Indico vidiſſet. Auctor iſtorum Plutarchus in Alexandro. Ut mirum non ſit, ſi Arrianus [c] Nearchum imprimis inter eos reponat, quos fide dignos cenſeat. Sed Strabonis, ut vidimus, longè aliud judicium eſt. Et res clamat, meras eſſe fabulas, quæ ex Nearcho, Oneſicrito, Megaſthene, atque aliis ejus farinæ ſcriptoribus adferuntur à Mela, Plinio, Solino, atque aliis. Quinctus ex iſtis Indiæ ſcriptoribus eſt Patrocles, qui Seleuci Nicatoris, & filij ejus Antiochi temporibus, mare Indicum claſſe luſtravit. Plinius lib. VI. Hiſt. Nat. cap. XVII. *Patefacta eſt* (India) *Alexandri magni armis, regumque, qui ei ſucceſſere, circumvectis etiam in Hyrcanum mare, & Caſpium, Seleuco, & Antiocho, præfectoq́, claßis eorum Patrocle.* Huic Strabo præ omnibus fidem dicit habendam. Nec leves ſententiæ ſuæ cauſſas adfert. Nam ſummæ fuiſſe auctoritatis, dicit: quippe qui præfuerit locis, quæ deſcripſit, atque ab duobus regibus, Seleuco & Antiocho, hoc imperium acceperit. Adhæc rerum mathematicarum minimè fuit rudis, contrà quàm de Daimacho dicebamus. P[illegible]rea,
[illegible]ûm

a *Lib. 5. exped. Alex.*
b *Spectatæ fidei virum.*
c *Lib. 5. exped. Alex.*

cùm Alexandri comites multa obiter tantùm luſtrata in commentarios ſæpius retulerint: Alexander verò omnia ſoleat indagare, deſcriptionemque regionum à peritiſſimis conſueverit accipere: Patrocles eam ſe deſcriptionem poſtea temporis accepiſſe dicit à Xenocle, gazæ præfecto. Ex his apparet, quanto judicio uſus ſit Strabo in hiſtoricis iſtis: longè aliter ac Plinius, qui multa ex Megaſthene, & ſimilibus, ſuis inferſit libris, de rei veritate ſecurus, dùm bonâ referat fide, quæ apud veteres legiſſet.

Etiam ſub Ptolomæo Lagida, & Philadelpho, vixit Antigonus Caryſtius. Opponet fortaſſe aliquis nobis Diogenem Laertium, cujus interpreti ſi credimus, in hanc ſententiam ſcripſit: *Sunt igitur huiuſmodi notæ, & hic librorum numerus; ut Antigonus Caryſtius in libro, quem* NUPER *de Zenone edidit, refert.* Hæc qui legat, non aliud exiſtimare poteſt, quàm Caryſtium hunc vixiſſe circa tempora Hadriani. Siquidem ipſe Diogenes floruit ſub ſucceſſore Hadriani, Antonino Pio, vel paullò etiam póſt. Sed interpres neutiquam eſt aſſecutus Laertij ſententiam. Græca ſic ſonant: *Τὰ μὲν σημεῖα ταῦτα, καὶ τὰ βιβλία, τοσαῦτα· ἅπερ (Ἀντίγονος φησὶν ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος) νεωστὶ ἐκδοθέντα εἴ τις ἤθελε διαγνῶναι* (malim cùm Caſaubono *ἀναγνῶναι*) *μισθὸν ἐτέλει τοῖς κεκτημένοις.* Hoc eſt: *Sunt igitur huiuſmodi notæ, & tot numero, quæ ſcripſit: quæ (ut verbis utar Antigoni Caryſtij libro de Zenone) nuper edita, ſiquis cognoſcere voluiſſet, mercedem his, eos qui poſſiderent libros, perſolvebat.* Dicit igitur Antigonus, nuper editos eſſe Platonis libros, cum notis à ſe expoſitis, quas antea ſiquis intelligere voluiſſet, pretij aliquid annumerare debuerit. Nihil igitur hæc derogant ſententiæ noſtræ, quâ dicebamus, Antigonum hunc ſub Lagi filio, & Philadelpho, vixiſſe. De Lagi filio docuit me Ariſtocles, antiquiſſimus ſcriptor, cujus nobile fragmentum conſervavit nobis induſtria Euſebij lib. XIV præparationis Euangelicæ. In eo, ubi de Pyrrhone, & ejus philoſophia, multa narrat, inter alia hæc verba leguntur a: *Ἀντίγονος γὰρ ὁ Καρύστιος κατὰ τοὺς αὐτοὺς γενόμενος χρόνους, καὶ ἀναγράψας αὐτῶν τὸν βίον, φησὶ τὸν Πύῤῥωνα διωκόμενον ὑπὸ κυνὸς, ἀναφυγεῖν ἐπί τι δένδρον· σκωπτόμενον δ' ὑπὸ τῶν παρόντων, εἰπεῖν, ὡς χαλεπὸν εἴη τὸν ἄνθρωπον ἐκδῦναι. Antigonus Caryſtius, qui iiſdem temporibus vixit, eorumque vitam perſcripſit, ait Pyrrhonem, cùm*

a Pag. [illegible] edit. Rob. St.

canis

canis eum inſequeretur, in arborem quampiam refugiſſe, ac cùm, qui adeſſent, eo nomine deriderent, (quaſi qui facto ſuo deſtrueret proprium dogma ἀδιαφορίας a) *dixiſſe iis, grave omnino eſſe, hominem exuere.* Quod de Pyrrhone hoc etiam narrat Laertius: ſed auctores ſuos non laudat. At Pyrrho ille æqualis fuit Anaxarcho, ut ex eodem Laertio conſtat. Anaxarchus autem vixit Olympiade cx, ut diſertim idem ſcribit. Et, ut hoc non diceret, dicit congreſſum fuiſſe cum Alexandro Magno, & poſt ejus obitum crudeliter fuiſſe occiſum à Nicocreonte, Cypri tyranno. Aliter quoque idem cognoſcimus. Nam Pyrrhonis diſcipulus fuit Hecatæus Abderita, Laertio eodem teſte. At Hecatæum hunc cum Alexandro M. nutritum, & cum Ptolomæo Lagi commoratum fuiſſe, ſuperiùs diximus ex primo Joſephi libro contra Apionem. Vixit igitur Antigonus Caryſtius temporibus Ptolomæi Lagi. Sed & floruit ſub ſucceſſore ejus Philadelpho. Nam ſcripſit vitam Timonis, ut liquet ex Laertio. Ac idem teſtatur, Timonem hunc Antigono regi, & Ptolomæo Philadelpho, carum fuiſſe.

Quod ad ſcripta ejus, non ſolùm Timonis, aut Pyrrhonis vitas ſcripſit, de quibus jam vidimus: ſed etiam Polemonis, Antipatri, Menedemi, Dionyſij Heracleotæ Metathemeni, Lyconis, & Zenonis: quarum variis in locis meminit Athenæus. Itaque Laertius b ἁπλῶς eum citat ἐν τοῖς βίοις c. Ac meminit ejus operis quoque Hieronymus præfat. libri de ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Etiam περὶ ζώων d ſcripſit, teſte Heſychio in Ἴλαοι: item περὶ λέξεως e, ut liquet ex Athenæi lib. III, & VII. Idem Athenæus lib. XIII citat Καρυστίου ὑπομνήματα ἱστορικά f, atque ex iis refert, ut Lyſimachus è regno ſuo; Athenienſes item publico decreto ex ſua Republica, ejecerint philoſophos: quod factum oratione improbavit Philo Alexandrinus; probavit Demochares, Demoſthenis conſobrinus. Scripſit & ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴν g, quæ ſola ad nos pervenit. Nam Caryſtij illius opus hoc eſſe, non Alexandrini illius, vel Cumani Antigoni, liquet ex Stephano περὶ πόλεων in Γυάρος, ubi ſcriptorem ejus operis Caryſtium diſertim vocat: quemadmodum Io. Meurſius optimè obſervat in eruditis ad eum ſcriptorem notis. Video & alia citari ſub Antigoni nomine: eaque inter περιήγησιν Μακεδονικὴν h apud eundem Stephanum in Ἄβαρις: item

a *Indifferentiæ.*
b *In Polemone.*
c *In vitis.*
d *De animalibus.*
e *De voce.*
f *Caryſtij cõmentarij hiſtorici.*
g *Hiſtoriarũ mirabilium collectanea.*
h *Deſcriptionem Macedoniæ.*

Ἀλλοιώσεις a apud Antoninum Liberalem Metamorph. XXIII. a *Immutationes formæ.* *περὶ πινάκων* b apud Laertium in Chryſippo, & *ἱστορίαν Ἰταλικὴν* apud Dionyſium Halic. lib. I Rom. Antiq. Plutarchum in b *De tabulis.* Romulo, & Feſtum Pompeium in *Roma*. Sed cùm nuſquam in iſtis Caryſtij nomen apponatur, cujus iſta Antigoni ſint, aſſerere non auſim.

His quoque temporibus fuit Hegeſias Magneſius, imitator Chariſij ejus, qui Democharis temporibus vixit. Quod oſtendit hic Ciceronis locus in Bruto: *Duo fuerunt per idem tempus diſſimiles inter ſe, ſed Attici tamen, quorum Chariſius multas orationes, quas ſcribebat aliis, cùm cupere videretur imitari Lyſiam: Demochares autem, qui fuit Demoſthenis ſororis filius, & orationes ſcripſit aliquot; & earum rerum hiſtoriam, quæ erant Athenis ipſius ætate geſtæ, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere, perſcripſit. At Chariſii vult Hegeſias eſſe ſimilis* &c. Satis hinc liquet, fuiſſe juniorem Demochare, de quo antea diximus. At idem Timæo, vel antiquior, vel *σύγχρονος* c fuit. Antiquiorem fuiſſe, c *Æqualis.* cenſet P. Victorius, extremo capite XV libri XVI Variarum Lectionum. Saltem juniorem non eſſe, hinc veriſimili conjecturâ colligo, quòd Plutarchus in Alexandro ab eo ſcriptum fuiſſe dicat, quo die Dianæ Epheſiæ templum conflagravit, natum fuiſſe Alexandrum: atque, hoc cùm diceret, exclamâſſe, domo abfuiſſe Dianam, quòd in partu Olympiadis adeſſe voluiſſet. Eamque exclamationem Plutarchus ita frigidam eſſe ait, ut vel illud templi incendium valuerit reſtinguere. Atqui, ſi Ciceronem memoria non fefellit, idem ſcripſit Timæus: à quo id concinnè dictum fuiſſe, Tullius ait libro ſecundo de Natura Deorum. Nempe Tullius, ut homo erat venuſtus, *καὶ εὐτράπελος* d, amavit ingenij eo ex dicto relucentis elegan- d *Et facetus.* tiam: Plutarchus, ſeverioris ſupercilij philoſophus, turpem aſſentationem improbavit. Puto autem Plutarchus, vir immenſæ lectionis, & cui, cùm Vitas iſtas ſcriberet, ad manus ſemper erant Timæus, atque hiſtorici alij, nunquam Hegeſiæ illud dictum tribuiſſet, quod Timæo aſſignat Tullius, niſi prior Hegeſias dixiſſet: aut ni ſaltè circa eadem tempora ita uterque ſcripſiſſet. Quod ſi eſt, extremis Ptolomæi Lagi, & primis Philadelphi temporibus vixerit Hegeſias. Jure verò eum inter hiſtoricos reponi, partim ex iis, quæ diximus, liquet: partim ex

Gellij lib. ix. cap. iv: ubi eum conjungit cum Ariſtea Proconneſio, Iſigono Nicæenſi, Cteſia, Oneſicrito, & Polyſtephano; ſcriptoribus veteribus non parvæ auctoritatis; ſed quorum libri miraculorum ac fabularum ſint pleni; ut ibidem dicitur. At cave hunc Hegeſiam confundas cum illo, qui, Laërtio a teſte, Πεισιθάνατος eſt dictus. De quo Cicero lib. i Tuſcul. & Valerius Max. lib. viii. cap. ix. Nam iſte Cyrenaicus fuit philoſophus, ac Platonis temporibus vixit. Quippe qui diſcipulus fuerit Paræbatis ejus, quem etiam audivit Anniceris, is qui Platonem redemit: ut Laërtius in Ariſtippo teſtatur. At Hegeſias iſte, de quo nunc ſermo, multò, ut vidimus junior fuit, orator idem atque hiſtoricus, patriâ Magneſius: qui primus induxit Aſiaticum dicendi genus. Strabo lib. xiv: Ἄνδρες b δ' ἐγένοντο γνώριμοι Μάγνητες, Ἡγησίας ὁ ῥήτωρ, ὃς ἦρξε μάλιστα τοῦ Ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου, παραφθείρας τὸ καθεστηκὸς ἔθος τὸ Ἀττικόν. Etiam ſtylum damnat Tullius in Bruto. *At Chariſii,* inquit, *vult Hegeſias eſſe ſimilis, iſque ſe ita putat Atticum, ut veros illos præ ſe penè agreſtes putet. At quid eſt tam fractum, tam minutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile?* Item in Oratore: *Quam perversè fugiens Hegeſias, dum ille quoque imitari Lyſiam vult, alterum penè Demoſthenem, ſaltat, incidens particulas. & is quidem non minùs ſententiis peccat, quàm verbis: ut non quærat, quem appellet ineptum, qui illum cognoverit.* Et aliquantò pòſt: *Sunt etiam, qui illo vitio,* quod ab Hegesia maxime fluxit, *infringendis, concidendiſque numeris in quoddam genus abiectum incidant, Siculorum ſimillimum.* Dionyſius quoque Halicarnaſſenſis libro περὶ συνθέσ. ὀνομάτ. ait genus dicendi ejus eſſe μικρόκομψον, ἀγεννὲς, μαλθακὸν: atque alibi eodem libro ait, deformis compoſitionis, primas, medias, ultimas, tenêre: atque id allato ex eo exemplo probat. Horum judicio ſtandum potiùs, quàm Varronis; viri quidem omnium Romanorum doctiſſimi, ſed minùs intelligentis eorum, quæ ad laudabilem pertinent characterem. Ab eo quidem Hegeſiæ dictionem laudatam fuiſſe, verba iſta Ciceronis oſtendunt ad Atticum lib. xii epiſt. vi: *Habes Hegeſiæ genus, quod Varro laudat.* Nam ſententia eſt, Ex eo, quem ad te miſi, Hegeſiæ libro, facilè nunc vides, quàm turpiter ſe det Varro, cùm non veretur laudare dicendi genus, quod Hegeſias uſurpat.

a *In Ariſtippo.*

b *Magnetes viri illuſtres fuere, ut Hegeſias orator, qui princeps induxit ſtylũ Aſiaticum, Attico, qui tum erat, corrupto.*

c *Ilepidum, ignobile, atq; ignavum.*

Etiam

Etiam ſub Ptolomæo Lagi filio, & Ptolomæo Philadelpho, vixit Timæus, non ille Locrus, philoſophus Pythagoricus, cujus exſtat libellus de natura & anima mundi, Doricâ ſcriptus dialecto; quemque Plato loquentem inducit in dialogo ſuo, cui inde Timæo nomen: ſed alter, eo junior, Andromachi filius, domo Siculus, nempe Tauromenita, ut ex ſecundo Athenæi, & aliis conſtat. De ætate verò quod dixi, certiſſimâ nititur ratione. Nam ex illis, quæ deinceps referam, planum fiet, vixiſſe temporibus iis, quibus Agathocles in Sicilia imperabat, inque Italia Tarentinum bellum gerebatur. At Agathocles anno uno antè mortuus eſt, quàm regnare cœpiſſet Philadelphus. Tarentinum verò bellum exarſit, cùm triennium jam imperâſſet Pyrrhus. Scripſit Timæus, Suida teſte, libros LXVIII, quibus argumenta rhetorica collegit. Sed præcipuè hiſtoriâ inclaruit: quamquam multis viſus ſit parvo omnia judicio in literas referre, uſque adeò, ut propterea etiam *γραοσυλλεκτρία* [a] diceretur, Heſychio, & Suida teſtantibus. Hiſtorica ejus ſunt iſta: libri tres de Syria, & ejus urbibus, ac regibus. Item Olympionicæ, & *χρονικὰ πραξίδια* [b], quod idem opus fuiſſe cenſeo, ac illud de Olympionicis. Adhæc *Ἰταλικὰ, καὶ Σικελικὰ* libris VIII, & *Ἑλληνικὰ, καὶ Σικελικά.* Nempe utroque in opere expoſuit res Siculas: ſed in priori retulit, quà permiſcentur rebus Romanis: ut quæ Romani in Sicilia geſſere tempore belli Punici primi: in altero verò egit de bellis inter Græcos, & Siculos, quæ multa variaque. *Σικελικὰ* ejus citant etiam Antigonus *ἐν θαυμασ.* hiſt. I. & Parthenius Erot. XXIX. Utrum verò opus ſignent, non addunt. In prioribus ejus operis libris, quod erat de rebus Græcis, & Siculis, diligentem habuit veritatis rationem: non item, ubi ad res Agathoclis deventum. Quippe, quia Siciliâ ejectus erat à rege, eò undequavorſum occaſionem captare ſolet, qua ſeſe vindicet, uſque adeò etiam, ut, ubi delicti nihil erat, ibi infortunium vitio vertat. Etiam iſto nomine latæ eſt culpæ reus, quòd ignaviam exprobrat viro ſtrenuo, & forti. Et hoc cùm facit, ne quidem ſibi conſtat. Nam Syracuſanorum fortitudinem extollit in cœlum. Quaſi non eos ſubegerit Agathocles. Si iſti fortes, quid judicij feremus de Agathocle, modò mica candoris eſt in nobis? Præſertim quando non proclive hoc illi fuit, qui figulo patre natus erat. Et tamen iſte

[a] *Anus collectrix.*

[b] *Acta ad tempus ſuum relata.*

ad tantum pervenit imperium. Quo alio, quàm prudentiâ eximiâ, ac fortitudine animi ſingulari? Nec domi modò rem præclarè geſſit; ſed etiam foris: ut qui magnam ſubegerit Italiæ, & Libyæ partem. Quare mero meridie clarius eſt, Timæum parùm fidei mereri in hujus principis rebus: quemadmodum bene obſervatum eſt à Suida, vel potius à veteribus illis, quos Suidas exſcribit: imprimis Polybio lib. XII. Præter verò iſta, quæ diximus, etiam de Romanorum bello cum Pyrrho, Epirotarum rege, commentarium condidit. Nam cùm res priſcas univerſali rerum Italicarum hiſtoriâ eſſet complexus; bello cum Pyrrho proprium dicavit volumen: ut auctor eſt Dionyſius Halicarnaſſ. in præfatione Antiquitatum Romanarum. Item Cicero lib. V. epiſt. ad Lucceium: *Vt cogitares, coniuncténe malles cum cæteris rebus noſtra contexere, an, ut multi Græci fecerunt, Calliſthenes Troicum bellum, Timæus Pyrrhi, Polybius Numantinum, qui omnes à perpetuis ſuis hiſtoriis ea, quæ dixi, bella ſeparaverunt.* At vel memoria, vel corrupti codices fefellere Raphaelem Volaterranum libro X. Anthropologiæ, ubi Timæum ait ſcripſiſſe bellum Thebanum, atque ejuſce rei Ciceronem in illâ, quam dixi, epiſtolâ laudat auctorem. Arbitror verò idem opus ſignari à Gellio lib. XI. cap. 1, ubi Timæum oratione Græcâ ſcripſiſſe ait de rebus Romanis. Mirum verò Suidam non meminiſſe hiſtoriæ iſtius de bello cum Pyrrho. Niſi idem ſit liber, ac iſte, quem de rebus Italicis, & Siculis, conſcripſit; quod non admodum veriſimile ſit. Satis Timæum hunc laudat Cicero libro de Oratore: *Poſt*, inquit, *Calliſthenem Timæus longè eruditiſſimus, & rerum copiâ, & ſententiarum varietate, & ipſâ compoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad ſcribendum attulit.* Aſiaticum dicendi genus ſequebatur. Sed cùm id duplex fuerit, utrum probârit Timæus, oſtendunt hæc ejuſdem Ciceronis verba in Bruto: *Genera Aſiaticæ dictionis duo ſunt; unum ſententioſum & argutum, ſententiis non tam gravibus & ſeveris, quàm concinnis & venuſtis: qualis in hiſtoria Timæus: aliud autem genus eſt, non tam ſententiis frequentatum, quàm verbis volucre, atque incitatum: quali eſt nunc Aſia tota: nec flumine ſolùm orationis, ſed etiam exornato, & faceto genere verborum.* At illuſtris imprimis eſt Diodori Siculi locus lib. V. quo, quid in eo laudari, quid culpari mereatur, oſtendit. Τίμαιος, inquit, μὲν τὸν

μεγί-

μεγίστην πρόνοιαν πεποιημένος τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ τῆς πολυπειρίας πεφροντικὼς, διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ μακρὰς ἐπιτιμήσεις εὐλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως ἐπιτίμαιος ὑπό τινων ὠνομάσθη. *Timæus ſanè, & in temporum notatione exquiſitam adhibuit diligentiam, & ut variâ rerum cognitione abundet, ſollicitè laborat. At, propter intempeſtivas, & verboſas reprehenſiones, iure etiam ipſe reprehenditur. Quare ob nimiam taxandi libidinem, & acerbitatem, Epitimæus (id eſt taxator) à quibuſdam nominatus fuit.* Hanc ejus in Philiſto, aliiſque hiſtoricis reprehendendis acerbitatem, damnat idem Diodorus lib. XIII. & fecerat idem, cùm Cornelius Nepos in Alcibiade, ubi *maledicentiſsimum* appellat: tum utroque antiquior Polybius lib. XII. ubi ſic ſcribit: Διὸ δὴ καὶ νῦν ἡμεῖς μὲν εἰκότως ἂν δέξαιμεν ἀθετεῖν τοῖς ὑπὸ Τιμαίου κατὰ Δημοχάρους εἰρημένοις. ἐκεῖνος δ᾽ ἂν οὐκ εἰκότως τυγχάνοι συγγνώμης, οὐδὲ πίστεως ὑπ᾽ οὐδενὸς, διὰ τὸ προφανῶς ἐν ταῖς λοιδορίαις ἐκπίπτειν τοῦ καθήκοντος διὰ τὴν ἔμφυλον πικρίαν. Hoc eſt, *Quocirca nunc quoque nos ea, quæ à Timæo dicta ſunt in Democharem, meritò improbare videamur. Ille autem indignus, cui à quoquam ignoſcatur, & fides habeatur, videri debet: quia apertè in maledictis ab officio diſcedit, ac deflectit, propter inſitam acerbitatem.* Nec aliter Strabo in XIV, ubi eum βάσκανον, καὶ συκοφάντην a appellat: *a Invidum* ac à reprehendendi ſtudio vocatum ait Ἐπιτίμιον, quod & Dio- *& calumniatorem.* dorum ſcripſiſſe vidimus: niſi quod apud eum ἐπιτίμαιον legitur, uti & Suidam. Taxat quoque hunc taxatorem, tum Clemens lib. I Στρωμ. tum Plutarchus in Dione, & ex eo Photius bibliothecæ ſuæ cap. CCXLIV. Nec prætereundus videtur ejuſdem Plutarchi locus in Nicia, ubi Timæum tantopere ſibi placuiſſe ait, ut Thucydidem ſibi ſuperare poſſe videretur: dumque in eo totus eſt, ut Philiſtum oſtendat rudem fuiſſe, & impolitum, propriam prodere infantiam, ac pingue quid ſonare, Siculâque adipe oblitum, ut Diphilus dicebat. A quo nec abit ὁ κριτικώτατος *b* Longinus lib. περὶ ὕψους, ubi ſic de eo ſcribit: b *Summi iudicij ſcriptor.* Θατέρου δ᾽ ὧν εἴπομεν, λέγω δὲ τοῦ ψυχροῦ, πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος, πολυίστωρ, ἐπινοητικὸς, πλὴν ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων, ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν, πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. *Eorum porrò vitiorum, de quibus diximus, altero, frigido, inquam, paſſim laborat Timæus, vir alioqui*

alia, quæ ad artem pertinent, callens non mediocriter, nec interdum in conciliandâ orationi magnitudine ſterilis, qui multa novit, conſultus, & prudens, præterquam quòd ad alienos errores reprehendendos propenſiſſimus, propriorum autem ſenſu deſtitutus, aliorum commentationes ſubinde agitandi cupidine, plerumque ad id, quod inſantiſſimum eſt, excidit. Hoc ita eſſe, à Cæcilio pluribus eſſe oſtenſum addit: atque ipſe unum alterumque ejus locum adducit, quo id planum fiat.

CAP. XIII.

Beroſus, ſeu Beroſſus. Eius nominis origo, uti & nominis Βαρθολομαῖος. *Claudius Verderius refellitur. Item Conradus Geſnerus. Adverſus utrumque oſtenſum, Beroſum vixiſſe ſub Ptolomæo Philadelpho, dicaſſeque ſua ſeu Antiocho Soteri, ſeu filio eius Antiocho* Θεῷ. *Hiſtoria Beroſi* Βαβυλωνικὴ, *ſeu* Χαλδαικὴ, *tribus conſtans libris. Nabopolaſſar quis. Viri eruditi de Annij Beroſo ſententia refellitur.*

ÆQualis quoque horum fuit Beroſus, ſive, ut Græcis vocatur, Βηρωσός. Quod nomen ſummis viris [a] ita dici placet, quaſi Oſeæ filium. Sanè ex Elia conſtat, Chaldæis בִּיר idem eſſe, quod Syris בַּר, unde ſimiliter Bar-ptolomæus, quaſi filius Ptolomæi, item Bar-Ieſus, Bar-Timæus, & ſimilia. Sed de ætate Beroſi non convenit inter omnes. Claudius Verderius, ſuâ in Annianum Beroſum cenſurâ, vixiſſe ait paullò ante principatum Alexandri Magni. Hoc unde adſtrui poſſit, non video. Sed tamen Alexandri ætate vixiſſe, lego apud Tatianum oratione adverſus gentes. Verùm addit idem Tatianus, eum hiſtoriam ſuam dicaſſe Antiocho, ei qui tertius fuit ab Alexandro. Imò nec ſatis conſtans hæc lectio eſt. Nam apud Euſebium lib. x præparationis Euangelicæ iſte Tatiani locus hunc in modum adducitur [b]: Βηρωσὸς ἀνὴρ Βαβυλώνιος, ἱερεὺς τοῦ παρ' αὐτοῖς Βήλου, κατ' Ἀλέξανδρον γενόμενος, Ἀντιόχῳ τῷ μετ' Σέλευκον τρίτῳ τὴν Χαλδαίων ἱστορίαν ἐν τρισὶ βιβλίοις κατατάξας καὶ τὰ περὶ βασιλέων ἐκθέμενος, ἀφηγεῖταί τινος αὐτῶν, ὄνομα Ναβυχοδονόσορ &c.

a Ioſ. Scal. Animad. Euſeb. pag. 248. edit. 1.

b Pag. 289. edit. Rob. St.

Beroſus

Beroſus igitur Babylonius, Beli in Babylone ſacerdos, qui Alexandri ætate vixit, & Antiocho poſt Seleucum tertio, Chaldæorum hiſtoriam tribus libris perſcripſit, & regum geſta expoſuit, mentionem facit cuiuſdam, cui nomen Nabuchodonoſor. Hîc eſt μετὰ Σέλευκον. At apud Tatianum a ipſum pro eo invenio μετ' αὐτὸν, ut idem a *In Baſil.*
Alexander ſignetur. Et magis hiſtoriæ eſſe conſentanea hæc *edit. Ortho-*
lectio videtur. Sanè proximus ab Alexandro eſt Seleucus *dox. an. 1555*
Nicator, alter ab eo Antiochus Σωτὴρ, tertius Antiochus Θεός. Qui ſexaginta annis, & uno, imperare cœpit poſt obitum Alexandri. Nihil verò prohibet, quò minus Beroſus, cùm Babylone eſſet Alexander, fuerit annorum circiter triginta, vel etiam minus: idem nonagenarius, vel junior paullò, hiſtoriam ſuam dicârit Antiocho Θεῷ. Dicere etiam poſſumus, cùm Antiochus nominatur, qui tertius eſt ab Alexandro, intelligi Antiochum Σωτῆρα, ut nempe ipſe in rationem veniat Alexander, alter ſit Seleucus, tertius Antiochus Σωτὴρ, ad quem ab obitu Alexandri anni duntaxat ſunt XLIV. Poſſis etiam, ſi hæc numerandi ratio placet, retinere lectionem, quæ apud Euſebium eſt: nempe ut Seleucus primus ſit, ſecundus Antiochus Σωτὴρ, tertius Antiochus Θεός. Utcunque eſt, Beroſus hiſtoriam ſuam emiſit temporibus Ptolomæi Philadelphi. Nam is annis imperavit XXXVIII: ac anno quidem ejus ſexto regnare in Syria cœpit Antiochus Σωτήρ: anno autem vigeſimo ſecundo Antiochus Θεὸς, quorum alterutri ſua nuncupavit Beroſus. Minimè verò aſſentiendum Conrado Geſnero, viro doctiſſimo, qui in notis ad Tatianum per Alexandrum intelligi putat, non illum Philippi filium, cognomento Magnum; ſed eum, qui in Syriæ regno Demetrio Soteri ſucceſſit, ſucceſſoremque habuit Demetrium Nicanorem: per Antiochum verò capit Antiochum Sedetem, qui poſt Demetrium Nicatorem regnavit. Hæc enim ſi vera eſſent, Beroſus ſeculo toto eſſet junior Manethone. Atqui Manethos floruit ſub Philadelpho, ut poſtea liquebit. Philadelphus obiit anno tertio Olympiadis CXXXIII. At Antiochus Sedetes Syriam invaſit anno primo Olympiadis CLX. Quomodo tum demum vixiſſe Beroſus poteſt, qui paullò antiquior eſt ipſo Manethone? quod diſertim dicit Georgius Syncellus. Verba ejus poſtea adducam. Aliter etiam ætatem Beroſi adſtruimus. Siquidem Plinius lib. VI Hiſt. Nat.

cap. LV

cap. LV refert, Beroſum tradere memoriam quadringentorum annorum, & octoginta: qui ſine dubio ſunt anni Nabonaſſaris. At caput æræ Nabonaſſareæ ſurgit Olympiadis VIII anno II. A quo tempore ſi annos numeres CCCCLXXX, incidemus in extrema tempora Antiochi Σωτῆρος. Quare vel huic, vel filio ejus Antiocho Θεῷ hiſtoriam ſuam dicaverit Beroſus. Hæc profectò de ætate Beroſi dubitare nos minimè ſinunt. Meminere Beroſi plurimi veterum, eoſq; inter Vitruvius lib. IX. cap. IX, Tertullianus in Apologetico cap. XIX. & ſcriptor Chronici Alexandrini a. Scripſit Babylonica, ſive Chaldaica tribus libris. Promiſcuè enim his nominibus utuntur veteres. Βαβυλωνικὰ quidem Beroſi advocat Athenæus in quartodecimo. At Tatianus ait, ſcripſiſſe τὴν Χαλδαίων ἱστορίαν ἐν τρισὶ βιβλίοις b. Similiter Clemens Alexandrinus c citat Beroſum ἐν τρίτῃ Χαλδαικῶν d, & alibi e ἁπλῶς, ἐν ταῖς Χαλδαικαῖς ἱστορίαις f. Ex eo opere præclara quædam fragmenta conſervavit nobis Flavius Joſephus lib. I. contra Apionem. Quorum aliqua luculentis notis illuſtrat Scaliger in appendice operis de emendatione temporum. Sanè ex fragmentis iſtis inter alia illud diſcimus, Nabopolaſſarum fuiſſe patrem Nabuchodonoſori, & tertium-decimum Nabuchodonoſori eſſe trigeſimum Nabopolaſſari. Habes & aliud fragmentum apud eundem Joſephum lib. I Antiquitatum Judaicarum cap. V. Sed Annij Beroſus ejuſdem eſt farinæ, ac ſunt ejus Megaſthenes, & Archilochus, de quibus antè diximus. Ut inſanum ſit, velle ex quiſquiliis iſtis, ac nugis mendacibus, metiri magnum illum Beroſum, cui *ob divinas prædictiones Athenienſes publicè in gymnaſio ſtatuam inauratâ linguâ poſuere:* ut auctor eſt Plinius lib. VII cap. XXXVII. Et tamen V. Cl. Dionyſius Gothofredus, præfatione ſuâ in antiquæ hiſtoriæ auctores, hiſtoriarum ſtudioſos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, ſed ex illo Annij Beroſo, Manethone, & Metaſthene. Quia verò non ignorabat, maximos viros cenſere, eſſe iſtos ſcriptores ſuppoſititios, & mendis mendaciiſque coopertos, eò continuò adjungit, *ſuſpectæ ſunt ac fluxæ apud viros quoſdam eruditiſſimos fidei. ſed quid? ſua illis, mea mihi, aliiſque, opinio eſt.* Et poſt pauca, *Quod ſi moroſè, ac pertinaciter, in ſuperioribus autoribus recuſandis manſerint, eodem per me licet loculamento in bibliothecis ſuis Beroſum, & alios, aſſervent,*

a *Pag. 48.*
b *Hiſtoriam Chaldaicam libris tribus.*
c ἐν στρωματ.
d *Libro tertio Chaldaicorũ.*
e *Lib. I Στρωμ.*
f *In hiſtoriis Chaldaicis.*

aſſervent, quo Herodotum, quo denique priores Dionyſii Halicarnaſſei, ac multorum aliorum, ac maximè Plinij hiſtorici libros. Quibus verbis quid aliud facit, quàm quod noctuam aquilæ conferat, picam cum luſcinia, culicem cum elephanto? *Sed,* inquit, *feriem principum, quos* (Beroſus, Manetho, Megaſthenes Annij) *enumerant, penè totam Euſebius Chronico ſuo recenſet. quin nec difficile fuerit apud veteres eoſdem quoque nanciſci, atque offendere.* At toto errat cœlo. Nam Annianus ille Beroſus multos comminiſcitur reges, qui nuſquam exſtant: quod ſatis docti viri oſtenderunt. Ac vix quicquam eorum invenias apud hunc, quæ ex vero Beroſo citat Joſephus. Imò interdum pugnantia habet, ut, cùm ait, Babylonem à Semiramide conditam eſſe: cùm Joſephus dicat, à Beroſo ſcriptum fuiſſe, non eſſe eam à Semiramide ædificatam.

CAP. XIV.

Manethos Sebennyta ſive Sebennita. Annij Manetho reiicitur. Genuini Manethonis dignitas, hiſtoria ſacra, & eius argumentum. Manetho Mendeſius. Κύφι.

ET hi quidem tum ſub Sotere, Lagi filio, tum ſub Philadelpho, vixerunt. Dicam nunc de iſtis, qui an ſub Sotere floruerint, non ſatis liquet: ſed quos tamen ſub Philadelpho fuiſſe, certò comperiam. Horum primus eſto Manethos Sebennyta Dioſpolitanus, qui Beroſo jã ſene adoleſcens fuiſſe, ac poſt eum ſuperfuiſſe videtur. Saltẽ juniorẽ facit Georgius Syncellus: Μανεθῶς ὁ Σεβεννύτης, τῶν ἐν Αἰγύπτῳ μιαρῶν ἱερῶν ἀρχιερεὺς, μετ' Βηρωσσὸν γενόμενος. Unde etiam videmus, fuiſſe flaminem Ægyptium. Philadelphi ætate vixiſſe, ibidem dicitur, pleniuſque & hoc, & quod de dignitate ejus dixi, cognoſcere erit ex Euſebij verbis, quæ poſtea adferam. Scriptor eſt memoratus Joſepho lib. I Antiq. Jud. cap. III [b], Plutarcho lib. de Iſide, & Oſiride, Theophilo lib. III ad Autolycum, Tertulliano in Apolog. cap. XIX. Porphyrio lib. de abſtinentia animalium, Euſebio in Chronicis ad annum XV Manephonis Ægyptij regis, (ſed in quibuſdam codicibus is locus deſideratur) item ad annum VII Thuoris, terræ Ægypti regis, ſub quo Troia capta eſt.

a *Manethos Sebennyta, impurorũ in Ægypto ſacrorum ſummus ſacerdos, qui poſt Beroſum fuit.*

b *Iuxta diſtinct. Græci cod. at cap. 8 iuxta diſtinct. interpretis vet.*

Adhæc Cedreno [a], & aliis. Sub Manethonis nomine quædam edidit Annius Viterbienſis, de cujus commentis toties dicere piget. De genuino potius Manethone videamus. Quem compluria ſcripſiſſe, indicat hic Euſebij locus initio lib. 1 præparat. Evangel. Πᾶσαν μὲν οὖν τὴν Αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν εἰς πλάτος τῆς Ἑλλήνων μετείληφε φωνῆς, ἰδίως τε τὰ περὶ τῆς κατ' αὐτοὺς θεολογίας Μανεθὼς ὁ Αἰγύπτιος, ἔν τε ᾗ ἔγραψεν ἱερᾷ βίβλῳ, καὶ ἐν ἑτέροις αὐτοῦ συγγράμμασι. *Omnem historiam Ægyptiacam, proprieq; ea quæ ad theologiam hujus gentis pertinent, fusè in Græcam transtulit linguam Manethos Ægyptius, cùm in ſacro opere quod ſcripſit, tum in aliis commentariis.* Per ſacrum verò librum intelligi hoc loco debet hiſtoria, quam poſtulato Ptolomæi Philadelphi ab antiquiſſimis, ac fabuloſis temporibus exorſus, perduxit uſque ad tempora Darij Codomanni, ejus quem Alexander Magnus devicit. Hiſtoriam hanc tribus diſtinxerat tomis. Primo complectebatur τὰς θεῶν, καὶ ἡμιθέων, δυναστείας: quæ numero fuere XI. Altero comprehendebat δυναστείας octo: tertio duodenas. Dynaſtias iſtas invenies in excerptis Africani, ex quo & ſua hauſit Euſebius, ſed ea interpolavit. Committere verò non poſſum, quin ex Euſebij Chronicis illuſtrem adſcribam locum, ex quo cognoſcere ſit, quis fuerit Manethos, quando vixerit, unde hiſtoriam ſuam hauſerit, & ut eam regi Philadelpho dicârit. Verba Euſebij ſunt iſta: Ἐκ τῶν Μανεθῶ τοῦ Σεβεννύτου, ὃς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀρχιερεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ εἰδώλων χρηματίσας ἐκ τῶν ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῇ κειμένων στηλῶν ἱερᾷ, φησὶ, διαλέκτῳ, καὶ ἱερογραφικοῖς γράμμασι κεχαρακτηρισμένων ὑπὸ Θωῢθ τοῦ πρώτου Ἑρμοῦ, καὶ ἑρμηνευθεισῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκ τῆς ἱερᾶς διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν γράμμασιν ἱερογλυφικοῖς, καὶ ἀποτεθεισῶν ἐν βίβλοις ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοδαίμονος τοῦ δευτέρου Ἑρμοῦ, πατρὸς δὲ τοῦ Τὰτ, ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν ἱερῶν Αἰγυπτίων. ἃ προσεφώνησε τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, δευτέρῳ Πτολεμαίῳ, ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Σώθεως γράφων οὕτως. Quorum hæc ſententia eſt: *Ex libris Manethonis Sebennitæ, qui cùm temporibus Ptolomæi Philadelphi flamen ſacrorum eſſet, ſive malis idolorum* (ἱερῶν [b] μιαρῶν ἀρχιερεὺς dicitur Georgio Syncello) *eruit iſta ex columnis in Seriadica terra poſitis, quibus ſacrâ, ut ait, dialecto ſacra erant nota inſculpta à Thoüt, primo Mercurio: ea verò poſt diluvium ex ſacra lingua in Græcam notis ibidem ſacris verſæ fuerunt, interq; libros in adyta Ægyptia relata ab Agathodæmone, altero Mercu-*

[a] Pag. 8. & 10.

[b] Impurarũ ſacrorum flumen.

Mercurio, patre Tat. Hæc verò Manethos Philadelpho, ſecundo è Ptolomæis, dicavit: ad quem ita perſcripſit in Sothis libro: hoc eſt, libro Iûs, ſive Iſidis, à cujus peregrinatione Manethos ordiebatur. Poſt iſta ſubjungit Euſebius epiſtolium Manethonis ad Philadelphum, cujus hæc inſcriptio: Μανεθῶς ἀρχιερεὺς, καὶ γραμματεὺς τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερῶν ἀδύτων, γένει Σεβεννύτης ὑπάρχων, Ἡλιουπολίτης, τῷ δεσπότῃ μου Πτολεμαίῳ χαίρειν. *Manethos flamen ſacrorum, & ſcriba adytorum Ægypti, genere Sebennyta, Heliopolites, domino meo Ptolomæo ſalutem.* In literis verò ipſis dicit, ſecutum ſe ἱερὰ βιβλία γραφέντα ὑπὸ τοῦ προπάτορος τρισμεγίστου Ἑρμοῦ: *libros ſcriptos ab avo Mercurij Triſmegiſti.* Quamquam verò optandum eſſet, ut ſcriptor hic integer ad nos perveniſſet: tamen bene ſaltem eſt, quod luculenta quædam fragmenta conſervavit nobis Fl. Joſephus lib. I. contra Apionem: in quibus egregiè diſtinguit ea, quæ Manetho ex libris ſacris, quæque ex vulgi hauſerat fabellis: poſterioraque hæc ſolidè ibidem refellit. Bene etiam eſt, quod Africani beneficio epitomen totius Manethonis habemus. Cui lucis multum attulit Joſephus Scaliger, notis in Græca παντοδαπῆς ἱστορίας [a] Euſebij: item in canonibus Iſagogicis lib. II cap. II. & lib. III cap. II. Et hæc de Manethone Sebennita Dioſpolitano, à quo diſtinguendus Manethos, ſacerdos Mendeſius, quem Suidas ſcripſiſſe dicit de confectione κυφίων. Eſt verò κῦφι ſuffimenti genus ſacerdotibus Ægyptiis uſitatum: unde ἱερατικὸν Galenus vocat in libris τῶν κατὰ τόπους [b]. Meminit ſuffimenti ejus & Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride, & B. Hieronymus lib. II adverſus Jovinianum. Fortaſſe autem hic Manetho Mendeſius is eſt, quem ἐν τῇ τῶν φυσικῶν ἐπιτομῇ citat Laertius in procemio.

[a] *Pag. 250. & deinceps edit. I.*

[b] *Lib. 8 cap. 5. & 7.*

CAP. XV.

Callimachus Cyrenæus. Eius genus, præceptor, ætas, ſcripta. Philoſtephanus. Huius, an Heraclidis, foret de inſulis liber, nec olim ſatis conſtabat. Ariſtæus. Non videri genuinũ opus, quod ſub Ariſteæ nomine exſtat de tralatione τῶν ἑβδομήκοντα. Cur Zoilus vocetur canis Rhetoricus. Eius ſcripta. Polycratem falsò credi unum ex iis, qui Socratẽ

corā iudicibus accuſarunt.. Zoili paupertas, & miſera mors. Dionyſii Halicarnaſſenſis honeſtum de Zoilo iudicium. Duris Samius. In Suida coniectura. Duris circa verborum collocationem negligens. Lynceus Samius. Suidas emendatur. Neanthes Cyzicenus. Cleanthis Antiquitatum libri. Cteſibius hiſtoricus. Cteſibius iunior, qui hydraulicas machinas invenit. Soſibius Lacon. Antonius Diogenes.

IIſdem temporibus floruit Callimachus, Batti & Meſatmæ filius, unde Battiadem vocat Ovidius in Ibide. A Batto eo, qui Cyrenen condidit, genus ſe ducere dicebat, ut Strabo ſcribit lib. XVII. Fuit diſcipulus Hermocratis, Jaſenſis grammatici: ac ipſe etiam, priuſquam Philadelpho commendaretur, literas in vico Alexandrino docebat. Pertigit verò uſque ad tempora Ptolomæi Euergetæ. Auctor Suidas. Ac convenit, quod Gellius lib. XVII cap. XXI floruiſſe dicit paullo poſt primum bellum Punicum. Nec immeritò à nobis inter hiſtoricos recenſetur. Siquidem tabulam edidit, ſive deſcriptionem eorum, qui in quavis diſciplina clari fuerunt, illorumque quæ ſcripſerunt. Conſtabat hoc opus libris centum, & viginti. Præter Suidam ejus meminit Athenæus lib. VI. & XIV, item Etymologus his verbis: Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ περὶ τῶν ἀρχαίων. Scripſit etiam κτίσεις ſive origines inſularum, & urbium; & nominum mutationes: item de fluminibus Europæ, de rebus in Peloponneſo, & Italia admirabilibus & incredibilibus, de mutatione nominum piſcium, de ventis, de avibus, de orbis terrarum fluminibus, item collectanea de miraculis in ſingulis locis orbis terrarum: & multa alia, quæ ex Suida peti poſſunt. Mirum verò non nominare ibidem Hecalen, quo nomine poëmatium ab eo editum fuiſſe, ſcholiaſtes ejus docet. Ejus argumentum vide apud Politianum Miſcellaneorum cap. XXIV. Scripſit quoque Αἴτια, quorū Martialis meminit lib. X. epigr. IV. & Servius in VII Æn. Edidit & hymnos, qui hodieque exſtant. Item carmen de Beronices coma, quod Catullus tranſtulit. Sed & aliqua ejus ad nos epigrammata pervenerunt. Fortaſſe tamen quædam ex iis,

quæ Callimacho huic tribuuntur, fuere Callimachi junioris. Nam fuit & Callimachus Cyrenæus, poëta ἱστορικὸς, ſuperioris ex ſorore nepos, filius Staſenoris, & Megatimæ, quæ Callimachi ſoror erat, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit. Itaque & Strabo lib. XVII, ubi commemorat inſignes viros Cyrenæos, unius tantum Callimachi meminit, quem à rege Ægyptio in honore habitum ait. Ex ſeniori Callimacho etiam hiſtoriolam unam alteram recenſet Io. Tzetzes Chil. IV. hiſtor. CXXXVIII. & Chil. VIII. hiſt. CCXXVIII.

Eodem ſub rege floruit Philoſtephanus Cyrenæus, utpote Callimachi familiaris. Athenæus initio lib. VIII: Φιλοστέφανος a δὲ ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος, Καλλιμάχου δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ παραδόξων ποταμῶν &c. Præter opus, cujus hic meminit Athenæus, etiam ſcripſit Δήλιον, quod idem nominat lib. VII. Atque eodem libro citat librum ſeptimum urbium Aſiaticarum. Hiſtoriæ ejus mentio eſt apud Plutarchum in Lycurgo: operis περὶ εὑρημάτων b apud Clementem lib. I Στρωμ. Idem προτρεπτικῷ πρὸς Ἕλληνας advocat librum ejus de Cypro, atque inde narrat, ut Pygmalion Cyprius eburneum Veneris ſimulachrum perditè amârit: quod & facit ex eo Arnobius lib. VI. Librū iſtum cenſeo fuiſſe partem majoris operis, quod περὶ Νήσων c inſcribebatur. Nam Philoſtephano nonnulli illud opus tribuebant, ut indicant hæc Harpocrationis verba in Στρύμων: Ἡρακλείδης, ἢ Φιλοστέφανος, ἐν τῷ περὶ Νήσων d. Et ſanè Heraclidi librum tribuit Stephanus in Ὠλίαρος: ſed Philoſtephano adjudicat quoque Conſtantinus de Themat. lib. I. cap. XV. Et videtur ſententiæ ejus accedere Laertius: quippe qui recenſens Heraclidis libros eum nullus nominet. Meminit Philoſtephani hujus etiam Tzetzes Chil. VII. Hiſtor. CXLIV.

a *Philoſtephanus verò genere quidē Cyrenæus, Callimachi autem familiaris, in tertio de fluminibus admirabilibus.*

b *De rebus inventis.*

c *De inſulis.*

d *Heraclides, aut Philoſtephanus, libro de inſulis.*

Etiam Philadelphi tempore vixit Ariſtæus, ſcriptor jam olim laudatus Joſepho libro II contra Apionem, Euſebio lib. IX e præparat. Euangelicæ, Ἀρισταῖος f, inquit, ἐν τῷ γραφέντι βιβλίῳ περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ τῶν Ἰουδαίων νόμου: itē Epiphanio lib. de menſuris & ponderibus. Exſtat hodieq; liber ſub Ariſtæi, ſeu Ariſteæ nomine de tranſlatione legis per LXXII interpretes. Sed eum genuinū videri, negat Ludovicus Vives in Auguſtini lib. XVIII de Civit. Dei cap. XLII. Scio Vivi in eo refragari, cùm alios non paucos, tum Cardinalem Bellarminum lib. de ſcriptoribus

e *Pag. 260 ed. R. St.*

f *Ariſtæus in libro, quem ſcripſit de tranſlatione legis Iudaicæ.*

Eccleſiaſticis, & Margarinum Bigneum edit. II biblioth. PP. Sed Vivi accedunt Leo Caſtrius prol. in Jeſ. VI. & Alphonſus Salmero in Prolegom. VI. Et profectò levia non ſunt, quæ pro hac ſententia adfert Joſephus Scaliger Animadverſ. Euſeb. ad annum MDCCXXXIV. Ipſum adi.

Felix Philadelphi ſeculum Zoilum quoque vidit: ut conſtat ex Vitruvio, cujus verba poſtea adducam. Fuit Megapolitanus, teſte Æliano lib. XI. Var. Hiſt. cap. x. ubi etiam docet, vocatum fuiſſe *canem Rhetoricum*: *Rhetoricum* quidem, quia ſophiſta eſſet, & eleganti dictione uteretur: *canem* autem, quia ſtylo mordaci adlatraret ſummos viros: atque adeò Homerum ipſum, adverſus quem Grammatica quædam libris IX ſcripſit, ut Suidas indicat. Indeque factum, ut omnes alienarum laudum obtrectatores, *Zoili* dicerentur. Ovid. lib. I. de Remed. Amor.

Ingenium magni livor detrectat Homeri:
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Etiam adverſus Platonem, & Iſocratem, calamum ſtrinxit, ut ex eodem Æliano, & Suida, conſtat. Idem Suidas indicat, Hiſtoriam libris tribus ſcripſiſſe, eamque à Θεογονίας, ſive generatione Deorum, orſum fuiſſe: deſiiſſe autem in Philippi interitu. Item ait, edidiſſe libros tres de Amphipoli, aliaque multa. Fuit auditor Polycratis illius, qui accuſationem contra Socratem ſcripſit. Hoc diſertim legere eſt apud Ælianum lib. XI Var. Hiſt. cap. x. Sed videtur parùm eſſe conſentaneum ei, quod vixiſſe dicitur temporibus Philadelphi. Nam Socrates cicutam bibit Olympiadis XCV anno II. Philadelphus autem imperare cœpit Olympiadis CXXIII anno IV. Intermedij ſunt anni CXIV. Non leve hoc argumentum foret adverſus illud, quod de ætate Zoili dicebamus, ſi Polycrates fuiſſet inter eos, qui Socratem accuſarunt; quod Hermippus putavit. Verùm tres ſolùm fuere, qui litem intenderent Socrati, Anytus, Lyco, ac Melitus: ut Plato in Apologia retulit, & Antiſthenes in Succeſſionibus, Laertio teſte. Polycrates autem aliquanto pòſt vixit. Sane oratione, quàm adverſus Socratem ſcripſit, meminit murorum, quos inſtauravit Conon. At factum hoc ſexennio poſt mortem Socratis. Unde liquet, eam orationem poſtea demum ſcriptam eſſe: quod etiam animadvertit Phavorinus in primo commentar. Auctor idem Laertius.

Eſt

Eſt hoc de Zoilo illuſtris locus Vitruvij Pollionis præfatione libri VII de Architectura: *Inſequentibus annis à Macedonia Zoilus, qui adoptavit cognomen, ut Homeromaſtix vocitaretur, Alexandriam venit, ſuaq; ſcripta contra Iliadem, & Odyſſeam comparata regi recitavit: Ptolemaus verò, cùm animadvertiſſet, poëtarum parentem, philologiæque omnis ducem, abſentem vexari, & cuius ab cunctis gentibus ſcripta ſuſpicerentur, ab eo vituperari, indignatus, nullum ei dedit reſponſum. Zoilus autem, cùm diutius in regno fuiſſet inopiâ preſſus, ſummiſit ad regem poſtulans, ut aliquid ſibi tribueretur: rex verò reſpondiſſe dicitur, Homerum, qui ante annos mille deceſſiſſet, ævo perpetuo multa millia hominum paſcere: item debere, qui meliori ingenio ſe profiteretur, non modò ſe unum, ſed etiam plures alere poſſe. Et ad ſummam, mors eius, ut parricidij damnati, variè memoratur. Alij eum ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in crucem fixum; nonnulli in eum lapides eſſe coniectos; alij Smyrnæ, vivum in pyram coniectum; quorum utrùm ei acciderit, merenti digna conſtitit pœna.* Hactenus Vitruvius. Dionyſius tamen Halicarnaſſ. honeſtè de hoc Zoilo ſenſit. Putat enim, ſolo veritatis amore hoc feciſſe: eoque nec dubitat eum jungere Ariſtoteli, & aliis viris magnis, quorum exemplo ſe etiam velle ait inquirere in Platonis virtutes vitiaque.

Ejuſdem Philadelphi tempore floruit Duris Samius, ſcriptor celebratus Plinio lib. VIII hiſtor. Nat. cap. XL. lib. XXXIV cap. VIII. lib. XXXVI cap. XII. Plutarcho in Pericle, Alcibiade, Lyſandro, Ageſilao, & multis aliis in locis. Item Stephano in Ἀκράγαντις, & alibi. Suidæ quoque in Πανύασις. Eidem in Λαμία citatur Δῶρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν: ubi fortè legendum Δοῦρις. Præter librum de Tragœdia, Athenæo memoratū lib. XIV, etiam ſcripſit hiſtoriam Agathoclis Syracuſani, qui anno uno deceſſit antequam imperaret Ptolomæus Philadelphus. Ex hoc opere tertium librum citat Athenæus lib. XIII. At lib. X. eundem laudat ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα [a]. Scripſit præterea Macedonica, ex quibus ſeptimi meminit idem Athenæus in IV. Sed & lib. XV citat eum ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις [b]. A Cicerone [c] vocatur *homo in hiſtoria diligens.* Quod intelligi debet de ſtudio ejus in rebus inquirendis, & collocandis. Sed verborum ſtructuram, & Duris ille, & Polybius, & juniores omnes, neglexerunt: ut eſt apud Dionyſium [d] Halicarn. Imò & Photius

a *Lib. decimū de Agathocle.*
b *De finibus Samiorum.*
c *Epiſt. 1 lib. 6. ad Att.*
d *Lib. de collocat. verborum.*

in

in bibliotheca a ſua ait, eum dictionis venuſtate longè inferiorem fuiſſe Ephoro, & Theopompo; quos tamen in primo hiſtoriarum libro non veritus ſit carpere, quaſi deſtituantur imitationis gratiâ, ac dicendi venuſtate. Alius verò, ni fallor, ab hoc Duride eſt is, cujus liber περὶ ζωγραφίας b citatur à Laertio in Thalete: eſtque is ſine dubio, quem Toreuticen ſcripſiſſe ait Plinius.

a Cap. 176.

b De pictura.

Habuit Duris & fratrem hiſtoricum, Lynceum Samium, Theophraſti diſcipulum. Suidas: Λυγκεὺς ε, Σάμιος γραμματικὸς, Θεοφράστου γνώριμος, ἀδελφὸς Θυρίδος, καὶ ἱστοριογράφου, τοῦ καὶ τυραννήσαντος Σάμου. Quem locum ſic emendo: ἀδελφὸς Δούριδος τοῦ ἱστοριογράφου. Sic legi debere, oſtendunt verba hæc Athenæi lib. VIII: Λυγκεὺς δ᾽ ὁ Σάμιος, ὁ Θεοφράστου μὲν μαθητὴς, Δούριδος δὲ ἀδελφὸς, τοῦ τὰς ἱστορίας γράψαντος, καὶ τυραννήσαντος τῆς πατρίδος. Ac citat ibidem Lyncei hujus Apophthegmatum librum, cujus & meminerat lib. VI. Uti quoque ἀπομνημονευμάτων. Sed & eundem ἐν Αἰγυπτιακοῖς laudat lib. VI. Et ſecundum περὶ Μενάνδρου libro eodem. Et alia quædam aliis in locis. De Lamiæ cœna ſcripſiſſe, teſtatur Plutarchus in Demetrio.

c Lynceus, Samius Grammaticus, Theophraſti diſcipulus, frater Thuridis & hiſtoriographi, qui & Sami tyrannus fuit.

d Lynceus Samius, Theophraſti diſcipulus, frater Duridis, qui ſcripſit hiſtorias, & in patria tyrannidē occupavit.

Æqualis quoque iſtis fuit Neanthes, Cyzicenus orator. Siquidem diſcipulus fuit Philiſci, Mileſij oratoris, ejus qui Iſocratis fuerat auditor. Auctor Suidas in Νεάνθης, & Φίλισκος. Meminit Neanthis Porphyrius περὶ ἀποχῆς e lib. IV. Ὥς φησι Νεάνθης ὁ Κυζικηνός. Item ſcriptor τῶν θεολογουμένων τῆς Αεθμηλικῆς. Scripſit Ἑλληνικὰ, quæ cùm alibi laudat Athenæus, tum lib. XIII, ubi tertium, quartumque ejus operis citat. Idem lib. IX, & XIII citat Νεάνθην τὸν Κυζικηνὸν ἐν δευτέρῳ περὶ τελετῆς f. Ac celebrat quoque hoc opus Etymologus. Μυστικὸν λόγον vocat Harpocratio in Ἄτλις. Eo explicabat ritus myſticos gentilis ſuperſtitionis. Meminit Clemens Alexandrinus lib. V Στρωμ. ubi narrat ex eo quædam de ſacerdotibus Macedonicis: item lib. I, ubi à Neanthe traditum ait, Pythagoram, non Samium, ſed Tyrium fuiſſe: quod ex Neanthe etiam refert Theodoretus lib. I Θεραπευτ. Eundem ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν g citat Ammonius libello de vocum differ. Scripſit etiam ὥρας, unde primum lib. citat Athenæus lib. IV. Item librum περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν h, quem laudat Stephanus, & inde quædam adducunt Clemens lib. I Στρωμ. Diogenes Laertius in Periandro, Empedo-

e De abſtinentia abeſu animalium.

f Neanthem Cyzicenum libro ſecundo de Initiis.

g Tertio eorū libro, quæ ad ſingulas pertinent civitates.

h De viris illuſtribus.

Empedocle, & Heraclito, Porphyrius in vita Pythagoræ, Parthenius Erot. cap. xxxiii, & Heſychius Mileſ. in Empedocle.

Num & Cleanthem inter hiſtoricos referre licebit? Sanè ἀρχαιολογίας ſive antiquitatum libros reliquit, Laertio teſte. Et his vixiſſe temporibus, conſtat ex eodem. Nam Zenonis diſcipulus fuit, qui Olympiade cxxx jam octogenarius erat.

Cteſibium hiſtoricū quoq; lubens ad hæc tempora referam. Ex eo enim Hermippus Smyrnæus quædam de Demoſthene citavit, ut cognoſcimus ex Plutarcho in Demoſthenis vita. Demoſthene igitur junior fuit; grandior verò Hermippo, qui ſub Ptolomæo Euergete vixit. Apollodorus in Chronicis refert, eum annos vixiſſe civ. teſte Phlegonte Tralliano a. Ejus verba ſunt: Κτησίβιος b ὁ ἱστοριογράφος ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα. ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Sed Lucianus in Longævis vixiſſe ait annis cxxiv. Niſi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod cenſet Clariſſimus & amiciſſimus vir Joa. Meurſius. At junior hoc Cteſibius Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit. Is enim vixit tempore Ptolomæi Euergetæ, ſecundi ejus cognominis, qui aliter Phyſcon. Vide de hoc Cteſibio Vitruvium lib. ix. cap. ix. & Plinium lib. vii Hiſt. Nat. cap. xxxvii.

a Lib. de longævis cap. 2.

b Cteſibius hiſtoricus annos vixit centum & quatuor. Inter deambulandū verò vivendi finem fecit, ut Apollodorus in Chronicis teſtatur.

Sub Philadelpho etiam vixit Soſibius Lacon, Grammaticus ex eorum genere, qui ἐπιλυτικοὶ dicebantur, eò quòd obſcura quæque in ſcriptoribus explicarent: ut ex Suida cognoſcimus. Meminit Athenæus lib. iii. & Arnobius lib. iv. Ejus tertium περὶ Ἀλκμᾶνος citat idem Athenæus eodem libro, & xiv. Chronographiam quoque edidit. Clemens Alexandr. lib. i Στρωμ. Σωσίβιος ὁ Λάκων ἐν χρόνων ἀναγραφῇ. Athenæus lib. iv ait, quoſdam & ei tribuere librum de regno ad Caſſandrum. Callimachi fuiſſe æqualem, ibidem dicit. Alius fuit Soſibius, quicum Anaxagoræ æmulatio fuit, ut ex Laertio in Socrate conſtat.

Iiſdem, vel circiter, temporibus Antonium Diogenem ſcripſiſſe arbitror incredibilium de Thule inſula libros xxiv: quorum meminit Porphyrius in vita Pythagoræ. Eorum argumentum luculentè narrat Photius tmem. clxvi. ac vixiſſe putat non multò poſt tempora Alexandri Magni: quam unicam cauſſam habemus, cur Ptolomæi Soteris, vel ſummùm Philadelphi temporibus fuiſſe eum putemus.

CAP. XVI.

Apollonius cur Rhodius dicatur, qui ſit Alexandrinus. Idem ibis vocatus à præceptore Callimacho. Ovidius, Callimachi exemplo, ibin ſcripſit. Gyraldus notatur. Hermippi Smyrnæi ætas, ac de Vitis liber. Duo alij Hermippi. Nymphis Heracleota. Sphærus. Zenonis de Pyrrho hiſtoria. Duo alij Zenones, qui hiſtoricum tractarint argumentum. Euphorion Cherroneſiota, ſive Chalcidenſis. Cur Attica prius dicta ſit Mopſopia. In Athenæo conjectura. Duo alij Euphoriones. Timarchus. Timachidas gloſſographus.

A Philadelphi temporibus conferamus nos ad ea, quibus vixit Ptolomæus Euergetes. Floruit tum Apollonius Rhodius, cujus quatuor habemus Argonauticôn libros. Sillei, vel, ut alij vocant, Illei filius fuit, Callimachi diſcipulus. Quamquam verò patriâ eſſet Alexandrinus, tamen dictus fuit Rhodius, poſtquam Alexandriâ Rhodum conceſſit, atque ibi magno diu in honore vixit. Scio virum eruditum pro diverſis habere, Rhodium hunc, & illum, quem Suidas vocat Alexandrinum, & Eratoſtheni in Alexandrinæ bibliothecæ curatione ſucceſſiſſe dicit. Sed cùm idem Suidas fateatur, Alexandrinum illum diu Rhodi eſſe commoratum, vel inde eundem eſſe cognoſcimus. Tempora ſanè conveniunt. Et apertè id, quod dixi, docet nos Anonymus [a], qui vitam Apollonij ſcripſit. Nam cùm egiſſet de patria Alexandria, de parentibus Silleo, ſive Illeo, & Rhode, de præceptore Callimacho, ac quâ itē occaſione Rhodum abierit, dixiſſet: ſubjungit, κἀκεῖ δ' ἐπολιτεύσατο, καὶ σοφιςεύει ῥητορικοὺς λόγους, ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπογράψασθαι [b]. Quæ ipſa fuſiùs etiam narrat Ἀνώνυμος, qui ſcripſit γένος Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου [c]. Quare dubium non eſt, quin Apollonius, cùm Alexandrinus eſſet, eâ ratione cognominatus ſit Rhodius, quâ Apion, cùm Oaſenſis foret, Alexandrini cognomento gaudebat, quòd viveret Alexandriæ. Scripſit Apollonius hic librum περὶ Ἀρχιλόχου [d], cujus Athenæus meminit lib. x. Item Κτίσεις [e], ex quo opere

a *In Apollonij editione Baſil.*
b *Atque illic verſabatur, atque oratoriam profitebatur: unde & Rhodium eum appellarunt.*
c *Genus Apollonij Rhodij.*
d *De Archilocho.*
e *Origines.*

opere Ἀλεξανδρείας κτίσις a citatur ab Scholiaſte Nicandri in Theriacis: Καύνου κτίσις b à Parthenio Erot. XI: Κνίδου κτίσις c à Stephano in Ψυκτήριον. Ita enim legendum, ubi vulgò Κνίδους κτίσις. Alia quoque, quæ ſcripſit, vide apud Meurſium ſyntagmate de Apolloniis. Uno verò nomine hiſtoricus iſte, & poëta, audit peſſimè. Siquidem, ut Suidas d teſtatur, ingratus fuit erga præceptorem ſuum, Callimachum grammaticum: qui cùm hoc concoquere non poſſet, in diſcipulum ſcripſit carmen maledicum, quod ab ave Ægyptiâ, roſtro ventrem purgante, Ibin vocavit: ejuſque exemplo poſtea Ovidius, ſeu Corvinum e, ſeu alium, qui uxorem poëtæ ſollicitabat, & Auguſto auctor erat, ut ne ab exilio eum revocaret, Ibin nominavit. Hinc inter alia Ovidius ipſe:

a Origo Alexandria.
b Cauni origo.
c Cnidi origo.
d In Καλλίμαχος.
e Cælius Rhodiginus ex neſcio quibus fragmentis Cæcilij Minutiani Apuleij.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuosq; modo.
Vtque ille, hiſtoriis involvam carmina cæcis,
Non ſoleam quamvis hoc genus ipſe ſequi.
Illius ambages imitatus in Ibide, dicar
Oblitus moris, iudiciique mei.
Et quoniam, qui ſis, nondum quærentibus edo,
Ibidis interea tu quoque nomen habe.

Satis verò mirari non poſſum, quod apud Lilium Gyraldum lego dial. III de poëtis: *Apollonio poëtæ*, inquit ille, *familiaris fuiſſe perhibetur Charon Lampſacenus, hiſtoriarum ſcriptor, qui & ipſius Apollonij poëmatis hiſtorias collegit, quas citatas identidem apud ſcriptores Græcos legimus.* Nam Charon Lampſacenus hiſtoricus Herodotum præceſſit: ut Dionyſius Halicarnaſſenſis non uno loco dicit: item Tertullianus lib. de anima cap. XLVI: *Hoc etiam*, inquit, *Charon Lampſacenus, Herodoto prior, tradit.* Quibuſcum conſentit Suidas, qui vixiſſe dicit Olymp. LXXV, tempore Darij Hyſtaſpidæ. At Ptolomæus Philopator, ſub quo Apollonius Rhodius floruit, imperare demùm cœpit Olympiade CXL.

Ad hæc tempora etiam refero Hermippum Smyrnæum. Antiquior ſaltem eſſe non poteſt, cùm Theophraſti vitam ſcripſerit. Nec junior videtur, cùm in Vitis ſuis nullum, ut puto, deſcripſerit eorum, qui poſtea vixerunt. Et pondus aliquod ſententiæ noſtræ addit, quod Καλλιμάχειος ab Athenæo

in xv vocatur. Nec enim aliunde fieri id cenſeo, quàm quia Callimachi fuerit diſcipulus, & non paullò gratior erga magiſtrum, quàm Apollonius ille, de quo diximus. Utcunque iſtoc eſt, Hermippum hunc Fl. Joſephus lib. I contra Apionem eſſe dicit diligentiſſimum circa omnem hiſtoriam indagatorem. Peripateticum appellat, ac virorum eruditione illuſtrium vitas ſcripſiſſe, dicit B. Hieronymus præfatione libri de ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Et Diogenes Laertius in Thalete diſertim citar ἐν τοῖς βίοις [a]. Ejuſque operis varias particulas allegat idem Laertius, interque alia [b] ἐν πρώτῳ περὶ Μάγων [c]: item ἐν τῷ περὶ Θεοφράστου [d]. Athenæus quoque libro VII inquit: Ἕρμιππος [e] ὁ Σμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἱππώνακτος. Lib. VIII, ἐν [f] τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν. Cujus operis etiam meminit lib. X. Ubi & citat eum ἐν τοῖς περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Item lib. XI, ἐν τῷ περὶ Γοργίου. Et lib. XIII, ἐν τῷ περὶ Ἀριστοτέλους πρώτῳ. Uti & lib. XV, cũ ait, Ἕρμιππος ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀριστοτέλους. Origenes lib. I. contra Celſum laudat ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νομοθετῶν. Minimè verò confundi Hermippus hic debet cum antiquiore Hermippo, veteris comœdiæ poëta, ac XL [g] fabularum ſcriptore, quarum varias laudant Athenæus, Pollux, Stephanus, alij: ac Plutarchus quoque quinque ex eo verſus citat in Pericle. Neque item confundendus, cum juniore Hermippo, patriâ Berytio, qui Hadriani temporibus vixit: ut ſuo loco dicetur.

a *In vitis.*
b *In præfat.*
c *Lib. I de magis.*
d *Libro de Theophraſto.*
e *Hermippus Smyrnæus in iis, quæ de Hipponacte ſcripſit.*
f *Libro tertio de diſcipulis Iſocratis.*
g *Suid.*

Euergetæ etiam tempore Nymphis claruit, ut vel eo argumento colligi poteſt, quòd uſque ad hujus regis tempora hiſtoriam ſuam perduxit. De hoc ita Suidas: *Nymphis Xenagoræ filius, Heracleotes, Ponticus, hiſtoricus, ſcripſit de Alexandro, & ſucceſſoribus eius, ac ſucceſſorum poſteris* (περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶν διαδόχων, καὶ ἐπιγόνων) *libros XXIV. item de Heraclea libros XIII. Continet autem res geſtas poſt Epigonos uſque ad tyrannorum everſionem, & uſque ad tertium Ptolomæum.* Operis de Ptolomæis librum IX citat Ælianus lib. XVII de Animal. cap. III. Librum ſextum de Heraclea laudat Athenæus lib. XII. Νύμφις [h] ὁ Ἡρακλεώτης ἐν ἕκτῳ περὶ τῆς πατρίδος. Ejuſdem περίπλουν Ἀσίας [i] citat lib. XIII.

Etiam Sphærus, ut extremis Philadelphi annis fortaſſe aliquod nomen habere cœperit, tamen ſub Euergete præcipuè floruit. Nam primùm, Laertio teſte, Zenonis Cittiei auditor fuit. Obiit autem Zeno Olympiadis CXXIX anno primo, juxta Euſebium

h *Nymphis Heracleenſis libro ſexto de patria ſua.*
i *Aſiæ, ut ita dicam, circũnavigationẽ.*

Euſebium in Chronicis. Hoc eſt annis XVII, antequam imperaret Euergetes. Poſt Zenonis verò obitum Cleanthem audivit: ut idem Laertius autor eſt. Qui & inter alia ſcripſiſſe refert de Eretriacis philoſophis: item de Lycurgo, & Socrate, libros III: item de Rep. Laconica; cujus operis librum III citat Athenæus in quarto Δειπνοσοφ.

Quantum etiam conjectare poſſum, mox poſt bellum Punicum primum, quod quincto Ptolomæi Euergetæ anno deſiit, hiſtorias ſuas ſcripſit Zeno iſte, qui inter octo ejus nominis quartus eſt Laertio, & ſcripſiſſe eidem dicitur τὴν Πύῤῥου [a] ἱστορίαν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν: item ἐπιτομὴν [b] τῶν πεπραγμένων Ῥωμαίοις τε καὶ Καρχηδονίοις. Ibidem & alius Zeno commemoratur, qui ei numero eſt tertius: hunc ſcripſiſſe ait τὴν [c] ἐντόπιον ἱστορίαν ἑνιαίαν. Ac meminit ejus quoque Diodorus Siculus lib. V. [d] his verbis: Περὶ [e] μὲν οὖν τῶν ἀρχαιολογουμένων παρὰ Ῥοδίοις οὕτω τινὲς μυθολογοῦσιν· ἐν οἷς ἐστι καὶ Ζήνων, ὁ τὰ περὶ ταύτης συνταξάμενος. Porrò uterque hic Zeno refricat mihi memoriam & tertij Zenonis, itidem hiſtorici, Laertio, quod miror, indicti. Eſt is Zeno Sidonius. Dicat aliquis, hunc Laertio eſſe numero octavum. Sed non ita eſt. Nam iſte Sidonius, cujus Laertius meminit, fuit philoſophus Epicureus, quemadmodum ibidem [f] dicitur, ac alibi [g] quoque ait, audiiſſe Apollodorum, diſcipulum Epicuri. At is, de quo nunc ſermo eſt nobis, Suida teſte, fuit philoſophus Stoicus, ac Diodorum Cronum audivit, & præceptor fuit Zenonis Cittiei. Quamquam non ſatis liquet, quomodo Stoicum vocet præceptorem ejus Zenonis, qui primus philoſophiam Stoicam condidit. Nam Zenoni eam ſectam debere originem ſuam, ſatis convenit. Sed hoc utcunque eſt, ex magiſtro, & diſcipulo, ejus ætatẽ non obſcurè perſpicimus. Nam Diodorus Cronus temporibus Ptolomæi Soteris, ſive Lagi, etiamnum in vivis erat: ut videre eſt ex vita ejus apud Laertium. Zeno autem Cittieus, quo tempore Alexander M. obiit, annorum jam erat XXXVII. Siquidem Laertius dicit, mortuum eſſe anno ætatis XCVIII, ac fuiſſe hunc annum primum Olympiadis CXXIX. qui à morte Alexandri fuerit annus LXI. Quare, ſi Suidæ ſtandum eſt, vixerit iſte Zeno Sidonius temporibus Alexandri M. Meritò verò aliquod nomen inter hiſtoricos obtinere, arguit, quòd, præter Socratis

a Hiſtoriam eorum, quæ Pyrrhus in Italia geſſit, & Sicilia.
b Epitomen eorum, quæ Romani & Carthaginenſes geſſerunt.
c Singularem librum de hiſtoria locorũ.
d Pag. 327. edit. Rob. St.
e De antiquitatibus Rhodiorum hæc quidam literis prodiderunt: in quibus eſt Zeno, qui hiſtoriam illorũ contexuit.
f In Zenone.
g In Epicuro.

apologiam, etiam Sidoniaca ſcripſerit: ut Suidas docet. Sed ad Euergetæ æquales redeamus.

Extremis etiam Euergetæ temporibus, quibus in Syria primùm Seleucus Κεραυνὸς, poſteaque Antiochus Magnus regnabat, floruit poëta hiſtoricus, Euphorion, Polymneti filius, Cherroneſiota, ut Hephæſtion eum appellat, ſive è Chalcide Eubœæ, ut Suidas ſcribit. Natus is fuit Olymp. cxxvi, quo tempore Romani Pyrrhum vicerunt; inque Ægypto Philadelphus, in Syria Antiochus Σωτὴρ regnabat. In poëtica diſcipulus fuit Archebuli, Theræi poëtæ; in philoſophia autem, Lacydis, & Prytanidis. Charus fuit Niciæ, uxori Alexandri, Eubœæ regis, Crateri filij. Inde, multùm ditatus, contulit ſe in Syriam ad Antiochum Magnum, qui eum bibliothecæ regiæ præfecit. Ibique defunctus, Apameæ, vel, ut alij volunt, Antiochiæ ſepultus fuit. Auctor horum Suidas. Ex quo etiam diſcimus, heroico verſu ſcripſiſſe opus, cui Heſiodo nomen eſſet. Item Μοψοπίαν, ſive Ἄτακτα [a]: quod opus Μοψοπία quidem inſcribebatur, quia agebat de rebus Atticis: Attica autem olim Mopſopia dicta fuit, ſive ab ejus nominis Oceani filiâ, quod Suidas [b] ait; ſive potiùs à Mopſo quodam, alio quàm vate, Tireſiæ filio, vel nepote, ut Euſtathius [c] annotavit, & ante eum Strabo lib. ix. Ἄτακτα verò hunc commentarium nuncupavit, quia eo tractabat συμμιγεῖς ἱστορίας [d], ut ait idem Suidas. Unde & idem opus ſignari arbitror ab Athenæo lib. iv. ubi Euphorionem citat ἐν [e] ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι: &, ne alium putes, diſertim addit, Chalcidenſem. Quantum verò ex obſcuris, atque adeò corruptis Suidæ verbis colligere poſſum, opus hoc quinque libris conſtabat, ac eorum ultimus inſcribebatur Χιλιὰς [f], eò quòd complectebatur oracula annorũ mille eventu comprobata. Apud Athenæum tamen lib. x lego: Μνημονεύει [g] δ' αὐτοῦ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς ἐν Χιλιάσι. Sed parum fit veriſimile, eum uni operi triplicem feciſſe inſcriptionem, Μοψοπίαν, Ἄτακτα, & Χιλιάδας. Quare legere malim Χιλιάδι, ut quinctus ejus operis ſignetur. Idem Athenæus teſtatur, ſcripſiſſe περὶ μελοποιῶν [h]: uti & περὶ Ἰσθμίων [i], cujus operis meminit lib. iv & xiv, ac diſertim ἐποποιὸν [k] vocat, ut omnino intelligi Chalcidenſis hîc debeat. Similiter Euphorionem hunc nunc Chalcidenſem vocat Clemens Alexandrinus, ut lib. iv Στρωματ-

nunc

a *Indigeſta.*
b *In Euphorion.*
c *In περιήγησιν Dionyſ.*
d *Hiſtoriam miſcellam.*
e *In hiſtoricis commẽtariis.*
f *Millenarius.*
g *Meminit eius Euphorio, poëta epicus, in chiliadibus.*
h *De poëtis lyricis.*
i *De iſthmiis.*
k *Heroici carminis ſcriptorem.*

nunc ποιητῶν, ut ἐν Περιηγητ. & lib. V Στρωμ. Sed fuit præterea Euphorio quidam rei ruſticæ ſcriptor; cujus patria neſcitur, teſtibus Varrone, & Columellâ, utroque initio operis de re ruſtica. Fuit item ejus nominis poëta tragicus, nobilis poëtæ Æſchyli filius, qui fabulis patris, priuſquam editæ forent, actis, quater vicit, ac etiam ſua quædam edidit, Suida teſte. Quare difficile eſt videre, quis horum ſignetur à Stephano, cùm toties Euphorionem laudat; aut etiam apud Clementem, qui libro I Στρ. citat Euphorionem περὶ Ἀλευάδων, ac lib. V verſum adducit ex Euphorionis ἀντιγεγραφαῖς ad Theoridam: aut apud Parthenium in Eroticis, quorum cap. XIII hiſtoria de Harpalice ex Euphorione citatur: aut apud Athenæum quoque, cùm Euphorionem laudat in Ἀποδιδύσῃ. Quamquam ſatis ſit veriſimile, fabulæ ejus auctorem Æſchyli filium eſſe, cùm Chalcidenſis poëta non tam fabulas facere, quàm hiſtorias heroico carmine ſoleat complecti: unde ἱστοποιὸς vocatur paſſim.

Eádem verò ætate vixit etiam Timarchus: quippe quem cum Apollonio, & Eratoſthene, ſub Ptolomæo Euergetæ vixiſſe, diſertim dicat Suidas in Ἀπολλώνιος. Sed an hiſtoricus fuerit, ultrà diſpiciendum. Ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ [a] citat eum Athenæus lib. XI. Etiam Harpocrationi in Ἀργᾶς citatur Τίμαρχος ὁ Ῥόδιος. Quem cur non eundem putemus, cauſſæ nihil video. Etſi alter viſum viro erudito. Sed argumenta, quibus pugnat, ſatis firma non ſunt. Neque enim ſi Timarcho dicatur ἀργᾶς eſſe genus ſerpentis, quod alij κατὰ γλῶτταν dici putarunt, inde Timarchum fuiſſe gloſſographum conſequitur: neque ut conſequeretur, eò lectio vulgata ſit ſollicitanda, proq; Timarcho *Timachidas* legi debeat. Neque enim cauſſæ eſt quicquam, cur in tanto eorum numero, qui gloſſas tradiderunt, haut æquè Timarchus, ac Timachidas, eſſe poſſit. At, inquit ille, Timarchus, cujus Athenæus meminit, non fuit Rhodius. Sanè Rhodium quidem fuiſſe, non dicit Athenæus: ſed ſi inde non eſſe Rhodium conſequitur, nuſquam natus ſit, quia ubi natus ſit, grammaticus ille uno hoc loco, quo ejus meminit, non expreſſit. Adde quod neque patriæ nomen ponitur, ubi Timachidas citatur. Nam libro II ἁπλῶς dicitur, Τιμαχίδας ἐν γλώσσαις. Quem tamen non alium puto ab Timachida illo, qui Rhodius vocatur lib. I & VII ejuſdem Athenæi.

[a] *In quarto de Eratoſthenis Mercurio.*

CAP.

CAP. XVII.

Aratus Sicyonius. Eratoſthenis Cyrenæi ætas, & multiiuga ſcientia. Cur Βῆτα dictus. Timoſthenes, & Pytheas Maſſilienſis, Eratoſthene priores. Eratoſthenis varia. Cui primo grammatici datum cognomen. Rhianus Benæus. Phylarchus. Patria eius incerta. Hiſtoria eius. Chryſippus Solenſis. Tres alij Chryſippi. Diogenes Laertius emendatur.

ADdam his alios, qui ſub eodem quidem Euergete vixerint: ſed ulteriùs aliquanto vitam extenderint. Eorum primus eſto Aratus Sicyonius, qui, primo Olympiadis CXXXII anno, ipſe annos natus tantùm XX, patriam ſuam Achæorum junxit Reip. eorumque prætor factus fuit, ut Polybius teſtatur lib. II. Factum hoc eſt quinquennio ante obitum Philadelphi. Euergetæ verò temporibus, qui XXVI annos imperavit, Acrocorinthum dolo occupavit, quæ antea fuerat in poteſtate Antigoni, Macedoniæ regis. Atque ita Corinthum quoque Achæorum junxit Reip. Multaque alia præclarè geſſit, quæ peti poſſunt ex Polybio, item Plutarcho, qui Arati hujus vitam ſcripſit. Tandem, ut iidem narrant, à Philippo II Macedoniæ rege veneno eſt ſublatus, Olympiadis CXLI anno III, qui ſeptimus erat Ptolomæi Philopatoris. Scripſit Aratus hiſtoriam de rebus ab Achæis, & ſe ipſo, geſtis. Meminit ejus commentarij Plutarchus in Arato, * item in Agide, qui Arato huic
a Æqualis. σύγχρονος a fuit.

Iiſdem, & ultrà, temporibus vixit Eratoſthenes Cyrenæus. Cujus ætatem utcunque ex eo videre eſt, quòd Strabo illum lib. I æqualem facit Ariſtonis, & Arceſilai. Sed diſtinctiùs eam hinc perſpiciemus. Natus eſt ſub Ptolomæo Philadelpho, anno primo Olympiadis CXXVI: ſed à ſucceſſore illius Ptolomæo Euergete árceſſitus, Athenis venit in Ægyptum, atque ibi Alexandrinæ Bibliothecæ præfectus fuit. Porrò autem floruit ſub quarto Ptolomæo, cui cognomen Philopatori: ad cujus octavum annum eum collocat Euſebius in Chronicis. Denique anno

anno primo Olympiadis CXLVI, inediâ, ob hebetem oculorum aciem, deceſſit, annos natus LXXX: quo tempore regnabat Ptolomæus quinctus, qui dictus eſt Epiphanes. Atque hæc quidem ſatis manifeſta ſunt ex Suida a. Qui & auctor eſt nobis, præceptore uſum fuiſſe Callimacho; diſcipulum autem reliquiſſe Ariſtophanem Byzantium. Idem teſtatur, eum Platonem alterum, & πένταθλον, ſive quinquertionem dictum eſſe, ob multijugam ſcientiam. Sed operæ eſt ſcire de eo judicium Strabonis, gravis imprimis ſcriptoris. Ait ille, ex tractatione De bonis ab eo editâ, & declamationibus, atque aliis ſimilibus, ſatis liquere, medium tenuiſſe inter eum, qui philoſophari vellet, & illum, qui haut ſeriò auderet iſti ſe inſtituto dare; ſed eò uſque tantummodo progrederetur, ut philoſophari putaretur, aut philoſophiam duntaxat faceret παρέβασιν b ab reliquo diſciplinarum orbe, ſive oblectamenti ſolùm cauſsâ, ſive etiam doctrinæ gratiâ. Quare nihil mirum, ſi, ut Heſychius Mileſius tradit, τὸ βῆτα ſoleat vocari, eò quòd omni diſciplinæ genere, non quidem primas, ſed ſecundas tamen ferre ſoleat: nempe quòmodo Martialis dicit lib. V. epigr. XXVII:

Dicas licebit beta me togatorum.

Eo verò ex Heſychij loco Suidam corrigi debere, ubi pro βῆτα eſt βήματα, jam Joanni Meurſio eſt obſervatum. Cujus ſententiam firmare viſum etiam altero ſcriptore. Nempe Marciano Heracleota. Is in periplo ſuo, cùm de Timoſthene egiſſet, ſubjungit c, καὶ d μετ' ἐκεῖνον Ἐρατοσθένης, ὃν Βῆτα ἐκάλεσαν οἱ τοῦ Μουσείου προστάντες. Scripſit Eratoſthenes geographiam, quo in opere Timoſthenis de portubus librum exſcripſit. Idem Marcianus: Ἐρατοσθένης e ὁ Κυρηναῖος, οὐκ οἶδα τί παθὼν, τὸ Τιμοσθένους μετέγραψε βιβλίον, βραχέα τινὰ προσθεὶς· ὡς μηδὲ τοῦ προοιμίου τοῦ μνημονευθέντος ἀποσχέσθαι, ἀλλ' αὐταῖς λέξεσι κἀκεῖνο τοῦ οἰκείου προθεῖναι συγγράμματος. Timoſthenes ille paullò grandior fuit Eratoſthene. Nam vixit ſub Philadelpho. Quod docet Strabo lib. IX. Τιμοσθένης f ὁ ναύαρχος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, ὁ καὶ τοὺς λιμένας συντάξας ἐν δέκα βίβλοις. Marcianus Heracleota in Periplo: Τιμοσθένης g ὁ Ῥόδιος ἀρχικυβερνήτης τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου γεγονώς. Opus ejus de portubus præcipuè laudabat Eratoſthenes: ſed ſæpius in eo peccâſſe, arguit Strabo lib. II. Nec poſt Timoſthenem ſolùm, ſed etiam Pytheam Maſſilienſem, ſcripſit Eratoſthenes.

a *In* Ἐρατοσθένης, & Ἀπολλώνιος.

b *Digreſſionē.*

c *Pag 95. edit. Auguſt.*

d *Et poſt eum Eratoſthenes, quē Beta nuncupabāt præfecti Alexandrinæ bibliothecæ.*

e *Eratoſthenes Cyrenæus neſcio quo pacto Timoſthenis librum in ſuum trāſtulit, pauca quæpiam addens: adeo ut nec proœmio eius, quē dixi, abſtineat, ſed ad verbū illud proprio apponat operi.*

f *Timoſthenēs ſecundi Ptolomæi claſſi præfectus, qui de portubus volumen compoſuit decem libris conſtans.*

g *Timoſthenes Rhodius, qui præcipuus gubernator fuit ſecundi Ptolomæi.*

ſthenes. Nam Strabo lib. II. cùm dixiſſet, Polybium inquirere in Dicæarchum, Pythiam, alios, ait eorum, qui geographiam tractarint, ultimum ab eo vocari Eratoſthenem. Eſt verò is Pytheas Maſſilienſis, qui in epitome Artemidori Epheſij, inter veteres geographos editâ, numeratur in illis, qui periplum orbis ſcripſere. Sed redeamus ad Eratoſthenem. Scripſit hic quoque grammatica: imò primum hunc putant grammatici, ſeu philologi nomine appellatum: quod alij tribuunt Apollodoro Cumano, teſte Clemente lib. 1 Στρωμ. Scripſit quoque, ut Suidas dicit, dialogos multos de vacuitate doloris, aſtronomiam ſeu ſitum ſtellarum, de ſectis philoſophorum, poëmata, & hiſtorias; quarum potiſſimùm cauſa ejus meminimus hoc loco. Crebra illius mentio apud Strabonem. Plutarchus quoque meminit in Lycurgo, Alexandro, Demoſthene, & alibi. Atque idem in Themiſtocle commentarium ejus de divitiis citat. Elegiam ejus adfert Eutocius Aſcalonita comment. in Archimedem. Sed multa quoque alia ſcripſit, de quibus clariſſimum Joannem Meurſium vide in notis partim ad Heſychium Mileſium, partim ad Nicomachi Geraſeni enchiridion. Ad LXXX, ut Suidas ait, annum pervenit, ſive LXXXII, ut Lucianus ait in Longævis.

Eratoſtheni huic æqualis erat Rhianus Benæus, Suida teſte. Eſt autem Βήνη Cretæ civitas. Nobilis fuit grammaticus, & poëta, Athenæo etiam memoratus lib. XI, & Stobæo ſerm. de imprudentia. Stephanus citat ejus Eliaca, Theſſalica, Iliaca, Achaica, & Meſſeniaca. Pauſanias in Meſſeniacis magis commendat Rhiani Meſſeniaca, licet carmine ſcripta, quàm hiſtoriam ejuſdem argumenti contextam à Myrone Prienenſi. Unde Rhianum hunc poëtam hiſtoricum fuiſſe, cognoſcimus. Pauſaniam ipſum vide.

Etiam Euergetæ, & Philopatoris ætate vixit Phylarchus, qui & Philarchus in pleriſque codd. vocatur. Eum aliqui Athenienſem, aliqui Naucratitam, alij Sicyonium, vel etiam Ægyptium fuiſſe, prodiderunt [a]. Præter compendium fabuloſum [b], περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας [c], item librum de inventis, & alium de ſignificationibus, etiam ſcripſit duodetriginta hiſtoriarum libros, quas [d] ordiebatur ab expeditione Pyrrhi in Peloponneſum: perducebat verò uſque ad mortem Ptolomæi Euergetæ, & Beronices, item Cleomenis Lacedæmonij, qui ab

a *Suidas.*
b *Idem.*
c *De Iovis adventu.*
d *Suidas.*

ab Antigono victus in Ægyptum fugerat ad Ptolomæum Euergeten: ſed, eo mortuo, ab ſucceſſore illius, Ptolomæo Philopatore, in carcerem fuit conjectus. Obitus iſte Euergetæ incidit in Olympiadis cxxxix annum iv. Ex eo Phylarchi opere ſeptimum [a] librum citat Apollonius Alexandrinus in hiſtoria commentitia, & alibi [b] vigeſimum. Meminit & Plutarchus in Themiſtocle: & ſæpe imprimis Athenæus, qui vigeſimum ſecundum advocat lib. xi, vigeſimum quinctum lib. vi, & xii, atque alios item alibi adducit. Scripſit præterea Phylarchus res Antiochi, & Eumenis Pergameni, teſte eodem Suida. Quo loco procul dubio intelligit Antiochum Magnum, & Eumenem ii, quorum ille deſiit imperare anno primo Olympiadis cli: hic verò anno iii Olympiadis clv. Et iſtorum quidem temporibus quin Phylarchus vixerit, nullus ambigo. De ſtylo ejus ita cenſet Halicarnaſſeus [c], planè illum in collocatione verborum negligentem eſſe: uti & Durim Samium, & Polybium Megalopolitanum, & alios juniorum.

a *Cap. 14.*
b *Cap. 18.*
c *Lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτ.*

Videtur verò & Chryſippo Solenſi locus eſſe aliquis inter hiſtoricos. Siquidem σύγγραμμα edidit περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων [d], teſte Laertio [e]. Imò Plutarchus quoque in Parallelis minoribus citat Chryſippi libros de rebus in Italia geſtis. Dicet aliquis, non meminiſſe Laertium ejus operis. Non diffiteor: verùm is, cum ſcripſiſſe dicat volumina Iↄccvii, tantùm recenſet ccccxxxi: ut omnino quædam incuriâ, ſeu ſcriptoris, ſeu librarij, omiſſa ſint. Nec tamen repugno, ſicui Chryſippus iſte alius à Solenſi eſſe videatur. Nam præter eum etiam fuit Chryſippus Gnidius medicus, à quo Eraſiſtratus multa ſe didiciſſe profitetur: Item alius, Eraſiſtrati diſcipulus: ac tertius Ptolomæi medicus, qui calumniâ oppreſſus duro, à rege ſuo, ſupplicio affectus fuit: & alius, qui Georgica ſcripſit. Nominat iſtos Laertius. Solenſis verò quin Ptolomæi Euergetæ, & Philopatoris ætate vixerit, dubium non eſt. Nec obſtat, quod apud Laertium legitur, obiiſſe eum Olympiade xliii. Nam id perſpicuè falſum eſt. Imò error eſt annorum quadringentorum: quod facilè comprobatur. Nam Chryſippus fuit diſcipulus Cleanthis, Cleanthes Zenonis Cittiei, qui, ipſo teſte Laertio, Olymp. cxxx ſuperſtes erat, annumque agebat octogeſimum. Non igitur Chryſippus mori potuit Olymp. xliii, trecentis

d *Opus de antiquis phyſicis.*
e *In Chryſippo.*

& amplius annis antequam natus eſſet, ſed Olymp. CXLIII. Nimirum, qui Laertium exſcripſit, pro ρ′μγ′ ſcripſit μγ′. Quod ita eſſe, ex Suida etiam liquet, qui diſertim refert, obiiſſe Chryſippum ἐπὶ ἑκατοστῆς τεσσαρακοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος [a]. Inde igitur Laertius emendandus, quod mirum nec ei, qui Laertium tranſtulit, nec ſummo viro, qui eruditis eum notis illuſtravit, fuiſſe animadverſum.

a Centeſima & quadrageſima Olympiade.

CAP. XVIII.

Philochorus quando vixerit. Suidas emendatus. Quæ ſcripſerit Philochorus. Steſiclides Athenienſis. Ptolomæus Ageſarchi. Argumentum hiſtoriæ eius. Simleri lapſus. Aſclepiades, Diotimi filius. Error Suidæ. Aſclepiades Tragilenſis. Polemon Euegeti. Ætas cùm Ariſtophanis Byzantij, tum Polemonis huius. Variæ urbes de Polemonis patriâ certantes. Unde Ἑλλαδικὸς *dictus ſit, &* Στηλοκόπας. *Varia eius ſcripta.*

ATque iſti vixere ſub Ptolomæo Euergete, & Philopatore. Nunc ulteriùs proferamus gradum ad eos, qui ſub Ptolomæo Philopatore, & Epiphane floruerunt. Vixit autem eorum tempore Philochorus, Cygni filius, vates atque aruſpex Athenienſis. Ætatem ejus inde ruſpamur, quòd Eratoſthene jam ſene adoleſcens fuerit, teſte Suida: item quòd ibidem dicitur periiſſe inſidiis Antigoni, cùm Ptolomæo addictior eſſe diceretur: quæ lectio ſi recta eſt, intelligi debet Antigonus ὁ Δώσων [a], & Ptolomæus Euergetes. Sed obſtat, quòd Antigonus iſte obiit mox poſt victoriam de Dardanis partam, Olympiadis CXXXIX anno III. Eo autem tempore Eratoſthenes, qui annos vixit LXXX, tantùm erat annorum LIV. Siquidem ſuperiùs dicebamus, eum natum fuiſſe anno primo Olympiadis CXXVI. Demus, ultimo Antigoni anno ſublatum ab eo rege eſſe Philochorum. At tum Eratoſthenes quatuor tantùm annos ſupra quinquageſimum natus erat. Atqui, Eratoſthene jam ſene, Philochorus erat adoleſcens. Conſequetur igitur Philo-

a Cognomento Daturus.

Philochorum in adoleſcentia periiſſe. Verùm hoc veriſimile non eſt de eo, qui tam multa monumenta, ac tantum nomen reliquerit. Quare apud Suidam pro Ἀντιγόνου legendum cenſeo Ἀντιόχου, ut intelligatur Antiochus Magnus, qui imperare cœpit anno proximo poſt obitum Antigoni τοῦ Δώσωνος, ac rexit annis XXXVI. Ptolomæus verò, cui Philochorus ſtudebat, fuerit Ptolomæus Philopator, vel potiùs ſucceſſor ejus Epiphanes.

Philochori hujus meminere cùm alij, tum Plutarchus in Theſeo, Gellius lib. XV cap. XX, Tertullianus de anima cap. XLVI, Clemens lib. V Στρωματ. Harpocration in Ἀγυιᾶς, & Ἀδύνατοι Ἀλωπεκῇ, & Ἀντιγραφεὺς, & alibi. item Africanus lib. III chronographiæ apud Euſebium lib. X præpar. Euangel. ubi & Athenienſem appellat. Scripſit de Attica libros XVII: quibus, ut Suidas ait, complectebatur res geſtas Athenienſium, eorumque reges, & prætores uſque ad tempora Antiochi Θεοῦ. Opus verò hoc adverſus Demonis hiſtoriam Atticam ſcripſerat. Sextum Ἀτθίδος citat Harpocration in Διαψήφισις, ſeptimum in Φυλῇ, uti & Athenæus lib. VI. nonum verò citárat idem Athenæus lib. V. Opus de Archontibus pars erat commentariorum de Attica. Ejus ſeorſim meminit Marcellinus in vita Thucydidis. Ubi etiam alterum nominat, qui de Archontibus ſcripſerit, Demetrium Phalereum. De utroque laudat Didymum, quem hoc ex Zopyro dicit referre. Tertius etiam, qui hoc argumentum tractaret, fuit, Steſiclides Athenienſis. Quem de Archontibus, & Olympionicis, librum reliquiſſe, Laertius indicat in vita Xenophontis. Præterea ſcripſerat Philochorus περὶ μαντικῆς [a]. Meminit Athenæus lib. XIV. Ac πρῶτον περὶ μαντικῆς nominat Clemens lib. I Στρωματέων, τρίτον Suidas in ἐγγαστρίμυθος. Τετράπολιν quoque edidiſſe, ex eodem Suida ſcitur, item Athenæi lib. VI. Præterea edidit Salaminis origines, item Olympiadum libros duos, inſuper de Athenienſium certaminibus libros XVII, item epitomen hiſtoriæ Atticæ, adhæc librum de rerum inventionibus, & alia multa, de quibus Suidas.

[a] *De divinatione.*

Etiam Ptolomæi Euergetæ, & Philopatoris temporibus, floruiſſe videtur Ptolomæus, Ageſarchi filius, Megalopolitanus, qui hiſtoriam ſcripſit Ptolomæi Philopatoris, quarti regis Ægyptij. Nec cur homo Megalopolitanus ejus res geſtas

 con-

conſignaret, cauſſa nulla erat. Nam Cleomenes, rex Spartanus, Megalopolim, fruſtra obſiſtente Philopœmene, ceperat, diripuerat, incenderat. Paullò pòſt verò ab Antigono, qui Achæis venerat auxilio, devictus, in Ægyptum fugerat ad Ptolomæum Euergeten, qui opem ei promiſit adverſus Achæos. Sed altero pòſt anno moritur Euergetes: ſuccedit verò Philopator, qui Cleomenem in carcerem compegit. Ita Achæi, quibus & ſe junxerant Megalopolitani, Philopatoris beneficio liberati fuerunt graviſſimi belli metu, quod à Cleomene, & Ægyptiis impendebat. Nec indignus planè erat Philopator, cujus res geſtæ proderentur. Nam imperium quidem auſpicatus fuit à paricidio, homo impius: ſed multa tamen ſtrenuè geſſit; præſertim adverſum Antiochum Magnum. Nam ereptam ei Cœleſyriam iterum Ægyptio addidit regno. Iſta igitur, aliaque, hic Ageſarchi filius perſequebatur: de quo ita Athenæus lib. VI: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀγησάρχου, Μεγαλοπολίτης γένος, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ τὸν Φιλοπάτορα ἱστοριῶν, συμπότας φησὶ τῷ βασιλεῖ συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Tertium ejus operis citat lib. X. Meminit quoque hiſtoriæ iſtius lib. XIII. Uti etiam Clemens in Προτρεπτικῷ, & ex eo Arnobius lib. VI. Cujus hæc verba: *Ageſarchi Ptolomæus de Philopatore quem edidit primo, Cinyram regem Paphi cum familia omni ſuâ, imò cum omni proſapiâ, in Veneris templo ſitum eſſe, literarum auctoritate declarat.* Joſias Simlerus *b* ſuſpicatur ſcripſiſſe etiam περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλείων, & de animalibus, quæ in eis nutriuntur. Sed eſt is Ptolomæus Euergetes ſecundus. Quod oſtendunt hæc Athenæi verbá in XIV: Πτολεμαῖος δ' ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ δυοκαιδεκάτῳ τῶν ὑπομνημάτων περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλείων λέγων, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ζώων τρεφομένων, φησίν. Unde etiam videmus, non eſſe eam juſti operis inſcriptiònem, quod putabat vir eruditus: ſed hoc ſolùm dicere Athenæum, in commentariis iſtis alicubi de eo argumento fieri mentionem.

Etiam Ptolomæi Epiphanis ætas vidit Aſclepiadem, Diotimi filium. Hic oriundus erat Nicæâ, ortus verò Myrleæ, quæ & ipſa Bithyniæ eſt civitas, dicta poſtea Apamea. Audivit Apollonium, Callimachi diſcipulum, æqualem Eratoſthenis, Euphorionis, & Timarchi, teſte Suida. Hinc ejus ætas non obſcurè patet. Uti & inde, quòd Suidas diſertè dicat, Aſclepiadem

a *Ptolemæus, Ageſarchi filius, civis Megalopolitanus libro ſecundo hiſtoriarum Philopatoris, conflos fuiſſe tradit ex omnibus civitatibus regi cõpotores, quos Ridiculos nominabant.*

b *Appendice biblioth. Geſn.*

c *Ptolemæus rex libro duodecimo commẽtariorum, ubi loquitur de regis palatio, quod eſt Alexandriæ, & animalibus, quæ in eo nutriuntur.*

piadem hunc ſub Philopatore, qui Euergetæ ſucceſſit, adoleſcentem commoratum Alexandriæ: floruiſſe autem ſub regibus Pergamenis, Attalo & Eumene. Eumenes enim Attalo ſucceſſit ſeptimo Ptolomæi Epiphanis anno : ut hæc probè conveniant cum eo, quod dixi. Sed quod Suidas ſubjungit, tempore Pompeij Magni Romæ docuiſſe, id verum eſſe non poteſt. Nam ſeptimus annus Ptolomæi Epiphanis eſt quartus Olympiadis CXLV. Unde ad tertium annũ Olympiadis CLXVIII, hoc eſt Urbis conditæ annum IↃCXLVIII, quo Pompeius & Cicero nati fuere, anni ſunt, XCI. Quomodo Pompeij tempore adoleſcentes docebat Romæ, qui tot annis floruit ante natum Pompeium? De quo mox plura. Varia ſcripſiſſe, Suidas teſtatur. Quæ ea ſint, non addit. Sed, in Ὀρφεύς, citat illius librum περὶ γραμματικῶν, cujus & meminit is, qui Arati vitam ſcripſit. Libri περὶ Νισοεῖδος mentio non ſemel eſt apud Athenæum lib. XI. Ὑπόμνημα τῆς Ὀδυσσείας laudat Etymologus in Ἀγραῖος. Præter quæ etiam Βιθυνιακὰ ſcripſit. Ex eo opere primum librum adducit Parthenius Erot. XXXV: decimum item citat Apollonij ſcholiaſtes in lib. II. Etiam Aſclepiades ſcripſit res geſtas Alexandri M. teſte Arriano lib. VII de expeditione Alexandri. Ac Athenæus lib. III ex Aſclepiadis Ægyptiacis citat librum LX. Sed incertum, an vel Ægyptiaca, vel Alexandri hiſtoria, ſit Myrleani. Nam præter eum alij quoque hujus nominis celebrantur: eoſque inter ὁ [a] τὰ τραγῳδούμενα γράψας ἐν ἓξ βιβλίοις: quem Tragilenſem fuiſſe, teſtis eſt Stephanus in Τράγιλος. Meminere ejus, Plutarchus in Iſocrate, Athenæus lib. X, Harpocration in Δυσαύλης, Heſychius in Ῥησίαρχος, & plerique ſcholiaſtæ. Alios etiam ejus nominis ſuggeret Joannes Meurſius notis ad Chalcidium.

Præterea Ptolomæi Epiphanis temporibus vixit Polemon, Euegeti filius. Siquidem Polemon iſte, Suida teſte, æqualis fuit Ariſtophanis Byzantij, grammatici ejus, cujus librum [b] de perſonis, & alterum [c] in Callimachi tabulas, atque alia, citat Athenæus. At Ariſtophanes Eratoſthenis diſcipulus erat, qui ſub Ptolomæo Euergete, & Philopatore floruit: ſub Epiphane autem mortuus fuit anno ætatis octogeſimo. Quare Ariſtophanes, cujus æqualis Polemo eſt, floruerit imprimis ſub Epiphane: uti diſcipulus eius Ariſtarchus, ſub Philometore,

[a] *Qui ſex libris ſcripſit de iis, quæ tragœdiis decantantur.*

[b] *Athen. lib. 14.*

[c] *Idem extremo lib. 9.*

tore claruit Olymp. CLVIII, quemadmodum prodidit Euſebius in Chronicis, & Suidas in *Ariſtarchus*. Alterum etiam argumentum accedit, quòd Polemo, eodem Suida auctore, audiit Panætium Rhodium. Hoc ſub Epiphane factum putamus. Nam Panætius jam provectior vixit cum Scipione Æmiliano, ut ait Cicero lib. IX ad Att. & Tuſcul. I. At Scipionem Philometoris, qui Epiphani ſucceſſit, & Euergetæ ſecundi æqualem fuiſſe, ſatis liquet.

De hujus Polemonis patriâ diſſentientes admodum fuere veterum ſententiæ. Nam, ut Athenæus in VI teſtatur, Samium aliqui putarunt, nonnulli Sicyonium, alij Athenienſem, ut Heraclides Mopſeates: alij aliter, ut Suidas, qui Ilienſem facit ex Glycea, Iliaco pago. Vocatus etiam Ἑλλαδικὸς, quaſi dicas Græcanicum, aut Græcienſem: nempe quia Athenis in civium numerum fuiſſet adſcriptus, ut Suidas ait. Idem dictus eſt Στηλοκόπας, ut ex Herodico, Cratetis diſcipulo, tradit Athenæus a. Et certiſſima eſt conjectura doctiſſimi Caſauboni b, ita fuiſſe nuncupatum παρὰ c τὸν κόπτον τὸν παρὰ τῆς στήλας. Nam hoc clarè dicunt verba ex Polemone ab eo adducta, ubi laudat στήλην d, ἐν ᾗ ψήφισμα Ἀλκιβιάδου. Et manifeſtè confirmant tituli librorum, qui ſuperſunt. Siquidem librum ſcripſit περὶ e τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων, teſte Athenæo lib. X. Item περὶ f τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως, ut idem docet lib. XI. Sive, ut integrè titulum apponamus ex Strabonis lib. IX. τέτταρα g βιβλία περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Item, quorum alibi idem meminit Athenæus, περὶ h τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων, περὶ i τῆς ποικίλης ἐν Σικυῶνι στοᾶς, περὶ k τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων. Alia quoque multa ſcripſit. Ea inter orbis deſcriptionem, ſive geographiam, teſte Suida. Hinc Straboni lib. IX περιηγητὴς l vocatur. Uti & Athenæo lib. IX. Πολέμων m ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ Σαμοθράκης. Idem ſcripſiſſe dicit περὶ n τῶν ἐν Σικελίᾳ ποταμῶν. Ac Suidas auctor eſt, conſignâſſe origines urbium Phocenſium, item de cognatione urbium Ponticarum cum Athenienſibus: adhæc de urbibus Laconicis: præterea deſcriptionem Ilij, tribus comprehenſam libris. Apud Athenæum verò lib. III etiam nominatur liber περὶ ἄρτου o, & περὶ p Μορύχου, & libro XI q τὰ πρὸς Τίμαιον συγγράμματα, quorum librum quinctum citat lib. III, librum VI libro X, librum XII libro XV.

Eidem

a *Lib. 6.*
b *Animadverſionibus in Athen. lib. 6. cap. 5.*
c *Ob laborem circa pilas & ſtatuas.*
d *Pilam, in qua Alcibiadæ decretum.*
e *De inſcriptionibus, quas videre eſt in urbibus Græciæ.*
f *De arce Athenarum.*
g *Libros quatuor de donariis in Athenarum arce.*
h *De donariis, quæ erant Lacedæmone.*
i *De pœcile porticu Sicyonis.*
k *De tabulis quæ Sicyone habentur.*
l *Qui orbem deſcripſit.*
m *Polemon, qui orbem deſcripſit, libro de Samothracia.*
n *De fluviis Siciliæ.*
o *De pane.*
p *de Morycho.*
q *Eorũ, quæ ad Timæum ſcripſit.*

Eidem Athenæo, penè extremo libro IX, celebratur ἐπιϛολὴ περὶ ἀδόξων ὀνομάτων a. Item libro XI Ἑλλαδικὸν b, & τὰ c πρὸς Ἀδαῖον, καὶ Ἀντίγονον συγγράμματα, quorum librum primum citat lib. XI, librũ V, & VI libro IX: item περὶ d τοῦ Διὸς κῳδίου, lib. XII, libro verò XIII, περὶ e τοῦ ἐν Καρχηδόνι πέπλου. Ac eopſe libro advocantur αἱ f περὶ Νεάνθου ἀντιγραφαί. Quamquam fortaſſe aliqua ex his ſint Polemonis Athenienſis, diſcipuli Xenocratis ejus, qui Platoni in Academia ſucceſſit. Ilienſis Polemonis meminit & Strabo lib. IX. Antiquiſſimus verò eorum, quos mentionem Polemonis ejus feciſſe invenio, eſt Aſclepiades Myrleanus. Siquidem, quod dicebam, æqualem fuiſſe Ariſtophanis Byzantij, ejuſce rei hunc Aſclepiadem auctorem laudat Suidas. Unde quæſtio exſurgit, quomodo Aſclepiades ille Polemonis ætatem ſcriptis voluerit conſignare, ſi æquales erant? An dicemus, utrumque vixiſſe quidem ſub Ptolomæo Epiphane, quod clarè adeo evicimus, ut negari non poſſit: ſed diu poſt Polemonem ſuperſuiſſe Aſclepiadem, etſi non quanto ſpatio putavit Suidas, qui Pompeij tempore Romæ docuiſſe ait? An potius duos ſtatuemus Aſclepiadas Myrleanos? unum patrẽ, vel potiùs avum; alterum filium, aut nepotem; ex quibus unum fabricârit Suidas. Ac illum quidem dicemus cum Polemone vixiſſe temporibus Ptolomæi Epiphanis: junior verò fuerit is, quem Pompeij tempore ait docuiſſe Romæ. Sanè quid aliud Suidam in ſpiſſum adeò errorem impellere potuerit, non video.

a *Epiſtola de nominibus obſcuris.*
b *De Græcanicis liber.*
c *Libri ad Adæum & Antigonum.*
d *De vellere ovis Iovi immolata.*
e *De peplis Carthaginis.*
f *Opere, quo Neanthi reſcripſit ut ſe defenderet.*

CAP. XIX.

Polybius quando natus, quamdiu vixerit, quanto primum in honore fuerit apud ſuos, ac quanto poſtea favore eum complexi ſint Romani. Quouſque hiſtoriam ſuam perduxerit. Cur hiſtoriam ſuam vocârit καθολικήν. Eiuſdem de bello Numantino hiſtoria. Ambigua elogij verba, quo à Livio ornatur. Quanti eum fecerit M. Brutus. De ſtylo eiuſdem iudicium. Scylacis adverſus Polybium liber. De ætate Scylacis diſſenſus Dionyſii à Suida. Scylacis geographi ſcripta.

EPiphanis temporibus cœpit quoque in aliqua dignitate eſſe Polybius Megalopolitanus, filius Lycortæ: ſed imprimis

floruit tempore Ptolomæi Philometoris. Natus fuit Olympiadis CXLIII anno IV, anno Romæ IↃXLVIII, P. Cornelio Scipione (qui poſtea dictus Africanus) primùm conſule cum P. Licinio Craſſo. Quod ita eſſe, conſtat ex Luciani Macrobiis, ubi obiiſſe dicitur anno ætatis octogeſimo ſecundo. Satis autem convenit; diſceſſiſſe eum annis XVII ante natum Ciceronem: nempe Olympiadis CLXIV anno I, anno V. C. IↃCXXX, Q. Cæcilio Metello, cui poſtea nomen Balearico, & T. Quinctio Flaminio coſſ. Unde ſi retro tempora legamus, ſatis parebit id, quod dixi. Annos natus XXIV cum Lycorta, & filio ejus cognomine, item cum Arato, Arati filio, legatus ab Achæis ad Ptolomæum Epiphanem miſſus fuit, Olympiadis CXLIX anno IV, Romæ conditæ IↃLXXIII, A. Poſthumio Albino & C. Calpurnio Piſone coſſ. Anno ætatis ejus XXXVII, Olympiadis CLII anno V, Romæ conditæ IↃLXXXV, L. Æmilio Paullo II, & C. Licinio conſulibus, Ptolomæi duo, Ægypti reges, poſtularunt ab Achæis auxilium, & nominatim, ut Lycortas ſocialibus præeſſet copiis, Polybius verò equeſtribus. Veruntamen res ea non ſucceſſit. Anno proximo, quo conſules erant Q. Æmilius Pætus, & M. Julius Pennus, Romam venit: utpote unus ex mille Achæis maximè ſuſpectis, quos, ne domi rebus novis ſtuderent, in Italiam evocarant Romani, unde eos *ἀνακεκλημένους* a vocat Polybius: uti & *κατῃτιαμένους* b: Plutarchus *φυγάδας* c nominat. Septendecim annis pòſt, propter Polybij imprimis gratiam, iſti *φυγάδες* Achivi, qui tum trecenti tantùm ſupererant, poteſtatem accepere redeundi in patriam. Nempe Olympiadis CLVII anno II, Romæ IↃCVI, L. Quinctio Flaminio, & M. Acilio Balbo conſulibus. At Olympiadis CLVIII anno I, Urbis Romæ IↃVI, P. Cornelius Scipio Africanus Æmilianus Polybium ſecum in Africam duxit. Vbi pleraque ex Polybij conſilio egit. Quod & locus ille Ammiani indicat lib. XXIV. *Legerat* (Julianus) *AEmilianum Scipionem cum hiſtoriarum conditore Polybio Megalopolitano Arcade, & triginta millibus, portam Carthaginis impetu ſimili ſubfodiſſe.* Hoc, quod Ammianus dicit, anno proximo contigit: nempe ejuſdem Olympiadis anno II. Biennio pòſt, puta Olympiadis ejuſdem anno IV, à conditâ Urbe anno IↃCVIII, Q. Fabio Max. Æmiliano, & L. Mancino coſſ. Polybius in

a *Vocatos.*
b *Accuſatos.*
c *Exules.*

Græcia fuit, ac coram ſpectavit cladem eam, cùm à L. Mummio Corinthus diriperetur & incenderetur: ut teſtatur Strabo lib. VIII γεωγραφουμένων. Ac huc uſque etiam hiſtoriam ſuam perduxit Polybius. Erat ea librorum XXXVIII, quibus complectebatur geſta annorum LIII: nempe ab initio belli Punici ſecundi, uſque ad Macedonici regni everſionem, quibus paucos annos attexuit. Nec Romanorum ſolùm, etſi horum imprimis, ſed ſimul aliarum orbis gentium celebriorum res geſtas narrat: unde ſuam ἱστορίαν καθολικὴν a appellat. Iſtis verò XXXVIII libris præmiſit duos εἰσαγωγικοὺς b: quibus tempora percurrit à Roma per Gallos, Brenno duce, captâ, uſque ad primam trajectionem in Siciliam: quod initium fuit primi belli Punici: & inde κατ' ἐπιτομὴν c, ſed paullò fuſiùs tamen, quàm priora, exequitur cætera uſque ad bellum Punicum ſecundum. Ut in univerſum fuerint libri XL: ex quibus quinque primi ad nos ſalvi atque incolumes pervenerunt: ex cæteris ſolùm excerpta habemus. Ex Tullij verò lib. V epiſtolarum d etiam ſcimus, ſeparato opere ſcripſiſſe de bello Numantino, quod idem Scipio Æmilianus geſſit, qui Karthaginem delevit. Mirum verò Livium non alio elogio Polybium dignari, quàm ſcriptoris non ſpernendi: præſertim cùm integros ex eo libros prope ad verbum deſcribat. Sed poſſumus id κατὰ λιτότητα intelligere: quod omnino fieri debere, multis oſtendere conatur Caſaubonus. Et ſanè aut hoc faciendum, vel meritò candorem in Livio requiramus. Marcus quidem Brutus, prudens rerum æſtimator, ac præterea acris adeò verborum cenſor, ut nec Cicero ei ſatisfaceret, tanti Polybium fecit, ut etiam ultimis atque adflictiſſimis temporibus, partim ad ſolatium, partim ad vitæ inſtitutionem, non modò legeret ſtudioſiſſimè, ſed etiam, quæ ab eo fuſiùs dicta eſſent, compendio conſtringeret.

Quod ad dictionem Polybij, Halicarnaſſenſis quidem Dionyſius incuriam ejus reprehendit, & minùs accuratam verborum comprehenſionem. Sed profectò nihil mirum videtur, dictionis comtæ minùs rationem habere virum adeò ſeriis ſemper deditum, vel, ut cum Strabone loquar, τὸν οὕτως ἐσπουδασμένον ἄνδρα. Nempe ſuffecit ei τὸ ἐμπρακτικὸν καὶ τὸ ἀληθὲς τῶν ἐννοιῶν, e quod Græci critici dicunt. Quemadmodum pluribus diſſerit Caſaubonus ſuis ad Polybium notis. Verùm ut ſanè Polybius

a *Univerſalē.*
b *Ut manuductio eſſent.*
c *Compendio.*
d *Epiſt. ad Lucceium.*
e *Efficacia ac veracitas conceptuum.*

eloquentiâ cedat Herodoto, Xenophonti, & prætera uni alterique Græcorum; attamen civilem prudentiam ſi ſpectes, & ſcientiam militarem, nulli fuerit ſecundus. Narrare contentus non eſt, ſed etiam monet, duplici fungens munere, hiſtorici, & philoſophi. Quod immeritò ſugillat Patricius. Vide & quæ de Polybio diximus in Arte hiſtorica; cùm alibi, tum imprimis cap. XXII.

Adverſus nobilem hunc hiſtoricum ſcripſit Scylax quidam: imò, ſi Suidam audimus, nobilis ille geographus, ac hiſtoricus, etiam Straboni laudatus lib. XIV, & Stephano in Καρύανδα: illi dicitur ὁ παλαιὸς a συγγραφεύς, huic ὁ παλαιὸς b λογογράφος. Scriptum illud, quod dixi, Suidas vocat ἀντιγραφὴν c πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν. Sed metuo, ne erret Suidas. Sanè quis non potiùs fidem habeat Ælio Dionyſio, qui in primo de Alexandria libro ſcripſit, Scylacem d ſua dicâſſe Dario? Qui ſine dubio eſt Darius Codomannus. Vixerit igitur tempore Alexandri magni. Alia multa ſcripſiſſe ex his Suidæ cognoſcimus: *Scylax Caryandenſis (Caryanda verò eſt urbs Cariæ prope Halicarnaſſum) mathematicus, & muſicus, ſcripſit navigationem extra columnas Herculis, de Heraclide Mylaſſorum rege, terræ ambitum* &c. Scylacis γῆς περίοδος, ſive, ut vulgo inſcribitur, περίπλους, primùm beneficio Davidis Hœſchelij prodiit in lucem unà cum Marciani Heracleotæ, Artemidori Epheſij, Dicæarchi Meſſenij, & Iſidori Charaſceni geographicis.

a *Antiquus hiſtoriarum ſcriptor.*
b *Hiſtoricus antiquus.*
c *Cõtrarium ſcriptum adverſus Polybij hiſtoriam.*
d *Anonymus in vita Scylacis.*

CAP. XX.

Heraclides Lembus. De patria eius diſſenſus veterum. Vnde Lembi acceperit cognomen. An idem ſit Heraclides, qui ſex Succeſſionum libros, quique Sotionis & Satyri compendium ſcripſit. Heraclidæ tres alij, Magneſius, Cumanus, Cretenſis. Agatharcides Cnidius. Eundem videri, qui Samius dicitur. Artemidorus Ariſtophanius. Stratones octo. In Laertio defectus paucorum verborum de quincto Stratone, qui videtur eſſe Strato geographus. A. Albini, hominis Romani, de rebus

Romanis hiſtoria Græcè ſcripta. Vt Cato Albinum hunc feſtivè riſerit. Res ea paullò aliter relata à Plutarcho, quàm Nepote. Albinus junior, poëta, quem cum priori confuderit Geſnerus.

VEnio ad alios, quos Polybio æquales eſſe, magis ſit compertum. Qualis eſt Heraclides, Serapionis filius, cognomento Lembus. Siquidem à Suida vixiſſe dicitur temporibus Ptolomæi ſexti, hoc eſt Philometoris, qui imperare cœpit Olympiadis CL anno primo, deſiit verò anno tertio Olympiadis CLVIII. De patria non ſatis convenit. Nam Diogenes ipſe dubius inquit, Καλλιτιανὸς (malim Καλλατιανὸς) ἢ Ἀλεξανδρεύς. Eſt verò Καλλατία in Mœſia minori, juxta Ptolomæum. Suida neutrum probat. Nam Ὀξυρυγχίτην appellat. Eſt autem Oxyrynchus Ægypti civitas, teſte eodem Ptolomæo: item Strabone, & Stephano in Ethnicis. Meminit Heraclidæ hujus Laertius quoque in Pythagora, ubi Serapionis filium vocat: in quo ei cùm Suida probè convenit. Lembi cognomentum præter Laertium, & Suidam, ei dant Athenæus lib. XIII, & Feſtus Pompeius in *Romam*. Sed Laertius etiam cauſſam nominis explicat. Scripſiſſe ait Λεμβευτικὸν ᵃ λόγον, ὅθεν καὶ Λέμβος ἐκαλεῖτο. Præter eam orationem fecit grande hiſtoriarum opus, ex quo librum XXI citat Athenæus lib. VIII, ac XXXVII nominat lib. III. Etiam τὰς ᵇ πρὸς Ἀντίοχον συνθήκας edidiſſe, auctor eſt Suidas ᶜ. Inſuper Laertius diſertim dicit, eum ſcripſiſſe τὴν ᵈ Διαδοχὴν ἐν ἓξ βιβλίοις. Procul dubio autem hoc vult, prodidiſſe, qui philoſophorum, alij aliis, in ſchola ſucceſſerint. Sed quæritur, an opus hoc fuerit compendium Sotionis, quem de eopſe argumento ſcripſiſſe, conſtat. Sanè Laertius in Demetrio citat Ἡρακλείδην ᵉ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Σωτίωνος διαδοχῶν. Si idem eſt Heraclides, fuerit junior Sotione. Sed Sotion, Tiberij demum ætate vixit, ſi is eſt, quem Plutarchus in Alexandro Potamonis Leſbij æqualem fuiſſe, dicit. Et profectò aliud eſt Succeſſionum ſex libros ſcribere: aliud ejus argumenti compendium facere ex Sotione? Quare videndum, an non alius ſit hic Heraclides. Utcunque hoc eſt, planè cenſeo, eundem eſſe, qui ſcripſerat epitomen librorum Sotionis de Succeſſionibus,

a *Orationem Lembeuticam, unde & Lembus vocabatur.*

b. *De fœdere facto cũ Antiocho.*

c *In Heraclides.*

d *Succeſſione libris ſex.*

e *Heraclidem in epitome Succeſſionum Sotionis.*

ac eum, qui fecerat epitomen librorum Satyri de Vitis. Sanè Ἡρακλείδην ἐν τῇ τῶν Σατύρου βίων, non ſemel ipſe nominat Laertius *a*. Mirum verò nuſquam apponere eum cognomen, quo Heraclidem hunc diſtinguat ab aliis, cùm XIV ipſe Heraclidas agnoſcat: eoſque inter etiam, qui hiſtoriam non minùs, quàm Lembus tractarint. Uti eſt Heraclides Magneſius, Mithridaticorum ſcriptor, & Heraclides Cumanus, qui quinque fecit libros de rebus Perſicis: cujus operis meminit quoque Athenæus lib. III. XI. & XII, ac Etymologus in Δαδάτης. Et fortaſſe alij etiam fuere, cùm non deſint, qui vicinum argumentum tractarint, ut Heraclides Cretenſis, cujus librum περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων *b* Apollonius citat Hiſt. Mirab. cap. XIX.

a In Pythagora, Empedocle, & Zenone.

b De civitatibus Græciæ.

Etiam Ptolomæi Philometoris tempore vixit Agatharcides Cnidius. Hic à Strabone celebratur lib. XIV. ubi inter illuſtrès Cnidi viros eſſe dicitur Ἀγαθαρχίδης *c* ὁ ἐκ τῶν περιπάτων, ἀνὴρ συγγραφεύς. Unde & Peripateticum fuiſſe diſcimus. Quod ſi ſequimur tralationem Xylandri, vixerit Julij Cæſaris temporibus. Ita enim habet: *Præterea Agatharcides Peripateticus, unus de amicis divi Cæſaris.* Sed ex Græco codice ſuppleri ſic locus debet: *Præterea Agatharcides, peripateticus, hiſtoricus: noſtrâ verò ætate Theopompus, unus de amicis divi Cæſaris.* Fortè typographi incuriâ verba intermedia ſunt omiſſa. Sed omnino vixit tempore Heraclidæ Lembi: quippe cujus fuerit anagnoſtes, ut Photius diſertè ſcribit bibliothecæ ſuæ tmemate CCXIII. Quantus fuerit, & quàm varia ſcripſerit, ibidem Photius oſtendit. Apud eundem Photium tmêm. CCL, ſuperſunt ſumma capita ex libro primo & quincto de rubro mari, cæteriſque rebus, quæ fidem excedunt. Athenæo lib. XII citatur Ἀγαθαρχίδης *d* ὁ Κνίδιος ἐν δεκάτῳ περὶ Ἀσίας. Idem lib. IV laudat τῶν Εὐρωπιακῶν *e* librum XXVIII. libro IX citat librum XXXIV. libro VI etiam advocat librum XXXVIII, & aliis locis alios ejuſdem operis libros. Plutarchus, ſcriptor libri de fluminibus, citat eum ἐν *f* τοῖς Φρυγιακοῖς, quo loco de Marſya agit. Meminit Agatharcidæ quoque Photius in excerptis ex ſeptimo Theophylacti Simocattæ, & Joſephus lib. I adverſus Apionem, ubi & egregium adducit fragmentum. Eo narrat, ut Stratonice, deſerto marito Demetrio, in Syriam venerit, ſpe nubendi Syriæ regi: ſed, eâ ſpe eluſa, bellum illi moverit, ac tandem, dum

c Agatharcides peripateticus, hiſtoricus.

d Agatharcides Cnidius lib. decimo de Aſia.

e Rerum Europiarum.

f De Phrygia.

ſomnio paret, capta ſit in Seleucia. Item, ut Ptolomæus Lagi filius, cùm ſciret, Judæos ſeptimo die feriari, Hieroſolyma nullo negotio ceperit, dum cives admittere eum malunt, quàm pugnando ſabbathum violare. Plutarchus initio parallelorum minorum citat Agatharcidem Samium in ſecundo rerum Perſicarum. Eundem hunc, ac Cnidium, eſſe exiſtimat Geſnerus [a]. Nec abnuerim, cùm inſolens non ſit, ut à gemino loco cognomen indatur: ut non uno loco hujus operis oſtendimus.

Iiſdem temporibus claruit Artemidorus, cognomento Ariſtophanius, quod nomen habuit à præceptore Ariſtophane Grammatico, uti & Diodorus, qui capſe de cauſſa ſimiliter dictus Ariſtophanius. Atque hæc res utriuſque ætatem ſatis oſtendit. Artemidorus, præter gloſſas ὀψαρτυτικὰς [b], librum ſcripſit de Doride; ut ex quarto Athenæi libro cognoſcimus.

Sub Ptolomæo Philometore etiam floruiſſe videtur Strato [c] ἱστορικὸς, Φιλίππου καὶ Περσέως τῶν Ῥωμαίοις πολεμησάντων γεγραφὼς πράξεις: ut Laertius inquit [d], qui octo enumerat Stratones. Primus eſt Iſocratis diſcipulus. Alter Theophraſti auditor, & in ſchola ſucceſſor, præceptor autem Ptolomæi Philadelphi, qui ſcholæ præeſſe cœpit Olymp. CXXIII, eamque tenuit annis XVIII, ut Apollodorus in Chronicis ſcripſit. Hic Phyſicus cognominatur, quia imprimis in ſpeculatione naturæ verſaretur. Quàm multa autem ſcripſerit, Laertius indicabit. Ea inter fuit liber *De inſomniis*, quem ſignat Tertullianus lib. de Anima cap. XLVI. Tertius eſt medicus, Eraſiſtrati ſeu diſcipulus, ſeu alumnus. Floruit autem Eraſiſtratus ſub Ptolomæo Philadelpho, teſte Euſebio in Chronicis. Quartus eſt hiſtoricus, quem tempore Ptolomæi Philometoris, & Perſei, ultimi Macedoniæ regis, vixiſſe putamus, eò quòd illud potiſſimùm bellum tractandum ſuſceperit, quod Romani cum Perſeo, & patre ejus Philippo, geſſerunt. Quintus quis ſit apud Diogenem deſideratur. Omnino aliquid deeſt. Sextus eſt poëta, [e] epigrammatum ſcriptor. Septimus, medicus antiquus, etiam memoratus Ariſtoteli, ſive Ariſtocli, prout legit Laertij interpres. Octavus vocatur Περιπατητικὸς ὁ βεβιωκὼς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Quem opus hiſtoricum de rebus inventis ſcripſiſſe, oſtendunt hæc verba Clementis Alexandrini lib. I Στρωμ. Στράτων [f] ὁ Περιπατητικὸς ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων ταῦτα ἱστόρησε. Videmus,

non

[a] In biblio-theca.

[b] Eorum, quæ pertinent ad res culinarias.

[c] Hiſtoricus, Philippi & Perſei, qui adverſus Romanos pugnarunt, geſtorū ſcriptor.

[d] In Stratone.

[e] Peripateticus, qui Alexandriæ vixit.

[f] Strato Peripateticus retulit hoc libris de rebus inventis.

non meminiſſe Laertium Stratonis geographi, quem ſub Tiberio vixiſſe dicit Suidas. Sed fortaſſe is erat quinctus, qui nunc deſideratur. Mirum verò, quod & Strato iſte Amaſenus fuiſſe dicitur. Nam Amaſenus quoque erat Strabo, & geographus quoque eſt, & ſub Tiberio vixit. Quare vel Suidas, vel librarius, Strabonem, Stratonemque, confudiſſe videtur. Sanè hoc veriſimilius ſit, quàm quod ſomniabat Franciſcus Patricius, nobilem illum geographum, quem veteres omnes Strabonem vocant, Stratonem dici oportere.

Eſt & Romanus homo, qui tẽporibus Philometoris hiſtoriam Græcè ſcripſit, sed de rebus Romanis. Eſt is A. Poſthumius Albinus, qui cum L. Licinio Lucullo conſul fuit anno Urbis IↃCII. M. Cicero in Bruto: *Nam & A. Albinus, is qui Græcè ſcripſit hiſtoriam, qui conſul cũ L. Lucullo fuit, & literatus, & diſertus fuit.* Gellius lib. III. cap. x. *Albinus, qui cum L. Lucullo conſul fuit, res Romanas oratione Græcâ ſcriptitavit.* Refert deinde, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur, quæ à gente ſuâ eſſet alieniſſima: M. Cato autem propterea eum feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Ipſum vide hoc fuſiùs narrantem ex libro Cornelij Nepotis de viris illuſtribus. Idemque legere eſt apud bonorum ſcriptorum lavernam, Macrobium, in proœmio Saturnalium. Narrat quoque id Plutarchus in Catone, ſed paullò aliter: ac pro Albino vocat Labienum. Verba ejus ſunt: Ποςομίυ Λαβίνυ γράψαντος ἱςορίας Ἑλληνιστὶ, ϗ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀκροωμένων αἰτοῦντος, εἰρωνευόμενος ὁ Κάτων ἔφη, δοτέον εἶναι συγγνώμην, εἰ τῶν Ἀμφικτυόνων ψηφισαμένων ἀναγκασθεὶς ἔγραψε. *Cùm Labienus Græcè hiſtorias ſcripſiſſet, ac veniam ab audientibus petiiſſet, Cato ridens dixit, planè veniam dari debere, ſi Amphictyonum decreto adactus ſcripſiſſet.* Priſcianus in ſeptimo citat tres verſus iſtos ex Albini lib. I rerum Romanarum:

Ille cui ternis Capitolia celſa triumphis
Sponte Deûm patuere, cui freta nulla repoſtos
Abſcondêre ſinus, non tuta mœnibus urbes.

Eſſe eiuſdem Albini, cenſet Geſnerus [a]: ſed planè ſunt junioris Albini: qui verſibus illis triplicem ſignat Pompei ex tribus orbis partibus triumphum: ex Africa unum de Hiarba: alterum ex Hiſpania de Sertorio: tertium ex Aſia de Mithridate, ac piratis.

[a] *In biblioth.*

Cap.

Cap. XXI.

Ptolemæus Euergetes, qui & κακεργέτης, rex idem, atque hiſtoricus. Apollodorus grammaticus. Vulgata in Athenæo lectio firmata. Mnaſeæ tres, Patrenſis, Berytius, Colophonius. Demetrius Scepſius. Argumentum operis, quod Τρωικὸν διάκοσμον inſcripſit. Metrodori quatuor, Scepſius, Chius, Lampſacenus, & Athenienſis. Menecrates quinque. Ariſtodemi Niſæi duo. Alij illuſtres grammatici Niſæi. Ariſtodemus Alexandrinus. Ariſtodemus Elienſis. Herodicus Crateteus. Clitomachi liber de ſectis.

A ſexto Ptolomæo accedo ad filium ejus Ptolomæum Phyſconem, qui & Euergetes ſecundus vocatur. Eſt is Πτολεμαῖος a ὁ ἕβδομος Αἰγύπτου βασιλεύσας, ὁ αὑτὸν μὲν Εὐεργέτην ἀνακηρύττων, ὑπὸ δὲ Ἀλεξανδρέων κακεργέτης ὀνομαζόμενος: ut de eo loquitur Athenæus lib. xii. Dicitur ſcripſiſſe ἱστοριῶν b βιβλία κδ'. Ὑπομνήματα vocat Athenæus lib. ii. Πτολεμαῖος c δὲ ὁ Εὐεργέτης, βασιλεὺς Αἰγύπτου, εἷς ὢν Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν, ἐν δευτέρῳ ὑπομνημάτων γράφει οὕτως. Atque ut hic ſecundi meminit libri, ita primum citat libro x, ſeptimum lib. ii, octavum libro vi, nonum in ix, duodecimum libro xiv. ubi loquitur de regiis palatiis, quæ ſunt Alexandriæ, & animalibus, quæ ibi nutriuntur.

Sub hoc Euergete ſecundo floruit Apollodorus Athenienſis, Aſclepiadis filius, grammaticus, primus verſuum autor, qui τραγιάμβων nomine cenſentur. Siquidem & hic unus ex diſcipulis fuit Ariſtarchi grammatici, & Panætij philoſophi, ut Suidas teſtatur. Exſtant ejus bibliotheces, ſive de Deorum origine, libri tres. Sed præterea Chronica ſcripſit. Diogenes Laertius in Empedocle: Ἀπολλόδωρος d δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς φησίν. Ejus operis etiam meminit in Thalete, item Lucianus in Macrobiis, Gellius lib. xvii. cap. iv. Clemens Alexandr. lib. i. Στρωμ. atque alij multi. Ex Athenæo etiam diſcimus, ſcripſiſſe περὶ e τῶν Ἀθήνησι ἑταιρίδων, item περὶ f κρατῆρος,

a Ptolomæus, ſeptimus Ægypti rex, qui ſe ipſum Euergetem, hoc eſt beneficum, nuncupabat; ab Alexandrinis verò Cacergetes, ſive maleficus, vocabatur.

b Hiſtoriarũ lib. [illegible]

c Ptolomæus verò Euergetes, rex Ægyptius, unus diſcipulorum Ariſtarchi, in ſecundo commentariorum ſcribit hoc pacto.

d Apollodorus verò Grammaticus in Chronicis.

e De ſcortis, quæ erant Athenis.

f De cratere.

τῦφος, ut vulgò quidem legitur ῥυσειδὶν, adhæc περὶ νεῶν καταλόγου [a], & περὶ [b] ἐτυμολογιῶν, item τὰ περὶ Σώφρονος, qui non libri erant de Sophrone, ſed libri interpretantes Sophronem: ut bene Caſaubonus [c] in Athenæum obſervat. Eorũ cõmentariorũ librum IV citat Ariſtophanis ſcholiaſtes ad Veſpas. Apollodori hujus meminit quoque Joſephus lib. II contra Apioné, ubi ait, ex eo conſtare, nihil riſu dignum ab Antiocho Epiphane inventum eſſe in templo Hieroſolymitano, cùm illud vaſtaret. Nec rara illius mentio ſcholiaſtis: ex quibus Pindari interpres ejus meminit in od. I Olymp. & in od. X Nem. Diſtinguere verò ab hoc oportet Apollodorum Artemitam, Parthicorum ſcriptorem, qui de Hircania & Bactriana, accuratiùs multò, quàm alij, ſcripſerunt. Eum Athenæus quoque citat ἐν δ' Παρθικῶν. De lectionis hujus veritate ambigit vir ſummus. Sed Strabonis locus, quem dixi, ſcrupulum tollit. Alij quoque multi hoc nomine fuerunt, quos commemorare longum eſſet: & ſcripſit de iis commentarium Scipio Tettus.

Phyſconi ſimiliter æqualis fuit Mnaſeas: quando & iſte, ut ait Suidas [d], diſcipulus fuit Ariſtarchi, qui Phyſconem docuit, ut antè diximus. Neque ignoto, fuiſſe etiam Mnaſeam Berytium, quem de arte dicendi, & verbis Atticis, ſcripſiſſe, idem Suidas ait: item Mnaſeam Colophonium, aut Locrum, qui Pægnia edidit, teſte Athenæo in ſeptimo. Verùm obſcuri ſunt iſti præ Mnaſea Patatenſi, vel Patrenſi: cujus crebra adeò mentio apud veteres: ut omnino veriſimile ſit, non alium à Suida intelligi, quàm Patrenſem, cùm nulla addatur nota διακριτικὴ [e]. Mnaſeas hic ſcripſit περίπλουν, ut vocat Athenæus lib. VIII, Μνασέας inquit, Πατρεὺς ἐν τῷ περίπλῳ [f]: ſive περιήγησιν, ut eſt apud Stephanum in Ἐγχελᾶνες, ubi Mnaſeam ἐν γ' περιηγήσεως [g] citat. Idem περὶ Ἀσίας [h] ſcripſit, ut ex ejuſdem Athenæi lib. VIII conſtat. Sed imprimis celebrantur ejuſdem Εὐρωπιακά, unde locum adducit Suidas in Περξιδίκη, primum librum citat Arpocration in Ἱππεία: tertium autem Athenæus in XII, item Fulgentius Planciades voce *Veſpillones*. Meminit Mnaſeæ etiam Fl. Joſephus lib. I contra Apionem, ubi eum Judæorum quoque mentionem facere ait. Item Arnobius lib. III adverſus gentes.

Num & memorandus nobis Demetrius Scepſius? Diſcipulus is Cratetis, & Ariſtarchi fuit: ut Strabo dicit lib. XIII.

Unde

a *De catalogo navium apud Homerum.*
b *De origine vocabulorũ.*
c *Lib. 7. cap. 6.*
d *In Eratoſthene.*
e *Qua ab aliis diſtinguat.*
f *Μνασέας Patrenſis in periplo.*
g *Lib. tertio de orbis deſcriptione.*
h *De Aſia.*

Unde de ætate liquet. Sed an Demetrius hic, quem Grammaticum Strabo appellat, etiam inter hiſtoricos qualecunque nomen mereatur, non injuriâ aliquis in dubium vocet. Scripſit quidem Τρωικῶ διακόσμου a libros, quod etiam Strabo refert: & Stephanus in Σιλίνδιον ex iis citat librum XVI, Athenæus libro III meminit decimiquinti libri, & vigeſimiſexti, & alibi quoque alios laudat. Sed opus hoc propriè erat commentarius in eam partem Iliados B. quâ recenſet copias Troianas. Interea verum eſt, eo commentario retuliſſe, quo genere eſſent duces Troiani, quæ ipſi, quæ majores geſſiſſent, quales illæ gentes atque urbes forent, quibus præeſſent: ut hiſtoricum & geographicum fuerit opus. Meminit hujus ſcriptoris etiam Harpocratio in Ἀδράστεια. Fuit vir dives, ac nobilis, & admodum φιλόλογος, ut Laertius dicit, qui eum undecimo loco refert inter viginti illuſtres Demetrios. Continuò de eodem adjungit, ut provexerit Metrodorum Scepſium, unde hujus Metrodori ætatem cognoſcimus. Fuit iſte Metrodorus poſtea legatus Mithridatis Eupatoris ad Tigranem, qua de re plura Strabo lib. II. Eſtque idem ille, qui à Romanorum odio cognomen invenit, interque alia Romanis objecit, quòd Volſinios propter duo millia ſtatuarum expugnaſſent. Auctor Plinius lib. XXXIV. cap. VII. Hujus Metrodori libros περὶ ἀλειπτικῆς b citari video ab Athenæo lib. XII. Sed nihil ejus hiſtoricum invenio. At alibi idem Athenæus meminit Metrodori hiſtorici. Eſt is Metrodorus Chius, cujus Troica laudat. Fuit præterea Metrodorus Lampſacenus, familiaris Anaxagoræ philoſophi, qui Olymp. LXX floruit, juxta Euſebium in Chronicis: ac, ut idem ait, mortuus eſt Olymp. LXXIX. Metrodori hujus ex omnigenâ Phavorini hiſtoria meminit Laertius in Anaxagora. Fuit quoque Metrodorus Athenienſis, ſectâ Epicureus. Ejus ætas inde liquet, quòd diſcipulus, ac familiaris fuit Epicuri, eandemque ac ille meretricem Leontium amârit: cujus rei etiam Joannes Sareſberienſis meminit lib. VII de nugis curialium cap. XI. Præit verò Laertius, qui & ſeptennio ait ante Epicurum eſſe defunctum. At Epicurus eſt mortuus Olymp. CVII. quo tempore Philippus, Alexandri M. parens, duodecimum regnabat annum. Quæ Metrodorus iſte ſcripſerit, ex eodem Laertio diſcere eſt. Nos ea prætterimus, quia

a *Ordinationis copiarum Troianarum.*

b *De ratione inungendi athletas, & aliis ad magiſtrum gymnaſii pertinentibus.*

nihil ad hiſtoriam faciunt.

Ariſtarchi quoque diſcipulus fuit Menecrates Niſæus, teſte Strabone in XVI. Verba ejus adducemus, cum de filio illius Ariſtodemo dicetur. Videndum verò, an hic ſit Menecrates iſte, cujus hiſtoriam de Nicæa Bithyniæ citat Plutarchus in Theſeo. Res eo obſcurior eſt, quia patriam non addit. At præter Niſæum quatuor celebrantur hujus nominis. Unus medicus Syracuſius, de cujus faſtu multa Athenæus in VII, pauca item Suidas. Alter poëta Comicus, cuius fabula Μανέκτωρ, ἢ Ἑρμιονεύς, Suida teſte. Tertius Menecrates Epheſius, quem carmine de re ruſtica ſcripſiſſe, auctor eſt Varro lib. I Rei Ruſt. cap. I. Eſtque idem Menecrates poëta, ex quo ſe profeciſſe ſcribit Plinius in VIII Hiſt. Nat. Quartus eſt Menecrates Xanthius, qui Troiam ab Ænea Achivis proditam fuiſſe, tradidit: ut refert Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I. Antiq. Rom. Hujus Lyciaca citant Stephanus in Αρτύμνησος, & Antonius Liberalis, Metamorph. XXXV.

Etiam ſub Euergete ſecundo, & poſt eum, floruit Ariſtodemus: quippe qui filius ſit Menecratis ejus, qui Ariſtarchum audivit, ipſeque etiam Ariſtarchi fuerit diſcipulus. De poſteriori auctor ſcholiaſtes in od. VIII Nem. Ἀριστόδημος [a] δ' ὁ Ἀριστάρχου μαθητής. De Menecrate parente auctor Strabo lib. XIV. qui etiam docet, fuiſſe Niſæum, & præter eum fuiſſe item alterum Ariſtodemum, itidem Niſæum, ſed juniorem, quippe qui docuerit Pompeium Magnum. Verba Strabonis ſunt iſta: Ἄνδρες δὲ γεγόνασιν ἔνδοξοι Νυσαεῖς, Ἀπολλώνιός τε ὁ Στωικὸς φιλόσοφος τῶν Παναιτίου γνωρίμων ἄριστος, καὶ Μενεκράτης Ἀριστάρχου μαθητής· καὶ Ἀριστόδημος ἐκείνου υἱός, οὗ διηκούσαμεν ἡμεῖς ἐσχατογήρω νέοι παντελῶς ἐν τῇ Νύσῃ, καὶ Σώστρατος δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, καὶ ἄλλος Ἀριστόδημος, ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὁ παιδεύσας Μάγνον τὸν Πομπήιον, ἀξιόλογοι γεγόνασι γραμματικοί. ὁ δ' ἡμέτερος, καὶ ἐρητόρευε, καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ, καὶ ἐν τῇ πατρίδι δύο σχολὰς συνεῖχε, πρωὶ μὲν τὴν ῥητορικήν, δείλης δὲ τὴν γραμματικὴν σχολήν· ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τῶν Μάγνου παίδων ἐπιστατῶν ἠρκεῖτο τῇ γραμματικῇ σχολῇ. *Nyſa illuſtres protulit viros, Apollonium, Stoicum philoſophum, Panatij auditorum optimum, & Menecratem, Ariſtarchi diſcipulum; & Ariſtodemum, eius filium (quem nos iam decrepitum audivimus Nyſæ, admodum adoleſcentes) item Soſtratum, huius filium, item alium Ariſtodemum,*

a Ariſtodemus, Ariſtarchi diſcipulus.

buius

huius conſobrinum, qui docuit Pompeium Magnum. Hi omnes egregij fuerunt grammatici: noſter etiam rhetoricam docuit, & in Rhodo, atque in patria, duas ſcholas habuit: ita ut mane rhetoricam, veſperi grammaticam tractaret: ſed Romæ, filiis Pompeij præfectus, grammaticâ ſcholâ fuit contentus. " Ex his colligimus, priorem Ariſtodemum vixiſſe temporibus Ptolomæi Euergetæ ſecundi. Nam fuit diſcipulus Ariſtarchi, qui ſub Ptolomæo Philometore floruit, ut antea dictum. Alter verò, qui Pompeij liberos docuit, vixerit circa Olymp. CLXXVIII. Nam Pompeius natus fuit anno ſecundo Olymp. CLXVIII, initium verò belli Pompeiani, quod liberi Pompeij poſt patris obitum continuarunt, incidit in annum tertium Olymp. CLXXXII. Ex quibus tempus conjectare non eſt difficile. Fuit & Ariſtodemus ὁ Ἀλεξανδρεὺς memoratus ſcholiaſtæ Pindari in od. I Iſthm. item Ἀριστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur eſt dicere, cujus Ariſtodemi ſit collectio fabularum, de qua Plutarchus in parallelis minoribus, cap. XXXV. ubi ex tertia congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Idem judicium eſto de libris Ariſtodemi περὶ εὑρημάτων [a], quorum meminit Clemens in primo Στρωματ. Item, de epitome Ariſtodemi τῆς καθόλου [b] Ἡρωδιανοῦ πρὸς Δαναὸν, de qua Suidas. Meminêre Ariſtodemi etiam Varro lib. IX de L. L. & Tertullianus lib de anima cap. XLVI.

[a] *De rerum inventione.*
[b] *Univerſa doctrina Herodiani ad Danaum.*

Quemadmodum verò horum ætatem perſpicimus ex eo, quod Ariſtarchi fuerint diſcipuli: ita cognoſcimus, eâdem ætate vixiſſe Herodicum Crateteum; eò quòd à præceptore Cratete hoc cognomen acceperit. Nam Crates erat æqualis Ariſtarchi: imò gravis inter Grammaticos iſtos diu contentio fuit, ut Suidas teſtatur, quem vide in *Crates*, & *Ariſtarchus*. Sed an Herodicus iſte hiſtoricum quid ſcripſerit, minùs evidens eſt. Sanè κωμῳδούμενα [c] ejus non multùm ad hiſtoriam. Scripſit & de paraſitis: quod opus magis hujus loci erit, ſi eo vitas & dicta factaque paraſitorum conſignavit. Puto nec aliena ab hiſtorico fuiſſe argumento ejus σύμμικτα [d] ὑπομνήματα. Omnium verò iſtorum meminit Athenæus.

[c] *De iis, quæ ad comœdiam pertinent.*
[d] *Miſcellanea.*

Clitomachus quoque his temporibus ſcripſit libros de ſectis, quorum primum citat Laertius in Ariſtippo. Sed neque an

opus hoc hiſtoricum propriè fuerit, dicere poſſim. De ætate verò ſatis arbitror liquere. Nam Carneadis auditor fuit, floruitque circa Olymp. CLXII. cujus anno quarto obiit magiſter ejus Carneades, ut Apollodorus in Chronicis ſcripſit, & ex eo Laertius in Carneadis vita. Clitomachi verſum citat Stobæus ſerm. CIII. Vide, ſis, quæ de Clitomacho ſcripſere, Laertius in vita ejus, Stephanus in Καρχηδών, & Suidas in Clitomachus.

Cap. XXII.

Publius Rutilius Rufus. Quo uſus ſit genere dicendi. Eius orationes, & libri de Vita ſua, in quibus & hiſtoria de bello Numantino. Hiſtoria Græcè ab eo ſcripta. Eius exilium. Livij vulgaris ſcriptura refellitur, veraq́ lectio, præeunte Corrado, indicatur. Mutia, *Græcorum feſtum. Quanti exulem Rutilium fecerint Aſiatici. Quàm fortiter exilium tulerit. Artemidorus Epheſius. Artemidorus Daldianus. Eius ætas. Artemidorus Cnidius. Artemidorus Ariſtophanius. Artemidorus alius tempore Traiani. Iterum de Aſclepiade Myrleano. Eius περιήγησις gentium Hiſpanarum. Aſclepiades Ægyptius. Ægyptiaca huius eſſe, non Myrleani. Alexander Cornelius Polyhiſtor. Eiuſdem captivitas, manumiſſio, mors miſera, & fœdum commentum de Moſo muliere, quæ leges tulerit Iudæis. Varia eius ſcripta. Elogium eius ex Clemente, & Suida.*

Octavus è Ptolomæis fuit Lathyrus: cujus tempus eſt tripartitum. Nam primùm ipſe imperium Ægypti habuit: hinc, eo ejecto, regnavit mater Cleopatra cum juniore filio Alexandro: poſtremò, dejecto Alexandro ob interfectam Cleopatram, Lathyrus iterum regno reſtitutus fuit. Primis, mediiſque temporibus floruit Nautius, ut quibuſdam vocatur, vel, quod verum ejus prænomen eſt, Publius, Rutilius Rufus, qui cum C. Mallio conſul fuit anno ab V. C. ſexcenteſimo quadra-

quadrageſimo nono, Olympiadis CLXVIII anno IV. Hic, licet homo eſſet Romanus, tamen inter hiſtoricos Græcos etiam nomen profitetur ſuum, ut poſtea liquebit. Fuit orator, pro illis temporibus, bonus. Ait Tullius in Bruto, *in quodam triſti & ſevero genere dicendi verſatum, fuiſſeq; naturâ vehementem & acrem, multâ operâ, multâque induſtriâ: quæ erat propterea gratior, quòd idem magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat.* Addit deinde, *Sunt eius orationes multæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panætij auditor, prope perfectus in Stoicis.* Ex orationibus ejus, quas multas fuiſſe, Tullius hoc loco ait, duæ ab antiquis celebrantur: una de modo ædificiorum, de qua Tranquillus in Auguſto [a], & Val. Max. lib. II. cap. III. altera pro L. Cærucio ad populum, ex qua verba pauca Diomedes adducit lib. I. Nec orator modò, philoſophus, ac juriſconſultus, quod Cicero hîc dicit; ſed hiſtoricus etiam fuit. Scripſit enim libros de Vita ſua, quorum ſæpius meminit Soſipater lib. II. Item hiſtoriarum libros, quos laudant Velleius Paterculus lib. II, Gellius lib. I. cap. XVI, & Plutarchus in Pompeio. Multa ex iis in Iberica ſua tranſtulit Appianus, ut ipſe teſtatur. Ex quo etiam diſcimus, complexum iis fuiſſe hiſtoriam belli Numantini, in quo ipſe tribunus militârat ſub conſule P. Cornelio Scipione Africano Æmiliano. Meminit ejuſce rei & Suidas in Ῥυτίλιος. Eum verò, cùm Græcis literis eruditus eſſet, ut ait Tullius, libros etiam Græcè ſcripſiſſe, indicat Athenæus in quarto, Ῥυτιλίῳ [b], inquit, τῷ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Ac ne alium ab eo, de quo dicebamus, putes, addit operâ Apicij cujuſdã (non ejus, qui Tiberij ætate vixit, ſed hujus fortaſſe avi) in exilium fuiſſe ejectum. Quod probè convenit cũ illo in epitoma Livij lib. LXX. *P. Rutilius, vir ſummæ innocentiæ, qui legatus C. Marij proconſulis à publicanorũ iniuriis Aſiam defenderat, inviſus equeſtri ordini, penes quẽ iudicia erant, repetundarum damnatus in exilium miſſus eſt.* Quamquam verum non eſt, quod hîc dicitur, Rutilium Marij proconſulis in Aſia fuiſſe legatum. Nec enim unquam Marius in Aſiam proconſul fuit miſſus: etſi P. Sulpicius, ſeditioſus tribunus pl. legem tulerit, ut pro Sylla Marius adverſus Mithridatem mitteretur. Sed nec ivit Marius, quia, ut Sulpitij factum reſcivit Sylla, cum infeſto exercitu ex Campania Romam venit,

[a] *Cap. 89.*

[b] *Rutilio, qui hiſtoriam Romanã Græca ſcripſit lingua.*

ac Sulpicij, & Marij factionem, Urbe expulit. Nec ſi in Aſiam iſſet, hoc multum ad rem faceret: quia ante legem eam Sulpicij Rutilius jam erat damnatus. Nam legem iſtam Sulpicius tulit, P. Cornelio Syllâ Felice, & Q. Pompeio Rufo Coſſ. anno ab V. C. IↃCLXVI. At quadriennio ante in exilium actus eſt Rutilius, C. Claudio Pulchro, & M. Perpennâ coſſ. Nec tamen Livij tam errorem hunc puto, quàm librariorum, qui, ut Sebaſtianus Corradus non immeritò ſuſpicatur, ex *Mutij* fecere *Marij*, poſteaque, cùm prænomen huic Caio fuiſſe ſcirent, etiam Q. in C. commutarunt. Favent huic coniecturæ verba Aſconij in III contra Verrem: *Q. Mutius Aſiam ſingulariter rexerat: adeò ut dies feſtus à Græcis in honorem eius conſtitueretur, qui diceretur Mutia.* Et imprimis in Divinationem: *Q. Mutij Scævolæ quæſtor Rutilius Rufus damnatus eſt, quòd cum prætore conſenſerit ſuo, ne publicani aliquid agerent in provincia ſua. quo cognito, equites Romani (nam tum ante Syllana tempora iudicabant) damnarunt eum. Hic eſt Mutius, in honorem cuius Aſiani diem feſtum Mutia nominabant.* Prudenter itaque Aſiam potiſſimùm exilij ſedem delêgit: cui quàm gratus fuerit, oſtendunt verba hæc Valerii Maximi lib. II cap. X: *Aſiam petenti omnes provinciæ illius civitates legatos ſeceſſum eius opperientes obviam miſerunt. Exulare aliquis hoc loco, an triumphare iuſtiùs dixerit?* Quàm fortiter exilium tulerit, argumento eſt, quòd (ut Fabius refert libri XI cap. I) *revocante eum L. Syllâ, manere in exilio maluit.* Unde & Ovidius [a] de eo:

[a] *De Ponto lib. I. eleg. 4.*

Et grave magnanimi robur mirare Rutili,
Non uſi reditus conditione dati.

Et Seneca lib. de providentia cap. III: *Infelix eſt Rutilius, quòd qui illum damnaverunt, cauſſam dicent omnibus ſeculis? quòd æquiore animo paſſus eſt ſe patriæ eripi, quàm ſibi exilium? quòd Syllæ dictatori ſolus aliquid negavit, & revocatus non tantùm retro ceſſit, ſed longiùs fugit?* Idem dicit initio epiſt. XXIV, & LXXIX. Sed & vide eum ſexto de beneficiis cap. XXXVII. Conſenuiſſe eum Smyrnæ, literis intentum, Oroſius ait lib. V. cap. XVI. Unde & de eo Ovidius [b]:

[b] *Ibid. m.*

Smyrna virum tenuit, non Pontus, & hoſtica tellus.

A Romano homine venio ad Græcos. Primus ſit Artemidorus Epheſius, qui ut Marcianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit κατὰ τὴν ρξθ' Ὀλυμπιάδα, hoc eſt Olympiade CLXIX, quo

tempore

tẽpore, Ptolomæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater eius Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro, qui totus in matris erat poteſtate. Periplum ſcripſit libris undecim, ut ibidem à Marciano dicitur. item initio operis, Ἀρτεμίδωρος [a] ὁ Ἐφέσιος γεωγράφος ἐν ἕνδεκα τοῖς τῆς γεωγραφίας βιβλίοις τὸν περίπλουν, ὡς ἂν ἦν μάλιστα δυνατὸν, συνέγραψεν. Eius decimum τῶν γεωγραφουμένων citat Athenæus lib. VIII, Stephanus in Χαλκίτης laudat librum XI, ut alibi librum I. II. III, item ἐπιτομὴν [b] τῶν ἕνδεκα. Nec alius eſt Artemidorus, cuius ſæpius meminit Strabo lib. III. etſi patriam non addit. Uti nec lib. XV, ubi Artemidorũ in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Præter γεωγραφούμενα etiam Ἰωνικὰ ὑπομνήματα [c] ſcripſit, quorum meminit Athenæus lib. III. Fuit & alter Artemidorus, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum reſpicias, uti convenit: nam materno genere erat Daldianus. Eſt is, cuius ὀνειροκριτικὰ exſtant, opus vaniſſimum, ſed eruditum, ut multa bona philologi inde haurire poſſint. Vixit is temporibus Antonini Pij, ut cognoſcere eſt ex lib. I. cap. XXVIII, ubi ſcribit, ſe nôſſe quendam, qui ludis ab Antonino in honorem patris Hadriani actis, viſus ſibi ſit cæcus factus, poſteaque victor evaſerit. Item eiuſdem libri cap. LXVI, ubi noviſſe ſe ait, qui Adriani certamine decertaturus viſus ſibi ſit in balneo non invenire aquam, poſteaque multatus, & è certamine ſit ejectus. Fuit præterea Artemidorus Cnidius, Theopompi Cnidij filius: quos ſuâ ætate, hoc eſt Auguſti & Tiberij temporibus vixiſſe, Strabo ait lib. XIV. ubi illuſtres eius inſulæ viros recenſet. Eſt & Artemidorus Ariſtophanius, qui, præter gloſſas ὀψαρτυτικὰς, etiam volumen de Doride ſcripſit. Prioris operis meminit Athenæus lib. IX, & XIV. Poſterioris, libro IV, ubi ſecundum eius operis citat. Non dubium, quin Ariſtophanius dicatur ab Ariſtophane Byzantio, magiſtro ſuo. Quare fuerit æqualis Ariſtarchi, qui & ipſe diſcipulus fuit Ariſtophanis; ut uterque vixerit ſub Philometore. Etiam Artemidorus philoſophus Traiani tempore fuit: cuius elogium apud Plinium eſt lib. III epiſt. XI ad Julium Genitorem. Sed omnes ejus nominis recenſere longum ſit.

a Artemidorus Epheſius, geographus, undecim geographia libris periplum, quã optimè potuit, perſcripſit.

b Compendium undecim librorum.

c Ionicos cõmentarios.

Quod ſi Suidas audiri meretur, cum Aſclepiadem Myrleanũ tempore Pompeij Magni Romæ ait docuiſſe: ad hæc eum etiam tempora referre oportebit. Coniecturam noſtram ſuperius ad *Cap. 18.*

P attuli-

attulimus; nempe duos Aſclepiadas fuiſſe, quos Suidas confuderit. Quod ſi non diſplicet, dicemus Aſclepiadem Myrleanum juniorem his temporibus vixiſſe. Ac fortaſſe eſt junior hic quoque, quem Strabo lib. III ait in Turditania, Hiſpaniæ regione, docuiſſe Grammaticen. Ubi quoque addit, edidiſſe deſcriptionem gentium, quæ iis in terris eſſent. Sed Ægyptiaca Aſclepiadæ, ex quibus dicebamus ab Athenæo citari librum ſexageſimum, ea etſi Myrleani à nonnullis eſſe credantur, tamen non falſo nos ſuſpicati ſumus, illa alterius eſſe. Sunt enim Aſclepiadæ Ægyptij. Ægyptius ille tum non obverſabatur: ſed meminit ejus Suidas in Ἡραΐσκος: ubi dicit eum, cùm in patriis, hoc eſt Ægyptiis ſacris, verſatiſſimus eſſet, ſcripſiſſe hymnos in Deos Ægyptios. Addit præterea, edidiſſe commentarium de omnium religionum conſenſu: adhæc hiſtoriam Ægyptiacam de rebus Ogygiis, quâ profitebatur, ſe complecti non minùs, quàm tres annorum myriadas. Non dubium igitur, quin Ægyptius ille, non Myrleanus Aſclepiades, ab Athenæo intelligatur.

Minimè verò prætereundus nobis Alexander Cornelius, cognomento Polyhiſtor, qui multa, & philologica, & hiſtorica, reliquit. Floruit Olympiade CLXXIII, qua in Ægypto iterum imperabat Ptolomæus Lathyrus, bellumque in Græcia gerebat Lucius Sylla. De hoc Alexandro ita ſcribit Suidas: *Alexander Mileſius, qui & Polyhiſtor, & Cornelius cognominatur, propterea quòd captus Cornelio Lentulo fuit venditus, eiusq; pædagogus factus eſt, & poſtea manumiſſus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ conſumtis; quod ubi eius uxor audivit, laqueo vitam finivit. Fuit verò grammaticus, Cratetis diſcipulus: & libros ſcripſit innumeros, & de Roma libros quinque, in quibus ait, Hebræam fuiſſe mulierem Moſo nomine, cuius ſcriptum ſit lex Hebræorum.* Hæc Suidas. Sed quod Alexandrum facit Mileſium, in eo repugnat Stephanus, ſive Hermolaus Byzantius in Ethnicis, ubi eum natum dicit Cotyaëi, civitate Phrygiæ eius, quæ ἐπίκτητος, vel Helleſpontia, vel etiam Minor, appellatur. Ibidem dicitur fuiſſe filius Aſclepiadæ, ac ſcripſiſſe περὶ ᵃ παντοδαπῆς ὕλης τεσσαράκοντα δύο λόγους. Nam ne hunc Aſclepiadæ filium alium à Polyhyſtore putem, facit, quod ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος ᵇ. Multa quoque idem adducit paſſim, quæ ſcripſit: ſed quædam eorum pertinuiſſe

a *De omnigenis rebus libros quinquaginta duos.*
b *Multiuga ſcientiæ grammaticus.*

nuiſſe ad illos omnigenæ hiſtoriæ libros, planè cenſemus. Nominat *a* verò Φρυγιακά, ſive περὶ Φρυγίας, cuius operis etiam meminit Plutarchus de Flum. Item *b* περὶ Βιθυνίας, de quâ ab eo fuiſſe ſcriptum, etiam auctor nobis Etymologus in Κύζικον. Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum, de Aſia, Paphlagonia, Syria, Cypro, ponto Euxino, Europa. item περὶ *c* τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Primum Κρητικῶν advocat Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV. Athenæus quoque lib. XI citat ἐν τρίποδι. Plutarchus penè initio libri de Muſica ſcripſiſſe librum ait, quo Phrygios Muſicos collegit. Adhæc edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα *d*, ſive περὶ *e* Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laertius in Pythagora: poſteriori Clemens Alex. lib. I Στρωμ. & Cyrillus lib. IX adverſus Julianum. Idem Clemens lib. I. citat librum περὶ Ἰουδαίων *f*: uti quoque Euſebius lib. IX de præparat. Euang. Ubi & illuſtre eius elogium habemus. Sic enim de eo ſcribit: Συνάδει δὲ τούτοις ὁ πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος, πολύνους ὢν καὶ πολυμαθὴς ἀνὴρ, τοῖς τε μὴ πάρεργον τὸν ἀπὸ παιδείας καρπὸν πεποιημένοις Ἕλλησι γνωριμώτατος. *Concinit iſtis Alexander polyhiſtor, vir acutus, & variæ ſcientiæ, atque iis notiſſimus, qui non dicis cauſſâ & perfunctoriè fructum cepere ex ſtudiis.* Etiam πολυμαθέστατον γραμματικὸν *g* vocat Stephanus in Ethnicis. Et ſanè nulli obſcurum eſt, quantum illi debeat Plinius ipſe: quippe quem toties ad partes advocet in Hiſtoria naturali. Meminit quoque Chalcidius commentario in Timæum Platonis.

a *Voce* Γάλλος.
b *Voce* Κοηγιόπολις.
c *De locis, quorum meminit Alcman.*
d *Commentaria Pythagorica.*
e *De ſymbolis Pythagoricis.*
f *De Iudæis.*
g *Grammaticum variæ admodum eruditionis.*

CAP. XXIII.

Theophanes Leſbius hiſtoricus. Quanto patriæ fuerit ornamento, atque ut iiſdem libertatis fuerit cauſſa. Filius eius Aſiæ procurator. Sed nepotibus huius obfuit memoria proavi. Dionyſius grammaticus, quomodo & Thrax, & Alexandrinus, & Rhodius dici potuerit. Apollonius Tyrius. Alij ὁμώνυμοι. Demetrius Magnes. Vulgata Ciceronis lectio defenſa, uti & Laertij. Dinarchi quatuor.

PTolomæo Lathyro ſucceſſit in regno filius Ptolomæus Auletes. Quo in Ægypto regnante, magnum imprimis

 Magni

Magni Pompeij Romæ nomen fuit. Floruit his temporibus Theophanes Leſbius: quippe qui Pompeio familiaris fuerit, atq; in expeditionibus pleriſq; comes. Meminit ejus Plutarchus in Pōpeio: itē Strabo lib. XI. & imprimis XIII: ubi inter illuſtres Mitylenæos, qui ſuâ vixerint ætate, reponit τὸν συγγραφέα Θεοφάνη a, ac porrò de eo ſic ſcribit: Οὗτος δὲ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ὑπῆρξε, καὶ Πομπηΐῳ τῷ Μάγνῳ κατέστη φίλος, μάλιστα διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτὴν, καὶ πάσας συγκατώρθωσεν αὐτῷ τὰς πράξεις· ἀφ᾽ ὧν τήν τε πατρίδα ἐκόσμησε, τὰ μὲν δι᾽ ἐκείνου, τὰ δὲ δι᾽ ἑαυτοῦ, καὶ ἑαυτὸν πάντων Ἑλλήνων ἐπιφανέστατον ἀνέδειξεν. *Hic in rep. etiam verſatus eſt, & uſus Magni Pompeij amicitiâ, ſuam ob virtutem in omnibus præclaris facinoribus ſocium ſe ei præbuit: ac partim Pompeij, partim ſuâ ipſius operâ, patriam ornavit, ſeque omnium Græcorum illuſtriſſimum præſtitit.* Nec patriæ ornamento ſolùm fuit, quod Strabo hic dicit; ſed libertatem etiam eidem impetravit, quod Plutarchus teſtatur in Pompeio, item Velleius Paterculus lib. II. *Horum* (Rhodiorum) *fidem Mitylenæorum perfidia illuminavit; qui M'. Aquilium, alioſq;, Mithridati vinctos tradiderunt: quibus libertas, in unius Theophanis gratiam, poſtea à Pompeio reſtituta eſt.* De filio Theophanis ſic ibidem ſcribit Strabo: Υἱὸν ἀπέλιπε Μάρκον Πομπήϊον, ὃν τῆς Ἀσίας ἐπίτροπον κατέστησέ ποτε Καῖσαρ ὁ Σεβαστός· καὶ νῦν ἐν τοῖς πρώτοις ἐξετάζεται τῶν Τιβερίου φίλων. *Filium reliquit M. Pompeium, quem quondam Auguſtus Cæſar Aſiæ procuratorem conſtituit: hodie inter primos Tib. Cæſaris amicos cenſetur.* Sed ſcribebat iſta Strabo anno V. C. IↃCCLXXI. qui Tiberij annus erat quartus. Verùm anno V. C. IↃCCLXXXVI. qui Tiberij fuit XIX, (quo tempore Pompeius iſte, ut videtur, jam fato conceſſerat) memoria Theophanis multum poſteris nocuit. Sic enim ſcribit Tacitus in actis eius anni, quem dixi: *Etiam in Pompeiam Macrinam exilium ſtatuitur, cuius maritum Argolicum, ſocerum Laconem, è primoribus Achæorum, Cæſar adflixerat. Pater quoque, illuſtris eques Romanus, ac frater prætorius, cùm damnatio inſtaret, ſe ipſi interfecere. Datum erat crimini, quòd Theophanem Mitylenæum, proavum eorum, Cn. Pompeius inter intimos habuiſſet: quodque defuncto Theophani cæleſtes honores Græca adulatio tribueret.*

a *Theophanē hiſtoricum.*

Pompeij tempore etiam Romæ, Suida teſte, docuit Dionyſius cognomento Thrax, patriâ Alexandrinus: ſed Rhodius

vulgò,

vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. De quo ita Strabo lib. XIV: Διονύσιος [a] ὁ Θρᾷξ, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τὰς Ἀργοναύτας ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μέν· ἐκαλοῦντο δὲ Ῥόδιοι. Ariſtarchi fuit diſcipulus, variaque grammatica, & ſyntagmatica, & commentaria ſcripſit, ut ait Suidas. Inter ea hiſtoricum opus erat περὶ Ῥόδου [b], cuius meminit Stephanus in Ταρσός. Ab hoc Dionyſio Thrace, uti & ab ejus præceptore Ariſtarcho, Homerum fuiſſe habitum Athenienſem, ſcribit Plutarchus in vita Homeri.

His quoque temporibus fuit Apollonius Tyrius. De quo Strabo lib. XVI: Ἐκ Τύρου δὲ Ἀντίπατρος, καὶ μικρὸν πρὸ ἡμῶν Ἀπολλώνιος, ὁ τὸν πίνακα ἐκθεὶς τῶν ἀπὸ Ζήνωνος φιλοσόφων, καὶ τῶν βιβλίων. *Tyrius etiam fuit Antipater, &, qui paullò antè tempora noſtra fuit, Apollonius, is qui tabulam ſcriptorum Zenonis, & philoſophorum eius ſecta, edidit.* Opus hoc Apollonij plurium fuiſſe librorum, argumento eſt, quòd Ἀπολλώνιον [c] τὸν Τύριον ἐν πρώτῳ περὶ Ζήνωνος citat Laertius lib. VII. Stephanus in Χαλκοτόρειον, etiam laudat Ἀπολλώνιον [d] τετάρτῳ χρονικῶν. Sed utrùm idem, an alius, ille ſit Apollonius, haut facile dictu puto. Nam præter hunc Tyrium, eſt etiam Apollonius Alexandrinus, de quo ſuprà dictum: eſt item Apollonius Aphrodiſeus, ἀρχιερεὺς [e], καὶ ἱστορικὸς, Suida teſte, qui ſcripſiſſe dicit, Περὶ [f] Τραλλέων, item Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ [g], item Καρικά, quod opus ſæpe citat Stephanus. Eſt etiam Apollonius ὁ εἰδογράφος [h], quem Pindari ſcholiaſtes citat in od. II Pythiorum. Eſt Ἀπολλώνιος ὁ λογιστικὸς [i], cuius Diogenes meminit in Thalete. Eſt Apollonius Nyſæus, philoſophus Stoicus, Panætij auditorum optimus: de quo Strabo lib. XIV. Eſt Apollonius Alabandenſis, cognomento Molon, quem Cicero adoleſcens audivit primum Romæ, deinde in Aſia, ut ipſe refert in Bruto: ſcriptor celebratus etiam Fabio lib. III cap. I, Suetonio in Julio cap. IV. Joſepho lib. II. contra Apionem, ubi & quædam de Judæis mentitum dicit. Et ne ſic quidem omnes dixi: ut oſtendet Meurſij ſyntagma de Apolloniis.

Præterea Demetrius Magnes tum vivebat, quod colligo ex Ciceronis verbis lib. VIII ad Att. epiſt. XI. ubi ait, *Memini librum tibi afferri, à Demetrio Magnete ad te miſſum,* περὶ ὁμονοίας [k]. Ecce, diſertim ait, recordari ſe eius temporis, cùm Demetrius Magnes mitteret librum quendam ſuum ad Pomponium Atticum.

a *Dionyſius verò Thrax, & Apollonius Argonauticorũ conditor, Alexandrini fuerunt, ſed nominati ſunt Rhodij*

b *De Rhodo.*

c *Apollonium Tyrium in primo de Zenone.*

d *Apollonium in quarto Chronicorũ.*

e *Summus ſacerdos, & hiſtoricus.*

f *De Trallenſibus.*

g *De Orpheo, & eius ſacris.*

h *Odarum ſcriptor.*

i *Supputator.*

k *De concordia.*

ticum. Fuit igitur Attici, & Ciceronis æqualis. Sed de nomine libri, quem miſerat Demetrius, controverſia eſt. Vulgò legitur *περὶ ὁμονοίας* a. Quod rectum puto. Nam ſcripſit hanc epiſtolam Cicero, cùm jam Pompeius ex Italia fugiſſet, & Cæſar per Apuliam Brunduſium tenderet. Hoc argumentum epiſtolæ clamat. Nil mirum igitur, ſi Cicero, qui omnia ſua conſilia ad pacem & concordiam dirigebat, librum petierit de concordia tractantem. Nec enim eo tempore ſe junxerat Pompeianis; ſed quieſcebat: quippe qui dicat, literas ſe accepiſſe à Cæſare, quibus ſcribebat, gratiſſimum ſibi eſſe, quòd quieſceret. Alia etiam in hanc ſententiam ibidem legere eſt. Denique omnem ſcrupulum tollunt verba Ciceronis ſequentia: *Eum mihi velim mittas. Vides, quam cauſſam mediter.* Hoc eſt, Cùm cupiam mihi librum tranſmitti de concordia ſcriptum: facilè vides, & me aliquid de concordia meditari, eâ ſpe, ut animos civium meorum ab hoc civili bello quàm maximè dehorter. Hæc faciunt, ut planè diſſentiam ab erudito viro, Philippo Mauſaco, qui in notis ſuis ad Harpocrationē pro *ὁμονοίας* legendum putat *ὁμωνύμων*. Nempe quia Demetrius Magnes ediderat etiam librū hiſtoricum, ſeu philologicum de iis ſcriptoribus, qui eodem nomine appellarentur. Græcè is inſcribebatur, *περὶ* b *ὁμωνύμων ποιητῶν, καὶ συγγραφέων*, ut conſtat ex Athenæo extremo lib. XIII. Ac meminit quoque Laertius in Zenone. Sed non video, quid utilitatis opus hoc adferre ei potuerit, qui meditaretur aliquid ad pacem inter cives componendam. Quarè vulgata lectio ſollicitari minimè debet. Uti neque apud Laertium in Thalete, ubi legitur, *Δημήτριος* c *ὁ Μάγνης περὶ συνωνύμων*. Malebat Caſaubonus *περὶ ὁμωνύμων* d. Sed de utriſque ſcripſerat Demetrius. Nam & apud Plutarchum in Demoſthene ſcriptum eſt, *Δημήτριος* e *ὁ Μάγνης ἐν τοῖς περὶ συνωνύμων*. At magis eidem Caſaubono aſſentio, cùm *f* apud Dionyſium Halic. in Dinarcho legere jubet, *Δημήτριος* g *ὁ Μάγνης, ὃς ἔδοξε πολυΐστωρ, ἐν τῇ περὶ τῶν ὁμωνύμων πραγματείᾳ*. Ubi vulgò legitur *Δῆμος*. Quomodo verò hoc opus tractare ſoleat Demetrius Magnes, oſtendit fragmentum ibidem adductum de quatuor Dinarchis; uno, oratore Athenienſi; altero, qui fabulas Cretenſes collegerat, & explicârat; tertio, genere Delio, utroque antiquiori; quarto, ſcriptore libri de Homero.

a *De concordia.*

b *De eiuſdem nominis poëtis, ac hiſtoricis, ſive & aliis ſcriptoribus.*

c *Demetrius Magnes de nominibus idē ſignificātibus.*

d *De habentibus idem nomen.*

e *Demetrius Magnes in libris de vocabulis idem ſignificantibus.*

f *Notis in Strabonem*

g *Demetrius Magneſius, qui polyhiſtor cenſebatur, in cōmmētatione de iis, qui idē nomen habuerunt.*

Cap.

CAP. XXIV.

Timagenes. Plures eius nominis. Aſinius Pollio Trallianus. In dubium vocatur, quod à Suida ſcriptum fuit, Aſinium poſt Philochorum compendium feciſſe hiſtoriæ Atticæ Philochori. Poſidonius Apameenſis. Athenæi ἁμάρτημα μνημονικόν. Panætius comes erat Scipionis Æmiliani, cũ ad Ptolomæum Phyſconem legatus eſſet. Quando Romam venerit Poſidonius. Suidæ lapſus, Poſidonios duos, Apameenſem & Alexandrinum, confundentis. Tertius Poſidonius, Olbiopolita. Qua trium iſtorum Cicero uſus ſit magiſtro. Quomodo Apameenſem illum ſui temporis ſcriptorem vocet Strabo, cùm Poſidonius, Pompeij ac Iulij; Strabo, Tiberij tempore vixerit. Caſtor Rhodius. Thallus. Duo Caſtoris cognomenta, φιλορωμαῖος, & Sacondarius. Genus eius, fortuna, & cædes. Ciceroni pro Deiotaro lux. Didymus. Vnde χαλκέντερος, & βιβλιολάθης vocatus. Quantum librorum numerum ſcripſerit, quantum item Origenes. Cur hic dictus συντακτικός. Didymi elogium. Non videri auctorem brevium ſcholiorum in Odyſſeam. Alter Didymus, itidem Alexandrinus. Tertius eius nominis. Cononis ætas, commentatio, ſtylus.

PTolomæus Auletes in regno ſucceſſores habuit liberos ſuos, Ptolomæum Dionyſium, XIII annorum puerum, cuius juſſu poſtea Pompeius M. interfectus fuit, & Cleopatram, Julij Cæſaris primùm, poſteaque M. Antonij amaſiam: quæ cùm quadriennium imperâſſet cum fratre, ſola poſtea annis rexit ſeptendecim. Horum præcipuè temporibus vixit Timagenes, regij argentarij filius, Alexandrinus orator, qui ſub Pompeio Magno bello-captus, Romam à Gabinio deductus eſt, & à Fauſto, Syllæ filio, redemtus, Romæ docuit, cùm ſub ipſo Pompeio, tum etiam Cæſare Julio, & triumviris, ac ulterius

rius fortaſſe. Teſtis Suidas, qui & mortis genus commemorat, & multa ſcripſiſſe ait. Mox verò addit: *Timagenes hiſtoricus,* περίπλουν *totius maris libris quinque deſcripſit.* Inde ſubiicit: *Timagenes, ſive Timogenes, Mileſius hiſtoricus, & orator, ſcripſit de Heraclea Pontica, & doctis clariſque illius urbis viris libros* V, *& epiſtolas.* Timagenis iſtius, quem περίπλουν maris ſcripſiſſe dicit, patria non apponitur: credo, quia non ſatis perſpectum haberet, idemne eſſet ac Mileſius hiſtoricus, an Alexandrinus orator; quem multa ſcripſiſſe, dicit, ſed quæ illa ſint, non dicit. Ejus quidem, quem ſub Pompeio, Julioque, & triumviris, vixiſſe dicebam, meminit etiam Suetonius in Auguſto. Adhæc Strabo lib. IV. & Plinius lib. III Hiſtor. Nat. Item Flavius Joſephus lib. II contra Apionem, ubi inter eos adducitur hiſtoricos, qui agnoſcunt, Antiochum Epiphanem, cùm Hieroſolymitanum templum ſpoliaret, nihil in eo vidiſſe, quo nomine riſum gentibus Judæi deberent. Cæterùm alia etiam hiſtorica, ab alterutro, præter ea, quæ Suidas nominat, ſcripta eſſe, ex Stephano liquet in Μιλύαι, ubi citatur Τιμαγένης α περὶ τῶν βασιλέων.

a *Timagenes in primo de regibus.*

Etiam, Suida [b] auctore, ſub Pompeio Magno Romæ, Timagenis ſcholâ ſuſceptâ, docuit Aſinius Pollio Trallianus: ſed idem, Cæſare Dictatore, imprimis floruit. Scripſit epitomen Atthidis Philochori, dicta & facta memorabilia Muſonij philophi, epitomen Diophanis Georg. lib. III, ad Ariſtotelem de animalibus lib. X, deque bello civili inter Pompeium, & Cæſarem. Satis verò mirari non poſſum, quid impulerit Aſinium, ut ſcriberet epitomen Atthidis Philochori, quando ipſe auctor contexuerat epitomen Atticæ ſuæ hiſtoriæ, ut diſertim à Suida ſcriptum eſt in Φιλόχορος. An meliùs hoc Philochoro ipſo præſtiturum ſe putavit Aſinius? An error eſt Suidæ, qui cùm reperiſſet Atticæ epitomen nomine Aſinij eius, qui in compendium redegerat, non expreſſo, Philochorum ipſum grande ſuum de rebus Atticis opus paucis conſtrinxiſſe crediderit? Sanè hoc veriſimilius puto.

b *In* Πωλίων.

Tempore belli Pompeiani, ac ſub Julij Cæſaris principatu, floruit etiam Poſidonius Apameenſis. Sed non leviter obſtare huic ſententiæ videtur, quòd apud Athenæum lib. XII legere ſit: Ποσειδώνιος ὁ ὑπὸ Στωικὸς συναποδημήσας Σκιπίωνι τῷ Ἀφρικανῷ κληθέντι

c *Poſidonius Stoicus, qui Scipionem, cognomine Africanum, Alexandriam comitatus fuit, quique ipſum (Ptolemæum ſeptimum, ſive Phyſconem) viderat, ita ſcribit octavo hiſtoriarum libro.*

κληθέντι εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ θεασάμενος αὐτὸν (Πτολεμαῖον ἕβδομον) χάριν ἐν ἑβδόμῃ τῶν ἱστοριῶν ὄντος. Equidem multum metuo, ne memoria fallat Athenæum. Ait, Poſidonium Stoicum fuiſſe comitem Scipionis Æmiliani in legatione eâ, quâ cum Sp. Mummio, & L. Metello, à Senatu miſſus fuit in Ægyptum, atque Orientem, ut regum ſociorum regna luſtraret. Accidit hoc C. Claudio Pulchro, & M. Perpena coſſ. anno Urb. Cond. IↃCXXIV, anno uno ante obitum Scipionis huius, Olympiadis CLXII anno III. Sed quo minùs tum Poſidonium Scipionis eâ in legatione comitem fuiſſe putem, illud compellit, quòd Plutarchus in Apophthegmatis dicat, in comitatu habuiſſe Panætium, & quinque ſervorum familiam. A quo proximè abeſt Valerius Max. lib. IV. cap. III. ubi ſcribit, ſeptem ſervis ſequentibus officio legationis functum eſſe. Quare omnino puto, in legatione eâ non fuiſſe Poſidonium Stoicum, ſed Panætium Stoicum. Et firmat hanc ſententiam quoque Suidas, cùm Poſidonium Apameenſem dicit veniſſe Romam, conſule M. Marcello. Hoc eſt totis octoginta poſt legationem eam annis. Nam fuit Marcellus cónſul cum Ser. Sulpicio, anno ab V. C. IↃCCIII, altero anno ante bellum Pompeianum. Eſt verò is annus ſecundus Olympiadis CLXXXII. Juvat etiam Strabo lib. XVI. quo loco de Apamea, Syriæ urbe, agens, ita ſcribit, Ἐντεῦθεν [a] δ' ἐστὶ Ποσειδώνιος ὁ Στωικὸς, ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς φιλοσόφων πολυμαθέστατος. Sunt verò à conſulatu Marcelli uſque ad quartum Tiberij annum anni LXVIII. Ut à legatione Scipionis in Ægyptum uſque ad tempus, quo Strabo hæc ſcribebat, ſint anni CXLVIII. Poſidonij hujus hiſtorias citat Plutarchus in vita Marcelli, & Paulli Æmilij. Item Athenæus, qui alios quidem libros alibi, ſed librum ejus trigeſimum ſextum citat in XI, atque etiam quadrageſimum nonum lib. IV. Fuere verò libri in univerſum LII. quibus complexus fuit, quæ conſecuta ſunt poſt illa, quæ Polybius ſcripſit. Hoc etiam oſtendunt verba iſta Suidæ: Ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν μετὰ Πολύβιον ἐν βιβλίοις νγ. Neque ignoro, Suidam iſta ſcribere de Poſidonio Alexandrino, quem Zenonis Cittienſis diſcipulum fuiſſe, ipſe agnoſcit, & multò ante eum ex Hippoboto tradiderat Laertius [b]. Sed manifeſtus eſt iſte, ſive Suidæ, ſive librarij, error. Nam Zeno Κιτιεὺς vixit initio belli, quod cum Tarentinis, & Pyrrho

[a] Ex hac urbe eſt Poſidonius Stoicus, vir philoſophorũ noſtri temporis eruditiſſimus.

[b] In Zenone.

rege, geſtum fuit: teſte Gellio lib. XVII cap. ult. hoc eſt Olymp. CXXIV. Quod etiam Laertius confirmat. Quippe jam ſenem fuiſſe ait Olympiade CXXX. Ex quo colligimus, circa hanc Olympiadem etiam vixiſſe Zenonis diſcipulum Poſidonium Alexandrinum. Ab initio verò belli Tarentini, ad initium belli Numantini, quod Polybius deſcripſit, intermedij ſunt anni centum, & quadraginta. Ergo jam deceſſerat Poſidonius Alexandrinus multò ante natum Polybium. Quomodo igitur incipere inde hiſtoriam ſuam potuit, ubi deſierat Polybius? Accedit auctoritas Athenæi lib. VI, ubi hiſtorias iſtas non Alexandrino, ſed Apameenſi tribuit. Sic enim ſcribit a: Ποσειδώνιος δ' ὁ Ἀπαμεὺς ἐν τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. Sollemnia igitur errat Suidas, cùm ejuſdem nominis ſcriptores confundit. Quod ad ſtylum Poſidonij Apameenſis attinet, is ornatus atque elegans erat, Strabone teſte lib. III. Imò, ut ibidem dicitur, interdum ſcriptor ille συνενθουσιᾷ b ταῖς ὑπερβολαῖς. Cujus rei luculentum exemplum adfert, verba ejus de metallis Hiſpanicis. Hæc veriſimile eſt citari ex eo hiſtoriarum libro, quo prodidit, M. Marcellum, cui minimè ignota erat Hiſpanici metalli bonitas ac copia, àb Celtiberis exegiſſe tributum talentorum ſexcentorum: ut idem Strabo c narrat ex Poſidonio. De hiſtorico igitur Poſidonio ſermo ei eſt. Alexandrinus verò Poſidonius alia ſcripſerat. Ælianus quidem d citat Poſidonij Stoici librum de inſtruendis aciebus. Credo is erit Alexandrinus. Et illius eſſe puto, quæ paſſim ex ejus nominis ſcriptore adfert Laertius. Ut & librum de heroibus ac dæmonibus, cujus meminit Macrobius lib. I Satur. cap. XXIII. Præter verò iſtos fuit alius Poſidonius, itidem hiſtoricus, patriâ Olbiopolita, qui Atticas hiſtorias libris IV ſcripſit: item Libyca libris XI, item de regione Tyriâ, adhæc de Oceano, & alijs, quæ juxta eum ſunt, atque alia nonnulla. Auctor Suidas. Sed iſte quando vixerit, non ſatis liquet. Cicero non uno loco Poſidonio quodam ſe magiſtro uſum indicat. Nam lib. I de Natura Deorum ait, *Et principes illi, Diodorus, Philo, Antiochus, Poſidonius, à quibus inſtituti ſumus.* Et in primo de Fato, *Quadam etiam Poſidonius, pace magiſtri dixerim, comminiſci videtur.* Initio verò libri I de Finibus etiam familiarem ſuum vocat. Quis iſte Poſidonius fuerit, præteriit induſtria maximi Turnebi in commentariis

a *Poſidonius Apameenſis libro vigeſimo tertio hiſtoriarum.*

b *Poëtico quaſi furore rapitur.*

c *Lib. 3.*

d *Lib. de militaribus ordin. cap. 1.*

mentariis ad eum locum. Franciſcus Fabricius, qui eruditè Ciceronis vitam pertexuit, Apameenſem vocat. Quod cur verum putem, non levia adducunt. Primùm video, Suidam ſcribere, Poſidonium Apameenſem Rhodi habuiſſe ſcholam. At Plutarchus a dicit, Ciceronem Rhodi audiviſſe Apollonium Molonis, & Poſidonium philoſophum. Nec obſtat, quod Cicero in Bruto Molonis quidem meminit, Poſidonij non item. Nam ibi refert, quibus uſus ſit dicendi magiſtris: quos inter Poſidonius iſte non fuit. Sed in philoſophia Stoica ab eo factus eſt exercitatior. Sanè Suidas vocat philoſophum Stoicum, & Athenæus nunc τὸν φιλόσοφον, nunc τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς b appellat. Imò Plutarchus diſertè, præceptorem ejus appellat Poſidonium philoſophum. Denique tempus convenit. Nam ab eo tempore, quo Cicero in Aſia, ac Rhodi, Græcis utebatur magiſtris, ſunt ad conſulatum M. Marcelli, quo Poſidonius ille Romam venit, anni tantùm ſeptem & viginti: ut omnino Poſidonius, quem Cicero Romæ audivit, Apameenſis ille eſſe videatur. Dicat aliquis, ab extremis Syllæ temporibus, quibus Cicero Poſidonium audiit, uſque ad tempus illud, quo Strabo iſtud ſcribebat, eſſe annos centum, & viginti ſex: Strabonem verò dicere eum ſui temporis ſcriptorem. Eſt ſanè hoc intervallum ingens, ſed non tantum tamen, ut, ſi Apameenſis ille ad grandem pervenit ætatem, & Strabo iſta ſcribebat jam ſenex, illius ſenectus hujus pueritiam attingere non potuerit. Et notum quoque eſt, quam laxè uſurpare ſoleant Græci ſuum illud καθ' ἡμᾶς c. Vel exemplo ſit locus Strabonis lib. XVII, ubi ſecundo Euergetæ; qui & Phyſcon dicebatur, Lathyrum ſucceſſiſſe ait, ac deinde ſubjungit, Τούτου δ' ὁ Αὐλητὴς ὁ καθ' ἡμᾶς, ὅσπερ ἦν τῆς Κλεοπάτρας πατήρ. Atqui à morte Ptolomæi Auletæ uſque ad quartum Tiberij annum ſunt anni LXVII. Hoc verò ſpatium ab eo, quo Poſidonius Apameenſis Romam venit, uno duntaxat anno vincitur. Uti verò illud καθ' ἡμᾶς e uſurpat Strabo, de Ptolomæo Aulete agens: ſimiliter illo potuit uti de Poſidonio Apameenſi: fortaſſe & multò juſtiùs, quando propiùs hic attigiſſe potuit tempora Tiberij. Nam poſtquam Romam venit Poſidonius, annos fortean multos ſuperfuit: quod de Aulete dici non poteſt: quem deceſſiſſe anno uno ante bellum civile, hoc eſt proximo, poſtquam Apameenſis

Q 2 Poſido-

a *In vita Cic.*

b *Stoicum.*

c *Noſtris temporibus.*

d *Lathyro autem, ætate noſtra, Auletes, Cleopatra pater.*

e *Temporibus noſtris.*

Poſidonius Romam venerat, anno, ſatis ex antiquis hiſtoricis conſtat.

Etiam ſub Julij Cæſaris principatu floruit in Aſiâ Caſtor Rhodius, quem aliqui Galatam vocarunt, quia in Galatia vixerit. Puto autem, eundem eſſe, cujus meminit Plinius lib. XX Hiſtoriæ Naturalis, ac Stephanus in Ethnicis voce Βοσπορία. Nobilis chronographus fuit, atque eo nomine Tatiano [a] etiam celebratus, & ante eum Fl. Joſepho, qui in ſecundo contra Apionem libro eum hiſtoricis annumerat, ex quibus conſtet, Antiochum Epiphanem in templo Hieroſolymitano à ſe ſpoliato haut quicquam reperiſſe, propter quod Judæi à nationibus rideri mereantur. Maſſilienſis primùm fuit orator, ſi Suidæ credimus, qui & auctor eſt, ſcripſiſſe libros V, ſive, juxta alios libros IX de epicherematis, item de perſuadendo libros II, adhæc artem dicendi. Sed hiſtorica ejus, quorum idem meminit, ſunt iſta, libri duo de Babylone, liber de Nilo, item χρονικὰ ἀγνοήματα [b], quæ etiam Apollodorus citat lib. II. & fortaſſe Auſonius Carm. XXIII in profeſſores Burdigalenſes:

Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis. —

Nam cum imprimis ſoleat in temporibus peccari, eò quòd ejuſdem nominis principes confundantur: planè eſt veriſimile, Caſtorem illo opere unius nominis reges diſtinxiſſe. Scripſit præterea, eodem teſte, περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων [c]: ex quo opere deſumſit ea Euſebius, quæ in Chronicis paſſim de illis refert, qui mare obtinuerunt. Caſtorem hunc, atque item Thallum, diligenter tractâſſe hiſtoriam, auctor eſt Africanus, & ex eo Euſebius lib. X præparat. Euangel. cap. III. Impenſiùs ſemper fauiſſe Romanis, indicat cognomen Φιλορωμαῖος: cujus meminit Suidas. Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam lib. XII vocatur Saocondarius. Refert ibidem, fuiſſe generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem, una cum uxore fuiſſe interemtum. Suidas cauſſam hanc cædis addit, quòd ſocerum eſſet criminatus apud Julium Cæſarem. Itaque videri poſſit hic eſſe idem Caſtor, adverſus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero apud Cæſarem. Sed obſtat, quod Caſtor iſte Deiotari fuit nepos: & vocatur adoleſcens, quâ ætate tam multa ſcripſiſſe minimè fit veriſimile. Verba Ciceronis [d] ſunt: *Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum, & impium, qui*

[a] Orat. adverſus gentes.

[b] De ignoratione temporum.

[c] De iis, qui imperio maris ſunt potiti.

[d] Orat. pro Deiotaro.

qui nepos avum in diſcrimen capitis adduxerit, adoleſcentiæque ſuæ terrorem iniecerit ei, cuius ſenectutem tueri & tegere debebat. Cicerone autem quis meliùs iſta nôſſe potuit, qui cauſſam Deiotari adverſus Caſtorem egit? Num igitur Strabonem, & Suidam, erraſſe dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potiùs ſtatuendum, Caſtorem illum, de quo Cicero loquitur, eſſe filium Caſtoris illius, de quo Strabo, & Suidas? Saltem illud extra controverſiam ponimus, Caſtorem nepotem, de quo Tullius, eſſe filium Caſtoris chronographi, qui cum genere eſſet humili, ſolâque fortaſſe eruditione, & facundiâ commendabilis, (Maſſilienſem rhetorem priùs fuiſſe, tradit Suidas) regis gener factus eſt. Hoc indicant clarè illa Ciceronis verba: *Vos veſtrâ ſecundâ fortunâ, Caſtor, non poteſtis ſine propinquorum calamitate eſſe contenti. Sint ſanè inimicitiæ, quæ eſſe non debebant. Rex enim Deiotarus veſtram familiam abiectam, & obſcuram, è tenebris in lucem vocavit. Quis tuum patrem antè, qui eſſet, quàm, cuius gener eſſet, audivit?* Solùm ſcrupulus relinquitur, utrum Caſtorem interemerit Deiotarus. Strabo, & Suidas, patrem dicunt: & fortaſſe hinc inimicitiæ inter avum, & nepotem. Sed Suidas dicit, Caſtorem occiſum, quòd detuliſſet Deiotarum apud Cæſarem. Hoc, puto, Suidas hauſerat ex veteribus. Atqui nepos accuſavit avum apud Cæſarem. Ergo nepotem occidiſſe videtur. Dicam, quod ſentio. Puto, ſcriptores iſtos poſſe conciliari inter ſe. Nam, ut Deiotari ſervus iſte, qui adverſus dominum cauſſam Romæ dixit, fuit à Caſtore juniore præmiis corruptus, atque ad accuſandum dominum impulſus; quod Cicero initio orationis ſuæ teſtatur: ita Caſtor hic parentis ſui inſtinctu potuit feciſſe, quod fecit. Sed nepotis ſolùm meminit Tullius, quia is Romæ erat, ut Cicero ipſe indicat: & eò iverat ad avum atrociſſimi criminis accuſandum. Sanè non nepotem ſolùm, ſed ſimiliter generum, fuiſſe Deiotaro infeſtos, veriſimile facit, quòd Tullius, cùm dixiſſet, abjectam obſcuramque Caſtoris familiam à Deiotaro in lucem eſſe productam; nec antè notum fuiſſe ejus parentem, quàm gener eſſet regius: continuò ſubjungat; *Sed quamvis ingratè, & impiè, neceſſitudinis nomen repudiaretis: tamen inimicitias hominum more gerere poteratis, non ficto crimine inſectari, non expetere vitam, non capitis arceſſere.* His mihi non nepotem tantùm, ſed etiam ge-

nerum regis perſtringere videtur. Quod ſi eſt, fuerit tum Caſtor chronographus etiamnum in vivis: eumque, credo, interemerit Deiotarus, cùm cognoviſſet, ab eo, & filiâ ſuâ, nepotē eſſe Romā miſſum ad ſe accuſandum apud Cæſarem, quaſi inſidias vitæ ejus ſtruxiſſet, cum ad ſe divertiſſet. Hoc enim imprimis crimen eſt, cujus Deiotarus reus erat. Et ſperabat cùm gener, tum nepos regius, ſe, pro illo inſidiarum crimine patefacto, hoc mercedis relaturos, quòd in regno eſſent ſucceſſuri loco filij, cui regnum Cæſar conceſſerat. Hoc poſterius illa Ciceronis verba judicant: *Omnia tu Deiotaro, Cæſar, tribuiſti, cùm & ipſi filio nomen regium conceſſiſti.*

Julij Dictatoris, & triumvirorum temporibus, & paullò etiam ulteriùs, vixit quoque Didymus, Didymi ſalſamentarij filius, teſte Suida, & Heſychio Mileſio. Χαλκέντερον [a] vocant Ammianus Marcellinus lib. XXII, Hieronymus epiſt. ad Marcellum, & Rufinus in Hieronymum. Id verò nomen accepit ab aſſiduo labore, ac indefeſſo ſcribendi ſtudio. Nam edidiſſe dicitur libros ter mille, ac quingentos. Ita Suidas, cui de numero hoc præit Athenæus lib. IV. Sed alterum hic ei cognomen tribuit. nam à Demetrio Trœzenio *βιβλιολάθαν* ait vocatum, quaſi dicas oblivionem librorum: nimirum, quia ſæpe nec eorum meminiſſet, quæ ipſe ſcripſiſſet. Seneca epiſt. LXXXVIII etiam librorum numerum auget. Nam quater mille eum edidiſſe ait. Et tamen ſic quoque ab Origene vincetur: qui libros ſcripſit ſexies mille: unde Συνταξικὸς [b] vocabatur. Illuſtre Didymi elogium habemus apud Macrobium lib. V Saturn. cap. XII. ubi dicitur, *Grammaticorum omnium, qui ſunt, quique fuerint, inſtructiſſimus.* Cæterùm cujuſmodi pleraque fuerint, quæ tractabat, Senecæ hæc verba oſtendunt, eâ, quâ dixi, epiſtolâ: *In his libris* Didymi *de patria Homeri quæritur; in his de AEnea matre verâ; in his, libidinoſior Anacreon, an ebrioſior, vixerit; in his, an Sappho publica fuerit; & alia, quæ erant dediſcenda, ſi ſcires.* Inter tam multa verò etiam librum integrum edidit de civitate Caballo: ut auctor eſt Stephanus in Ἀγάθυρσοι. Quod opus planè hiſtoricum fuiſſe arbitror. Uti & quæ adverſus Jubam regem ſcripſit: quorum meminit Suidas in *Iubas*. Unde liquet, etiam vixiſſe ſub Auguſto. Tum enim floruit Iuba hiſtoricus, ut poſtea dicemus. Alia etiam hiſtorica ſcripſiſſe, oſten-

[a] *Æneis inteſtinis præditum.*

[b] *Compoſitor librorum.*

oſtendunt tam multa, quæ veteres ex eo Grammatici adducunt. Exſtant hodie ſub Didymi nomine ſcholia in Odyſſeam, quæ, ſeu Tzetzæ, ſeu alterius ſint, ſaltem Didymi eſſe non poſſunt, cùm in iis ipſe Didymus citetur. Præterea ſub ejus nomine habemus proverbia cum Tharræi proverbiis conjuncta. Adagiorum Didymi meminere Tzetzes Chil. VIII Hiſtor. CLIX. & Photius cod. CCLXXIX, ubi ex Helladij Beſantenoitæ χρηστομαθειῶν libris refert, decem proverbiorum libros à Didymo ſcriptos fuiſſe. Nec pauca Didymi legas in ſingulis Geoponicorum libris, quos Dionyſius Uticenſis, aut Caſſianus Baſſus Scholaſticus collegit, & Conſtantino Cæſari nuncupavit. Neque nihil Didymo debent Collectanea ex Apſyrto, Hierocle, Theomneſto, & aliis mulomedicis. Attamen omnia, quæ dixi, Didymo iſti tribuere non auſim, quandoquidem & alter Didymus fuit, itidem Alexandrinus, & Grammaticus, quem Probabilia, & de Orthographia, & alia ſcripſiſſe, auctor eſt Suidas. Ex quo etiam diſcimus, fuiſſe præterea Didymum, Heraclidæ filium, qui & grammaticus fuit, & egregius Muſicus: cumque eo nomine Neroni Cæſari gratiſſimus eſſet, magnas ſibi opes paravit. Atque idem teſtatur, fuiſſe alium grammaticum ejus nominis, cognomento Claudium, qui de Thucydidis in analogia erratis ſcripſit: item epitomen Heraclionis, & alia quædam.

Iiſdem temporibus floruiſſe cenſeo Cononem, qui libellum quadraginta narrationum è veterum ſcriptis collegit, eumque dicavit Archelao Philopatori regi, ut Photius ait. Nam rex iſte inter eos fuit, qui Antonium triumvirum adverſus Auguſtum ſecuti in Aſia fuerunt: quantum ex Dione, Strabone, & aliis, colligere poſſum. Narrationes Cononis paucis conſtrinxit Photius tmem. CLXXXVI. Pertinent verò ad tempus μυθικὸν a καὶ ἡρωικόν. Ex hujus libris non pauca in ſua παραδόξων b ἐθῶν συναγωγῇ exſcripſerat Nicolaus Damaſcenus; ut idem Photius narrat tmem. CLXXXIX. De ſtylo ejus ita idem judicat, Attico illum ſermone uti, eſſeque ταῖς c τε συνθήκαις, καὶ ταῖς λέξεσι χαρίεντά τε καὶ ἐπαφρόδιτον: interim habere aliquando quiddam συνεστραμμένον d, καὶ ἀποκεχωρηκὸς τοῖς πολλοῖς.

a *Fabuloſum, ſive heroicū.*
b *Admirabilium morum collectione.*
c *Compoſitione & dictione gratioſum ac venuſtum.*
d *Contortū, & à vulgi cognitione remotum.*

ATQUE

ATQVE hæc dicta ſunto de hiſtoricis iſtis, qui fuerunt temporibus imperij Perſici, vel ſub Alexandro M. aut ejus ſucceſſoribus: ex quibus à Ptolomæis diutiſſimè in Ægypto regnatum fuit. Quippe horum imperium demum defecit in morte Cleopatræ, Antonij amaſiæ: poſt quam Ægyptus in provinciam ab Auguſto redacta eſt. Jure igitur operis noſtri de hiſtoricis Græcis primus ibi deſinet liber, ubi omnimodis Græcorum deſiit imperium. Jure etiam novum ibi initium faciemus, ubi in Romano imperio cœpit μοναρχία ac principatus Auguſti, qui cum ipſo Auguſti nomine per tot ſecula in ſucceſſores tranſmiſſus fuit. Atque eo juſtiùs illud faciemus, quia Auguſti hoc ævo, annis à principatus ejus initio non amplius viginti ſeptem, vel, ſi vulgarem ſententiam ſequi quis amet, undetriginta, nova affulſit hominibus lux, ſol ille juſtitiæ inclytus, & verè auguſta ſalutis noſtræ origo, JESVS CHRISTVS, cujus natali dividi omne ævum ſolet.

FINIS LIBRI PRIMI.

GERARDI IOANNIS VOSSII
DE
HISTORICIS GRÆCIS
LIB. II.

CAPVT I.

Parthenius Nicænus quando vixerit, & quæ ſcripſerit. Parthenius Chius. Parthenius Phocenſis. Parthenius Dionyſii. Chæremon Ægyptius. Quamdiu phœnicem vivere Chæremon putârit, atque ut veterum alij ætati eius longè minus ſpatium aſſignent. Ariſtocles Rhodius.

INitio principatus Auguſti, à quo Actiaca quoque Ægyptiorum æra incipit, floruit Parthenius, auctor elegantiſſimi libelli περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων α, qui hodie ſupereſt, ac narrationes continet collectas ex ſcriptoribus bene antiquis ac deperditis: ut vel hoc nomine gratiſſimus eſſe debeat philologiæ, & veteris hiſtoriæ ſtudioſis. Eum dicavit auctor Cornelio Gallo Forojulienſi, primo Ægypti præfecto. Quid mirum? Erat Gallus poëta egregius, & amorum minimè vacuus, quod vel ex Maronis eclogis notum eſt. At ſimiliter Parthenius, & poëta nobilis fuit, & qui amatorio ſe argumento imprimis oblectaret. Planè enim veriſimile fit, eſſe hunc Parthenium illum, quem Suidas dicit eſſe Heraclidis, & Eudoræ, ſive, ut Hermippus putabat, Tethæ filium, patriâ Nicænum, vel, juxta alios, Myrleanum: qui præter Aretes, conjugis ſuæ, encomium, ac tres libros de laudibus uxoris, aliaque nonnulla, etiam elegias in Venerem ſcripſit. Senſit item Joannes Cornarius; nec tempora repugnant.

a *De amatoriis affectionibus.*

pugnant. Nam poëta ille, ut ex eodem Suida cognoſcimus, belli Mithridatici tempore captus fuit; poſteaque ob eruditionem eſt manumiſſus: ac pervenit uſque ad tempora Tiberij Cæſaris. Quamquam majus quidem hoc videatur intervallum, quàm ut ſcriptor ille tot annos poſt captivitatem fuerit ſuperſtes. Nam à morte Mithridatis, uſque ad imperium Tiberij, anni ſunt LXXVI. Sed fortaſſe erat adoleſcens admodum, cùm caperetur, valdeque ſenex, cùm decederet. Aut hoc verum eſt, aut per Tiberij tempus intelligi debet, non quo imperare, ſed quo florere cœpit: ut cùm Rhætos, & Vindelicos vicit. Id ſpatium totis undetriginta annis minus erit. Potuit autem circa iſta tempora Tiberio aliquid dicare, unde Suidas crediderit, eum vixiſſe imperante Tiberio. Ex Parthenio hoc verſum à Marone expreſſum Gellius refert lib. XIII cap. XXV. Imò Tiberius Cæſar eum in pangendis verſibus imitari ſolet, teſte Suetonio Tranquillo. Μεταμορφώσεις ſcripſit, ut ex Plutarcho, & Euſtathio ſcitur: item Suida in Νέστωρ, ubi Parthenius hic Nicænus vocatur. Eas Metamorphoſes Ovidium ſecutum fuiſſe, per eſt veriſimile. Archelaida ejus nominat Hephæſtion: Herculem, Iphiclum, Ἀνθίππην, Delum, Epicedium in Auxithemin, & προπεμπτικὸν celebrat Stephanus: ac meminit quoque Artemidorus lib. IV ὀνειροκριτικῶν. At alius omnino ab hoc eſt Parthenius Chius, cognomento Chaos, ex Homeri, ut creditum, poſteritate unus, qui de patre ſuo Theſtore ſcripſit, teſte Suida. Alius Parthenius ὁ Φωκεὺς a, cujus meminit Stephanus in Γέτλοι, & Δικέτνοι. Alius denique Parthenius grammaticus, Dionyſij grammatici diſcipulus, cujus ætatem ex magiſtro cognoſcimus. Nam Dionyſius ille à Neronis temporibus floruit uſque ad Traianum, ut Suidas docet. Eſt, puto, hic Παρθένιος ὁ Διονυσίου b, quem ἐν πρώτῳ c περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητουμένων Athenæus citat lib. XI.

a Phocenſis.

b Parthenius, diſcipulus Dionyſii.

c In primo de vocabulis apud hiſtoricos quaſitis.

Tum quoque vivebat Chæremon Ægyptius, qui Hieroglyphica, & res Ægyptias ſcripſit. Ætatem ejus arguit, quòd Ælium Gallum Alexandriâ navigantem in Ægyptum fuerit ſecutus, ut Strabo narrat lib. XVII. Refert etiam, profeſſum fuiſſe philoſophiæ, & aſtronomiæ peritiam: ſed ob inſcitiam, & arrogantiam, ludibrio fuiſſe. Sanè vanitatem hominis oſtendunt etiam verba hæc Tzetzæ Chiliad. V Hiſt, VI.

Ὡς

Ὡς δ' ὁ Αἰγύπτιος ἱερογραμματεὺς Χαιρήμων
Ἔδειξεν ἐν διδάγμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων,
Ὁ φοῖνιξ ἓξ τοῖς ἔτεσι καὶ ἑπτακισχιλίοις
Θνήσκει, παραγενόμενος ἐν τόποις τοῖς Αἰγύπτου.
Vt autem AEgyptius ſacrarum literarum ſcriba, Charemon.
Oſtendit in diſciplinis ſacrarum literarum,
Phœnix, ſex annis & ſeptem millibus,
Moritur, cùm fuerit in locis AEgypti.

Nam quis neſcit, quanto aliter de numero annorum veteres omnes ſcripſerint? Quingentos ſolùm phœnici tribuit Herodotus lib. II. atque ita Heliopolitanos tradere addit. Similiter Ovidius lib. XV Met. Ælianus lib. VI de animal. cap. LVIII. Philoſtratus lib. III de vita Apollonij cap. XIV. Eſſeque id ſpatium maxime vulgatum, dicit Tacitus lib. VI annal. Nec multū excedit Solinus cap. XXXVI. nam ſexaginta tantùm annos addit. At Plinius etiam centenos adiicit lib. X nat. hiſt. cap. II. ubi ei annos adſignat IↃCLX. Sunt tamen, qui annos mille quadringentos ſexaginta unum vivere dicant, ut ibidē Tacitus teſtatur. Sed quanto calidius eſt mendacium Chæremonis, qui ſeptem annorum millia vivere dicit? Ex vaniſſimi hujus ſcriptoris Ægyptiaca hiſtoria quædā, quæ mentitus erat de rebus Iudaicis, adducit Joſephus lib. I. contra Apionē. eademque ibidē refellit.

Quod ſi Ariſtocles hiſtoricus, cujus Clemens meminit lib. VI Στρωμ. quemque ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν [a] citat Plutarchus in parallelis, is Ariſtocles Rhodius fuerit: ut doctiſſimus & amiciſſimus Io. Meurſius [b] ſatis probabiliter exiſtimat: omnino in eadem tempora referri debebit. Nam Ariſtoclem hunc ſuâ ætate vixiſſe, diſertim dicit Strabo lib. XIV, quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Erotianus in Lexico Hippocratico, item Varro in IX de L. L. ubi & Ariſtoclis, & Ariſtodemi, grammaticorum, obſcuras fuiſſe definitiones ait. Ejuſdem verò, ut rhetoris Rhodij, mentionem facit Dionyſius Halicarn. in Dinarcho. Etiam περὶ Ποιητικῆς ſcripſiſſe, Ammonius indicat de Differ. Verb. voce Ἐπικήδειος. Quo minùs verò, qui inter grammaticos, & rhetoras celebraretur, idem hiſtoriam ſcriberet, cauſſæ nihil video, quando à pleriſque id factum fuit, quemadmodum ex illis planum fit, quos hactenus laudavi.

a *Lib. tertio rerum Italicarum.*

b *Notis ad Ariſtoxenū.*

Cap. II.

Diodori Siculi ætas, & patria. Quomodo idem inſcripſerit opus ſuum, & argumentum illius. Lapſus eius geminus. Diuturnus Diodori labor in bibliotheca conſarcinanda. Quantum librorum eius damnum fecerimus. Diodori βίβλος νησιωτική. Quem plerique ſextum vocent Diodori. Defenditur Diodori fides adverſus Vivem; ſtylus, adverſus Bodinum.

RES interim apertior eſt de ætate Diodori Siculi. Antiquiorem paullò eſſe aliquis dicat, quia tempore Iulij Cæſaris vixiſſe; Euſebius in Chronicis tradat: atque adeò ipſe Diodorus non uno hoc loco de ſeſe teſtetur. Sed non malè propterea Suidas, qui ſub Auguſto vixiſſe dicit. Nam ad grandem pervenit ætatem, adeò ut ad medium uſque Auguſti principatum ſuperfuerit. Quod ita eſſe, optimè ex eo Scaliger [a] obſervat, quòd meminerit biſexti Romani. Nec enim id nomen obtinuit, priuſquam faſtos correxiſſet Auguſtus. Natale ei ſolum Argyrium, ſive Angyrium Siciliæ oppidum, ut quidem vulgò legitur apud Diodorum: vel potiùs Agyrium, quod verum eſſe oppidi nomen, aliorum ſcriptorum conſenſu probat princeps ætatis noſtræ geographus, Philippus Cluverius, in Sicilia ſua antiqua. Scripſit Diodorus Siculus βιβλιοθήκην ἱστορικὴν, ſive, ut Ariſtophanis ſcholiaſtes vocat, τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκην, quam veterum alij ἁπλῶς βιβλιοθήκην, vel etiam βιβλιοθήκας nominant. Βιβλιοθήκην verò appellavit, quia tractet hiſtoriam καθολικήν. Agit enim de rebus Ægyptiis, Aſſyriis, Medicis, Perſicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Conſtabat verò opus hoc libris quadraginta, quorum argumentum ipſe in præfatione recenſet. *Ex libris noſtris*, inquit, *primi quidem ſex continent res ante Troianum bellum geſtas, eaq;, quæ fabulis de ſeculo illoc prodita fuerunt: atque horum priores tres, antiquitates barbaricas; tres poſteriores, ferè Græcas comprehendunt. Vndecim verò ſequentibus res ubique locorum geſtas, à bello Troiano uſque ad Alexandri Magni mortem, deſcripſimus. Denique in tribus & vi-*

[a] *Animadverſionibus in Euſeb ad annū 1967.*

& viginti libris cæteras res geſtas retulimus, uſque ad initium belli adverſus Gallos excitati, quo Imperator C. Iulius Cæſar, cui res geſtæ Divi nomen pepererе, plurimis & pugnaciſſimis Gallorum gentibus debellatis, imperium Romanum ad Britannicas uſque inſulas prolatavit. Quod verò continuò addit, *Cuius res principio geſtæ incidunt in primum Olympiadis centeſimæ & octogeſimæ annum, archonte tum Athenis Herode:* id profectò verum non eſt, cùm initium belli Gallici in tertium ejuſce Olympiadis annum inciderit. Nihiloque verius eſt, quod ſubjungit de annis, qui intercedunt ab excidio Troiæ uſque ad tempus id, quo bibliothecam ſuam ad umbilicum perduxerat. Vide quæ de eo idem Scaliger ad Euſebium *a* notavit. Et ſanè multa adeò ſunt σφάλματα *b* Diodori in Olympiadum annis, & Romanis magiſtratibus, ut planè veriſimile ſit, corruptis ac mutilis faſtis uſum eſſe. Sanè hoc nomine non à Bodino modò vapulat: ſed ab ipſo etiam Sigonio, Stephano item Pighio, & aliis χρονογράφοις, ſæpius reprehenditur. Cætera ſi ſpectes, magna ejus φιλοπονία *c* fuit: ut qui triginta annorum operam in hanc ſe hiſtoriam impendiſſe ſcribat in præfatione ſua. Ubi &, quanto veritatis ſtudio laborârit, oſtendit peregrinatione ſuâ in Aſia, atque Europa. Nempe periculis, vel ærumnis nullis territus fuit, quò minùs loca ipſa luſtraret, de quibus ſcripturus eſſet. Utinam modò nobile adeò opus integrum ad nos perveniſſet. Nunc ex quadraginta libris ſolùm quindecim exſtant, atque item pauca ex Photio, & aliis, excerpta. Æquiori animo jacturam tantam ferremus, ſi supereſſent Beroſus, Theopompus, Ephorus, Philiſtus, Calliſthenes, Timæus, atque alij, ex quibus ſua aſſiduo labore congeſſerat Diodorus. Sed nullis libris inviti magis caremus, quàm illis, qui ſequebantur βίβλον νησιωτικὴν *d*; prout librum quinctum ipſe appellat Diodorus, quia eo de inſulis agat. Quinque enim libri, qui alteram decada proximè anteibant, fuere de imperiis Orientis: unde multum lucis accedere potuit ſacris veteris inſtrumenti libris. Neque imponere debet, quòd etiam ſextum videas citari à nonnullis. Nam fefellit eos Poggius Florentinus, qui ante hos annos CLX, poſtulato Nicolai V, magni, imò primi literarum vindicis, quinque primos tranſtulit. Siquidem is bipartitum Dionis librum primum diſcerpſit in duos: unde qui

a *Ibidem.*
b *Errata.*
c *Induſtria.*
d *Librum inſularem.*

reverâ ſecundus, hic ei tertius; qui tertius, hic illi quartus; ac par ratio in quarto, & quincto. Porrò egregium hoc Diodori opus, nec τοῖς ἔξωθεν a modò, ſed etiam Juſtino Martyri, ac Euſebio laudatum, non caruit noſtro ſeculo reprehenſoribus ſuis, ſeu rem, ſeu dictionem ſpectes. Rem ipſam culpat Ludovicus Vives, qui in quincto de tradendis diſciplinis ſcribit, nihil Diodoro eſſe nugacius: contrà profectò, quàm Plinius judicârat, qui in præfatione ſcripſerat, cùm Græcorum alij magnificis titulis ſuperbiant, Diodorum, qui ἁπλῶς βιϐλιοθήκην vocat, primum Græcorum deſiiſſe nugari. Sed videamus, quid moverit eruditum illum cenſorem, ut iniquum adeò judicium ferret. Nempe unum hoc eum impulit, quòd primis libris tradat μυθικὴν ἱστορίαν b, ſive, ut Diodorus ipſe vocat, παλαιὰν μυθολογίαν c. Atqui ipſâ hac appellatione ſatis ſe purgat Diodorus. Addé quod iſtæ heroicorum temporum narrationes pro meris fabulis haberi minimè debent. Nam verum iis argumentum ſubeſt, ſed fabulosè quædam admiſcentur. Qua in re non modò Palæphati reliquiæ lucem aliquam afferunt: ſed idem etiam comprobant, quæ de cataclyſmo, & turri Babylonicâ, prodidere Beroſus, Hecatæus, Alexander Polyhiſtor, Hieronymus Ægyptius, Mnaſeas, atque Abydenus. Nec movere debet, quòd ſcriptores hujuſmodi diſconveniant in multis: ſed cogitandum, non temere eſſe, quòd conveniant in multis. Et ſanè, cùm narrationes ejuſmodi ab historia quidem originem capiant, ſed tamen longo ævo, in iſta ingeniorum varietate & vanitate, multum ex falſo trahant: nihil mirum eſt, ſi in μυθικῇ hiſtoriâ aliquis inveniatur diſſenſus. Ut in fabula de Phineo à diis excæcato, atque ab Harpyis divexato, quas alati Boreæ filij, Zetes & Calais, cum ad eum in Argonautica expeditione divertiſſent, occiderint. Nam aliter multò, ac Apollonius, & poëtarum alij, narrat iſta Diodorus Siculus lib. IV, & diverſitatis hanc cauſſam adducit: Καθόλου d καὶ τοὺς παλαιοὺς μύθους οὐχ ἁπλῆν, οὐδὲ συμπεφωνημένην ἱστορίαν ἔχειν συμβέβηκε. Satis iſta oſtendunt, haut multò meliori fide agere potuiſſe Diodorum in rebus ab omni omnium hiſtoricorum memoriâ remotis. Neque enim diffitetur, priſci temporis hiſtoriam fabulis eſſe permiſtam, & aliter, atque aliter, de iis veteres tradidiſſe: ſed contentus eſt referre, quæ veritati maximè conſentanea

a *Scriptoribus externis, ſive gentilibus.*

b *Hiſtoriam fabularem.*

c *Enarrationem veterum fabularum.*

d *In priſcis fabulis nulla ſimplex, & per omnia cōſentiens ſibi eſt hiſtoria.*

tanea eſſe putaret: ac ne ſic quidem haberi ea vult pro uſquequaque veris: ſed ſatius putat, quomodocunque res priſcas nôſſe, quàm eas penitùs ignorare. Quemadmodum verò rem ipſam Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus in methodo hiſtoriæ. Quanto meliùs de eo cenſuit Photius patriarcha μυριοβίβλου ſuæ cap. LXX! ubi uſum ait φράσει σαφεῖ καὶ ἀκόμψῳ, καὶ ἱστορίᾳ μάλιστα πρεπούσῃ a. Addit, non affectare dictionem nimis Atticam, ſed neque devolvi ad vulgarem, & tritam dicendi formam, verùm mediocri genere gaudere. Quæ ſanè majoris, quàm Bodini judicium, fieri debere, nobiſcum fatebitur, qui vel de ſtylo judicare per ſe poſſit, vel, quàm exquiſito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat.

a *Dictione perſpicuâ, nec nimium ornata, ſed hiſtoriæ maximè convenienti.*

CAP. III.

AEtas Dionyſii Halicarnaſſenſis. Ἀντιῤῥησία Keckermanni. Quanti temporis, ac quot librorum hiſtoriam Dionyſius conſignârit. Non videri univerſis libris, ſed primis duntaxat, feciſſe nomen Antiquitatum Romanarum. Refellitur Sigiſmundus Gelenius. Dionyſii cura in obſervatione temporis, & explicatione rituum Romanorum. Stylus eius cuiuſmodi. Scripſit ipſe hiſtoriæ ſuæ compendium. Rhetoricorum eius, & Criticorum operum laus. Dionyſius Pergamenus. Dionyſius ὁ περιηγητής. Quando hic vixerit, accuratè oſtenſum. Patria eius ex Plinio indicata. Suidas emendatur. Eiuſdem de patria Dionyſii conjectura refellitur. Conciliatur idem cum Plinio. Scripſit Dionyſius hic quoque de lapidibus. Sed opus de avibus erat Dionyſii Philadelphenſis. Baſſaricorum, ſive operis de geſtis Bacchi, auctor erat Dionyſius Rhodius, qui aliis Samius. Alter Dionyſius περιηγητής, patriâ Mileſius. Dionyſius Thrax, & Dionyſius, Glauci filius, uterque Alexandrinus.

AVguſti quoque temporibus floruit Dionyſius, Alexandri filius, Halicarnaſſenſis; quod ſatis indicat Strabo, ejuſdem temporis

temporis ſcriptor. Sic enim ille libro XIV. Καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. Ac ne alium hunc Dionyſium putes, ipſe in præfatione ſcribit, in Italiam ſe veniſſe, ſimulac Cæſar Auguſtus finem impoſuiſſet bello civili, circa mediam Olympiadem centeſimam octogeſimam ſeptimam. Ut omnino aliud egerit vir eruditus *b*, cùm in ſuo de Hiſtoria opere tres eſſe ſcribit, qui acriùs in Plutarchum cenſuram exerceant, eoſque inter eſſe principem Dionyſium Halicarnaſſeum: quaſi Plutarchus non Traiani demum temporibus floruerit: Dionyſius autem vixerit ſub Auguſto, quemadmodum vidimus. Subjungit poſtea Dionyſius, ex eo tempore, quo Romam venit, uſque ad illud, quo iſta ſcriberet, exactos eſſe annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbiſque didicerit ſermonem, ac partim eruditorum hominum conſuetudine, partim lectione Porcij Catonis, Fabij Maximi, Valerij Antiatis, & aliorum, hiſtoriam iſtam ſcripſerit. Ac primùm quidem, ut unde Romani genus ſumſerint, liqueat, ea refert, quæ de Aborigenum populo, & priſcis Italiæ incolis, ferebantur. Pertexuiſſe verò ſe hiſtoriam dicit uſq; ad primum bellum Punicum, ſive annum urbis CCCCLXXXVIII, vel, juxta alios, CCCCXC. unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipſe appellat ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν, niſi is titulus proprius ſit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis guſtum haberent Romani, editos fuiſſe, rectè obſervavit H. Stephanus. Hodie ex XX libris, (quot à Dionyſio ſcriptos fuiſſe, etiam Photius dicit) tantùm exſtant undecim, quibus pervenit uſque ad ſublatum decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admiſſos, eamque poteſtatem abrogatam, & conſules ex ordine patritio iterum electos: quod factum eſt anno V.C. CCCXII. Ex poſterioribus libris, qui perierunt, Stephanus περὶ πόλεων citat aliquos: ut decimumſextum in Ἄιγαλον, & undevigeſimum in Κωνσάντεια. Quare, ut tacuiſſet Dionyſius, quouſque hiſtoriam ſuam perduxiſſet: tamen ex Ἐθνικῶν ſcriptore ſatis conſtaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionyſium operi iſti immortuum eſſe, nec plura ſcripſiſſe, quàm hodie habemus.

a *Ac noſtri temporis ſcriptor, Dionyſius hiſtoricus.*

b *Barthol. Keckerm.*

Dionyſio huic laudem eam tribuit Scaliger in animadverſionibus Euſebianis, quòd curatiùs eo tempora nemo obſervârit. Hac quoque parte Livio præfertur, quòd & plura, & accu-

& accuratiùs multa tradat, quæ ad Romanas antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide operæ primæ in Dionyſ. capite x. Stylus quoque, ut Photius loquitur, eſt καινοπρεπής a: atque, ut idem ait, τὸ κομψὸν τοῦ λόγου, τῇ τε κατὰ μέρος ἀφηγήσει, καὶ τῇ παρεκβάσει κεκερασμένον, τ̄ ἐπὶ τὸ τραχύτερον ῥέπουσαν θεραπεύει συνέπειαν. *orationis elegantia cùm rerum particularium narratione & digreſſione temperatur, dictionem, quæ in aſperitatem abiiſſet, lenit.* Horum xx librorum σύνοψιν ſcripſit ipſe auctor, ut Photius dicit: addit autem, in eâ ſolùm neceſſaria expoſuiſſe, eoque utilem magis fuiſſe operam, quàm ſuavem. Nec bonus tantùm hiſtoricus fuit, ſed etiam Rhetor, ac Criticus nobilis: quod oſtendunt Rhetorica ac Critica ejus opuſcula, quæ ſuperſunt: præter quæ alia ejus generis ſcripſiſſe, cognoſcimus inde, quòd in iſtis multa è ſuis hujus argumēti citet, quæ hodie nō habemus.

a Gratam ac decoram habens novitatem.

Proximus Dionyſio huic fuit alter Dionyſius, itidem hiſtoricus, ſed natione Pergamenus, cognomento Atticus, diſcipulus Apollodori Pergameni, rhetoris ejus, qui Auguſto Cæſari familiaris adeò fuit, & à quo condita eſt ſecta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur. Auctor Strabo lib. XIII. ubi & Dionyſius iſte vocatur σοφιστὴς b ἱκανός, καὶ συγγραφεύς, καὶ λογογράφος. Meminit hujus Dionyſij etiam Suidas: quem ſaltem auctorem potiùs laudare debuit Geſnerus in bibliotheca ſua, quàm Æneam Sylvium.

b Sophiſta bonus, & hiſtoricus, & orationum ſcriptor.

Ad hæc etiam tempora referri debet Dionyſius ille, cujus περιήγησις hodieque exſtat: quod opus ἱστορικὸν καλοῦσιν οἱ παλαιοί c: ut ait Euſtathius d ſcholiaſtes. Idem vixiſſe ait οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνάκτων e, atque hoc ipſum de ſe ſcribere dicit. Signat verò locum iſtum:

Ἐκ f Διὸς Αὐσονίης αἰεὶ μέγα κοιρανέοντες.

Et imprimis verſus iſtos:

Ῥώμην g τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἄφνειον ἕδεθλον.

Ubi Euſtathius monet, cùm Dionyſius dicit ἐμῶν ἀνάκτων h, ſatis oſtendere, non ſub conſulibus ſe iſta ſcribere, ſed ſub imperatoribus: nempe ſub Nerone; imò Auguſto, juxta quoſdam: cujus etiam mentionem facere videtur, cùm, poſtquam de Parthorum ferociâ dixiſſet, addit,

Αὐσονίου i βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή.

c Hiſtoricum veteres vocant.
d In præfat.
e Non ſub cōſulibus, ſed ſub imperatoribus.
f E Iove Auſonij ſemper ſtrenue dominantes.
g Romam glorioſam, meorum magnam domũ dominorum, Matrem omnium urbium, opulentam ſedem.
h Regum ſive imperatorum meorum.
i Auſonij imperatoris mãſuefecit cuſpis.

Sanè conſules nunquam ἄνακτας[a] vocâſſet. Quod verò Parthos, Auſonij domini haſta coactos, ferociam ait depoſuiſſe, id optimè convenire Auguſto, oſtendunt iſta verba Tranquilli [b]: *Parthi quoque & Armeniam vindicanti facilè ceſſerunt: & ſigna militaria, quæ M. Craſſo, & M. Antonio ademerant, repoſcenti reddiderunt; obſidesq́; inſuper obtulerunt: denique, pluribus quondam de regno concertantibus, nonniſi ab ipſo electum comprobaverunt.* Quod ſicui, quia Euſtathius dubitare videtur, num ſub Nerone, an ſub Auguſto vixerit, eò & ipſe ambigat, ſub utro floruerit: at omnem ſcrupulum tollit, illis temporibus proximus, Plinius ſecundus. Ex quo etiam patriam diſcimus fuiſſe Alexandriam, non illam Ægypti, aut Syriæ, ſed oppidum Suſianæ ad ſinum Arabicum, inter Tigrim, & Eulæum fluvium, quod ut ſæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adſcribam ea ſolùm verba, quibus ſub Auguſto floruiſſe, atque Alexandriæ Suſianæ natum eſſe, cognoſcimus. Locus eſt lib. VI Nat. Hiſt. cap. XXVII. ubi cùm de eo Suſianæ oppido egiſſet, ſubjungit iſta: *Hoc in loco genitum eſſe Dionyſium, terrarum orbis recentiſſimum auctorem, conſtat, quem ad commentanda omnia in Orientem præmiſit Divus Auguſtus, ituro in Armeniam ad Parthicas Arabicaſque res maiore filio.* Quare omnino inanis eſt conjectura Suidæ, cùm Dionyſium, ſi vulgata lectio vera eſt, Byzantium fuiſſe arbitratur, propter ea, quæ de fluvio Rheba canit. Sunt verò hæc:

> Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
> Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
> Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
> Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Quæ ſic vertit vetus interpres, Rufus Avienus:

> ——— *Propter Bithynia glebam*
> *Exerit. hic latè Rhebas extenditur annis,*
> *Rhebas cyanei qui diſſicit æquora ponti,*
> *Rhebas argento ſimilem qui porrigit undam.*

Nimirum putavit Suidas, niſi Rhebas patrium ſolum interluiſſet, nunquam illuſtri adeò elogio fuiſſe dignaturum. Nondum diſputo, quàm validum hoc ſit argumentum. Illud ſolùm dico, & Dionyſij, & interpretis verba ſatis oſtendere, Rhebam eſſe Bithyniæ flumen. Atque idem liquet ex ſcholiaſte Euſtathio: imò ex Plinio etiam lib. VI Nat. Hiſt. cap. I. Ῥηβαῖον vocat

a *Reges, ſeu imperatores.*

b *In Auguſto. cap. 21.*

cat Apollonius in II *Ἀργοναυτ*. Hodie verò à Græcis *Ribas* nominatur: ut cognoſcimus ex doctiſſimo P. Gillio [a], qui loca iſta ipſe luſtravit. Sed ſi Rhebas Bithyniæ eſt fluvius, ut iſta oſtendunt, quomodo Suidas ex eo, quod Dionyſius tantopere laudet Rhebam, colligit eum fuiſſe Byzantinum? Sic enim ſcribit: *Ὑπολαμβάνω* [b], *ὅτι Διονύσιος ὁ περιηγητὴς Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥῆβαν*. Equidem, quod ſentio, dicam. Puto, Suidæ locum corruptum eſſe, proque *Βυζάντιος* legendum eſſe *Βιθυνός*. Hæc omnino, judicio meo, vera lectio eſt. Nec propterea perſuadere mihi poſſum, Bithynum fuiſſe. Nihil enim argumento illo infirmius. Nam potuit egregiam adeò ejus fluminis laudem dare auribus Bithynorum, quòd aliquamdiu jucundè apud eos vixiſſet, aut alia de cauſâ. Utut eſt, Plinij verbis omnis de patria ſcrupulus tollitur. Nam quin idem ſit Dionyſius, de quo Plinius loquitur, & iſte, quem habemus, dubitari non poteſt propter ea, quæ in laudem Auguſti dicit, ut vidimus. Euſtathius tamen hoc, quod de patria Dionyſij dicebamus, ignorâſſe videtur. Nam nullam Alexandriæ mentionem facit, dicere contentus [c], eſſe genere Afrum. Quod falſum eſſe contenderem, niſi ſemper ſcriptores *ἐναντιοφανεῖς* [d] conciliare mallem, modò id fieri poſſit. Fortaſſe autem Dionyſius oriundus quidem ex Africa fuit: ſed ortus erat in Suſiana.

Porrò ex Euſtathio diſcimus, alia etiam huic Dionyſio tribui ſolere, ut *λιθιακὰ* [e], *ὀρνιθιακὰ* [f], *καὶ βασσαρικά* [g]. Ac idem *λιθιακὰ* quidem Dionyſij hujus eſſe agnoſcit, propter ſimilem ſtylum. *Ὀρνιθιακὰ* verò à doctioribus tribui dicit Dionyſio Philadelphenſi, qui *διὰ* [h] *λέξεως ἀκυρολογίαν Διάκενος* dicebatur. *Βασσαρικὰ* autem, quia ſtylum habeant incultum, eò indigna eſſe viſa ait, quæ Dionyſio huic tribuerentur: ſed potiùs adſcribenda eſſe Dionyſio Samio. *Βασσαρικῶν* Dionyſij meminit etiam Stephanus in Ethnicis aliquoties. Cæterùm præter hunc Dionyſium *περιηγητὴν*, quem habemus, fuere etiam alij ejus nominis, qui ſimiliter *περιηγήσεις* ſcripſerint. Unus Mileſius fuit, qui Herodoto ipſo antiquior eſt. De hoc diximus cap. II. libri præcedentis. Alter, utrùm Samius, an Rhodius fuerit, non ſatis conſtat. Rhodium vocat Tertullianus libro de Anima cap. XLVI. At Samium diſertim appellat Euſtathius, ut

[a] *Lib. 3 de Boſphoro Thracio cap. 1.*

[b] *Exiſtimo Dionyſium, qui orbem deſcripſit, Byzãtium fuiſſe, propter fluvium Rhebam.*

[c] *In prologo comment.*

[d] *Qui inter ſe pugnare videntur.*

[e] *De lapidibus.*

[f] *De avibus.*

[g] *Dionyſiaca, ſive de rebus à Baccho geſtis.*

[h] *Ob dictionẽ impropriam Diacenus.*

paullò antè vidimus. Credo, cùm in Samo eſſet natus, nihilominus Rhodius dicebatur, quia Rhodi habitaret, atque ibi ſacerdos eſſet Solis, qui Rhodi imprimis colebatur, eò quòd in inſula hac nunquam ita nubilum ſit cælum, quin luce ſolis perfundatur, ut Solinus dicit cap. XXVII. De hoc Dionyſio ita Suidas: *Dionyſius, Muſonij filius, Rhodius, aut Samius hiſtoricus: fuit autem etiam ſacerdos templi Solis, quod ibidem erat. Scripſit locorum hiſtorias libris ſex, orbis deſcriptionem* (οἰκουμένης περιήγησιν) *hiſtoricæ inſtitutionis* (ἱστορίας παιδευτικῆς) *libros decem.* Ex hoc Dionyſio cenſeo eſſe verſus iſtos, quos Io. Tzetzes Chil. XII. Hiſtor. CCCCI, in Dionyſij περιηγήσει legi ſcribit:

Τῆς [a] γάρ τοι φιλότητος Ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
Τὴν ποτὲ δὴ μίχθησαν ἐπ' ἀνδράσι Σαυρομάτῃσι.

Nam in ea quidem Dionyſij περιηγήσει, quam habemus, verſus hos nullus invenio: ſed iſtos,

——— Ἐκ [b] γὰρ ἐκείνης
Ἰεθύμης φιλότητος Ἀμαζονίδων ἐγένοντο
Τήν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀνθρώποισι μίγησαν.

Quemadmodum verò præter Dionyſium Alexandrinum duo fuiſſe Dionyſij exiſtimantur, quorum uterque περιήγησιν ſcripſerat: ita præter Dionyſium iſtum περιηγητὴν fuere duo Dionyſij, qui Alexandrini non minùs vocarentur, ſed περιήγησιν ſcripſiſſe nuſquam, quod ſcio, dicantur. Eorum unus eſt Dionyſius, cognomento Thrax, qui ſub Pompeio Magno docuit, ut ſuperiùs oſtendebamus. Alter fuit Dionyſius Glauci filius, diſcipulus Chæremonis philoſophi, cui etiam Alexandriæ ſucceſſit, præceptor verò Parthenij Grammatici. Vixit is à Neronis temporibus uſque ad Traianum, præfuit bibliothecis, fuit ab epiſtolis & à reſponſis, & legationes varias obiit. Auctor Suidas.

[a] *Illi enim ex amore Amazonidum fuerunt geniti, Quæ olim ſanè commixtæ ſunt cum viris Sauromatis.*

[b] *Ex illo enim Valenti concubitu Amazonidum geniti ſunt, Quæ ſe cum Sauromatis viris miſcuerunt.*

CAP. IV.

Iubæ hiſtorici genus, captivitas, inſtitutio, regia dignitas, coniugium, libri. Neſtoris Tarſenſis ætas, fortuna, ſcripta. Cuiuſmodi fuerit, tum Neſtoris Larandenſis Ilias, tum Triphyodori Odyſſea. Alia, quæ idem Neſtor con-

conſignavit. Nicolaus Damaſcenus quantis viris acceptus fuerit. Quid per Nicolaos intelligant antiqui. Nicolai hiſtoria καθολικὴ. Dalecampius notatus. Καλὴ Ἀκτὴ, ſeu Καλάκτα. Alios eſſe Calatinos, alios Calactinos. De ætate Cæcilij diſſeritur. An religione fuerit Judæus. Ariſto, atque Eudorus, alter alterum furti alligant. Malè confundi Ariſtonem Ceum, Peripateticum, & Ariſtonem Chium, Stoicum. Ariſto Pellæus.

AB Dionyſiis ad alios venio, qui Auguſtæo ævo floruerint. Eos inter ob regium genus agmen ducat Juba ſecundus, filius Jubæ primi, ejus qui Numidiæ, & partis Mauritaniæ rex fuit, belloque civili partes Pompeij eſt ſecutus; à Cæſare autem victus, cum M. Petreio ſingulari certamine concurrens, vitâ functus eſt. Vide Dionem lib. XLIII. Cùm patrem non poſſet, filium ejus Jubam, admodum puerum, in triumphum Julius Cæſar duxit: teſte Plutarcho in C. Cæſare. Qui & addit, hanc Jubæ fortunatam fuiſſe captivitatem, quia occaſione eâ factum fuit, ut in Italiâ optimis literis excoleretur, atque ex barbaro Numida hiſtoricus fieret eruditiſſimus. Sanè Athenæus quoque lib. III ἄνδρα πολυμαθέστατον a appellat. Nec paternæ dignitatis planè exſors permanſit. Nam Auguſtus eum ſtudiis jam egregiè excultum, ſuaſque ſecutum partes adverſus Antonium, pro paterno regno quibuſdam Gætuliæ partibus, & Bocchi ac Bogudis ditionibus donavit: præterea uxorem ei dedit Cleopatram Σελήνην juniorem, Antonij triumviri ex Cleopatra filiam. Auctor Dio lib. LI. & LIII. Multa ſcripſit, quæ à plurimis veterum citantur: imprimis Plinio in Hiſtoria Naturali. Laudat & Plutarchus in Romulo, Numa, Sylla, Tertullianus in Apologetico cap. XXIX. & alij. Edidit inter alia συγγράμματα b περὶ Λιβύης, quæ citat Athenæus lib. III. Idem lib. IV advocat περὶ τῆς c θεατρικῆς ἱστορίας. Eâ egerat de fabulis, & hiſtoriis, quæ tragœdiis argumentum præbere ſolent. Scripſit quoque duos de Aſſyriis libros, quos ex Beroſo excerpſerat: teſte Tatiano orat. ad gentes. Epigramma ejus in Leontem Argivum, tragicum, refert Athenæus lib. VIII.

a *Virum multijugæ eruditionis.*

b *Commentarios de Libya.*

c *Lib. 4 theatrica hiſtorica.*

Nec magis obſcura poteſt eſſe ætas Neſtoris Tarſenſis. Siquidem præceptor fuit Marcelli ejus, qui à Virgilio celebratur, & C. Marcelli ex Octavia, Auguſti ſorore, filius erat. Docet hoc nos Strabo lib. XIV, ubi, de egregiis Tarſenſibus agens, inter cætera inquit, Οὗτοι [a] μὲν Στωικοὶ ἄνδρες. Ἀκαδημικὸς δὲ Νέστωρ ὁ καθ᾽ ἡμᾶς, ὁ Μαρκέλλου καθηγησάμενος τοῦ Ὀκταουΐας παιδὸς, τῆς Καίσαρος ἀδελφῆς. Scripſit Θεατρικὰ ὑπομνήματα [b]. Hæc hiſtoria eorum erat, quibus perſonant theatra. Meminit Athenæus lib. X. At multò junior hoc Neſtore fuit alter ejus nominis, poëta epicus, qui ſub Severo imperatore vixit, ac patriâ fuit Larandenſis, ex Lycia, ſive Lycaonia. Hic, Suida teſte, fecit Ἰλιάδα λειπογράμματον [c], cujus liber primus nullum A habebat, liber II nullum B, liber III nullum Γ, & ita deinceps. Quomodo & Triphyodorus Ægyptius, is cujus hodieque Ἰλίου ἅλωσις [d] exſtat, ſcripſit Ὀδύσσειαν λειπογράμματον [e]. Auctores de utroque Heſychius Mileſius, & Suidas. Etiam Ἀλεξανδριάδα ejus nominat Stephanus in Ὑσιάσσαι. Μεταμορφώσεις citat Menander rhetor cap. περὶ λαλιᾶς, & Suidas in Νέστωρ, ac duo epigrammata ejus exſtant lib. I Ἀνθολογίας.

Nicolai Damaſceni ætas nulli ignota eſſe poteſt, qui ſciat, familiarem fuiſſe Herodi regi: amiciſſimum item Auguſto Cæſari, uſque adcò ut Nicolaorum nomen ab hoc imponeret, ſive dactylis, quod eſt apud Athenæum [f], Plutarchum [g], Iſidorum [h], & Adhelmum [i]: ſive placentæ generi, juxta Serenum Samonicum, Heſychium Mileſium, Photium, & Suidam: quomodo & Palladius uſurpat lib. de monachis Ægyptiis hiſtor. VIII. Meminit Nicolai Damaſceni quoque Euſebius lib. IX Præpar. Euang. Fuit philoſophus Peripateticus; vir planè ſummus, & undecunque doctiſſimus. Scripſit de vita propria, teſte Suida: qui & alia multa nominat, quæ apud eum legi malo. Ipſe ea ſolùm adferam, quæ hiſtorica ſunt. Qualis eſt hiſtoria Aſſyria, quam ab eo ſcriptam fuiſſe, auctor eſt Photius. Qui etiam putat, fuiſſe ejus Collectanea morum incredibilium. Planè autem cenſeo, hiſtoriam Aſſyriam fuiſſe partem univerſalis hiſtoriæ. Ea librorum erat LXXX, juxta Suidam; CXXIV, ſecundùm Joſephum: ſed fuiſſe librorum centum & quadraginta, indicat Athenæus lib. VI: Νικόλαος [k] ὁ

a *Atque hi quidem fuere Stoici. Academicus autem noſtra ætate Neſtor, qui docuit Marcellum, filium Octaviæ, Auguſti ſororis. Doctiſſimus Xylander extremis verbis pro* ſororis *vertit* filiæ. *Nempe aliud agebat vir Græcè ſcientiſſimus.*

b *Commentarios theatrales.*

c *Iliada literarum aliquâ carentem.*

d *Ilij excidium*

e *Odyſſeam quapiam litera defectam.*

f *Lib. 14.*

g *Συμποσ. lib. 8. cap. 4.*

h *In gloſſis.*

i *Lib. de virginitate.*

k *Nicolaus Damaſcenus, unus ex Peripateticis, in hiſtoria ſua multis conſtante libris, nimirum centum & quadraginta quatuor, libro centeſimo decimoſexto ait.*

Δαμα-

Δαμασκηνὸς, εἷς δ' ἦν τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου ἐν τῷ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέτταρσι) τῇ ἑκκαιδεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ φησὶν &c. Ex libro XCVI locum quendam de diluvio, & arcâ, citat Fl. Joſephus lib. I Antiq. Jud. cap. V. Quædam, quæ ad Indiam pertineant, refert ex eo Strabo lib. XV. Etiam geminum ejus fragmentum eruditis notis illuſtrat Joſ. Scaliger append. operis de Emend. Temporis. Ab aliis excerpta tantum, aliis verò integra Venetiis hiſtoria exſtare dicitur: ut ait Geſnerus Tom. I biblioth. Sed metuo multum, ne fucum aliquis fecerit Geſnero. Συναγωγὴν a Nicolai Damaſceni citat Abba Maximus, Eclog. cap. IV. indeque aliqua adducit.

a *Collectanea.*

Auguſtæo quoque ævo vixit Cæcilius Siculus, rhetor nobilis, ſed ſervili genere prognatus. Verũ quod tum vixiſſe dicebamus, & quod Siculum fecimus, utrumque id non videtur controverſiâ carere. Nam in Atticâ natus fuit, ſi credimus Dalecampio, qui lib. VI, & XI Athenæi, ubi Græcè eſt, Καικίλιος ὁ Ῥήτωρ, ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς, vertit, *Cæcilius rhetor in pulcra Attica genitus.* Sed non venit ei in mentem, Καλὴν ἀκτὴν notare Siculum litus, inque eo civitatem Siciliæ. Eius mentio eſt apud Diodorum Siculum lib. XII. ubi de Ducetio ſic ſcribit: Προσποιησάμενος b χρησμὸν αὐτῷ δεδόσθαι, κτίσαι τὴν Καλὴν ἀκτὴν ἐν Σικελίᾳ. Etiam Herodotus ita vocat lib. VI. Sed ex Καλὴ Ἀκτὴ poſtea factum Καλάκτα: quomodo vocatur apud Ptolomæum, ac Priſcianum quoque extremo lib. II, ubi & Mssi mei, & antiquiſſimæ etiam editt. conſtanter habent, *Præneſte Præneſtinus, Calate Calatinus, Calacte Calactinus.* Quare planè aſſentio doctiſſimo Caſaubono c, qui apud Diodorum Siculum d ſcribendum ſuſpicabatur, τὴν τῶν Καλακτίνων πατρίδα, ubi vulgò eſt Καλατίνων. Ac monuit ſummus vir, Philippus Cluverius, ſimiliter apud Ciceronem actione III in Verrem legi debere, *Calactinis quamobrem imperaſti anno tertio, ut decimas agri ſui, quas Calactæ dare conſueverant, Ameſtrati M. Ceſio decumano darent.* Ubi vulgò eſt *Calatæ*, & *Calatinis*: cùm Calate, ſive Γαλατὴ ſit in mediterraneis Siciliæ, unde Plinio Galatini. Alibi quoque in hoc nomine peccatum eſſe, pluribus idem oſtendet in ſua Sicilia antiqua lib. II. cap. IV. Nec de patria ſolùm, ſed de ætate etiam, dubitatio eſt: Nam Suidas agnoſcit quidem, docuiſſe

b *Fingens ſe oraculo iuberi in Sicilia condere Calen Acten.*

c *In Athen. Anim. lib. 6. cap. 21.*

d *Lib. 12.*

docuiſſe Romæ ſub Auguſto Cæſare: ſed addit, inde uſque ad Hadriani tempora docuiſſe. Atqui ab exceſſu Auguſti, uſque ad principatum Hadriani, ſunt anni CII. Nunc adde annos, quibus docuit ſub Auguſto. An dicemus, non debere intelligi principatum Hadriani, ſed pueritiæ, quia fortaſſe Hadrianus eum audierit Romæ? At à morte Auguſti, uſque ad XV Hadriani annum, ſunt anni LXXVI. Hoc quoque ſpatium, vel ſine annis Auguſti, nimium videtur. Quare quod ad Hadrianum uſque vixiſſe Cæcilium ait, non magis fidem meretur, quàm quod alij dixere, fuiſſe religione Judæum. Nam, ut bene inquit Suidas, Πῶς a Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά; Præſertim qui non in Judæâ, aut Ægypto, vixerat; ſed in Sicilia, & Romæ? Fortaſſe duo fuere Cæcilij Rhetores Calactini, aut unus Calactinus, alter Calatinus: indeque error obortus, tum de religione, tum de ætate. Utcunque hoc eſt, Cæcilius ille Calactinus Auguſti ætate vixit. Siquidem amiciſſimum ſibi eſſe, dicit Dionyſius Halicar. epiſt. ad Cn. Pompeium. Nobilis planè rhetor fuit, etiam Fabio ſæpe laudatus: ut nihil de iis dicam, qui poſt Hadrianum vixerunt: ut ſunt Athenæus lib. VI. ac Dionyſius Longinus initio libelli περὶ ὕψους b, ubi de eodem argumento Cæcilium ſcripſiſſe dicit. Alia quoque ejus commemorat Suidas: quæ apud eum legi poſſunt. Nos contenti erimus adferre, quæ ad noſtrum magis inſtitutum faciunt. Ut quod hiſtoriam ſcripſit bellorum ſervilium. Athenæus lib. VI: Σύγγραμμά c τι ἐκδέδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς. Nec hiſtoriam modò, ſed etiam de hiſtoria ſcripſit. Unde idem Athenæus lib. XI: Καικίλιος d ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς ἐν τῷ περὶ ἱστορίας. Cujus operis etiam meminit Suidas, qui ejus argumentum fuiſſe docet περὶ e τῶν κατὰ ἱστορίαν, ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι.

Felici ævo Auguſti; quo tot ingenia eluxerunt, etiam vixit Ariſto Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Meminit Strabo lib. XVII his verbis: Ἀρκέσει f δύο μηνύσαι τοὺς ποιήσαντας καθ' ἡμᾶς τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Εὔδωρόν τε, καὶ Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τῶν περιπάτων. Addit deinde, iiſdem prope verbis utriuſque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſario ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem: ſed

a *Quo pacto Iudæus disciplinas Græcanicas norat?*

b *De ſublimi charactere.*

c *Commentarium de bellis ſervilibus edidit Cæcilius Rhetor Calactinus.*

d *Cæcilius Calactinus libro de hiſtoria.*

e *De iis, quæ ab oratoribus ſecundùm hiſtoriam, vel præter hiſtoriæ veritatem dicta ſunt.*

f *Satis ſit duos afferre, qui ætate NOSTRA de Nilo ſcripſerunt, Eudorū, & Ariſton m Peripateticū.*

ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtoneum. Eſt verò Ariſto hic ſextus ordine ex iis, quos hujus nominis Laertius recenſet lib. VII a. Ubi alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum, quippe Julietem. Eſt autem Julis, civitas in inſula Ceo, patria non hujus modò Ariſtonis, qui Bionis Boryſthenitæ imitator fuit, ut Strabo ait lib. x, ſed etiam Simonidis, poëtæ Lyrici, & Bacchylidis, qui Simonidis conſobrinus erat, & Eraſiſtrati medici: ut ibidem dicitur à Strabone, atque ex eo à Stephano, in 'Ιυλίς. Porrò ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei, Peripatetici, tribuerentur Ariſtoni Chio, Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chij: cætera erant Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio, & Socrate. Chij Ariſtonis meminit & Plutarchus in Ariſtide, & Demoſthene. Sed crebrò imprimis mentio ejus fit ἁπλῶς, patriæ nomine non expreſſo, vel cum ſola philoſophi appellatione: ut apud Strabonem in primo, ubi Eratoſthenes Ariſtoni, & Arceſilao, æqualis fuiſſe dicitur. Item Plutarchum in Themiſtocle, & Cicerone: item Laertium in Heraclito, ubi citat 'Αρίστωνα b ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου: adhæc Pindari ſcholiaſtem in od. I. & III Nemeorum, & alibi ſæpe. Fuit & Ariſto Pellæus, ſed qui Hadriani demum tempore, aut pòſt vixerit. Ex eo quædam de poſtrema Judæorum rebellione, quæ ſub Hadriano contigit, refert Nicephorus Calliſtus lib. III Hiſtor. Eccleſ. cap. XXIV.

a *In Zenone.*

b *Ariſtonem libro de Heraclito.*

CAP. V.

Ptolomai Mendeſii, ſacerdotis, regum AEgyptiacorum hiſtoria. Pharao is, ſub quo Iſraelitæ ex AEgypto egreſſi, Amoſis, iuxta hunc Ptolomæum, fuit. Eius Ptolomai fortaſſe erat liber de Herode. Memnonis hiſtoria de Heraclea. Socrates Rhodius. Soſtratus grammaticus. Athenodorus Tiberij, imò & Auguſti præceptor, nunc Tarſenſis, nunc Alexandrinus, vel Cananites, vocatus. Quàm præclarè de Tarſenſibus meritus ſit, & gratus

 horum

horum animus. Varia eius ſcripta. Alter Athenodorus, itidem Tarſenſis. Alteruter hiſtoriam ſcripſit rerum Tarſenſium.

SVnt præterea alij, quos ætate hac vixiſſe, arbitrarium magis ſit, quàm certum. Sunt item, de quibus non ſatis liqueat, an deperditum opus propriè hiſtoricum fuerit. Tam horum, quàm illorum, aliquos adducam. Initium ſumam à Ptolomæo Mendeſio, cujus locum quendam in commentariis ſuis exſcripſit Apio Alexandrinus, ut Clemens refert libro primo Στρωματέων, & ex eo Euſebius lib. x præpar. Euang. cap. 11 a. Ubi etiam dicitur, Ptolomæum hunc non regem fuiſſe, ſed ſacerdotem. Verba Clementis ſunt: Ἀπίων ὁ γραμματικὸς, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθεὶς, ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Αἰγυπτιακῶν ἱστοριῶν, Ἀμώσιος τοῦ Αἰγυπτίων βασιλέως μεμνημένος, καὶ τῶν κατ᾽ αὐτὸν μάρτυρα παρατίθεται Πτολεμαῖον τὸν Μενδήσιον· καὶ τὰ τῆς λέξεως αὐτοῦ ὧδε ἔχει· Κατέσκαψε δὲ τὴν Ἀθυρίαν Ἄμωσις, κατὰ τὸν Ἀργεῖον γενόμενος Ἴναχον, ὡς ἐν τοῖς χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενδήσιος Πτολεμαῖος. ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὗτος, ἱερεὺς μὲν ἦν· τὰς δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων πράξεις ἐν τρισὶν ὅλαις ἐκθέμενος βίβλοις, κατὰ Ἄμωσιν φησὶν Αἰγύπτου βασιλέα, Μωϋσέως ἡγουμένου, γεγονέναι Ἰουδαίοις τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν. *Apion Grammaticus, cognomine Pliſtonices, libro quarto hiſtoriæ AEgyptiacæ meminit Amoſis, regis AEgypti: & eorum, quæ eius temporibus contigere, teſtem laudat Ptolomæum Mendeſium. Ac verba quidem Apionis ſic ſonant: Evertit Athyriam Amoſis, qui temporibus fuit Inachi Argivi: ut libro de temporibus ſcripſit Ptolomæus Mendeſius. Ptolomæus verò hic ſacerdos fuit, ac tribus libris comprehendit ea, quæ geſta ſunt à regibus AEgyptiis, inque iis auctor eſt, temporibus Amoſis, AEgypti regis, duce Moſe, Iudæos exiiſſe ex AEgypto.* Meminit Ptolomæi hujus, & iſtius de Temporibus operis, etiam Tatianus in Orat. ad Græcos: Αἰγυπτίων b δέ εἰσιν αἱ ἐπ᾽ ἀκριβὲς χρόνων ἀναγραφαὶ, καὶ τῶν κατ᾽ αὐτοὺς πραγμάτων ἑρμηνεὺς ἐστι Πτολεμαῖος, οὐχ ὁ βασιλεὺς, ἱερεὺς δὲ Μένδητος. Et paullò pòſt: Ὡς c ἐν τοῖς χρόνοις ἀνέγραψε ὁ Μενδήσιος Πτολεμαῖος. Mentio quoque fit ejus apud præceptorem Tatiani Juſtinum in exhortatione ad Græcos, & Tertullianum in Apologetico cap. xix. Facilè autem aſſentio amiciſſimo & doctiſſimo Joanni Meurſio, qui

a *Pag. 293. edit. Rob. St.*

b *Extant vero annales Ægyptiorum diligenter concinnati: & rerum iis contentarum interpres eſt Ptolomæus, nõ quidem rex, ſed Mendeſius ſacerdos.*

c *Vt libro de temporibus Ptolomæus Mendeſius ſcribit.*

qui eundem Ptolomæum intelligit in illis Ammonij verbis lib. de differ. verb. Ἰδυμαῖοι *a* καὶ Ἰυδαῖοι διαφέρυσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδυ τ̃ βασιλέως. Quod ſi de Herode ſcripſit, Auguſto eſſe antiquior non poteſt. Nam Herodes iſte ſine dubio eſt Herodes Magnus: qui annis quatuordecim deceſſit ante obitum Auguſti. At Mendeſij Ptolomæi meminit Apion, qui ſub Tiberio jam maximi nominis erat, adeò ut ab illo cymbalum mundi diceretur. Quare hinc veriſimile fit, Auguſti, & fortaſſe etiam Tiberij tempore, vixiſſe. Præſertim cùm ante Apionem, nec multæ adeò lectionis Strabo, nec veterum alius, quod ſciam, meminerit hujus Ptolomæi: quod ſententiam noſtram non leviter firmat. Nam ſi Apion iſte Tiberij, & Caij, tempore vixit, ſanè Mendeſius ille nec junior eſſe Tiberio poſſit.

a *Idumæi & Iudæi, differunt, ut ait Ptolomæus in primo de r ge Herode.*

Sub Auguſto etiam floruiſſe Memnon videtur. Scripſit hic hiſtoriam de rebus Heracleæ Ponticæ, quæ libris conſtabat XVI. Eos penè univerſos in compendium redegit Photius tmem. ſive cod. CCXXIV, unde etiam diſcimus, præter ſexdecim libros iſtos ſcripſiſſe octo alios, ſed quos nec Photius viderit. Ex ſexdecim verò, quos dixi, poſtremus deſinebat in morte Bithagoræ, Heraclienſium legati ad C. Julium Cæſarem, cùm ad unum illum imperium deveniſſet Romanum. Scriptor eſt prudens, charactere uſus tenui, dictione uſitatâ, & perſpicuâ: quemadmodum ibidem dicitur.

Socrates Rhodius, quantum videre poſſum, ſub eodem Auguſto vixit. Scripſit libros de bello civili: quorum tertium citat Athenæus lib. IV, atque ex eo quædam refert de convivio, quo Cleopatra amaſium ſuum Antonium excepit. Videtur & idem Socrates eſſe, quem ἐν ἕκτῳ ἐπικλήσεως *b* idem citat lib. III. ac cujus librum περὶ ὅρων *c*, καὶ πυρὸς, καὶ λίθων, idem advocat in IX.

b *Libro ſexto appellationis ſeu cognominum.*

In iſtis de ætate non penitus liquet. Alios eſſe dicebam, ubi non ſatis ſit apertum, ecquod inter hiſtoricos nomen mereantur. Qualis Soſtratus grammaticus: quem Auguſti ætate vixiſſe, minimè eſt dubium. Eſt enim filius Ariſtodemi illius, quem Strabo admodum adoleſcens audivit jam decrepitum: nepos verò ejus Menecratis, qui Ariſtarchi fuit diſcipulus. Auctor Strabo in XIV. ubi Soſtratum hunc commemorat inter

c *De finibus, igne, & lapidibus. Niſi leg. ὀρῶν. id eſt, montibus.*

illuſtres Niſæos. Ergo diverſus eſt ab Soſtrato illo, qui Phanagorites dicitur Stephano in Μυκάλῃ. Iccirco dicere non poſſumus, hujus, an illius Soſtrati ſit, quoties hiſtoricum quid, vel alterius generis, Soſtrato acceptum referunt ſcriptores. Uti ſunt libri rerum Hethruſcarum, quorum ſecundum citat Plutarchus in parallelis minoribus cap. XXVIII. Aut libri de animalibus, quos ſcripſiſſe Soſtratum ait Athenæus lib. VII, qui & aliquanto ante citârat librum ejus operis ſecundum: quarti verò meminit Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. aut libri fabuloſæ traditionis, quorum Stobæus mentionem facit ſermone de morbis: aut de venatione, quorum apud eundem mentio eſt in vituperatione Veneris.

Ulteriùs etiam inquirendum, num hiſtorias ſcripſerit Athenodorus. De ætate quidem nemo ambigit. Nam Auguſtus eum Tiberio præpoſuit: ut conſtat ex Suetonio, qui ex Auguſti
a Cap. 4. epiſtola hæc verba adducit a: *Tiberium adoleſcentem ego verò, dum tu aberis, quotidie invitabo ad cœnam, ne ſolus cœnet cum ſuo Sulpitio, & Athenodoro.* Imò & Auguſti ipſius præceptor antè fuerat, ſi Luciano credimus, cujus verba mox adferam. De patria non convenit inter omnes. Theodorus Metochita in hiſtoriæ Romanæ compendio Alexandrinum vocat. Verba
b *Sapiens quiſpiam Tarſenſis, nomine Apollodorus.* ejus in vita Auguſti ſunt: b Σοφὸς δέ τις Ἀλεξανδρεὺς, Ἀπολλόδωρος ὄνομα. Similiter Cedrenus, & Manaſſes. Sed Euſebio eſt Tarſenſis. Siquidem in Chronicis ad Olymp. CXCVI annum IV vocatur *Athenodorus Tarſenſis, Stoicus philoſophus.* Et ante eum idem ſcripſerat Lucianus in Macrobiis. Imò ante utrumque Strabo, qui Athenodori ipſius ætate vixit, idem dixit. Ex quo etiam cognoſcimus, Cananiten vocatum eſſe. Sic enim ait
c *Athenodorus Sandonis, quem & Cananitē à pago quodam vocant. Cæſaris præceptor fuit, magnoſque eſt honores cōſecutus.* lib. XIV. Ἀθηνόδωρος c ὁ τοῦ Σάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασὶν ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης. Ubi etiam refert, ut jam ſenex in melius mutârit ſtatum patriæ ſuæ, quem perverterat Boethus, & poëta ille, & civis malus; ſed ad honores tamen ſummos evectus, partim ab Antonio, ob carmen ſcriptum in victoriam ad Philippos; partim ab Tarſenſibus, quibus levitas quædam innata erat. Nec eo ſolùm, ſed altero etiam nomine Athenodorus profuit Tarſenſibus ſuis: quod indicat locus iſte Luciani in Macrobiis: Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος, Ταρσοὺς Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος

Σεβαστοῦ

Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι· καὶ τιμαῖ ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει, ὡς ἥρωϊ. *Athenodorus Sandonis, Tarſenſis, qui fuit Cæſaris Auguſti præceptor, cuius precibus Tarſenſium civitas vectigalibus levata eſt, duos & octoginta annos agens mortuus eſt in patria. Huic Tarſenſis populus quotannis ſolennes honores, ut heroi, perſolvit.* Meminit Athenodori quoque Clemens Alexand. Προτρεπτ. πρὸς Ἑλλ. Ἀθηνόδωρος a ὁ τοῦ Σάνδωνος, ἀρχαΐζειν βουληθεὶς, οὐκ οἶδ' ὅπως περιέπεσεν, ἐλέγξας αὐτὸν ἄγαλμα εἶναι γενητόν. Et ante eum Plutarchus in Poplicola: Τοῦτον b τὸν ἄνδρα Μούκιον ὁμοῦ τι πάντων καὶ Σκαιόλαν καλούντων, Ἀθηνόδωρος ὁ Σάνδωνος ἐν τῷ πρὸς Ὀκταουίαν τὴν Καίσαρος ἀδελφὴν, καὶ Ὀψίγονον ὀνομάζεσθαι φησίν. Præter verò librum ad Octaviam, cujus hic mentio fit, etiam ſcripſit librum περὶ c σπουδῆς καὶ παιδιᾶς, cujus meminit Athenæus. Item περιπάτων d libros, ex quorum octavo Laertius refert, ut Democritus ſummam in ruſpanda natura induſtriam ſuam documentis quibuſdam Hippocrati fecerit teſtatam. Quæſtionem etiam de Oceano, & æſtu ejus, tractâſſe, ex Strabonis lib. I conſtat, ubi de hac remittit nos ad Poſidonium, atque Artemidorum, quos de iis affatim ediſſertâſſe ſcribit. Niſi hic diverſus ab illo ſit Athenodorus. Nam Strabo lib. XIV præter eum, de quo diximus, etiam alterum fuiſſe ejus nominis ait, itidem Tarſenſem, cognomento autem Cordylionem, qui cum M. Catone vixerit, atque apud eum obierit diem ſuum. Utcunque hoc eſt, alteruter ſaltem de rebus Tarſenſium hiſtoricum opus reliquit. Quod oſtendit Stephanus in Ἀγχιάλη, quæ poſtea Tarſus pleriſque dicta creditur. Ἔστι e δὲ, inquit, Ἀγχιάλη κτίσμα Ἀγχιάλης τῆς Ἰαπετοῦ θυγατρὸς, ὡς Ἀθηνόδωρος περὶ τῆς αὐτοῦ πατρίδος γέγραφεν.

a *Athenodorus, filius Sandonis, cum vellet Sarapidis oſtendere antiquitatẽ, neſcio quomodo eo lapſus eſt, ut eum argueret factam fuiſſe ſtatuam.*

b *Hunc virũ etſi plerique omnes & Mutium, & Scævolam nominant, Athenæus Sandon tamen in libro, quem ad Octaviam ſcripſit, Cæſaris ſororem, fuiſſe etiam dicit Poſthumium vocatum.*

c *De ſeriis & iocis.* d *Diſſertationum.* e *Eſt verò opus Anchiales, Iapeti filiæ, iuxta Athenodorum, qui de patria ſua ſcripſit.*

CAP. VI.

Strabo patriâ Amaſenus. Refellitur Xylander, qui Peripateticum fuiſſe putavit, cum Ariſtotelicos quidem audierit, ſed Stoicam tamen ſectam ſecutus ſit. Quæ ſcripſerit præter ea, quæ exſtant. Quo anno ediderit geographica ſua. Diodorus Sardianus, Strabonis amicus, hiſtoriam reliquit.

VEnio nunc ad hiſtoricos illos, quos ultra Auguſti tempora extendiſſe vitam ſuam conſtet. Eſt inter eos Strabo, vir profectò maximus. Ad patriam quod attinet, Cnoſſo quidem, Cretæ civitate oriundus erat, ut lib. x ipſe refert: ſed natus fuit Amaſiæ, civitate Ponti; cujus non eſt, quod Suidam laudemus auctorem, quandoquidem ipſe hoc de ſe profitetur in duodecimo Geographiæ; ubi exponens quandam Ponti partem, ait, Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν προσάρκτιον πλευρὸν ἡ Γαζηλωτὸς συγκλείει, καὶ ἡ τῶν Ἀμισηνῶν· τὸ δὲ ἑσπέριον, ὁ Ἅλυς· τὸ δ᾽ ἑῷον ἡ Φαναροία· τὸ δὲ λοιπὸν ἡ ἡμετέρα ἡ τῶν Ἀμασέων πολὺ πασῶν πλείστη καὶ ἀρίστη. *Huius regionis Septentrionale latus Gazelotus, & ager Amaſenus includunt: occiduum, Halys; ortivum, Phanaræa: reliquum,* NOSTRA *Amaſenſium terra, omnium multò ampliſſima & optima.* Exſtant ejus XVII Geographiæ libri, quos non unâ de cauſsâ maximi facere oportet. Fuit enim egregius philoſophus: ac, Xylandrum quidem ſi audimus, ſectâ Peripateticus erat. Quam ſententiam refellit Stephanus his verbis: Ἀμάσεια[a] πόλις Ποντική, ἀφ᾽ ἧς Στράβων ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος. Idem Suidas[b] teſtatur. Poſſem & alios adferre. Sed nihil opus eſt teſtibus, quando hoc indicat ipſe Strabo lib. II. ubi dicit, Poſidonium ſæpe de cauſſis diſputare, inque multis Ariſtotelem imitari: ſuæ verò ſectæ homines fugere iſtæc ob cauſſarum obſcuritatem. Græca ſiquis malit, en verba: Πολὺ γάρ ἐστι τὸ αἰτιολογικὸν παρ᾽ αὐτῷ, καὶ τὸ Ἀριστοτελίζον, ὅπερ ἐκκλίνουσιν οἱ ἡμέτεροι διὰ τὴν ἐπίκρυψιν τῶν αἰτιῶν. Et ſanè Stoico magis, quàm Peripatetico, conveniunt verba illa lib. IV: Καὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῆς προνοίας καὶ τῆς εἱμαρμένης λόγοις, εὕροι τις ἂν πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν

a *Amaſia, civitas Pōtica, ex qua Strabo, philoſophus Stoicus*

b *In Amaſia iuxta interpretationem VVolfii, neſcio ex quibus codd. Græcis. nam in vulgatis id deſideratur.*

φύσ(

φύσει γινομένων, ὥς τ' ἐπ' αὐτῶν φάναι, πολὺ κρεῖττον ἦν, τόδε ἢ τόδε γίνεσθαι· οἷον εὔομβρον ἦν τὴν Αἴγυπτον· ἀλλὰ μὴ τὴν Αἰθιοπίαν ποτίζειν τὴν γῆν· καὶ τὸν Πάριν, εἰς τὴν Σπάρτην πλέοντα, ναυαγίῳ περιπεσεῖν· ἀλλὰ μὴ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαντα, δίκας τίσαι τοῖς ἀδικηθεῖσιν ὕστερον, ἡνίκα τοσοῦτον ἀπειργάσατο φθόρον Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων· ὅπερ Εὐριπίδης ἀνήνεγκεν εἰς τὸν Δία,

Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρωσὶ, πῆμα δ' Ἑλλάδι
Θέλων γενέσθαι, ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

Hoc eſt, *Nam ubi de providentia & fato diſputatur, multa inveneris alioqui in rebus humanis ac naturalibus, de quibus diceres, præſtitiſſe alio, quàm hoc modo, ea fieri. Vt, verbi gratiâ, imbribus potiùs irriguam AEgyptum debuiſſe eſſe, quàm ab AEthyopiâ humorem accipere: & Paridem, cùm Spartam peteret, debuiſſe potiùs naufragium facere; quàm, raptâ Helenâ, pœnas poſtmodo ſceleris dare, auctorem tantæ cladis Græcorum, ac barbarorum, quam Euripides Iovi imputat:*

Teucris malum, Helladique cladem Iupiter
Contingere volens, iſta decrevit pater.

Hactenus Strabo. Nec tamen philoſophiæ Peripateticæ ignarus fuit. Siquidem in eâ ſe cum Boetho Sidonio exercuit: ut ipſe ait lib. XVI. ac libro XIV præceptorem ſuum vocat Xenarchum Seleucienſem, peripateticum. Alterum etiam eſt, quod labores Strabonis maximopere nobis commendet. Siquidem priorum geographorum nemo plus terrarum luſtravit: ut ex his cognoſcimus, quæ ſcripſit lib. II: *Exponemus*, inquit, *tum quæ ipſi obivimus terrâ marique, tum de quibus aliorum ſermonibus, aut ſcriptis, nobis fides eſt facta. Ipſi obivimus verſus occaſum ab Armenia uſque ad Etruriæ loca Sardiniæ oppoſita: verſus meridiem ab Euxino ponto uſque ad fines AEthiopiæ. Neque verò reliquorum, qui ſitum deſcripſerunt, quemquam invenies, qui dicta intervalla obeundo multò plura, atque nos, præſtiterit. nam qui in occidua plaga plura viderunt, orientalium non tantùm, quantum nos, attigerunt: contrà alij pauciora in occaſu: quod idem de ſeptentrione, & meridie, affirmo.* Priuſquam verò hos libros ſcriberet, ediderat ipſe ὑπομνήματα [a] ἱστορικά, χρήσιμα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν φιλοσοφίαν; quemadmodum ipſe teſtatur lib. I geographiæ. Scripſit etiam, quæ conſecuta ſunt poſt illa, quæ Polybius conſignavit. Nam lib. XI de Parthis ſe plura ait ſcripſiſſe ἐν [b] τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστορικῶν ὑπομνημάτων βίβλῳ, δευτέρᾳ δὲ τῶν μετὰ Πολύβιον. Nempe

a *Commentarios hiſtoricos utiles ad moralem ac civilem philoſophiam.*

b *In ſexto quidem commentariorum hiſtoricorum; ſecundo autẽ illorũ, quibus hiſtoriam Polybij cõtinuat.*

geminum opus adſignat, quorum utroque de Parthis non minus, quàm in geographicis, tractârit. Poſſis tamen cum doctiſſimo Caſaubono aliter etiam hæc verba capere. Nempe ut idem liber intelligatur, qui ſextus fuerit commentariorum hiſtoricorum, hoc eſt operis univerſi: ſecundus verò partis ejus, quæ perſequebatur res geſtas poſt illa Polybij. Fortaſſe & in hiſtoricis commentariis egerat de rebus ab Alexandro geſtis. Nam libro ſecundo ait ſe ὑπομνηματίσασθαι τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις. Niſi cum Caſaubono malis ea capere de iſtis, quæ, cum aliis, tum imprimis tribus poſtremis de Alexandro libris adfert. Sed mihi altera ſententia non minùs veriſimilis videtur. Quando vixerit, oſtendit lib. XIII, cùm ait, Ἡ δὲ Τιβερίου ὁ πρόνοια τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνος. Et lib. XV, ubi ait, ſcribere ſe iſtæc anno XXXIII poſt Noricos, Carnos, atque alias gentes Inalpinas à Tiberio & Druſo devictas. Accidit verò hoc anno ab V. C. IↃCCXXXVIII. qui primus fuit Olympiadis CXCI. Ergo geographiam ſuam ſcribebat anno V. C. IↃCCLXXI, quarto anno imperij Tiberij Cæſaris. Fuiſſe verò tum ætatis admodum provectæ, inde videmus, quòd libro II. dicat, amicum ac ſodalem ſuum fuiſſe Ælium Cornelium Gallum, qui primus Ægypto præfuit: quicum & Memnonis ſtatuam, tantopere ſcriptoribus antiquis celebratam, vidiſſe ſe ſcribit libro XVII. Atqui Gallus iſte præeſſe Ægypto cœpit mox poſt Antonij ac Cleopatræ mortem, à quo anno cœpit nova æra Ægyptiaca. Præfuit verò Ægypto quadriennium. Nam interemit ſe Cæſare Octaviano VIII, & L. Statilio Tauro coſſ. Unde uſque ad quartum Tiberij annum, quo Strabo ſcribebat, anni ſunt tres & quadraginta. Atqui jam tum, cum Gallus, vir tantæ & eruditionis & dignitatis, Strabone amico adeò & familiari uteretur, alicujus hunc nominis fuiſſe, nemo, ut puto, inficiabitur. Quare vel ex eo, quod dixi, argumento, grandem ætate fuiſſe Strabonem, cùm geographiam ſuam ederet, ſatis evidens eſſe arbitror.

a *Commentatum eſſe de geſtis Alexandri.*

b *Tiberij autẽ Cæſaris providentia, qui noſtra ætate rerum potitur.*

Strabonis etiam ætate fuit Diodorus Sardianus junior, qui ex genere fuit Diodori Sardiani ſenioris, ejus qui Mithridatici belli temporibus vixit. Uterque orator, ſed junior etiam poëta, & hiſtoricus fuit. Auctor Strabo lib. XIII, ubi commemorat illuſtres viros Sardibus natos, ac juniorem hunc

amicum

amicum ſuum appellat, ſcripſiſſeque dicit *ἱστορικὰ ᵃ συγγράμματα, καὶ μέλη, καὶ ἄλλα ποιήματα, τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ἐμφαίνοντα ἱκανῶς.* Aphthonij ſcholiaſtes initio ſcholiorum adducit definitionem quandam Rhetoricæ ex Diodoro. Ea utrius Diodori ſit, non ſatis liquet, cùm utrumque *ῥήτορα* fuiſſe, dicat Strabo.

a Hiſtorica volumina, odas, aliaque carmina, quæ antiquâ ſcribendi formâ referrent.

CAP. VII.

Potamon Mitylenæus. Cuiuſmodi literario viatico eum proſecutus ſit Tiberius Cæſar. Sotion Alexandrinus. Bucephala, & Perita, oppida Indiæ, ab Alexandro exſtructa in memoriam mutorum animantium. Apionis elogia. Suidæ lapſus. Cognomina Apionis, Πλειστονίκης, *καὶ* Μόχθος. *Dictus &* cymbalum mundi. *Alexandrinorum apud Caligulam cauſſam egit adverſus Iudæos. Hiſtoriâ Ægyptiacâ imprimis notus fuit. Mirificè ſe in ſcriptis ſuis oſtentabat. Philo Alexandrinus. Eius facundia, & legatio pro gente Iudæa. Antiquitates biblicæ, quæ Philoni huic tribuuntur, planè ſuppoſititiæ ſunt. Pamphilæ hiſtoria miſcella. De mariti eius nomine nec ſecum convenit Suidas.*

SVb Tiberio etiam docuit Romæ Potamo Leſbius, ſive Mitylenæus. Hunc, ut auctor eſt Suidas, cùm aliquando in patriam rediret, talibus literis, viatici loco, inſtruxit Tiberius, *Ποτάμωνα ᵃ Λεσβώνακτος εἴ τις ἀδικεῖν τολμήσοι, σκεψάσθω εἴ μοι δυνήσεται πολεμεῖν.* Scripſit de rebus geſtis Alexandri Magni. Item de limitibus Samiorum: adhæc laudationem Bruti, item encomium Tiberij Cæſaris, item de perfecto oratore. Auctor Suidas.

a Potamonē, Leſbonactis filiū, ſiquis iniuriâ afficere fuerit auſus, videat, an bellum adverſus me ſuſcipere fuerit auſus.

Eâdem, ni fallor, ætate vixit Sotion Alexandrinus. Colligo hoc ex Plutarchi Alexandro, ubi refertur, ut Sotion, niſi is alius, locutus ſit cum Potamone Leſbio, atque eum narrantem audierit, ut Alexander, non ſolùm in equi memoriam, cui Bucephalus nomen erat, Bucephalam, ſeu Bucephaliam oppi-

dum in India condiderit; ſed etiam in memoriam canis dilecti, cui nomen Perita, nominis hujus oppidum in eâdem Indiâ exſtruxerit. Scripſit Sotion Διαδοχὰς, ſive Succeſſionum libros, quos ſignat Eunapius initio Vitarum. Ex iis librum tertium citat Laertius in procœmio. item edidit lib. περὶ τῶν Τίμωνος σιλλῶν a: quorum meminit Athenæus lib. XII. Etiam ejus librum de ira, aliaque, laudat Stobæus. Prætereaque mentio ejus fit in geoponicis Conſtantino dicatis: & de mirificis hominum formis in India, teſtem Sotionem citat Tzetzes Chil. VII. Hiſt. CXLIV.

a De ſillis Timonis.

Tiberij quoque, & ultrà, temporibus floruit Apion, περιεργότατος b γραμματικῶν, ut Africano apud Euſebium c vocatur; ἀνὴρ δοκιμώτατος d, ut dicitur Tatiano e; *literis homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ atque variâ ſcientiâ*, ut judicat Gellius lib. V. cap. XIV. qui & eiuſdē meminit lib. VI. cap. VIII. Natus fuit Oaſi, Ægypti civitate: ſed Alexandrinus vocari gaudebat, quòd jus ejus civitatis haberet. Auctor Joſephus lib. II eorum, quos adverſus eum ſcripſit. Cognomen habuit Πλειστονίκης f, ut liquet ex Plinij lib. XXXVII cap. V, Gellij lib. V. cap. XIV, & Clementis Alex. lib. I Στρωματ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου g. Verùm fallitur. Nam Poſidonij filius fuit, ut Africanus ſcripſit in tertio χρονογραφιῶν, & inde Euſebius loco, quem antè diximus. Etiam cognomen habuit Μόχθος h, ab aſſiduo labore: ut Suidas docet. Ex quo etiam cognoſces, quibus præceptoribus uſus ſit. De eo ſic Plinius in præfatione hiſtoriæ naturalis: *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæſar cymbalum mundi vocabat, cùm publicæ famæ tympanum potiùs videri poſſit, immortalitate donari à ſe ſcripſit; ad quos aliqua componebat.* Unde liquet, Tiberij ætate non exiguum nomen habuiſſe. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæſarem, cognomento Caligulam, miſſus fuit legatus, quo tempore Philo à Judæis eſt miſſus ad eundem, ut gentis ſuæ cauſſam ageret adverſus Alexandrinos. Auctor Joſephus lib. XVIII Antiq. Jud. cap. X i. & ex eo Euſebius lib. II Hiſtor. Eccl. cap. V. De eodem ſic Seneca epiſt. LXXXVIII: *Apion Grammaticus, qui ſub C. Cæſare totâ circulatus eſt Græciâ.* Ita enim ex veteri codice rectè legit I. Lipſius: ubi in vulgatis *circumlatus.* Nec tantùm Tiberij, & Caij, ſed Claudij etiam tempore vixit, ut Suidas ſcribit. Edidit librum adverſus Judæos: cui Flavius Joſephus

b Grammaticorum curioſiſſimus.
c Lib 10. de præparat. Evang. pag. 288. edit. Rob. St.
d Vir celeberrimus.
e Orat. ad gentes.
f Multivictor.
g Apion filius Pliſtonici.
h Laborū nabilis.
i Al. 15.

Joſephus reſpondit. Item ſcripſit Ægyptiacorum libros quinque, ut Tatianus [a] teſtatur: ubi & ex quarto eorum quædam adducit. Meminit hujus operis Gellius lib. v. cap. xiv, lib. vii cap. viii, lib. x. cap. x. Vtriuſque ſcripti mentionem facit Clemens in primo Στρωματέων, his verbis: Ἀπίων ὁ γραμματικὸς, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθεὶς, ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Αἰγυπτιακῶν ἱστοριῶν· καί τοι φιλαπεχθημόνως πρὸς Ἑβραίους διακείμενος, ἅτε Αἰγύπτιος τὸ γένος, ὡς καὶ κατὰ Ἰουδαίων συντάξασθαι βιβλίον &c. *Apion, cognomine Pliſtonices, in quarto hiſtoria Ægyptiaca; licet inimico infeſtoque erga Hebræos animo eſſet, quippe qui genere Ægyptius foret, adeò ut etiam librum fecerit adverſus Iudæos* &c. Gellius de Ægyptiaca ejus hiſtoria ita judicat lib. v. cap. xiv. *Eius libri non incelebres feruntur, quibus omnium ferme, quæ mirifica in Ægypto viſuntur audiunturque, hiſtoria comprehenditur. ſed in his, quæ audiviſſe, vel legiſſe ſeſe dicit, fortaſſe à vitio ſtudioque oſtentationis, fit loquacior. eſt enim ſanè quàm in doctrinis ſuis venditator.* Inter mirifica Ægypti inprimis fuiſſe pyramides, nihil monere attinet. Itaque inter duodecim ſcriptores, qui de iis ſcripſerint, Apio hic poſtremus à Plinio, nempe temporibus illis proximo, recenſetur lib. xxxvi Hiſtor. Nat. cap. xii.

Apionis hujus æqualis fuit Philo Alexandrinus, Iudæorum, ut de eo Hieronymus ſcribit, diſertiſſimus, Platonis imitator ſummus, ut de eo dictum ſit, ἢ [b] Πλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει. Scripſit inter alia de vita Moſis. Item de legatione ſuâ ad Caium Cæſarem, cognomento Caligulam, quâ narrat, quanta Judæi mala fuerint perpeſſi ab Avidio Flacco, qui Ægyptû præſes obtinebat, & Iudæos, Alexandriæ adverſus Græcos, & populum Alexandrinum tumultuantes, oppreſſerat; eorumque ſynagogas imaginibus, aris, victimis, inquinârat. Narrat quoque, quæ in legatione eâ contigerint. Vti verò à Iudæis Philo, ita ab adverſa factione miſſus fuit Apio Alexandrinus: quemadmodum paullò antè dictum eſt. Rejecit verò Caligula legationem Iudæorum ob non admiſſas Cæſaris imagines. Vide Ioſephum Antiqu. lib. xviii cap. xv, Euſebium in Chron. Oroſium lib. vii. cap. v. & Zonaram. Extat quoque ſub nomine hujus Philonis hiſtoria ab Adamo uſque ad Sauli regis tempora. Trithemius appellat De generationis ſucceſſu. Ac Ludovicus Vives pro genuino agnoſcit lib. v [c] de tradendis diſci-

[a] *Orat. ad gentes.*

[b] *Aut Plato Philonẽ, aut Philo Platonẽ imitatur.*

[c] *Pag. 507.*

diſciplinis. Sed Græcè non exſtat, nec quicquam Philonis genio dignum habet. Vide de eo diſſertantem Melchiorem Canum lib. XI Loc. Com. cap. VI.

PAMPHILA, genere Ægyptia, vixit tempore Neronis imper. ac ſcripſit perutiles octo libros hiſtoriæ miſcellæ, quibus congeſſit, quæ vel ex marito, quicum tredecim annos nupta fuit, audiſſet, vel ex viris eruditis, qui mariti ædes frequentaſſent, vel quæ ipſa obſervâſſet. Auctor Photius tmem. VIII. Sed Suidas ait, Epidauriam fuiſſe, filiam Soteridis, conjugem Socratidis, ac ſcripſiſſe hiſtoriarum libros XXXIII. & epitomen Cteſiæ lib. III. & epitomas alias hiſtoricorum, aliorumque ſcriptorum plurimas. Fuere autem, qui libros iſtos Soteridi attribuerent: ut idem Suidas dicit in hac voce: ubi &, ſui oblitus, Soteridem maritum Pamphilæ, non patrem fuiſſe dicit. Ex primo Pamphilæ, ac porrò ad decimum uſque, excerpſerat magnam partem libri ſecundi eclogarum Sopater Sophiſta, teſte Photio tmem. CLXI. Nonum & vigeſimum Pamphilæ commentarium citat Gellius lib. XV. cap. XVII.

CAP. VIII.

Fl. Ioſephus ad Romanos legatus, Galilæorum poſtea dux, ab Romanis captus, Veſpaſiano & Tito adaptat oraculum de Chriſto, eumque errorem ſecuta eſt nationum vanitas. Suidas corrigitur. Portus refellitur. Quanto in honore fuerit Ioſephus apud Titum, ac quàm præclarè idem de eius hiſtoria Iudaica ſenſerit, uti & rex Agrippa, Quæ præterea Ioſephus ediderit. Stylus eius cuiuſmodi. Diſcrepantes de fide illius ſententiæ iuniorum. Ioſippus, Gorionis filius, alius eſt à Fl. Ioſepho, & quidem longè recentior, imò putidus impoſtor, qui nec cautè ſatis ſciat mentiri. Cur dicatur Ioſippus Longus. Iuſtus Tiberienſis. Eius hiſtoria, & ſtylus, & cum Fl. Ioſepho inimicitiæ.

FLavius Joſephus, Matthathiæ filius, natus fuit anno primo Caij Cæſaris, cognomento Caligulæ: maternum genus ducebat

ducebat à regia Haſmonæorum ſtirpe, ſive, ut vulgò vocant, Maccabæorum: ſectâ fuit Phariſæus, quam ipſe ait ad illam, quæ Græcis Stoica vocatur, proximè accedere: annos natus XXVI Romam iit, ut pro ſacerdotibus aliquot ſuæ gentis intercederet, quos Felix, Judææ procurator, ob culpam leviculam vinctos miſerat Romam: eâ occaſione per Aliturum mimum, genere Judæum, ac Neroni charum, innotuit Poppeæ Auguſtæ: nec modò impetravit, ut dimitterentur ſacerdotes; ſed etiam donis ab Auguſta ornatus in patriam rediit. Ubi, gliſcente ſeditione, dux Galilæorum ab Hieroſolymitanis factus, multa prudenter & fortiter geſſit; uſque dum, captâ Jotapatâ, vivus in manus Romanorum venit: hinc cuſtodiæ datus fuit, ut ad Neronem mitteretur; quo cognito, poſtulavit, ut cum Veſpaſiano loqui poſſet, Tito filio, & duobus amicis præſentibus. Ibi ille Veſpaſiano imperium prædixit. Cujus etiam rei Suetonius meminit. Nam cùm de Carmeli Dei apud Judæam oraculo dixiſſet, ſubiicit iſta: *Et unus ex nobilibus captivis, Ioſephus, cum coniiceretur in vincula, conſtantiſſimè aſſeveravit, fore, ut ab eodem brevi ſolveretur, verùm iam imperatore.* Nimirum vaticinium propheticum de Meſſia rege, quem iis temporibus Judæi etiamnum exſpectabant, Veſpaſiano accommodabat: eamque vaniſſimam interpretationem eventu poſtea comprobatam fuiſſe, gentiles putarunt; quibus ignotum erat regnum ſpirituale, quod per univerſum orbem habet Soſpitator noſter Ieſus. Hinc idem Tranquillus paullò antè dixerat: *Percrebuerat Oriente toto vetus, & conſtans opinio, eſſe in fatis, ut eo tempore Iudæâ profecti rerum potirentur. Id de imperatore Romano (quantum eventu poſtea paruit) prædictum, Iudæi ad ſe trahentes rebellarunt.* Ac ſimiliter Tacitus lib. V. Hiſtor. *Pluribus perſuaſio inerat, antiquis ſacerdotum literis contineri, eo ipſo tempore fore, ut valeſceret Oriens, profectique Iudæâ rerum potirentur: quæ ambages Veſpaſianum, ac Titum, prædixerant.* Nempe, ut videmus, in ſubleſtâ hac interpretatione gentibus præivit Joſephus; poſtquam res Judæorum retro cedere, ac Veſpaſiano omnia ex voto fluere, perſpexit. Ac verba quidem, quibus tum ad Veſpaſianum uſus fuit, adfert ipſe lib. III de bello Judaico cap. XIV. Sunt verò ejuſmodi: Σὺ μὲν Οὐεσπασιανὲ, νομίζεις αἰχμάλωτον αὐτὸ μόνον εἰληφέναι τὸν Ἰώσηπον· ἐγὼ δὲ ἄγγελος ἥκω σοι μειζόνων. μὴ γὰρ ὑπὸ

θεοῦ προπεμπόμενος· οὐκ ᾔδειν τὸν Ἰουδαίων νόμον, καὶ πῶς στρατηγοῖς ἀποθνήσκειν πρέπει. Νέρωνί με πέμπεις; τί γάρ; οἱ μετὰ Νέρωνα μέχρι σοῦ διάδοχοι μένουσι; σὺ Καῖσαρ, Οὐεσπασιανὲ, καὶ αὐτοκράτωρ, σὺ, καὶ παῖς ὁ σὸς οὗτος. Δέσμευε δέ με νῦν ἀσφαλέστερον, καὶ τήρει σαυτῷ. δεσπότης γὰρ οὐ μόνον ἐμοῦ σὺ Καῖσαρ, ἀλλὰ καὶ γῆς, καὶ θαλάσσης, καὶ παντὸς ἀνθρώπων γένους· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τιμωρίαν δέομαι φρουρᾶς μείζονος, εἰ κατασχεδιάζω καὶ θεοῦ. *Tu quidem, Veſpaſiane, tantùm hoc putas, Ioſephum te habere captivum: ego autem maiorum ad te nuntius venio, præmiſſus à Deo: alioqui Iudæorum legem ſciebam, & quemadmodum duces exercituum mori deceret. Ad Neronem me mittis? quid ita? quaſi qui Neroni uſque ad te ſucceſſuri ſunt, maneant. Tu es Cæſar, Veſpaſiane, & Imperator, atque hic filius tuus: me autem colligatum arctiùs tibi aſſervato; nam dominus quidem non mei ſolius es tu, Cæſar, verùm etiam terræ mariſque, ac totius humani generis: me autem ad maiorem pœnam cuſtodiri oportet, ſi ex tempore, & ſubitò, in deum iſta confingo.* Ex hoc Joſephi loco emendandus eſt Suidas in Ἰώσηπος, ubi ea Joſephi oratio, nec rectè, nec integrè, adducitur. Neque audiendus Æmilius Portus, cùm apud Suidam, ubi nunc eſt, Μὴ [a] γὰρ οὐχ ὑπὸ θεοῦ προπεμπόμενος εἶδον, τὸν Ἰουδαίων μόρον, legere jubet εἶδεν, *ut ad Veſpaſianum referatur, qui Iudæorum urbem expugnavit, & interitum vidit.* Nam rectum eſt εἶδον, vel potiùs ᾔδειν. Neque iſta, ut ille putat, dixit Joſephus, captis Hieroſolymis, & deletâ gente; ſed captâ Iotapatâ: quo tempore Hieroſolyma nondum obſidebantur. Cæterùm etſi Veſpaſianus putaret, callidè iſta Joſephum eſſe commentum, quò dimitteretur; tamen, ubi cognovit Neronis, & Galbæ mortem; ac civile inter Othonem, & Vitellium bellum; ubi item Tiberius Alexander, Ægypti præfectus, in Veſpaſiani verba legiones adegit: mox Joſephum veſte & ornamentis donavit; qui vinculis ſolutus, & eo mactus honore cum Tito ad Hieroſolymorum obſidionē profectus fuit. Hoc peracto bello, edidit Joſephus libros VII de eo ipſo bello Judaico; quibus Romæ, ob ingenij & eruditionis gloriam, ſtatuam meruit: ut Hieronymus quoque ſcribit in Eccleſiaſticorum ſcriptorum catalogo. Eos ſe primùm Veſpaſiano, & Tito, obtuliſſe ait, quòd eorum judicium minimè expaveſceret. Quin refert, Titum ex ſolis iſtis peti voluiſſe ejus belli hiſtoriam: prætereà illum manu ſuâ iis ſubſcripſiſſe, & juſſiſſe, ut in bibliotheca publica aſſervarentur.

[a] *Niſi enim à Deo præmiſſus eſſem, non vidiſſem Iudæorum exitium.*

rentur. Adhæc commemorat, ut regi eos Agrippæ oſtenderit, & ab eo acceperit epiſtolas ſeptuaginta duas, quibus, quàm veriſſimè hiſtoriam à ſe ſcriptam eſſe, planum fiat. Multa quoque alia adfert, quibus fidem hiſtoriæ ſuæ conciliet: imprimis, quòd prope omnia oculis ſuis viderit: cætera ab iis acceperit, qui ipſi rebus præfuerunt. Adhæc ſcripſit xx libros Antiquitatum Judaicarum, quas decimotertio Domitiani anno abſolvit. Ordìtur verò eas ab orbe condito, ac perducit uſque ad duodecimum annum Neronis: quo Judæi injuriis Flori, qui Albino ſucceſſerat, coacti, arma adverſus Romanos ceperunt. His libris adtexuit Vitam ſuam, unde peti debent, quæ præteriimus. Scripſit quoque libros II contra Apionem, qui à gentilibus legatus Romam miſſus librum adverſus Philonem ediderat, quo Judaicæ gentis vituperationem complexus erat. Fecit & librum de imperio rationis, ſive de Maccabæis. De ſtylo ejus ita cenſet Photius, eſſe eum candidum, purum, elegantem, ac jucundum: in concionibus etiam diſertum. Quantum autem fidei mereatur, minimè nunc convenit inter eruditos. Sunt quibus uſque adeò fides ejus ſuſpecta ſit, ut planè ſuſque deque habeant, quid Joſephus dicat, dummodo vel alterius qualicumque autoritate, vel minutâ ratiunculâ, defendere contrarium ſibi poſſe videantur. Contrà magnus Scaliger Prolegomenis ardui operis de Emendatione Temp. cenſet, ubique elucere Joſephi, & eruditionem, & fidem, in tantum, ut non ſolùm in rebus Judaicis, ſed etiam externis, tutiùs ei credatur, quàm omnibus Græcis, ac Latinis. Illuſtre apud eum de Chriſto teſtimonium habemus in duodevigeſimo Antiquitatum libro: unde illud etiam citat Hieronymus in Eccleſiaſticorum ſcriptorum catalogo, item Suidas in Ἰώσηπος. Mirum verò non meminiſſe ejus Photium in excerptis ſuis cap. LXXVI.

Æqualis huic Joſepho, juxta Gerebrardum [a], imò, ſi Munſterum audimus, idem planè fuit Joſephus is, qui vulgo dicitur Joſippus Gorionides [b], ſcriptor hiſtoriæ de bello Judaico, quæ Hebraicè exſtat, ac beneficio Munſteri, mutilè tamen, in lucem prodiit Baſileæ: integriùs verò excuſa eſt Venetiis. Sed neque hic idem eſt, ac Flavius Joſephus; neque æqualis. Siquidem lib. III. cap. XV. Gotthos in Hiſpania ponit: item

a *In Chronologia.*

b *Præfat. in lib. Ioſephi edit. Baſil. ann. 1541.*

lib. v.

lib. V. cap. XLII, Francorum meminit, qui Gallias occupaſſent. At aliquot demum ſeculis pòſt nationes iſtæ has terras obtinuerunt. Quid quod multa adeò dicat, quæ Flavio Joſepho, ac veritati ipſi repugnent? Quocirca non poſſum diſſentire ab illis, qui pro ſuppoſititio ſcriptore habent: ut ſunt Baronius Tom. I. Annal. ad ann. LXXII num. XXVII; Poſſevinus in Apparatu voce Hegeſippus, Ribeira comment. in Obadiam num. CX. & Maldonatus in Matth. cap. XVI. Amplius dico, Gorionides iſte non librariorũ culpâ titulum mentitur: ſed ipſe, quantus quantus eſt, impoſtor eſt. Quod pluribus probandum. Scriptor ejus operis legerat apud Joſephum ex interpretatione Rufini (hac enim uſum liquet) Joſephum, Gorionis filium, quem Γωρίωνα Fl. Joſephus nominat, unà cum Amano mœnibus fuiſſe præfectum: Joſephum autem, Matthathiæ filium, præfuiſſe Galilææ. Horum ille utrumque in unum conflavit; & bonus vir perſuadere nobis conatus, ſe nempe eſſe ſacerdotem illum Joſephum, qui de excidio Judaico ſcripſerat. Sed vide hominis ſtuporem. Ipſe commenti ſui interdum obliviſcitur. Uti quando ait, non quiviſſe ſe ſanctuarium ingredi, eò quòd ſolis id ſacerdotibus fas eſſet. Quàm bellè cum eo hoc convenit, quod ſe finxerat ſacerdotem? Et tamen genti ſuæ, ut ad iſtiuſmodi credula eſt, potuit perſuadere, eſſe ſe nobilem illum Fl. Ioſephum. Solent verò eum Iudæi vocare *Ioſephum* ſive *Ioſippum longum*: nempe ut diſtinguant ab ea Joſippi epitome, quam Hebraicolatinam Baſileæ edidit Sebaſtianus Lepuſculus. Quod ad gentem, & ætatem Pſeudogorionidæ, fuiſſe Iudæum Gallum, & quidem nuperum ſcriptorem, ſaltem vixiſſe poſt annum Chriſti ſexcenteſimum, ſatis veriſimiliter probat Ioſ. Scaliger. quem vide Trihæreſij elencho cap. IV. & V.

Juſtus Tiberienſis, è Galilæa provincia, Ioſephi, Iudaicarum antiquitatum ſcriptoris, æqualis fuit: quicum & graves ei inimicitiæ interceſſerunt. Scripſit, Photio teſte [a], Iudæorum regum Chronicum, qui coronati fuere. Incepiſſe illud ait à Moyſe, & perduxiſſe uſque ad exitum Agrippæ, ſeptimi è familia Herodis, ac Iudaicorum regum ultimi: qui Claudij tempore regnare cœpit; ſub Nerone crevit, majoraque incrementa ſumſit ſub Veſpaſiano, ac tertio Traiani anno obiit: quò uſque & hiſto-

[a] *Tomma-te 33.*

& hiſtoriam Iuſtus perduxit. Ibidem judicium tale de eo fert; ſtylum eſſe συντομώτατον a, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀναγκαιοτάτων παρατρέχοντα. Adhæc dicit, communi Hebræorum vitio laborare, ut, cùm Judæus genere eſſet, nullum de Chriſti adventu, aut miraculis ejus, faceret mentionem. Multa item in hiſtoria finxiſſe ait: imprimis de iis, quæ ad Romanorum adverſus Judæos bellum, & excidium Hieroſolymorum pertinerent. Hoc Photij judicium convenit cum iis, quæ de eo Ioſephus ſcripſit in Vita ſua. Pauca inde Latinè apponam. *Hoc, inquit, loco libet paucis reprehendere Iuſtum, hujus argumenti ſcriptorem. Is, ut videretur bene tempus inſumere, res hoc bello geſtas ſcribere aggreſſus, multa mentitus de me, ne de ſuâ quidem patriâ vera locutus eſt.* Et mox: *Vt igitur ad te iam ſermonem vertam, Iuſte, hiſtoricorum tuo iudicio graviſſime, quomodo ego, & Galilæi, in cauſſa fuimus, ut patria tua deficeret à rege ſimul, & Romanorum imperio? quandoquidem, priuſquam ego ex decreto civitatis Hieroſolymitanæ in Galilæam dux mitterer, tu cum tuis Tiberienſibus, armis correptis, populariter auſi eſtis infeſtare etiam Syrorum Decapolim.* Longum eſſet exſcribere omnia, quæ ad vitam ſcriptaque hujus Iuſti pertinent: ſunt enim pagellæ aliquot: quare ſolùm adferam, quæ ad tempus pertinent, quo ſua edebat. In hanc igitur ſententiam ſonant Græca verba Ioſephi: *Si confidis, te ſcripſiſſe meliùs omnibus, cur vivo Veſpaſiano, ac Tito, ac quorum auſpiciis id bellum geſtum eſt, & Agrippâ ſuperſtite, cognatiſque eius, viris Græcarum literarum peritiſſimis, non edidiſti tuam hiſtoriam? Ante viginti enim annos eam ſcripſeras, & poteras à conſciis habere teſtimonium. Nunc poſtquam illi non ſunt inter nos amplius, nec putas eſſe, qui coarguat, auſus es librum edere. At non ſic ego, neque meis ſcriptis timui; ſed ipſis opus id imperatoribus tradidi, cùm adhuc recens id bellum penè verſaretur in hominum oculis.* Meminit hujus operis etiam B. Hieronymus in catalogo ſcriptorum Eccleſiaſticorum. Item Stephanus in Τιβεριάς: Ἐκ ταύτης ἦν Ἰοῦστος, ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον τὸν κατὰ Οὐεσπασιανοῦ ἱστορήσας. Unde colligo, ut Ioſephus, ita & Iuſtum, non modò de Antiquitatibus Iudaicis, ſed ſeorſum etiam de bello Iudaico ſcripſiſſe. Alia quoque ab eo edita eſſe, ex Suida diſcimus: &, credo, aliquis iſtoc etiam adſtruere conabitur ex hoc Laertij loco in Socrate: Φησὶν b Ἰοῦστος ὁ Τιβεριεὺς ἐν τῷ Στέμματι. Sed nihil infirmius fuerit hoc argumento,

a *Conciſum, & pleraque relatu maximè neceſſaria prætermittentem.*

b *Iuſtus Tiberienſis ait in Coronâ.*

mento, ſi Laertius, quod veriſſimum puto, librum ſignat de corona Iudaica, ſive de regibus Iudaicis, qui coronâ fuerant ornati. Siquidem hoc opus ita inſcribebatur, Ἰούστου Τιβεριέως Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν: ut teſtis eſt Photius.

CAP. IX.

Suppoſititij ſeptem ſcriptores. I. Prochorus de vita B. Ioannis. II. Abdias Babylonius de certamine Apoſtolorum. III. Linus de paſſione BB. Petri, & Pauli. IV. Anonymus, vel potiùs preſbyteri Achaiæ, de paſſione B. Andreæ. V. Anonymus de actis Pauli, & Theclæ. VI. Aurelianus Lemovicenſis de vita B. Martialis, cuius Martialis nec epiſtolæ ſunt genuinæ. VII. Clemens Romanus, cui Recognitionum libri attribuuntur. Et fuere olim etiam alia ſpuria, quæ nunc non exſtant. Vt liber de adſcenſu Pauli, Euangelium Iudæ, & alterum ſecundùm Ægyptios, & aliud ſecundùm Hebræos. Caianorum ſecta. Clementis Alexand. ἀκρασία.

AB tribus his, qui bellum Iudaicum memoriæ prodiderunt, tranſeo ad ſex ſeptem ſcriptores hiſtoriæ Chriſtianæ; ſed ſuppoſititios omnes. Eos hoc loco ſubnectam, quia eâdem, hoc eſt Domitiani, ætate, vel ſaltem non multò pòſt, vixiſſe dicuntur.

Ex iſtis eſt Prochorus, unus ex ſeptem diaconis, ſive, ut Eccleſiaſtici fere loqui amant, diaconibus, quos Apòſtoli ipſi ordinarant: ut Lucas teſtatur in Actis cap. VI. Scripſiſſe hic dicitur vitam Euangeliſtæ & Apoſtoli Ioannis, quæ in Orthodoxographis, & bibliotheca patrum legitur. At multò recentiorem eſſe, arguit, quòd nominat diſertim ὁμοούσιον τριάδα [a], quomodo antiquiſſimi illi necdum loquebantur. Præterea fabulis mendaciiſque ita coopertus eſt, ut nec in iis, quæ vera fortaſſe ſunt, fidem mereatur. Idem cenſent, Baronius in annalibus [b] Eccleſ. Bellarminus in Eccleſiæ ſcriptoribus, magiſter ſacri palatij in Indi. Expurg. Lorinus in Act. cap. VI.

[a] Coeſſentialem Trinitatem.

[b] Tom. 1. ad ann. 99. nu. 4. & ad ann. 44. nu. 38.

Facilè

Facilè autem iis aſſentio, qui arbitrantur, eſſe eundem librum, qui *circuitus Ioannis* vocari antea ſolet, atque hoc nomine etiam inter apocrypha refertur ab Athanaſio in ſynopſi.

Etiam Abdias Babylonius dicitur Hebraicè ſcripſiſſe libros decem de hiſtoria certaminis Apoſtolici: quos Græcè tranſtulerit Eutropius, ac Latinè interpretatus ſit Julius Africanus, nobilis ille chronographus, de quo ſuo loco dicetur. Scribit verò Abdias iſte lib. VI, ſe Soſpitatorem noſtrum Chriſtum vidiſſe in carne: cumque unus foret ex LXXII diſcipulis, aſſeclam ſe fuiſſe Simonis & Judæ, quando in Perſiam abibant ad prædicandum Euangelium: denique ab iis, priuſquam iſtis oris excederent, Babyloniæ ſe epiſcopum factum eſſe. Atque eadem legere eſt apud interpretem in præfatione. Quæ ſi vera ſunt, jure magnum apud omnes ſcriptoris hujus nomen eſſe debet. Sanè Wolfangus Lazius, qui primus illum in lucem protraxit, tanti eum fecit, ut dubitare ſe dicat, utrùm ea, in quibus cum Luca conſentit, hauſerit ex hoc Euangeliſta, an Lucas potiùs ea ex Abdia iſto exſcripſerit: nempe quia ὁμήλικες a fuere. In eâdem ſententiâ fuit Io. Faber, Theologus Pariſienſis. Sed ſi adeò antiquus eſt Abdias ille, mirum, non Euſebium, non Hieronymum, non alium veterum quemquam, meminiſſe vel Abdiæ, vel interpretationis iſtius, ne iſtic quidem, ubi Africani ſcripta recenſentur. Præterea quomodo fidem habere ei poſſumus, qui dicat, ſe Chriſtum vidiſſe, cùm in terris verſaretur; atque interim laudet Hegeſippum hiſtoricum, verbaque ejus citet ex lib. V. commentariorum? Nam Hegeſippus ille Juſtini, & Athenagoræ æqualis fuit, ut conſtat ex Euſebii Hiſt. Eccl. lib. IV cap. XXI, & Hieronymo in ſcriptoribus Eccleſ. Quare centum circiter & triginta annis floruerit, poſtquam Chriſtus adſcenderat in cœlum. Adhæc quomodo ſcriptorem eum Latinè tranſtulit Julius Africanus, quem Græcum fuiſſe ſcriptorem, ex Euſebio, & aliis, conſtat? Denique in ſcriptore hoc multæ adeò ſunt fabulæ, ac mendacia, ut eos libros, *velut fide indignos, Paullus Papa IV inter ſcripta à ſe damnata reiecerit*: quemadmodum ſcribit Sixtus Senenſis lib. II bibliothecæ ſanctæ. Multa quoque erronea in eodem notavit Ioa. Heſſels in Cenſura de quibuſdam ſanctorum hiſtoriis cap. X. Eundem reiiciunt Bellarminus in ſcriptoribus Eccl.

a *Æquales.*

X 2 Baronius

a *Ad an. 44. num. 44. & ad an. 51. num. 51.* b *Pag. 585.* Baronius in annal. a Eccl. Ioannes Molanus lib. I. de fide hæreticis ſervanda cap. VI, Poſſevinus in Apparatu ſacro voce *Abdias*, & *Severus Sulpitius*, Eſpencæus de continentia lib. V cap. V. & lib. VI cap. II, & Salmeron Comm. in II Timoth. II diſp. II b. Puto autem, iſtos Abdiæ libros ſignatiâ beato Auguſtino contra Adimantum cap. XVII, cùm ait, *Manichæi legunt ſcripturas apocryphas, quas etiam incorruptiſſimas eſſe dicunt: ubi ſcriptum eſt; Apoſtolum Thomam maledixiſſe homini, nec multò pòſt à leone dilaniatum, & occiſum eſſe.* Nam hiſtoria iſtæc, vel fabula potiùs, c *Loc. Com. lib. 11 cap. 6.* (ut Melchior Canus c appellat) refertur ab hoc Abdia lib. IX. qui eſt de geſtis Thomæ in India.

Præterea ſub nomine Lini, epiſcopi Romani, & martyris, duo circumferuntur libri ad eccleſias orientales: qui acta continent paſſionis Petri, & Pauli. Sed hiſtoria ea, quæ hodie quidem exſtat, eſt commentitia, ac multos continet errores: ut docent, Bellarminus in Eccleſiaſt. ſcript. & lib. II. de Pontif. Rom. cap. IX, Baronius in Ann. Eccl. ad ann. LXIX num. VI, Poſſevinus in apparatu ſacro, voce *Linus*, Joannes Maria, magiſter ſacri palatij in Ind. Exp. tom. I, & Claudius Eſpencæus lib. VI de continentia cap. II.

Exſtat & paſſio S. Andreæ Apoſtoli, ſcripta, ut aiunt, à preſbyteris & diaconis Eccleſiarum Achaiæ, qui paſſioni interfuerant. Eam pro legitimâ agnoſcit Petrus Damiani d, qui d *Serm. 2 de ſancto Andrea.* temporibus vixit Gregorij VI, uſque ad Gregor. VII. atque obiit anno Chr. CIↃIↃXXII. Sed Petro Damiani opponimus Epiphanium hæreſ. XLVII. ubi Encratitas ait, uti actionibus Andreæ, & Ioannis, & Thomæ. Item Philaſtrium de hæreſ. cap. XL, quod eſt de apocryphis, ubi inquit: *Contra diſputationes beatiſſimorum Apoſtolorum conſulta ponunt Manichæi, Gnoſtici, Nicolaitæ, Valentiniani, & alij quàm plurimi, qui apocrypha prophetarum & Apoſtolorum, id eſt, actus ſeparatos habentes, canonicas legere ſcripturas contemnunt.* Et poſt pauca: *Habent Manichæi apocrypha beati Andreæ Apoſtoli, id eſt, actus, quos fecit veniens de Ponto in Græciam: quos conſcripſerunt tunc diſcipuli ſequentes Apoſtolum.* Mox idem cenſet de actibus Ioannis, Petri, & Pauli. Item Innocentius I, extremâ epiſtolâ primâ, quæ eſt ad Exuperium, Toloſanum epiſcopum, eum-que quem Auſonius quoque inter claros ſui ſeculi oratores celebrat: *Cætera, quæ vel*

ſub

ſub nomine Matthiæ, ſive Iacobi Minoris, vel ſub nomine Petri, & Ioannis, quæ à quodam Leucio ſcripta ſunt, vel ſub nomine Andreæ, quæ à Nexocharide, & Leonide philoſophis, vel ſub nomine Thomæ, & ſiqua ſunt alia, non ſolùm repudianda, verùm etiam noveris eſſe damnanda. Ubi ſimul auctorem operis iſtius indicat. Similiter Gelaſius, decreto cum LXX epiſcopis habito, in apocryphis reponit *actus nomine Andreæ Apoſtoli.* Inclinat huc etiam Baronius in annal. Eccl. ad ann. LXIX. §. XXXIV: imò etiam agnoſcit, acta paſſionis Andreæ à Manichæis eſſe corrupta, atque ab iis citari ſolita, & propterea dubiæ in Eccleſia fidei cenſeri. Sanè non alienum eſſe à moribus Manichæorum, acta Apoſtolica promulgare fabulis pleniſſima, vel ex iis liquet, quæ de Leucio Manichæo retulimus ex Innocentio: quæque de eo legere eſt apud B. Auguſtinum libro de fide contra Manichæos cap. XXXVIII.

Similiter ſtatuendum de actis Pauli, & Theclæ, quorum crebra adeò eſt mentio apud veteres. E Græcis meminit Gregorius Nazianzenus orat. in laudem Athanaſij, & exhortatione ad virgines, item oratione I in Iulianum Apoſt. & orat. XVIII, quæ eſt in laudem Cypriani: item carmine jambico de vita ſua: adhæc Gregorius Nyſſenus, apud quem illuſtre eſt Teclæ elogium orat. XIV in Cantica Canticorum: item Epiphanius hæreſi LXXVIII contra Collyridianos, Chryſoſtomus homil. XXV in Act. Apoſt. & ad Antioch. homil. XXII, Iſidorus Peluſiota lib. I. epiſt. LXXXVII, & CLX, Damaſcenus oratione de iis, qui cum fide ex his terris exceſſerunt: ut de Baſilio Seleucienſi, & Simeone Metaphraſte logotheta, & prato ſpirituali Sophronij, atque aliis, nihil dicam. E Latinis item mentionem faciunt, Cyprianus orat. pro martyribus, & orat. ſub diem paſſionis ſuæ, Ambroſius epiſt. VII, & LXXXI, & lib. II de Virginibus, Hieronymus epiſt. XXII, quæ eſt ad Euſtochium, Auguſtinus lib. XXX contra Fauſtum cap. IV, Sulpitius Severus Dial. II. cap. XIV, Fortunatus Pictavienſis non uno in loco, Ado Viennenſis in ſuo Martyrologio, atque alij. Sed non ſi patres illi quædam pro veris habuerint, quæ actis iſtis continerentur, hinc illa genuina, & undequaque vera eſſe, conſequitur. Nam ſuppoſititia quin fuerint, dubitare non patitur nos locus iſte Tertulliani lib. de baptiſmo cap. XVII; *Quod ſi, quæ Pauli*

perperam ſcripta (expreſſit Græcum παραγεγραμμένα, hoc eſt ψευδεπίγραφα) *legunt, exemplum Theclæ ad licentiam mulierum docendi tingendique defendunt: ſciant, in Aſia preſbyterum, qui eam ſcripturam conſtruxit, quaſi titulo Pauli de ſuo cumulans, convictum atque confeſſum, id ſe amore Pauli feciſſe, loco deceßiſſe.* Refellit
a In Luca. quoque ea Hieronymus in catalogo a Script. Eccleſ. ubi cùm dixit, Lucam fuiſſe *ſectatorem Pauli, & omnis peregrinationis eius comitem*, paullò pòſt addit: *Aliud quoque edidit volumen egregium,*
b Actus Apoſtolorum. *quod titulo* πράξεις Ἀποστόλων b *prænotatur: cuius hiſtoria uſque ad biennium Romæ commorantis Pauli pervenit, id eſt, uſque ad quartum Neronis annum. Ex quo intelligimus, in eâdem urbe librum eſſe compoſitum. Igitur* περιόδους *Pauli, & Theclæ, & totam baptizati Leonis fabulam, inter apocryphas ſcripturas computamus. Quale enim eſt, ut individuus comes Apoſtoli, inter cæteras eius res hoc ſolùm ignoraverit? Sed & Tertullianus, vicinus eorum temporum, refert, preſbyterum quendam in Aſia,* σπουδαστὴν *Apoſtoli Pauli, convictum apud Ioannem, quòd auctor eſſet libri, & confeſſum, ſe hoc Pauli amore feciſſe, & ob id excidiſſe.* Denique Gelaſius papa, & concilium LXX epiſcoporum, diſertim ita ſtatuunt: *Liber, qui appellatur Actus Teclæ, & Pauli apoſtoli, apocryphus.* Et jure à Gelaſio acta ea reiici, etiam Melchior Canus ſcribit in locis Theol. lib. XI. cap. VI.

Aurelianus quoque, Lemovicenſis epiſcopus, ſcripſiſſe dicitur vitam S. Martialis, cujus beneficio à mortuis fuerat excitatus. Quàm verò Martialis ille antiquus fuerit, videri ſaltem velit; argumento eſt, quòd dicat, ſe cum Chriſto fuiſſe, priuſquam cruci affigeretur. Sed, tum epiſtolæ illæ fictitiæ ſunt, tum vita ejus quoque ſpuria eſt. Nam Martialis quidem Lemovicenſis epiſcopus factus eſt Decio Auguſto, & Grato coſſ. anno Chriſti CCLIV, ut teſtatur Gregorius Turonenſis lib. I Hiſtor. cap. X. Quare merum eſt commentum, quòd ſe Chriſtum vidiſſe dicat. Alia quoque argumenta adverſus Martialem iſtum videre potes apud Bellarminum in ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Nihilo magis genuina eſt Vita ejus, quæ ab Aureliano ſcripta dicitur. Nam meminit Gotthorum, quorum nomen tunc erat ignotum. Meminit Hildeberti, Sigeberti, Arnulphi, quæ nomina ſunt Germanica, neque tunc nota. Alia quoque, quibus larva perſonato illi Aureliano

detra-

detrahitur, vide apud Ioannem Heſſels à Lovanio in Cenſura de quibuſdam ſanctorum hiſtoriis cap. VI.

Eodem loco haberi debent, quæ ſub nomine Clementis, Romani epiſcopi, Recognitiones exſtant. Sunt illæ idem opus, quod hiſtorias Clementis appellat Beda de rat. temp. cap. III, & in Actis cap. V. Antiquitus dicebatur Itinerarium, vel Circuitus Petri: atque eo nomine inter apocrypha refertur ab Athanaſio, extremò capite ſynopſios, ubi περίοδοι Πέτρου inter illa reponit, quibus contradicitur: item à Gelaſio, conciliòque Romano: *Itinerarium*, inquit, *S. Petri, quod appellatur Clementis, libri decem, apocryphum.* Latinè hoc opus vertit Rufinus Aquileienſis, quod & Gennadius teſtatur in catalogo virorum illuſtrium. Meminit itinerarij iſtius Humbertus, epiſcopus Sylvæ Candidæ, qui anno vixit CIↃL. Nam cùm Nicetas Pectoratus jejunia Sabbathi conatus eſſet refutare ex Clemente, & canonibus, qui Apoſtolorum eſſe dicuntur: reſpondit ei in hunc modum: *Et hoc [a] aſſerere conaris ex apocryphis libris, & canonibus, pari ſententiâ ſanctorum patrum repudiatis? Nam Clementis librum, id eſt Petri Apoſtoli itinerarium, & canones Apoſtolorum, numeravere inter apocrypha, exceptis capitulis quinquaginta, quæ decreverunt regulis orthodoxiæ adiungenda.* Et ſanè multa oſtendunt, opus hoc non paullò eſſe recentius Clemente Romano. Primùm illud, quòd (ut optimè obſervavit Sixtus Senenſis [b]) nono itinerarij illius libro legantur duo integra folia, quæ Epiphanius citet ex Bardeſanis Syri libro de fato adverſus Abydam aſtronomum. Bardeſanes iſte vixit ſub Marco Imp. annis circiter centum poſt mortem Clementis, qui tertio Traiani anno martyrij coronam acceperat. Accedit, quòd multa adeò illo opere contineantur ex intimâ Platonis, atque Ariſtotelis philoſophiâ depromta, planeque aliena à ſimplicitate, quæ in primitiva Eccleſia vigebat. Denique quid multis opus? libri illi *inſulſis fabulis ſunt referti:* quod etiam judicium eſt Baronij [c] in Annal. Eccleſ. Pariterq; eos reiiciunt, vel fidem ſaltem ſuſpectam habent, Pererius, Bellarminus, Poſſevinus, ac hodie eruditiores omnes. Antiquiſſimus verò, qui eorum meminerit, eſt Epiphanius hæreſi XXX, ubi ait, Clementem in Encyclicis agnoſcere quidem circuitum Petri à ſe ſcriptum eſſe; ſed conqueri, quòd Ebionæi illud opus corruperint.

[a] Pag. 715 Tom 11 Baron. in appendice edit. Moreti.

[b] Lib. 2 biblioth. in Clemens.

[c] Tom. 2 ad ann. 102 num. 12.

perint. Ac Rufinus quoque, interpres, Eunomianos illud depravâſſe agnoſcit, epiſtolà ad Gaudentium.

Multa inſuper alia apocrypha circa hæc tempora edita fuerunt: ut Pauli ἀναβατικὸν a, quomodo inſcripſere, occaſione inde arreptâ, quòd Apoſtolus dicat, ſe adſcendiſſe uſque in tertium cœlum, atque ibi audiiſſe verba arcana, quæ nulli hominum liceat profari. Aiunt igitur, arcana iſta verba hoc opere contineri. Refertum verò erat actionibus planè nefariis, ut pluribus docet Epiphanius hæreſi XXXVIII, quæ eſt Caianorum. Ibidem etiam meminit Epiphanius Euangelij ſcripti ab Juda Iſcarioth, quem Caiani annumerabant cognatis ſuis, uti & Sodomitas, & Eſau, & Core, Datan, atque Abiron: horum verò omnium, & ſui quoque, patrem profitebantur Cainum, quem Abelo multis partibus præferebant; unde Caini dicebantur. Negabant verò ſalvari quemquam, niſi qui propudioſam atque abominabilem Carpocratis vitam ſectaretur: unde quale hoc eorum Euangelium fuerit, non difficile eſt conjectare.

a *De adſcenſu.*

Melioris notæ, quàm Euangelium Judæ, ſpurium nihilominus, erat Euangelium ſecundùm Ægyptios: item Euangelium ſecundùm Hebræos: quorum teſtimonio tamen non ſemel uſus Clemens Alexandrinus. Sed aliorum etiam, non unius Clementis, hæc ἀκρισία b fuit. Vide, quæ de variis Euangeliis ſcribit Sixtus Senenſis c lib. II bibliothecæ.

b *Iudicij aberratio.*
c *Voce Hebræorum, & deinceps.*

CAP. X.

Damis Aſſyrius, Maximus, & Mæragenes, tres eiuſdem temporis, qui vitam Apollonij Tyanei literis mandarint. Plutarchus Chæronenſis. Eius dignitas, multiiuga lectio, ſtylus. Plutarchi iunioris quædam videri, quæ Chæronenſi tribuuntur. Lampriæ tabula, quæ Plutarchi libros indicabat. Herennij Philonis Byblij ætas, & ſcripta. Alter Philo Heracleota, & tertius, philoſophus. Phavorinus Arelatenſis. Tria in eo miranda. Ptolemæus Alexandrinus, cognomento Chennus. De ætate eius conciliatus ſecum Suidas.

Ab

AB Eccleſiæ ſcriptoribus redeamus ad externos: ſed à ſuppoſititiis ad genuinos. Qualis Domitiani imperatoris temporibus fuit Damis Aſſyrius. Hic Ninum veterem incoluit, quò ad eum Antiochiâ venit Apollonius Tyaneus. Iſtac occaſione Apollonio uſus eſt familiariter, poſteaque ſcriptis conſignavit ejus ſermones, & vaticinia. Stylus erat minùs laudabilis; quippe hominis Aſſyrij, inter barbaros inſtituti: ſed tamen ea, quæ vidiſſet, atque audiſſet, commodè ſatis ſcribere poterat. Auctor Philoſtratus lib. 1 de vita Apollonij, & ex eo Suidas in *Damis*. Meminit & Euſebius contra Hieroclem: Εἴτε a τὶς Δάμις Ἀσσύριος, εἴτε φιλόστρατος, εἴτε τὶς ξυγγραφεὺς, ἢ λογογράφος.

a Sive quis Damis Aſſyrius, ſive Philoſtratus, ſive quis hiſtoriæ, aut orationū ſcriptor.

Videntur verò eâdem tempeſtate etiam vixiſſe Maximus, & Mœragenes. Quorum Maximus Ægienſis fuit, ac res ſcripſit ab Apollonio geſtas ἐν Αἰγαῖς civitate. Citatur à Philoſtrato lib. 1. de Apollonij vita cap. v. & Io. Tzetze Chil. III. Hiſtor. ccxci.

Alius verò eſt Maximus, de quo Tzetzes Chil. IX. Hiſt. ccxci:

Μέμνηται b μὲν καὶ Μάξιμος ἱστορεῖν τοῖς λόγοις,
Ἃς ἱστορίας ἔγραψε Γρηγόριος ὁ Μέγας.

b Meminit & Maximus in hiſtoriarum libris, Quas hiſtorias ſcripſit Gregorius Magnus.

Mœragenes quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philoſtratus lib. 1. cap. IV. Multa enim dicit Mœragenem ignoráſſe. Meminit & Tzetzes Chil. III Hiſtor. LX.

Sub Domitiano etiam, & Nerva, vixit Plutarchus: ſed imprimis floruit ſub Traiano. Fuit natione Bœotus, patriâ Chæronenſis, ſacerdòs Pythij Apollinis: ut de ſe ſcribit libello, An ſeni gerenda ſit Reſp. Quantus ei à Traiano honos habitus ſit, ex Suida cognoſcere eſt. Nam conſulari ab eo dignitate ornatum fuiſſe, auctor eſt. Addit, omnes Illyrici præfectos in mandatis habuiſſe, nequid agerent Plutarchi injuſſu. Quod ſi fidem habemus epiſtolæ ad Traianum, quæ Politicis præmittitur, fuerit ejuſce Cæſaris præceptor. Sed cùm epiſtola hæc Latinè ſolùm legatur, meritò pro ſuppoſititia habetur. Majoris momenti eſt, quòd apophthegmata Plutarchi ad Traianum leguntur Græcè. Sed videntur ea eſſe Plutarchi junioris. Saltem an Chæronenſis ſint, meritò etiam ambigit Xylander. Nec eo minùs ex Plutarcho ipſo ætatem, quâ vixit,

conſpicere eſt. Nam ſcrupulum omnem tollit crebra adeò ac amica mentio Senecionis. Siquidem ille quatuor ſub Traiano conſulatus geſſit, ut ex Faſtis Capitolinis conſtat. Nec repugnat omnino Photius in bibliotheca ſua, cujus caput CCXXV (continet illud excerpta ex Plutarcho) claudit his verbis, Επὶ α τῦ Νέρωνος ἦν. Non, inquam, iſta planè pugnant, quia Suidas diſertim dicit, fuiſſe etiam ante Traianum. Et quid multis opus, quando Plutarchus ipſe in Antonio, Pericle, atque alibi, ita Neronis & Domitiani meminit, ut eorum ſe ætate vixiſſe, non obſcurè oſtendat? Sed ut ſub Nerone vixiſſe concedimus, ita nullum tum ejus nomen fuiſſe dicimus: quod vix habuit aliquod ſub Veſpaſiano. Paravit verò illud ſibi ſub Domitiano, ac Nervâ: maximeque enituit ſub Traiano, & fortaſſe Hadriano, quando ad tertium ejus annum Plutarchum reponit B. Hieronymus in Chronico Euſebiano.

a Neronis erat temporibus.

Fuit Plutarchus vir undecunque doctiſſimus, idem philologus, philoſophus, & hiſtoricus ſummus. Magnam enim horum trium ſcientiam undique ejus ſcripta ſpirant. Quin habitus etiam fuit orator bonus. Itaque Himerius laudatione funebri filij ſui Rufini, cùm dicere vellet, quàm præclaram de filio ſuo ſpem concepiſſet, ſperaſſe ſe ait, Minuciano fore vehementiorem, Nicagora graviorem, Muſonio ſapientiorem, Sexto fortiorem, Plutarcho diſertiorem, ac quibuſque oratoribus, qui antea viguiſſent, clariorem & meliorem. Auctor Photius biblioth. cap. CCXLIII. Tamen diſſimulare non poſſum, dictionem ejus gravem quidem eſſe, ſed duriuſculam videri. Verùm leviculum hunc defectum multijugâ adeò ſcientiâ abunde ſummus vir compenſat. Præter iſta autem, quæ habemus, alias etiam vitas ſcripſit, aliaque, ut vulgò appellant, ἠθικὰ opuſcula edidit: quod partim ex Plutarcho ipſo ſcimus, qui deperdita compluria è ſuis citat: partim ex veteri opuſculorum catalogo, quem in ſuis ſe manuſcriptis reperiſſe, teſtatur H. Stephanus: partim ex Gellio, Philopono, aliis, qui Plutarchum laudant in libris variis, quos non habemus. Quemadmodum verò non pauca ejus viri perierunt, ita & aliqua genuinis permiſcentur, quæ alium habeant auctorem. Fortè Πλούταρχον ᵇ τὸν νεώτερον, ut eum vocat Io. Tzetzes Chil. I. Hiſt. XIV, ubi ex eo refert, Sirenes, de quarum pellaci cantu

b Plutarchum iuniorem.

multa

multa adeò fabulantur poëtæ, meretrices fuiſſe. Et hujus credo junioris Plutarchi fuerint quoque libri V περὶ a τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις, uti alibi b dictum nobis: item lib. περὶ ποταμῶν c, atque alia quædam, quæ Chæronenſi tribuuntur vulgò.

Poterat verò & de iſtis, quibus caremus, & nonnullis, quæ ſub ejus nomine leguntur, certius aliquid ſtatui, ſi exſtaret tabula illa, quam de Plutarchi ſcriptis fecerat Lamprias filius: ut ſcribit Suidas d.

Philo Byblius, grammaticus, vixit ſub Veſpaſiano, Tito, Domitiano, Nerva: ſed imprimis floruit ſub Traiano, ut Suidas teſtis, & magis etiam ſub Hadriano. Conſulatum gerente Severo Herennio, annum agebat LXXXVIII, Olympiade CCXX; ut ipſe de ſe ſcripſit, teſte eodem Suida e. Atque idem alibi f refert, à Philone hoc Hermippum Berytium fuiſſe commendatum Herennio Severo, ſub Hadriano Imperatore. Verùm in Faſtis non reperio id conſulis nomen: ſed Arrij Severiani, qui conſul fuit anno Urbis IↃCCCLXXXIV, Olympiadis CCXXVII anno II, anno Hadriani XV. Et hunc ſignari puto à Suida. Quod ſi eſt, eopſe anno natus erit Philo, quo Nero cœpit imperare; vel eo, qui proximè antecedit.

Scripſit Philo Byblius librum de vita Adriani: unde veriſimile fit, etiam poſt Adriani tempora vixiſſe. Idem fecit libros XII περὶ g κτήσεως, καὶ ἐκλογῆς βιβλίων. Adhæc de Urbibus, & quos quælibet claros genuerit viros. Auctor Suidas. Qui & teſtis eſt h, poſtremi operis Philonæi περὶ πόλεων epitomen fuiſſe ſcriptam ab Ælio Severo Athenæo. Ac meminit epitomes ejus à Severo factæ Etymologici magni ſcriptor in Ἀδριανὴ, & Βυκίεργς. Nec exiguum nomen comparavit ſibi Philo ex Phœnicia lingua in Græcam transferendo Sanchoniathonem, hiſtoricum antiquiſſimum. Docet hoc Porphyrius lib. IV adverſus Chriſtianos i: Τὰ k δὲ τοῦ Σαγχουνιάθωνος εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν ἡρμήνευσε Φίλων. Adhæc ſcripſit Αἰθιοπικὰ, teſte Antigono Mirabil. Hiſt. CLX. Item Φοινικικὰ l, & περὶ m ἰατρικῶν, quorum meminit Stephanus. Præterea Etymologus citat τὰ ῥηματικὰ n, τὸ ῥητορικὸν o, τὴν περὶ Ῥωμαίων διαλέξεως, ſive περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου p, & librum περὶ χρηστομαθίας q, ubi hic ſcriptor Herennius Philo vocatur. Etiam Julius Pollux lib. X. cap. LI. ambigit, Philonis, an Apollodori, ſit ἡ r τοῦ ἱεροῦ ποίησις.

a De placitis decretiſque philoſophorũ.
b Reſponſione de ſatiſfactione Ieſu-Chriſti adverſus H. R. cap. 5.
c De fluminibus.
d In Lamprias.
e In Φίλων.
f In Ἕρμιππος.
g De comparãdis, & eligendis libris.
h In Σιβῆρος.
i Apud Euſebium.
k Libros Sãchuniathonis in Græcam linguam trãſtulit Philo.
l De rebus Phœniciis
m De rebus medicis.
n Verbalia.
o De vocibus oratorum.
p De dialecto Romana.
q De laudabilibus.
r Templi poëſis.

ποίνικ. Fuere & alij hujus nominis : imò præter nobilem Alexandrinum illum, de quo ſuperiùs dictum, duos minimùm comperio, qui ad inſtitutum noſtrum pertineant. Unus eſt Philo Heracleota, cujus περὶ θαυμασίων a librum citavit Porphyrius libro περὶ Στυγός b. Alter eſt Philo philoſophus, cujus hiſtoriam Eccleſiaſticam in Annalibus ſuis laudat Glycas.

a *De rebus mirabilibus.*
b *De Styge.*

Traiani etiam, ac imprimis Adriani tempore floruit Phavorinus Arelatenſis, ἀνδρόγυνος c, ut etiam Suidas ait, vel, juxta alios, eunuchus. Sanè ſenex quoque imberbis erat, & voce acutâ ac ſtridulâ, ut eunuchi ſolent. Interim rerum amatoriarum erat callentiſſimus, uſque adeò ut in adulterio etiam deprehenſus dicatur. Ab Adriano Cæſare aliquando culpatus ob ſermonem, quem defendere optimâ ratione poſſet, ſilere maluit. Reprehendentibus hoc amicis, dicebat, nolle ſibi cum eo negotium eſſe, qui triginta haberet legiones. Interdum tamen cum eo contendit, quæ res pluſquam ſatis erat periculoſa. Nam Adrianus eos, à quibus eruditione vinceretur, odio tanto proſequebatur, ut pleroſque eorum è medio tolleret. Itaque Phavorinus tria hæc in ſe miranda eſſe dicebat, quòd homo Gallus Græcè loqueretur; quòd eunuchus adulterij cauſſam ageret; quòd cum Imperatore diſceptaret, & viveret. Autor Philoſtratus in vita Phavorini. Multa admodum, eaque & philoſophica, & hiſtorica, ſcripſit, Plutarchi Chæronenſis æmulus, ut Suidas teſtatur. Inter ea fuere libri παντοδαπῆς d ὕλης ἱστορικῆς: quorum, præter Stephanum, Laertius meminit. Qui & in Pittaco citat eum ἐν ε πρώτῳ ὑπομνημάτων. Puto aliud eſſe opus à priori. Saltem alia quoque ſcripſiſſe, conſtat, vel ex Galeni libro de optimo genere interpretandi, qui adverſus Phavorinum, & Academicos, ſcriptus eſt. Ac Stephanus quoque varia ejus adducit : ut προτεχνολογήματα ἐθνικὰ f in Αἰθίοψ, epitomen quartam Pamphyliæ in Ῥωμαῖς, Κυρηναϊκὰ g in Ἀλεξάνδρεια. De vita ejus plura ſi voles, adi Philoſtratum lib. 1. de vitis Sophiſtarum.

c *Vtriuſque ſexus.*
d *Omnigena hiſtorica ſylva.*
e *In primo commentariorum.*
f *Præcedanea doctrinæ ejus, qua eſt de nominibus gentium.*
g *De rebus Cyrenaicis.*

Etiam ſub Traiano, & Hadriano imperatoribus, fuit Ptolomæus Alexandrinus, cognomento Chennus, grammaticus, æqualis Epaphroditi Chæronenſis, itidem grammatici. Auctor Suidas in *Epaphroditus*, & *Ptolomæus*. Qui tamen in eo nonnihil diſſentire à ſe ipſo videtur, quòd cùm eos dicat eſſe

æquales,

æquales, tamen in Epaphrodito ſcribat, hunc à Nerone claruiſſe uſque ad Nervam; in Ptolomæo autem Alexandrino dicat, Ptolomæum iſtum floruiſſe ſub Traiano, & Adriano. Sed non difficulter hæc conciliantur, quia Epaphroditi ſenectutem attigit juventus Ptolomæi Alexandrini. Scripſit verò Ptolomæus Chennus *περὶ παραδόξου ἱστορίας* a, item ſphinga, quæ fabula eſt hiſtorica, adhæc Ἀνθόμηρον, poëma XXIV librorum, cui inde nomen, quòd Homericæ Iliadis vel Odyſſeæ libros adæquaret. Alia quoque ediditſſe, ait Suidas.

a *De admirabili hiſtoria.*

CAP. XI.

Hadriani Cæſaris eruditio multiiuga, variaq́; ſcripta. Non videri de re militari ſcripſiſſe, contrà quàm putavit Geſnerus. Arrianus Nicomedienſis. Videri aliquibus eundem eſſe, cuius in Digeſtis mentio fit. Dictus alter Xenophon. *Dignitas eius, & opera. Stuckij error. Aeliani dictio, ætas, ſcripta. Martialis illuſtratus. Cur ſtylus in Varia hiſtoria minùs ſit elegans, quàm in Hiſtoria animalium. Ex opere eius de Providentia quædam allata de aris ac templis Gaditanis. Phlegon Trallianus. Chronica eius. Refelluntur, qui Auguſti fuiſſe libertum putarunt. Defenditur eiuſdem Chronicon adverſus Photium. Zenobius, qui nonnullis Zenodotus. Salluſtius Græcè ab eo verſus.*

NEc indictus abire nobis debet Hadrianus Cæſar, princeps eruditus, & eruditorũ amans; præterquã eorũ, qui palmam ei doctrinæ præriperent; imprimis ſi tam dira eós gloriæ cupido cepiſſet, ut cum imperatore triginta habente legiones, quemadmodum antea dicebamus, de eruditione contendere auderent.

Nec doctrina ejus unius generis erat. Poëtam fuiſſe ſatis conſtat. Nam & Latina *a*, & Græca *b* ejus epigrammata aliquot, hodie exſtant. Poëma etiam erant libri Alexandreidos, quorum primum citat Stephanus in Ἀσπαία, ſeptimum in Σάρνια. Orationes quoque edidit, ex quibus ejus, quam de

a *In append. Virgil.*
b *In Anthologia.*

Italicenſibus in ſenatu habuit, Gellius meminit lib. XVI cap. XIII. Præterea libris illius de re militari adjutum ſe profitetur Vegetius, ſi rectè eum intellexit Geſnerus. Locus, quem reſpexit, eſt iſte lib. I. cap. VIII. *Hæc neceſſitas compulit, evolutis auctoribus, ea me in hoc opuſculo fideliſſimè dicere, quæ Cato ille Cenſorius de diſciplina militari ſcripſit; quæ Cornelius Celſus, quæ Frontinus perſtringenda duxerunt; quæ Paternus, diligentiſſimus iuris militaris aſſertor, in libros redegit; quæ Auguſti, & Traiani, Adrianique conſtitutionibus, cauta ſunt.* Sed non magis inde conſequitur, quod Geſnerus putabat, quàm Auguſtum, aut Traianum, de arte militari ſcripſiſſe: quod nemo dicat. Sed utcunque eſt de cæteris Hadriani ſcriptis, id, cujus gratiâ potiſſimùm ejus hoc loco memini, ſunt libri, quos de Vita ſua ſcripſit, ac ſub Phlegontis, unius ex libertis, nomine edidit, ut Spartianus in vita Hadriani tradit. Sanè Hadriano ipſi eos quoque tribuit Dio, ſive Xiphilinus; ubi ex his libris refert, Antinoum, Hadriani παιδικά, in Nilo fuiſſe ſubmerſum.

Sub erudito adeò principe multi doctrinâ floruerunt: atque in his etiam aliqui, qui hiſtoricum argumentum tractarint. Uti fecit Arrianus Nicomedienſis, Epicteti diſcipulus, philoſophus idem, & hiſtoricus, &, ſi quorundam conjecturæ fidimus, juriſconſultus inſignis. Nempe hunc eſſe eundem arbitrantur [a], cujus à Paullo [b], & Ulpiano [c], mentio fit: atque eò id veriſimilius illis videtur, quia lege quadã [d] meminit Hadriani Imperatoris. Sanè Hadriani, & utriuſque Antonini temporibus, vixit; teſte Euſebio in Chronicis ad annum cIↃcIↃcLII. item Photio, & Suida, qui quoque ex Heliconio refert, ad conſularem dignitatem eſſe evectum: addit etiam, ob dulcedinem ſermonis alterum fuiſſe dictum Xenophontem: quæ & apud Photium legas. Lucianus de eodem in Pſeudomante ſic ſcribit: Ἀῤῥιανὸς ὁ γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος. Neque à vero eorum abhorrét opinio, quibus placet, hunc eumpſe Arrianum eſſe, quem Dio in vita Hadriani ſcribit Cappadociæ præfuiſſe, ac Alanos, ſeu Maſſagetas, compeſcuiſſe: item ad quem ſeptem exſtant epiſtolæ Plinij Novocomenſis, qui, Arriani temporibus, Bithyniæ, ac Ponti proconſul fuit. Hæc eò veriſimiliora fiunt, quia Arrianus in Bithynia natus erat, ac non

a *Alexander Tabuardus Turcellanus epiſtolâ ad Thomam Plovatarium.*

b *Arrian. ff. de actio. & obligat.*

c *L. 1. § qui autem. ff. quorum legatorum.*

d *L. eius omne delictũ, de re militari §. Quis vulneravit.*

e *Arrianus, Epicteti diſcipulus, vir inter Romanos imprimis laudatus, ac per omnem vitã in literarum ſtudiis verſatus.*

non Bithynicam tantùm, ſed etiam Alanicam hiſtoriam ſcripſit, Photio teſte. Atque idem auctor eſt, ſcripſiſſe ſeptemdecim Parthicorum libros: etiam paucula ex iis excerpit. At nihil hodie habemus præter libros IV de diſſertationibus Epicteti. Item periplum, ſive luſtrationem tum ponti Euxini, tum ponti Erythræi: quod opus Hadriano Cæſari dicavit. Adhæc ſeptem libros ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου a. Eos ſcripſit exemplo Xenophontis, cujus totidem habemus libros Κύρου ἀναβάσεως b. In his maximè ſecutum ſe ait Ptolomæum Lagi, & Ariſtobulum Ariſtobuli filium, quorum uterque ſub Alexandro militârat. Superſunt quoque Indica Arriani, quorum meminit Hermolaus Byzantius, ſive Stephanus περὶ πόλεων, voce Μάσσακα. Sanè hodieque initio Indicorum Arriani mentio fit Maſſacæ, ubi eſſe ait Aſſaceni regni caput. At planè ratio fugit doctiſſimum Guillielmum Stuckium c, cùm opus hoc ait temporum injuriâ intercidiſſe. Nam Indica nihil aliud ſunt, quàm qui vulgo creditur liber octavus de expeditione Alexandri. Quem ſeorſum à prioribus ſeptem ſcriptum eſſe, cùm ex Photio conſtat, tum ex fine ſeptimi de Alexandro: ac vel maximè ex Indicorum, ſive, ut vulgò vocant, libri octavi fine. At veriſſimum eſt, periiſſe, ut diximus, Alanica: item Parthica, quorum quartum citat idem Hermolaus, ſive Stephanus, in Γάζακα, & ſeptimumdecimum ſive ultimum in Ἄτεγαι: tum etiam Bithynica, quorum meminit idem in Ἀμαζόνειον, & Ἄστακος, atque etiam Βιθυνόπολις, ubi quinctum citat Bithynicorum. Ex iiſdem Bithynicis refert Photius, fuiſſe Arrianum Nicomediæ natum, atque inſtitutum; ibidem etiam fuiſſe ſacerdotem Cereris, & Proſerpinæ. Etiam quædam ex illis narrat Tzetzes Chil. III, hiſt. CXV. Adhæc interierunt libri decem de rebus poſt Alexandrum geſtis: præter quædam à Photio excerpta tmem. XCII. Item liber de rebus Dionis Syracuſij. Eos idem Photius laudat. Apud quem etiam luculentum de præſtantis hujus ſcriptoris ſtylo judicium habemus extremo tmem. XCII.

a *De adſcenſu ſive expeditione Alexandri.*

b *De expeditione Cyri.*

c *Notis in Arrianum de ponto Euxino.*

Sub eodem Cæſare vixit Claudius Ælianus. Præneſte is natus fuit, Suida teſte; ſed Romæ vixit, civiſque Romanus fuit; unde & ſe in Variis ſæpius Romanum appellat, uti etiam Philoſtratus facit. Et iſte in Italia natus ita Atticè loquebatur, quàm Atticis Athenis ſolent: ut idem Philoſtratus ait. Imò

tanta inerat ſermoni & ſcriptis ſuavitas, ut propterea diceretur Μελίγλωσσος a, vel Μελίφθογγος b, quemadmodum apud Suidam legere eſt. Ætatem ejus indicat, quòd Tactica ſua miſerit ad Adrianum Cæſarem. Eorum verò in præfatione ait, ſe Nervam conveniſſe Formiis. Itaque facilè mihi perſuadeo, non alium ab hoc Æliano eſſe, cujus meminit Martialis lib. XII. epigr. XXIV.

a *Lingua præditus mellea.*
b *Mell ſonus*

O iucunda, covine, ſolitudo,
Carrucâ magis eſſedoq; gratum
Facundi mihi munus AEliani.

Sanè Martialis ſub Domitiano, Nerva, & Traiano floruit: ut vel ex eopſe libro c liquet, quo obliquè Domitiani tempora damnat; illa Nervæ, & Traiani, laudat. Et, quod Ælianum hîc *facundum* appellat, bene cum eo convenit, quòd μελίγλωσσον, & μελίφθογγον, vocatum dicebamus. Sub eodem verò Traiano, vel Nerva, etiam Ælianus Domitiani accuſationem ſcripſit, ſed nomine mutato. Nam inſcriptio erat, κατηγορία d τοῦ Γυννίδος τυράννου. De qua Philoſtratum vide. Et iſta ſatis certa videntur. Suidas verò addit, ſub Antonino etiam, qui Hadriano ſucceſſit, Rhetoricen docuiſſe Romæ. Et fieri poteſt, ut verum dicat, cùm Philoſtratus auctor ſit, annum exceſſiſſe ſexageſimum. Quanto ætatem eam exceſſerit, non dicit. Nec multum adeò de eo laboro, quando ab Nervæ exceſſu, uſque ad principium Antonini, ſunt anni duntaxat quadraginta. Præter Tactica quoque edidit libros XVII de Animalibus: in quibus præ ſcriptoribus aliis laudem eo meretur, quòd ex mutis animantibus vitæ exemplum capere homines docet. Sed cujus præcipuè cauſâ Ælianus etiam hoc in opere aliquem ſibi locum depoſcere viſus fuit, id eſt Hiſtoria Varia, libris conſtans XIV: etſi nec pauca ei ineſſe diffitear, quæ ad naturæ potiùs hiſtoriam pertineant. Si librorum horunce ſtylum ſpectem, minùs elegans eſt, quàm librorum de animalibus. Sed planè mihi perſuadeo, non eſſe extremam operi manum additam ab auctore, eò quòd fato præveniretur. Nam abſque dubio aliter concinnaturus erat iſta capita, quæ ab ὅτι e orditur. Siquidem ſic ſolent ſcribere, qui alieni operis excerpta ſolùm nobis dant: ut oſtendunt Strabonis epitome, Photij bibliotheca, & alia hujus monetæ. Alia etiam hiſtorica edidiſſe, quæ non exſtent, certum

c *Epigr. 6 & 8.*
d *Accuſatio Gynnidis tyranni.*
e *Quod.*

certum eſt. Nam Ælianum ἐν πρώτῳ ἱστορικῆς διαλέξεως a citat Stephanus in Χερρόνησος. Nec enim puto ſignare libros ποικίλης b ἱστορίας. Præſertim cùm ibi dicat Stephanus, Ælianum in primo laudati operis à Χερρόνησος formare Χερρονήσιος. Nam eâ voce nuſquam utitur Ælianus in primo Variæ hiſtoriæ. Etiam Ælianũ ἐν τοῖς c περὶ προνοίας citat Euſtathius in περιήγησιν Dionyſij: ubi ex eo opere refert, in Gadibus geminã aram eſſe conſtitutam, alteram Anno, alteram Menſi, in honorem temporis, & longioris, & brevioris. Item templum ibidem eſſe exſtructum Senectuti, quòd multum ætati iſti honoris tribuatur: item alterum in honorem Mortis, quòd hæc communis ſit omnium quies. Inſuper & aram ibi Paupertati eſſe poſitam, & Arti: Paupertati quidem, quò eam placarent: Arti verò, tanquam remedio ad effugiendam paupertatem longè optimo.

a *In primo hiſtoricæ diſſertationis.*
b *Variæ hiſtoriæ.*
c *Opere de providentia.*

De Phlegonte Tralliano, Hadriani liberto, ſuperiùs retulimus, nomen ejus prætuliſſe librum de Cæſaris hujus vita, qui ipſius eſſe Hadriani crederetur. Sed, ut hujus libri non fuerit auctor, multa tamen alia ab eo edita eſſe, ex Suida cognoſcimus. Imprimis quo celebraretur, erat opus Olympiadum, ſive Chronicorum. Utroque enim modo citatur ab antiquis: quemadmodum ab eruditiſſimo Meurſio in notis ad reliquias ejus ſcriptoris eſt obſervatum. Diviſum hoc opus fuit in libros ſexdecim. Continebat verò Olympiades CCXXIX, quarum ultima deſiit in quartum Antonini Pij annum. Ex eo opere nunc fragmentum duntaxat habemus. Neque integer ad nos pervenit liber de Mirabilibus: cujus initium deeſt. Hujus lib. cap. x meminit conſulum M. Plancij Silvani, & Sentij Augurini: qui undevigeſimo Antonini Pij anno conſules fuerunt, anno tertio Olymp. CCXXXIII. Ac tum inde, tum ex eo, quòd de Chronicorum opere dixi, ſatis refellitur error illorum, qui Auguſti, non Hadriani, fuiſſe libertum putarunt, ut ex Suida cognoſcimus. Supereſt & libellus de Longævis. Niſi id quoque fragmentum duntaxat eſt, quod verum puto. Nam longævorum aliquot ſatis illuſtrium non meminit. De ſtylo ita cenſet Photius, neque omnino humi ſerpere, neque ſatis Atticum eſſe. De quo nequaquam repugno. Sed non penitùs probare poſſum, quod idem reprehendit anxiam illam curam in Olympiadibus recenſendis, atque iis annotandis, quæ ſingu-

larum tempore contigerunt. Imò verò utinam totum Chronicon exſtaret. Multum enim lucis abſque dubio priſcæ inde Eccleſiæ temporibus accederet. Atque hoc eo juſtiùs putamus, quia inter alia induſtriæ teſtimonia etiam eclipſios illius meminerit, quæ Dominicæ paſſionis tempore contigit: ut conſtat ex Origenis in Matth. tractatu xxxv. itẽ Euſebio in Chronicis.

Æqualis Phlegonti fuit Zenobius ſophiſta, Suida teſte, qui Romæ docuiſſe ait ſub Cæſare Adriano. Eſt hic, cujus proverbia exſtant ex Tarrhæo, ac Didymo exſcripta. Sed quem Suidas, & Etymologici magni auctor, Ζηνόβιον appellant, hunc Ariſtophanis ſcholiaſtes ἐν Νεφέλαις vocat Ζηνόδοτον. Eumque interdum ſequitur Eraſmus. Scripſit quoque Genethliacum Adriani. Hiſtoricum verò nihil edidiſſe videtur. Sed tamen principem apud Romanos hiſtoricum, Criſpum Salluſtium, Græcè [a] vertit. Quo nomine non planè indignus eſt viſus, cujus hîc nomen legeretur.

a *Suid.*

CAP. XII.

Cephalæonis Muſæ. Faſtus eiuſdem. Suidæ error, Cephalæonem, & Cephalonem confundentis. Dionyſius Hal. iunior. Hermippi Berytij natales, facundia, hiſtoria ſomniorum. Leander Nicanor, Hermiæ filius, Cyrenæus, cognomento Stigmatias: atque unde hoc cognomen acceperit. Eius libri μετονομασιῶν. Diogeniani Heracleenſis ſcripta. Iterum de Iaſone Argivo actum.

QUatuor iſtorum, quos proximè diximus, non omnia delere potuit ætas. Subiiciam nunc alios ejuſdem temporis, quorum nec hiſtoricum, nec alterius argumenti aliquid, ad nos pervenerit. Inter hos non minimum nomen fuit Cephalæonis, Euſebio etiam laudati in priori Chronicorum libro. Præter declamationes, atque alia, etiam ſcripſit σύντομον ἱστορικὸν [a], à Nino, & Semiramide, uſque ad Alexandrum Magnum, cujus etiam geſta perſcripſit. Opus hoc in Sicilia fecit, quò ab Hadriano erat relegatus. Erat verò Jonicâ ſcriptum linguâ: ac conſtabat libris novem, quibus Muſarum nomen

a *Compẽdium hiſtoricum.*

nomen fecerat, Herodoti exemplo. Tanti autem faſtus erat, ut patriam diſſimularet: atque id Homeri ſe facere diceret exemplo. Auctores ejuſce rei habeo Photium, & Suidam. Sed hic malè confundit duos iſtos, Cephalæonem, & Cephalonem. Cephalæonis enim patria ignota erat, ut diximus: Cephalon autem fuit Gergithius, multoque erat antiquior: quippe cujus etiam meminerit Dionyſius Halic. lib. I Antiqu. imò ei vocatur συγγραφεὺς *a* παλαιὸς πάνυ. Scripſit verò de adventu Æneæ in Italiam, ut cùm ex eodem Dionyſio ſcimus, tum ex Verrio Flacco, ſive Feſto in *Romam*. Plura de Cephalonis hiſtoria lib. III dicemus.

a Hiſtoricus antiquiſſimus.

Sub Hadriano Cæſare vixit quoque Dionyſius Halicarnaſſenſis junior, unus ex poſteris ſenioris Dionyſij Halicarnaſſenſis, qui ſub Auguſto floruit. Scripſit junior hic, Suida teſte, Hiſtoriæ Muſicæ libros XXXVI, in quibus tibicinum, citharœdorum, & poëtarum omnis generis meminit. Vigeſimumtertium ejus operis citat Stephanus in Ὑρία. Alia quoque edidit: quæ apud Suidam vide.

Ac ex eodem Suida *b* ſcimus, iiſdem temporibus vixiſſe Hermippum Berytium, Philonis Byblij diſcipulum. Servili is genere ortus erat. Nec tamen hoc impediit, quò minus à magiſtro ſuo Philone commendaretur Herennio Severo. Nempe generis obſcuritatem claritate nominis vincebat. Erat enim eloquens, multaque ſcripſit, ut eſt apud eundem Suidam *c*. Citat eum Clemens Alexandr. lib. I. Στρωματ. & Stephanus in Ῥάβεννα. Inter alia edidit ſomniorum hiſtoriam libris V. Meminit ejus operis Tertullianus lib. de anima cap. XLVI: *Cætera cum ſuis, & originibus, & ritibus, & relatoribus, cum omni deinceps hiſtoria ſomniorum, Hermippus Berytenſis quinione voluminum ſatiatiſſimè exhibebit.*

b *In* Νικάνωρ.

c *In* Ἕρμιππος.

Huic Hermippo Berytio æqualis fuit Nicanor, Hermiæ filius, Grammaticus Alexandrinus, ut Suidas refert, qui & varia ejus opera recenſet, interque alia librum περὶ στιγμῶν, hoc eſt de puncto; ob quam unam cauſſam, non autem, quaſi aliquando ſervitutem ſervierit, Στιγματίας, hoc eſt, notis compunctus, vocabatur. Hic libros de Alexandria, ubi vivebat, ſcripſit. Stephanus in Ἀλεξάνδρεια: Νικάνωρ *d* ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ. Simul vides, de patris nomine con-

d *Nicanor, Hermiæ filius, libro primo de Alexandria.*

ſpirare cum Suida. Adi & Stephanum in Τίβειας. Ac imprimis in Ἄθλιβις, ubi ſcripſiſſe dicitur πρὸς Ἀδριανὸν a. Qui non alius eſt ab Adriano Cæſare. Scripſit præterea de illis, quibus nomen immutatum fuit. Meminit hujus operis idem Stephanus in Πάρος, & Ὕδη, ubi Λέανδρος ὁ Νικάνωρ vocatur, diciturque ἐν μετονομασίαις retuliſſe, eſſe eandem Ὕδην, ac Σάρδεις. Ejuſdem operis mentio fit apud Athenæum lib. VII, qui patriâ fuiſſe Cyrenæum oſtendit: Νικάνωρ b ὁ Κυρηναῖος ἐν μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι. Nec alius eſt Nicanor, ex quo ſcholiaſtes Apollonij in lib. IV Ægyptios eſſe hominum antiquiſſimos, primasque in Ægypto Thebas conditas fuiſſe refert.

a Ad Adrianum.

b Nicanor Cyrenæus in libris de nominum mutatione ait, Glaucum mutaſſe nomẽ, & vocatum Melicertam.

Diogenianus quoque Heracleota tum vixit, ut Suidas teſtatur. Sed non video, quo nomine magnopere hic referri mereatur, niſi fortè, quòd ab hiſtorico argumento non fuerit alienus liber ejus de fluminibus, lacubus, montibus: item tabula, quâ omnes univerſæ terræ urbes complectebatur. Fuit ἀνὴρ c σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, ut ab Heſychio in lexici ſui initio vocatur: ubi ait, ſe Diogeniani hujus exemplo parœmias quoque admiſcere libro ſuo, multumque ſe ejus operâ fuiſſe adjutum. Diogeniani parœmias ex duobus codd. Mssis primus divulgavit V. Cl. Andreas Schottus. Meminit verò ejus operis quoque Suidas. Quippe ubi dicitur edidiſſe compendio ſcripta collectanea περὶ ποταμῶν d, legi debet περὶ παροιμιῶν e, ut ab eodem Schotto eſt obſervatum. Siquidem de fluminibus libri jam mentio erat facta, ut nihil attinuerit ſeorſum eadem inculcare. Alia quoque ejuſdem memorat Suidas. Præter Diogenianum hunc etiam alter fuit ſeu Diogenianus, ſeu Diogenes, (neque enim de nomine convenit) grammaticus Cyzicenus, quem Suidas inter alia ſcripſiſſe ait de inſtitutis patriæ ſuæ Cyzici. De hoc libro III dicemus.

c Vir ſtudioſus, & elegans.

d De fluviis.

e De adagiis.

Ad Hadriani etiam tempora referendus videtur Jaſon, Argivus grammaticus. Sanè Plutarcho Chæronenſe junior eſt: ut ſcribit Suidas. Quomodo qui ætatem ejus indicare eſt contentus, aut Plutarcho eum proximum facit, aut hæret ipſe. Scripſit, Suida teſte, de Græcia libros IV. Quibus complectebatur, tum Græciæ antiquitates, tum res geſtas Alexandri, quas cœpit ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, hoc eſt à bello adverſus Medos, &

Perſas: perduxit verò ad mortem Alexandri, & captas Athenas ab Antipatro, patre Caſſandri. Athenæum hujus operis meminiſſe, oſtendimus lib. 1. cap. x. Sed negabamus, liquere de ætate ejus. Nempe non obverſabatur animo locus Suidæ, quem dixi. Mentio præterea ejus fit apud Stephanum in Ἀλεξάνδρεια, ubi ait, Ἰάσων a δὲ, ὁ τὸν βίον τῆς Ἑλλάδος γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις.

a *Iaſon verò, qui Græciæ vitam ſcripſit quatuor libris.*

Cap. XIII.

Appiani Alexandrini ætas, ſcripta, ſtylus, furta. Diogenes Laertius. Frigidum Keckermanni iudicium de eo refellitur. Ætas Diogenis. Feminæ nuncupavit Vitas ſuas. Callinicus Sutorius. Ætas Rutilij Lupi rhetoris.

Accedo ad eos, qui Antonini Pij tempore fuerunt. Uti Appianus, qui ſub Traiano, & Hadriano quidem vixit, ut Photius ſcribit: ſed ulteriùs tamen produxit vitam: uti argumento eſt, quòd in præfatione ſcribat, nongentos jam annos Romanam duráſſe potentiam. Nongenteſimus enim Urbis annus incidit in tempora Antonini ejus, qui Hadriano ſucceſſit. Eàdem præfatione refert, ſe patriâ eſſe Alexandrinum, ac Romæ priùs fuiſſe cauſſarum patronum, poſteaque adlectum fuiſſe Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam complexus eſt libris xxiv. Ac orſus ab Ænea, & Ilio capto, percurrit illa tempora uſque ad Romulum. Inde accuratiùs perſequitur omnia uſque ad Auguſtum: quædam etiam carptim atque obiter addit uſque ad Traianum. Quâ ratione verò opus hoc diviſerit, & qui tituli, atque argumenta librorum fuerint, non tam Suidas dicet, quàm ipſe in eâdem præfatione, ac Photius in biblioth. Ex vaſto opere ſuperſunt hodie Punica, Syriaca, Parthica, Mithridatica, Iberica, Annibalica, Illyrica, de bellis civilibus lib. v. & Celticorum fragmentum, vel compendium. Stylo eſt, ut Photius indicat, ἀπέριττος, καὶ ἰσχνὸς a; ſed quo veritati ſtuduiſſe, & intellexiſſe rem militarem, & affectus poſſe movere, ſatis appareat. Scaligeri tamen in Animadverſionibus Euſebianis b judicium eſt, vel admodum in hiſtoria eſſe infantem, vel multa ejus Syriacis eſſe adſuta. Atque idem alibi c, eodem

a *Minimè redundans, ſed tenuis.*
b *Pag. 195. a.*
c *Pag. 163.*

eodem in opere, vocat, alienorum laborum fucum. Sanè multum Polybio debere, ac Plutarchum ad verbum exſcribere ſolitum, viri docti jamdiu obſervarunt.

Ad hæc tempora etiam refero Diogenem Laertium: cujus decem habemus libros de vitis philoſophorum. Parùm idoneè judicat de eo vir cæteroquin eruditus, ſed novellorum ſcriptorum, quàm antiquitatis ſtudioſior, Bartholomæus Keckermannus. Ait ille libro ſuo de Hiſtoria, ſcripſiſſe Laertium *languidè & frigidè, ſæpe tamen non inutiliter.* Quæ profectò frigida laus eſt operis utiliſſimi, & auro contrà non cari. Quippe ex quo diſcere ſit, cùm alia tam multa ad hiſtoriam temporum pertinentia: tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo ſanè exemplo, Eraſmum laudare mavult autorem, quàm Plutarchum, Laertium, & ſimiles. Quin quod caput eſt, diſcrepantes ex eodem Laertio ſectarum ſententias diſcimus. Atqui, ut ait Lactantius [a], *nulla ſecta fuit tam devia, nec philoſophorum quiſquam tam inanis, qui non viderit aliquid ex vero.* Imò, ut idem dicere non veretur, *Si exſtitiſſet aliquis, qui veritatem ſparſam per ſingulos, per ſectaſque diffuſam, colligeret in unum, ac redigeret in corpus, is profectò non diſſentiret à nobis. Sed hoc,* inquit, *nemo facere, niſi veri peritus, ac ſciens poteſt. Verum autem ſcire, non niſi eius, qui ſit doctus à Deo.* De ſolis iis, qui moralem philoſophiam docuerunt, loquitur Lactantius. Nunc verò agit etiam Laertius de aliis philoſophiæ partibus, ubi ratio & naturæ lumen non minùs pollet: ut omnino, qui veterum omnes ſententias de his nôrit, meliùs ac certiùs judicare ſciat de rerum natura: modò,

Nullius adſuêrit iurare in verba magiſtri.

Multa ex eo Laertij opere ſuis doctrinæ variæ eclogis inſeruerat Sopater, teſte Photio tmem. CLXI. Atque hinc liquet, vixiſſe Diogenem ante tempora Conſtantini Magni, à quo Sopater iſte Apamenſis, ſive potiùs Alexandrinus, interfectus fuit: ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino eſt Traiano. Siquidem in Speuſippi, atque item Anaxagoræ vita, Plutarchi meminit, qui Traiani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Nempe vixit Laertius ſub Antonino Pio, vel paullò pôſt; quemadmodum oſtendimus libro de Natura & Conſtitutione Rhetorices cap. IX. Hoc opus à Laertio ſcriptum fuiſſe ad feminam,

[a] Lib. 7. cap. 7.

ſeminam, tradit Ludovicus Vives lib. v. de tradendis [a] diſcipli- a Pag. 508.
nis. In id primùm cùm incidiſſem, mirari ſubiit, quia tale nihil
apud Laertium meminiſſem me legere. Sed iteranti lectionem
præclari operis, quod etiam tertiari meretur, locus occurrit in
vita Platonis [b], qui omnem ſcrupulum tolleret. Antiquiſſimus b Pag. 117.
eorum, qui hujus ſcriptoris meminerint, eſt Stephanus in edit. 1. Hen.
Χολλίδαι, ubi citatur Διογένης ὁ Λαέρτιος ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου St. ſive pag.
ἱστορίας. Ἁπλῶς quoque ejus φιλόσοφον ἱστορίαν citat in Δρυΐδαι. 214. edit.
Græcolatina.

Antonini Pij tempore floruit itidem Callinicus, Caij filius, cognomento Sutorius, ſophiſta, natione Syrus, vel potiùs Arabs: nempe ex Arabia Petræa. Docuit Athenis. Scripſit προσφωνητικὸν [c] ad Galenum, quod ejus ætatem oſtendit. Scripſit etiam περὶ κακοζηλίας [d] librum ad Lupum, qui videtur eſſe filius illius Rutilij Lupi, cujus de Figuris ſententiarum & elocutionis liber exſtat. Sanè Rhetoricus libellus convenienter miſſus Rhetoris filio, & Rhetori fortaſſe. Quo minùs verò patri ipſi miſſum credam, facit, quòd ejus libelli de figuris ſcriptor memoretur Fabio lib. IX cap. II. ubi dicitur Gorgiæ, æqualis ſui, libros IV in unum contraxiſſe. Ut omnino paullò ſit antiquior Fabio. At à Neronis exceſſu, ſub quo vixiſſe Rutilius videtur, uſque ad principatum Antonini Pij, ſub quo Galenus floruit, anni ſunt LXVIII. Niſi placet, & Rutilio jam ſeni ſub Veſpaſiano ſcripſiſſe, & Galeno juveni ſub Hadriano. Sunt enim inter duos illos imperatores anni duntaxat XXXVII. Sed de iſto quiſque judicio ſuo fruatur. Scripſit præterea Callinicus ad Cleopatram. Item (niſi idem hoc opus) de Alexandrinis hiſtoriis libros decem: adhæc adverſus philoſophorum ſectas, & de Romanorum renovatione, & laudationes, atque alias orationes. Auctor Suidas.

c Dedicationem.
d De prava imitatione oratoria.

CAP. XIV.

Polianus Macedo. Polianus Sardianus. Amyntianus. Damophilus. Pauſaniæ ætas, dictio, libri. Apollonius Alexandrinus. Melitonis Sardenſis liber de tranſitu B. Mariæ, ſuppoſititius. Hegeſippus genuinus.

Alter

Alter huius nominis ὑποβολιμαῖος. Ætas eius. Fl. Ioſephum exſcribit, & quandoque leviter incruſtat.

POſt T. Aurelium Fulvium Antoninum, cognomine Pium, imperavit M. Annius Verus Antoninus, cognomento Philoſophus, ac ejus frater adoptivus, collega, & gener, L. Aurelius Verus Commodus: qui Divi fratres ſolent vocari. His Poliænus dedicavit octo libros, quibus nongenta (ut ipſe in præfatione ait) præſtantium ducum ſtrategemata complexus eſt. Macedonem ſe eſſe, ibidem dicit. Fuit orator, & cauſſarum patronus. Scriptor eſt elegans, & argutus: quem magno ære à ſe emtum primus Græcè edidit Iſaacus Caſaubonus. Præterea ſcripſit de Thebis: item Τακτικὰ, ſive de inſtruenda acie lib. III: atque alia item, Suida teſte. Ex quo etiam diſcimus, alterum quoque fuiſſe Poliænum, Sophiſtam Sardianum, qui ſub Caio Caligula vixit, atque orationes forenſes ſcripſit, & cauſſarum ſive patrociniorum ὑποτυπώσεις a, & Parthici triumphi libros III, atque alia.

a *Formas.*

Æqualis Polyæno fuit Amyntianus. Siquidem librum ſuum de laudibus Alexandri dedicavit Marco Antonino Imperatori. Quamvis verò promiſiſſet ſtylo ſe æquaturum res Alexandri: tamen ſcriptor erat frigidus, multoque inferior iis, qui ante eum de Alexandro ſcripſerant. Edidit quoque vitam Olympiadis, Alexandri matris: item vitas comparatas, ut Dionyſij, & Domitiani, libris duobus: & Philippi, Macedonum regis, ac Auguſti, libris totidem. Auctor Photius tmem. CXXXI.

Damophilum quoque huc pertinere, Suidas docet: qui auctor eſt, educatum fuiſſe ab Juliano illo, qui ſub Marco Antonino conſulatum geſſit. Philoſophus fuit, ac ſophiſta bonus: interque alia ſcripſit philobiblum primum, qui erat de libris comparatu dignis. Sed, quòd hoc loco ejus meminerimus, præcipuè eſt ob librum de Vita veterum. Alia quoque hiſtorica ſcripſiſſe, credibile eſt. Sed ex tam multis, quæ ediderat, hæc ſola in manus ſuas perveniſſe, ait Suidas.

Pauſanias itidem ſub hoc Cæſare floruit. Siquidem, Philoſtrato teſte, diſcipulus fuit Herodis Attici, qui ſub Hadriano, & Antonino Pio, magnum adeò nomen habuit inter ſophiſtas.

Etiam

Etiam Pauſanias ipſe meminit Olympiadis CCXXXV, quâ imperare cœpit Antoninus Philoſophus. Patria ei fuit Cæſarea Cappadociæ. Inde erat, quòd in declamando, Cappadocum more, corripiendas ſyllabas produceret, producendas corriperet: ac propterea coquo comparabatur, cibos bonos malè condienti. Sed & ſtylus per ſe languidior erat. Declamavit non ſolùm Athenis, ſed etiam Romæ, ubi ſenex deceſſit. Plura de eo apud Philoſtratum vide in ſecundo de vitis ſophiſtarum. Exſtat hujus ſcriptoris minùs quidem facundum, ſed eruditum opus de Græcia, libris decem conſtans: iis & ſitum urbium ac locorum, & antiquitates Græcanicas, & quicquid penè memorabile Græcia habuit, magno philologiæ & hiſtoriæ ſtudioſorum bono, complexus fuit. Quod olim dicebat Domitius Piſo a, theſauros ſcribi debere, non libros, id à Pauſania verè factum dixeris.

a *Plinius in præfat. hiſt. Nat.*

Dubium verò, idémne, an alius ſit Pauſanias ille, qui de Antiochia librum ſcripſit, ut conſtar ex Stephano in Σελευκέωνλος: quem item toties teſtem laudat idem Stephanus, quando de Syriæ aliqua civitate fit mentio, ut in Μαειαμμία, ubi ſextus Pauſaniæ liber citatur: item in Γάζζα, Γάζα, atque aliis locis.

Fortaſſe aliquis requirat, ut locum etiam inter hiſtoricos demus Apollonio Alexandrino, cognomento Δυσκόλῳ, patri Herodiani ejus, qui de arte grammaticâ ſcripſit, nempe paterno exemplo, quando & Dyſcoli hujus quatuor περὶ συντάξεως b, libros habemus. In vita Apollonij hujus ab anonymo ſcripta, quæ quatuor iſtis libris præfigitur, cauſſam legere potes, ob quam Δύσκολος c dicatur. Scripſit alia quoque multa, ut ex Suida conſtat. Eaque inter librum περὶ ἐψευσμένης ἱστορίας d. Sed eone nomine ſatis mereatur hoc loco adſcribi, non injuriâ aliquis dubitet. Nam liber is non ſolùm ad rerum geſtarum, ſed etiam ad naturæ hiſtoriam pertinet: ac de utroque genere ea duntaxar adfert, quæ commentitia vel ſunt, vel ſanè videntur: ut & inſcriptio teſtatur. Et ut verbo dicam, non tam hiſtoriæ ſtudioſum juvare hoc opus poteſt, quàm philologum. Fuere alij Apollonij, qui juſtiùs referri poſſint: ut Apollonius Aphrodiſienſis, Apollonius Aſcalonites, atque alij, de quibus dicetur libro tertio.

b *De ſtructura ſermonis.*
c *Difficilis, vel moroſus.*
d *De hiſtoria commentitia.*

Ac longè etiam minùs locum ſibi hîc vindicare poſſit Melito, Sardenſis epiſcopus, qui M. Aurelij [a] tempore floruit, proque Chriſtianis apologiam obtulit. Ei tribuitur quidem liber de tranſitu B. Virginis: qui legitur in bibliotheca Patrum [b]. Imò Tritthemius quoque inter Melitonis ſcripta reponit. At non Euſebius, vel Hieronymus, quorum uterque accuratè texit catalogum eorum, quæ Melito ſcripſerat. Primus veterum, quod ſciam, meminit ejus Gelaſius [c]: ſed ejus judicio, *liber, qui appellatur tranſitus, id eſt adſumtio S. Mariæ, apocryphus eſt.* Ac Beda [d] etiam notavit, multa cōtinere, quæ Apoſtolicis Actis repugnant. Bellarmini [e] etiam judicio *liber eſt indignus, qui tanto viro tribuatur.* Atque idem cenſet Baronius Tom. II ad ann. XLVIII. num. XII, & ann. CLXII nu. V. item Poſſevinus in Apparatu Sacro.

a Euſeb. lib. 4 hiſt. Eccleſ. cap. 25.
b Tom. 7.
c In concilio Romano 1 ſub Gelaſio.
d Retractat. in Act. cap 8.
e In catalogo ſcriptorum Eccleſiaſt.

Meliori verò jure hic adſcribetur Hegeſippus, non quidem ſi ſpectes, quæ vulgò illi tribui ſolent: ſed propter ea, quæ perierunt. Nam eum quinque actuum Eccleſiaſticorum libros ſcripſiſſe, auctores ſunt Euſebius, ac Hieronymus: ac quinctum eorū citat Photius biblioth. cod. CCXXXII, ubi vocatur ἀρχαῖος [f] τι ἀνὴρ, ϗ Ἀποστολικός. Ex illuſtribus verò fragmentis, quæ apud Euſebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. At Hegeſippus ille vulgaris, quem B. Ambroſius Latinè vertiſſe diu creditus fuit, pro genuino quidem habetur à Tritthemio: imò, quantum videre poſſum, etiam à Ludovico Vive [g], & aliis quibuſdam: ſed omnino eſt ſcriptor ὑποβολιμαῖος, vel ſaltem alius ab illo nobili Hegeſippo, Apoſtolorum temporibus proximo, Juſtino Martyri, & Athenagoræ æquali. Sanè alterius planè opus eſſe, cenſet etiam Baronius in Annal. [h] Eccleſ. Atque idem judicium eſt Laurentij de la Barre [i], Margarini Bignei [k], & aliorum. Ac validæ id adſtruunt rationes. Nam, ut alia multa mittam, non hic ſcriptor agit de Eccleſiæ rebus: ſed de geſtis Judæorum inde à Maccabæis uſque ad Urbis exſcidium. Præterea in his libris mentio fit Conſtantinopolis, & dignitatis ejus, quam habuit Romanæ urbi æqualem? Sic enim lib. III. cap. V ſcribit de urbe Antiochia, *Vrbs tertio loco antè ex omnibus, quæ in orbe Romano ſunt civitatibus æſtimata, nunc quarto, poſtquam Conſtantinopolis excrevit, civitas Byzantiorum.* Ait Hegeſippus, antequam Conſtantinus

f Vir antiquus, & apoſtolicus.
g Lib. 5. de tradendis diſc.
h T. 2 ad annum 167. nu. 13.
i Præfat. hiſtor. Chriſtian vett. Pat.
k In indice Chronolog. ad fin. tom. 6. bibl PP. edit. 2.

ſtantinus

ſtantinus urbem ſuam adjeciſſet urbi Byzantis, maximum fuiſſe decus trium urbium, primū Romæ, inde Alexandriæ, hinc Antiochiæ: ſed Antiochiam quarto nunc loco contentā eſſe, poſtquā imperium eſt tranſlatū Conſtantinopolin, eaque urbs dicta νέα Ῥώμη a, ac veteri Romæ æquata. Quæ clarè oſtendunt, à maligna manu, ac planè contra mentem Hegeſippi, adjecta eſſe, quæ mox ſequuntur: *Prima enim Roma, ſecunda Alexandria, tertia Antiochia, quarta Conſtantinopolis.* Nec leviter hanc firmat ſententiam Cornelius Gualterus, qui in notis ad eum ſcriptorem monet, verba iſta non legi in codd. Mssis. Quemadmodum verò ea, quæ diximus, clarè oſtendunt, vixiſſe hunc ſcriptorem, poſtquam imperium Conſtantinopolin tranſlatum fuit: ita ibidem alia leguntur, unde etiam ſexcentis amplius annis poſt id tempus vixiſſe colligam. Nam de Antiochia ſic inibi ſcribit, *Perſarum quondam caput, nunc repulſorium.* At Antiochia Perſis, ſive Saracenis, erepta eſt à Nicephoro Phoca anno Chriſti IↃCCCCLXVIII. quemadmodū narrat Cedrenus. Quare non multo poſt hæc tempora vixerit, neceſſe eſt. Neque enim puto Hegeſippum ſignare tempus illud, quo eam Turcis eripuere ſacræ expeditionis duces, quod demum factum anno Chriſti CIↃXCVIII. Utcunque eſt, infimæ eſſe antiquitatis ſcriptorem, ſatis illa, quæ dixi, oſtendunt. Porrò in his libris ita Joſephi veſtigiis inſiſtit, ut magis interpretis, quàm ſcriptoris, officio fungatur: ut etiam ſcripſit Durantius Caſellius lib. II Var. Lect. cap. XIII. Neque quiſquam judicare aliter poteſt, qui legerit. Interim hoc habet, quod ſubinde non contentus Joſephi verbis, ut videatur aliquid novi adferre, ſincerum vas incruſtet: de quo vide, quæ notavit Scaliger ad Euſebij annum CIↃIↃCCCCL. ubi impudens ejus commentum diluit, de illis, quæ Pompeium captis Hieroſolymis vidiſſe ſcribit. Nec Græcum tamen, & genuinum Hegeſippum, nunquam nugatum eſſe, oſtendit idem eopſe opere: ubi refellit ridicula ejus commenta de paſſione Jacobi Apoſtoli: item de Juda fratre Domini, deque Davidis poſteritate. Vide omnino Scaligerum ad Euſebij annum MMLXXVII. item MMCXII.

a *Nova Roma.*

CAP. XV.

Athenæi Naucratitæ ætas, deque Syriæ regibus liber. Duo alij eiuſce nominis ſcriptores. Lucianus Samoſatenſis. Vnius, & alterius, de ætate eius error refellitur. Eorum quoque ſententia diluitur, qui Apollonij vitam à Luciano fuiſſe ſcriptam putarunt. Quanto in pretio Apollonium habuerint ſtultæ nationes, inque iis Caracalla Imperator, & Hierocles philoſophus. Stylus Philoſtrati. Iuliæ Auguſtæ, Severi Imp. uxoris iuſſu vitam eam Apollonij ſcriptam fuiſſe. Diverſus ab hoc Philoſtrato eſt is, qui ſophiſtarum vitas ſcripſit. Iulius Africanus. De ætate eius Bodini error. Cedreni ἀνιστο-ρησία. Godefridi Viterbienſis lapſus. Item alius Euſebij. Africanum videri κεστῶν auctorem, contrà quàm Scaliger putavit. Dionis Caſſij patria, ætas, dignitas, hiſtoria, eiuſque argumentum, & ſtylus. Herodianus. Eius dictio, ac fides.

SUb M. Aurelio etiam vixit Athenæus Naucratita, grammaticus, quemadmodum Suidas ſcribit. Sed hunc ulteriùs aliquantò vitam produxiſſe, inde cognoſcimus, quòd lib. XII Δειπνοσοφιστῶν referat, ut Commodus Imperator, qui patri M. Aurelio in imperio ſucceſſit, in curru ſuo appoſitam habuerit clavam Herculis, ſubſtratâ leonis pelle. Imò ne hoc quidem, ut puto, ſaltem non iſtum in modum, literis mandâſſet, niſi Commodo jã defuncto. Vixerit igitur ſub Pertinace etiam, & Severo. Præter quindecim libros Δειπνοσοφιστῶν, ſcripſit quoque librum de regibus Syriæ. Indicat hoc ipſe libro V, proximè antequam deſcribat convivium Alexandri, Syriæ regis, ejus qui Antiochi Epiphanis filius erat ſuppoſititius. Diverſus planè, ut ætas oſtendit, ab hoc Athenæo eſt nobilis ejuſdem nominis peripateticus, & orator, qui Seleuciæ in Cilicia Remp. tractavit, & Murænâ uſus eſt familiariter: ejus verò inſidiis in Auguſtum deprehenſis, unà captus, atque ad Auguſtum

Auguſtum eſt deductus; ſed ubi culpâ vacare repertum fuit, cuſtodiâ dimiſſus eſt: nec multò poſt, jam ad ſuos reverſus, noctu, domus ejus ruinâ, in quâ degebat, exſtinctus fuit. Auctor Strabo lib. XIV. Fuere & alij hujus nominis: ut ille Galeno celebratus inter recentiores medicos libro de elementis, & lib. II de cauſſis ſymptomatum. Sed omnes perſequi, non eſt hujus inſtituti. Ac ne iſta quidem dixiſſemus, niſi temporum ignaris ſæpe imponeret nominis ſimilitudo.

Athenæo Naucratitæ æqualis fuit Lucianus Samoſatenſis. De quo aliquid dictum nobis lib. de Rhetoricæ natura, ac rhetoribus antiquis cap. XII. At paullò majorem natu facit Suidas. Nam vixiſſe ait ἐπὶ [a] τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. [a] à Temporibus Suntque hac in ſententiâ quoque è junioribus, Gilbertus Traiani Cæ- Cognatus, & Iacobus Zuingerus: quorum ille Luciani ſcripſit ſaris, ac elogium; hic de vitâ, ſcriptiſque ejus, narrationem contexuit. poſtea. Quin Ludovicus Vives, vir acris judicij, ſuſpicatur, eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidiâ Plutarchi Chæronenſis, quem ſummo apud Traianum loco eſſe videbat, & dolebat. Mihi ſecus videtur, neque id levi de cauſsâ. Quippe meminit Lucianus Marci Cæſaris, ac belli Marcomanici ab eo geſti. Locus eſt in Alexandro, ſeu Pſeudomante: Διαπέμπεται [b] ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος [b] Oraculum ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις, καὶ Κουάδοις, συνεπλέκετο. Vides, ut non divulgavit, tantùm belli meminerit cum Marcomannis, & Quadis, geſti: cùm bellum ſed Marcum vocet θεὸν, hoc eſt Divum: quod arguit, naturæ in Germania ceſſiſſe, ac jam locatum fuiſſe cœlo. Quare extra controverſiam maximè flagraret, Divo poni debet; Lucianum, tum Marci Antonini Philoſophi ætate Marco cum vixiſſe, cùm referat [c] ſermones, quos habuit ipſe cum Alexan- Marcomannis, dro Pſeudomante; tum ſub Commodi Antonini Philoſophi & Quadis filio, quandoquidem Marcum appellat Divum. Scripſit Lu- conſerente. cianus inter alia utilem librum, cujus inſcriptio erat, πῶς [d] δεῖ [c] In Alexandro. ἱστορίαν συγγράφειν. Ac vel hoc nomine mereatur aliquem hîc [d] Quomodo locum. Juſtiùs ſaltem, quàm libris duobus, quos ἀληθοῦς hiſtoria ſcri- ἱστορίας [e] inſcripſit. Quippe fidem quibus habendam ipſe ne- benda ſit. get. Atque ut contrarium dixiſſet, nec jurato fides haberetur. [e] Vera hiſto- Nihil enim iis libellis refert, niſi Lamiæ turres, & pectines Solis. ria. Nec tamen ſolo de hiſtoria ſcribenda opere dignus cenſeri debet, qui hoc loco memoretur. Nam Eunapio quoque

referτur inter Vitarum ſcriptores, propter unam Demonactis vitam. Sic enim ſcribit: Λουκιανὸς [a] ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν. Vitas verò ad hiſtoriam quoque pertinere, ipſe oſtendit initio capitis, cùm ait: Τὴν [b] φιλόσοφον ἱστορίαν, καὶ τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀγαθῶν βίους, Πορφύριος, καὶ Σωτίων, ἀνελέξαντο. Et alia quædam ejuſdem ſcriptoris aliena non ſunt ab hiſtorico inſtituto: interque ea liber, quo τοὺς μακροβίους [c] recenſet. Quid quod Guilielmus Philander ſuo in Vitruvium commentario Apollonij vitam Luciano huic adſcribere videtur? & Gilbertum Cognatum [d] eodem propendêre *arbitror*, ut eo verbo utar, quod à Cicerone [e] conſideratiſſimum vocatur. Sed Lucianum minimè eſſe operis ejus ſcriptorem, facilè comprobatur. Nam Epicurei rident omnes præſtigias, ac vaticinia, & quicquid iſtiuſmodi eſt: Lucianus autem tam Epicureæ ſectæ addictus erat, quàm qui maximé. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum duntaxat oculis percurrerit non conturbatis. Illud quoque validè hanc rem confirmat, quòd Lucianus oſtenſurus à cujuſmodi præceptoribus hauſerit hoc ſceleratiſſimum vitæ genus, refert eum primo uſum contubernio cujuſdam ἱερεῦ γόης [f], μαγείας, καὶ ἐπῳδὰς ὑπισχνουμένου: huic ſe eum proſtituiſſe: ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficij artem, reportáſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, ac è comitibus Apollonii Tyanei, cuius omnes impoſturas probè calluerit. Sic enim ſcribit: ἦν δὲ [g] ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quæ manifeſtè indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubiicit: Ὁρᾷς [h] ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω. Hæc pluribus commemorare viſum fuit, quò pareat cuivis, quàm inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonij vita, contra codicum omnium fidem, contra autoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidæ, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato: quo de ſcriptore deinceps dicendum nobis.

Philoſtratus Lemnius, ut Eunapius vocat, ſive Tyrius, ut eſt apud

a *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandũ riſum factus, Demonactis, ſuâ ætate philoſophi, vitam retulit.*

b *Hiſtoriam philoſophicã, ac vitas eorũ, qui haut inſinceri fuere philoſophi, Porphyrius, & Sotion, collegerunt.*

c *Longævos.*

d *Annotat. in Luciani Alexandrũ, ſeu Pſeudomantiem.*

e *Orat. pro Fonteio fol. 279. a. edit. Ald.*

f *Amãtis præſtigiarũ, magiam, & divinas incantationes pollicentis.*

g *Doctor ille, idemq́; amator erat natione Tyaneus, ac ex eorum numero, qui converſati cum Apollonio Tyaneo, totamq́; eius tragœdiam norant.*

h *Vides, è cuiuſmodi ſcholâ hominem tibi dicam.*

apud Photium, Philoſtrati eius, qui ſub Veſpaſiano, & Tito vixit, ex filia nepos, Severi imperatoris temporibus, atque inde uſque ad Philippum floruit, teſte Suida. Inter alia ſcripſit de Apollonii vita libros VIII. In iis ſe profitetur ſequi, tum Damidem Aſſyrium, de quo ſuprà dictum nobis; tum alios duos, qui & ipſi Philoſtrati vitã ſcripſerint; nempe Maximum, & Mœragenem; quorum mentionẽ facere dicebamus Ioannem Tzetzem Chil. II. Hiſtor. LX. Sed, ſeu vanos ſequitur duces, ſeu ipſe multa comminiſcitur, *magna Homeri mendacia maioribus mendaciis corrigit*, ut de eo ſcribit Vives lib. V de tradendis diſciplinis. Et tamen huiuſmodi commentis deceptus Caracalla Apollonio heroicum erigere monumentum non dubitavit: ut eſt apud Xiphilinum in vita Caracallæ. Quin fuere gentiles, quos etiam Chriſto comparare Apollonium non puderet. Uti Hierocles ille, adverſus quem Euſebius ſcripſit. Eunapius quoque ait, Philoſtratum opus ſuum non debuiſſe inſcribere Ἀπολλωνίου βίον, ſed θεοῦ εἰς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν [a]. Interim, quod ad ſtylum Philoſtrati attinet, eſt is elegans, perſpicuus, ſuavis: ut etiam cenſet Photius, quem vide tmem. XLV. Scribit verò Philoſtratus lib. I. cap. III. ſe iſtos de Apollonio commentarios feciſſe juſſu Juliæ τῆς βασιλίδος. Quæ Julia hæc fuerit, videtur Tzetzes ignoráſſe. Sic enim ſcribit Chil. VI. Hiſt. XLV.

> Φιλόστρατος [b] ὁ Φλάβιος, Τύριος οἶμαι ῥήτωρ
> (Ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ Ἀττικὸς) ὁ Τύριος οὗτος
> Ἦν, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις διαγράφει,
> Εἷς δὲ χοροῦ ῥητόρων τε καὶ τῶν γραμματευόντων
> Τῇ Ἰουλίᾳ κρατιᾷ πλνύσῃ βασιλίδι.
> Σύζυγος αὐτὴ δ' ὡς φησὶ τινος ἦν βασιλέως.

Erat verò conjux Severi Auguſti, quam iccirco duxerat etiamnum privatus, quòd eius in genitura eſſe cognoviſſet, fore, ut regi jungeretur: quemadmodum ſcribit Spartianus in Severo, & Antonino Geta. Et hæc de Philoſtrato eo, qui Apollonii vitam ſcripſit. At juſtiùs inter hiſtoricos nomen meretur Philoſtratus tertius, cuius is, qui Apollonii vitam fabuloſè adeò ſcripſit, patruus, & ſocer erat. Tertij huius Philoſtrati ſunt vitæ ſophiſtarum. Nam Suidam falli, qui patruo, ſoceroque tribuit, alibi dictum nobis. Vixit hic ſub Macrino, & Heliogabalo.

a *Acceſſum Dei ad homines.*

b *Philoſtratus Flavius Tyrius, ut puto, rhetor, (Alius enim Atticus eſt) Tyrius igitur rhetor, Erat, ut ipſe in ſuis libris deſcribit, Vnus è choro rhetorũ atque ſcribarum Iulia, potẽtis imperatricis. Cuius verò imperatoris fuerit uxor, non dicit.*

Æqualis huic fuit Julius Africanus, accuratiſſimus temporum obſervator, qui Chriſtianorum primus Chronologiæ fontes recluſit, ac πεντάβιβλον χρονολογικὴν ſcripſit, ex qua integras etiam paginas in ſuum chronicon tranſſcripſit Euſebius. Primus eas Græcè publicavit Joſephus Scaliger, qui nec dubitat [a] Euſebij Chronicon vocare Africani Chronicon recoctum. Atque hinc detegitur ſpiſſus error Io. Bodini, qui in Methodo hiſtoriæ ſuæ Euſebio juniorem facit, atque addit, deduxiſſe tempora uſque ad annum CCCXX. Scribere debuit CCXX, ut ex Euſebio ſcimus, qui Africanum exſcripſit. Ac Photius quoque in bibliotheca num. XXXIV, tempora eſſe complexum dicit uſque ad imperium Macrini. Rectiùs igitur Freculphus Lexovienſis Chronicorum Tom. II. cap. IV. ubi, Euſebium ſecutus, vixiſſe ait iis temporibus, quibus Origenes inſtituit Theodorum, ſive Gregorium, qui poſtea dictus Thaumaturgus, fratremque eius Athenodorum. Etiam refert, Africanum ipſum ſcribere, ſe, excitatum Heraclæ epiſcopi famâ, Alexandriam profectum. Nec abit Cedrenus, cùm ſub Pertinace vixiſſe ait, quibus temporibus Leonidas, Origenis pater, martyrium ſubiit. Quamquam falsò putat martyrium illud ſub Pertinace contigiſſe, cùm acciderit anno decimo Severi. Sed iſtiuſmodi ἀνιστορησίας [b] plenus eſt Cedrenus. Verùm imprimis ridiculus eſt error Gotefridi Viterbienſis, qui in proœmio Panthei, ſive Chronicorum ſuorum, ita ſcribit, *Habemus Iulium Africanum, qui prima Chronica conſcripſit ſub Marco Craſſo.* Niſi is ſomniculoſi librarij potiùs error, qui cùm ἁπλῶς inveniſſet *Marci*, non addito *Antonini* nomine, ut ſæpe fit, craſſo admodum errore adiecit illud *Craſſi*: quod credere malo, Viterbienſis cauſsâ. Sanè integrè Cæſaris huius nomen expreſſit Iſidorus, qui his verbis, & quinctum claudit Originum librum; & Chronicon ſuum orditur: *Brevem temporum ſeriem per generationes, & regna, primus ex noſtris Iulius Africanus, ſub imperatore Marco Aurelio Antonino, ſimplici hiſtoriæ ſtylo elicuit.* Quæ verba cũ ſequẽtibus initio Chronici ſui etiam exſcripſit Ado Viennẽſis. Solũ cauto opus eſt, ne quis hæc capiat de M. Aurelio Antonino, cui cognomen Philoſopho. Nam ſignatur is M. Aurelius Antoninus, qui dicebatur Heliogabalus, ſive potius Elagabalus. Id clarè indicat B. Hieronymus in catalogo illuſtrium ſcriptorum.

uti

a *In Euſeb. pag. 241. edit. 1.*

b *Hiſtoricæ ignorationis.*

uti & Græcus eius interpres, Sophronius. Quippe dicunt, *Sub imperatore M. Aurelio Antonino, qui Macrino ſucceßit, legationem pro inſtauratione Vrbis Emaus ſuſcepit, quæ poſtea Nicopolis appellata eſt.* Quid autem, quod ne Euſebius quidem examuſſim nôrat tempus, quo Africanus deſiit Chronicon ſuum? Nam factum id putat anno eo, quo Alexander Imp. coloniam deduxit, cuius rei ergo ad Alexandrum legatus fuerit Africanus. Nempe tempus deducendæ coloniæ cum eo confundit, quo Chronicon finiit. Terminavit verò Chronicon ſuum quarto anno Antonini Elagabali, Grato & Seleuco coſſ. Quod ex ipſis Africani verbis clarè Scaliger comprobavit. Sed non æquè apertum, quod ait idem Scaliger [a], ab Africano hoc diverſum eſſe Africanum τῶν κεϛῶν ſcriptorem, cujus meminit Euſebius lib. I Chronicorum, his verbis: Ἀφρικανὸς [b] τὴν ἐννεάβιβλον τῶν Κεϛῶν ἐπιγεγραμμένην πραγματείαν ἰατρικῶν, καὶ φυσικῶν, καὶ γεωργικῶν, καὶ χυμικῶν περιέχουσαν δυνάμεις Ἀλεξάνδρῳ τούτῳ προσφωνεῖ. Sanè eundem planè eſſe, Photius dicit in bibliothecâ ſuâ. Cui hac parte fidem potiùs habere convenit. Præſertim quando & idem apertè ait Euſebius lib. VI Hiſtor. Eccleſ. cap. XXIII, ubi & alia Africani ſcripta recenſet, eaque inter de genealogia Chriſti epiſtolam, quam & alibi citat, uti & Auguſtinus facit lib. II Retractat. cap. VII. & alij.

[a] *In Euſeb. pag. 241. edit. 1.*

[b] *Africanus libros novem, quos Ceſtorũ inſcripſit, ac quibus complectitur res medicas, phyſicas, ruſticas, chymicas, Alexandro huic dicat & nuncupat.*

Iiſdem temporibus vixit Dio Caſſius, qui & Cocceius, ſive Cocceianus, vocatur. Niceæ hic, Bithyniæ urbe, natus fuit, ac ſub Commodo, & proximis imperatoribus, ſenatoriâ gaviſus eſt dignitate: à Pertinace etiam ornatus; ab Alexandro, Mammeæ filio, ad conſulatum fuit evectus, quem cum ipſo imperatore geſſit. Extremâ ætate, cum bonâ ejuſce imperatoris veniâ, Nicæam abiit, ut reliquum vitæ tempus in urbe patriâ viveret. Hiſtoriam ad hunc uſque Alexandrum libris LXXX perduxit. Ac orſus quidem fuit ab Urbe conditâ. Sed primi XXXIV libri perierunt. Exſtant verò ſequentes XXV, qui incipiunt à Luculli geſtis, ac deſinunt in morte Claudij Cæſaris. Qui inde ſequebantur, itidem interciderunt. Attamen bene eſt, quòd horum excerpta ſaltem habemus. Nam ſuperſunt ἐκλογαὶ [c] Joannis Xiphilini, à Pompeio ac Julio Cæſare uſque ad Alexandrum, quem dixi. Ac uſque ad Commodum quidem ab aliis Dio, quæ ſcriberet, accepit; at ſequentia

[c] *Excerpta.*

ſe ipſum obſervâſſe dicit: nempe quæ geſta ſub Commodo, Pertinace, Severo, Caracalla, Macrino, Heliogabalo, Alexandro. A Commodi verò obitu uſque ad octavum Alexandri annum, quo cum Imperatore conſul fuit, anni ſunt XXXVII. At ſub Commodo, uti dictum, jam ſenator erat; ut minimùm XL circiter annos fuerit in dignitate. Grandi ſtylo uti, atque in concionibus Thucydidem æmulari; ſed magis eſſe perſpicuum; judicat Photius tmem. ſeu cod. LXXI.

Tum quoque magno in pretio fuit Herodianus. Scripſit hiſtoriarum libros octo. Eos orditur ab exceſſu Marci Aurelij Antonini philoſophi, ac deſinit in morte Balbini, & Maximi, & imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio teſte, eſt elegans, perſpicuus, ac talis planè, ut vix hiſtoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ſtuduit: niſi quòd fides ejus nutat in Alexandro, & Maximino. Quod etiam obſervatum politiſſimo hujus ſcriptoris interpreti, Angelo Politiano *a*. Meminit Herodiani etiam Julius Capitolinus in Clodio Albino, item Maximinis duobus, item Maximo, & Albino. Similiter Trebellius Pollio in XXX tyrannis: & Lampridius in Alexandro Severo, & in Antonino Diadumeno.

a Præfatione in expoſitionem Suetonij.

CAP. XVI.

Nicagoras. Lupercus. Suidas corrigitur. Ephorus Cumanus. Nicomachus. Dionyſius Longinus. Eius mors. Dexippus Herennius. Eius ætas, ſcripta, ſtylus. Porphyrij ætas, & hiſtoria de vitis philoſophorum. Eundem & patriâ linguâ Malchum, & Græcâ Porphyrium dictum. Πορφυρογέννητοι. In dubium vocatum, quòd B. Auguſtinus Porphyrium ait primùm fuiſſe Chriſtianum. Refelluntur, qui eundem iterum Chriſtianum eſſe factum arbitrantur. Alius ab hoc Porphyrio eſt, cuius panegyricus exſtat. Error eorum, qui Porphyrium, & Euſebium, eodem tempore floruiſſe cenſent. B. Methodius. Chronicon ei falsò tributum. Cognomen eius Eubulius. Soterichus Oaſites.

VLteriùs gradum moveamus ad eos, qui vixerunt ſub Philippo, Decio, atque aliis, qui poſtea imperarunt, uſque ad tempora Conſtantini Magni. Philippi Cæſaris temporibus floruit Nicagoras, Mneſæi oratoris filius, Athenienſis Sophiſta, teſte Suida. Qui ſcripſiſſe addit Vitas clarorum virorum, De Cleopatra in Troade, & Legationem ad Philippum, imperatorem Romanum.

Sub Claudio Cæſare, ejus nominis ſecundo, fuit Lupercus, Grammaticus Berytius, Suida teſte; qui multa compoſuiſſe, docet; interque ea *κτίσιν* a *τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινοήτου*. Sic enim apud eum legi debet, non *κτῆσιν*. Quâ in voce ſæpe peccarunt librarij. *Ἀρσινόητον* verò, ſi ea modò lectio recta eſt, Ægypti urbem vocat, quæ aliter *Ἀρσινόη* dicitur.

Ejuſdem imperatoris temporibus vixit Ephorus Cumanus, ſi libri XXVII hiſtoriarum, quas ſcripſit, de Gallieno imperatore fuerunt. Cenſet hoc Raphael Volaterranus lib. XV Commentar. Urban. Nempe apud Suidam legit, *Γαλιήνου ἱστορίας*, ubi editum *Γαληνοῦ*. Ut Claudius Galenus intelligatur, ſive ejus vita ab Ephoro ſcripta fuerit; ſive hiſtorias, quæ paſſim apud Galenum leguntur, uno faſce complexus ſit. De Ephoro hoc dictum nobis etiam libri I extremo cap. VII.

Nicomachus Aureliani temporibus vixit. Meminit hiſtorici ejus Vopiſcus in Aureliano: *Hanc*, inquit, *epiſtolam Nicomachus ſe tranſtuliſſe in Græcum ex lingua Syrorum dicit ab ipſa Zenobia dictatam.* Ac cenſent viri docti b, eundem eſſe, qui vitam Apollonij Tyanei ſcripſit. De qua ſic Sidonius lib. VIII. epiſt. III: *Apollonij Pythagorici vitam, (non ut Nicomachus ſenior, è Philoſtrati; ſed ut Taſcius Victorianus è Nicomachi ſchedio exſcripſit) quia iuſſeras, miſi.*

Aureliani etiam ætate vixit Dionyſius Longinus Caſſius, nobilis criticus, hæres Frontonis Emiſeni Oratoris, qui ejus avunculus fuit, & Severi Imperatoris tempore, Philoſtrati, & Apſinis Gadarenſis æmulus, atque adverſarius, docuit Athenis; ut à Suida ſcriptum eſt in *Φρόντων*. Fuit Longinus hic Porphyrij philoſophi præceptor, & Zenobiæ Palmyrenorum regi à conſiliis. Philoſophum vocat Suidas in *Λογγῖνος*. Sed Plotinus eum dicebat *φιλόλογον* c *μὲν, φιλόσοφον δὲ οὐδαμῶς*. Teſtis Porphyrius in Plotini vita, ubi & complura Longini

 hujus

a *Originem ſive ſtructuram Arſinoeta in Ægypto.*

b *Savaro ad Sidonium, & Meurſius ad Nicomachum.*

c *Politioris quidem literatura peritū, philoſophum verò minimè.*

hujus illuſtria invenies elogia. Etiam Eunapius eum vocat βιβλιοθήκην ^a^ ἔμψυχον, καὶ περιπατοῦν μουσεῖον. Multa admodum ſcripſit, quæ apud Suidam legi poſſunt. Ea inter eſt, τίνα ^b^ παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται. Præter ea, quorum Suidas meminit, etiam librum fecit περὶ ἀρχῶν, item περὶ τέλους, item περὶ τῶν παθητικῶν, item πρὸς Πλωτῖνον, καὶ Γενθλιακὸν ἐπιστολὴν, quæ libri magnitudinem habebat. Meminit horum Porphyrius. Scripſit & περὶ ὕψους elegantiſſimum libellum. Nec quicquam ejus hodie exſtat, præter opuſculum iſtoc, & fragmenta quædam apud Porphyrium in vita Plotini, & apud Euſeb. lib. XV εὐαγγελικῆς προπαρασκ. Occiſus eſt à Cæſare Aureliano, propterea quòd Zenobiæ fuiſſet auctor, ut ſe Romanis opponeret, & ſuperbiorem ei epiſtolam dictaſſet. Vide fuſiùs de iſtis Zoſimum.

Dexippi Herennij Athenienſis ætatem docet nos Eunapius in Porphyrio, ubi cùm nominâſſet Galienum, Fl. Claudium, Tacitum, Aurelianum, & Probum Impp. continuò addit ^c^, καθ' οὓς χρόνους ἦν καὶ Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας, ἀνὴρ ἁπάσης παιδείας τε καὶ δυνάμεως λογικῆς ἀνάπλεως. Scripſit Dexippus τὰ ^d^ μετ' Ἀλέξανδρον ἐν λόγοις τέσσαρσιν, Photio teſte. Huic verò operi compendio præmiſiſſe videtur reges Macedonicos τοὺς ^e^ ἀπὸ Καράνου μέχρι τελευτῆς Ἀλεξάνδρου. Eam operis illius partem Euſebius ſignat lib. I Chronicorum, ubi Dexippum citat περὶ ^f^ τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἐκ τῶν Δεξίππου. Ibidem luculentum ac prænobile inde fragmentum adfert: ipſe interim alios ſequi auctores maluit, quàm Dexippum. Nam Dexippus ab initio Carani uſque ad initium Alexandri annos numerat CCCXCVI: Euſebius verò annis auget LXXXI. Nam annos colligit CCCCLXXVII. Scripſit præterea Dexippus ἐπιτομὴν σύντομον ἱστορικὸν μέχρι τῆς Κλαυδίου ἀρχῆς, ut eſt apud Photium. Hoc eſt, epitomen hiſtoricam uſque ad imperatorem Claudium, eum qui Gallieno ſucceſſit, & Aurelianum habuit ſucceſſorem. Sæpius hoc opus laudant Auguſtæ hiſtoriæ ſcriptores: uti Lampridius in Alexandro Severo; Capitolinus in Maximino Juniore, in tribus Gordianis, in Maximo, & Balbino; Trebellius Pollio in Gallienis duobus, in XXX tyrannis, & in Claudio. Adhæc Scythica prodidit, ſive de præliis inter Romanos, & Scythas. Oratio ejus brevis eſt, & aperta,

a *Bibliothecam vivam, & ambulans muſeum.*

b *Quænam contra fidem hiſtoriarum, tanquam hiſtorica, enarrent grammatici.*

c *Quibus etiam temporibus vixit Dexippus, qui temporum hiſtoriam contexuit, vir in liberalibus diſciplinis, & facultate logicâ verſatiſſimus.*

d *Rerum poſt Alexandrum M. geſtarum libros quatuor.*

e *A Carano uſque ad mortē Alexandri.*

f *De regibus Macedonum ex Dexippo.*

ut

ut alter ſit Thucydides, ſed perſpicuus magis. Autor Photius, qui & pauca excerpſit ex hiſtoria de iis, quæ poſt Alexandrum contigerunt, ac cùm in iſtis, tum in pleriſque omnibus, cum Arriano ait conſentire. Prætereà quædam ex Dexippi hiſtoria habemus in Excerptis de Legationibus. Verùm iſta ex alio opere ſunt. Nempe ex Scythicis ejus. Nam tractat de iis, quæ accidêre inter Aurelianum imperatorem, & Juthungos Scythas. Stephanus citat Dexippi χρονικῶν librum x in Συγχαῖοι, librum xii in Ἔλουροι. Eundem in Theſauro laudat Suidas in Κορυκαῖος. Exſtat hodieque Dexippi, philoſophi Platonici, liber pro Ariſtotelico τῶν κατηγοριῶν libro ſcriptus adverſus Plotinum. Eſt is ejuſdem Dexippi: quod ex Tzetze liquet Chil. ix. Hiſtor. cclxxiv. Verſus ejus, quia & alia nos docent, apponam:

Δέξιππος ὁ φιλόσοφος, μύστης ὢν Ἰαμβλίχου,
Πολλὰ μὲν συνεγέγραφε καὶ ἕτερα βιβλία.
Ἐν τῷ ἑνὶ ἐνέτυχον, τῷ εἰς κατηγορίας.
Ἔγραψε δὲ καὶ Σκυθικὰ, ἃ μέχρι νῦν οὐκ οἶδα.
Καὶ ἕτερα, ὡς εἴρηκα· μόνον τὸ ἓν δ᾽ ἀνέγνων.
Dexippus philoſophus, myſtes qui fuit Iamblichi,
Multos quidem conſcripſit & alios libros.
In unum verò incidi, qui eſt in Categorias.
Scripſit autem & Scythica, quæ hactenus non vidi,
Et alia, ut dixi. ſolùm ſed unum legi.

Eâdem, quâ Dexippus, ætate vixit Porphyrius, quod in vita ejus clarè dicit Eunapius. Magnum hujus inter philoſophos, ac ſophiſtas, nomen fuit. Sed inter hiſtoricos quoque jure optimo referri, nemo inficias iverit, qui ſciat, philoſophorum vitas ſcripſiſſe. Id, quod dixi, cognoſcimus ex Tzetzis Chil. xi Hiſt. ccclxxvii, Eas ad Platonem uſque pertexuiſſe, ait Eunapius in præfatione libri ſui de vitis ſophiſtarum. Nec dubium, quin hoc opus ſignetur à Stephano in Γάδειρα, ubi tertius citatur φιλοσόφου ἱστορίας: item in Excerptis barbarolatinis, ubi ſimiliter vocatur *Porphyrij hiſtoria philoſophica*: eoque nomine exinde à Scaligero citatur ad Euſebij annum mccx. Exſtat ex hiſtoria hac Pythagoræ vita, quam primus ſub Malchi nomine publicavit Conradus Ritterſhuſius. Nempe, ut Eunapius ait, Μάλχος κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο

τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν· Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἀποτρέψας. *Porphyrius prius, iuxta Syrorum linguam, Malchus dicebatur. Ea vox regem ſonat. Sed Longinus, detortâ appellatione ad purpuram, regium in veſtimento inſigne, Porphyrium, velut purpureum, nominavit.* Imò Porphyrius ipſe apud Plotinum, ſibi, & patri, Malcho fuiſſe nomen teſtatur. Ut de Suida nihil dicam, qui & ipſe Malchum ait Tyriâ linguâ (Tyrius autem erat Porphyrius) regem ſignificare. Sane Hebræis, à quibus Phœnicum lingua dialecto ſolùm diſtat, מלך rex. Et quid multis opus? B. Cyrillus in tertio adverſus Julianum, quædam ex hac Pythagoræ vita adducens, ea diſertim Porphyrio adſcribit. Nec ineptè pro rege purpureum vocavit Longinus, quando, ut Eunapium dicentem audivimus, purpura regum eſt inſigne. Itaque Alexius Angelus Comnenus Irenen, filiam ſuam, geſtare juſſit purpurea ſandalia, quòd illi, & cui deſponderetur, imperium ſuum deſtinâſſet: ut initio operis ſcribit Georgius Protoveſtiarius. Quin & πορφυρογέννητοι propterea vocabantur, ad quos natalium jure ſucceſſio in regno pertineret. Magis hoc veriſimile fit, quàm appellationem hanc inde cepiſſe, quòd, ut Conſtantinus Manaſſes in Annalibus ſuis refert, πορφύρα diceretur domus ea, in quâ parerent Imperatrices. Unde prolem Cæſaream πορφυρογέννητον vocari, notavit ibidem doctiſſimus Leonclavius. Porphyrium primitus fuiſſe Chriſtianum, ſed poſtea à religione hac reſiliiſſe, Auguſtinus innuere videtur lib. x de Civit. Dei cap. XXVIII. Id ob auctoritatem tanti viri inficias ire non auſim: ſed hactenus tamen nihil invenio, quo id veriſimile fiat, præterquam quòd junior familiariter uſus ſit Origene. Ac longè etiam minùs aſſentire poſſum doctiſſimo Annalium Eccleſiaſticorũ ſcriptori *a*, qui jam ſenem denuo ex gentili Chriſtianum factum putat. Nempe propter Hieronymi hæc verba *b* in Chronicis: *Porphyrius miſſo ad Conſtantinum inſigni volumine exilio liberatur.* Sane hodieque exſtat laborioſiſſimum carmẽ panegyricum ad Conſtantinum Auguſtum, quod Chriſtiani hominis eſt, ac Porphyrio tribuitur. Sed alius à Porphyrio philoſopho eſt Publilius Optatianus Porphyrius, carminis ejus pater, ut jamdudũ Scaligero ad Euſebium eſt obſervatum. Nunquã enim Porphyrius philoſophus in exilium miſſus

a *Ad annum 325.*

b *Ad annum 2345.*

miſſus fuit: nunquam ſua retractavit; neque ſi feciſſet, veniam à Chriſtiano quoquam Imp. impetraſſet: quippe qui neutiquam ad ea tempora pervenerit, quibus Diocletianus imperium depoſuit; ut ex iis conſtat, quæ de ætate ejus ex Eunapio diximus. Atque inde etiam refelluntur, qui exiſtimant, eodem tẽpore, & Porphyrium adverſus Chriſtianos calamũ ſtrinxiſſe, & Euſebium ei reſpondiſſe libris xxx, quot contra Porphyrium ſcripſiſſe, auctor eſt B. Hieronymus in Chronico Euſeb.

Sed Euſebius quidem reſpondit Porphyrio jam defuncto. Vivente autem eo idem fecerat S. Methodius, Olympi Lyciæ, aut Patararum, & poſtea Tyri epiſcopus: qui, juxta Suidam ſub Decio, & Valeriano; ſed veriùs (ut apud Hieronymum etiam legitur) decimâ perſecutione ſub Diocletiano martyrij coronam accepit. Hic quoque, ſi Tritthemio credimus, hiſtoricis eſt accenſendus. Nam Chronicon ſcripſiſſe, ait. Quin apud Marianum Scotum fragmenta quædam habemus ex Methodij Chronicis. Sed nec Hieronymus, nec Suidas, qui Methodij ſcripta recenſent, Chronicorum ejus meminerunt: ut opus iſtoc alterius poſſit videri. Methodij hujus fragmentum admodum luculentum invenio apud Epiphanium hæreſ. lxiv. ubi dicitur alio quoque nomine vocatus eſſe Eubulius, fuiſſeque vir bene doctus, & veritatis intelligentiſſimus.

Locus quoque, verùm extremus, hîc eſto Soterícho Oaſiti. Poëta epicus fuit: ſed qui & hiſtoriam tractârit. Vixit ſub Diocletiano, cujus etiam encomium ſcripſit. Alia quoque ejus laudat Suidas: eaque inter eſt vita Apollonij Tyanei: item Pytho ſive Alexandriacum: hiſtoria hæc fuit de Thebis, atque aliis, ab Alexandro captis. Meminit Soterichi etiam Io. Tzetzes Chil. vii. hiſt. cii. item Stephanus ſive Hermolaus his verbis: Ὑάσις a, πόλις Λιβύης. λέγεται καὶ Ὄασις, καὶ ὁ πολίτης, Ὀασίτης, ὁ ποιητὴς Σωτήριχος καὶ ὁ πάτρια γεγραφώς: unde Suidam corrigi debere, etiam Lilius Gyraldus b vidit. Nam corruptè apud eum ὁ Ἀσίτης ſcriptum pro Ὀασίτης. Alius eſt Soterichus Alexandrinus, quem inſignem fuiſſe muſicum, dicit Plutarchus initio libri de Muſica.

a Hyaſis, urbs Libyæ. dicitur & Oaſis, & civis eius Oaſites, ut Soterichus poëta, qui res patrias ſcripſit.

b De poët. hiſt. dial. 4.

Cap.

CAP. XVII.

Sopater Apamenſis. Conſtantini Magni iuſſu interfectus eſt. Eius ſcripta. Euſebius Cæſarienſis cur Pamphili cognomen habeat. Chronicorum eius diviſio, atque argumentum. Παρασκευῆς εὐαγγελικῆς *libri quo fine ſcripti. Quot olim libri* ἀποδείξεως εὐαγγελικῆς. *Operis* παρασκευαστικοῦ *commendatio. Praxagoras Athenienſis. Quanti Conſtantinum fecerit, licet gentilis eſſet. Bemarchius Cæſarienſis, atque alij, qui ſcripſerint de rebus geſtis Conſtantini. Eutropij hiſtoricum compendium Græcè tranſlatum.*

DEvenimus ad meliora tempora, quibus Imperatores Romani Chriſtianam fuere religionem amplexi. Princeps eorum fuit Flavius Conſtantinus, cognomento Magnus. Sub hoc floruit Sopater Apamenſis, ſophiſta & philoſophus Alexandrinus, Jamblichi diſcipulus, Platonicorum ſuæ ætatis facilè princeps. Eo Conſtantinus ipſe familiariter utebatur: ſed cùm propterea videretur non alienus à religione gentili, interfici eum juſſit, quo fidem omnibus faceret, ſe ex animo Chriſtianæ religioni favere. Ita quidem Suidas. Sed accuratius pleniuſque de hoc Eunapius Sardianus in Ædeſij vita: ubi ejus facti culpa in Ablavium, prætorio præfectum, derivatur. Quædam etiam de Sopatro hoc legere potes apud Sozomenum lib. I. Hiſtoriæ Eccleſ. cap. V. Scripſit, Suida teſte, librum de providentia, & iis, qui præter meritum felices ſunt, aut infelices. Item feciſſe teſtatur librorum plurimorum epitomas: atque hiſtoriarum etiam excerpta ejus exiſtimari. Excerpta iſta Photius eclogas variæ doctrinæ appellat, ac conſtitiſſe dicit libris XII, fuiſſeque id opus collectum ex variis hiſtoricis, aliiſque ſcriptoribus, quos nominat ipſe tmemate CLXI.

Sub Conſtantino etiam, filioque ejus Conſtantio, floruit Euſebius Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teſte Hieronymo a) Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus,

a *In ſcriptor. Eccleſ.*

epiſcopus; quem πολυμαθῆ a καὶ πολυίστορα meritò appellat Georgius Cedrenus. Scripſit Euſebius Chronica à mundi fabrica uſque ad Conſtantini Magni vicennalia, qui eſt annus Chriſti CCCXXVI. Horum priorem partem παντοδαπὴν ἱστορίαν b ipſe Euſebius vocat: alteram, χρονικοὺς κανόνας. Georgius Syncellus χρονικὸν, ac frequentiùs κανόνα appellat. Opere hoc propoſitum Euſebio fuit; monſtrare, Moſaicas origines, tum initiis omnium dynaſtiarum, regnorum, ac Rerump. tum natalibus fabuloſorum Deorum, longè eſſe antiquiores. Atque ut hoc opere vetuſtatem doctrinæ Moſaicæ; ita ejuſdem, ac Chriſtianæ item religionis, veritatem adverſus philoſophos tuetur aureis commentariis de præparatione Euangelica. Idem quoque ſcripſit viginti libros demonſtrationis Euangelicæ: quot olim fuiſſe, auctores ſunt B. Hieronymus in ſcriptor. Eccleſ. & Photius in biblioth. Sed hodie decem tantùm ſuperſunt. Arrianum fuiſſe, etſi id veteres non dicerent, ſatis ex hoc opere pareret: quemadmodum oſtendit doctiſſimus Billius lib. I. Obſervationum Sacrarum cap. XXVII. Ex ſcriptis nominatis Chronica (quorum & Epiphanius meminit in λόγῳ ἀγκυρωτῷ) cum vet. libb. contulit doctiſſimus Arnoldus Pontacus. Atque idem opus Joſephus Scaliger caſtigavit, notiſque illuſtravit, quibus nihil hic ſol videt eruditius: ut omnino tacere de iis ſatius videatur, quàm pauca dicere. Utinam aliquis tandem exſurgat, qui in illo, quod dixi, προπαρασκευῆς opere, parem præſtet induſtriam. Nam eo Euſebius ſatis docet, omnes ſe reſeràſſe arcas librarias philoſophorum, hiſtoricorum, Theologorum, non Græcorum modò, ſed etiam Ægyptiorum, ac Phœnicum. Atque hæc quidem eò fecit, tum ut ex divina lege arguat gentiles: tum ut comprobet, multa illos de Hebræorum fontibus hauſiſſe. Condidit præterea Hiſtoriam Eccleſiaſticam libris decem, quibus initium capit à nato Chriſto, & per tyrannorum tempora accuratè progreſſus uſque ad Conſtantinum Magnum, ea, quæ ab illo in Eccleſia inſtituta, vel ſaltem ſub eo geſta, diligentiſſimè tractat. Mentionem facit eorum & Photius tmemate XXVII. Edidit inſuper librum de martyribus: ut conſtat ex Hiſtor. Eccl. lib. IV. cap. XIV. & lib. V. cap. I. & IV, & XX. Meminit ejus operis quoque, cum Hieronymus in ſcript. Eccleſ. tum Grego-

a *Varia inſtructum eruditione, ac multiſcium.*

b *Omnimodam hiſtoriam.*

rius M. ad Eulogium epiſt. XXIX lib. VII, Indict. I. Etiam de vita Pamphili fecit tres libros, ac alia multa, quorum titulos legere potes apud Hieronymum in dicto opere. Mirum verò præteriri ab illo libros IV de vita Conſtantini, qui hodieque exſtant, ac pro Euſebianis quoque agnoſcuntur à Photio, ubi ἐγκωμιαστικὴν τετράβιβλον a vocat. Similiter nec mentionem facit Hieronymus orationis Euſebianæ, quæ inſcribitur εἰς Κωνσταντῖνον τὸν βασιλέα τριακονταετηρικός b. At ejus meminit ipſe Euſebius lib. I de vita Conſtantini cap. I. & lib. IV. cap. XLVII.

a Quatuor libros in laudē ſcriptos.

b Oratio de Conſtantino Imperatore habita anno imperij eius trigeſimo.

Præter Euſebium multi etiam alij Conſtantini vitam conſignarunt: atque aliqui quidem, ut videtur, tempore liberorum ejus. Uti Praxagoras Athenienſis. Hic, annos natus XIX, edidit libros duos de regibus Athenienſibus: cùm autem eſſet XXII, emiſit libros duos de geſtis Conſtantini M. Anno XXXI ſcripſit libros VI de rebus geſtis ab Alexandro M. Jonicâ uſus fuit dialecto, ac ſtylo aperto, & jucundo; ſed languidiuſculo. Ex hiſtoria de Conſtantino Magno quædam excerpta habemus à Photio bibliothecæ cap. LXII. ubi & teſtatur, etſi homo eſſet gentilis, tanti tamen feciſſe Conſtantinum, ut prioribus cum Imperatoribus omnino anteferret, atque adeo eorum gloriam diceret à Conſtantino eſſe obſcuratam.

Etiam Bemarchius Cæſarienſis, Cappadox ſophiſta, præter declamationes, & orationes, ſcripſit libros decem de rebus geſtis Conſtantini Imp. teſte Suida: ſed ætatem non ponit.

Imprimis verò illuſtris eſt locus apud Georgium Codinum in Selectis de Originibus Conſtantinopolitanis: ubi, cùm locutus eſſet de urbis Byzantinæ muris à Conſtantino M. exſtructis, deque ejuſdem encæniis, & tempore, quo hæc contigerunt, continuò addit, Καθὼς ἱστοροῦσιν Εὐτυχιανὸς πρωτοασηκρῆτις ὁ γραμματικὸς, καὶ Εὐτρόπιος ὁ σοφιστὴς, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν Περσίδι, καὶ ὁ ἐπιστολογράφος Κωνσταντῖνος, Ἐλεύσιός τε διάκονος ὁ φιλόσοφος, καὶ Τρωΐλος ὁ ῥήτωρ, ὁ πολλὰς ἀρχὰς μετὰ δόξης ἀνύσας, καὶ Ἡσύχιος ὁ χρονογράφος. οὗτοι πάντες αὐτόπται γενόμενοι τῶν τηνικαῦτα πραχθέντων, ἀκριβῶς ταυτὶ συνεγράψαντο. *Quemadmodum memorant, Eutychianus, primus à ſecretis, grammaticus; Eutropius ſophiſta, qui Iuliano Apoſtatæ in Perſide ſimul aderat; Conſtantinus, qui ab epiſtolis erat Imperatori; Eleuſius diaconus, philoſophus; Troilus orator, qui in*

magiſtratu

magiſtratu magno cum honore verſatus fuit; & Heſychius notarius. Hi omnes, quaſuis oculis tum viderunt, accuratè ſcriptis mandarunt. Poſtrema verba ſatis oſtendunt, vixiſſe eos, Conſtantino M. encænia novæ Romæ celebrante. Sed non ſi quædam de Conſtantino magno, & urbis encæniis, prodiderunt; eò hiſtoriam côſignâſſe ſequitur: quia hoc obiter in alius generis opere feciſſe poſſunt: neque ſi hiſtoriam ſcripſerint, eò ſcripſerint Græcè. Sanè Eutropius, cujus hic mentio eſt, ſcripſit Latinè: ſed eum Græcè verſum fuiſſe à Capitone Lycio, teſtis eſt Suidas.

CAP. XVIII.

Julianus Apoſtata. Iamblichus Platonicus. In vita Pythagoræ magna ex parte exſcripſiſſe præceptorem ſuum Porphyrium. Eunapius Sardianus. Quantopere cum eo conveniat Zoſimus. Marcellinus. Sitne idem ac Ammianus.

QUod ſi Julianus ὁ παραβάτης [a] hiſtoriam ſcripſit; non dubium eſt, quin proximè commemorari debeat poſt eos, quos diximus. Nam præterquam quod pauxillo tempore cum Conſtantio, Conſtantini filio, imperavit, eique ſucceſſit: etiam natus fuit ex Conſtantini M. fratre, Flavio Conſtantio: maritus item Helenæ erat, quæ Conſtantini magni fuit filia. Suidas fallitur, cum filium appellat Flavij Dalmatij Cæſaris, qui frater Juliani erat. Quemadmodum & quando natum eſſe ait ex Galla: cum mater ei fuerit Baſilina, Juliani, Comitis Orientis, filia. Aliquem verò inter hiſtoricos ei locum deberi, credat aliquis, qui apud Suidam legat, ſcripſiſſe τοὺς καλουμένους Καίσαρας [b]. Sed liber is non vitas Cæſarum continet, verùm in priores imperatores ſatira eſt. Tranſtulit eum Carolus Cantoclarus: & non paullò felicius, licet tum admodum adoleſcens, Petrus Cunæus, vir Latinè, Græcè, Hebraicè ſcientiſſimus, atque idem eloquentiſſimus, & juriſconſultiſſimus.

Exſtant quoque Juliani epiſtolæ elegantiſſimæ, & Miſopogon adverſus Antiochenos, & περὶ βασιλείας [c] liber, & ὕμνος [d] εἰς βασιλέα Ἥλιον. Sed ex Suida cognoſcimus, præterea

[a] *Deſertor.*

[b] *Librum, qui inſcribitur Cæſares.*

[c] *De regno.*

[d] *Hymnus in Solem regem.*

ſcripſiſſe, περὶ [a] τριῶν σχημάτων, item Κρόνια [b], adhæc περὶ τοῦ πόθεν τὰ κακὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις [c], item πρὸς τὸν [d] κατὰ Ἡράκλειον, περὶ κυνισμοῦ. Sed quid hîc hiſtoricum?

At meliori jure huc refertur Jamblichus, philoſophus Platonicus, ad quem Juliani Cæſaris tres epiſtolæ exſtant. Varia Jamblichus hic ſcripſit, ex quibus exſtant, tum protrepticæ ad philoſophiam orationes, tum (cujus cauſſa hoc loco ejus meminimus) de vita Pythagoræ liber. Tractârat hoc argumentum antea præceptor ejus Malchus, ſive Porphyrius: ex cujus de Pythagora libro multa, vel iiſdem, vel leviter immutatis verbis, ſcripſit Jamblichus. Meminit hujus operis Jamblichi etiam Euſtathius in Il. A [e], B [f], & N [g]. Vitam Jamblichi Eunapius exſcripſit: in qua cum θαυμάσιον [h], ut Proclus Diadochus [i] θεῖον [k], appellat.

Nec multò hoc junior is, quem dixi, Eunapius fuit. Nam Valentiniani, Valentis, & Gratiani temporibus vixit: ſophiſta idem, medicus, ac hiſtoricus inſignis, magni illi Proæreſij diſcipulus, ac affinis nobilis ſophiſtæ Chryſanthij: quippe qui Eunapij conſobrinam duxiſſet uxorem. Impulſu hujus Chryſanthij ſcripſit De vitis Sophiſtarum, opus elegans, ac venuſtum; ſed in quo paſſim prodat, quàm Chriſtiano nomini fuerit infeſtus. Idem res geſtas Cæſarum, exinde orſus, ubi deſierat Herodianus, ad ſua uſque tempora perduxit. Styli elegantiam commendat Photius cap. LXXVII: ſed damnat, quòd Conſtantinum M. vituperet, ac Julianum contrà extollat. Eo ex opere ſolùm De legationibus fragmentum, beneficio V. Cl. Andreæ Schotti, lucem vidit: reliqua exſtare dicuntur in bibliotheca Veneta. Eo autem æquiori animo iſtis caremus, quòd Zoſimum habemus. Nam eaſdem res Eunapius, & Zoſimus, tractarunt, & ita tractarunt, ut Zoſimus Eunapium propè deſcripſiſſe, viſus ſit: ut à quo ſolùm differat, quòd non, uti Eunapius fecerat, Stelichonem conviciis proſcindat: item quòd brevior, & planior Eunapio ſit; nec figuris, niſi rarò, utatur. Quo in judicio præit nobis Photius in bibliotheca ſua. Vide eum etiam. XCIIX.

Videtur ad hæc quoque tempora referri debere Marcellinus, ſcriptor hiſtoriæ Græcæ, ex qua ſolùm ſupereſt diſſertatio de Thucydidis vita, & ejus genere dicendi, quæ hiſtorico huic

præmitti

a *De tribus figuris.*
b *Saturnalia.*
c *Unde mala oriantur ſecundum indoctos.*
d *Adverſus Heraclitum Cynicum, quo pacto Cynica vita inſtitui debeat.*
e *Pag. 114 edit. Rom.*
f *Pag. 190.*
g *Pag 951.*
h *Admirandum.*
i *In Timæum pag. 5. 6. 64. & 94.*
k *Divinum.*

præmitti ſolet. Arbitror verò, eundem eſſe, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Geſneri ſuſpicio eſt, non alium hunc eſſe ab Ammiano Marcellino, cujus ex XXXI hiſtoriarum libris exſtant libri XVIII. Nempe quia Ammianus ille Græcum ſe fuiſſe dicit extremis libri XXXI verbis: & phraſis ipſa ſatis hoc prodit. At ſatis conſtat, Ammianum illum vixiſſe ſub Gratiano, & Valentiniano juniore. Altero quoque argumento ætatem ejus oſtendere idem conatur. Nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuiſſe familiarem Salluſtio philoſopho. Eum cenſet eſſe Salluſtium prætorio præfectum, qui Valentinianum deſignavit imperatorē ut Suidas ait. Dictus is Salluſtius Promotus, de quo Faſti Onuphrij Panuini ad Olymp. CCLXXXI ann. III. Urb. Cond. CIƆXCIX. Sed ſcrupulum iniicit, quòd Suidas Salluſtium prætorio præfectum diſtinguat à Salluſtio philoſopho. Adde quòd non video, unde Marcellinum, quem principem Dalmatiæ & Illyridis fuiſſe dicit Suidas, colligi poſſit, eumpſe eſſe, ac is, qui Græcè hiſtorias ſcripſit.

CAP. XIX.

Amphilochius Iconienſis. Epiphanij de prophetarum vita liber ſuſpectus. Palladij Hiſtoria Lauſiaca. Rufino Palladius favit, Hieronymo inimicior fuit. Helliconius. Euagrius Ponticus. Vitæ eius falsò Hieronymo tributæ. Sixti Senenſis, & Tritthemij error.

SUbjungam aliquot Eccleſiæ ſcriptores, qui ſub Theodoſio M. vixerunt. Qualis eſt Amphilochius, Iconij (Lycaoniæ hæc metropolis eſt) epiſcopus. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento eſt, quòd, epiſtolâ ad Magnum, ſacrâ, profanâque doctrinâ eum Baſilio, & Gregorio Nazianzeno, æqualem facere videtur. Sed vita S. Baſilij, quæ ſub Amphilochij hujus nomine exſtat, genuina non eſt: quod ſolidè probant, Bellarminus in catalogo ſcriptorum Eccleſ. & Poſſevinus in Apparatu Sacro. Atque idem non uno in loco Baronius etiam fatetur.

Floruit his quoque temporibus Epiphanius, Salamine in Cypro epiſcopus. Epiſtolam de vita, ac laudibus S. Hilarionis, ſcripſiſſe dicitur. Sed ea non exſtat. At ſupereſt hiſtoria brevis de prophetarum vita. Verùm meritò ea ſuſpecta eſt, cùm veteres ejus non faciant mentionem, & quædam contineat Thalmudico de fonte depromta, Epiphanio ſanè parum digna.

Iiſdem temporibus floruit Palladius Galata. Scripſit vitas aliquot ſanctorum, quæ vulgò *hiſtoria Lauſiaca* dicitur, quia nuncupata eſt Lauſo præfecto. Etiam in libris quibuſdam vocatur *paradiſus Heraclidis*: ſed falsò. Opus hoc certis diebus in Eccleſia prælegi ſolere, ex Triodio oſtendit in gloſſario ſuo *a* Clariſſimus Io. Meurſius: qui & primus hunc ſcriptorem edidit Græcè; cùm aliis multis, tum hoc quoque nomine de Rep. literariâ præclarè meritus. Fuit Palladius Rufini amicus, quemadmodum ejus laudes oſtendunt: at B. Hieronymo inimiciorem fuiſſe, ſatis ex iis liquet, quæ ipſe Hieronymus ad Cteſiphontem ſcribit præfatione operis adverſus Pelagianos. Cum Euagrio Pontico triennium ſe, & quod excurrit, in Ægypti eremo vixiſſe, ſcribit ipſe hiſtoriæ ſuæ Lauſiacæ cap. XII.

a Voce Λαυσιακή.

Quantum etiam videre poſſum, vixit tum quoque Heliconius, ſophiſta Byzantinus: quem Suidas ait, annalium compendium ſcripſiſſe ab Adamo uſque ad Theodoſium M. libris X. Simlerus ait, ſe accepiſſe, in Italia etiamnum exſtare.

At de Euagrii Pontici ætate ſatis res aperta eſt. Ponticus dicebatur, quia natus eſſet circa Pontum Euxinum: unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Cteſiphontem ſcribens, appellat. A S. Baſilio Lector fuit ordinatus: à Gregorio Nazianzeno cooptatus eſt inter Conſtantinopolitanos Diaconos. Poſtilla Hieroſolymam profectus fuit: atque ibi ex clerico factus eſt monachus. Hieroſolymâ in Ægyptum venit, ubi in Nitriæ monte monachus vixit annis XVI: ut Palladius, qui ei familiaris fuit, in Lauſiacâ hiſtoria teſtatur. Valde Euagrium hunc Gennadius laudat in ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Sed ex Hieronymo conſtat, Pelagiani dogmatis ſemina jeciſſe. Scripſit, cùm alia, tum vitas Patrum, Hieronymo à multis tributas. Quamquam non univerſæ ab

Euagrio ſunt: ſed tantùm uſque ad caput de periculis in eremo. Sixtus Senenſis tribuit eas Euagrio Antiocheno: qui B. Antonij vitam è Græco Latinè vertit, Hieronymo teſte. Quo in errore etiam Tritthemius hæſit.

CAP. XX.

Anianus chronographus. An idem ſit, ac Anianus ille, qui Chryſoſtomi quædam tranſtulit. Panodorus chronologus. Philippus Sideta. Socrates. Eius ſtylus, & in dogmatis Chriſtianis fides. Hermias Sozomenus. Eius dictio. Verène à Gregorio magno dicatur, laudaſſe Theodorum Mopſueſtiæ epiſcopum. Extremam hiſtoriæ eius partem, iniuriâ temporum, intercidiſſe. Theodoretus. Vtrùm Cyrus oppidum à Iudæis, an Cyro rege, conditum ſit. Tritthemij, & Orantij, error. Zoſimus. Dictio eius. An omnimodis fides eius ſuſpecta eſſe debeat in rebus Chriſtianorum. Zoſimus Gazæus. Zoſimus Alexandrinus. Olympiodorus, Philoſtorgius.

SUb Arcadio, Theodoſij magni filio, floruit Anianus, monachus Ægyptius. Hic Chronologiam ſcripſit: in qua Euſebium ſequitur; ſed nec rarò tamen eum reprehendit: ut ex Georgio Syncello conſtat. Quid ſi idem ſit, qui è Græcis Latinas fecit octo primas Chryſoſtomi homilias in Matthæum? Saltem ætas non diſconvenit. Nam interpres iſte vixit tempore Alarici, à quo Roma capta eſt. Sigebertus: *Anianus vir ſpectabilis, iubente Alarico rege, volumen unum de legibus Theodoſii Imp. edidit: &, monente Oruntio epiſcopo, librum Io. Chryſoſtomi in Matthæum è Græco in Latinum tranſtulit.* Sed tamen ut diverſum putem, facit, quòd Anianum hunc vocat, non ſanctũ, ſed ſpectabilem virum. Vixit tum quoque Panodorus, monachus & ipſe Ægyptius, qui itidem χρονογραφεῖον ſcripſit, inque eo ſimiliter multa ex Euſebio deſumſit, & ſæpe errantem Euſebium caſtigavit. Ætatem ejus ſatis nos docet Syncellus, qui Anianum, & Panodorum, vocat μετάζοντας ὁμοχρόνους a. Eidem Panodorus dicitur Αἰγύπτιος b μοναχὸς ἱστορικὸς, οὐκ ἄπειρος χρονικῆς ἀκριβείας, ἐν τοῖς χρόνοις

a *Monachos ætatis eiuſdẽ.*

b *Ægypti monachus hiſtoricus, non ignarus accuratioris chronologiæ, qui floruit tempore Arcadij Imperatoris, & Theophili Archiepiſcopi Alexandrini.*

χείροις ἀκμάσαι Ἀρκαδίου βασιλέως, καὶ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπισκόπου. Multa ex Panodoro hoc adducit Syncellus, atque ex eo Scaliger in animadverſionibus Euſebianis.

Sub eodem Arcadio, ac imprimis filio ejus Theodoſio, fuit Philippus Sideta, ita dictus à Sida Pamphiliæ civitate, ubi natus fuit. Junior familiariter uſus eſt B. Chryſoſtomo: ac pòſt ad patriarchalem ſedem adſpiravit: ſed in hoc prælatus eſt illi Siſinnius. Quæ ætatem ejus ſatis docent. Nam Sicinnius Attico ſucceſſit, Atticus Arſacio, Arſacius Chryſoſtomo: ut diximus hiſtoriæ Pelagianæ lib. I. cap. XXXVIII. Philippus hic ſcripſit *hiſtoriam Chriſtianam*; ſed ſtylo planè Aſiatico, adeò ut plus oſtentationis haberet, quàm fructus: quemadmodum Photius cenſet; quem vide tmemat. XXXV; uti & Socratem lib. VII Hiſtor. Eccleſ. cap. XXVII.

Æqualis huic fuit Socrates, Ammonij, & Helladij in Grammaticis diſcipulus. Hic Eccleſiæ hiſtoriam ſeptem libris complexus eſt. Ea proximè excipit hiſtoriam Eccleſiaſticam Euſebij. Nam à Conſtantino M. incipit, & ad Theodoſij minoris tempora perducit. Eſt id tempus annorum CXL. Nec ſtylum admodum ſplendidum habere, nec in dogmatibus eſſe accuratum, cenſet etiam Photius tmem. XXVIII. Sanè Novatianis favere, nulli obſcurum eſſe poteſt, qui legerit.

Sub juniore Theodoſio etiam Hermias Sozomenus, Salaminius, Scholaſticus, ſcripſit hiſtoriæ Eccleſiaſticæ libros novem: quos incipit à conſulatu Criſpi, & patris ejus Conſtantini, ac perducit uſque ad imperium Theodoſij minoris, cui hiſtoriam hanc ſuam dicavit. Singulorum librorum argumentum in epiſtola ad Theodoſium ipſe exponit. Diſſentit in quibuſdam à Socrate, ac ſtylum eo præſtantiorem habet, ut Photius cenſet tmem. XXX. Apud Gregorium M. lib. VI epiſt. XCV hujuſmodi de eo judicium eſt: *Sed ipſam quoque Sozomeni hiſtoriam ſedes Apoſtolica recipere recuſat, quoniam multa mentitur: & Theodorum Mopſueſtia nimium laudat; atque ad diem uſque obitus ſui magnum doctorem Eccleſia fuiſſe perhibet.* Quod de Theodoro Mopſueſtiæ ait, id hodie in Socrate non legas: ſed in Theodoreto. Quare videri poſſit *μνημονικὸν* Gregorij *ἁμάρτημα* a. Sed veriſimilius eſt, ſcripſiſſe hoc

a *Memoriæ error.*

Sozo-

Sozomenum in iis, quæ deperierunt. Nam ipſe Sozomenus refert in præfatione, ſe hiſtoriam ſuam ſcripſiſſe uſque ad conſulatum Theodoſij Junioris ſeptimumdecimum: ut penè viginti annorum hiſtoria deſideretur.

Theodoretus quoque iiſdem temporibus vixit. Tritthemius quidem floruiſſe ait anno Chriſti CCCXC. Sed juniorem eſſe, oſtendit, quòd tempore fuit concilij Epheſini, ut ex concilio ipſo ſatis liquet. Fuit epiſcopus Cyri, quod Syriæ eſt oppidum à Judæis conditum in memoriam beneficij à Cyro, primo Perſarum rege, accepti: ut refert Procopius Cæſarienſis lib. de ædificiis Juſtiniani. Sed veriſimilius eſt, à Cyro ipſo exſtructum, & conditoris ſui nomine donatum eſſe: quod Gennadius tradit in ſcriptoribus Eccleſiaſticis *a*. Superſunt Theodoreti libri quinque hiſtoriæ Eccleſiaſticæ: quos ab hæreſi Arrij incipit, & deducit uſque ad tempora Theodoſij junioris. Secundæ ſynodi generalis geſta fuſiùs, quàm hiſtorici alij, enarrat. Apud Gennadium autem legimus, continuâſſe eum hiſtoriam ſuam uſque ad Leonem Imp. atque id aliis quinque libris adjectis. Sed iſti perierunt. Interim hoc quoque validiùs ſuperiorem Tritthemij errorem refellit. Nam Leo imperare demum cœpit anno CCCCLVII. Atque eò lubentiùs illud monemus, quia Tritthemius in hoc pleroſque alios ſectatores invênit: & eos inter Franciſcum Horantium Hiſpanum lib. III Loc. Commun. cap. XVIII *b*. Scripſit Theodoretus quoque hiſtoriam ſanctorum, quam φιλοθεῖ, ſive religioſam, appellat. De ſtylo Theodoreti ita cenſet Photius tmem. XXXI, hiſtoriæ eum magis convenire, quàm iſtum, quo vel Socrates utitur, vel Hermias Sozomenus, vel etiam Euagrius Ponticus.

a In voce Theodoretus.

b Pag. 121. edit. Ven.

ZOSIMUS quoque, comes, & exadvocatus fiſci, vixit tempore Theodoſij junioris, ut ex Euagrio *c* ſcholaſtico conſtat. Reliquit hiſtoriæ libros VI. quorum primus Cæſares ab Auguſto uſque ad Diocletianum percurrit. Cæteris quinque fuſiùs perſequitur res Romanas uſque ad Romam iterum ab Alaricho obſeſſam, Attalum ab eo deſignatum Imperatorem, poſteaque eâ dignitate exutum, & Sari ad Honorij partes tranſitum. Paullò tamen ulteriùs progreſſum eſſe, veriſimile eſt. Nam quædam in fine deeſſe, nemini puto eſſe obſcurum. Libros iſtos Latinè vertit, atque edidit, Leunclavius: Henricus

c Hiſtor. Eccleſ. lib. 3. cap. 41.

Stepha-

Stephanus duos primos etiam Græcè cum Herodiano ſuo excudit. Dictio Zoſimo eſt brevis, perſpicua, pura, & ſuavis, ut Photius judicat in bibliotheca ſua. Sed homo fuit paganus, unde creber eſt in ſugillandis principibus Chriſtianis: quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Euagrio, Nicephoro, & aliis. Sed Leunclavius cenſet, ne in iſtis quidem fidem facilè Zoſimo eſſe abrogandam. Nam & Chriſtianos principes quædam enormia vitia habuiſſe: quæ fidelis hiſtoricus minimè debeat prætetire. Vide ipſam Leunclavij pro Zoſimo apologiam, quam Latino ſuo Zoſimo præmiſit. Diverſus autem ab hoc Zoſimo eſt Zoſimus Gazæus. Quippe qui temporibus vixerit Anaſtaſij imperatoris; ut ait Suidas. Meminit & idem Zoſimi Alexandrini, qui vitam Platonis ſcripſit. Sed ætatem ejus non ponit, ut an idem ſit, ac Zoſimus iſte, de quo priùs diximus, parùm liqueat.

Vixit tum quoque Olympiodorus: qui hiſtoriarum condidit libros duos, & viginti, atque incepit ab Honorij Conſulatu ſeptimo, & Theodoſij ſecundo, hoc eſt anno Chriſti CCCCVII: deſiit verò ubi Valentinianus, Placidæ & Conſtantij filius, factus Imperator Romanus, hoc eſt anno CCCCXXV. Dicavit hiſtoriam ſuam Theodoſio minori, Arcadij filio. Stylo uſus eſt commentariis, non hiſtoriæ, convenienti: quod neque neſcivit: ut qui libros ſuos ὕλην, ſive ſylvam, inſcribat, uti Latini ſolent Commentarios. Auctor Photius, apud quem etiam excerpta admodum luculenta ex commentariis iſtis habemus.

Æqualis eidem Philoſtorgius erat, homo Arrianæ hæreſi addictus. Hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticam: ex qua ſuperfuiſſe nonnulla apud Dieguin Hurtadum, Cæſareum apud Venetos legatum, refert Geſnerus in Bibliotheca ſua. Stylo uſus fuit ſic ſatis eleganti; ſed undique erga ſuæ ſectæ homines, amorem; erga Catholicos, odium prodidit. Ab Arrij in hæreſin ſtudio incepit; ac deſiit in id tempus, quo, mortuo Honorio, Theodoſius junior imperij ſceptra Valentiniano minori, Placidiæ & Conſtantij filio, patrueli ſuo, tradidit. Teſtis Photius tmem. XL. ubi plura de eo, ſcriptiſque illius invenies. Nicephorus initio operis ſui *Deo inviſum* vocat, nempe ob hæreſin. Etiam ut ineptum Eunomij laudatorem, taxat lib. XII cap. XXIX.

Ex

Ex Philoſtorgio hoc quædam recenſet Suidas in Gregorio: item in Apollinaris. Vide & eum in Leontio Tripolitano, & Phlegonte Tralliano.

Cap. XXI.

Pamprepius Ægyptius. Ioannes Ægeates, Neſtorio addictus. Gelaſius Cyzicenus. Is cùm novâ tralatione Franc. Iunij promittitur. Candidus Iſaurus. Euſtathius Epiphanenſis. Malchus ſophiſta. Timotheus Gazaus.

At Zenonis Imperatoris temporibus claruit Pamprepius, Thebis Ægyptiis natus, vel, juxta alios, Panopolita, Procli diſcipulus. Scripſit verſibus multa; ſolutâ verò oratione Iſaurica conſignavit. Vitam ejus ſcire ſi voles, Suidam adi in Παμπρέπιος.

Ad hæc quoque tempora referendus Ioannes preſbyter, Ægeates: qui Eccleſiaſticæ hiſtoriæ ſcripſit libros v. A Theodoſio minore, & Neſtorio hæretico, orſus fuit: deſiit autem in Zenone imp. & dejectione Petri hæretici, cui Γναφεὺς, ſive Fullo, cognomentum fuit. Non fuiſſe Catholicum, inde probat Photius tm. xli. quòd Synodum Epheſinam, quæ λῃστρικὴ a vocatur, divinam appellet: item Dioſcorum, præſidem ejus, cum aſſeclis laudet: adhæc quòd Chalcedonenſe concilium probris inſectetur.

a *Latrocinatrix.*

Æqualis iiſdem erat Gelaſius Cyzicenus, preſbyteri Cyziceni, Photio teſte, filius, Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus. Quippe qui vixiſſe ſe dicat ſub Baſiliſco, eo, qui, Zenone pulſo, tyrannidem occupavit: hoc eſt, anno cccclxxvi. Hic tribus libris complexus fuit res in Nicæna ſynodo geſtas. Secutum ſe ait, cùm alios, tum acta veteribus membranis inſcripta, quæ fuerant Dalmatij, Cyzicenorum epiſcopi, Socrati etiam memorati lib. vii cap. xxviii. Ex his Gelaſij libris paucula excerpta Photius exhibet: ſed ipſum Gelaſium, vel ſaltem libros ejus duos Græcè cum interpretatione ſuâ edidit. Rob. Balforeus: tertij autem loco dedit ſolùm tres epiſtolas Conſtantini Imperatoris. Eoſdem libros, & alia quædam ad Nicænam ſynodum, & Arrij cauſſam, pertinentia, vertit quoque Clariſſimus vir, nec tot modò linguarum, ſed rerum etiam

divinarum, & humanarum, ſcientiſſimus, Franciſcus Junius, ſocer meus beatæ memoriæ. Ea dono accepi à filio ejus, Franciſco Junio, viro genere quidem, ſed magis tamen multijugâ eruditione nobili: neque tam affinitatis cauſsâ, quàm quia virtutem paternam feliciter adeò æmuletur, cariſſimo. Tralationem hanc, cum notis in ipſum Gelaſium noſtris, publico haut invidebo, ubi prima ſe offeret edendi occaſio.

Sub Anaſtaſio, qui Zenonis ſucceſſor fuit, florebat Candidus Iſaurus, qui hiſtoriam ſuam ab electione Zenonis ordiebatur: atque eam deſinebat in Zenonis morte. Eclogas quaſdam ex illo legere eſt apud Photium in biblioth. cap. LXXIX. ubi & ſtylum ejus damnat, tanquam ποιητικώτερον a.

a *Poëticum magis.*

Tum quoque vixiſſe arbitror Euſtathium Epiphanienſem. Is, Suida teſte, condidit annalium compendium ab Ænea uſque ab Anaſtaſium Imp. libris IX, & alia quædam. Ut Amidæ expugnationem: quemadmodum conſtat ex Nicephoro. Eum vide lib. XIV Hiſtor. Eccleſ. cap. LVII.

Sub Anaſtaſio etiam vixiſſe videtur Malchus, ſophiſta, qui, Suida teſte, hiſtoriam ſcripſit ab imperio Conſtantini uſque ad Anaſtaſium: qua res geſtas Zenonis, & Baſiliſci, & bibliothecæ publicæ conflagrationē, & ſtatuarū Auguſtalis, atq; alia quædā, commemorat magnâ cum gravitate, eaque haut ſecus, ac in tragœdia fit, deplorat. Ex Photio diſcimus, etſi Suidas ſophiſtam Byzantium vocet, tamē patriâ fuiſſe Philadelphenſem: ac ſeptem hiſtoriæ ejus Byzantinæ libros Photio viſos eſſe: nēpe ab eo tempore, quo morbus Leonē decimoſeptimo imperij ſui anno extinxit, uſq; ad mortē Iulij Nepotis: quę in annū incidit CCCCLXXX. Stylum Malchi idē Photius admodū commendat cap. LXXVIII.

Egregium quoque ſub Anaſtaſio nomen habuit Timotheus Gazæus, grammaticus: in quem etiam tragœdiam fecit de publico, quod χρυσάργυρον, quaſi dicas *aurargentum*, vocabatur. Suidas auctor. Sed hiſtoricum nihil videtur edidiſſe præter eam naturalis hiſtoriæ partem, quæ variam animalium naturam exponit. Io. Tzetzes Chil. IV. Hiſt. CXXVIII:

Τὰς b περὶ ζώων γράφουσι προτέρας ἱστορίας
Αἰλιανὸς, Ὀππιανὸς, ἅμα τῷ Λεωνίδῃ,
Καὶ σὺν αὐτοῖς Τιμόθεος γραμματικὸς Γαζαῖος,
Ἀναστασίῳ βασιλεῖ σύνδρομος ὢν ἐν χρόνοις.

b *De animātibus ſcribunt priores hiſtorias, Ælianū, Oppianus, una cum Leonide, Et cum ipſis Timotheus, grammaticus Gazeus, Qui Anaſtaſio regi concurrebat tempore.*

Diſtinctè

Diſtinctè magis opera ejus enarrat Suidas, qui ſcripſiſſe refert de quadrupedibus, & feris Indicis, Arabicis, Ægyptiis, ac Libycis. Item de avibus peregrinis ac prodigioſis, & de ſerpentibus libros IV. Satis interim ex his Suidæ verbis liquet, hiſtoricum magis, quàm philoſophum, iſtis libris egiſſe.

CAP. XXII.

Baſilius Cilix. Marinus Neapolitanus. Theodorus Anagnoſtes. Heſychius Illuſtris Mileſius. Malchus. Refellitur Suidas. Procopius Cæſarienſis. Cur librum IX vocârit ἀνέκδοτα. Porſenæ tralatio reprehenſa. Agathias. Cur σχολαστικὸς vocetur. In patria eius Porſenæ lapſus. Stylus Agathiæ, & religio. Hermolaus, & Stephanus, Byzantini. Petrus orator. AEtas utriuſque Choſroïs. Nonnoſus. Damaſcius Damaſcenus.

PArtim ſub Anaſtaſio, partim etiam ſub Zenone, vixit Baſilius Cilix, preſbyter: ut ex eodem Photio diſcimus cod. CVII. Hiſtoriam ſcripſit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Conſtabat ea libris tribus. Primum à Marciano auſpicabatur, & deſiit in Zenone. Alterum cœpit à Zenone, & obitu Simplicij, epiſcopi Romani: ac perduxit uſque ad obitum imperatoris Anaſtaſij, & initium ſucceſſoris ejus, Juſtini Thracis. Tertium autem à Juſtino Thrace ordiebatur: unde ultra Anaſtaſium produxiſſe vitam liquet: etſi Photius ſolùm dicat, floruiſſe ſub Anaſtaſio. Vide eum tmemate XLII, ubi & de ſtylo illius judicium fert. Item tmem. CVII, ubi agit de libro ejus contra Joannem Scythopolitam.

Magno quoque iiſdem temporibus in honore fuit Marinus Neapolitanus, philoſophus, & rhetor, Procli diſcipulus, inque ſchola ſucceſſor. Compoſuit librum de vita præceptoris ſui Procli, qui hodieque exſtat. Nec proſa ſolùm, ſed etiam carmine edidit. Vide quæ de Marino hoc refert Suidas.

Vivebat tum quoque Theodorus Anagnoſtes ſive Lector: quomodo vocabatur, quia unus fuit ex lectoribus magnæ

Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ, Suida teſte. Reliquit libros duos Collectaneorum hiſtoriæ Eccleſiaſticæ. Incipit autem à morte Theodoſii Junioris, ac deſinit in temporibus Juſtini, qui imperare cœpit anno IↃXVIII.

Egregium quoque iis temporibus nomen fuit Heſychii Illuſtris Mileſii. Is Heſychii cauſidici, & Sophiæ, filius erat. Scripſit Univerſalem hiſtoriam, quam *Romanam*, & *Omnigenam* inſcripſit, & ſex libris diſtinxit. Incipit à Belo, Aſſyriorum rege, ac finiit in morte Anaſtaſii imperatoris, cognomento Dicori. Auctor Photius cod. LXIX. Ac citatur ex quincto ejus operis fragmentum in gloſſis Baſilicorum. Meminit quoque Suidas, & addit, feciſſe etiam Nomenclatorem, ſive Indicem eorum, qui eruditionis famâ claruerunt: inque eâ nullius Eccleſiaſtici doctoris meminiſſe: atque hinc colligi poſſe, hominem fuiſſe gentilem. Sed mihi ſecus videtur, propter ea, quæ in Sibylla de Chriſto dicit. Libellum hunc Græcè edidit Sambucus, Latinè vertit Hadrianus Junius: eruditis verò notis illuſtravit, cùm idem Junius; tum imprimis V. Cl. Ioannes Meurſius. Qui & primus libellum hujus Heſychij *de rebus patriis Conſtantinopoleos* ex bibliotheca Palatina exſcripſit, ac typis divulgavit. Ejus libelli non meminit Suidas: uti nec alterius operis, in quo narrabat, ut Anaſtaſio ſucceſſerit Juſtinus, & quæ is geſſerit: atque item ut hujus imperium Juſtinianus exceperit, & quæ primis aliquot annis fecerit. Quo minùs autem opus hoc abſolveret, filij morte evênit; quæ ita perculit animum ejus, ut abrumperet ſcribendi filum. Ex his eâdem liquet, non ſub Anaſtaſio tantùm vixiſſe, quod apud Suidam legere eſt: ſed vel maximè ſub Juſtino, & Juſtiniano floruiſſe: quod apertè etiam teſtatur Conſtantinus Porphyrogennetes lib. I Themat. II. Diodorus Siculus eo uberior eſt, Photio teſte: interim ſtylo eſt eleganti, ac diſerto: &, quod caput eſt, veritatis eſt ſtudioſus, ut idem agnoſcit. Meminit Heſychij hujus etiam Io. Tzetzes Chil. III. Ἡσύχιος [a] Ἰλλούστριος, Πλούταρχός τε, καὶ Δίων. Alius autem ab hoc eſt Heſychius ὁ ταχυγράφος, hoc eſt notarius, cujus meminit Georgius Codinus libro de Originibus Conſtantinopolitanis. Nam is Conſtantini M. ætate vixit. Quippe quem Codinus dicat ſcripſiſſe res eas Conſtantini M. quarum ipſe eſſet αὐτόπτης [b].

a *Heſychius Illuſtris, & Plutarchus, & Dion.*

b *Teſtis oculatus.*

Præcla-

Præclarum quoque ſub Juſtiniano nomen habuit Procopius rhetor. Natus hic fuit Cæſareæ Palæſtinæ. Fuit idem orator, ac rhetor ſeu profeſſor. Ita capere oportet Suidæ verba, cùm vocat ῥήτορα καὶ σοφιστήν. Notarius erat, ac comes Beliſarij, cujus & res geſtas conſignavit. Continet ejus hiſtoria libros VIII, quorum duo primi ſunt de bello Perſico: duo ſequentes de bello Vandalico: quatuor poſtremi de bello Gothico. Primos duos, quos de bello Perſico eſſe dixi, in compendium redegit Photius in biblioth. cap. LXIII. At omnium σύνοψιν a habes apud Agathiam in præfatione: qui hiſtoriam ſuam inde cœpit, ubi Procopius deſiit. Octo iſtis poſtea nonum Procopius adjecit: atque eum, quia complecteretur res antea non editas, ἀνέκδοτα b appellavit, Suida teſte: qui etiam auctor eſt, libro hoc fuiſſe invectum in Juſtinianum, & conjugem Theodoram; item Belliſarium, & uxorem ejus. Ἀνέκδοτα iſta perierunt, ut arbitror. Sed, præter octo, quos dixi, libros, exſtat volumen Procopij de Juſtiniani ædificiis in ſex narrationes, ſive, ut ipſe vocat, λόγους diviſum. Hoc opus intellexit Georgius Codinus in ſelectis de Conſtantinopoli, ubi ait, καθὼς c εἰς τὸ περὶ κτισμάτων περιέχει. Quicquid autem Procopij Græcè habemus, hoc debemus Davidi Heſchœlio: eſtque hoc egregij viri beneficium eo majus, quòd Latini interpretes toties abeant à Græcis: imprimis ineptiſſimus ille Chriſtophorus Porſena, qui quatuor rerum Gothicarum libros vertit: ſi vertiſſe, & non pervertiſſe, dici is debet, qui multa adeò omittit, & in iis, quæ refert, toties ſua nobis ſomnia narrat.

a *Conſpectum ſive compendium.*

b *Inedita.*

c *Vt in opere de ſtructuris ſcriptum eſt.*

Multum quoque tempora illa ornabat Agathias, ſive, ut ſe in epigrammatis vocat, Agathius, natus Murinæ, quæ in Aſia veterum Æolenſium colonia eſt ad oſtia Pythici fluminis ſita: ut ipſe in præfatione ait, ubi & ſe patre dicit Memnonio prognatum, ac juri & legibus operam dediſſe, unde & Scholaſticus vocatur. Erant enim ſcholæ, collegia juriſperitorum: unde σχολαστικοὶ dicti, qui alio nomine *advocati* appellantur. Fuit autem advocatus Smyrnæ, teſte Suida, qui σχολαστικὸν Σμυρναῖον vocat: quod non attendens Chriſtophorus Porſena, natione Smyrnæum fuiſſe putavit, cùm ipſe, ut diximus, Murinenſem ſe dicat. Præter epigrammata multa, quæ in Ἀνθολογίᾳ habemus, ſcripſit libros quinque de imperio, & rebus geſtis

Juſtinia-

Juſtiniani. Nec tamen omnia de eo refert: ſed inde, ut ipſe ait, cœpit, ubi deſiit Procopius. Dictione utitur terſâ, & floridâ. Gentilem fuiſſe, præter alia oſtendit illud φασὶν a, quo lib. III utitur, cùm ſermo ſit de martyrio B. Stephani.

a *Aiunt.*

Juſtiniani hæc tempora viderunt quoque Hermolaum, Conſtantinopolitanum grammaticum, qui in ſchola Eugenio ſucceſſit, ac Stephani grammatici ἐθνικὰ b in compendium redegit, atque illud nuncupavit Juſtiniano: ut ex Suida cognoſcere eſt. Stephanus iſte, quem diximus, Byzantinus fuit, ejuſque libri de populis atque urbibus meminit & Tzetzes Chil. III Hiſt. c. Alteruter autem, Stephanus inquam, aut compendij auctor, Hermolaus, (ſed hic potiùs, ut videtur) Byzantinam quoque hiſtoriam compoſuit. Oſtendunt hoc iſta compendij verba in Γότθοι: Ὡς c εἴρηταί μοι ἐν τοῖς Βυζαντικοῖς. Euſtathio alteruter iſtorum κατὰ περίφρασιν ſignatur. Ut cùm ad verſum Dionyſij IↃCXCIV adnotat hæc verba: Τὸ d Ἀρμένιον ὄρος, ἀφ' οὗ ῥέων ὁ Φάσις ἄρχεται, ὁ μὲν τὰ ἐθνικὰ γράψας περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑρκανίας εἶναι οἴεται. Similiter appellârat ad verſum XXXVIII.

b *De gentibus librum.*

c *Ut dictum mihi in hiſtoria Byzantina.*

d *Armenium montē, ex quo Phaſis fluit, Ethnicorum ſcriptor in Hyrcaniæ initio eſſe putat.*

Etiam temporibus Juſtiniani vixit Petrus orator, & magiſter, & hiſtoricus, qui legatus ad Choſroën miſſus, mirâ facundiâ ingenia barbarica demulcebat. Scripſit hiſtorias, & de ſtatu Reip. teſte Suida in Πέτρος. Choſroën autem, ad quem miſſus fuit, cenſeo eſſe Choſroën magnum, qui anno IↃXXXI regere cœpit, ac annis imperavit XLVIII. Fortaſſe tamen filius ejus intelligi debet, qui, anno duodecimo poſt Choſroïs Magni obitum, imperium auſpicatus eſt, ac temporibus Mauricij, Phocæ, & Heraclij, regnum tenuit.

Nec prætereundus Nonnoſus. Nam hiſtoriam edidit, qua legationem ſuam complexus eſt ad Æthiopas, & Homeritas, ac Saracenos, aliaſque Orientis gentes. Eo ex opere excerpta quædam habemus apud Photium tmem. III. ubi & Juſtiniani tempore vixiſſe, aliaque quædam de Nonnoſo, & parente ejus Abrahamo, & avo item, refert.

Atque hoc etiam celebrius nomen habuiſſe videtur Damaſcius Damaſcenus: qui quatuor ſcripſit παραδόξων libros: unum de incredibilibus fictionibus, qui erat capitum CCCLII: alterum incredibilium de dæmoniis narrationum, qui fuit capi-

capitum LII: tertium narrationum incredibilium de animis à morte apparentibus, qui capita continebat LXIII: quartum naturarum incredibilium, cujus capita fuere CV. Horum auctor nobis Photius tmemate CXXX. Atque idem tmemate CLXXX multis de hoc Damaſcio agit: interque alia nos docet, vitam ſcripſiſſe Iſidori. Imò apud eundem tmem. CCXLII excerpta quædam ex hac vita invenies. Cùm verò Damaſcum Syriæ eſſe civitatem ſciant etiam, qui necdum ære lavantur: planè cenſeo, eſſe hunc Damaſcium, philoſophum Syrum, quem Suidas ait Stoicum fuiſſe, Simplicij, & Elamitæ, Phrygum, diſcipulum, qui tempore claruit Iuſtiniani. Inter alia autem, quæ ſcripſiſſe ait Suidas, etiam eſt hiſtoria philoſophica, cujus quoque Suidas meminit in Δῶρος. Geſnerus cenſet eſſe eandem, quæ inter notha Galeni opuſcula invenitur. Tractat illa de ſententiis veterum philoſophorum.

CAP. XXIII.

Euagrij Scholaſtici libri, honores, ſtylus. Menander Protector. Theophylactus Simocattus. Eius patria, ætas, hiſtoriæ argumentum, ſtylus, & quæ præter hiſtoriam ſcripſerit. Leontius, Cyprius epiſcopus. Auctor Chronici Alexandrini, ſeu Siculorum Faſtorum, & unde hoc nomen habeant. Georgius Piſides. Sophronius Hieroſolymitanus. Ioannes Moſchi Eviratus.

SUb Tiberio, & Mauritio, claruit Euagrius Scholaſticus, ſcriptor Eccleſiaſticæ hiſtoriæ, quæ libris ſex conſtat. Eam inchoat, ubi Socrates, ac Theodoretus, deſiere: perducit verò uſque ad annum Mauritij duodecimum: ut quidem ipſe teſtatur in fine operis, atque ex eo Photius tmem. XXIX. Nam Baronio is eſt annus decimus. Idē Euagrius in peroratione hiſtoriæ ſuæ commemorat, etiam alterum ſe volumen ſcripſiſſe: quo complexus ſit relationes, epiſtolas, decreta, orationes, diſputationes, atque alia. Relationes autem ſunt maximâ ex parte ex perſona Gregorij epiſcopi Antiochiæ factæ. Pro duobus autem hiſce libris ait gemino ſe honore eſſe affectum. Nam à Tiberio

Conſtantino quæſturâ fuiſſe ornatum: ſed à Mauritio conſecutum eſſe, ut tabulis publicis præeſſet. Stylus ei non ingratus; ac in dogmatis etiam accuratior eſt, quàm alij, ut idem Photius indicat. Loca complura in hac Euagrij hiſtoria explicat Iacobus Billius Prunæus lib. I Obſervationum Sacrarum cap. XXXVIII.

Sub Mauritio vixit quoque Menander Protector. Hiſtoriam ſuam ordiebatur ab obitu Agathiæ. Vide quæ de ſe ipſo ſcribat apud Suidam.

Junior his paullò fuit Theophylactus ὁ Σιμοκάτης, ut Suidas vocat, ſive Σιμόκατος, ut dicitur Tzetzæ [a], & Euſtathio [b]. Oriundus erat Ægypto, Photio teſte: ſed tamen in Græcia natus fuit, ut de ſe ipſe teſtatur præfatione de Phyſicis Quæſtionibus. Floruit circa annum IↃCXII, quo imperare cœpit Heraclius, Phocæ ejus ſucceſſor, qui Mauritium intereміt. Scriptorem inter recentiores Græcos eximium appellat Caſaubonus Animadverſ. in Spartianum. De rebus geſtis à Mauritio hiſtoriam condidit libris VIII, ac prioribus quinque agit de bello ejus adverſus Perſas: reliquis tribus tractat de iis, quæ geſſit adverſus Avares, & Sclavos: item de miſerabili Mauritij, ac liberorum cæde. Hoſce libros cùm poſt obitum Phocæ de ſuperiori loco populo legeret, ubi ad cædem Mauritij ventum fuit, lachrymas ei excuſſit: quemadmodum ipſe narrat lib. VIII cap. XII. Quæ verò fuſiùs ſuis libris exponit Simocatta, ea breviùs perſtringunt Theophanes, Zonaras, Cedrenus, & Nicephorus Calliſtus: qui & ex Simocatta, vel iis, qui Simocattam exſcripſerant, illa, quæ de Mauritio ſcribunt, hauſerunt. Stylus ejus venuſti aliquid habet: ſed dum figuras & ſcitamenta orationis ſectatur, curioſâ nimis curâ in frigidam dictionem, ac puerilem affectationem, incidit: ut quidem Photius cenſet; qui & ex ſingulis hiſtoriæ ejus libris quædam excerpſit cap. LXV. Præter hiſtoriam ejus habemus quoque, tum epiſtolas morales, ruſticas, & amatorias, ab Aldo olim editas: tum phyſica problemata, quæ primus Lugduni Bat. edidit Bonaventura Vulcanius: poſtea Andreæ Schotti, & Iani Gruteri beneficio, integriores prodiere in lucem. De Legationum excerptis nihil dicam, quia portio ſunt hiſtoriæ illius, de quâ ante egimus.

a Chil. 3. hiſt. 69.

b In Dionyſii τὴν περιήγησιν verſum 730.

Heraclij quoque temporibus vixit Leontius Salaminis, ſive Conſtantiæ, in Cypro epiſcopus. Calamitates conſignavit, quas Eccleſia Dei paſſa eſt temporibus Mauritij Imperatoris, & Gregorij M. ut diſcere eſt ex Act. IV ſynodi Nicenæ II. Apud Sigebertum in Catalogo legas, Leontium ſcripſiſſe vitam Ioannis Alexandrini epiſcopi, qui ob ſummam erga egenos miſericordiam, Eleemoſynarij cognomen meruit. Puto eundem eſſe, etſi iſtic epiſcopus dicatur fuiſſe Neapoleos, Cypriorum inſulæ. Sane Neapolin Cypriis quoque tribuere videtur Metaphraſtes in vita S. Simeonis abbatis.

Ad eadem tempora referri debet ſcriptor Chronici Alexandrini: quod omne ævum digerit uſque ad XX annum Heraclij. Hoc opus in antiqua Siciliæ bibliotheca primus invenit Hieronymus Surita, atque inde ejuſdem, & Antonij Auguſtini operâ, Romam advectum fuit. Hæc cauſſa eſt, cur vulgò *Faſtos Siculos* appellarint. Meminere jam olim ejus Sigonius, & Panuinus. Ac partem illius Euſebio ſuo Græcè adjecit Joſephus Scaliger, qui eam à Caſaubono acceperat. Sed integrum XXXVI aureis Solaribus emtum Auguſtanæ bibliothecæ per Davidem Heſchœlium obtulit Fredericus Sylburgius. Unde, (ultimis duobus annis exceptis, qui ita vetuſtate erant arroſi, ut legi amplius non poſſent) exſcripſit Matthæus Raderus, cumque interpretatione ſuâ publici juris fecit. Ac Chronici Alexandrini nomen libro impoſuit, eò quòd in frontiſpicio illud commendet Πέτρος Ἀλεξανδρείας. Ac ſatis veriſimiliter ſuſpicatur, eſſe hunc Petrū illum, qui numero quinquageſimus anno Redētoris IƆCXL Alexandrinus epiſcopus fuit, ut ex Chronologia Juris Græco-Latini, quā Marquardo Frehero debemus, cognoſcere eſt. Opus eſt Chronologis perutile, vel ob multa ex Africano, atque Euſebio, excerpta, quæ fruſtra alibi quæras.

Temporibus his vixiſſe etiam invenio Georgium Piſidem. Conſtantinopolitanæ hic Eccleſiæ diaconus, & chartophylax erat. Condidit poëma de opere ſex dierum, quod dicavit Sergio patriarchæ. Conſtat verò tribus ſenariorum millibus. Fecit item ſenarios de vanitate: quamquam horum non meminerit Suidas. Et iſta quidem exſtant. Sed ex Suida diſcimus, præterea ſcripſiſſe de Heraclio imperatore, de bello Perſico, itemque Avarica, idque ſolutâ oratione; item laudationē mar-

tyris Anaſtaſij. Ex hiſtoria de bello Perſico fuit narratio illa de Heraclia, quam Piſidæ acceptam refert Io. Tzetzes Chil. III. Hiſt. LXVI. Meminit & hujus Piſidæ Nicephorus Hiſt. Eccl. lib. XVIII cap. XLVIII.

Etiam vixiſſe tum reperio Sophronium, patriarcham Hieroſolymitanum, qui anno deceſſit IↃCXXXVI. Cùm alia multa ſcripſit, tum vitam B. Mariæ Ægyptiacæ. item de laboribus, certaminibus, & peregrinationibus BB. Petri, & Pauli: cujus libri fragmentum ſupereſt in biblioth. PP.

Æqualis ejus fuit Joannes Moſchi, cognomine Eviratus, monachus. Hic ad eum, quem proximè diximus, Sophronium, librum ſcripſit, nomine Λειμῶνα, ſive Viridarium, vel, ut alij appellant, Παράδεισον. In eo vitas narrat ſanctorum, qui ſub Heraclio, & circa ea tempora, floruerunt. Hodie in capita diviſum eſt CCIX. ſed Photius teſtatur, in quibuſdam libris habuiſſe narrationes CCCXLII. Stylo eſſe humiliori, ac rudiori, idem Photius judicat.

CAP. XXIV.

Ioannis Damaſceni ætas. Tritthemij, & aliorum, de hac error refellitur. An is auctor ſit hiſtoriæ de Barlaam, & Ioſaphat. Stephanus iunior. Damaſceni ἀκρισία in iſtis, quæ de Falconillæ, ac Traiani animis ſcripſit. Baſilius Seleucienſis carmine Theclæ res geſtas ſcripſit. Non videri auctorem eorum, quæ proſâ ſub eius nomine de Thecla leguntur. Nicephori Conſtantinopolitani libri, ſtylus, dignitas, obitus. Videri duos eius nominis fuiſſe. Georgius Syncellus: & cur Σύγκελλος dictus. Euſebium exſcripſit, & caſtigavit: ſed nec rarò ipſe culpandus. Fœdus error eius de Ptolomæo. Georgius Theophanes, è quo ſua hauſit Anaſtaſius bibliothecarius.

TEmpore Leonis Iſauri, qui cœpit regere anno ſalutis IↃCCXVI, item Conſtantini cognomento Copronymi, qui imperare orſus eſt anno IↃCCXLI, claruit Joannes Damaſcenus,

maſcenus, cognomine Chryſorroas, & Manſur, pro quo eum à Conſtantino vocatum Manſeron, ait Theophanes. De ætate ejus valde falluntur, Vincentius Bellovacenſis, S. Antoninus, & Raphael Volaterranus, qui vixiſſe dicunt ſub Theodoſio M. circa annum CCCXC. Quæ ſententia refellitur, non tantùm autoritate Ioannis Hieroſolymitani, qui vitam ejus ſcripſit: ſed etiam invictis argumentis. Nam meminit Damaſcenus Petri Gnaphei, ſive Fullonis, libro de Triſagio, & de orthodoxa fide lib. III. cap. X. Atqui Fullo iſte Leonis & Anthemij temporibus vixit, anno CCCCLXX, & deinceps. Ad hæc libro de Hæreſibus nominat Cyrum, Sergium, & Euſtathium, Monothelitas, quos ſynodus ſexta condemnavit. Etiam lib. IV de Orthod. Fide cap. XVII diſputat adverſus Iconomachos. Vidit hoc ex parte Io. Tritthemius. Itaque apud eum in ſcriptoribus Eccleſiaſticis legas, *Ioannem monachum, cognomento Chryſorroam, natione Damaſcenum ex Syria, provocatum ſcriptis Gregorij papæ tertij, ſcripſiſſe & Græcis ſuis Græco ſermone contra Leonem imperatorem, anno* IↃCCXXX. Sed tamen idem Tritthemius, deceptus ab iis, quos antè retuli, & alterum commemorat Ioannem Damaſcenum, qui claruerit ſub Theodoſio M. anno CCCXC. In quo, ut cum poëta dicam,

Longiùs à veri lapſus ratione videtur.

Nam quòd hiſtoriam Barlaam, & Joſaphat, ab antiquiori illo Damaſceno ſcriptum ait, planè fallitur. Nihil enim cauſſæ eſt, cur alium putemus, quam illum ſub Leone Iſauro. Sed hic aliud etiam in controverſiam venit, an hæc Damaſceni hiſtoria ſit genuina. Vix videtur. Nam in ea jubetur filius regis credere in Spiritum S. à Patre Filioque procedentem. Quod Damaſceni ſententiæ repugnat: ut liquet ex lib. I. de Fide cap. XI. Neque video, ut difficultati huic occurri queat, niſi dicamus, ab Latinis ea eſſe adjecta. Sanè in Billiana editione non habentur, ſeu ea præter codd. veterum fidem Billius ſuſtulerit, ſeu adjecerint priores. Scrupulum quoque injicere poſſit, quòd Billius in codice quodam adſcriptum reperit nomen Ioannis Sinaitæ: qui temporibus vixit Theodoſij Senioris: ut conſtat ex Paulli Diaconi Hiſtoriæ Miſcellæ libro XIII. Sed eum non eſſe auctorem, evicit idem Billius: qui hiſtoriam hanc, à Trapezuntio parùm fideliter verſam, majori curâ ac fide tranſtulit,

deque auctore ejus ſolidè diſſeruit. Præterea ſcripſit Damaſcenus vitam æqualis ſui Stephani Junioris, qui cùm acriter Imaginum cultum defenderet, multùm propterea Conſtantino Imperatori exoſus fuit, graviaque ab eo perpeti coactus eſt. Etſi verò Damaſcenus vir foret egregiè eruditus, ac magni nominis: tamen in pleriſque credulus fuit plus ſatis: atque inter cætera judicium deſideres in narratione illâ de anima Falconillæ precibus B. Theclæ, primæ martyris, ab inferorum ſuppliciis liberatæ, etſi in gentili errore, & idololatria obiiſſet. Item quod ait, animam Trajani Imp. ſimiliter pœnis infernis exemtam precibus Gregorii M. Quorum utrumque legas apud Damaſcenum oratione de his, qui in fide migraverunt. Forſaſſe aliquis abjudicet propterea orationem illam Damaſceno. Sed Bellarminus cauſſam hanc ſatis gravem eſſe minimè putat. *Nam,* inquit, *narrationes*, quidem, *falſa eſſe videntur, & fabulis ſimiliores, quàm hiſtoriæ. Sed fieri poteſt, ut S. Ioannes Damaſcenus, quamvis alioqui doctus, & prudens, iſtis narrationibus facilè fidem habuerit, neque de veritate earum inveſtigandâ ſollicitus fuerit.* Dixerit aliquis, illud de Falconillæ animâ didiciſſe è Baſilio, Seleuciæ epiſcopo, qui annis penè trecentis anteceſſit: quippe qui interfuerit ſynodo quartæ oecumenicæ, eique ſubſcripſerit. Equidem non ignoro, legi idem in vita Theclæ ſub Baſilij Seleucienſis nomine edita à doctiſſimo viro, Petro Pantino: qui & narrationem de liberata Falconillæ anima defendit in notis ſuis. Sed perſuadere mihi non poſſum, vitæ ejus ſcriptorem adeò eſſe antiquum. Sanè ſi tanto ante Damaſcenum aliquis magnæ auctoritatis monumentis ſuis tale quid conſignâſſet: puto non altum adeò ſilentium eſſet hac de re apud ſcriptores omnes, qui inter Baſilium, & Damaſcenum vixiſſent. Verùm, dicat aliquis, Photium diſertim teſtari in bibliotheca ſua cod. CLXVIII, à Baſilio, Seleuciæ epiſcopo, primæ martyris Theclæ præclarè geſta, certamina, & victorias eſſe perſcriptas. Dicit hoc quidem Photius, ſed ait, ea ſcripſiſſe *μέτροις*, ſive carmine. Illa verò, quæ primus edidit Pantinus, ſolutâ oratione ſcripta ſunt: ut planè alia ſint. Et credo aliquis, cùm legiſſet Baſilium Seleucienſem de Thecla ſcripſiſſe, fucum facere voluit lectori, præfigendo tanti viri nomen: quaſi idem, & proſâ, & carmine, eandem rem tractâſſet: quomodo nempe

Tertul-

Tertullianus contra Marcionem fecit, ut alios mittam. Cujuſmodi ſpeciosè dicerentur, niſi quæ libris iſtis traduntur, parùm ejus ævi & eruditionis viro digna viderentur. Neque ſtylus convenit, qui ſanè alius eſt in orationibus hujus Baſilij. Quod neque Pantinus negare audet. Nam tantùm ait, *ſtylum à Photio deſcriptum, quique in homiliis ſub ejuſdem nomine editis comparet, non valde repugnare*: quomodo qui loquitur minimè inficias it, ſtylum aliquantum adverſari. Hæc eò fuſiùs ſum perſecutus, quia & libri illi duo de Thecla pertineant ad præſens argumentum, cùm hiſtoriam promittant primæ illius martyris, etiam celebratæ Tertulliano, Cypriano, Nazianzeno, Nyſſeno, Ambroſio, Epiphanio, Chryſoſtomo, Auguſtino, Sulpitio Severo, ac tot veterum aliis.

Ejuſdem Conſtantini temporibus claruit Nicephorus, patriarcha Conſtantinopolitanus, Theodori Studitæ familiaris. Scripſit ἱστορίαν σύντομον, ſive breviarium de rebus geſtis à Mauritij cæde uſque ad Conſtantini & Irenes nuptias, hoc eſt Conſtantini annum xxix, Chriſti Iↄcclxix. Primus publicavit, ac tralationem ſuam addidit V. Cl. Dionyſius Petavius. Ac ejuſdem etiam ex Theophane luculentum fragmentum adjecit, ſed alius, ut videtur, operis. Nam dictio non ita concisa eſt, ac in breviario; ſed fuſior, qualis oratorum eſſe ſolet. Quod ſatis veriſimilem facit ejuſdem Petavij conjecturam, eſſe ex opere aliquo, quo venerationem imaginum defenderit adverſus imperatorem. Dictionis elegantiam etiam Photius Patriarcha laudat cap. lxvi. Addit quoque, eum multos, qui antea ſcripſiſſent, hoc uno hiſtorico opere exſuperâſſe: neque in eo aliud quicquam poſſe deſiderari, quàm quòd brevitas nimia deterat aliquid de ſumma venuſtate. Præfuit Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ annos ix. poſt id tempus ab Imper. Leone Armeno in exilium ejectus fuit: ac ſurrogatus ei Theodotus, ſive Caſſiteras. Auctor Nicephorus junior in Chronologia ſua, quam Latinè jam olim Joachimus Camerarius, Græcè verò cum Euſebij Chronico edidit Scaliger. Eſſe autem Nicephorum hunc alium ab illo, de quo prius dicebam, ſatis inde colligere poſſumus, quòd Chronologus hic patriarchas enumerat uſque ad Photium. Ac prior ille Nicephorus obiit anno Iↄcccxxviii, qui exilij erat annus xiv. nempe totis

triginta

triginta annis priuſquam Photius patriarcha fieret. Quare aut verum eſt, quod dixi, aut poſtea quædam Nicephori operi fuere adjecta, ut Gennadio, & plurimis aliis, contigit. In exilio, cujus antea memini, mortuus eſt ſub Leone Iſauro: ut conſtat ex Græcorum Menologio a. d. XIII Maij.

Conſtantini, & Irenes temporibus claruit Georgius monachus, Taraſij Patriarchæ Syncellus: quomodo dicebatur, qui proximus eſſet patriarchæ, eique defuncto deſtinatus eſſet ſucceſſor. Vide quæ de ea dignitate annotavit doctiſſimus Meurſius in Lexico ſuo Mixobarbaro. Syncelli hujus Chronicon ad nos pervenit cum inſcriptione iſtiuſmodi, Ἐκλογὴ [a] χρονογραφίας συνταγεῖσα ὑπὸ Γεωργίου μοναχοῦ, συγκέλλου γεγονότος Ταρασίου πατριάρχου. In hoc volumen Syncellus univerſum Euſebij Chronicon, nullà verborum immutatione, tranſtulit: ſed ita, ut perpetuus pene ſit in Euſebio inſectando, ac rarò eum ſine contumelia dimittat: quin etiam ἐμβρόντητον [b] appellet. Interim fatemur, meritò ſæpe ab Euſebio diſſentire. Verùm enimvero eſt etiam, cùm Syncellus ipſe non minùs latæ ſit culpæ reus: quod paſſim oſtendit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis. Ut cætera mittam, quanti in Chronologo eſt ſtuporis, cùm Ptolomæum Aſtrologum, & Geographum, qui ſub Antonino Pio vixit, æqualem facit Philippo Aridæo! Vixit Georgius hic temporibus Karoli Magni: opuſque ſuum adornavit anno IↃCCXCII, annis XXI ante obitum Karoli. Morte verò præventus tantùm ad Maximianum, & Maximinum, tyrannos, volumen ſuum perduxit: quod etiam de eo Cedrenus teſtatur, item Michael Glycas prope finem partis tertiæ Annalium, Georgium hunc ſignari cenſeo à Io. Tzetze Chil. II. Hiſtor. XXXIII, quæ eſt de Cleopatra & Pharo, ubi inter alios teſtis laudatur Γεώργιος ὁ χρονικός.

Æqualis ei fuit Georgius Theophanes, Confeſſor, & ruri degentis cœtus præfectus, ut conſtat ex Michaelis Glycæ Annalium parte III [c]. Chronicon ſcripſit uberrimum, quod interpretatus eſt Anaſtaſius bibliothecarius. Familiaris fuit Georgio Syncello: qui cùm, morte præventus, Chronicon ſuum tantùm perduxiſſet uſque ad tempora Maximiani, & Maximini; Theophanes reliqua, ipſius Syncelli poſtulato, pertexuit; nempe uſque ad Michaelem, & Theophylactum; unde & in

codice

a *Excerpta chronographica, collecta ab Georgio monacho, Taraſii patriarchæ ſyncello.*

b *Attonitum, ac inſtar eorū qui de cœlo tacti ſunt, ſtupentē totum.*

c *Prope fin.*

codice bibliothecæ Chriſtianiſſimi regis Syncellum hic Theophanes excipit. Miſcellæ hiſtoriæ collector, uti in prioribus libris, Eutropium, & Diaconum, exſcripſit: ſic in poſterioribus, puta ab initio lib. XVII, ſequitur Theophanem, & ita ſequitur, ut interpres veriùs ſit, quàm ſcriptor diverſus. Atque id vel conſtare poteſt ex fragmentis iſtis, quæ Dionyſius Petavius ſuis in Nicephorum notis inſeruit. Nam integer necdum prodiit in lucem. Solùm fragmentum ejus de Moammedicæ ſectæ origine, ac dogmatibus præcipuis, in Saracenicis ſuis edidit Sylburgius, qui & verſionem ex Anaſtaſij bibliothecarij hiſtoria Eccleſiaſtica adjecit. Cogitandum autem, an Theophanes hic ſit idem, ac Theophanes Byzantius, ex cujus hiſtoriarum libris X. quædam de Juſtino, ac Choſroë, excerpta habemus apud Photium cap. LXIV.

CAP. XXV.

Sergius confeſſor. Nicetas David. Conſtantinus Porphyrogennetus, imperator literarum, & literatorum amans admodum. Eius iuſſu collecti LIII *libri digeſtorum politicorum & hiſtoricorum. Quantum damni ea res dederit Reip. literariæ.*

PErvenimus ad eos, qui nono partæ ſalutis ſeculo vixerunt. Ac ſub Theophilo quidem, qui patri ſuo Michaeli Balbo ſucceſſit, fuiſſe videtur Sergius confeſſor. Hic hiſtoriam ſuam cœpit à Michaele Imp. atque inde recurrit ad Conſtantinum, cui Copronymi cognomen factum: ab eo pertigit uſque ad octavum Michaelis annum. Eum Michaelem eſſe cenſeo, cui Balbo cognomentum. Saltem Michael Curopalates eſſe non poteſt: qui nec biennio toto imperavit. Dictio Sergij perſpicua fuit, & minimè affectata; ſed nativâ venuſtate florida, planè qualis Eccleſiaſticum ſcriptorem decet: ut cenſet Photius biblioth. cod. LXVII.

Simeonem Metaphraſtem, uti & Michaelem Pſellum, arbitrantur viri doctiſſimi vixiſſe temporibus Michaelis III Porphyrogenneti, qui anno ſalutis IↃCCCXLIII, & proximis XXIII,

imperium in Oriente tenuit. Sed hanc eorum ſententiam refellemus, cùm ad Michaelis Ducæ tempora deventum erit.

At ætate hujus Michaelis Porphyrogenneti, uti & Baſilij Macedonis, qui poſt Michaelem annis rexit XVIII, claruit Nicetas David, Photij patriarchæ Conſtantinopolitani adverſarius. Scripſit vitam Ignatij Monachi, Michaelis Ttauli Imp. F. patriarchæ Conſtantinopolitani, quo exacto, Photius ex ſenatore factus eſt patriarcha.

Decimum ſeculum valde fuit obſcurum, ut meritò ait Bellarminus in ſcriptor. Eccleſ. a Interea nonnihil lucis accepit à Conſtantino Porphyrogenneto, Leonis filio, principe ſtudiorum amantiſſimo, quæ & non parùm promovit: ut teſtantur Georgius Cedrenus, Zonaras Annal. lib. III, Theodorus Metochita Hiſtor. Rom. lib. II, Michaël Glycas Annal. lib. IV, atque alij. Imperator hic, cùm videret hiſtoricorum maximum numerum, & conſiliariorum in iis legendis negligentiam, quò malo iſti occurreret, juſſit flores ex hiſtoricis omnibus excerpi, atque in politicorum uſum digeri in corpus unum: quod in partes LIII, quaſi locos quoſdam, digeſtum fuit. Dubium verò non eſt, quin hæc non minima fuerit cauſſa, cur tot nobiles Græciæ hiſtorici perierint. Nam ut loci illi ſolùm conſuli ac legi cœpere: hiſtorici, ex quibus illa deſcripta erant, deſcribi deſierunt. Ex iſtis autem LIII Pandectarum, ſeu florilegij politici partibus, una duntaxat hodie ſupereſt: nempe illa, quæ *Excerpta legationum* continet.

a *In Leone Sapiente.*

CAP. XXVI.

Georgius Cedrenus, ſive Ioannes Curopalates, vix treſſis ſcriptor, niſi quà ex Africano, & Euſebio, aliquos purpuræ pannos habet, quos fruſtra alibi quæras. Vera Simeonis Metaphraſtæ ætas adſertur, in qua magni nominis viri aberrarunt. Vitæ Sanctorum ab eo, partim ſignatæ hiſtoricâ fide; partim ex veriſimili, poëtarum more, conſcribillatæ. Michaelis Pſelli elogium.

elogium. Sub Michaele illum Ducâ vixiſſe. Poſſevini ἀλογιστία, & quid eum in errorem induxerit. Pſelli de rebus ævi ſui hiſtoria. Ioannes Xiphilinus. Suidas quando vixerit, & quæ ſcripſerit.

GEorgius Cedrenus, monachus, annales, ſive potiùs hiſtoriæ compendium, ſcripſit, ab initio mundi uſque ad Iſaacium Comnenum; cujus & temporibus vixiſſe videtur. Is verò Michaeli Stratiotico ſucceſſit anno Chriſti CIↃLVII. In rebus Byzantinis Zonarâ paullò diligentior eſt. In iis autem, quæ Conſtantinopolitanos Cæſares præcedunt, cedit Zonaræ: à quo & ſtylo vincitur, uti etiam à Niceta, & Gregora, & aliis. Interim in centone hoc, ac, penè dixerim, quiſquiliis iſtis, aliquos purpuræ pannos reperire eſt ex Africano ab Euſebio, indeque à compilatore hoc, ſuo adſuta centoni. Nam ut Africanum Euſebius, Euſebium Georgius Syncellus; ita Syncellum, itemque Theophanem, qui Syncellum continuavit, ad verbum exſcripſit Cedrenus. Vocavit verò hoc opus *σύνοψιν ἱστοριῶν.* [a] Sed ut ipſe mutilârat priores, ita ejus quoque volumen mutilarunt juniores: idque judicio nullo, ſine ordine temporum, ſine delectu rerum. Fortaſſe tamen erit, cùm integriùs prodeat. Sanè doctiſſimus Leunclavius, in notis ad Turcicos annales, monet aliquot ſe habuiſſe Cedreni folia, quæ deeſſent in codd. vulgatis. Ac Joſephus Scaliger, ſuis in Euſebium notis, paginam integram ex Georgio Syncello, atque alia quædam adfert, quæ fruſtra quæras in excuſis. Cæterum hiſtoria Cedreni, à morte Nicephori uſque ad imperium Iſaaci Comneni, etiam legitur ſub nomine Joannis Curopolatæ, paucis exceptis: quod Geſnerus monuit. Ac Caſaubonus quoque, notis in lib. XVII Strabonis, refert, ut cum à Græculo hiſtoriam Curopalatæ emiſſet, eumque contuliſſet cum Cedreno, deprehenderit eadem iiſdem verbis ab iis dici, ut alteruter neceſſariò plagiarius ſit.

Sub Conſtantino Duca, vel ſaltem circa hæc tempora, floruit Simeon Metaphraſtes: ut nobis quidem videtur. Nam de ætate ejus adhuc lis eſt ſub judice. Baronij [b] ſententia eſt, vixiſſe ſub Michaele III. hoc eſt circa annum IↃCCCLIX.

[a] *Conſpectum hiſtoriarum.*

[b] *In Ann. Eccl. ad ann. 859.*

Movet illum; quòd Michael Pſellus oratione *a* eâ, quam in Simeonis laudem habuit, hunc in modum ſcribat. *Non enim eum veluti abſciſſum, aut diviſum fuiſſe dicunt ij, qui viderunt: ſed videbatur veluti à quodam vinculo liberari, & hilari nutu ſe extendere ad ducentes angelos, & quodammodo ſe ipſum tradebat illorum manibus, ut citò emigraret de corpore.* Ait ſe audiſſe hæc de iis, qui viderunt Simeonis ad Deum tranſitum: unde colligit Baronius, non ita multò obiiſſe, antequam hæc diceret Pſellus. Baronium hac parte ſequitur Bellarminus in ſcriptoribus Eccleſiaſticis *b*. Uterque autem extra controverſiam ponit, Michaelem Pſellum claruiſſe ſub Michaele III. ut antè dixi. Nec negare poſſum iis temporibus, vel paullò antè, vixiſſe quendam Michaelem Pſellum, (nam id apertè teſtatur Ioannes Curopalates) ſed nego, iſtum eſſe nobilem illum philoſophum, cujus permulta hodieque ſuperſunt. Neque temere me hac in re à ſummis viris diſſentire, paullò pòſt planum faciam, cum de Pſelli ætate dicetur. Scripſit Simeon hic vitas ſanctorum, easque ad menſium dies digeſſit. Exſtant in bibliotheca Vaticanâ, Bavaricâ, Auguſtanâ, aliis. Eas Latinè tranſlatas apud Lipomanum, & Surium, habemus. Sed plurima in iis fabulosè ſcripta ſunt. Nempe metaphraſtes, ut Bellarminus *c* veriſſimè ait, *multa addidit ex proprio ingenio, non ut res geſtæ fuerunt, ſed ut geri potuerunt.* Uterque etiam, tam Baronius, quàm Bellarminus, agnoſcit, aliquas vitas à junioribus eſſe adjectas: nempe omnium eorum, qui vixerint, poſt annum IↃCCCL, quo Simeonem hunc claruiſſe arbitrantur. In quo in totum iis aſſentire nõ poſſum, cùm Simeon ducentis annis poſteriùs vixerit, quàm illi exiſtimarunt: ut mox liquebit. Simeonis hujus mentio fit in Concilio Florentino, & vita Dionyſij Areopagitæ.

Temporibus Michaelis VI Stratiotici, Fl. Iſaaci Comneni, Conſtantini XII Ducæ, uxoris ejus Eudoxiæ, Romani Diogenis, & Michaelis VII Ducæ, floruit Michael Pſellus, vir & eruditione & famâ maximus, cujus illuſtre eſt elogium apud Annam Comnenam Alexiados lib. V. Etiam Cedreno dicitur τῶν φιλοσόφων ὕπατος: uti & Zonaræ lib. III Annal. Qui etiam ſcribit, præceptorem fuiſſe Michaelis Ducæ. Atque ad hunc Michaelem Ducam σύνοψιν legum ſcripſit verſibus politicis. Item reſponſiones ad diverſas quæſtiones Theologicas, & omni-

a *Apud Surium 27 Novembr.*

b *Ad ann. 850.*

c *In catal. ſcriptor. Eccleſ.*

d *Philoſophorũ ſummus.*

omnifariam doctrinam, quæ capitibus conſtat CXCIV. Tria iſthæc in bibliotheca Palatina exſtare, ſcribit Marquardus Freherus in Chronologia ſua juri Græco-Romano præfixa. Atque hæc Baronij, & Bellarmini arguunt errorem, de quo in Simeone Metaphraſta paullò ante diximus. Antonius Poſſevinus agnoſcit in Apparatu ſacro, eundem Pſellum De fide librum ſcripſiſſe ad Michaelem Ducam: atque eum librum exſtare in bibliotheca imperatoris, quæ eſt Viennæ. Quare ſatis mirari non poſſum, ſcribere eundem paullò antè, Pſellum hunc fuiſſe præceptorem Leonis cognomento Philoſophi: qui anno IↃCCCC etiamnum imperabat. Videor autē videre mihi, quid impoſuerit Poſſevino. Legerat nempe apud Joannem Curopalatem, tempore Michaelis, ac Theodoræ matris, floruiſſe Leonem philoſophum, qui præceptore in Andro uſus fuerat ſtudioſo quodam homine, Michaele Pſello. Hunc Leonem philoſophum putavit eſſe Leonem Imp. cognomento philoſophum. Atqui Michael cum Theodora matre rexit anno IↃCCCXLII, ac proximis XXV annis. Leo autem imperare demum cœpit anno IↃCCCLXXXVI. Præterea Leo Imp. natus erat patre imperatore, Baſilio Macedone. Leo philoſophus, Michaelis Balbi æqualis, non eo commendatur à Curopalate, quòd patrem haberet imperatorem: ſed quòd patruus ei foret Ioannes, patriarcha Conſtantinopolitanus. Sed ſeu hunc, ſeu alterum Leonem intelligas, ſanè ſpiſſus eſt error Poſſevini: cùm Leo prior totis annis ducentis; Leo imperator, centum & quinquaginta annis diſtet à Michaele Stratiotico, & Duca Imperatoribus, ſub quibus vixit Michael Pſellus. Præter librum de ſeptem ſynodis, in quo de tempore ſynodorum falli interdum videtur: præter item dioptram, ſive diſſertationem animi, & corporis, quod opus eſt partim theologicum, partim hiſtoricum, ut Simlerus *a* ait: præter item alia tam multa, quorum meminere Geſnerus, & Poſſevinus: ſcripſit quoque hiſtoriam, quod initio hiſtoriæ ſuæ teſtatur Cedrenus. Et inde quædam referre ſe dicit Zonaras lib. III. in Iſaacio Comneno, item in Romano Diogene: ſimiliterque Theodorus Metochites facit lib. II. Hiſt. Sacr. Meminit & Michael Glycas in Annalibus.

a In app. bibl. Geſn.

Præter iſtos ſub Conſtantino XII, cognomento Duca, (cujus uxori Eudoxiæ tribuitur Cento Homericus de Chriſto)

Ff 3 claruit

claruit Ioannes VII ejus nominis, patriarcha Conſtantinopolitanus XXXVIII, cognomento Xiphilinus: de quo ſic Glycas Annalium parte IV: *Conſtantino patriarchâ mortuo, Ioannes Xiphilinus monachus in eius locum ſuffectus eſt, vir omnino propter eloquentiam, doctrinam, prudentiam, virtutem, admirandus. Trapezunte oriundus, vitam in Olympo religioſis exercitiis deditam agebat: unde vi pertractus eſt ad hanc dignitatem, tanquam inter alios eximius.* Xiphilinus hic Dionis hiſtoriam in compendium redegit: niſi cum nonnullis nepotem ejus fuiſſe, malis.

Suidam vixiſſe cenſeo temporibus Alexij Comneni, qui imperare cœpit anno cIↃLXXXI, atque annis imperavit XXXVIII. Sanè Suidam ante annos claruiſſe quingentos, etiam judicium eſt doctiſſimi Caſauboni [a]. Etſi autem, quantum ad lexicon, propriè hiſtoricus non eſt: tamen magnam partem operis ſui hiſtoriis farcivit: quas & à ſe, ac diſcipulis ſuis, Latinè tranſlatas ſeorſim edidit Wolfius. Videtur verò & alia ſcripſiſſe. Sanè Σουίδας ἐν Θεσσαλικοῖς citatur ab Apollonij ſcholiaſte in 1 Ἀργοναυτ. Et eopſe libro legas, Σουίδας [b], καὶ Ἀριστοτέλης, οἱ περὶ Εὐβοίας πραγματευσάμενοι. Imò Suidam ἐν γενεαλογίαις citat Stephanus in Ἄμυρος. Sed cùm Suidas ipſe meminerit Hermolai, qui Stephani epitomen ſcripſit: vel alius iſte Suidas erit; vel antiquior multò fuerit Suidas, quàm dicebamus: illa autem, propter quæ junior creditur, ab recentioribus adjecta videri poſſint.

[a] *In exercitat. 1. ad apparatum Annal. num. 25.*

[b] *Suidas, & Ariſtoteles, qui de Eubœa tractarunt.*

CAP. XXVII.

Ioannis Zonaræ ætas, honores, hiſtoria univerſalis, incuria. Annæ Comnenæ genus, eruditio, hiſtoria, fides. Michaelis Glycæ hiſtoria quadripartita. Conſtantinus Manaſſes. Ioannes Tzetzes.

EXtremis Alexij hujus temporibus, item ſub Ioanne Comneno, floruit Ioannes Zonaras. Hic priùs maximos in Conſtantinopolitano imperio honores geſſit. Nam magnus in eo Drungarius, & protoſecretarius fuit. Poſtea, monachus factus, ſcripſit hiſtoriam παντοδαπὴν, ab initio mundi uſque ad ſui ævi imperatoris, Alexij Comneni, obitum: qui incidit in

annum

annum Chr. CIↃCXVIII. Majorem verò curam, atque induſtriam meritò in eo deſideramus. Sed illud maximè mirandum, virum uſque adeò experientem, etiam in ſui temporis rebus, pleraque perfunctoriè tantùm dicere: cùm multa magnaque iis temporibus geſta ſint, orientali orbe cum occidentali quaſi concurrente. Sanè pauca ſunt, quibus Alexij Comneni vitam perſtrinxit.

Sed bene eſt, quòd hunc Zonaræ defectum ſupplevit Alexij imperatoris filia, Anna Comnena: de cujus eruditione ita Zonaras *a* ipſe, *Τῆς ᵇ ἐν λόγοις παιδείας ἀντείχετο, καὶ τὴν γλῶτταν εἶχεν ἀκριβῶς Ἀττικίζουσαν, καὶ τὸν νοῦν πρὸς ὕψος θεωρημάτων ὀξύτατον.* Scripſit hæc libros quindecim de rebus geſtis patris ſui, quos Alexiada vocavit. Horum octo primos ex Auguſtana bibliotheca edidit David Heſchœlius. Multa verò de parente ſuo longè aliter narrat, quàm Latini ſolent: qui omnes prope, ſi unum excipias Albertum, Canonicum Aquenſem, Cæſarem eum deſcribunt, tanquam hominem fraudulentum, ac perfidum. Sed ſatis veriſimile eſt, tum Latinos ſuo erga Græcum Imperatorem odio, tum filiam Comnenam amori erga patrem ſuo, aliquanto ampliùs indulſiſſe, quàm per leges hiſtoriæ liceret.

a *Tom. 3. pag. 248.*

b *Studiis erat addicta, & exquiſitè Atticiſſabat, & acutiſſimo erat ingenio ad abſtruſiſſimas quaſque contemplationes.*

Iiſdem temporibus fuit Michael Glycas, Siculus. Scripſit annales quadripartitos, opus non hiſtoricum modò, ſed etiam phyſicum, & theologicum. Primâ parte agit de operibus ſex dierum. Alterâ de rebus geſtis ab orbe condito uſque ad natum Chriſtum. Tertiâ perſequitur res à Chriſto uſque ad Conſtantinum M. Quartâ Cæſarum Byzantinorum res tractat uſque ad obitum Alexij Comneni, qui ſucceſſorem reliquit Joannem Comnenum, anno, ut antea diximus, CIↃCXVIII. Exinde uſque ad captam Conſtantinopolin perſtrinxit res Byzantinas Leunclavius: qui uti primus Glycæ nobis interpretationem dedit, ita ei ſuum quoque hiſtoriæ Byzantinæ ſupplementum adtexuit.

Paullò Glyca junior fuit Conſtantinus Manaſſes, ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis. Scripſit verſibus politicis *σύνοψιν ἱστορικήν*: quam Latinè vertit doctiſſimus Leunclavius: Græcè autem primus edidit V. Cl. Joannes Meurſius. Comprehendit res ab initio mundi uſq; ad finem imperij Nicephori Botoniatæ, initium autē Alexij Comneni: quod incidit

in

in annum cIↃLXXXI. Vixit autem circiter LXXX annis pòſt: nempe circa annum cIↃCL, temporibus Manuelis Comneni, ut cognoſcitur ex deſcriptione Theodoſij II, ubi Manueli Comneno, imperatori ſuo, diutinum precatur imperium. Item ex lemmate procemij, unde videmus opus ſuum nuncupâſſe Manuelis hujus fratriæ, Irenæ, Andronico nuptæ.

Circa hæc tempora etiam claruit Joannes Tzetzes, Iſacij Tzetzæ, ejus, qui in Lycophronem ſcripſit, frater. Hic, præter commentarios ſuos in Heſiodum, etiam Variam hiſtoriam ſcripſit verſibus politicis, non autem jambicis, quod Geſnerus putavit. Ipſe Chiliade XI a, ſe vivere dicit annis centum poſt Michaelem Pſellum, qui pulicis encomium ſcripſit. Vixerit igitur circa annum cIↃCLX.

a Pag. 218.

CAP. XXVIII.

Ephraëm, poëta hiſtoricus. Theodori Metochitæ ætas, ſcripta partim edita, partim inedita, eruditio varia, dictio, obitus. Nicephori Gregoræ hiſtoria, ac de eius fide, ſtylo, & iudicio, indicatum. Ioannis Cantacuzeni dignitas, hiſtoria ſub ficto Chriſtoduli nomine edita, atque eius utilitas.

SEculi quartidecimi initio claruit Ephraëm ille, qui vitas principum Conſtantinopolitanorum jambico carmine perſcripſit: ut quidem Raphael Volaterranus annotavit: qui & opus hoc in bibliotheca Vaticana cerni ait.

Tum quoque, de quo exploratiora dicere poſſumus, Theodorus Metochita vixit: quippe quem Andronicus Palæologus, ejus nominis primus, magnum logothetam fecerit: poſtea autem junior Andronicus Didymotichum, quod maritimum Bithyniæ eſt oppidum, unà cum Beco ac Melitenione relegârit. Theodorus hic ſcripſit compendium hiſtoriæ Romanæ ab Julio Cæſare uſque ad Conſtantinum Magnum. Id vir ſummus, Joannes Meurſius, primus edidit, & interpretationem ſuam, ac notas addidit. Alia quoque multa fecit: eaque inter Paraphraſin in Phyſicos Ariſtotelis libros. Hanc Latinè vertit

Gentianus Hervetus. Præterea ſcripſit Hiſtoriæ ſacræ libros duos: item Conſtantinopolitanæ hiſtoriæ librum unum. Utrumq; opus exſtat in bibliotheca clariſſimi Meurſij. Ejuſdem Theodori centum & viginti capita philoſophica & hiſtorica ſuperſunt in bibliotheca ea, quæ eſt Auguſtæ Vindelicorum. Alia quoque, eaque philoſophica, deliteſcunt in bibliothecis Germaniæ, & Hiſpaniæ. Nicephori Gregoræ *a* hujuſmodi de eo judicium eſt, fuiſſe multijugæ eruditionis, &, quod de Longino Eunapius dicebat, βιβλιοθήκην ἔμψυχον *b*: ſed ingenio ſuo, & naturali facundiâ contentum, veterum imitationem neglexiſſe: atque inde contingere, quòd dictio ejus aures radat, ac veluti pungat, quemadmodum ſpinæ ſolent eos, qui roſas carpunt. Obiit anno Chriſti cIɔcccxxxII, ac defunctum oratione funebri laudavit idem Gregoras. Apud quem plura de hoc Metochita vide lib. VII. VIII. IX. Adeatur & Phranzes lib. I. cap. IX. itẽ Cantacuzenus lib. I. cap. XIX. & lib. II. cap. I.

a *Lib. 7.*

b *Bibliothecam vivam.*

Proximus Metochitæ huic eſto Nicephorus Gregoras: quippe qui & literas ab eo accepiſſe ſe referat, &, ut diximus, oratione ſuâ mortuum honeſtârit. Hic hiſtoriæ Byzantinæ undecim ſcripſit libros, quibus complexus eſt res annorum CXLV, à Theodoro Laſcare priore uſque ad ſuam ætatem, ſive obitum Andronici Palæologi poſterioris, qui incidit in annum Chr. cIɔcccLXI. Hunc primus cum tralatione ſuâ publicavit Hieronymus Wolfius. Fragmenta verò quædam, quæ in vulgatis editionibus deſiderabantur, nuper, cum Nicephori Conſtantinopolitani patriarchæ breviario, edidit Dionyſius Petavius. In rebus Andronici, in cujus morte deſinere eum diximus, minùs fidem meretur. Sanè Cantacuzenus hiſtoriæ ſuæ lib. IV. cap. XXIV, & XXV, valde eum exagitat, tanquam levem, & mendaciorum manifeſtum. Nempe Nicephorus in aula vixit Andronici avi, nec res nepotis tam exactè potuit nôſſe, quàm Cantacuzenus. Simul etiam affectu abripiebatur, quo minùs cerneret verum. Impensè enim favebat avo adverſus nepotem, inter quos de imperio certabatur. Neque de Andronico ſolùm, ſed de Cantacuzeno etiam mentitur. Sed illa, quæ de hujus geſtis ſcribit, vel in bibliotheca quadam cum blattis tineiſque rixantur; vel penitùs interciderunt; quod veriùs puto. Plura de Gregora ſi voles,

vide quæ ipſe de ſe ſcribit lib. VII. VIII. IX. Ad ſtylum quod attinet, longè vincitur à Niceta Choniate, cujus hiſtoriam excipit. Siquidem redundans eſt, atque alia vitia trahit ab ævo ſuo. Multa etiam de ſe miſcet parùm decorè, vel ineptè potius. Sed de rerum cauſſis ſatis idoneus judex eſſe ſolet. Vide de eo judicium ſummi viri Juſti Lipſij notis in lib. I. Politic.

Nec prætcrire fas eſt Joannem Cantacuzenum, qui ex imperatore monachus factus, ac pro Joanne Joſaaphus dictus, ſub nomine Chriſtoduli luculentam condidit hiſtoriam de imperio Andronici junioris, & ſuo. Conſtat id opus libris IV, cujus priores duo præcipuè ſunt de rebus Andronici: poſteriores de iis, quæ ipſe poſt obitũ Andronici geſſit. Factus verò monachus fuit anno CIↃCCCLX. Eò autem majoris hiſtoria ejus fieri debet, quia ſcripta eſt ab illo, non qui umbraticam ſemper vitam egiſſet: ſed qui primùm magnus fuerit domeſticus: ac poſt obitum Andronici junioris, liberorum ejus tutelam obtinuerit: & mox (ita volente Senatu, & imperij rebus exigentibus) imperator creatus ſit; & in ea dignitate prudenter & fortiter ſe geſſerit. His illud accedit, quod non de rebus ſcripſit parùm ſibi perſpectis; ſed quibus ipſe interfuit, atque adeò præfuit. Sanè inter recentiores Græcos non ei quemquam puto præferri oportere.

CAP. XXIX.

Nicetas Choniates. Eius hiſtoriæ argumentum, & ſtylus. Ioannes Logothetes. Eius elogium ex Georgio Cyprio, ſed immodicum. Georgij Pachymeris dignitas, & hiſtoria.

SEquitur ſeculum tertiumdecimum, cujus initio claruit Nicetas Acominatus Choniates, vir dignitate in Conſtantinopolitano imperio illuſtris. Hic libris XXI complexus eſt hiſtoriam annorum LXXXV: nempe ab obitu Alexij Comneni, ubi deſierat Zonaras, uſque ad annum CIↃCCIII. Diligens fuit Homeri lector, ac imitator, adeò ut ob poëticam atque inſolentem dictionem quandoque durior fiat: cum primis in præfatione, quæ ſanè ſalebroſa. In cæteris molliùs fluit. Quod & de

& de ſe in præfatione promittit. Ut mihi quidem videatur præfatione eâ oſtentare voluiſſe, quantus logodædalus foret: quod ſimiliter in hiſtoria ſi feciſſet, næ ille multò etiam minus laudis, quàm nunc habet, mereretur.

Temporibus Michaelis Palæologi floruit Joannes Logothetes Acropolites. Chronicon ſcripſit Conſtantinopolitanum, quod continet hiſtoriam annorũ LVIII, nempe ab anno cIↃCCIII, quo Balduinus Flander Conſtantinopolim cepit, uſque ad annum cIↃCCLXI, quo Michael Palæologus Conſtantinopolim eripuit Balduino ſecundo, atque iterum imperium Græcis vindicavit. Scriptorem hunc Nobiliſſimi Jani Duzæ filiis, Georgio, & Theodoro, debemus: quorum ille Conſtantinopoli eum advexit: hic poſt obitum fratris cum interpretatione, & notis, in lucem edidit. Quantus vir hic Logothetes fuerit, cognoſcere eſt ex præmiſſo ei encomio Gregorij Cyprij, patriarchæ Conſtantinopolitani centeſimi undecimi: quo de viro Onuphrius Panuinus in Chronico ad an. cIↃCCXXIV. Ait verò Gregorius hic, Ioannẽ Logotheten omnibus ſuâ ætate palmam eruditionis præripuiſſe: fuiſſeq; alterum Ariſtotelem in diſſerendo, & rerum naturalium cognitione; alterum item Platona, ſi divinorum notitiam, & eloquentiam, ſpectes. Hoc profectò nõ eſt malignè laudare. Sed chronicon ejus, quod habemus, fidem adimit, præſertim de tantâ viri facundiâ. Nempe liberale adeò elogium amicitiæ datum, quæ fortaſſe cum Logotheta interceſſit. Vel id tribuemus ſeculi vitio, quo, quantæ eſſent Platonis, & Ariſtotelis virtutes, nemo ſatis capiebat. Interea, quod nulli ait eruditorum ſeculi ſui ſecundum fuiſſe, id cur inficias eam, nihil equidem cauſſæ video.

At circa annum cIↃCCLXXX florebat Georgius Pachymeres, Conſtantinopoli oriundus, ſed Niceæ ortus, atque educatus, in ſacerdotũ numerum cooptatus, etiam protecdici, & dicæophylactus honore auctus. Hic præter eum, quẽ in Dionyſium Areopagitam commentarium habemus, etiam hiſtoriam ſcripſit, quã orditur à temporibus Michaelis Palæologi, ſub quo vixit. Opus hoc, ſed mutilum, adſervatur in bibliotheca Auguſtana: ex quo quædã excerpſit, & Nicephoro Gregoræ ſubjecit, Hier. Wolfius. Partẽ verò illorũ, quæ in Auguſtano codice deſiderabantur, cum Nicephori breviario Græcè nuper edidit Dionyſius Petavius.

Cap. XXX.

Georgius Gemiſtus, deque eius ſtylo iudicium Antimachi. Georgius Phranza. Eius dignitas, & quando hiſtoriam ad finem perduxerit. Laonicus Chalcocondylas.

Supereſt ſeculum decimumquartum, quo capta eſt Conſtantinopolis. Eo fuit Georgius Gemiſtus, philoſophus, & mathematicus, cognomine Pletho, patriâ Conſtantinopolitanus, æqualis Beſſarionis Cardinalis, patriarchæ Niceni, & Michaelis Apoſtolij Byzantini, cujus de parœmiis librum habemus. Inter alia ſcripſit libros duos de geſtis Græcorum poſt pugnam ad Mantineam. Hic verò ita placuit M. Antonio Antimacho, qui eum Latinè vertit, ut diceret, non tantùm eſſe verbis aptum, preſſumque: ſed etiam artificio tanto, tantâ lenitate ac rerum copiâ ferri, ut poſt Herodotum, ac Thucydidem, cùm antiquiſſimis terræ Græciæ ſcriptoribus non immeritò comparari poſſit.

Poſt annum clↃcccclIII, quo effera Turcarum rabies Conſtantinopolin abſtulit Reip. Chriſtianæ, duo præcipuè, qui non multò poſt vixerint, hiſtorici celebrantur. Unus eſt Georgius Phranza Protoveſtiarius, hoc eſt regiarum veſtium cuſtos, ac præfectus. Is, nobilium quorundam Corcyræorũ rogatu, Chronicon ſcripſit de rebus Byzantinis, ac Peloponneſiacis: quas magnam partẽ viderat, pleriſq; etiam præfuerat. Finivit hoc opus anno Chriſti clↃcccclxxvII, ut ipſe in Chronici calce teſtatur.

Alter eſt Laonicus Chalcocondylas Athenienſis. Hic Græcè hiſtoriam Turcicam libris x condidit. Orditur ab Otomanno, Orthogulis filio, qui regnare cœpit circa annum clↃccc. Definit in annum clↃcccclxIII, quo Mahometus II bellum à Venetis & Matthia Ungariæ rege illatum, fortiter repulit. Sed ætatem ad annum uſque clↃccccxc, vel ultrà, perduxit.

Atque hîc finem faciam, tum de iis, quorum tempora in aperto ſunt: tum illis etiam, quorum licet ætas in obſcuro eſſe exiſtimetur, conjecturâ tamen non penitùs abludente à vero aliquid mihi colligere poſſe viſus fui.

FINIS LIBRI SECVNDI.

GERARDI IOANNIS VOSSII
DE
HISTORICIS GRÆCIS
L I B. III.

NOVAM nunc telam ordiar, illos etiam expoſiturus, quorum de ætate nihil in præſentiá occurrit. In his autem, quod in negotio non planè abſimili jam Auguſti ævo Verrius Flaccus, & poſtea complures alij fecerunt, non alium ſervabo ordinem, quàm literarum. Si ad pompam hoc aliquis minùs facere exiſtimabit: equidem non repugnabo, dummodo ſic quoque ſtudiis bene conſuli, mecum fateatur.

Abas ſophiſta, præter artem dicendi, etiam commentarios hiſtoricos edidit: teſte Suida.

Abidenus, qui & Abydinus, de Chaldæorum & Aſſyriorum rebus ſcripſit. Euſebius lib. 1 Chronicorum [a]: Ἀβυδηνὸς περὶ τῆς τῶν Χαλδαίων βασιλείας: & alibi [b] eodem opere legas, Ἐκ τῶν Ἀβυδηνοῦ Ἀσσυριακῶν. Iiſdem verò in locis fragmenta quædam Abideni Euſebius adfert. Quin Scipio Tettus Aſſyriam Abideni hiſtoriam inter eos refert ſcriptores, quorum libri in Italia Mssi adſerventur. Vide & aliquid de Abideno dictum nobis ſuprà lib. 1. cap. IX.

Abroni quoque Athenienſi aliquis fortaſſe hîc locus debetur, quando ad hiſtoriam, ſive antiquitates Græciæ, pertinebant ea, quæ de feſtis & ſacrificiis veterum prodidit. Stephanus: [c] Βατὴ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ὅθεν ἦν Ἄβρων, ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripſit & περὶ παρωνύμων, cujus operis idem meminit in Ἄργος, Ἀθῆναι, & alibi ſæpe. Alius fuit Abron, Phryx, aut Rhodius grammaticus, qui Romæ Rhetorica docuit, ſervis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas.

a Pag. 5 theſauri Tempor. à Scalig. editi.

b Pag. 13 & 41.

c Bate, vicus tribus Ægeidis, unde erat Abro, Calliæ interpres, qui de feſtis, & ſacrificiis, ſcripſit.

Aceſander Cyrenaicam condidit hiſtoriam. Cujus primum citat librum Apollonij interpres in lib. IV. Ἀκέσανδρος ἐν πρώτῳ περὶ Κυρήνης.

Aceſodorus, Ἀκεσόδωρος, Megalopolita, περὶ πόλεων a ſcripſit, teſte Stephano in Μεγάλη πόλις. Niſi Ἀκεστόδωρος legendum: de quo nunc dicam.

a De urbibus.

Aceſtodorus, Ἀκεστόδωρος, citatur à Plutarcho in Themiſtocle, ubi ex eo refert, Xerxen ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe in Megaridis confinio, ſuper colles, quos Cerata appellant. Meminit & etymologici magni ſcriptor in Δωδωναῖος, ubi ait, Ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ, καὶ Ἀκεστοδώρῳ.

Aceſtor, Ἀκέστωρ ἐν τοῖς περὶ Κυρήνης b citatur ab Apollonij ſcholiaſte in lib. II.

b Aceſtor opere de Cyrenarum urbe.

Aceſtorides quatuor ſcripſit libros de quaq; urbe fabularum, τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν. Quibus multa quidem vera retulit, ſed multa etiam fabuloſa adſperſit: & propterea, ut calumniam effugeret, μυθικὰ ipſe inſcripſit: ſimul ut titulo incunditatem operis indicaret. Auctor Photius tmem. CLXXXIX. Proſâ ſcripſiſſe, interque alia quædam tradidiſſe de mirabili ac monſtroſa hominum quorundam formâ in India; teſtis eſt Tzetzes Chil. VII. Hiſtor. CXLIV.

Achilles Statius ſcripſit ἱστορίαν σύμμικτον c, in qua multorum magni nominis virorum meminerat. Teſtis Suidas, qui addit de Etymologia etiam ſcripſiſſe, itē de Sphæra, adhæc de amoribus Clitophontis & Leucippes; quod opus exſtat: uti & ejus manuductio in Arati phænomena, quæ unà cum Hipparcho Bithyno ex bibliotheca Medicæa edita eſt curâ P. Victorij. In octo illis libris de fictis Clitophontis & Leucippes amoribus dictione utitur planè venuſtâ, & omnino qualis eſſe debet λόγος ἐρωτικός d. Tandem fuiſſe Chriſtianum factum; atque ad epiſcopatum etiam perveniſſe, ex Suida diſcimus.

c Hiſtoriam miſcellaneam.

d Amatorius ſermo.

Adæus Mitylenæus de ſtatuariis librum reliquit. Athenæus lib. XIII. Ἀδαῖος ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ ἀγαλματοποιῶν. Eſt idem Ἀδαῖος, qui ἐν τοῖς περὶ διαθέσεως ab eodem citatur lib. XI.

Ἀδέσποτοι ſive incerti atque ἀνώνυμοι longè plurimi à veteribus citantur: de quibus ſeorſim aliquando, σὺν Θεῷ, agemus.

Ægias

Ægias Αἰγίας à Clemente citatur lib. I Στρωμ. ubi ex eo commemorat, quæ de Ilij capti tempore ſcripſerit. Sed, qui Ægeas eſt Clementi, is Euſebio, in præparat. Euangelicâ Clementem exſcribenti, eſt Agis.

Aëthlius, Αἴθλιος a ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων ὅρων Athenæo citatur lib. XIV: ubi tamen vulgò corruptè eſt ὠρίων: ſed veram lectionem vidit Caſaubonus ad eum librum cap. XIX. De Junone Samia quæ Aëthlium ſcripſiſſe ait Clemens in προτρεπ. ea ſine dubio fuere ex prædicto opere. Ac meminit horum quoque librorum Etymologici magni auctor in Νέπωδ: ubi legas, Ἄθλιος ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις.

a Æthlius Samius libro quinto de finibus Samiis.

Agatharcides Samius in ſecundo rerum Perſicarum laudatur Plutarcho in parallelis minoribus cap. II. Eundem Plutarchus junior libro de Fluminibus citat ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς b. Et alibi in quarto περὶ λίθων c. Fortaſſe idem eſt, ac Gnidius: de quo dictum lib. I. cap. XX.

b In rebus Phrygiis.

c De lapidibus.

Agathocles Babylonius Cyzicenorum res ſcripſit. Ex eo opere narrat Athenæus lib. I, ut Cyrus, primus Perſarum rex, Pytharcho Cyziceno, quem impensè amabat, ſeptem donârit civitates: ille autem opibus iis inſoleſcens, patriæ tyrannidem affectârit, exercitu adverſus eam conſcripto: Cyziceni verò fortiter ſe defenderint. Meminit & lib. IX: Ἀγαθοκλῆς d ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου φησὶν οὕτως. Tertium ejus operis citat lib. IX. Sed quem in primo & nono vocat Babylonium, cum hic ἁπλῶς nominare eſt contentus: at lib. XII Cyzicenum appellat. Sic enim ſcribit: Μνημονεύει e δ' αὐτῶν Ἀγαθοκλῆς ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν περὶ τῆς πατρίδος. Perſuadere mihi non poſſum, diverſos eſſe: ſed potiùs cenſeo, ex cognomentis unum fuiſſe patriæ nomen, alterum domicilij: cujus generis exempla multa adduximus ſuperioribus libris. Stephanus in Βέσβικος ſimpliciter nominat: Ἀγαθοκλῆς f ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου. Item Feſtus in Romam: *Agathocles*, inquit, *Cyzicenarum rerum conſcriptor*. Ubi illuſtrem ex eo locum refert de Romæ origine. Eundem verò cenſeo, cujus ὑπομνήματα citat Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV, ubi ex ſeptimo commentariorum ejus quædam adfert de inſula Sacra, & Strongyle. Sed fuit præterea Agathocles Chius, rei ruſticæ ſcriptor, de quo Varro, & Columella: uterque lib. I. de R. R. cap. I. Eſt iſte, de quo Plinius, cum

d Agathocles Babylonius libro primo de Cyzico ſic ait.

e Meminit verò eorum Agathocles Cyzicenus in tertio de patria.

f Agathocles in primo de Cyzico.

cum alibi, tum lib. xxii. cap. xxii, de ſoncho agens, *Agathocles*, inquit, *etiam contra ſanguinem tauri demonſtrans ſuccum eius.* Eſt & Agathocles Atracius, quem de piſcibus ſolutâ oratione ſcripſiſſe, auctor eſt Suidas. Præterea Agathoclem Samium ἐν τῇ Πεσσινουντίων πολιτείᾳ a citat Plutarchus de Flum. Atque idem Agathoclem Mileſium laudat ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν b.

Agathon Samius libros edidit rerum Scythicarum. Plutarchus de Flum. Ἀγάθων c ὁ Σάμιος ἐν β΄ Σκυθικῶν. Idem citat ſecundum περὶ d ποταμῶν. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteaque ab Hercule interfecto, refert Plutarchus in parallelis minoribus cap. xxxviii.

a *In Peſſinuntiorum Rep.*
b *In iis, quæ de fluminibus ſcripſit.*
c *Agathon Samius ſecundo rerum Scythicarum.*
d *De fluviis.*

Agathonymus de Perſiæ rebus ſcripſit. Ἀγαθώνυμος ἐν Περσίδι apud Plutarch. de Flum.

Agathoſthenes in Aſiaticis carminibus citatur à Germanico in Aratea: ubi ex eo refert, Cynoſuram fuiſſe Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito, quin idem opus ſignet Tzetzes Chil. vii Hiſt. cxliv, ubi aliqua de mirandis hominum formis tradidiſſe, teſtatur.

Ageſilaus ſcripſit de rebus Italicis: ex quorum tertio hiſtoriam ſeu fabellam de Fulvio Stello, ejuſque filia Epona, quæ præeſſe Deis poſtea eredita eſt, Plutarchus commemorat in Parallelis minoribus cap. xxix.

Aglaoſthenes, qui corruptè in libris nonnullis Agloſthenes, vel Ægloſthenes, imò & Ædoſthenes vocatur, hiſtoriam rerum Naxicarū conſignavit. Hyginus in poëtico aſtron. ubi de arcto minore loquitur: *Hanc Aglaoſthenes, qui Naxica conſcripſit, ait, Cynoſuram eſſe unam de Iovis nutricibus ex Idæis nymphis.* Idem opus ſignat Germanicus Cæſar in Aratea Phœnomena: *Aglaoſthenes dicit, Iovem in aquilam transfiguratum, Naxiam regionem, ubi nutritus fuerat, petiiſſe, & regnum accepiſſe. Egreſſo verò de Naxo, cùm adverſus Titanas proficeretur, & ſacrificium faceret, aquilam ei in auſpicio apparuiſſe, quam bono omine acceptam tutelæ ſuæ ſubieciſſe.* Quem locum intelligit Lactantius lib. i. cap. xi, ubi ſic ſcribit: *Cæſar quoque in Arato refert, Aglaoſthenem dicere, Iovem, cùm ex inſula Naxo adverſus Titanas proficiſceretur, & ſacrificium faceret in litore, aquilam ei in auſpicium advolâſſe, quam victor bono omine acceptam tutelæ ſuæ ſubiugârit.* Meminit Aglaoſthenis quoque Plinius lib. iv cap. xii. ubi ex eo tradit,

Delum,

Delum aliter dictam Cynthiam. Item Jul. Pollux lib. IX. cap. VI.

Agriopas Ὀλυμπιονικῶν hiſtoriam texuit. Plinius lib. VIII Hiſt. Nat. cap. XXII. *Itaque Agriopas, qui Olympionicas ſcripſit, narrat, Demænetum Parrhaſium* (Demarchum vocat Pauſanias a) *in ſacrificio, quod Arcades Iovi Lyceo humanâ etiam tum hoſtiâ faciebant, immolati pueri exta deguſtâſſe, & in lupum convertiſſe: eundem decimo anno reſtitutum athleticæ, certâſſe in pugilatu, victoremque Olympiâ reverſum.*

a *In Eliacis.*

Agrœtas Ἀγρέτας in decimotertio τῶν Σκυθικῶν citatur ab Apollonij ſcholiaſte in lib. II. idem ἐν γʹ Λιβυκῶν ab eodem celebratur in lib. IV. Meminit & ejus Stephanus in Ἄμπελος.

Alcetas libros ſcripſit de iis, quæ Delphis dicata erant. Athenæus lib. XIII. Ἀλκέτας b ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων.

b *Alcetas in ſecundo de donariis Delphicis.*

Alexander Epheſius, cognomento Lychnus, inter illos, qui Epheſum illuſtrarint, reponitur à Strabone lib. XIV. Verba ejus ſunt: Τῶν δὲ νεωτέρων Ἀλέξανδρος ῥήτωρ, ὁ Λύχνος προσαγορευθεὶς, ὃς καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ συνέγραψεν ἱστορίαν, καὶ ἔπη κατέλιπεν, ἐν οἷς τά τε οὐράνια διατίθεται, καὶ τὰς ἠπείρους γεωγραφεῖ, καθ' ἑκάστην ἐκδοὺς ποίημα. *Ex recentioribus fuit Alexander orator, cognomento Lychnus: is & remp. geſſit, & hiſtoriam conſcripſit, ac verſus reliquit de rerum cœleſtium, ac orbis terreſtris partium deſcriptione, editis de ſingulis earum poëmatis.* Quod hoc loco Strabo dicit, præter hiſtoriam verſus feciſſe, id etiam cognoſcimus ex Euſtathio in Dionyſij περιηγ. verſ. IↃLVIII, ubi verſum hunc de Hercule, æneo lebete in Erythian navigante, adducit: Χαλκείῳ c δὲ λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον. Item ex Stephano, qui in Λάπηθος verſum unum refert, & alios duos in Ταπροβάνη. Quod verò orbis terreſtris partes deſcripſiſſe dicit Strabo, id ex eodem Stephano confirmatur, qui ejus Aſiam, ac Libyam citat in Χαονία. Denique ex opere de rebus cœleſtibus, eidem Straboni laudato, abſque dubio ſunt verſus de harmonia cœleſti, quos Heraclides Ponticus adfert libello de allegoriis Homericis. Quod argumentum in hiſtoria ſua tractârit, id non dicit Strabo; nec alibi legiſſe memini; niſi idem eſt, qui de philoſophis, & ſucceſſione eorum, opus hiſtoricum condidit. Meminit Laertius in Socrate, Euclide, Pyrrhone, ac Pythagora,

c *Æreo verò lebete magnū tranſnavit pontum.*

Hh ubi

a Alexander in ſucceſſione philoſophorum.

ubi legas, Ἀλέξανδρος ᵃ ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς. Sed fortaſſe ille eſt Alexander polyhiſtor: de quo diximus libro I. cap. XXII.

Alexarchum in tertio Italicorum citat Plutarchus in Parallelis cap. VII. Geſnerus in bibliotheca iſtic legiſſe videtur *Alexander.* Nam Alexandrum polyhiſtorem de rebus Italicis ſcripſiſſe ait, atque ejuſce rei auctorem laudat Plutarchum in dicto libello. Sed fallitur. Servius in III Æn. Alexarchum, hiſtoricum Græcum (ſic vocat) teſtem laudat de Epiri, & Campaniæ nomine. Ea quin ex Alexarchi Italicis ſint, dubium non eſt.

b Alexis in tertio de finibus Samiorum.
c Alexis Samius in ſecundo finibus Samiacis.
d Alexon Myndius in nono fabuloſorum.

Alexis Samius conſcripſit libros de finibus Samiorum. Athenæus lib. XII. Ἄλεξις ᵇ ἐν τρίτῳ Σαμίων ὅρων. Et lib. XIII. Ἄλεξις ᶜ ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ ὅρων Σαμιακῶν: ubi eo libro retuliſſe dicitur, meretrices, quæ Periclem ſecutæ erant, cùm Samum obſideret, tantopere, proſtituendo ſe, ditatas fuiſſe, ut ædem Veneris, quæ in Samo erat, exſtruxerint.

Alexon Myndius fecit libros narrationum fabuloſarum. Diogenes Laertius in Thalete, Ἄλεξων ᵈ ὁ Μύνδιος ἐν ἐννάτῳ μυθικῶν. At alius, puto, eſt Alexander Myndius, cujus Plutarchus meminit in Marij vita.

Ambryon Theocriti Chij vitam ſcripſit, ut Laertius in Ariſtotelis vita auctor eſt: ubi ex eo refert maledicum hoc Theocriti ejuſce epigramma in naturæ promum condum Ariſtotelem:

> Ἑρμείου εὐνούχου, ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου
> Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.

Cujus ſententiam, licet duriuſculè, ſic expreſſeris:

> *Hermiæ eunuchi, & ſervi monumentum Eubuli*
> *Mentis inanis inane exſtruxit Ariſtoteles.*

Amometus de Attacorum gente ſcripſit. Plinius lib. VI cap. XVII: *Et gens hominum Attacorum; apricis ab omni noxio afflatu ſecluſa collibus, eâdem, quâ Hyperborei, degunt temperie. De iis privatim condidit volumen Amometus: ſicut Hecatæus de Hyperboreis.* Antigonus quoque Caryſtius Hiſtor. Mirab. cap. CLXIV. refert ex eo, ſiquis fonti Iſidis cotylam vini infundat, fieri potum bene temperatum. Vocat autem Ἀμώμητον ᵉ τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην.

e Amometum, qui navigationem à Memphi ad fontem Iſidis expertus eſt.

Amphi-

Amphicrates librum reliquit de viris illuſtribus: uti Laertius indicat in Ariſtippo, & Athenæus lib. XIII.

Anaxilai meminit Dionyſius initio antiquitatum Romanarum: ubi eum dicit procœmium hiſtoriæ ſuæ à vituperatione aliorum orſum eſſe, idemque factum eſſe à Theopompo: quorum neutrum ait ſe imitari velle. Neque, ut puto, alius eſt Anaxilaus, ex quo Myſonem fuiſſe Arcadem, Laertius a refert. At alius eſt Anaxilaus comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus. Ἀναξίλας dicitur Etymologo in φιλοδικαστεύομαι. Alius item eſt Anaxilaus medicus, quem Plinius laudat in Hiſt. Nat. lib. XIX cap. I. lib. XXV cap. XIII, & lib. XXX cap. VIII.

a *In Myſone.*

Andriſcus Ναξιακῶν b libros ſcripſit, quorum primum citat Parthenius cap. IX. ſecundum item cap. XIX. Atque ex eodem opere eſt, quod Athenæus refert in primo: Νάξιοι δὲ, ὡς Ἀνδρίσκος, ἔτι δ᾽ Ἀγαθένης ἱστοροῦσι, Μειλίχιον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παράδοσιν. διὸ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ παρὰ τοῖς Ναξίοις, τὸ μὲν τοῦ Βακχέως Διονύσου καλουμένου, εἶναι ἀμπέλινον· τὸ δὲ τοῦ Μειλιχίου, σύκινον· τὰ γὰρ σῦκα μείλιχα καλεῖσθαι. *Naxij verò, ut Andriſcus, & Agaſthenes referunt, Bacchum appellant Meilichion, quòd dederit hominibus ficum: atque iccirco & apud Naxios facies Dei Bacchi, quem Dionyſon vocant, eſt è ligno vitis: illius autem, quē Meilichion nominant, eſt è ficu: ficus enim Naxij* μείλιχα *appellant.*

b *De rebus Naxiacis.*

Andrœtas Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Προποντίδος c citatur ab interprete Apollonij in lib. II.

c *Andrœtas Tenedius in Propontidis periplo.*

Andron Alexandrinus χρονικὰ condidit: quod Athenæus nos docet lib. IV. Alius ab eo eſt Andron Epheſius, Laertio memoratus in Pherecyde, & ſcholiaſtæ Pindari in Iſthm. od. II. ex quo diſcimus, de ſeptem ſapientibus Græciæ ſcripſiſſe. Ab hoc quoq; Τρίπους ſcriptus fuit, ut optimè oſtendit Meurſius commentario in Apollonium. Ejus operis meminere Laertius in Thalete, Clemens lib. I Στρωματ. Suidas, & Michael Apoſtolius, uterque in Σαμίων ὁ δῆμος. Alius quoque eſt Andron Halicarnaſſenſis, qui laudatur Plutarcho in Theſeo, Iſaacio Tzetzæ ad Lycophronem, ſcholiaſtæ Æſchyli ad Perſas. Ac illa, quæ ex eo ſcriptores hi referunt, ſatis veriſimilem faciunt conjecturam doctiſſimi Meurſij, exiſtimantis iſta citari ex Androne ἐν τῇ ἐπιτομῇ περὶ συγγενειῶν d, quam memorat

d *In epitome cognationum.*

Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. Octavum ejus operis laudat Harpocratio in Φορβάντειον. Denique præter iſtos eſt & Andron Teius, cujus περίπλους citatur à ſcholiaſte Apollonij lib. II. Ac veriſimile eſt, eundem eſſe, cujus librum Περὶ Πόντου a idem celebrat in ſcholiis ad eundem librum. Apollonius in hiſtoria commentitia cap. VIII citat Andronis opus Περὶ b θυσιῶν, πρὸς Φίλιππον. Sed cujus Andronis hoc fuerit, nec addit, nec conjecturâ aſſequi facile eſt.

a De Ponto.

b De ſacrificiis, ad Philippum.

Andronicus Alypius Syriæ regum, atque aliarum gentium, ut B. Hieronymus auctor eſt, hiſtorias ſcripſit.

Androtion Atticam hiſtoriam edidit: teſte Pauſania in Eliacis, & Phocicis, & Marcellino in vita Thucydidis. Ejus operis liber tertius citatur à Stephano in Ἁλικαρνασσός: quartus in Ἀργυρεῖα, quinctus ab Harpocratione in Ἀγυιᾶς, ſextus ab Stephano in Γερήνιος. Puto autem idem opus ab Hephæſtione, & Stephano ſignari, quando ille ſecundum Androtionis citat in Ἀποδέκται: hic octavum adducit in Ἀκόντιον. Meminere etiam Androtionis Plutarchus in Solone, Ælianus lib. VIII Var. Lect. cap. X. Clemens lib. VI Στρωμ. Suidas in Συγγενεῖς, Pindari ſcholiaſtes in Iſthm. od. VII, Etymologici magni auctor in Βεσαῖος, & Συγγενεῖς. Etiam Androtion, ſive idem, ſive alius, de agricultura ſcripſit: quem Plinius memorat in Hiſtor. Natur. & ante eum Varro, ac Columella, uterque initio libri primi de R. R. ubi eum reponunt inter eos rei ruſticæ ſcriptores, quorum patriam non acceperint.

Anticlides, Ἀντικλείδης ἐν Δηλιακοῖς c ſemel iterumque in ſecundo Δηλιακῶν citatur à ſcholiaſte Apollonij in lib. I. Ejuſdem liber περὶ νόστων d memoratur Athenæo lib. XI, & alibi, item Clementi Alexandr. ἐν Προτρεπτ. Eundem ἐν ἐξηγητικῷ laudat Athenæus in XI. Meminit & Anticlidæ Plutarchus in Alexandro: item libro de Iſide & Oſiride, ubi ait, Iſidem ab eo Promethei filiam, Liberi uxorem ſtatui. Et Plinius lib. VII Hiſt. Nat. cap. LVI, ubi de literarum inventione agens, *Anticlides*, inquit, *in Ægypto inveniſſe quendam nomine Menona tradit, XV annis ante Phoroneum, antiquiſſimum Græciæ regem: idque monumentis approbare conatur.*

c De rebus Deliacis.

d De reditibus ſive reverſionibus.

Antidamus Heracleopolites ſcripſit, præter Moralia, hiſtoriam Alexandri Magni. Utriuſque operis interpretem advocat

Fulgentius

Fulgentius Planciades in expoſitione ſermonis antiqui ad Chalcidium. Nec eſt, quòd miretur quiſquam, judicare me, interpretem potiùs Antidami, quàm ipſum Antidamum, citari. Nam is mos eſt Fulgentij. Sic in *Veſpillones*, cùm Antidamum hunc nominâſſet, mox adducit quædam ex interprete Mnaſeæ Εὐρωπιακῶν: Mnaſeam enim Εὐρωπιακὰ ſua Græcè ſcripſiſſe, ſatis notum eſt ex iis, quæ diximus lib. 1. cap. XXI. Ubi & περὶ Ἀσίας a egiſſe, oſtendimus. Sanè eum ἐν b πρώτῳ περὶ Ἀσίας citat etiam Apollonij interpres in lib. 1. Græci quoque ſunt, Steſimbrotus Thaſius, Diophantus Lacedæmonius, & alij, ab eodem Fulgentio laudati.

Antigenes à Plutarcho in Alexandro commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cùm Orexartem fluvium trajeciſſet. Geſnerus cenſet, cognomentum habuiſſe Iſtri. Nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubiiciatur. Iſter ille hiſtoriam fecit rerum Atticarum, item Argolicarum, aliaque, ut ex Athenæo conſtat. Sed omnino Iſter ab Antigene diverſus eſt.

Antileo περὶ χρόνων c libros confecit: quorum ſecundum citat Laertius initio vitæ Platonis. Meminit & Antileonis Julius Pollux in Onomaſtico lib. II. cap. IV.

Antilogus, Ἀντίλογος, inter hiſtoricos recenſetur à Dionyſio Hal. lib. περὶ συνθέσεως ὀνομάτ. Sed viri docti legere jubent Ἀντίοχον. Quod ſi rectum eſt, planè veriſimile ſit ſignari Antiochum Syracuſanum, de quo dicimus alibi. Sed ego Ἀντίλοχον reiicere non auſim, propter locum illum Clementis lib. 1 Στρωματ. Ἀντίλοχος d δὲ ἦν ὁ τὺς ἴσωρας πραγματευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτήν. Unde diſcimus, ſcripſiſſe doctorum chronologiam. Videtur autem idem ſignari à Theodoreto Therapeutices lib. VIII, qui eſt de martyribus; ſi recta eſt vulgaris lectio, quæ habet: Καὶ e γὰρ Ἀθήνησιν, ὡς Ἀντίλοχος ἐν τῇ ἐννάτῃ γέγραφεν ἱστορίᾳ, ἄνω γε ἐν τῇ ἀκροπόλει, Κέκροπός ἐστι τάφος παρὰ τὴν Πολιοῦχον αὐτήν. Sanè ita eſt in vetuſtioribus codicibus, Auguſtano, & Palatino, ubi in recentioribus eſt Ἀντίοχος: ut Sylburgius teſtatur. Recentioribus tamen libris favet Clemens in προτρεπτ. En verba: Ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσσῃ, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρισίου· Ἀθήνησι δὲ ἐν ἀκροπόλει, Κέκροπος, ὥς φησιν Ἀντίοχος ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν ἱστοριῶν.

a *De Aſia.*
b *Lib. 1. de Aſia.*
c *De temporibus.*
d *Antilochus verò, qui de viris doctis ſcripſit, ab ætate Pythagoræ uſque ad Epicuri mortem.*
e *Athenis enim, ſicut Antilochus in nono hiſtoriæ ſuæ libro teſtatur, ſepulcrum Cecropis in ipſa arce poſitum eſt, juxta Minervam, civitatis cuſtodem.*

ἱϛοριῶν. Et ex eo Arnobius lib. VI: *In hiſtoriarum Antiochus nono, Athenis in Minervio memorat Cecropem eſſe mandatum terra.*

Antimachorum quinque, quos commemorat Suidas, unus hiſtoricus fuiſſe ab eodem dicitur.

Antipater libros de Rhodo fecit, quorum tertium Stephanus nominat in Ἀγμαρία. Cognomen ſcriptoris omittit: ut quoque facit Stobæus, qui Antipatri de nuptiis fragmentum adfert. Item Apollonij ſcholiaſtes a, qui meminit operis Antipatri περὶ b ζώων. Ex quo eſſe cenſeo, quæ de elephantis duobus Antiochi regis, in uſu bellico celebribus, ab Antipatro prodita eſſe, Plinius teſtatur lib. VIII Hiſt. Nat. cap. V. Varij autem fuere Antipatri, poëtæ quidam, aliqui philoſophi, alij item hiſtorici. De Antipatro Macedone, Alexandri M. ſucceſſore, qui de rebus ſcripſit Perdiccæ apud Illyres geſtis, alibi c nobis dictum è Suida: qui & epiſtolarum ejus mentionem facit. Ut Cicero quoq; facit lib. II de Officiis: *Exſtant*, inquit, *epiſtolæ, & Philippi ad Alexandrum, & Antipatri ad Caſſandrum, & Antigoni ad Philippum, trium prudentiſſimorum.* Ac Plutarchus etiam in Coriolani vita meminit epiſtolæ ejus, quâ Ariſtotelis mortem perſcripſit. Præter eum eſt Antipater Sidonius, Ciceroni etiam lib. III de Oratore memoratus: item Fabio lib. X. cap. VII. Uterque verò ait, cum extemporali facundiâ in carmine valuiſſe. Epigrammata illius undeviginti habemus in Ἀνθολογίᾳ, & aliud in laudẽ Sapphûs, quo decimam eam vocat Muſam: atque aliud in Homerum, quod eſt apud Plutarchum in vita Homeri. Eſt præterea Antipater Tarſenſis, Stoicus, Straboni laudatus lib. XIV, cujus περὶ δεισιδαιμονίας d librum citat Athenæus lib. VIII, & alterum, ut videtur, περὶ ὀργῆς e: quem Antipatro tribuit idem lib. XIV. Eſt item Antipater Theſſalonicenſis, cujus hexaſtichon habes apud Stobæum ſerm. XXXVII, qui eſt de temperantia. Ejuſdem ſexdecim in Ἀνθολογίᾳ epigrammata ſuperſunt. Adhæc eſt Antipater Tyrius, philoſophus, Catonis Uticenſis, Plutarcho teſte, familiaris: de quo ita Tullius in ſecundo de Officiis: *In his autem utilitatum præceptis Antipater Tyrius, Stoicus, qui Athenis nuper eſt mortuus, duo præcepta cenſet eſſe à Panætio prætermiſſa, valetudinis curationem, & pecuniæ.* Antiochi Stoici meminit idem

a *In lib. 2.*
b *De animalibus.*
c *Lib 5. cap. 10.*
d *De ſuperſtitione.*
e *De ira.*

idem lib. I. de Divinat. & lib. IV Acad. Quæſt. & Laertius in Zenone. Sed diſpiciendum, utrùm de Tarſenſi, an Tyrio, ſermo ſit. Uterque enim Stoicus fuit. Saltem is, quem Cicero libro primo de divinatione ait diſcipulum fuiſſe Diogenis Babylonij, præceptorem verò Panætij: omnino eſt Tarſenſis, cum Panætij doctor non potuerit ætatem producere uſque ad tempora Ciceronis; quod de Tyrio refert Tullius, ut vidimus. De Lucio Cælio Antipatro in Latinis hiſtoricis dicemus.

Antiphanes ab Athenæo lib. XIII inter eos, refertur, qui de Atticis meretricibus ſcripſere. Ac eodem libro ſæpius citatur ἐν τῷ περὶ [a] ἑταιρῶν α. Meminit & ejus operis Harpocration in Ἀντίκυρ. Antiphanes de rebus inventis laudatur à Clemente Alexandrino lib. I Στρωματ.

a *De ſcortis.*

Antiſthenes, peripateticus philoſophus, citatur à Phlegonte Tralliano Mirabil. cap. III. Ἱστορεῖ [b] δὲ καὶ Ἀντισθένης Περιπατητικός. Ac deinceps ex eo mira refert de Buplago Syro, & Publio, duce Romano: quæ contigiſſe ait, poſt pugnam cum Antiocho apud Thermopylas. Non hic eſſe poteſt ille Antiſthenes, cujus vitam ſcripſit Laertius: quia is Cynicus fuit, neque hiſtoricum ejus quicquam Laertius recenſet. Sed, juxta eundem Laertium, Γεγόνασι [c] καὶ ἄλλοι Ἀντισθένεις τρεῖς· Ἡρακλείτειος, εἷς· ἕτερος, Ἐφέσιος· καὶ Ῥόδιός τις, ἱστορικός. Fortaſſe autem & alij fuerunt: & ut hoc non ſit, quid Epheſius ſcripſerit, non magis hinc liquet, quàm de Heraclitèo: niſi quòd eum philoſophicum potiùs ſuæ ſectæ argumentum tractâſſe, credibile eſt. Quare difficile eſt videre, quem ſignet Phlego. Sed ſi conjecturæ indulgere licet, cùm tertius ille, patriâ Rhodius, dicatur hiſtoricus fuiſſe: non video, unde potiùs, quàm ex illo, Phlegontem eam hauſiſſe hiſtoriam putemus. Eadem de cauſsâ illi tribuerim τὰς [d] τῶν φιλοσόφων διαδοχάς: quas Antiſthenem conſignâſſe, auctor eſt idem Laertius in Thalete, Ariſtippo, Menedemo, & alibi. Satis quidem hæc de philoſophis hiſtoria conveniebat, tum homini philoſopho, ut vocat Phlego; tum hiſtorico etiam, ut Laertius nominat. Denique, ob Laertij locum illum, veriſimile ſit, eundem ſignari à Plinio lib. XXXVI Hiſt. Nat. cap. XII: ubi inter duodecim iſtos, qui de pyramidibus Ægyptiis ſcripſerint, Antiſthenem nono recenſet loco. Etiam à Plutarcho

b *Refert verò Antiſthenes Peripateticus.*

c *Fuere & alij Antiſthenes tres, unus Heracliteus, alter Epheſius, & Rhodius quiſpiam hiſtoricus.*

d *Succeſſiones philoſophorũ.*

tarcho lib. de Flum. citatur Ἀντισθένης a ἐν γ´ Μελεαγρίδος. Hunc ſiquis Epheſium illum putet, non quidem repugno: ſed quid pro ea ſententia certi adferri poſſit, planè non video.

a Antiſthenes in tertio Meleagridos.

Antoninus Liberalis innotuit Metamorphoſeôn collectaneis. Sed narrationes iſtæ, ut philologo utiles, ita hiſtoricum nihil juvant, niſi quà hiſtoria ſubeſt; ut ferè in fabulis ſolet. Putabat vir magnus *b*, hunc eſſe illum Liberalem, de quo Suetonium libro de claris rhetoribus, egiſſe, ex indice reſiduo liquet: item de quo Hieronymus in Chronico Euſebiano ad ann. cIↃcIↃLXIV ait, *M. Antonius Liberalis, Latinus Rhetor, graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.* Hoc ſi eſt, Claudij Imper. ac fortean etiam Neronis tempore vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, eſſe alterius Liberalis Μεταμορφώσεις iſtas. Movet me, quòd hic Antoninus; ille Antonius dictus: hic Græcè ſcripſerit, neque niſi Græcos citet ſcriptores; ille Latinus fuiſſe rhetor diſertim ab Hieronymo dicatur.

b Notis ad Sueton. de claris rhetor.

Apellas Cyrenæus, Ἀπελλᾶς ὁ Κυρηναῖος, geographus memoratus in epitome Artemidori Epheſij. Fortè eſt idem, qui de rebus Delphicis commentarium edidit. Hujus meminit Clemens Alexand. ἐν στρωματ. Ἀπελλᾶς c δ᾽ ἐν τοῖς Δελφικοῖς δύο φησὶ γεγονέναι τὰ Παλλάδια. Videndum, an non idem ſit, qui Athenæo Apollas vocatur. Mihi quidem ſic videtur: quia & is de Urbibus ſcripſit: & proclivis in una litera lapſus fuit.

c Apellas in Delphicis duo, ait fuiſſe Palladia.

Aphrodiſius, ſive Euphemius, Ἀφροδίσιος, ἤτοι Εὐφήμιος, ἐν d τῷ περὶ πατρίδος citatur à Stephano in Ἀφόρμιον.

d Libro de patria.

Apollas volumen de civitatibus Peloponneſi reliquit. Athenæus lib. IX. Ἀπολλᾶς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. ubi ex eo refert, γογγυλίδας e à Lacedæmoniis vocari γαστέρας f. Judicio meo, idem eſt ac Apellas Cyrenæus: ut antè dixi.

e Rapa.
f q. d. ventres.

Apollodorus Artemita de rebus Parthicis ſcripſit: ut Strabo indicat lib. II. Meminit & initio lib. XV, ubi in Parthicis retuliſſe dicit, ut à Syriacis regibus, qui ſucceſſere Seleuco Nicatori, abalienata fuerit Bactriana. Libro quoque XI apud eum legas, Ἀπολλόδωρος g ὁ τὰ Παρθικὰ συγγράψας.

g Apollodorus, qui res Parthicas conſcripſit.

Apollodorus etiam neſcio quis de rebus Caricis commentatus eſt. Stephanus in Ἀρχόννησος advocat Καρικῶν librum VII, ac XVI in Λαγινία. Idem Apollodori ſecundum de Alexandria

citat

citat in Ὀρβίτῳ. Adhæc πειηγήσεως ſecundum in Ἄβυλλει, & Αἴγιλα: quod idem eſſe opus arbitror ac libros περὶ γῆς, quorum ſecundum idem adducit in Γαυγάμηλα. Scio eſſe, qui Artemidorum legere malint, quia Artemidorus Epheſius terrarum ſitum deſcripſit. Sed ſyllabarum ductus nimis diſconveniunt, ut omnino audacior ea ſit conjectura. Etiam apud Apollonij ſcholiaſtem in librum II citari video Apollodorum ἐν α πρώτῳ περὶ Ποντικῶν. Cuiates autem Apollodori hi ſint, non magis dixerim, quàm quis ſit Apollodorus ille, quem ἐν Ῥυτίνῳ citat Plutarchus in Quæſtionibus Græcis; ubi ex eo narrat, ut Dinon, Tarentinorum Dux, cùm præco, poſt ſententiam ab eo, & aliis, dictam, pronunciâſſet, *Hæc ſententia ſuffragia habet numero plura*: ille liberè ſubjecerit continuò, *At hæc ſententia ſuffragia habet meliora*. Singulos verò ex Apollodoris iſtis patriâ ſuâ diſtinguere eo arduum, vel potius ἀδύνατον [b] eſt, quia uſque adeò multi hujus nominis ſcriptores fuerunt. Ut Apollodorus Adramyttenus, de quo Strabo lib. XI: Apollonius Μῦς, de quo idem lib. XIV: Apollonius Lemnius, rei ruſticæ ſcriptor, de quo Varro lib. I R. R. cap. I: Apollonius Nicænus, de quo Stephanus in Νίκαια, atque alij multò plurimi.

[a] *In primo Ponticorum.*

[b] *Impoſſibile.*

Apollonides Nicænus, Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ſcripſit ὑπόμνημα [c] περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. Meminit Ammonius libello de ſimilibus & differentibus vocibus, in Ὄφλειν. Etiam Apollonidæ Nicæni περὶ παροιμιῶν [d] librum citat Stephanus in Τίειον. At ἁπλῶς Apollonides ἐν [e] τῷ περίπλῳ τῆς Εὐρώπης ſemel iterumque citatur à ſcholiaſte Apollonij in lib. IV, utrobique ob locorum hiſtoriam. Etiam Apollonidem laudat Strabo lib. VII, item Plinius lib. VII Hiſt. Nat. cap. II, ubi ex eo commemorat, eſſe feminas in Schythia, quarum oculis binæ inſint pupillæ. Aliquot etiam ſenarios Apollonidis adducit Stobæus in laude nuptiarum: legas quoque epigrammata illius XIV in primo Ἀνθολογίας libro, & novem alia in libris ſequentibus. Non dubito autem, quin, ſi non omnia, pleraque ſaltem ſint Apollonidis illius Nicæni, de quo diximus. Sed fuit præterea Apollonides Horapius, qui de Semenuthi ſcripſit: item de diis, & heroibus Ægyptiorum, & hiſtorias Ægyptiacas. Theophilus Alexandrinus lib. II:

[c] *Commentarium de malè obita legatione à Demoſthene.*

[d] *De adagiis.*

[e] *In Europa periplo.*

ὡς μέμνηται Ἀπολλωνίδης, ὁ καὶ Ὡράπιος ἐπικληθεὶς, ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενουθὶ, καὶ ταῖς λοιπαῖς κατ' αὐτὸν ἱστορίαις, περί τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς, καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν, καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ματαιοπονίας. *Vt meminit Apollonides, cognomento Horapius, in libro, cui titulus eſt Semenuthi. Præterea & in reliquis, quas ſcribit, hiſtoriis, mentionem facit ſuperſtitionis circa cultum divinum Ægyptiorum, deque eorum regibus, & vano eorum labore in operibus ſuis.* Ita enim poſtrema verba, quæ planè non cepit Conradus Clauſerus, interpretari oportet. Reſpicit enim Theophilus imprimis pyramides: circa quæ regum Ægyptiorum, ut Plinij verbo utar, *multa vanitas.* Quod & Græcum ματαιοπονία a dicit. Nempe, ut idem Plinius ait, *erant pyramides regum pecunia otioſa ac ſtulta oſtentatio.* Vide eum lib. XXXVI. cap. XII.

a *Vanus labor.*

Apollothemis hiſtoriam fecit: quantum colligere poſſum ex iis, quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus in Lycurgi vita.

Archelaus hujus quoque loci erit, ſi, ut veteres Harpocrationis codices habent, res Euboicas prodidit: ac præterea ab eo diverſus eſt, qui terras deſcripſit ab Alexandro peragratas. Diximus de hoc aliquid lib. I. cap. X. Sed non abs re erit, ſi nunc paullò pleniùs de Archelais agamus. Plures enim ejus nominis fuerunt. Nobiliſſimus omnium eſt Archelaus phyſicus, Anaxagoræ diſcipulus, Socratis magiſter: quem Athenienſem Clemens vocat ἐν Προτρεπτ. Alij Mileſium cenſent, ut ex Laertio cognoſcimus. Præter hunc tres alij celebrantur, eodem Laertio teſte. Primus erat χωρογράφος b. Hic omnem terram deſcripſit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ ac ſingularis naturæ ſunt, verſu conſignavit. Tertius, orator, de arte ſuâ volumen reliquit. Secundus iſtorum Laertio dicitur, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας c. Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo extremo lib. IX. cum ait, Παρὰ δ' Ἀρχελάῳ τῷ Χερρονησίτῃ ἐν τοῖς Ἰδιοφύεσιν. Sed qui hoc loco eſt Cherſoneſiotes, is Ægyptius vocatur Antigono Caryſtio: qui eum παραδόξων e καὶ θαυμασίων epigrammata ad Ptolomæum ſcripſiſſe, auctor eſt. Vide eum Hiſt. Mirabil. cap. XXIII, & XCVI. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo, ſcorpios; ex equis, veſpas; ex ſpinæ medulla,

b *Regionum deſcriptor.*
c *Qui carmẽ fecit de propria cuiuſque rei natura.*
d *Iuxta Archelaum Cherroneſiotã in opere de proprietate naturæ.*
e *Inopinatorum, & admirabilium.*

medulla, in nonnullis cadaveribus, parvos enaſci ſerpentes. Cùm autem hæc ad animalium hiſtoriam pertineant: planè cenſeo eſſe Archelaum eundem, quem de animalibus ſcripſiſſe, & quâ re unumquodque eórum curetur, Artemidorus dicit lib. IV Oneirocriticôn cap. XXIV. quod inſcribitur περὶ συλλαγῶν a. Idem confirmat locus Plinij lib. VIII cap. L. *Auribus capras ſpirare, non naribus, nec unquam febri carere, Archelaus auctor eſt.* Et cap. LV. *Archelaus auctor eſt, quot ſint corporis caverna ad excrementa lepori, totidem annos eſſe ætatis.* Et lib. XXVIII. cap. IV. *Sanguine ipſius hominis, ex quacunque parte emiſſo, efficaciſſimè anginam illini, tradunt Orpheus, & Archelaus: item ora comitiali morbo lapſorum: exurgere enim protinus.* Et alia apud eundem. Iſtius, quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem. Sic enim loquitur lib. II de R. R. cap. III. *De quibus admirandum illud,* (reſpicit ad titulum θαυμασίων b καὶ παραδόξων) *quod etiam Archelaus ſcribit, capras, non, ut reliqua animalia, naribus; ſed auribus, ſpiritum ducere ſolere.* Non alium autem Archelaum ab eo ſignari, quàm illum Antigono memoratum, liquet ex libro III. de R. R. cap. XVI. ubi idem ait, *Primùm apes naſcuntur, partim ex apibus; partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait, eas eſſe* βοὸς c φθινομένης πεποιημένα τέκνα. *Idem,* Ἵππων d μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι. Hæc Varro. Plutarchus libro de Fluminibus citat Archelaum in decimotertio περὶ ποταμῶν e, item primo de lapidibus. Prius opus ut τῶν χωρογραφῶν eſſe putem, ſuadet argumentum. Sed tamen nec abſurdè credatur, Archelaum, qui τὰ παράδοξα conſignavit, res admirabiles, & animalium, & fluviorum, & lapidum, tradidiſſe.

a *De medicamentorum compoſitionibus.*

b *Admirabilium, & inopinatorum.*

c *Proles putrefacto de bove nata.*

d *Veſpa creatur equo, ſoboles apis eſt juvenci.*

e *De fluminibus.*

Archemachus conſcripſit Euboicarum rerum libros, ut cognoſcimus ex Athenæo, & Clemente Alexandr. quorum ille in VI, hic in I Στρωμ. cum laudat ἐν f τρίτῃ Εὐβοϊκῶν. At in τετάρτῃ g Εὐβοϊκῶν citat Harpocration in Ἀλόννησος, ut quidem ibi corrigit Mauſſacus. Nã in Aldina antè legebatur, Ἀρχέλαος ἐν τετάρτῳ τῶν Εὐβοϊκῶν. Etiam, ſeu idem, ſeu alius Archemachus, librum edidit, quo referebat, ut multis aliud eſſet nomen impoſitum, ac priùs habuiſſent. Hoc diſco ex Apollonij ſcholiaſte in lib. IV, ubi citatur Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς μετωνυμίαις h. Nec enim dubito, quin ejuſdem argumenti

f *In tertio rerum Euboicarum.*

g *In quarto Euboicorum.*

h *Quaſi dicas, de transnominatione multorum.*

fuerit liber, ac ille Leandri Nicanoris Cyrenæi, quem *μυθοποιίας* inſcripſerat. Ex hoc Archemachi opere fuiſſe autumo, quod Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride docuit, Serapidem non alium eſſe, quàm Plutonem: nec Iſidem, quàm Proſerpinam: quod ab Archemacho Eubœenſi proditum ait. Itaque ex hoc Plutarchi loco etiam Archemachi patriam diſcimus. Ut Euboica ejus nihil aliud fuerint, quàm libri *περὶ πατρίδος* [a].

a *De patria.*

Archeſtratus, præter *γαστρονομίαν* [b], cujus Athenæus lib. III. ſæpius meminit, etiam librum edidit *περὶ αὐλητῶν* [c], cujus apud eundem mentio fit lib. XIV.

b *Leges ventri ferendas.*
c *De tibicinibus.*

Archinus Ἀρχῖνος ἐν Θεσσαλικοῖς [d] adducitur interpreti Pindari in Pyth. od. III.

d *De rebus Theſſalicis.*

Architimus inclaruit opere de rebus Arcadicis: ex quibus, unde Eleutheræ, Bæotiæ oppidum inter Megaram & Thebas, nomen acceperint, Plutarchus refert in Quæſtionibus Græcis.

Aretates Cnidius ſcripſit Macedonica, ex quorum tertio hiſtoriam de Ariobarzane, Alexandro Darium patrem prodere volente, & interfecto eapropter à patre, refert Plutarchus in parallelis minoribus cap. XI. Reliquit idem librum de inſulis: unde hiſtoriam de Telamone, & Peribœa, exſcripſit Plutarchus, ejuſdem libri cap. XXVII. Condidit & opus de rebus Phrygiis, ut arbitror. Sed pro eo apud Plutarchum libro de Flum. ſcribitur, Ἀρετάζης ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς. Mauſſacus contrà cenſet, ex ſcriptore de Fluminibus utrumque Plutarchi Chæronenſis locum corrigi debere. Haut magnopere repugno. Sed neque video, cur veriſimilius ſit, in pluribus, quàm uno in loco; verum hujus viri nomen corruptum eſſe.

Ariſtides Mileſius celebratur à Plutarcho in parallelis minoribus cap. IV. XII. XVIII. & XL. Scripſit libros rerum Italicarum, teſte eodem cap. XI. XV. XVI. XVII. & XXXVI. Primum ejus operis citat idem cap. XXX. Tertium verò capite III. XIX. XXII. XXIV. XXXI. Quartum capite XXXIX. Undevigeſimum cap. XXXV. Quadrageſimum cap. V. Nec dubito, quin idem ſit Ariſtides, qui Perſica ſcripſit: quorum ex primo quædam narrat idem cap. IV. Fortaſſe & idem eſt Ariſtides, quem ἐν τῷ [e] περὶ Κνίδου συγγράμματι advocat Pindari ſcholiaſtes in od. III Pyth. Alioqui non ignoro, fuiſſe & Ariſtidem Samium,

e *Commentario de Cnido.*

cujus

cujus Varro in Hebdomadibus, ſive opere de Imaginibus, & ex eo Gellius meminit lib. XI. cap. IX. Vt nihil dicam de Ariſtide, Adrianenſi ſophiſta, cujus orationes exſtant. Mileſij Ariſtidæ fuiſſe etiam cenſeo Ariſtidæ Mileſiaca: ſed opus hoc non erat de Mileſiorum rebus geſtis, quomodo Mileſiaca Hegeſippus, & nonnulli alij ſcripſerunt: ſed narratiunculas continebat multæ laſciviæ: quo pacto Appuleius initio Metamorphoſios pollicetur, ſcripturum ſe fabulas ſermone Mileſio. Hoc oſtendit Plutarchus in Craſſo: ubi Mileſiaca Ariſtidæ vocat ἀκόλαστα βιβλία [a], pluraque in hanc ſententiam refert. Ac Ovidius quoque ſecundo Triſtium idem oſtendit, cum ait, [a] *Laſcivos libros.*

Iunxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum.

Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Librum ſextum Ariſtidæ Mileſiacorum citat Harpocration in Δερμισίς.

Ariethus Tegeates laudatur Hygino in poëtico Aſtronomico, ubi ait: *Arietbus Tegeates hiſtoriarum ſcriptor, non Calliſto, ſed Megiſto dicit appellatam; & non Lycaonis, ſed Cetei filiam, Lycaonis neptem. Praterea Cetea ipſum Engonaſin nominari.* Niſi corrigendum, *Areithus.* Quod verum puto. Sanè & Ἀρηΐθοος Κορυνήτης legere eſt apud Pauſaniam in Arcadicis.

Ariſtagoras nomen ſibi peperit Ægyptiacis ſuis. Eorum primi libri Stephanus meminit in Ἑρμοῦ μικροῦ πόλις, & Τάχομψος: ſecundi autem teſtimonio utitur in Νικίου κώμη. Ἁπλῶς quoque hoc opus nominat in Ψεβώ, non addito libri numero. Inter alia de pyramidibus hoc opere egit: ut ex Plinio conſtat. A quo duodecim, qui eam partem tractarint, hoc ordine recenſentur, lib. XXXVI Hiſt. Nat. cap. XII: *Herodotus, Euemerus, Duris Samius, Ariſtagoras, Dionyſius, Artemidorus, Alexander polyhiſtor, Butorides, Antiſthenes, Demetrius, Demoteles, Apion.* Ex iſtis ætatem ſcimus Herodoti, Euemeri, Duridis Samij, Artemidori Epheſij, Alexandri Polyhiſtoris, & Apionis. Cùm verò in ſex iſtis recenſendis temporum ratio à Plinio ſervetur: facilè mihi perſuadeo, idem in ſex alteris obſervaſſe. Quod ſi eſt, vixerit Ariſtagoras inter Duridem Samium, & Artemidorum Epheſium, vel alterutrius fuerit æqualis. Floruit autem Duris Samius ſub Philadelpho: Artemidorus Epheſius, uti &, qui proximè ſequitur, Alexander Polyhiſtor, Lathyri tempore

vixerunt. Quod de Ariſtagora diximus, idem locum habet in Dionyſio; quiſquis ille eſt: nam qui ſit, difficile dictu eſt, cum uſque adeò multi laudentur ejus nominis ſcriptores. Similiter colligere licebit, Butoridem, Antiſthenem, Demetrium, Democelem, nec Ptolomæo Lathyro antiquiores eſſe; nec juniores Tiberio Cæſare, cujus ætate vixit Apion, qui poſtremo loco à Plinio recenſetur. Laertius Ariſtagoram nominat in præfatione. Idem in Chilone meminit Ariſtagoræ Mileſij: quem quia Chilon, unus è ſeptem ſapientibus, brevitate gauderet; hunc loquendi morem Χειλώνειον appellâſſe ait. Sed Mileſius hic idemne ſit Ariſtagoras, ac Ægyptiacorum ſcriptor, non ſatis habeo compertum.

Ariſtander, ſeu naturæ is myſtes, ſive hiſtoricus erat, multa oſtenta ſcriptis conſignavit. Docet id Plinius lib. XVII cap XXV. *Laodicea, Xerxis adventu platanus in oleam mutata: qualibus oſtentis Ariſtandri apud Græcos volumen ſcatet.*

Ariſthus res Arcadicas prodidit. Dionyſ. Hal. lib. I Antiq. Rom. Ἀρίσθῳ ᵃ χάλφαντι Ἀρκαδικά. Niſi (ut Sylburgio placet) legere mavis Ἀρίσθῳ, vel Ἀραίθῳ, quod contractum ex Ἀραίθοος, ut Πειρίθους.

a *Ariſtho, qui Arcadica ſcripſit.*

Ariſtippus quoque Arcadica condidit: unde de Api Argivo quædam refert Clemens Alexand. lib. I Στρωμ. Ἆπις ᵇ τὸ ὁ Ἄργους βασιλεύς, Μέμφιν οἰκίζει, ὥς φησιν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀρκαδικῶν. Atque eadem ex Clemente habet Euſebius ᶜ lib. X præparat. Euangel. Meminit quoque Arcadicorum Ariſtippi ſcholiaſtes Apollonij in lib. III. Diverſus eſt ab Ariſtippo Cyrenaico, Socratis diſcipulo, quem inter alia hiſtoriam Libycam, deque antiquorum deliciis, ſcripſiſſe, alibi dicimus.

b *Apis, rex Argivus. Memphi habitavit, ut ait Ariſt.ppus in primo Arcadicorum.*

c *Pag. 393 edit. Rob. Steph.*

Ariſtocles Meſſenius, philoſophus Peripateticus, inter alia reliquit libros decem de philoſophia, quibus philoſophos omnes, eorumque opiniones, recenſebat. Suidam adi. Ex Ariſtocle hoc refert Theodoretus Therapeut. ſerm. VIII, Lyconem Pythagoricum tradere, ab Ariſtotele, Nicomachi filio, eo ritu conſueviſſe rem divinam fieri uxori mortuæ, quo Athenienſes Deæ Cereri ſolent. Sed ut alia multa, ita hoc quoque, ab inimicis ſummi philoſophi confictum fuiſſe, lubens mihi perſuadeo.

Ariſto-

Ariſtocreon terrarum ſitum deſcripſit. Ex eo refert Plinius lib. V. cap. IX. *ab Elephantide ad mare IↃCCL M. paſſuum eſſe.* Item lib. VI. cap. XXX. meminit his verbis: *Ariſtocreon Libyæ latere à Meroë oppidum Tolen dierum quinque itinere tradit.*

Ariſtocritus innotuit commentario ſuo de Mileto, ex quo opere eſt undecima Parthenij hiſtoria in Eroticis. Plinius lib. V. cap. XXXI tradit ex eo, ut Samus inſula aliquando dicta ſit Melamphyllus, item Cypariſſia. Meminit & alibi. Uti etiam Apollonij ſcholiaſtes in lib. I.

Ariſtodemus edidit libros περὶ εὑρημάτων a, teſte Clemente lib. I Στρωματ. Mentionem quoque Ariſtodemi facit Etymologus in Διόνυσος. Sed fortaſſe alius eſt.

Armenidas de rebus Thebanis egit: ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poëta ſumſit, & poëtarum more tractavit: ut in Thebaide ſuâ fecit Papinius. Prora verò, & puppis ejus, quod de Armenida dicebamus, eſt Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. ubi legitur, Ἀρμενίδας b ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς: atque ex iis refertur, civitatem Itonen ita dictam eſſe, ab Itono, Amphictyonis filio. Sed non diſſimulabo ſuſpicionem meam. Video ab eodem Apollonij ſcholiaſte alibi, ac eumpſe in librum, citari Antimenidæ librum primum. Unde veriſimile fit, & altero in loco, pro Armenide Antimenidem legi debere. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laertius in Socrate: ubi, multas celebrium virorum contentiones recenſens, inter alia ait, Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide, & Alcæo: pleniuſque hac de re è junioribus Lilius Gyraldus dialogo IX. Quod ſi idem is eſt Antimenides, cujus Apollonij interpres mentionem facit: de ætate ejus ſatis ſit apertum.

Artapanus fecit librum de Judæis: in quo de Moſe, quæ prodiderit, refert Clemens lib. I Στρωματ. Ἀρτάπανος c ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων συγγράμματι, ἱστορεῖ &c.

Artemon quoque ſibi inter hiſtoricos locum depoſcit. Siquidem apud Pindari ſcholiaſten in Pyth. od. I. legere eſt, Λέγεται d δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἐπιβεβλῆσθαι κατὰ Ἀρτέμωνα τὸν ἱστορικὸν, ὅτι δὴ αὐτῷ ὁ Ἱέρων χρυσῆν ὑπέσχετο κιθάραν. Meminit & in Olymp. od. V. & Pyth. od. III. & Iſthm. od. I. ubi ſic de eo ſcribit, Ὁ e δὲ Ἀρτέμων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πολυπραγμονικῶς. Patria Pergamenum fuiſſe, colligo ex iſtis ejuſdem

a *De rerum inventione.*

b *Armenidas in Thebanis.*

c *Artapanus in commentario de Iudæis refert.*

d *Dicitur verò Pindarus ſic cœpiſſe, iuxta Artemonem hiſtoricum, eo quod Hiero ei cytharã auream promiſiſſet.*

e *Artemo de Siculis ſollicitè admodum inquiſivit.*

ejuſdē ſcholiaſtæ verbis in Olymp. I I. Ἀρτέμων ἢ ὁ ἀπὸ Περγάμου. Nam eundem ut ſignari putem, facit, quòd & ibi ex eo quædam referantur de rebus Siculis, quarum uſque adeò curioſus Artemo erat. Fuit verò & alter Artemo, patriâ Clazomenius: cujus mentio apud Servium in illud IX Æn.

Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci.

Inventor, inquit, *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur, idemq; arietis repertor dicitur.* Hic de Homero librum ſcripſit. Suidas in Ἀρκτῖνος: Ὡς ᵃ λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου. Ælianus librum ejuſdem citat de finibus Clazomeniorum. At, puto, erat diverſus ab utroque ille Artemo, qui ut Plinius lib. XXVIII cap. I refert, *Calvariâ interfecti, neque cremati, propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis.* Videtur is medicus fuiſſe.

a Vt ait Artemo Clazomenius in libro de Homero.

Niſi in Homerum commentarius fuit.

Aſinius Quadratus, Ἀσίνιος Κουάδρατος, laudatur Stephano in Μεσσήνη. Parthica ſcripſit. Primum eorum librum idem Stephanus citat in Γηλὺς; tertium in Γερμανίκεια, & Ταρσὸς; octavum in Γάζακα; nonum in Σόλυμα. Volumen quoque condidit Romanæ Χιλιάδος, ſive Χιλιαρχίας, ſive Ῥωμαικῶν. Puto enim idem opus ſignari, quando Stephanus vel ſecundum Ῥωμαικῆς Χιλιάδος citat in Ἄνθιον: vel decimumquartum Ῥωμαικῆς Χιλιαρχίας in Ὀξύβιος: vel decimumquartum Ῥωμαικῶν in Θαψίπολις.

Aſpaſius Tyrius, ſophiſta, & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit: tum de Epiro, & rebus Epiroticis, hiſtoriam condidit libris XX, teſte Suida.

Aſtynomus Ἀστύνομος de Cypro commentatus videtur. Plinius ex eo refert lib. V Hiſt. Nat. cap. XXXI, Cypron priùs vocatam fuiſſe Crypton, & Coliniam. Stephanus in Ethnicis, voce Κύπρος, tradit ex eodem Aſtynomo, inſulam hanc priùs eſſe dictam Κρύπτον ᵇ διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης, poſtea verò, mutatâ literâ T in Σ, dictam eſſe Κύπρον.

b Crypton, eo quod ſæpe occulatur mari.

Athanadas de rebus Ambraciotarum volumen conſcripſit. Auctor Antoninus Liberalis, à quo citatur Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς, & ex iis, ac Nicandri primo ἑτεροιουμένων ᶜ libro, narratur de lite inter Apollinem, Dianam, atque Herculem ſuper Ambraciâ, deque Cragaleo, poſtquam Urbem Herculi adjudicaſſet, ab Apolline in ſaxum converſo.

c Alteratorum.

Athanis

Athanis res Siculas memoriæ prodidit. Athenæus lib. III. Ἄθανις [a] ἐν πρώτῳ Σικελικῶν. Nec cauſſæ aliquid video, cur aliunde eſſe putemus, quæ ex Athane adfert Plutarchus in Timoleonte: quandoquidem Timoleon hic, Dione Syracuſis interfecto, Dionyſium Siciliâ depulit, ac, rebus multis præclarè eâ in inſulâ geſtis, Syracuſis in gymnaſio, quod Timoleonteum vocabatur, totâ celebrante Siciliâ, ſepultus fuit: ut etiam in vita ejus ſcribit Cornelius Nepos. Quare quod de Timoleonte Athani acceptum refert Plutarchus, id ex Sicula ejus hiſtoria eſſe exiſtimandum.

Autocratis Ἀχαϊκὰ [b] citat Athenæus in nono, & undecimo.

[a] *Athanis in primo de rebus Siculis.*

[b] *Lib. de rebus Achaicis.*

BAlagrus Βάλαγρος ἐν Μακεδονικῶν advocatur à Stephano in Ὄλβηλος: ac ἐν [c] Μακεδονικῶν δευτέρᾳ ab eodem in Ἄμολβος.

Baſilis Indica prodidit: quorum ſecundum citat Athenæus lib. IX. A Plinio lib. VI. Hiſt. Nat. cap. XXIX inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram conſignarint. Agatharchides autem, libro de rubro mari, ἁπλῶς ejus meminit inter eos, qui Orientis loca deſcripſerunt.

[c] *Libro ſecūdo rerum Macedonicarum.*

Batus Βάτος ἐν δευτέρῳ [d] Ἀττικῶν ἱστοριῶν adducitur à Pindari ſcholiaſte in Iſthm. od. IV.

[d] *Lib. 2 hiſtoria Attica.*

Bion Solenſis Æthiopica conſcripſit. Eſt hic quinctus ejus nominis apud Laertium in Bione. Teſtimonio hujus quoque Plinius utitur, cùm alibi, tum lib. VI. cap. XXIX, ubi inter illos refertur, qui menſuram Æthiopiæ tradiderunt. Idem videtur, ex quo Plutarchus [e] narrat, Antiopam Amazonem à Theſeo fuiſſe captam. At alius, puto, Bion eſt, qui τὰς διαλέξεις [f] ſcripſit: ex quibus Laertius [g] refert, Ariſtippum, famulo geſtante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, juſſiſſe, ut effunderet, quod portare non poſſet; ferret duntaxat, quantum poſſet. Alius quoque à Solenſi illo videtur Cæcilius Bion: de quo Plinius lib. XVIII cap. XIII. *Datur & equi lingua inveterata ex vino, præſentaneo medicamento, ut didiciſſe ſe ex barbaris Cæcilius Bion tradidit.*

[e] *In Theſeo.*

[f] *Differtationes.*

[g] *In Ariſtippo.*

Bolus, Βῶλος, Democritêus philoſophus, præter librum de arte medica, etiam hiſtoriam ſcripſit: ut ait Suidas. Ex Bolo

hoc recitat iſta verba Theophraſtus nono de plantis, & exinde Stephanus in Ἀψίνθιον: Τὰ a πρόβατα τὰ ἐν Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, οὐκ ἔχει χολήν. Eſt præterea alter Bolus Mendeſius, Pythagoricus: hic librum ſcripſit, περὶ b τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων. Fecit quoque librum περὶ θαυμασίων c, atque alia, de quibus Suidas.

> a *Oves Pontica abſynthium depaſcentes carent bile.*
> b *De iis, qui nos, per hiſtoriarum lectionem ad ſcientiam perduxerunt.*
> c *De rebus mirabilibus.*

Butas Elegiaco carmine res Romanas tradidit, ex quo fabuloſas cauſſas Lupercalium tradit Plutarchus in Romulo.

Butorides inter duodecim iſtos, qui de pyramidibus Ægyptiis ſcripſerint, reponitur à Plinio lib. XXXVI. Hiſt. Nat. cap. XII. Vide *Ariſtagoras.*

CAdmi Mileſij duo fuerunt, quorum uterque hiſtoriam reliquerit. Prior Pandionis filius erat, qui origines Mileti, ac totius Joniæ, quatuor libris comprehendit. De hoc diximus lib. I. cap. I. Alter eo junior fuit, qui ſexdecim Atticæ hiſtoriæ libros condidit, ut auctor eſt Suidas.

Cæmaro, Καιμάρων, res Indicas tractavit: quarum decimo ex libro Plutarchus de Flum. fabellam narrat.

Callidemus an hîc reponi mereatur, non ſat ſcio. Plinius lib. IV cap. XII, & Solinus cap. XVII. hoc teſte adſtruunt, Eubœam priùs Chalcidem eſſe vocatam, ære ibi priùs reperto.

Callippus Corinthius hiſtoriam ſcripſit de Orchomeniorum rebus. Pauſanias in Corinthiacis: Κάλλιππος d Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ μαρτυρεῖ.

Calliſthenes Sybarita conſignavit Γαλατικὰ e, quorum librum XIII citat Plutarchus libro de Flum.

Calliſtratus hiſtoriam edidit de rebus Samothraciis. Dionyſius Halic. lib. I: Καλλίστρατος f ὁ περὶ Σαμοθράκης συνταξάμενος ἱστορίαν. Etiam Calliſtratus, ſed fortè alius, libro eſt complexus, quæ de ſcortis memorabilia haberet. Athenæus lib. XIII, Καλλίστρατος περὶ ἑταιρῶν g: ubi eo ex opere refert, ut Phryne pollicita ſit, reficere ſe velle Thebarum muros, modò adſcriberetur: *Alexander diruit, Phryne amica* (ἡ ἑταίρα) *refecit.*

> d *Callippus in hiſtoria de Orchomeniis teſtatur.*
> e *De rebus Galatarum.*
> f *Calliſtratus, qui hiſtoriam edidit de rebus Samothraciis.*
> g *Calliſtratus de meretricibus.*

Fuere

Fuere & qui Calliſtrato tribuerent opus περὶ Ἀθηνῶν a: quod alij Menecli Bacaleo aſſignabant: ut ex Harpocratione infrà dicemus. Meminit & Calliſtrati Plinius lib. XXXVII cap. VII. *Calliſtratus fulgorem carbunculi debere candidum eſſe poſiti; extremo viſu nubilantem; ſi attollatur, exardeſcentem: ob id à pleriſque hunc carbunculum candidum vocari.* Sed multùm metuo, ne diverſus ſit ille. Quemadmodum & abſque dubio alius eſt Calliſtratus Grammaticus, qui Samiis primus XXIV literas tradidit, cùm antè pauciores numerarentur: ſi Tzetzi credimus Chil. XII. hiſtor. CCCXCVIII. Cùm autem varij fuerint Calliſtrati: hodie tamen nihil cujuſquam ejus nominis, qui Græcè ſcripſerit, habemus, præter Calliſtrati ἐκφράσεις b cum Philoſtratis editas.

a *De Athenis.*
b *Statuarum expoſitiones.*

Callixenus Rhodius libro de Alexandria teſtis citatur ab Athenæo lib. V. ubi ex eo enarrat pompam Ptolomæi Philadelphi. Idem lib. XI tradit ex eodem, quale poculum fuerit carcheſium.

Camon libros fecit τῶν εὑρημάτων c, quorum ſecundum citat Michael Apoſtolius in Φοινικήϊα γράμματα d: atque ex eo refert, literas Phœnicias ita dici à Phœnice, Actæonis filia. Sed veram ejus appellationis cauſſam in diſſertatione de literis e attulimus.

c *De rerum invētionibus.*
d *Phœnicia litera.*
e *Lib. I de erudita literatura.*

Capito, hiſtoricus Lycius (non Lyricus, ut in Wolfiana tranſlatione eſt) ſcripſit Iſauriam lib. VIII. Adhæc μετάφρασιν f epitomes Eutropij, qui rerum Romanarum compendium ex Livio, & aliis, concinnavit. Item de Lycia, & Pamphylia. Auctor Suidas. Capitonis hujus meminit Stephanus in Ἀραξανοὺς, quam Lyciæ eſſe civitatem, ex Capitone refert. Secundum Iſauricorum advocat idem in Ἀλίμαλα, atque alibi: tertium verò in Ἀρναὶ, atque alibi etiam ſextum. Ab Athenæo quoque lib. VIII adducitur Καπίτων ὁ ἐποποιὸς g ἐν τετάρτῳ τῶν πρὸς Φιλόπαππον ὑπομνημάτων. Item lib. X. Καπίτων h ὁ ἐποποιὸς, Ἀλεξανδρεὺς δὲ γένος, ἐν δευτέρῳ ἐρωτικῶν. Sed hic planè alius. Nam prior Lycius fuit; hic Alexandrinus: prior, hiſtoricus; hic, poëta: prior denique poſt Juliani tempora vixit, quippe qui Eutropium Græcè verterit; hic verò antiquior eſt Athenæo, qui ſub M. Antonino floruit. Fit & Capitonis mentio apud Clementem initio προτρεπτ. quem ex eo, quòd cum Euno-

f *Interpretationem ſive tralationem.*
g *Qui carmine ſcripſit, in quarto cōmentariorum ad Philippum.*
h *Capito, poëta epicus, in quarto amatoriorū.*

 mo,

mo, & Terpandro conjungitur, illuſtrem fuiſſe muſicum, cognoſcimus.

Caryſtius Pergamenus ἱστορικὰ ὑπομνήματα a ſcripſit: quorum meminit Athenæus lib. x. xi. xii. Item xiii, ubi tertium ejus operis citat, etſi hic ἁπλῶς ὑπομνήματα vocat. Sed non dubium, quin eadem ſint, quæ alias ferè ἱστορικὰ appellat, etiam eopſe libro poſtea. Idem Athenæus lib. vi. teſtimonium uſurpat ex Caryſtij Pergameni libro περὶ διδασκαλιῶν b, ubi errorem ejus caſtigat, quòd putârit, Alexidem primum paraſiti vocem vulgari illâ notione uſurpâſſe, cùm ante id fecerit Epicharmus. Etiam commentarium περὶ Σωτάδου c edidit. Puto quaſi commentarium fuiſſe in Sotadem. Meminit Athenæus lib. xiv, ubi ex eo commemorat, ut Sotades Maronites nomen ſibi parârit illo carminis genere, quod Jonicum vocatur.

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος memoratur Straboni lib. xiii. ubi ait, fuiſſe in agro Cumano urbem, quæ plurativo numero ac genere muliebri αἱ Γέργιθες diceretur: atque hanc Cephalonis hujus patriam fuiſſe. Teſtem eum producunt, Parthenius in Eroticis, qui ejus Troica citat hiſtoriâ iv, & Feſtus Pompeius in *Romam*: item Dionyſius Halic. lib. i Antiq. ubi vocatur Κεφαλὼν Γεργίθιος d συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. Et aliquantò pòſt Cephalo hic, & Hegeſippus, qui de Pallene ſcripſit, appellantur ἄνδρες e ἀρχαῖοι, καὶ λόγου ἄξιοι: ac uterque dicitur prodidiſſe, Æneam in Thracia obiiſſe, quò captâ Troiâ conceſſerat. Adhæc teſtimonio ejus utitur Stephanus in Γραικὸς, uti & in Ἀρίσβη, ubi ait: Κεφάλων f δέ φησιν, ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθράκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρῳάδα, τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα γαμεῖ Ἀρίσβην. Quæ abſque dubio ſunt ex Cephalonis Troicis. Vide & alia ex Cephalonis hiſtoria apud Photium cap. lxviii. Etiam Etymologus in Καπύη hunc teſtem adhibet, & locis aliis, quos brevitatis cauſâ mitto.

Cephiſodorus nomen ſibi peperit hiſtoriâ belli ſacri, ſeu Phocici. Euſtrathius in Ariſt. Eth. lib. iii. cap. viii. Ἱστορεῖ g περὶ τῆς μάχης ταύτης Κηφισόδωρος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, καὶ Ἀναξιμένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν περὶ Φίλιππον. Alius eſt ab antiquo poëta Comico, cujus non uno loco meminit Athenæus. Nec confundi debet cum Cephiſodoto,

Iſocratis

a *Hiſtoricos commentarios.*

b *De argumento, tempore, aliis, pertinentibus ad comœdias & tragœdias, deq; ipſis pretiis, qui fabulas ſuas dicuntur* διδάσκειν, *ſive docere, quando in ſcenam aguntur.*

c *Sotadeum.*

d *Cephalon Gergithius ſcriptor antiquiſſimus.*

e *Viri graves, & fide digni.*

f *Cephalon vero ait, Dardanum, cùm è Samothracia in Troada veniſſet, uxorem duxiſſe Ariſbam, filiam Teucri.*

g *Tradunt hæc de pugna Cephiſodorus libro duodecimo de bello ſacro, & Anaximenes in quarto Philippicorum.*

Iſocratis diſcipulo, obtrectatore Ariſtotelis, quem negabat operæ pretium feciſſe, ſcribendo opus παροιμιῶν a, ut teſtatur idem Athenæus lib. 11.

Chamæleon Heracliota à quibuſdam etiam huc refertur, quibus vitas multorum ſcriptorum conſignâſſe creditur. Nimirum quia eum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus lib. XII: item lib. XIII περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Adhæc περὶ Θεσπίδος Michael Apoſtolius proverbio, Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Verùm planè cenſeo, libris iſtis non ſolùm vitam expoſuiſſe Anacreontis, Sapphûs, Simonidis, Theſpidis: ſed præterea quaſi commentarios libros in illorũ poëmata ediſſe. Quomodo idem Chamæleon ſcholiaſtæ Apollonij in lib. 11 citatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος: quod nihil aliud eſt, quàm in quinto ſuper Iliade. Variorum nempe poëtarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clemens Strom. lib. 1: Χαμαιλέων b δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν. Item ſcripſit de ebrietate. Idem Clemens eodem libro: Χαμαιλέων † ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus diſcimus. Commentatus quoque eſt περὶ Σατύρων c, cujus libri meminit Michael Apoſtolius proverbio, Ἀπώλεσας τὸν οἶνον &c.

Charax, Pergamenus, ſacerdos & philoſophus, Suida teſte, condidit hiſtoriarum Græcarum libros XL, in quorum ſecundo Auguſti Cæſaris meminit, ὡς πάλαι γενομένου d, in ſecundo item Neronis, & ſucceſſorum. Unde eum multò poſt Auguſti ævum vixiſſe, colligitur. Secundum Ἑλληνικῶν adducit quoque Stephanus in Ἀδράστεια, & Ταίναρος. Scripſit & χρονικὰ, quorum ſecundum idem citat in Ἀχίαι, ſeptimum in Αὐταριᾶται, octavum in Ἀλαβάνειον, decimum in Ἄροα, & Ἡφαιστία, decimumſextum in Ὠρεός. Hoc quoque teſte ſe defendit Euſtathius in Dionyſij περιήγησιν, quo loco de Heniochis, & Zygiis tractat: item Suidas in Ὅμηρος, ac Etymologici magni auctor in Καλάνεια, ubi, quibuſdam ex eo narratis, ſubiicit deinde, Ταῦτα e εἴρηται Χάρακι ἱστοριογράφῳ. Lampſacenus vocatur à Lilio Gyraldo dialogo 11 de poëtis. Verùm Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi Pergamenus dicatur. Incipit illud,

Εἰμὶ f Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης.

a *Adagiorũ.*
b *Chamæleon verò in opere de Diis.*
† *Chamæleon Heracleota libro de ebrietate.*
c *De Satyris.*
d *Tanquam antiqui.*
e *Hæc dicta ſunt à Charace hiſtorico.*
f *Sum Charax ſacerdos veneranda ex Pergami arce.*

Fortaſſe Gyraldo obverſabatur Chares Lampſacenus: de quo dicebamus lib. 1. cap. 1. Non de nihilo verò eſt, quod Etymologus, uti vidimus, diſtinctè dicat, Χάρακι ἱστοριογράφῳ. Nam fuit præterea alter Charax, grammaticus: cujus idem in Εἶπον meminit, ª Ἰστέον, ὅτι λέγει ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, deſcripſit tyrannos, quotquot in Europa & Aſia fuerunt. Item prodidit vitas illuſtrium virorum libris IV: & vitas illuſtrium feminarum libris totidem. Auctor Suidas.

Charon, Naucratites hiſtoricus, ut idem Suidas auctor eſt, retulit Alexandrinos, & Ægyptios ſacerdotes, ac quæ ſub eorum quoque accidiſſent. Adhæc reges, qui in unaquaque fuiſſent gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam de Ægypto, poſteris reliquit. De Charonte Lampſaceno, qui tempore Darij Hyſtaſpidæ floruit; item de altero Charonte, qui ſub Ptolomæo Euergete vixit; alibi dictum nobis.

Chreſtodemus Χρηστόδημος, ex Thebanarum rerum ſcriptoribus unus fuiſſe dicitur à Michaele Apoſtolio Centur. XVIII. proverb. XLII, quod eſt ᵇ Τελμησία ἡ ἀλώπηξ, καὶ κύων.

Chryſermus Corinthius gemino in loco teſtis adhibetur à Plutarcho lib. de Flum. ſemel in Euphrate, ubi quædam refert ex XIII ejus de fluminibus libro: iterum in Inacho, ubi primum advocat de rebus Peloponneſiacis. Unde & tertium citat Plutarchus in minoribus Parallelis cap. III. Scripſit & Chryſermus Indica, grande opus, quorum octogeſimum librum citat Plutarchus de Flum. in Hydaſpe. Videndum Peloponneſiaca, an Indica, ſignentur cap. X Parall. Min. ubi meminit decimi hiſtoriarum Chryſermi. Stobæus etiam adfert Chryſermi verba ex ſecundo hiſtoriæ Perſicæ. Apud Plinium legas lib. XXII Hiſt. Nat. cap. XXII. *Chryſermus & parotidas in vino decoctâ radice curavit* &c. Sed fortaſſe hic alius eſt à Corinthio.

Chryſippus res Italicas memoriæ prodidit: quarum primum citat libru͂ Plutarchus parallelis minoribus cap. XXIIX. Quis iſte, imò ecquis iſte ex quinque Chryſippis ſit à Laertio commemoratis, ulteriùs diſquirendum.

Claudius Julius de rebus Phœniciis libros concinnavit: è quorum primo teſtimonium uſurpat Stephanus in Ἄκη. Niſi verum

a *Sciendum illud, quod dicit Ioannes Charax.*

b *Telmeſia vulpes, & canis.*

verum nomen eſt Claudius Jolaus, prout nominatur eidem in Ἰνδικά.

Clemens hiſtoricus monumentis ac literis mandavit Romanorum reges, & imperatores. Item ad Hieronymum ſcripſit de figuris Iſocraticis, & alia. Auctor Suidas.

Cleobulus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat ſerm. III, atque alibi. Plinius lib. V. cap. XXXI. tradit ex Cleobulo, ut Chios priùs ſit dicta Chia à Chione nympha: quam alij à nive habere hoc nomen arbitrantur. Fuit & Cleobulus Lyndius, unus è ſeptem ſapientibus, de cujus verſibus, ac ſententiis Laertius agit lib. I.

Cleomenes librum ſcripſit de Heſiodo. In eo dictum illud, *Sponde, noxa præſto eſt*, ad Homerum referebat. Teſtis Clemens Alexandrinus lib. I Στρωματ. Κλεομένης [a] μὲν ἐν τῷ περὶ Ἡσιόδου. Niſi non tam de Heſiodo hic liber, ut doctiſſimus Sylburgius putabat; quàm in eum quaſi commentarius erat: quod mihi veriſimilius fit. Alius eſt ab hoc, ut arbitror, Cleomenes Rheginus, dithyramborum poëta: qui inter alia poëma fecit, nomine Meleagrum, inque eo Calydonium aprum albi fuiſſe coloris, cecinit. Auctor Athenæus lib. IX.

[a] *Cleomenes quidem libro de Heſiodo.*

Cleon Magneſius commentarios fecit, quibus res portentoſas explicuit. Illuſtrem ex eo locum adducit Pauſanias lib. X. ubi cùm locutus eſſet de ſepulchro Tityi, per jugera novem porrecti, iſta adjungit: Κλέων δὲ ἀνὴρ Μάγνης (οἱ τῷ Ἕρμῳ προσοικοῦσιν) ἔφασκεν ἐς τὰ παράδοξα ἀπίστους εἶναι τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μὴ παρὰ τὸν αὐτῶν γένηται βίον θεάμασιν ἐπιτυχεῖν λόγου μείζοσιν. Αὐτὸς δὲ καὶ Τιτυὸν, καὶ ἄλλους ἔφη πείθεσθαι γεγονέναι κατὰ τὴν φήμην. τυχεῖν γὰρ δὴ ὢν Γαδείροις, καὶ ἐκπλεῦσαι μὲν αὐτός τε, καὶ τὸν ἄλλον πάντα ὄχλον, ἐκ τῆς νήσου κατὰ τὸ Ἡρακλέους πρόσταγμα. ὡς δὲ αὖθις ἐπανήκειν ἐς τὰ Γάδειρα, ἄνδρα εὑρεῖν θαλάσσιον ἐκπεπτωκότα ἐς τὴν γῆν. τοῦτον πλέθρα μὲν πέντε μάλιστα ἐπέχειν, κεραυνωθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καίεσθαι. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγε. *At Cleon Magnes (ex iis Magneſiis, qui Hermi ſunt accolæ) eos maximè homines rerum miraculis fidem habere non conſuêſſe dicebat, quibus in totâ vitâ non contigiſſet quicquam intueri, quod eſſet communi hominum opinione maius: ſe certè adduci poſſe, ut crederet, & Tityum, & alios, eâ magnitudine, quam fama prodidit, fuiſſe. Veniſſe enim fortè ſe aliquando Gades; & ab ea inſula cum tota ſui comitatus turba,*

quòd

quòd id Hercules imperâſſet, enavigâſſe: mox iterum Gades reverſum, marinum hominem, in litus eiectum, inveniſſe, nihilo breviorem iugerum quinque ſpatio, qui fulmine ictus conflagrârat. Alius ab hoc eſt Cleon Syracuſius Κλέων ὁ Σικελιώτης, qui librum ſcripſit περὶ λιμένων a, Stephano memoratum in Ἀνῖς. Meminit ejus & epitome Artemidori Epheſij. Alius quoque eſt Κλέων ὁ Κουριεὺς, ex quo Apollonij ſcholiaſtes in lib. I refert, unde nomen acceperit Sicinus inſula.

a *De portubus.*

Clidemus ſive Clidamus Atthidem deſcripſit. Athenæus lib. VI. Κλείδημος b ἐν τῇ Ἀτθίδι φησί. Item νοςεῖς. Idem lib. XIII. Ὡς c Κλείδημος ἱςορεῖ ἐν ὀγδόῳ νόςων. Item πρωτογονίαν. Idem lib. XIV. Ὡς d φησι Κλείδημος ἐν πρωτογονίας πρώτῳ. Item Ἐξηγητικὸν, ſive, ut juniores vocant, λεξικόν. Athenæus lib. IX. Ὡς e καὶ Κλείδημος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐξηγητικῷ. Meminit & Plutarchus Clidemi hujus in Ariſtide, Theſeo, & Themiſtocle: item Etymologus in Ὕης.

b *Clidemus in Atthide ait.*
c *Clidemus ait octavo de reditibus.*
d *Vt ait Clidemus in primo de prima generatione, ſive de primo ſeculo.*
e *Vt & Clidamus in libro, qui de vocum ſignificatione inſcribitur.*

Climachleon, quem Geſneri bibliothecæ ineptè adjecit Simlerus, planè corruptum eſt nomen ex *Chamaleon*: de quo paullò antè dictum.

Clinias ſitne hiſtoricus haut tam apertum eſt, quàm hiſtoricos ejus ſententiam ſequi in cauſſa nominis, quod Perſiæ, & mari rubro impoſitum eſt. Agatharchides initio libri de mari rubro: Οἱ γὰρ περὶ Κλεινίαν ἱςορικοὶ φασὶν, ἀπὸ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας καὶ αὐτοὶ ἄδειαν λαβόντες, ἐξ Ἄργους εἰς Αἰθιοπίαν (ἐκαλεῖτο δὲ τότε Κηφηνία) παραγεγονότα ἐπὶ λύσει τῆς Κηφέως θυγατρὸς τὸν Περσέα, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Πέρσας μετάςαντα, Πέρσαις μὲν ἀπό τινος τῶν ἐγγόνων, τῆς κλήσεως μεταδοῦναι, Ἐρύθραν δὲ φυτεύσαντα υἱὸν, καὶ ἐξ ἐκείνου τῇ θαλάσσῃ τὴν κλῆσιν παρασχεῖν. *Nam qui Cliniam ſectantur hiſtorici, ex poëtarum licentia ipſi etiam ſecuritatem nacti, perhibent ex Argis in AEthiopiam (quæ Cephenia tunc habebat nomen) Perſeum ad filiam Cephei liberandam, profectum, & inde ad Perſas tranſgreſſum, nomen hoc à filiorum quopiam cum Perſis communicâſſe: & procreato filio, ab hoc nomen indidiſſe mari.*

Clitodemus antiquiſſimus eorum eſt, qui res Atticas conſignarunt. Pauſanias in Phocicis: Κλειτόδημος f δὲ ὁπόσοι τὰ Ἀθηναίων ἐπιχώρια ἔγραψαν ὁ ἀρχαιότατος. Narrat deinde prodigia, quæ contigiſſe Clitodemus ſcribit, quo tempore Athenienſes claſſem inſtruebant adverſus Siculos. Quædam ex

f *Clitodemus eorum, qui res Atticas tractarunt, vetuſtiſſimus auctor.*

Clitodemo narrat & Etymologici magni auctor in Ἐπὶ Παλλαδίῳ. Meminit & Michael Apoſtolius centur. VIII proverb. XLII.

Clitonymus, κλειτώνυμος, Italica prodidit, quæ Plutarchus citat in Parallelis minoribus cap. x. Idem Sybaritica edidit, ut conſtat ex ejuſdem cap. XXI. Item Tragica, quibus complexum cenſeo argumenta ἐγκύκλια a, quæ Tragici tractare ſolent. Ex tertio τῶν τραγικῶν Plutarchus libro de Flum. refert, ut Orphei diſcerpti, inque Hebrum conjecti caput fuerit mutatum; ſed lyra, Apollinis voluntate, immutata permanſerit: ex ſanguine autem Orphei ſuccreverit herba, nomine *Cythara*, quæ in Bacchi ſacris cytharæ ſonum emittat: item ut indigenæ nebridibus, ſive hinnulorum pellibus tectæ, ac thyrſum geſtantes, hymnum canant, in quo ſit iſte ſenarius: a *Vulgaria.*

Καὶ τότε φρονήσεις, ὅταν ἔσῃ μάτην φρονῶν.

Ejus ſententia eſt:

Sapiesq́ demum, quando nequicquam ſapis.

Clitophon Rhodius Κλειτοφῶν ὁ Ῥόδιος ſcripſit res Indicas, quarum decimum librum Plutarchus citat libri de Fluviis cap. ultimo: ut & Stobæus facit ſermone de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Arbitror autem eundem eſſe, qui paſſim ἁπλῶς Clitopho vocatur. Prodidit is res Gallicas, quarum è primo lib. Plutarchus quædam adducit in parallelis minoribus cap. XV. Item cudit libros rerum Italicarum, quos Stobæus allegat lib. IX. Adhæc libros τῶν Κτίσεων, ſive Originum: ex quorum decimotertio Plutarchus libro de Flum. refert, Lugoduno, pro quo poſtea Lugdunum dixere, inde nomen factum eſſe, quòd cùm fundamenta ejus urbis jacerentur, corvi expanſis alis ſuper colle, in quo urbs exſtruebatur, apparuerint: nam *lugum* dialecto Celticâ *corvum*; at *dunum*, notare locum eminentem, ſive collem. Sanè *dunum* collem, vel montem, notare; indeque Lugdunum accepiſſe nomen: etiam ſenſit Hericus Benedictinus Altiſſiodorenſis, qui ante annos ſeptingentos, & circiter quinquaginta, temporibus Caroli Calvi, claruit. Indicium faciunt hi ejus verſiculi lib. IV. de vita S. Germani:

Lugduno celebrant Gallorum ſamine nomen
Impoſitum quondam, quòd ſit MONS LVCIDVS *idem.*

De priori vocis parte diſſentit à Clitophonte: quam à luce deducit: deque eâ ne hodie quidem convenit: ſed de poſteriori nemo ambigit: quando nunc quoque Belgæ montes vel colles vocant *dunen*: &, ſi rem ſpectes, Λούγδουνον [a] ἐκτισμένον ὑπὸ λόφῳ, legas & apud Strabonem lib. IV: quamquam malim dixiſſet ἐπὶ λόφου [b]. Quomodo Seneca epiſt. XCI loquitur, ubi de hujus urbis incendio agit: *civitas*, inquit, *uni impoſita, & huic non altiſſimo monti*. Sanè cùm multa ſint Galliæ oppida in *dunum* deſinentia, omnia ſunt in collibus, & locis editis. Ut neque dubium ſit, quin etiam Lugduno Batavorum inde nomen ſit, quia non longè abſit à collibus ſive tumulis arenariis ad mare ſitis: vel potiùs à colle illo in Urbe ipſa, qui Burgi nomen habet, atque non tam ab Engiſtho, Friſiorum rege, circa annum Chriſti CCCCL: quàm multò antè congeſtus videtur ab Romano aliquo duce: fortaſſe ſub Auguſto ab militibus Druſi, qui *per Rheni ripam quinquaginta amplius caſtella direxit*: ut ait Florus lib. IV. cap. XII. Sed hæc παρέργως.

a *Lugdunum exſtructum ſub colle.*
b *In colle.*

Cnoſſus in primo χωρογραφικῶν τῆς Ἀσίας [c] cenſet Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos: ut ait Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV.

c *Deſcriptionis Aſiaticæ.*

Conon (alius, puto, ab Samio illo, nobili aſtrologo) ἐν [d] τῇ Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio ſcholiaſte in lib. I. Etiam Fl. Joſephus lib. I. contra Apionem, Judæorum à Conone mentionem factam ait. Cononis quoque, qui de Italia ſcripſerit, meminit Servius in illud Maronis VII Æn.

d *Libro de Heraclea.*

Sarraſtes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Ubi ſic ſcribit: *Conon in eo libro, quem de Italia ſcripſit, quoſdam Pelaſgos, aliosque ex Peloponneſo convenas, ad eum locum Italiæ veniſſe dicit, cui nullum antea nomen fuerit, & flumini, quem incolerent, Sarno* (in veteri codice eſt Sarro) *nomen impoſuiſſe ex appellatione patrij fluminis, & ſe Sarraſtes appellâſſe.* An autem hic idem, an alius ſit ab eo Conone, de quo extremo libro primo dicebamus: penes eruditos arbitratus eſto.

Coſme Κόσμη Ægyptiaca ſcripſit. Eorum ex primo ſcholiaſtes Apollonij in lib. IV. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, quæ gens ſit antiquiſſima.

Craterus Macedo teſtis adhibetur à Plutarcho in Ariſtide. Stephanus citat tertium, & nonũ, è Crateri libris περὶ [e] ψηφισμάτων.

e *De ſcitis, ſive decretis.*

Crates.

Crates Pergamenus res mirandas de variis gentibus literis prodidit. Plinius lib. VII. cap. II. *Crates Pergamenus in Helleſponto circa Parium genus hominum fuiſſe tradit, quos Ophiogenes vocat, ſerpentum ictus contractu levare ſolitos, & manu impoſitâ venena extrahere corpori.* Et aliquantò pòſt: *Crates Pergamenus Indos, qui centenos annos excedant, Gymnetas appellat, non pauci Macrobios.* Et poſt pauca: *Troglodytas ſuper AEthiopiam velociores eſſe equis, Pergamenus Crates refert.* Alius eſt Crates Mallotes, grammaticus: ex quo idem Plinius lib. IV cap. XII tradit, *Cretam primùm AEriam dictam, deinde poſtea Curetin.* De eo ſic Suetonius in libro de Claris Grammaticis: *Primus, quantum opinamur, ſtudium grammaticæ in Vrbem intulit Crates Mallotes, Ariſtarchi æqualis, qui miſſus ad ſenatum ab Attalo rege, inter ſecundum ac tertium bellum Punicum, ſub ipſam Ennij mortem, cùm in regione palatij prolapſus in cloacæ foramen, crus fregiſſet, per omne legationis ſimul, & valitudinis tempus, plurimas ἀκροάσεις ſubinde fecit, aßidueq; diſſeruit, ac noſtris exemplo fuit ad imitandum.* Hunc Varro ſignat lib. VIII de L. L. *Crates*, inquit, *nobilis grammaticus, fretus Chryſippo, homine acutißimo, qui reliquit ſex libros περὶ τῆς ἀνομαλίας* a, *his libris contra analogiam, atque Ariſtarchum eſt nixus.* Multùm & celebratur grammaticis Græcis: eoſque inter Etymologo. a *De anomalia.*

Creophylum de finibus Samiorum teſtem dat Athenæus lib. VIII, atque ex eo hiſtoriolam vel fabellam refert de Epheſi conditoribus. Eſt verò planè alius à Creophylo Samio, qui Homerum aliquando hoſpitio excepit, atque ab eo accepit dono poëma de capta Oechalia: etſi Callimachus, epigrammate quodam, Homero quidem tribui; ſed re verâ Creophyli eſſe, ſcribat. Sunt qui Homeri fuiſſe magiſtrum dicant: ſed alij hunc honorem tribuunt Ariſteæ Proconneſio. Auctorem horum omnium habemus Strabonem lib. XIV. Suidas autem addit, Cleophylum hunc fuiſſe filium Aſtyclis, & quibuſdam Samium, quibuſdam Chium credi, ac velle aliquos Homeri generum fuiſſe: alios verò ſolùm amicum: deinde addit, quod & dixerat Strabo, credi poëma de Oechalia ab Homero accepiſſe. Hæc antiquitatem Creophyli iſtius arguunt. Pauſanias in Meſſenicis citat Creophylum in Ἡρακλείᾳ, atque eum conſentire cum Theſſalis, & Eubœenſibus tradit, qui

urbem Oechaliam fuiſſe dicunt, ubi eſſet vicus, quem ætate ſuâ Eurytium vocarent. Hoc, puto, movit eos, qui appellant id poëma Heracleida, quaſi fuerit de capta Oechalia. Nam nemo humanior paullò ignorat, Oechaliam ab Hercule captam everſamque, cùm rex ejus Eurytus filiam Jolen, quam Herculi priùs deſpōderat, poſtea ei negaſſet. Sed aliud Heraclea ab Herculeide. Quare & aliud poëma de Heraclea, aliud de Oechalia.

a *Opere de Rebuſpublicis, atque imperiis.*

Critias ἐν ταῖς πολιτείαις a citatur à Julio Polluce lib. VII cap. XIII. Egit eo opere de variis Rebuſp. Inter alia de Rep. Lacedæmoniorum: cujus libri bis meminit Athenæus lib. XI. Illuſtrem hujus ſcriptoris locum adducit Clemens penè initio ſexti Στρωματέων. Puto & eundem Critiam eſſe, cujus Plutarchus mentionem facit in Lycurgo, & Cimone. Eſt poëta quoque Critias, Callæſchri filius, cujus verſus recitant Plutarchus in Alcibiade, & Athenæus lib. I. X. & XIII.

Critodemus quoque res veteres memoriæ prodidit. Plinius lib. VII Hiſt. Nat. cap. LVI: *E diverſo Epigenes apud Babylonios* DCCXX *annorum obſervationes ſiderum coctilibus laterculis inſcriptas docet, gravis auctor imprimis: qui minimùm Beroſus, & Critodemus,* CCCCLXXX *annorum. Ex quo apparet æternus literarum uſus.*

b *Eorum, quæ in cælo viſuntur.*

Critolaus ſe libris extulit rerum Epiroticarum, quorum tertium citat Plutarchus in Parallelis cap. VI. Scripſit & libros φαινομένων b. Ex eorum quarto quædam adducit eodem libro Plutarchus cap. IX. Meminit Critolai Plutarchus in vita Periclis, & Verrius ſive Feſtus Pompeius in *Salios*, & Gellius lib. XI. cap. IX. ubi illuſtrem ex eo hiſtoriam adfert de legatis Mileti, & Demoſthene oratore. Semel autem iterumque hoc loco, & iterum initio capitis ſequentis ἁπλῶς Critolaum vocat. At lib. IX cap. V. meminit Critolai Peripatetici: & lib. VII. cap. XIV narrat, ut Critolaus Peripateticus unà cum Diogene Stoico, & Carneade Academico, legatus fuerit ad Senatum populumque Romanum. Quæ etiam verbis iiſdem legas apud bonorum ſcriptorum lavernam Macrobium lib. I Saturn. cap. V. Si idem eſt hiſtoricus ille, qui Peripateticus Critolaus, (ut aliquos video putare) ſatis de ætate liqueat. Nam legatio illa incidit in annum Urbis IↃXCVIII, regnante in Ægypto Ptolomæo Philometore. Sed mihi nihil hoc tempore occurrit, unde eundem eſſe, colligi poſſit. Et ſcio plures fuiſſe

fuiſſe ejus nominis ſcriptores. Eoſque inter grammaticum: cujus meminit Etymologus in Ἦλιος.

Criton, hiſtoricus Pieriotes (eſt autem Pieria Macedoniæ oppidum) reliquit Pallenica, Syracuſarum originem, Perſica, Sicula, Syracuſarum deſcriptionem, & de principatu Macedonum: quæ ignorare non ſivit nos Suidas. Meſſenia ejus celebrat Julius Pollux lib. x cap. XVII. Præterea autem Getica conſignâſſe, ex Stephano diſcimus in Γετία.

Cteſiæ ſunt duo: unus Cnidius, alter Epheſius. Utriuſque meminit Plutarchus libro de Flum. Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ ὀρῶν a, quorum è ſecundo teſtimonium promit in Caico: ut & Stobæus facit ſermone περὶ b νόσου &c. Eſtque hic nobilis ille hiſtoricus, qui Artaxerxis tempore vixit: de quo diximus lib. I. cap. V. Epheſio autem, cujus ætas neſcitur, idem Plutarchus adſcribit libros de Perſeo illo, qui Meduſam interemit, Καθὼς c ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α´ Περσηΐδος. Meminit & eodem libello librorum Cteſiæ περὶ ποταμῶν d, unde ſecundum citat. Sed utrius ſint, non addit. Equidem argumentum ſimile facit, ut ejuſdem eſſe putem, libros de montibus, & de fluminibus: nec video, quid impulerit doctum virum, ut in notis ad eum ſcriptorem, contrarium ſcriberet. Sanè eâdem operâ adſignare etiam Epheſio licebit librum περὶ e τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν φόρων, quem Cteſiæ ἁπλῶς tribuit Athenæus lib. x. Item περίπλων libros, quorum primum Stephanus citat ἐν Σίγυνος. Sed ſi libri ὀρῶν, καὶ ποταμῶν f, Cnidij ſint Cteſiæ: cauſſa nulla eſt, cur περίπλων libros (quorum pars erat περίπλους Aſiæ Harpocrationi memoratus g) Epheſij eſſe putemus. Neque multò magis ratio eſt, cur ambigamus de opere alio, quo hoc egit, ut ne regionum quatumque Aſiæ tributa neſcirentur. Nam omne hoc argumentum ei conveniebat, qui terrarum orbem nôſſet, & poſteris deſcribere vellet.

a *De montibus.*
b *De morbo.*
c *Ut refert Cteſias Epheſius in primo Perſeidis*
d *De fluminibus.*
e *De Aſia tributis.*
f *De montibus, & fluviis.*
g *In Σκιάποδες.*

Cteſiphontis librum tertium rerum Bœoticarum Plutarchus teſtem adducit Parallelorum minorum cap. XII. Fortaſſe idem eſt, cujus de plantis, & arboribus libros Plutarchus citat libro de Flum.

Cteſippus Scythicas res expoſuit. Plutarchus de Flum. Ὡς h ἱστορεῖ Κτήσιππος ἐν β´ Σκυθικῶν.

h *Ut refert Cteſippus in ſecundo Scythicorum.*

Cydippus Mantineus inter eos eſt, qui tractarunt de rerum inventoribus. Clemens Alexandrinus lib. I Στρωμ. Κύδιππος [a] ὁ Μαντινεὺς, ἔπειτα Ἀντιφάνης, καὶ Ἀριστόδημος, καὶ Ἀριστοτέλης, πρὸς τούτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ περιπατητικὸς, ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων ταῦτα ἱστόρησαν.

a *Cydippus Mantinenſis, ac præterea Antiphanes, & Ariſtoteles, & præter iſtos Philoſtephanus, ſed & Strato Peripateticus, in ſuis de rerum inventione libris, iſta tradiderunt.*

Dalion, ſive, ut in aliis libris eſt, Dallon, de gentibus aliqua ſcripſiſſe videtur. Sanè apud Plinium legas lib. VI cap. XXX. *Ab eâ verò parte Nili, quæ ſupra Syrtes maiores, Oceanumque meridianum protenditur, Dalion vocatos eſſe dicit, pluviâ tantùm aquâ utentes, Ciſoros, Longoporos.* Sed ab eodẽ in Elencho auctorum libri XX. XXI. XXII, & XXIII, reponitur Dalion inter medicos. Et lib. XX cap. XXVII, *herbarius* vocatur. Puto eundem eſſe. Nec enim prohibet quicquam, quo minùs idem, & herbas tractaret, & operi hujus, vel alterius argumenti quædã de gentibus admiſceret, vel ſeorſim etiam de iis ſcriberet.

Damocritus, Δαμόκριτος, hiſtoricus, famam ſibi paravit gemino opere: uno, de inſtruendis aciebus; altero, de Judæis: in quo prodidit, Judæos ſolitos adorare caput aſini: etiam ſeptimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepiſſent, ſacrificâſſe, carne ejus minutatim diſſectâ. Auctor Suidas.

Damon Cyrenæus de philoſophis monumentum ingenij ſui conſignavit: ut conſtat ex Laertio in Thalete. Athenæus lib. X nominat Damonem, ſed patriam non addit: eum autem tractaſſe dicit περὶ [b] Βυζαντίου. Ἁπλῶς etiam Plutarcho laudatur in Theſeo, & Numa. Item Plinio lib. VII Hiſtor. Natur. cap. II, ubi ait: *Haut diſſimile iis genus Pharnacum in Æthiopia prodidit Damon, quorum ſudor tabem contactis corporibus afferat.*

b *De Byzãtio.*

Damoſtratus quibus operibus nomen ſuum immortalitati commendare ſtuduerit, Suidæ hæc verba oſtendunt: Δαμόστρατος [c], ἱστορικὸς ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι, καὶ περὶ τῆς δι' ὕδατος μαντικῆς, καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας. Demoſtrati ἁλιευτικῶν etiam meminit Ælianus lib. XIII cap. XXI. Item lib. XV. cap. IV. & IX. adhæc cap. XIX ejuſdem libri, ubi & de eo ſic ſcribit: Καὶ λέγει Δημόστρατος, ἀνὴρ ὃς καὶ τοῦτο λέγει τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης τῆς βουλῆς γενόμενος· καὶ οὔ τι που διὰ τοῦτο ἤδη ἀπομνημονεῦσαι ἱκανός· δοκεῖ δέ μοι ἐπιστήμης τῆς ἁλιευτικῆς ἐς ἄκρον ἐλάσαι, καὶ ἔσω ἔγνω,

c *Damoſtratus hiſtoricus, halieutica, ſive de re piſcatoria libros viginti ſcripſit. Item de divinatione per aquã, & alia miſcellanea ad hiſtoriam proximè accedentia.*

ἔργοι, εἰπεῖν κάλλιστα. *Atque ait Demoſtratus: ſenator is Romanus fuit: nec propterea tamen fide in hac re dignior: ſed videtur mihi exquiſitam ſibi piſcatoriæ rei notitiam comparâſſe, ac quæcunque ſciret, oratione pulcrè extuliſſe.* Addit deinde, fortaſſe & alia edidiſſe illuſtris ingenij ac doctrinæ ſuæ documenta.

Dectadas à Parthenio laudatur in Eroticis: ubi ex eo narrat illa de Harpalyce.

Deilochi apud ſcholiaſtem Apollonij mentio fit, cùm alibi ſæpe: tum libro ſecundo, ubi citatur Δηίλοχος a ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου. Hoc facit, ut apud Stephanum in Λαμψακὸς legendum putem Δηίλοχος ὁ Κυζικηνός. Ubi vulgò Δηίοχος. Nam cur Stephani potiùs locum emendari putem debere, facit, quòd uno in Stephani loco proclivior fuerit lapſus, quàm ſcholiaſtæ Apollonij tam multis.

a *Deilochus libro primo de Cyzico.*

Demagoras laudatus Dionyſio Halic. lib. 1. antiquit. Rom. ubi & ille, & Agathyllus, de tempore conditæ Romæ conſenſiſſe dicuntur cum Cephalone Gergithio. Is autem Cephalo tradiderat, Romam ſecundâ poſt Troianum bellum ætate conditam eſſe ab uno filiorum Æneæ, nomine Romo. Sed Demagoras iſte, utrùm poëta, an hiſtoricus fuerit, non liquet. Sanè Agathyllus, cui eum hoc loco jungit, poëta erat. Nam apud Dionyſium alibi eopſe libro legas, Ἀγάθυλλος b Ἀρκὰς ὁ ποιητής. Quædam etiam ex elegiaco ejus carmine ibidem citat. Demagoræ meminere veterum & alij complures: è junioribus quoque Michael Apoſtolius Centur. 11. Proverb. 11.

b *Agathyllus Arcas poëta.*

Demaratus, Δημάρατος, libros in publicum edidit, cùm de Phrygia; tum de fluminibus. E priori opere quartum, ex altero tertium librum adducit Plutarchus in commentariolo de fluminibus. Adhæc res Arcadicas ingenij ſui luce illuſtravit. Ex ſecundo ejus operis teſtimonium petit Plutarchus in parallelis minoribus cap. XVI. & Stobæus ſermone de patria. Adhæc reliquit Τραγῳδούμενα. Hæc erant hiſtoria μυθικοῦ ſive ἡρωικοῦ temporis: ut de bello Troiano, vel Thebano, & ſimilibus: unde tragœdiarum argumenta ab antiquis peti ſolent. Secundum librorum iſtorum memorat Clemens Alexandrinus in προτρεπτ. Etiam ex tertio hiſtoriolam recenſet Stobæus ſermone, quem dixi. Quin & terni verſiculi Demarati leguntur lib. 1 Ἀνθολογίας. Et ſcholiaſtes Apollonij in lib. 1 teſtem

adhibet

adhibet Demaratum. Denique Plutarchus in Ageſilao ſcripta memorat Demarati Corinthij. Sed hujus Corinthij an cætera quoque ſint, vel quæ ejus ſint, quæ alterius, haut proclive eſt dicere.

Demetrius Byzantinus de poëtis, & poëmatis, libros ſcripſit complures. Athenæus lib. x. ᾯς a φησι Δημήτριος ὁ Βυζάντιος ἐν τετάρτῳ περὶ ποιητῶν. Idem lib. xii ab eo citatur ἐν b τῷ περὶ ποιημάτων. Et lib. xiv ἐν πέμπτῳ c περὶ ποιήματος. Fuere autem Demetrij Byzantij duo: unus, philoſophus peripateticus; alter, hiſtoricus, qui de Gallorum ex Græcia in Aſiam tranſitu, & Ptolomæi, atque Antiochi rebus geſtis, & Libyæ ſtatu ſcripſerit. Auctor Laertius. Uter ab Athenæo intelligatur, non ita facile dictu puto. Magis tamen eò inclino, ut de peripatetico loqui credam: cujus Laertius nullum nominat ſcriptum. Atque idem, exiſtimo, ſignatur à Laertio, cùm in Socratis vita quædam ex Demetrio Byzantio de philoſopho hoc adfert.

a Vt ait Demetrius Byzantius in quarto de poëtis.
b Libro de poëmatis.
c In quarto de poëmate.

Demetrij Callatiani, Δημητρίου τοῦ Καλλατιανοῦ, meminit Dionyſius Halicar. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτ. & Stephanus in Ἀντίκυρα. Scripſit libros xx de Aſia & Europa, ut ex Laertio conſtat. Semel iterumque ejus mentionem facit Marcianus Heracleota in περιηγήσει.

Demetrius Erythræus ſextus ex Demetriis illuſtribus, quos præter Phalereum fuiſſe Laertius ait lib. v: Ἕκτος d Ἐρυθραῖος, ποικιλογράφος ἄνθρωπος, καὶ ἱστορικὰ, καὶ ῥητορικὰ πεποίηκε βιβλία.

d Sextus Erythræus, varius ſcriptor, qui hiſtoricos, & oratorios conſcripſit libros.

Demetrius ab Odeſſo, Ponti civitate, commentarium fecit de urbe patria. Eo teſte utitur Stephanus in Ὀδησσός.

Demetrius quidam librum ſcripſit de Judæorum regibus: in quo & quædam de gentis ejus captivitate retulit. Clemens Alex. lib. i Στρωματ. Δημήτριος δέ φησι ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ βασιλέων, τὴν Ἰούδα φυλὴν, καὶ Βενιαμεὶν, καὶ Λευὶ, μὴ αἰχμαλωτισθῆναι ὑπὸ τοῦ Σεναχηρείμ· ἀλλ᾽ εἶναι ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ταύτης εἰς τὴν ἐσχάτην, ἣν ἐποιήσατο Ναβουχοδονόσορ ἐξ Ἱεροσολύμων, ἔτη τετρακόσια τεσσαρακονταοκτὼ, μῆνας ἕξ. ἀφ᾽ οὗ δὲ αἱ φυλαὶ αἱ δέκα ἐκ Σαμαρείας αἰχμάλωτοι γεγόνασιν, ἕως Πτολεμαίου τετάρτου, ἔτη πεντακόσια ἑβδομήκοντα τρία μῆνας ἐννέα· ἀφ᾽ οὗ δὲ ἐξ Ἱεροσολύμων, ἔτη τετρακόσια τεσσαρακονταοκτὼ, μῆνας τρεῖς. *Demetrius verò libro eo, quem de Iudaæ regibus ſcripſit, ait, tribum Iuda, & Beniamin, &*

Leui non fuiſſe abductam in captivitatem à Senacherib: ſed eſſe ab hac captivitate uſque ad ultimam, quam Nabuchodonoſor fecit ex Hieroſolymis, annos CCCXXVIII *a, menſes ſex. Ex quo autem decem tribus abductæ fuerunt captivæ ex Samaria, uſque ad Ptolomæum quartum, annos* IↃLXXIII *b, novem menſes. Ex quo c tempore verò ab Hieroſolymis abductæ, eſſe annos* CCCXXXVIII, *menſes tres.* Cùm autem videamus hoc loco, Demetrium illum tempora numerâſſe uſq; ad Ptolomæum quartum: ſatis liquet, Phalereum ſaltem intelligi nõ poſſe, qui ſub Philadelpho obiit.

a *Gentianus Hervetus habet* CXXVIII: *ſed præter fidẽ Græci codicis.*
b *Apud Hervetum biennio minus eſt.*
c *Et hæc vertere Gentianus neglexit.*

Democritus Epheſius libros ſcripſit περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ d. Ex cujus operis libro primo quædam de Epheſiorum in veſtitu mollitia ac luxurie narrat Athenæus lib. XII.

d *De templo Dianæ Epheſiæ.*

Demodocus Δημόδοκος ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας e, citatur à Plutarcho de Flum. Solutâ oratione, an carmine ſcripſerit, non ſatis liquet.

e *Lib. 1. de Hercule.*

Demoſthenes Bithynus compoſuit libros de rebus Bithyniacis, quorum quartum, nonum, decimum, & duodecimum, citat Stephanus. Bithynum fuiſſe, cognoſcimus ex eodem in Ἡραία. Scripſit quoque κτίσεις f, quarum idem meminit in Ὀλιζών. Alius ab eo eſt Demoſthenes Thrax: qui, Suida teſte, præter ea, quibus Iliada Homeri, & Θεογονίαν Heſiodi, illuſtrare conatus eſt, etiam Damageti Heracleotæ compendium fecit, & librum περὶ διθυραμβοποιῶν. Eo libro videri poſſit expoſuiſſe duntaxat vitam poëtarum dithyrambicorum. Sed veriſimilius fit, de eorum inſimul poëmatis diſſeruiſſe, lucemque attuliſſe locis aliquot obſcuris.

f *Origines urbium, ac locorum.*

Demoteles unus eſt ex duodecim iſtis, quos de pyramidibus Ægyptiis ſcripſiſſe, Plinius dicit lib. XXXVI Hiſt. Nat. cap. XII. Vide ſuperiùs *Ariſtagoras.*

Demus de rebus Atticis commentatus ſit; ſi vera eſt lectio apud Athenæum lib. XIV. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος Δῆμος. Verùm Caſaubonus legere jubet Κλείδημος. Sanè Clidemus Atthidem deſcripſit, ut ex eodem Athenæo ſuperiùs oſtenſum. Fortaſſe tamen & Demetrius quiſpiam hanc materiem tractavit: eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum; uti factum apud Dionyſium Halic. in judicio de Dinarcho, ubi citatur Δῆμος ὁ Μάγνης, qui omnino eſt Δημήτριος h ὁ Μάγνης, ut dictum lib. 1. cap. XV.

g *Demus autem in primo de Attica libro.*
h *Demetrius Magneſius.*

Dercyllus literis explicuit κτίσεις [a], quarum librum I advocat Plutarchus in parallelis minoribus cap. XVII. Item Italica, quorum tertium citat ibidem cap. XXXVIII. Item Ætolica, quorum teſtimonio utitur Plutarchus de Flum. cap. de Acheloo. Atque ab eodem etiam libri ejus περὶ Σατυρικῶν [b], item περὶ ὀρῶν [c], & περὶ λίθων [d] nominantur. Meminit & Etymologus in Εὔιος.

Didymarchus Διδύμαρχος Μεταμορφώσεων [e] γ' citatur ab Antonio Liberale narratione XXIII, quæ eſt de Batto. Sed ab interprete ſcriptores, ex quibus ea hauſta eſt narratio, prætereuntur.

Dieuchidas Megarenſis (Διευχίδας ὁ Μεγαρικὸς, ut Clementi dicitur lib. VI Στρωματ.) prodidit hiſtoriam Megaricam, ut non uno Harpocrationis loco conſtat: ſed interdum corruptè apud eum legas, Δευχίδας. At fœdiùs etiam corruptum id nomen apud ſcholiaſtem Apollonij in primum Ἀργον. ubi legitur, Διρηχίδας [f] ἐν Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ. Pluribus libris id opus conſtabat. Nam Clementi Alex. lib. I citatur Διευχίδας [g] ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν. Meminit & Dieuchidæ Stephanus in Σκίρφαι.

Dinarchus Delius Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dionyſio Hal. in Dinarcho, ubi ex Demi, vel potiùs Demetrij libro de ejuſdem nominis viris, quatuor Dinarchos recenſet. Videtur idem ſignari ab Euſebio lib. I Chronicorum [h], ubi de Bacchi geſtis loquens, ait, Ὡς [i] φησι Δείναρχος ὁ ποιητὴς, οὐχ ὁ ῥήτωρ.

Dinias ſcriptis ſuis res Argolicas comprehendit. Apollonij ſcholiaſtes lib. II: Δεινίας ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionẽ quoq; Diniæ facit Plutarchus in Arati vita, & Eurip. ſchol. in Oreſt.

Diocles Peparethius primus è Græcis memoriæ prodidit originem urbis Romæ, urbiſque res præcipuas. Hoc indicat Plutarchus in Romulo, Τοῦ δὲ [k] πίστιν ἔχοντος λόγου μάλιστα, καὶ πλείστους μάρτυρας, τὰ μὲν κυριώτατα πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξέδωκε Διοκλῆς Πεπαρήθιος, ᾧ καὶ Φάβιος Πίκτωρ ἐν τοῖς πλείστοις ἐπηκολούθηκε. Et aliquanto pòſt: Πεπαρηθίου [l] Διοκλέους, ὃς δοκεῖ πρῶτος ἐκδοῦναι Ῥώμης κτίσιν. Idem Plutarchus in Quæſtionibus Græcis ait, Dioclem feciſſe περὶ [m] ἡρώων σύνταγμα: atque inde refert edictum Tanagræorum de iis, quæ Clidamus renunciaſſet. Sed fortaſſe is eſt *Diocles Rhodius*, cujus Αἰτωλικὰ citat

[a] *De locorum origine.*
[b] *De Satyricis.*
[c] *De mõtibus.*
[d] *De lapidibus.*
[e] *Lib. 3 Trãſformationum.*
[f] *Direchidas in Megaricis refert.*
[g] *Dieuchidas libro quarto rerum Megaricarum.*
[h] *Pag. 29. Theſ. Temp. verſ. 17.*
[i] *Vt Dinarchus loquitur, nõ ille orator, ſed poëta.*
[k] *Caterùm hiſtoriæ, quæ plus fidei invenit, ac plures teſtes, præcipua quæque apud Græcos edidit Diocles Peparethius, quem in plurimis ſequitur Fabius Pictor.*
[l] *Peparethij Dioclis, qui primus videtur edidiſſe quædam de origine Vrbis Romæ.*
[m] *De ſacellis, quæ heroibus ſunt ſtatuta.*

citat Plutarchus de Flum. Etiam Dioclis libri περὶ ἐπιδρομῆς a, Laertio memorantur in Epicuro. Ac apud eundem Laertium in Xenophonte adducitur Diocles ἐν τοῖς βίοις τῶν φιλοσόφων b, ſive, ut apud eundem legitur in Ariſtippo, ἐν τῷ περὶ βίων φιλοσόφων. Atque ex his libris ſunt, quæ ex Diocle narrat in Antiſthene, Diogene, Cratete, Menippo, Menedemo, & alibi. Alius eſt Diocles Eleates, Muſicus: item Diocles Athenienſis, aut Phliaſius, Comicus: de quorum utroque Suidas. Item alius, Diocles Caryſtius, de quo ſic Plinius lib. XXVI cap. II. *Hippocratis certè, qui primus medendi præcepta clariſſimè condidit referta herbarum mentione invenimus volumina: nec minùs Dioclis Caryſtij, qui ſecundus ætate famâque exſtitit.* Dioclem medicum appellat lib. XXI cap. XI. At ἁπλῶς Dioclem vocat lib. XX. cap. III. V. VI. IX. XIII. XX. & XXIII. Item lib. XXI. cap. XXXI. Et lib. XXIII cap. I. & lib. XXIV cap. XIX. Meminere etiam Athenæus, Plutarchus, ſcholiaſtes Nicandri, imprimis medici, ut Dioſcorides, ac Galenus paſſim.

a *De incurſione.*

b *In vitis philoſophorū.*

Diodorus Periegetes terras deſcripſit, ut ex cognomine ipſo colligimus. Idem de monumentis tractavit. Plutarchus in Themiſtocle: Διόδωρος c δ' ὁ περιηγητὴς ἐν τοῖς περὶ τῶν μνημάτων εἴρηκεν. Meminit & idem hujus ſcriptoris in Theſeo, & Cimone.

c *Diodorus, qui terras deſcripſit, ait in opere de monumentis.*

Diogenes Cyzicenus reliquit VII libros de patria ſua: teſte Stephano in Βέσβικος. Qui & primum ejus operis citat in Ἀδράστεια, tertium in Ζέλεια. Planè cenſeo eundem eſſe, de cujus nomine ambigit Suidas, utrùm Diogenes, an Diogenianus vocetur. Movet me, quod dicat ſuis commendâſſe monumentis inſtituta patriæ ſuæ Cyzici. Addit, præterea tractâſſe de literis, deque notis, quarum uſus in libris, atque item de poëtica.

Diogenes Sicyonius res Peloponneſiacas literis mandavit, teſte Laertio, cui hic inter quinque ejus nominis ſecundo loco memoratur. Primus verò Laertio nominatus eſt Diogenes Apolloniata, phyſicus, Anaxagoræ æqualis: de quo Clemens Alex. in προτρεπτ. & in παιδαγωγῷ libro priori, & Στρωμ. lib. I. item Suidas. Tertius ei eſt Diogenes Seleucienſis, qui, ob vicinitatem loci, Babylonius vocabatur. Hujus libros de nobilitate teſtes adducit Athenæus lib. IV. Quartus eſt

Diogenes Cynicus. Quinctus Diogenes Tarſenſis, qui opere quodam complexus quæſtiones poëticas, atque eas ſolvere eſt conatus. Meminit & lib. x. in Epicuro: Διογένης a ὁ Ταρσεὺς, ὁ τὰς ἐπιλέκτους σχολὰς συγγράψας. Mirum verò, omitti à Laertio Diogenem Cyzicenum: de quo antè dictum. Fortaſſe & alius ab illis quinque eſt, qui Perſica ſcripſit: quorum primum adducit librũ Clemens ἐν πρώτῳ. Et, credo, diverſus eſt etiam, qui Palleniaca edidit. Parthenius Erat. VI. Διογένης b, καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς. Ubi Παλληνιακὰ videntur ad utrumque referri, cùm hiſtoriam ibi narret Parthenius de Pallene, Sithonis, Hodomantum regis filiâ. Alius eſt quoque Diogenes Smyrnæus, philoſophus, Metrodori Chij auditor, Anaxarchi præceptor: de quo Clemens lib. I Στρωμ. At Diogenes is, ex cujus tragœdia verſum unum alterum citat Clemens lib. II Στρωματέων, non eſt alius à Cynico philoſopho. Nam ex Laertio cognoſcimus, ſeptem ei tragœdias, ſeu tragœdiolas, tribui ſolere: quas Satyrus eſſe dicebat Philiſci Æginenſis, Diogenis diſcipuli.

a *Diogenes Tarſenſis, qui ſelectas conſcripſit ſcholas.*

b *Diogenes, & Hegeſippus in Palleniacis.*

Diogenetes (niſi rectum eſt Diogennetus, vel Diogenes) Erythræus memoratur Hygino in poëtico aſtronomico: ubi de Piſcium ſigno loquens, ita ſcribit: *Diogenetes Erythræus ait, quodam tempore Venerem cum Cupidine filio in Syriam ad flumen Euphratem veniſſe, & eodem loco repente Typhona giganta, de quo ſuprà diximus, apparuiſſe: Venerem autem cum filio in flumen ſe proieciſſe, & ibi figuram, piſcium formâ mutâſſe: quo facto, periculo eſſe liberatos. Itaque poſtea Syros, qui his locis ſunt proximi, deſtitiſſe piſces eſitare, quòd vereantur eos capere; ne ſimili cauſſâ, aut Deorum præſidia impugnare videantur, aut eos ipſos captare.*

Dionyſius Argivus an hiſtoricus fuerit, diſpiciendum ſit. Quid hic de Ilij capti tempore prodiderit, legere potes apud Clementem Alex. lib. I Στρωμ.

Dionyſius Byzantius ἀνάπλῳ c Βοσπόρου citatur à Stephano in Χρυσόπολις. Ac videri poſſit idem eſſe, ac Dionyſius, cujus περιήγησιν d habemus. Præſertim quando Suidas eum fuiſſe Byzantium colligit ex Rhebæ fluminis laude. Sed corruptum eum eſſe locum, proque Βυζάντιον, Βιθυνὸν eſſe legendum, oſtendimus lib. II cap. III. Quare omnino alius eſt ille, cujus περιήγησις extat, ab eo, qui navigationem per Boſphorum ſcripſit.

c *Navigatione per Boſphorum.*

d *Orbis deſcriptionem.*

ſcripſit. Meminit Dionyſij Byzantij, ac dicti operis, etiam Suidas, qui præterea ſcripſiſſe ait de Threnis, poëma epicediis refertum.

Dionyſius Chalcidenſis Κτίσεις, ſive Origines civitatum, complexus eſt libris quinque: teſte Marciano Heracleota in περιηγήσει [a]. Celebratur hoc opus etiam à Suida in Χαλκιδίκη. Ex primo ejus libro teſtimonium promit Apollonij ſcholiaſtes in lib. III. Ex tertio idem facit Harpocration in Ἡφαιστία: ex quincto idem in Ἡραῖον τεῖχος. Bene antiquum eſſe Dionyſium hunc, illud indicio eſſe poteſt, quòd eo teſte utatur Dionyſius ipſe Halicarnaſſenſis lib. I Antiquitatum, ubi varias de Romæ origine ſententias appendit, & expendit.

Dionyſius Mitylenæus, poëta epicus, qui σκυτοβραχίων [b], & σκυτεύς [c], vocatus eſt, præter Bacchi, & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica libris ſex ad Parmenonem ſcripſit oratione ſolutâ, ut apud Suidam legitur. Meminit ejuſce Dionyſij, Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. & IV.

Dionyſius, Muſonij filius, ſacerdos templi Solis, nonnullis Samius, aliis Rhodius fuiſſe exiſtimatur; teſte Suida: qui & autor eſt, compoſuiſſe hiſtorias τοπικαὶ [d] libris ſex; orbis deſcriptionem, & hiſtoricæ inſtitutionis libros decem.

Diophantus Lacedæmonius condidit libros Antiquitatum XIV: teſte Fulgentio lib. I Μυθολογικῶν. Idem ſcripſit de ſacris Deorum: unde quædam idem Fulgentius adducit in Expoſitione ſermonis antiqui, voce *Nefrendes*. Quamquam ibi quidem non tam Diophantum nobis advocat, quàm, ut ſolet nugator ille, interpretem ejus. Nec Diophanti apud melioris notæ ſcriptores nulla mentio eſt. Nam Agatharchides de mari rubro cap. XXXI auctor eſt, deſcripſiſſe eum terras ſeptentrioni ſubjectas. Et Stephanus eundem nominat in Ἄβιοι. Ac ab eodem in Λιβυστῖνοι adducitur Διόφαντος [e] ἐν πολιτικοῖς. At alius eſt Diophantus Syracuſanus, philoſophus Pythagorêus, cujus de mundi ortu ſententiam adfert Theodoretus Therapeutices lib. IV. qui eſt de materia, & mundo.

Dioſcorides nomen illuſtravit ſuum libris de Rep. Lacedæmoniorum, ut conſtat ex quarto Athenæi, ubi ſecundus ejus operis citatur: item Plutarcho in Lycurgo: qui & ſcriptoris hujus meminit in Ageſilao. Dubium verò, idemne, an alius

Mm 3 ſit,

a Pag. 5 edit. Auguſt. Vindel.

b *Coriaceum habens brachium.*

c *Coriarius*

d *Locorum.*

e *Diophantus libro de re civili.*

ſit, cujus epigrammata in Ἀνθολογίᾳ leguntur. Item is, cujus mentionem facit ſcholiaſtes Apollonij in lib. 1, ubi ex ejus ſententia tradit, Amphionem lyram accepiſſe ab Apolline: quam eum à Muſis habere, voluerunt Antimenidas lib. 1. & Pherecydes in decimo.

Dioxippus Διώξιππος, poëta eſt Comicus: ſed ejus hoc loco meminimus, quia inter dramata illius fuit etiam ἱστοριογράφος. Amphicli eam fabulam Dalecampius tribuit, nempe turbatis Athenæi a verbis deceptus. Ita enim Dioxippi ἐν ἱστοριογράφῳ verba apud eum legi debent, ut duo trochaici ſint:

a Lib. 3.

Τὴν b στοὰν διεξέπαισεν Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο
Κρεμαμένας δείξας. Ἐκεῖνον πέμπε, φησὶν, ἐὰν ἴδῃς.

b Per porticū vi ſibi aditum fecit Amphicles, vulvis duabus, quas geſtabat, oſtēſis. Illum ad me mitte, inquit, ſi videris.

Eſſe verò drama illud Dioxippi, præter Athenæum etiam teſtatur Suidas: à quo quatuor ejus fabulæ recenſentur, Ἀντιπορνοβοσκὸς, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος, Διαδικαζόμενοι: ut quidem Mediolanenſis vetus editio habet. Nupera illa, quæ cum Porti tralatione & notis prodiit, *Hiſtoriographi* nomen negligenter omiſit. Suſpicor Dioxippum hac fabulâ fabuloſos hiſtoricos riſiſſe. Alius ab eo eſt *Dioxippus Hippocraticus, vetus medicus, & nobilis*: ut de eo ſcribit Gellius lib. XVII cap. XI.

Diphilus Theſei geſta ſcripſit: ſed carmine choliambico. Oſtendit hoc ſcholiaſtes Pindari in Olymp. od. x. Ejus verba apponam, ut legi oportet: Ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας, ἔν τινι Ἰάμβῳ, οὕτω·

Τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
Ὃς πρῶτος ἅρμα τ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

Vt Diphilus ait, qui Theſeida fecit. Sic autem ſcribit:

Alénſque pullos, Mantinenſis ut Semus,
Primus agitator curruum prope Alphêum.

Alius, ut puto, ab eo eſt Diphilus Sinopenſis κωμικώτατος c καὶ γνωμικώτατος, ut à Clemente Alexandr. & Euſebio Pamphili vocatur. Notus vel ex Terentiano Adelphorum prologo. Alius quoque Diphilus Caryſtius, item Diphilus Siphnius, item Diphilus Laodicenſis, quorum trium meminit Athenæus. Poſtremus ille auctor fortaſſè eſt ſcholiorum Nicandri: quod ex eodem Athenæo videtur colligi poſſe.

c Comicus inſignis, & ſententiis affluens.

Dius celebrabatur opere de rebus Phœnicum. Ea ex hiſtoria fragmentum de Salomone, & Hiramo, conſervavit nobis

nobis Fl. Joſephus lib. I contra Apionem.

Diyllus Athenienſis quibus ſibi nomen pepererit, docet Diodorus Siculus lib. XVI: ubi cùm dixiſſet, Calliſthenem hiſtoriam ſuam perducere uſque ad templum nefario Philomeli ſcelere captum, continuò addit: Δίυλλος [a] δ' ὁ Ἀθηναῖος ἦρκται τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως, καὶ γέγραφε βίβλους εἴκοσι καὶ ἑπτά, συμπεριλαβὼν πάσας τὰς ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γενομένας πράξεις περί τε τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν Σικελίαν. Et poſt multa: Διΰλλος [b] δ' ὁ Ἀθηναῖος τῆς δευτέρας συντάξεως ἀρχὴν πεποίηται τῆς Ἐφόρου ἱστορίας τὴν τελευτήν, καὶ τὰς ἑξῆς πράξεις συνείρει τάς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων, μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς. Etiam ex Diyllo hoc refert Athenæus in XIII, ut Demetrius Phalereus amicā ſuam, patriâ Samiam, Λαμπιτὼ appellârit, cùm prius Χαειλοβλέφαρος [c] nominaretur. Hæc quidem Athenæus dicit, ſi locus eſt ſanus. Sed apud Laertium ex Didymi συμποσιακοῖς [d] refertur, Demetrium ipſum Λαμπιτὼ, & Χαειλοβλέφαρον vocatum. Ut omnino accedam Caſaubono, qui apud Athenæum emendat, ἑαυτὸν Λαμπιτὼ προσαγορεύσαντα: ubi δ' αὐτὴν perſcriptum eſt in vulgatis. Idem Caſaubonus Diylli nomen reſtituit Athenæo in quarto: ubi antè legebatur, Διύαλος [e] δ' ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν ἱστοριῶν. Cùm autem non tantùm hiſtoriam ſuam uſque ad Philippi M. obitum pertexat: ſed etiam de Phalereo Demetrio ſcribat: ſaltem Ptolomæo Philadelpho antiquior eſſe non poteſt. Fuit & Diyllus ſtatuarius, cujus opera commemorat Pauſanias in Phocicis.

Domitius Calliſtratus, Δομίτιος Καλλίστρατος, de Heraclea libros compoſuit: quorum quartum citat Stephanus in Ἀρκτέστοα, & Μόργα: ſextum in Ὀδυσσόπολις: ſeptimum in Ὀλόμπη.

DOROTHEVS ἐν ἕκτῃ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον ἱστοριῶν [f] citatur ab Athenæo initio libri ſeptimi. Etiam ſeu idem, ſeu alius Dorotheus in primo rerum Sicularum adducitur à Stobæo, Loco de vituperio tyrannidis: & à Michaele Apoſtolio Centur. XX. Prov. XIII. Uterque refert ex eo, ut Phalaris Perillum, ſeu Perilaum, fabrum æreo tauro incluſerit. Etiam Dorotheus in quarto Italicorum teſtis laudatur à Plutarcho minorum parallelorum cap. XX. ubi narrat, ut Marius bello Cimbrico victus, ſomnioque monitus, Calpurniam filiam ſacri-

a *At Diyllus Athenienſis à ſacrilegio hoc hiſtoria ſua XXVII libros auſpicatus res Græciæ & Siciliæ his temporibus geſtas recenſet.*

b *Diyllus verò Athenienſis alterum opus exorditur inde, ubi Ephorus hiſtoriam finierat, ac Græcorum, & Barbarorum geſta exinde uſque ad Philippi obitum contexit.*

c *Decora ſuperciliorum gratiâ.*

d *Convivalibus.*

e *Diualus (leg. Diyllus) Athenienſis in nono hiſtoriarum.*

f *Lib. ſexto de rebus geſtis Alexandri.*

ſacrificârit. Eundem librũ nominat Clemens Alex. ἐν προτρεπτ. Idem Clemens lib. 1 Στρωματ. eum citat ἐν πρώτῳ παιδίκτῃ, atque inde de Mopſo quædam tradit. Plutarchus Parall. cap. XXV citat Dorothei librum 1 Transformat. Atque his in locis ἁπλῶς fit Dorothei mentio. At eſt, ubi (dubium idemne, an diverſus) Dorotheus Aſcalonita laudetur. Ut apud Athenæum extremo lib. VII, ubi ex ejus opere, quod inſcribebatur τῆς λέξεως συναγωγὴ, citatur liber CVIII. Item libro XIV, ubi idem dicitur edidiſſe περὶ Ἀντιφάνους, καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς νεωτέροις Κωμικοῖς ματτύης. Quem locum non intellexit Dalecampius interpres. Nam vertit, *De Antiphane, & Mattya, ſcriptoribus comœdiæ, quam mediam vocant*: cum dicere deberet, *de Antiphane, & eâ, quæ mediæ comœdiæ ſcriptoribus mattya vocatur.* Idem Athenæus lib. XI meminit Dorothei Sidonij: qui unus veterum apoteleſmata verſibus ſcripſit. Sequuntur eum, Manilius ex Latinis; ex Arabibus, Omar, Meſſaalla, & Alcabicij ſcriptor. Etiam à Phlegonte de rebus Mirabilibus cap. XXVI, laudatur Δωρόθεος a ὁ ἰατρὸς ἐν ὑπομνήμασιν, atque ex iis refertur, ut Alexandreæ in Ægypto cinædus pepererit: ac fœtus conditus, miraculi cauſsâ, adſervetur.

a *Dorotheus medicus in commentariis.*

Doſiades de rebus Creticis libros edidit. Ex iis tradit Plinius lib. IV. cap. XII, Cretam ita dictam *à Creta nympha, Heſperidis filia.* Τετάρτῳ τῶν Κρητικῶν b citat Athenæus lib. IV. Fortaſſe idem eſt ac Doſidas, ex quo à Clemente ἐν προτρεπτ. quiddam adfertur de Leſbiorum ſacrificiis.

b *Lib. quartum rerum Creticarum.*

Doſitheum ſæpius teſtem adhibet Plutarchus in Parallelis minoribus. Nam cap. XIX, tertium adducit librum rerum Sicularum: cap. XXX, tertium Lydiacorum: cap. XXXIII, in Pelopidis: cap. XXXIV, librum tertium rerum Italicarum: quem & capite citat XXXVII. Uti primum ejus operis cap. XL. Alius eſt Doſitheus aſtrologus: cujus mentio apud Plinium lib. XVIII cap. XXXI.

EChemenes, Ἐχεμένης ἐν τοῖς Κρητικοῖς c adducitur Athenæo in XIII. Fortè idem nomen reſtituendum Fulgentio lib. 1 Mythologicorum: ubi Euxemenes in primo θεολογουμένων teſtis adhibetur. Sed nihil certò ſtatuere auſim.

c *Echemenes in Creticis.*

Egeſide-

Egeſidemus utrùm hiſtoriam, an aliud ſcripſerit, adhuc quæro. Hiſtoricum quidem eſt, cujus cauſsâ laudatur Plinio lib. IX cap. VIII. *In eâdem urbe Iaſſo Egeſidemus ſcribit, & alium puerum, Hermiam nomine, ſimiliter maria perequitantem, cùm repentinæ procellæ fluctibus exanimatus eſſet, relatum: delphinumque, cauſſam leti fatentem, non reverſum in maria, atque exſpiràſſe.* Eadem refert, ac Egeſidemum autorem ſimiliter laudat Solinus cap. XVIII.

Eleuſis Ἐλεύσις [a] ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως teſtis à Laertio citatur in Thaletis vita.

Empodus commentarios reliquit, hiſtoricos, ut puto. Athenæus lib. IX, cùm citaſſet Eupolis illud ἐν Βάπταις, Ναὶ μὰ τὴν κράμβην [b]: ſubjungit deinde; Ἐδόκει δὲ Ἰωνικὸς εἶναι ὁ ὅρκος. καὶ οὐ παράδοξον, εἰ κατὰ τῆς κράμβης τινὲς ὤμνυον, ὁπότε καὶ Ζήνων ὁ Κιττιεὺς ὁ τῆς στοᾶς κτίστης, μιμούμενος τὸν κατὰ τῆς κυνὸς ὅρκον Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὤμνυε τὴν κάππαριν, ὡς Ἔμποδός φησιν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. *Videbatur autem eſſe Ionicum iuramentum. nec mirum eſt per braſsicam iuràſſe quoſdam, cùm Zeno Cittienſis, Stoicæ ſectæ conditor, imitans Socraticum iuramentum per canem, & ipſe per capparim iuràrit: ut ait Empodus in commentariis.* Fortaſſe tamen locus eſt corruptus. Sanè Caſaubonus [c] pro Ἔμποδος malit Ποσειδώνιος: quod tamen à vulgata lectione multum abit.

Enomides videtur ſcripſiſſe de Deorum nominibus, naturâ, & geſtis. Etymologici magni ſcriptor: [d] Ἐνομίδης δὲ ὁ τὰ θεῖα γράψας, καὶ τοὺς Τελχῖνας ἐτυμολογήσας &c.

Epaphus de Delphico templo quædam tradidit: ſeorſim, an in alio opere, haut ſat ſcio. Servius in verſum illum III Æn. *Da pater augurium, atque animis illabere noſtris. Traditur,* inquit, *à plurimis, (inter quos etiam Epaphus, vir peritiſſimus,) Delphis quodam tempore eveniſſe, ut templum religioſum antè & intactum, ſpoliatum incenſumque ſit: ac pòſt multas Corinthij urbes ſoli, vicosq; proximos, terræ motu hauſtos: Delon neque antea, neque poſtea, hoc incommodo vexatam.* Ita corruptiſſimum locum emendandum puto.

Epigenes aſtrologus, & hiſtoricus fuit, quantum videre poſſum. Cum Beroſo, & Critodemo jungitur Plinio lib. VII cap. LVI. *E diverſo Epigenes apud Babylonios IↃCCXX annorum obſervationes ſiderũ coctilibus laterculis inſcriptas docet, gravis auctor*

a Eleuſis libro de Achille.

b Per braſſicam ita eſt.

c Lib. 9 Animadv. cap. 2.

d Enomides, qui ſcripſit de rebus divinis, &, unde Telchines nomen acceperint, expoſuit.

imprimis: qui minimũ, Beroſus, & Critodemus, CCCCLXXX *annorum. Ex quo apparet æternus literarum uſus.* Mentio quoque illius fit cap. XLIX. ejuſdem libri: & cap. III lib. XXXI. Alius eſt Epigenes Sicyonius, poëta non quidem Comicus, ut Suidas putavit; ſed tragicus; ut rectè eſt apud Michaelem Apoſtolium Chil. XV Prov. XIII, ubi dicitur, proverbium illud, Οὐδὲν ᵃ πρὸς τὸν Διόνυσον, ab eo originem cœpiſſe. Nam, inquit, Ἐπιγένους ᵇ τοῦ Σικυωνίου τραγῳδίαν εἰς αὐτὸν ποιήσαντος, ἐπεφώνησάν τινες τοῦτο· ὅθεν ἡ παροιμία. Varia ejus Athenæus citat: & ex eo Suidas.

a Nihil ad Bacchum.

b Cum Epigenes Sicyonius tragœdiam de Baccho feciſſet: quidam illud acclamarunt: unde parœmia.

Epimenides, (præter Cretenſem illum, qui Olympiade XLV, Solonis æqualis, vixit) tres fuerunt; duo quidem, qui genealogias ſcripſere: ac tertius, qui Doricè Rhodi hiſtoriam condidit: ut ſcimus ex Laertij libro.

Ergias Rhodius librum reliquit de Rhodo. Athenæus lib. VIII. Ἐργίας ᶜ ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς περὶ πατρίδος.

c Ergias Rhodius in iis, quæ de patria ſua ſcripſit.

Erxias Κολοφωνιακὰ ᵈ literis mandavit: teſte Athenæo lib. XIII. Niſi Ergias legendum, ut Geſnerus putat. Sanè in alterutro nomine peccatum videtur.

d Opus de rebus Colophoniacis.

Euagoras Lindius condidit hiſtoriam regna Ægyptiorum complexam: item vitam Timagenis, aliaque. Suidam adi. Diverſus eſt Euagoras Thaſius: qui inter eos eſt, ex quibus Plinius librum X hiſtoriæ naturalis contexuit. Ac fortaſſe idem nomen reponendum apud eundem Plinium in ſcriptoribus externis libri XVII, ubi vulgò eſt Euagone Thaſio. Sanè ut in natura animalium ex *Euagora Thaſio:* ita in plantarum natura ex *Euagone Thaſio*, ſe profeciſſe dicit. Patria eadem, ac ſimilitudo nominum, & non abſimile argumentum, faciunt, ut eundem tractâſſe utrumque argumentum putem.

Eualces Ἐφεσιακὰ prodidit: ut cognoſcimus ex Athenæi lib. XIII.

Euanoridas Eleus ſcripſit de iis, qui Olympiis ludis vicerant. Pauſanias lib. VI: Εὐανορίδᾳ ᵉ δὲ Ἠλείῳ πάλης ἐν παισὶν ὑπῆρξεν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ, καὶ Νεμέᾳ νίκη. Γενόμενος δὲ Ἑλλανοδίκης ἔγραψε καὶ οὗτος τὰ ὀνόματα τῶν Ὀλυμπίᾳ τῶν νενικηκότων.

e Euanoridas Eleus puerilis luctæ victoriam Olympiæ ac Nemeæ adeptus, cùm unus de ludorũ præfectis eſſet, ipſe etiam eorũ omnium, qui ludis Olympiis vicerant, commentarium conſcripſit.

Euanthis non incelebre nomen. Ex quo quædam refert Plinius lib. VIII cap. XXII: *Euanthes*, inquit, *inter autores Græciæ non ſpretus, tradit, Arcadas ſcribere, ex gente Antæi cuiuſdam ſorte familiæ lectum ad ſtagnum quoddam regionis eius duci,*

veſtituque

veſtituque in quercu ſuſpenſo tranare, atque abire in deſerta, transfigurarique in lupum &c. Euanthis ἐποποιοῦ hymnum in Glaucum citat Athenæus lib. VII. Etiam Euanthis meminit Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. Sed fuere duo Euanthes; unus Mileſius, alter Samius. Mileſij meminit Diogenes in Thalete: Samij ex Hermippo mentio fit apud Plutarchum in Solone.

Eubulides Εὐβουλίδης librum de Diogene ſcripſit: ex quo de philoſopho hoc quædam refert Laertius in ejus vita.

Euctæus videri poſſit deſcripſiſſe tertiam orbis partẽ. Athenæus extremo lib. IX. Ὡς ἀ καὶ Εὐκταῖος δηλοῖ, ὁ γεγραφὼς τὰς περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπιγραφομένῃ. Ita enim & in Aldina, & Baſileenſi, editum eſt, ac ſimiliter eſt apud interpretem. Meritò autem, rectène ita legatur, ambigit Geſnerus in bibliotheca. Omnino enim corrigi debet, Ἑκαταῖος, prout in poſtrema editione rectè eſt expreſſum.

Eudemus condidit hiſtoriam Aſtrologicam. Eâ docuiſſe cenſeo, quid in re aſtrologica quiſque invenerit.[c] Hoc de opere en Clementis verba in primo Stromat. Θαλῆν [b] δὲ Εὔδημος ἐν ταῖς ἀστρολογικαῖς ἱστορίαις, τὴν γενομένην ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου προειπεῖν φησὶ, καθ' οὓς χρόνους συνῆψαν μάχην πρὸς ἀλλήλους Μῆδοί τε καὶ Λυδοὶ βασιλεύοντος Κυαξάρους μὲν τοῦ Ἀστυάγους πατρὸς, Μήδων· Ἀλυάττου δὲ τοῦ Κροίσου, Λυδῶν. Idem tradit Diogenes Laertius in Thalete, ubi hoc volumen ſimiliter vocat τὴν ε περὶ τῶν ἀστρολογουμένων ἱστορίαν. Sed Proclus in IV primi Euclidis refert, Thaleti hoc ab Eudemo tribui ἐν [d] ταῖς γεωμετρικαῖς ἱστορίαις. Verùm potuit idem utroque in opere dixiſſe. Cenſet Geſnerus in biblioth. hunc eſſe Eudemum illum, quem de angulo, & Geometricarum enarrationum commentarios ſcripſiſſe, auctor eſt idem Proclus eopſe libro. Sanè utrumque opus ei convenit, qui ſcientias mathematicas profiteatur. Etiam apud Clementem in VI Στρωματ. memoratur Eudemus Naxius, quem hiſtoriam edidiſſe ait: ſed eam ex Meleſagora transſcripſiſſe. Porrò vel ignoratur hujus ætas: vel idem eſt, ac Eudemus Parius: quem ante bellum Peloponneſiacum vixiſſe, conſtat ex Dionyſio Halicarnaſſenſi. Mihi quidem idem videtur. Nempe vicinitas loci (utraque enim, & Naxos, & Paros, inter Cycladas eſt) fecerit, ut alij Naxium, alij Parium vocarent. Sed de hoc quiſq; judicet, ut volet. Varias etiam hiſtoriolas ex Eudemo neſcio quo

a *Vt & Euctæus oſtendit, vel quiſquis auctor eius deſcriptionis, quæ Aſia inſcribitur.*

b *Eudemus vero in hiſtoriis aſtrologicis refert, ut Thales prædixerit eclipſin ſolis, quibus temporibus commiſſa eſt pugna inter Medos, & Lydos; Medis quidẽ Cyaxare, patre Aſtyagis; Alyatte autem, Crœſi patre, Lydis imperante.*

c *Hiſtoriam eorum, quæ ad aſtrologiam pertinent.*

d *In geometricis hiſtoriis.*

quo narrat Ælianus in hiſtoria animalium. Ut lib. III cap. XXI. de leone leænaque urſam mirificè ulciſcentibus ob catulorum cædem. Item lib. IV. cap. VIII. de ſupplicio, quod pullus ſumſit de equiſone, quia equam iniiſſet. Et ejuſdem libri cap. XLV. de leone ulciſcente canis, contubernalis ſui, cædem ab urſa patratam. Et cap. XLIII de feris Libycis undecimam quamque prædæ partem relinquentibus intactam. Et cap. LVI, de vitulo marino, qui amore exarſit hominis ſpongias piſcantis. Et lib. V. cap. VII. de ſimia à ſummæ arboris ramo dependente, atque ita ſe tuente adverſus feles.

Euemeridas Cnidius hiſtorica aliqua reliquiſſe videtur. Plutarchus lib. de Flum. in Marſya : Εὐημερίδας [a] δ' ὁ Κνίδιος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης.

Euelpis Caryſtius Εὔελπις ὁ Καρύστιος memoratur Porphyrio lib. II de abſtinentia, ubi ex eo narrat, ut in Chio τῷ Ὠμαδίῳ Διονύσῳ [b] ſoleat immolari homo vivus membratim diſcerptus: atque ut idem mos in Tenedo obtinuerit.

Eugamon Cyrenæus librum edidit de Theſprotis : at Muſæo [c] eum ſuffuratus fuit : ut Clemens ait lib. VI Στρωμ. & Euſebius Præpar. Euang. lib. X [c]. Sed qui in Clementis codd. Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος, is in Euſebianis appellatur Εὐχάμμων ὁ Κυρηναῖος.

Eumachius Neapolitanus, Athenæo teſte, ſcripſit ἱστορίας [d] τῶν περὶ Ἀννίβαν.

Eumachus Εὔμαχος [e] ἐν Περιηγήσει citatur à Phlegonte de rebus mirabilibus cap. XVIII. ubi ex eo refert, ut Karthaginenſes, foſſam agentes circa provinciam ſuam, in arcis repererint δύο σκελέτους [f], ac uni magnitudo fuerit cubitorum XXIII, alteri XXIV. Fortaſſe autem idem eſt Eumachius Neapolitanus, quem res geſtas Hannibalis conſignâſſe dicebamus. Sanè hic res ſcripſit ducis Karthaginenſis: & quod Phlego narrat ad Karthaginenſes pertinet. Niſi veriſimile magis ſit, intelligi Eumachum, Siculum Muſicum, quem Plinius reponit [g] inter ſcriptores, ex quibus librum IV Hiſt. Nat. concinnavit. Dicat aliquis, hunc Muſicum vocari. Sed hoc leve eſt, quando Plinius eo libro, non de Muſicis, ſed de variis gentibus tractat. Et Ariſtoxenus Tarentinus quoq; Muſicus fuit, qui tamen illuſtrium ſcriptorum vitas, & præterea hiſtoriam variam reliquit.

Eumolus

a *Euemeridas Cnidius hiſtoriam hanc memorat.*

b *Baccho Omadio, q. d. crudis gaudenti.*

c *Pag. 271.*

d *Hiſtorias rerum Annibalicarum.*

e *In orbis deſcriptione.*

f *Duas ex humano corpore reliquas univerſorum oſſium ſtructuras.*

g *In auctoribus externis lib 4.*

Eumolus Εὔμολος ἐν ª τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν adducitur à Laertio in Ariſtotelis vita. Dubito autem, legine debeat Εὔμηλος, an Εὔμολπος. Sanè Eumolpus Corinthius Græcorum reditum ſcripſit. Pindari ſcholiaſtes in Olymp. od. XIII: Τοῦτο ᵇ δὲ, διὰ τὸν Εὔμολπον ὄντα Κορίνθιον, καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. Lilius Gyraldus in poëtarum hiſtoria dialogo III *Eumelus* hîc corrigere jubet, quod mihi minùs placet. Nam aliquanto pòſt ᶜ ſequitur, Εὔμηλός τις ποιητὴς ἱστορικός. Ubi & verſus ejus hexametros octo refert. Puto autem, non diverſimodè adeò interpres ſcriptorem eundem deſignâſſet, & quidem ſcholiis in eandem odam. Quare diverſos cenſeo Eumolpum Corinthium, & Eumelum Corinthium: ille ſcripſit de reditu Græcorum: hic autem Corinthiaca: unde apud Apollonij ſcholiaſtem legas in lib. I. Εὔμηλος ἐν Κορινθιακοῖς ᵈ. Vide, quæ de eo diximus lib. I. cap. I. Fuit & Eumolpus grammaticus, ex quo, quid Κισσύβιον ſit, Athenæus docet in XI.

Euphemius incertum, an Aphrodiſius, auctor libri fuerit de patria ſua. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφρόδισιον: Ἀφροδίσιος ᵉ, ἤτοι Εὐφήμιος, ἐν τῷ περὶ πατρίδος. Fortaſſe eſt idem Εὔφημος, quem ἐν ταῖς στεφανοπλόκοις ᶠ citat Pollux lib. X. cap. XXVII: ac cujus meminit Ammonius lib. de vocum differ. in Ἴδη.

Euphorus Εὔφορος ᵍ ἐν τοῖς εὑρήμασι citatur ab Athenæo lib. IV. Nec lectio ea mutanda in Ἔφορος. Nam omnino diverſus eſt ab nobili illo hiſtorico. Ex opere hoc de rerum inventione ſunt illa, quæ Clemens tradit in primo Στρωματέων, ubi ſic ſcribit: Κάδμος ʰ δὲ Φοίνιξ ἦν, ὁ τῶν γραμμάτων Ἕλλησιν εὑρετής, ὥς φησιν Εὔφορος. Inter hiſtoricos reponit idem poſtea eodem libro. Verba ejus ſunt: Εὔφορος ⁱ δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν, καὶ ἔθνη, καὶ γλώσσας πέντε καὶ ἑβδομήκοντα λέγουσιν εἶναι. Meminit & Euphori Laertius in Thalete. Imò & Etymologo in Ἐτοιχωμένην. citatur Εὔφορος ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Sed legendum ibi Ἔφορος. Nam Ephorus Cumanus, Theopompi æqualis, ſignatur: cujus quartus hiſtoriarum liber *Europa* inſcribebatur, ut didici ex ſeptimo Strabonis libro.

Eupolemus inter hiſtoricos ſemel iterumque numeratur à Flavio Joſepho lib. I. contra Apionem. Scripſiſſe de Judæorum regibus, conſtat ex Clementis lib. I Στρωματ. Etiam teſtis

a *In quincto hiſtoriarum.*
b *Pag. 113. edit. Paulli Steph.*
c *Pag. 117. edit. eiuſd.*
d *Eumelus in Corinthiacis.*
e *Aphrodiſius, ſive Euphemius libro, quē de patria ſua ſcripſit.*
f *In Coronariis.*
g *Euphorus libro de inventis.*
h *Cadmus verò Phœnix erat, qui apud Græcos literas invenit, quēadmodum ait Euphorus.*
i *Euphorus verò, & alij multi ex hiſtoricis, dicunt eſſe ſeptuaginta quinque & gentes, & linguas.*

a Pag. 265. edit. Rob. St.

adducitur ab Euſebio lib. IX præparat. Euangelicâ a. Eupolemi Tactica celebrat Ælianus lib. περὶ τάξεων cap. I.

b Euthymanes Maſſilienſis.

Euthymanes, Εὐθυμάνης ὁ Μασσαλιώτης b geographica ſcripſit: ut conſtat ex epitome Artemidori Epheſij.

c Euthymenes vero in Chronicis ait, floruiſſe Homerũ una cum Heſiodo, natumq́; in Chio, ducentis circiter annis poſt Troiæ excidium.

Euthymenes Chronica reliquit. Ex eo de Homeri ætate ſic ſcribit Clemens lib. I Stromat. Εὐθυμένης c δὲ ἐν τοῖς χρονικοῖς φησὶ, συνακμάσαντα Ἡσιόδῳ ὅτι Ὅμηρος ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὰ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως.

d Euxenus, vetus poëta, & alij quidã, qui Italicarum rerum fabulas tractarunt.

Euxenus priſca ac fabuloſa Italorum tempora carmine eſt perſecutus d: ut oſtendunt hæc verba Dionyſij Halic. lib. I: Εὔξενος δ' ὁ ποιητὴς ἀρχαῖος, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Ἰταλικῶν μυθογράφων, & quæ deinceps ſequuntur. Nam quod nonnulli pro Εὔξενος legunt Ἔννιος, id aliquid eſſet, niſi multos Græcorum conſtaret priſcas res Italicas tradidiſſe.

e De ſacrificiis Rhodiis.

GEorgius (neſcio cujas) περὶ e τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν commentarium reliquit: ut locuples teſtis eſt Athenæus in quinctodecimo.

Georgius Codinus Curopalates παρεκβολὰς, ſive excerpta, edidit de originibus Conſtantinopolitanis. Scripſit idem librum de officialibus palatij Conſtantinopolitani, & officiis magnæ Eccleſiæ. Prius opus primùm in lucem prodiit beneficio Georgij Duzæ: alterum, ſoceri mei, Fr. Junij, quorum uterque interpretationem Latinam, hic & notas, adjecit.

Glaucippus de ſacris Athenienſium ſcripſit: teſte Macrobio Saturnal. lib. I. cap. XIII. Glaucippum, Hyperidis filium, auctorem laudat Plutarchus in Phocione.

f Eos, qui de culinaria ſcripſerant.

Glaucus antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν, ut in Γέα, & Σαμβυνοὶ: nunc Ἀραβικὰ, ut in Ἄϊλανον, ubi tertium ejus operis adducit. Apud Plutarchum libro de Muſica fit mentio Glauci Itali, quem tractâſſe ait de poëtis ac muſicis antiquis. Idemne, an alius ſit, quis ſpondere auſit? cùm multi adeò hujus nominis fuerint. Nam præter Glaucum Rheginum, de quo alibi nobis dictum; fuit & Glaucus Locrus, qui ab Athenæo in duodecimo refertur inter ὀψαρτυτικὰ συγγράψαντας f. Ac meminit quoque ejus lib. IX. Item Julius Pollux lib. VI cap. X. ubi itidem recenſetur inter

inter ὀψοποιητικῆς [a] πραγματείας σοφιστάς. Eſt præterea Glaucus Athenienſis, cujus epigramma in Bacchæ icona habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium, quin ejuſdem ſint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

a *Coquinariæ rei doctores.*

Gorgias Athenienſis ſcripſit περὶ τῶν Ἀθήνῃσιν ἑταιρίδων [b], teſte Athenæo lib. XIII, ubi & de eodem argumento tractâſſe ait Ariſtophanem, Apollodorum, Ammonium, & Antiphanem. Floruit verò Gorgias poſt Ariſtophanem, qui Byzantius fuit. Nam cùm is recenſuiſſet ſcorta Attica CXXXV, Gorgias, multa omiſiſſe teſtatus, longè plura enumeravit, eorumque aliqua refert Athenæus poſtea eodem libro.

b *De ſcortis Atticis.*

HArmodius Lepreates. Ἁρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν [c] τῷ περὶ Φιγαλεῦσι νομίμων citatur ab Athenæo lib. X. & XI.

c *Libro de legibus in Phigalia.*

Harpocration, qui Ælius vocabatur, profeſſione ſophiſta, præter alia ſcripſit, de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; item de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd ementita ſit Herodoti hiſtoria, ſive, ut Græca retineam, Περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν. Auctor Suidas, qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, philoſophum Platonicum, è quo Stobæum eclogas ſuas congeſſiſſe Photius teſtatur in bibliotheca: alterum, prænomine Caium: tertium, Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem lexici in decem oratores.

Hegemon carmine tractavit hiſtoriam belli ejus, quod, Epaminonda duce, à Thebanis geſtum eſt. Stephanus in Ἀλεξάνδρεια: Ἡγήμων [d] ἐποποιὸς, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων. Hegemon quoque Dardanica literis mandavit. Ex iis commemorat Ælianus hiſtoriam de dracone paſtorem Theſſalum amante. Vide eum lib. VIII Hiſt. Animal. cap. XI. Alius eſt ab Hegemone Thaſio: qui gigantomachiam, & priſcam comœdiam, & parodias, & alia ſcripſit: de quo plura Athenæus, & Suidas.

d *Hegemon, poëta epicus, qui ſcripſit bellum Leuctricum, inter Thebanos, & Lacedæmonios geſtum.*

Hegeſagoras Ἡγησαγόρας [e] ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς citatur ab Apollonii ſcholiaſte in lib. I. ubi ex eo refert, Boream, qui Orithyam rapuit, fuiſſe Strymonis filium.

e *Hegeſagoras in Megaricis.*

Hege-

a Commentarios.

Hegeſander Delphicus (Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς) ὑπομνήματα a ſcripſit, quorum mentio apud Athenæum lib. II. III. XI. XII, & alibi. Plures fuiſſe libros indicat, quòd lib. VI cum citat ἐν ἕκτῳ ὑπομνημάτων b. Libro nono ex commentariis ejus refert, ut principatu Antigoni regis Gonatæ tanta léporum in Aſtypalæa fuerit copia, ut propterea ejus oppidi cives oraculum conſuluerint; quibus Pythia reſpondit, alendos eſſe canes venaticos; poſteaque unius anni venatione capta eſſe leporum ſex millia: ac tantæ multitudinis cauſſam fuiſſe Anaphæum quendam, qui cum Aſtypalæa antea lepores non haberet, binos in eam intuliſſet. Antigonus iſte Gonatas, cujus hic mentio fit, Macedoniæ rex eo tempore fuit, quo Philadelphus in Ægypto imperabat; ut Hegeſander Philadelpho antiquior eſſe non poſſit. Meminit Hegeſandri commentariorum etiam Suidas in Ἀλκυόνειοι, & Michael Apoſtolius Centur. II. Proverb. LI.

b In ſexto commentariorum.

c Hegeſianax Alexandrinus, ſcriptor Troicorum, quæ Cephalæoni inſcribuntur.

Hegeſianax Alexandrinus autor fuit Troicorum, quæ Cephalæonis nomen præferebant. Teſtis Athenæus lib. IX. Ὁ δὲ τὰ Κεφαλαίωνος ἐπιγραφόμενα Τρωϊκὰ συνθεὶς Ἡγησιάναξ ὁ Ἀλεξανδρεύς. Neo falli Athenæum, colligo ex duodecimo Strabonis, ubi ex Hegeſianacte refert, ut, cùm Galli ex Europa in Aſiam trajeciſſent, locoque iis munito opus foret, Ilium ſint profecti: ſed citò inde receſſerint, quòd ea muris Urbs careret. Iſta quin ex Troicis ſint, nemo ſanus dubitet. Porrò vel ea, quæ de Gallis hîc retulit, liquidò oſtendunt, Troica illa non fuiſſe auctoris adeò antiqui, ac perſuaſum iſtis fuit, qui opus hoc Cephalæoni tribuerunt. Diſpiciendum præterea, idémne, an alius, ſit Hegeſianax ille, ex cujus tertio rerum Libycarum quædam adducit Plutarchus in parallelis cap. XXIII: item is, cujus quinque verſus recitat idem libro de facie in orbe Lunæ, ubi Ageſianax vocatur. Mentio quoque Hegeſianactis fit apud Julium Hyginum in poëtico aſtronomico, ubi de ſidere En gonaſin, atque iterum, ubi de Aquario tractat. Fortaſſe autem Hegeſianax hic Alexandrinus, ut alij multi, dictus fuit, quia civis ejus urbis eſſet: licet revera in Troade natus foret. Quod cur ita ſentiam, illud facit, quòd ſatis veriſimile ſit, Hegeſianactem, Troicorum ſcriptorem, eundem eſſe, ac Troadis civem. De hoc ita Stephanus in Τρωϊάς: Τρωϊὰς δ' ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου, ἣ ἐκαλεῖτο Τεῦκρις, καὶ Δαρδανία, καὶ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν,

d Troas, regioIlienſis, quæ Teucria, & Dardania vocabatur, & Xanthe. Gentile autem eſt Troius. Inde erat & Hegeſianax, qui de Heraclites dictione librum ſcripſit, deque vocibus poëticis. Erat autem Troianus.

Ἐθνικῶν, Τρωαδεύς. Ἐντεῦθεν ἦν καὶ Ἡγησιάναξ γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἕν, καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων· ἦν δὲ Τρωαδεύς.

Hegeſigonus Ἡγησίγονος aliqua conſignavit de mirificis hominum in India formis: quemadmodum cognoſcimus ex Tzetze Chil. VII hiſtor. CXLIV. Meminit & ejus Chil. I Hiſt. XVIII.

Hegeſinous de rebus terræ Atticæ poëma condidit. Pauſanias in Bœoticis: Καὶ α Ἡγησίνους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀτθίδι ἐποίησεν. Citat deinde ex eo poëmate verſus quatuor: ſed agnoſcit, eos ſe legiſſe in Callippi Corinthij hiſtoria de Orchomeniis: nam ipſam Hegeſinoi nunquam ſibi viſam ait: ut quæ ante tempora ſua intercideri.

a *Etiam Hegeſinous in carmine, quod de terra Attica fecit.*

Hegeſippus reliquit volumen de Pallene. Ea, ut Dionyſius tradit in primo antiquitatum Romanarum, Thraciæ peninſula fuit, habitata Cruſæis barbaris, in quam Æneas, Troiâ profugus, conceſſit. Eſt Hegeſippus hic auctor ſanè vetus: quippe qui etiam Dionyſio Halicarn. antiquus vocetur lib. I ἀρχαιολογ. ubi ſic ſcribit: Ὧν b εἰσι Κεφάλων τε Γεργίθιος, καὶ Ἡγήσιππος ὁ περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι, καὶ λόγου ἄξιοι. Παλληνιακὰ Hegeſippi etiam Stephanus citat in Παλλήνη, & Μηκύβερνα. Item Parthenius Eroticôn cap. VI. Qui & cap. XVI advocat librum primum Hegeſippi de rebus Mileſiorum. Alius ab hoc eſt Hegeſippus Tarentinus, cui, ut Suidas teſtatur, cognomentum Κρωβύλος erat, nempe à capillis plexis, inque acumen retortis. Fuit hic poëta Comicus. Fabula ejus Φιλέταιροι citatur ab Athenæo lib. VII, & Suida. Ἀδελφοὺς ejus adducit Athen. lib. IX, imò & VII, juxta certiſſimam emendationem Caſauboni c, ubi nunc vulgò Hegeſandri Delphi laudantur. Ὀψαρτυτικὰ d quoque ſcripſiſſe, conſtat ex Athen. lib. XII. Fuit & alter Hegeſippus, Demoſthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus eſſe cenſetur oratio de Haloneſo, quæ vocatur Philippica Demoſthenis ſeptima. Sanè Hegeſippi potiùs eſſe cenſet Ulpianus in argumento ejus orationis, & rationes adfert. Photius tamen in μυριοβίβλῳ, codice CCLXV, negat ſe audere hanc quæſtionem dirimere, utrùm ſit Demoſthenis, an Hegeſippi. Vide & Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit præterea tertius Hegeſippus ὁ ὀψοποιητικῆς πραγματείας

b *E quibus ſunt Cephalo Gergithius, & Hegeſippus, qui de Pallene ſcripſit, ſcriptores veteres, & fide digni.*

c *In Athen. lib. 7. cap. 11.*

d *De re culinaria.*

ὀψιστὴς [a]: cujus mentionem facit Jul. Pollux lib. VI cap. X. Ut mittam Hegeſippum, actuum Eccleſiaſticorum ſcriptorem, de quo ſuperiori libro dicebamus.

a *Rei culinariæ doctor.*

Heliodori Æthiopica, non hiſtoriam, ſed drama continent. Argumentum operis eſt apud Photium cap. LXXII. ubi & ſtyli elegantiam commendat. Phœnicem fuiſſe, ex eodem diſcimus, codice XCIV. Scripſit opus hoc in adoleſcentia: ut teſtatur Socrates lib. V. cap. XXI. unde & Triccæ, Theſſaliæ civitate, epiſcopum poſtea factum cognoſcimus. Idem quoque teſtatur Nicephorus lib. XII. cap. XXXIV. ubi etiam refert, cùm ſynodus provincialis ſtatuiſſet, ut vel libelli illi abſumerentur igni, vel eorum ſcriptori epiſcopatus abrogaretur, maluiſſe epiſcopatu cedere, quàm ut ſcripta ſupprimeret. Sanè videtur ſynodus ea ſeveriùs aliquanto, quàm opus erat, judicium tuliſſe: cùm caſti planè ſint amores illi, quos deſcripſit: ut etiam Photius agnoſcit [b]. Theodoſij fuiſſe filium, ac patriam ei fuiſſe Emiſum, Phœniciæ civitatem; ipſe indicat poſtremis libri decimi verbis. Anonymus, ut Geſnerus teſtatur, initio adſcripſerat, cùm Phœnix foret, Arabem tamen vocatum, quia vicinæ adeò gentes facilè confundantur. Unde ſuſpicio oboriri poſſit, eundem eſſe Heliodorum Arabem, cujus vitam expoſuit Philoſtratus lib. II de ſophiſtis. Hoc ſi placet, vixerit paullò ante tempora Macrini, hoc eſt circa annũ Chriſti ducenteſimum, vel aliquanto ante. Sed præter unum iſtud, quod veriſimilem nobis hanc reddat conjecturam, nihil equidem video.

b *Cod. 72. & 94.*

Heliodorus περὶ μνημάτων [c] libros ſcripſit: quorum tertius laudatur à Plutarcho lib. de X rhetoribus, in vita Hyperidis.

c *De monumentis.*

Heliodorus ὁ περιηγητὴς [d], ἐν πρώτῳ [e] περὶ ἀκροπόλεως citatur ab Athenæo lib. IX. Quindecim libris id opus conſtitiſſe, idem in VI auctor eſt. Meminit quoque Harpocration in Θέτταλος, Νίκη, & Προπύλαια. Nec dubium, quin idem ſit, qui innotuit opere de anathematis Athenienſium: ut cognoſcimus ex elencho auctorum apud Plinium lib. XXXIII, & ſeqq. duobus. Imò fortaſſe idem priori opus erat, integraq; inſcriptio fuerit, περὶ [e] τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει: quomodo opus ſuum inſcripſerat Polemo, teſte Strabone lib. IX. Alius, puto, fuerit, qui poëma Proteſilaum fecit, unde verſum hexametrum citat Stephanus in Φυλάκη. Etiam Heliodorus carmen condidit de ſpectaculis

d *Orbis deſcriptor.*
e *Libro primo de arce Athenarum.*

e *De donariis, quæ in arce Athenienſi.*

Italicis:

Italicis: unde decem & ſex heroicos adducit Stobæus ſermone de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Vide quæ de Heliodoro poëta ex Galeno refert Lilius Gyraldus lib. III. dial. III.

Heraclides Cretenſis commentatus eſt περὶ a τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων. Teſtis Antigonus Hiſtoriæ ſuæ cap. XIX.

Heraclides Cumanus γεγραφὼς b Περσικὰ ἐν πέντε βιβλίοις memoratur à Laertienſi Diogene, tertio inter XIV Heraclidas loco: ubi addit, fuiſſe & alterum Heraclidem Cumanum, ſed ῥήτορα, τέχνας γεγραφότα c. Iccirco Athenæus, priorem non contentus *Cumanum* dixiſſe, addit *Perſicorum ſcriptorem.* Locus eſt lib. IV: Ἡρακλείδης d δ' ὁ Κυμαῖος ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας. Continuò ibidem ſubjungit: ἐν e τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιγραφομένων παρασκευαστικῶν. Cenſeo eum hos libros præmiſiſſe hiſtoriæ ſuæ Perſicæ, quò ad eam munirent viam. Diximus obiter de Heraclide hoc quoque lib. I. cap. XX. Ubi & actum de Heraclide Lembo, ac Magneſio. Uti de Heraclide Pontico lib. I. cap. IX. Cùm autem multi adeò hujus nominis hiſtoriam tractarint: difficile dictu videtur, quem ſignet Dionyſius Halic. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτ. ubi Heraclidem inter hiſtoricos recenſet, nec cognomen adjungit. Ille verò, quem Solinus ſignat cap. I, omnino eſt Heraclides Lembus: ut conſtat ex Feſto in *Romam.*

Heraclitus Leſbius Macedonicam fecit hiſtoriam: teſte Laertio, cui quartus eſt ex quinque illuſtribus Heraclitis. Unde liquet, eſſe diverſum ab illo nobili Epheſio, philoſopho, ὃς f παρ' Ὀρφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν: ut Clemens ait VI Στρωμ. Iis verò Heraclitis, quos memorat Laertius, adde Heraclitum Sicyonium, cujus ſecundum de lapidibus librum laudat Plutarchus de flum. cap. de Scamandro.

Hermeias Methymnæus res Siculas ſcripſit, quarum librum tertium citat Athenæus lib. X. Etiam Ἑρμείας περιηγήσει g à Stephano adducitur in Χαλκίς.

Hermeſianacti quintam & vigeſimam ſecundam hiſtoriam debet Parthenius in Eroticis. Meminit Athenæus lib. XIII, ubi falli in eo docet, quod Sappho Anacreonti fuiſſe coævam putet, cùm ea ſub Alyatte, Crœſi patre, vixerit. Paullò antè idem eum Colophonium vocat, & Leontium amicam habuiſſe dicit, & ejus gratiâ ſcripſiſſe tres elegiarum libros, ac è tertio

a *De Vrbibus Græciæ.*

b *Qui Perſica quinque libris tractavit.*

c *Oratorem, qui artes rhetoricas ſcripſit.*

d *Heraclides Cumanus, qui Perſica ſcripſit.*

e *In ſecundo eorum libro, quos paraſceuaſticos, ſive præparatorios, inſcripſit.*

f *Qui plurima ab Orpheo accepit.*

g *Hermias in orbis deſcriptione.*

quoque longè plurimos citat verſus, quibus eos complexus fuit, qui vehementiùs amârint. Ea propter apud Parthenium cap. v. ubi eſt, Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λέοντι, malim legere Λεοντίῳ: cujus gratiâ elegias iſtas ſcribit. Et ſanè hanc veram eſſe lectionem oſtendit Antoninus Liberalis Metamorphoſ. cap. xxxix, ubi legas, Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ γ. Ex Eliacis Pauſaniæ diſcere eſt, Colophonium hunc poëtam filium Agonei fuiſſe, ac publicis Colophoniorum ſumtibus ei ſtatuam poſitam eſſe. Sed vide, quæ de Hermeſianacte hoc, & altero ejus nominis, itidem Colophonio, Nicandri in Theriaca interpres, & ex eo Gyraldus tradit in libris de Poëtis. Ubi alterum eorum Perſica ſcripſiſſe ait. Quod quia hiſtorici eſt argumenti, putavi aliquem etiam locum ei hîc deberi. Præterea autem fuit Hermeſianax Cyprius, qui rerum Phrygiarum hiſtoriam edidit. Plutarchus de Fluminibus cap. de Sagari, Phrygiæ fluvio: Καθὼς a ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β΄ Φρυγιακῶν. Meminit & idem hujus ſcriptoris cap. de Iſmeno: Ἑρμησιάναξ b ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται ταύτης. Et cap. de Tigride: Ἑρμησιάναξ c ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης.

Hermogenis meminit Flavius Joſephus lib. 1. contra Apionem, ubi eum & Judæorum ait non obiter feciſſe mentionem. Scripſit περὶ Φρυγίας d, ut teſtatur Apollonij ſcholiaſt. in lib. 11.

Herodorus commentarium reliquit de Macronibus, gente Pontica, Scythinis, ſive Scythenis finitimâ. Unde Apollonij ſcholiaſtes in lib. 1: Ἦσαν e δὲ (οἱ Μάκρωνες) τὰ πολεμικὰ ἔργα ἠσκηκότες, ὡς ἱστοροῦσι Φιλοστέφανός τε, καὶ Ἡρόδωρος, οἱ τὰ περὶ τῶν βίων αὐτῶν γεγραφότες. Pluribus autem libris hoc opus conſtitit: ut cujus ſecundus ab eodem citetur. Præterea ſcripſit de Heraclea. Idem ſcholiaſtes in lib. 11: Ἡρόδωρος f ἱστορεῖ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας. Eo magis cenſeo, Herodorum hunc eſſe, quem Heracleotem vocat Athenæus lib. xi. quemque Ponticum appellant Plutarchus in Romulo, & Tzetzes Chil. 11. Hiſt. xxxvi. Ita libri illi fuerint περὶ πατρίδος g. Cum autem Heraclea ab Hercule nomen acceperit, atque hunc Deum præcipuè coluerit: nihil mirum, ſi idem de Herculis geſtis libros ſcripſerit: imò & apud Athenæum fortaſſe περὶ Ἡρακλέους legendum. Sanè ex eo refert ibi, ut Jupiter, quando cum

a *Ut Hermeſianax Cyprius refert in ſecundo rerum Phrygiarum.*

b *Hermeſianax Cyprius hanc hiſtoriam refert.*

c *Hiſtoriam hanc Hermeſianax Cyprius narrat.*

d *De Phrygia.*

e *Erant verò Macrones in rebus bellicis exercitati, ut narrant Philoſtephanus, & Herodorus, qui vitam eorum deſcripſere.*

f *Refert Herodorus in iis, quæ ſcripſit de Heraclea.*

g *De patria.*

Alcmena congrederetur, donârit ei τὸ [a] ποτήριον τὸ καρχήσιον. Et de Hercule quoque eſt, quod Tzetzes loco dicto commemorat: nempe ut quatuor cubitos, ac præterea unum pedem, fuerit longus. Opus illud de Hercule pluribus conſtabat libris. Nam Stephano in Κυνηλικὸν citatur Ἡρόδωρος ἐν [b] δεκάτῳ τῶν καθ' Ἡρακλέα: Athenæus autem extremo lib. IX refert ex Herodori lib. XVII, ut Eunomo nomen fuerit puero illi, quem Hercules talitro interfecit, eò quòd, dum aquam parat affundere manibus Herculis, paullùm aberrâſſet. Hellanicus Archiam vocatum dixerat, ac propter cædem eam abiiſſe Herculem Calydone. Sed Diodorus Siculus lib. IV bibliothecæ appellat Eurynomū. Meminere fabellæ etiam Euſebius ex Diodoro, Demetrius is, qui vulgò dictus Phalereus, lib. περὶ ἑρμηνείας, Apollonij ſcholiaſtes, ſcriptor argumenti in Sophoclis Trachinias, & Suidas in Κονδυλίζω. Sed locus Euſebij corruptus eſt, quem ex Diodoro corrigit Leopardus lib. II Emendat. cap. IX. Nec dubium, quin ex iiſdem de Hercule libris ſit illud, quod ex Herodoro Plutarchus adfert in quæſtionibus Romanis. Eſt autem hujuſmodi: quòd Romani vulturibus maximè in auſpiciis utantur, hoc ab Hercule didiciſſe: ſi verum ſit, quod Herodotus ſcripſit, Herculem in capiendis auſpiciis maximè iis delectatum, quia inter aves carnivoras cenſeret has juſtiſſimas eſſe: tum quia nihil animatum tangant, aut necent, contrà quàm aquilæ, & accipitres, atque aves nocturnæ facere ſolent; ſed è ſolis cadaveribus victum petant: deinde quòd cadaveribus abſtinent, quæ avium ſint ſui generis ac naturæ.

Herodotus ſcripſit de pubertate Epicuri, teſte Laertio lib. XI. unde alium eſſe liquet ab Halicarnaſſenſi, qui viginti circiter Olympiadibus antiquior fuit Epicuro. Fortaſſe idem eſt ὁ [c] περὶ νυμφῶν, καὶ θεῶν γράψας, laudatus Stephano in Ὀλόφυξος. Videri poſſit patriâ Mileſius fuiſſe, propter verba illa Hygini in poëtico aſtronomico, quo loco de Arcto minore tractat: *Thales enim, qui diligenter de his rebus exquiſivit, & hanc primus Arcton appellavit, natione fuit Phœnix, ut Herodotus Mileſius dicit.* Sed puto Mileſij cognomen, turbato ſcripturæ ductu, in alienum commigrâſſe locum. Sic quippe ſcripſiſſe conicio: *Thales enim Mileſius*, & mox ἀπὸ ὤν, *ut Herodotus dicit.* Neque inficias iverim, prius illud conſtanter legi in editt. cunctis:

a Poculi genus, quod carcheſium vocatur.

b Herodorus in decimo de Hercule.

c Qui de nymphis & Diis ſcripſit.

a *Anni 1512.*

etiam veteri Venetâ[a], & optimâ Morellij. Sed majoris momẽti videtur, quòd nemo veterũ Mileſij Herodoti meminerit: atque illud, quod Hyginus dicit, ab Herodoto proditum eſſe, puta Thaletem fuiſſe Phœnicem, hoc non malè convenit cum iſtis Herodoti Halicarnaſſenſis verbis Κλειοῖ: Αὕτη γνώμη Θαλέω ἀνδρὸς Μιλησίου ἐγένετο, τ' ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος. Quæ vertere neglexit Latinus interpres. Nam tantùm habet, *Verùm Thaletis quoque ſanum illud conſilium.* Cùm Græca ſonent: *Hac ſententia Thaletis, viri Mileſii, ſed qui generis origine eſſet Phœnix.* Hoc nempe vult, Mileti fuiſſe ortum: ſed è Phœnicia oriundum.

Heron, Ἥρων, Cotyos filius, orator Athenienſis, præter alia ſcripſit epitomen hiſtoriarum Heraclidis: item de antiquis oratoribus, & orationibus, quibus, inter ſe certantes, alij alios vicerunt: item commentarios in Herodotum, Thucydidem, & Xenophontem. Auctor Suidas.

Hiceſius hiſtoricum opus reliquit de myſteriis. Clemens ἐν Προτρεπτ. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται[b], ὥς φησιν Ἱκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, ἀκινάκην σέβουσιν. Plinius lib XXVII cap. IV meminit Hiceſij, *non parva*, ut inquit, *autoritatis medici.* Item lib. XX. cap. V. & lib. XXII. cap. XVI. De vino hic ſcripſit. Idem Plinius lib. XIV. cap. XIX. *Verum & de apparatu vini dixiſſe conveniat, cùm Græci privatim ea præcepta condiderint, artemq; fecerint: ſicut Euphronius, & Ariſtomachus, & Coniades, & Hiceſius.*

b *Sauromatæ, populus Scythiæ, colunt acinacem, ut Hiceſius ait libro de myſteriis.*

Hierocles libros edidit, nomine Φιλίστορας, quaſi *hiſtoriæ amantes* dicas. Citat eos Stephanus in Βραχμᾶνες, & Ταρκυνία. Item Tzetzes Chil. VII Hiſt. CXLVI, ubi ait, Ἱεροκλῆς ὁ ὡσαύτως τε Φιλίστορσιν ἐν λόγοις[c]. Hinc ſcribit Tzetzes, ut Hierocles in iis referat, ſemet oculis ſuis vidiſſe in regione torridâ atque exuſtâ homines nudos, ac tecto carentes, quorum aliqui (ὠτολίκνους vocant) auribus caput inumbrent: aliqui item (qui σκιάποδες dicuntur) pedes in altum extollentes, totum corpus, quaſi umbraculo, contegant. Addit Hieroclem dicere, ab aliis etiam referri homines capite deſtitutos (ἀκεφάλους vocant) item qui decem capita, quique quatuor manus, & pedes totidem haberent; ſed ſe eos, quod injurato etiam credimus, videre nondum potuiſſe. Alius Hierocles videtur is eſſe, de quo Stephanus in

c *Hierocles ſimiliter libris, qui Philiſtores dicuntur.*

Ὑλλα-

Ὑλλάριμα, ubi cùm dixiſſet, Hyllàrima eſſe Cariæ oppidū ſupra Threſtonitiam, addit, eam fuiſſe patriam Hieroclis, qui philoſophus factus eſt ex athleta: τοῦ ἀπὸ ἀθλήσεως εἰς φιλοσοφίαν ἀχθέντος. Non ex poëta, ut apud Simlerum eſt in Geſneri augmento. Hujus Hyllarimenſis, cùm philoſophus fuerit, erit, credo, Hieroclis Oeconomicus: cujus particulæ hæ erant, De *a* amore fraterno, &c, Quomodo *b* utendum ſit cognatis, & ſimiles. Puto & auctorem fuiſſe libri *c* de juſtitia. Niſi pro Hieroclis apud Stobæum Hieracis legi debet: cujus liber de juſtitia alibi ab eodem citatur non ſemel *d*. Ejuſdem Hieroclis fuerit commentarius, qui exſtat in Aurea Pythagoræ carmina. Nec obſtat, quòd ab Suida vocetur philoſophus Alexandrinus. Nam ita dici potuit, quia Alexandriæ philoſophatus fuit, Suida ipſo teſte. Idem ſit, qui Apollonium Tyanenſem impiè comparabat Servatori noſtro Chriſto: cui ſacro ejus ac horribili libro reſpondit Euſebius Pamphili. At alius videtur Hierocles, ex quo Athenæus lib. XIV refert, quid ſit *ταίε*: nempe liquor, (vinum puta, aqua, vel alius) ſartagini affuſus, cum melle ſeſamo, & caſeo. Etiam Hieroclis excerpta habemus in Mulomedicinæ ſcriptoribus. Fuit & Hierocles orator, patriâ Alabandenſis; ſed qui Rhodum commigrârit, ut Strabo teſtatur lib. XIV. Apud Michaëlem Apoſtolium Centur. VIII Proverb. XX. citatur Hierocles ἐν τῷ δευτέρῳ φιλοσοφουμένων παρὰ τῶν φιλοσόφων. Suſpicor ſignari Hyllarimenſem, de quo antè dictum.

Hieron, ſive Alexandrinus, ſive is Epheſius, Ἱέρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἢ Ἐφέσιος, commemoratur Phlegonti Tralliani de Mirabil. cap. II. ubi ex eo de Polycriti ſpectro, ac capite monſtroſi pueri à capite avulſo, diraque Ætolis comminante, longos texit logos.

Hieronymus poëtarum hiſtoriam condidit: ut cognoſcere eſt ex Athenæo in XIV, ubi citatur ἐν τῷ περὶ *f* κιθαρῳδῶν, ὅπερ ἐστὶ πέμπτον περὶ ποιητῶν. Commentarij de tragœdiarum ſcriptoribus, quam ejuſdem operis partem fuiſſe, ſatis liquet, meminit Suidas in Ἀναγυράσιος. Verba ejus, Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν. Fortaſſe idem eſt Hieronymus Rhodius, de quo dictum nobis lib. I, cap. IX.

Hippagoras famam ſibi peperit opere de Carthaginenſi

Rep.

a *Stobæo ſermone, qui inſcribitur, Honeſtiſſimum eſſe amorem fraternū &c.*

b *Ibidem.*

c *Serm. de timiditate.*

d *Serm. de juſtitia: item de temperātia.*

e *Lib. ſecundo de iis, qui à philoſophis in ſapientiæ ſtudio inſtituuntur.*

f *Libro de citharœdis, qui eſt quinctus de poëtis.*

g *Refert autē hoc libro de iis, qui tragœdias fecere.*

Rep. Athenæus lib. XIV: ᾽Ιππαγόρας ª ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῶν Καρχηδονίων πολιτείας.

Hippias Elienſis breviarium Olympionicarum edidit: ſed admodum incertis fultum argumentis, teſte Plutarcho in Nicia.

Hippias Erythræus de Erythris Joniæ urbe, earum, quæ in Bœotia ſunt, coloniâ, hiſtoriam reliquit. Athenæus lib. VI: ᾽Ιππίας ᵇ δ᾽ ὁ Ἐρυθραῖος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ τῆς πατρίδος ἱστοριῶν. Narrat deinde eo ex opere, ut Cnopus, quem oraculum Delphicum Mercurio doloſo ſacrificare juſſerat, ab adulatoribus ſuis in mare ſit projectus, imperiumque ejus urbis invaſerit Ortyges: ſed & ipſe poſtea ab Hippota, fratre Cnopi, regno ſit exutus.

Hippo Rheginus, ῞Ιππων ὁ ῾Ρηγῖνος, librum partim phyſicum; partim hiſtoricum, reliquit Περὶ ᶜ τῶν λεγομένων τόπων φθείρειν τὰ ἐμπίπτοντα. Meminit Antigonus Mirabil. cap. CXXXIII. ubi ex eo refert in Paleciis, vel potiùs Palicis, fuiſſe ſtructuram; in qua quis ſine periculo quidem obambularet; ſed, ſi ſe reclinaret, moreretur.

Hippobotus ἐν ᵈ τῷ περὶ αἱρέσεων à Laertiô citatur in Ariſtippo: unde ſectarum hiſtoriam ſcripſiſſe cognoſcitur: ac imprimis illud liquet ex iis, quæ idem ex Hippoboto narrat in vita Heraclidis, Cratetis, Menedemi, Zenonis, Pythagoræ, & ſæpius in Empedocle.

Hippoſtratus genealogias Siculas expoſuit. Pindari ſcholiaſtes in Pyth. od. VI: ᾽Ιππόστρατος ᵉ ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Puto ex eo opere eſſe, quod refert in Nem. Od. I: Οὗτος ᶠ ἦν ὁ Κύναιθος, πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς ᾽Ιππόστρατός φησιν. Minois quoque res Hippoſtratus conſignavit. Phlego Mirabil. cap. XXX. ᾽Ιππόστρατος ᵍ δέ φησιν ἐν τῷ Περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρυόπης, τῆς Νείλου, πεντήκοντα υἱὲς γεγεννῆσθαι. Etiam Hippoſtratus inter eos, qui de mirificis hominum in India formis ſcripſerint, à Tzetze refertur Chil. VII. Hiſt. CXLIV.

Hiſtiæus Mileſius res Phœnicum ſcripſit, teſte Joſepho lib. I antiqu. Judaic. cap. III, ſive, juxta veterem diſtinctionem, VIII. ubi eum cum Mocho, & Hieronymo Ægyptio, conjungit.

a Hippagoras libro primo de Carthaginenſium Rep.

b Hippias verò Erythræus in ſecundo hiſtoriarum de patria ſua.

c De locis, quæ perdunt, quicquid inciderit.

d Libro de ſectis.

e Hippoſtratus, qui Siculas genealogias ſcripſit.

f Hic ergo Cynæthus primus Syracuſis recitavit Homerica carmina, Olympiade ſexageſima nona, ut Hippoſtratus ait.

g Hippoſtratus verò in iis, quæ de Minoe ſcripſit, ait, Ægyptum una ex conjuge, nomine Europa, Nili filia, genuiſſe filios quinquaginta.

conjungit. Etiam cap. proximo ejuſdem fragmentum adfert de loco Senaar, ubi Babylon condita, deque primis gentium coloniis. Quod Euſebius reponit lib. I [a] Chronicorum: ubi diſertim Ἰσαῖος Μιλήσιος vocatur. Primum rerum Phœniciarum citat Stephanus in Βηρυτός : Ἰσαῖος [b] ἐν πρώτῃ, τὴν ἰσχὺν βηρυτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν.

Hyperochus pleriſque auctor creditus fuit hiſtoriæ Cumanæ carmine contextæ. Athenæus lib. XII : Ὑπέροχος [c], ἢ ὁ ποιήσας τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα Κυμαϊκά. Et ſanè ita quoque ſenſit Pauſanias in Phocicis : ubi, cùm de Herophile fatidicâ dixiſſet, hæc ſubjungit : Τὴν [d] δὲ ἐπὶ ταύτῃ χρησμοὺς κατὰ ταὐτὰ εἰποῦσαν, ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικοῖς εἶναι, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δημώ, συνέγραψεν Ὑπέροχος, ἀνὴρ Κυμαῖος.

Hypſicrates Phœnicum res linguâ hujus gentis perſcripſit: eas Græcè interpretatus Ἄσιλος, ſeu, ut in aliis codicibus legitur, Χαῖτος. Auctor Tatianus orat. ad gentes, & ex eo Euſebius [e] lib. X præparat. Euangel. Alius ſine dubio eſt Hypſicrates grammaticus, cujus mentio eſt apud Varronem, lib. IV de L. L. Stephanum in Αἰθίοψ, & Gellium lib. XVI cap. XII: ubi compoſuiſſe ait, *libros ſanè nobiles ſuper his, quæ à Græcis accepta ſunt.*

IAmbulus Ἰάμβουλος de mirificis hominum formis in India, quædam tradidit, teſtante Tzetze Chil. VII Hiſt. CXLIV.

Jaſon Byzantius innotuit opere de Tragicis, quo vel de poëtis tragicis egit, vel de argumentis, quæ tragici tractant. Plutarchus de Flum. Καθὼς [f] ἱστορεῖ Ἰάσων Βυζάντιος ἐν τοῖς Τραγικοῖς. Vir eruditus in notis ad eum locum eſſe eundem ſuſpicatur, quem Ἑλλάδος βίον [g] ſcripſiſſe, auctor eſt Stephanus in Ἀλεξάνδρεια, & Τῆλος. Sed fallitur. Nam Jaſon is non Byzantius, ſed Argivus grammaticus fuit : ut teſtatur Suidas in Ἰάσων. Puto Byzantium ſignari ab Etymologo in Ἀψ.

Joannes Antiochenus inter eos, qui de Cleopatra, & Pharo ſcripſerint, commemoratur à Tzetze Chil. II Hiſt. XXXIII. Dicitur autem ibidem, vixiſſe poſt Georgium Chronicum. Georgium hunc planè cenſeo eſſe Georgium Syncellum: Joannes fortè eſt Curopalates, qui Syncellum exſcripſit.

[a] *Pag. 13 Theſauri Temp.*

[b] *Auctor eſt Hiſtiæus in primo, Phœnices robur vocare beruti.*

[c] *Hyperochus, vel quiſquis fecit Cumaica, quæ ad eum referuntur auctorem.*

[d] *Iam poſt illam, eam, quæ fatidica ipſa etiam fuit, Cumis, quæ ſunt in Opicis, natam eſſe, & Demo nomine fuiſſe appellatam, Hyperochus, vir Cumanus, ſcripſit.*

[e] *Pag. 289 edit. Rob. St.*

[f] *Ut refert Iaſon Byzantius in Tragicis.*

[g] *Vitam Græciæ.*

Nam multis in libris hiſtoricum Cedreni compendium tribuitur Joanni Curopalatæ. Vel fuerit Joannes Meleles: quod non minùs veriſimile ſit. Nempe ut chronicus chronico ſubjungatur. De hoc Melele nunc dicam.

Joannes Meleles temporum ſcriptor, Ἰωάννης Μελέλης χρονογράφος, citatur à Jo. Tzetze Chil. v. Hiſt. xxix. & xxx, ubi ex eo refert, tempore belli Troiani fuiſſe tum Siſyphum Coum, Teucri ſcribam (γραμματέα) tum Dictyn Cretenſem, qui Idomenea ſequebatur. Ac illum quidem Iliada primùm ſcripſiſſe: Dictyn item conſignâſſe res ad Ilium geſtas: atque ex iſtis Homerum poſtea hauſiſſe, quæ cecinit.

Joannes monachus Alexandri magni vitam ſcripſit: quæ, Angelum Coſpum Bononienſem nacta interpretem, pleriſque Curtij editionibus [a] præmittitur. Hujus eò meminimus, quia incertæ ætatis credunt, qui eundem eſſe, ac Zonaram, neſciunt: de quo dictum nobis lib. II. cap. XXVII. Alios Zonaræ eſſe haut fugit: ſed eum, præter hiſtoriarum compendium, ſeorſum Alexandri vitam ſcripſiſſe, arbitrantur. Qui ſententiam mutabunt, ſi hanc vitam conferant cum iis, quæ de Alexandro ſcribit Zonaras Tom. I. unde hoc fragmentum eſt excerptū: quod neſcio cur in præfatione ſua monere neglexerit Coſpus interpres. Non eſt igitur, quod adoleſcentia, lecto Zonara, eo Monachi opuſculo terendum ſibi tempus putet.

[a] *Ut Antuerpienſi Belleri anni 1586.*

Iſidorus Characenus [b] ἐν τῷ περὶ Παρθίας περιηγητικῷ, citatur ab Athenæo lib. III. Hujus ſcriptoris σταθμοὺς Παρθικοὺς [c] primus in lucem protraxit David Heſchœlius. Citatur à Plinio in Hiſt. Nat. lib. II cap. ult. lib. IV cap. IV. XVI. & XXIII. lib. V. cap. VI. IX. XXX. XXXI. & XXXII. Malè autem vir eruditus [d] eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Iſidoro, qui, ut idem Plinius ait lib. XXXIII. cap. X. *teſtamento ſuo edixit, quamvis multa civili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſervorum quatuor millia centum XVI, iuga boum tria millia ſexcenta, reliqui pecoris ducenta quinquaginta ſeptem millia: in numerato* HS DC. *Funerari ſe iuſſit* HS XI. Alius quoque eſt Iſidorus, ex cujus phyſicorum ſive naturalium libris Cæſar Germanicus quiddam refert de corvo, Apollinis alite, qui exſpectans in itinere dum ficus maturuiſſent, aquam diis ferre diſtulerat, ac propterea pœnas dedit: ſed poſtea inter ſidera relatus eſt.

[b] *In deſcriptione Parthiæ.*
[c] *Manſiones Parthicas.*
[d] *A. Sch.*

Iſigonus

Iſigonus Nicæenſis à Gellio lib. IX cap. IV. reponitur inter ſcriptores veteres non parvæ auctoritatis, quorum libri miraculorum fabularumque pleni, rerumque inauditarum, & incredularum. Quædam ex eo refert Plinius lib. VII Hiſt. Nat. cap. II: *Priores anthropophagos, quos ad ſeptentriones eſſe diximus, decem dierum itinere ſupra Boryſthenem amnem oſsibus humanorum capitum bibere, cutibuſq; cum capillo pro mantelibus ante pectora uti, prodidit Iſigonus Nicaenſis. Idem in Albania gigni quoſdam glaucâ oculorum acie, à pueritia ſtatim canos, qui noctu, pluſquam interdiu, cernant. Idem itinere dierum X ſupra Boryſthenem Sauromatas tertio die cibum capere ſemper.* Et aliquantò pòſt: *In eâdem Africâ familias quaſdam effaſcinantium Iſigonus, & Nymphodorus tradunt: quarum laudatione intereant probata, areſcant arbores, emoriantur infantes. Eſſe einſdem generis in Triballis & Illyriis, adiicit Iſigonus, qui viſu quoque effaſcinent, interimantque, quos diutius intueantur, iratù præcipuè oculis: quod eorum malum faciliùs ſentire puberes. Notabilius eſſe, quòd pupillas binas in oculis ſinguli habeant.*

LÆtus Λαῖτος ἐν Φοινικικοῖς a citatur à Clemente Alexandrino lib. I. Στρωματ. ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicen adventu. a *Libro de rebus Phœniciis.*

Lamiſcus Samius, & Meliſſus, conjunguntur à Palæphato, initio eorum, quæ de Incredibilibus ſcripſit. Vocat autem eos συγγραφέας, quod interpres tranſtulit *hiſtoriarum ſcriptores*. Poſſis tamen hîc generatim ſcriptores intelligere: ac, ut puto, melius. Vide, quæ de Meliſſo inferiùs dicemus.

Leander, vel Leandrius, patriâ Mileſius, de Mileto, & Mileſiis ſcripſit. Diogenes Laertius in Thalete: Ταῦτα δ' ἤδη b ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεανδρίου λαβὼν τοῦ Μιλησίου. Deinde ex eo narrat, ut Bathycles Arcas, phialam relinquens, eam dari juſſerit ſapientiſſimo: ea autem data primùm fuerit Thaleti; ab hoc alteri; ab illo alij, & inde alij, atque alij; uſque dum in orbem rediens reddita ſit Thaleti; qui illam miſerit Apollini Didymæo, cum hiſce, juxta Callimachum, verſiculis: b *Illa Callimachus in Iambis aliter tradit, accepta à Leandro Mileſio.*

Θαλῆς μὲ τῷ μεδεῦντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

Quos Latinè ſic puto exprimi poſſe:

Me Neleo, quoi ſubdita omnis eſt plebes,
Indeptus hoc bis premium Thales donat.

Laudat & Clemens in Προτρεπτ. Λεάνδριος ᵃ δὲ, Κλέαρχος ἐν Μιλήτῳ τεθάφθαι ἐν τῷ Διδυμαίῳ φησίν. Et Στρωματ. lib. I: Ἀλλὰ ᵇ καὶ Θαλῆς, ὡς Λέανδρος καὶ Ἡρόδοτος ἱστοροῦσι, Φοῖνιξ ἦν· ὡς δέ τινες ὑπειλήφασι, Μιλήσιος. Item Στρωματ. lib. VI. eum conjungit cum Hellanico, Hecatæo, Androtione, & aliis, qui ei exſcriptores potiùs, quàm ſcriptores videntur. Meminit quoque Euſebius præparat. Euangel. lib. II c: Theodoretus Therapeutices ſerm. I, qui eſt de fide, & VIII, ſive de martyribus: è Latinis item Arnobius lib. VI. Verba eorum mitto, quia Clementem pariter exſcripſere. Præterea Apollonij citat ſcholiaſtes in lib. II. Niſi is eſt Λέανδρος ὁ Νικάνωρ, qui μετονομασίας d conſignavit; ac patriâ Cyrenæus fuit, ut oſtendimus lib. II. cap. XII. Quem ipſum ſignari puto ab Etymologo in Ἦλις.

a *Leandrius vero Clearchū Mileti in Didymaeo templo ſepultum eſſe ait.*

b *Sed & Thales, ut Leander, ac Herodotus referūt, Phœnix erat: ut vero aliqui exiſtimant, Mileſius.*

c *Pag. 45 edit. Rob. St.*

d *Ea, quæ nomen mutarunt.*

Leo Alabandenſis orator, præter artem de Statibus, compoſuit Caricorum libros IV, & totidem Lyciacorum, teſte Suida: qui & ſcripſiſſe ait ſacrum bellum Phocenſium & Bœotorum. Equidem id negare non auſim. Sed tamen fieri poſſit, ut eos ſecutus ſit Suidas, qui confuderint Leonem Alabandenſem cum Leone Byzantio, quem de bello ſacro ſcripſiſſe, paullò antè ipſe dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit. Hyginus in poëtico aſtronomico, quo loco de arietis ſigno tractat: *Sed de Hammonis ſimulachro Leon, qui res AEgyptias conſcripſit, ait: Cùm Liber AEgyptum, & reliquos fines regno teneret, & omnia primus hominibus oſtendiſſe diceretur: Hammonem quendam ex Africa veniſſe, & pecoris multitudinem ad Liberum adduxiſſe, quò faciliùs & eius gratiâ uteretur, & aliquid primus inveniſſe diceretur. Itaque pro beneficio ei Liber exiſtimatur agrum dediſſe, qui eſt contra Thebas AEgyptias. Et qui ſimulacra faciunt Hammonis, capite cornuto inſtituunt, ut homines memoriâ teneant, eum primum pecus oſtendiſſe. Qui autem Libero factum voluerunt aſſignare, quòd non petierit ab Hammone, ſed ultro ad eum ſit adductus, Liberi cornuta ſimulacra fecerunt, & arietem memoriæ*

memoriæ cauſſâ inter ſidera fixum dixerunt. Fuit & *Leo Pellæus*, qui Deorum naturam & geſta expoſuiſſe videtur. Arnobium adi in quarto contra gentes.

Leocrines contra mentem omnium geographorum & περιηγητῶν, (qui cenſent Κίῤῥα & Κίῤῥα promiſcuè dici, ut Χεῤῥόνησος, & Χερσόνησος,) falsò tradidit δύο [a] εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρῖσαν, καὶ ἄλλην τὴν Κίῤῥαν· ὅθεν ἱστορίαν δίδωσι διεψευσμένην: ut ait Etymologici magni auctor in Κρῖσα.

Lepidus ſcripſit epitomen hiſtoricam. Stephanus in Τεγέα: Λέπιδος [b] ἐν ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῳ. Meminit & Lepidi in Βυζαντός.

Linus Oechalienſis citatur Stephano in Οἰχαλία, ubi ait, Λῖνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν.

Lobon Argivus librum de poëtis ſcripſit: ut ait Laertius in Epimenide: qui & ejus meminit in Thalete.

Lucillus Tarrhæus, Λούκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος, citatur ἁπλῶς à Stephano in Κάλαφρα. In Τάῤῥα legas, Λούκιος [c] δ' ἦν ἀπὸ Τάῤῥης, τῆς Κρητικῆς πόλεως. Fortaſſè ſcribendum Λούκιλλος. Fecit hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis. Idem Stephanus in Θεσσαλονίκη: Λούκιλλος [d] ὁ Ταῤῥαῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψε &c. Scripſit quoque ſcholia in Argonautica Apollonij, ut ex præfatione anonymi Græci conſtat. Edidit & adagia. Sanè Zenobius in inſcriptione indicat, ſe collegiſſe proverbia ſua ex Tarrhæo, ac Didymo. Et utriuſque horum meminit etiam Tzetzes Chil. VIII hiſtor. CLIX. Eorundem, & aliorum, meminit Stephanus in Τάῤῥα, ubi de eo ſic ſcribit: Φέρεται [e] δὲ τούτου τὰ περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἄριστα, καὶ περὶ γραμμάτων, καὶ τεχνικὰ γλαφυρώτατα.

Lyceas Naucratita Αἰγυπτιακὰ [f] conſignavit, ut cognoſcimus ex Athenæi lib. XIV. Meminit & Lyceæ Plinius in elencho eorum, quos ſequitur lib. XXXVI.

Lycon Iaſenſis Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athenæus lib X. Λύκων ὁ Ἰασεὺς ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου.

Lyſaneas περὶ ἰαμβοποιῶν [g] teſtis adhibetur ab Athenæo lib. VII.

Lyſimachus Alexandrinus Θηβαϊκὰ [h] ſcripſit oratione ſolutâ: ex quorum decimotertio luculentum de Oedipi ſepultura locum adfert Sophoclis ſcholiaſtes in Oedipum Colonæum [i].

[a] *Duas eſſe civitates, aliam Criſam, aliam Cirſam, unde & hiſtoriam exhibet ementitam.*

[b] *Lepidus in hiſtor. epitomes lib. primo*

[c] *Lucius erat è Tarra, civitate Cretica.*

[d] *Lucillus Tarrhæus librum ſcripſit de Theſſalonica.*

[e] *Circumferuntur eius tres proverbiorum libri optimi: item de literis, & quæ ad artis præcepta pertinent, ſanè polita.*

[f] *Res Ægyptias.*

[g] *De iamborum ſcriptoribus.*

[h] *Res Thebanas.*

[i] *Pag. 274. edit. H Steph.*

Idem ἐν πρώτῳ τῶν νόστων a adducitur ab Apollonij ſcholiaſte lib. I, & Michaele Apoſtolio Centur. XVII. Proverb. XXV. E tertio τῶν νόστων teſtimonium petit Athenæus lib. IV. Puto eſſe eundem, cujus utroque adverſus Apionem libro meminit Joſephus: & ex quo priori libro citat fragmentum de Judæis mendaciorum plenum. Eſt id fragmentum ex hiſtoria ejus Ægyptiaca. Sed præterea de agricultura ſcripſit, cujus operis ſæpius meminit Plinius in Hiſtor. Nat. Aliùs verò eſt Lyſimachus Hippocratius, cujus meminit ſcholiaſtes Nicandri in Alexipharm.

a *Primo redituum libro.*

Macareus Μακαρεὺς Κῳακὰ b edidit, ut videre eſt ex Athenæi VI, & XIV.

Malacus Σιφνίων ὅρους c prodidit: ut eſt apud Athenæum in ſexto.

Marciànus Heracleota fecit περιήγησιν verſu jambico. Item περίπλουν maris externi, tam Eoi, quàm Occidentalis, & maximarum inſularum, quæ in eo ſitæ ſunt. Utrumque opus primùm in lucem prodiit beneficio Davidis Hœſchelij. Sæpe verò Marciani hujus meminit Stephanus περὶ πόλεων d. Alius eſt Marcianus Smyrnæus, qui de ſimplicibus effectibus ſcripſit: ut eſt apud Plinium lib. XXIV. cap. IV.

Megacles περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν e, teſtis adhibetur ab Athenæo lib. X.

Melanthius de rebus Atticæ libros reliquit. Harpocration in Γεφυραῖον: Μελάνθιος f ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. Etiam Μελάνθιος g ἐν τῷ περὶ τῶν Ἐλευσῖνι μυστηρίων laudatur Athenæo lib. VII. Alius eſt Melanthius ille, quem inter clariſſimos pictores numerat lib. XXXV. cap. VII. Quem & de arte ſuâ ſcripſiſſe, diſco ex illis Laertij verbis in Polemone: Καὶ h ὅλως ἦν, τοιοῦτος φησὶ Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς περὶ ζωγραφικῆς. Alius quoque Melanthius, poëta Tragicus, qui Cimonis, Athenienſium ducis, æqualis fuit. Meminit ejus Ariſtophanes in Avibus, ubi ſcholiaſtem ejus vide: qui non ab Ariſtophane modò, ſed etiam Platone, & Callia, itidem Comicis, exagitatum docet. Vide etiam Plutarchum in Cimone, ubi duos ejus verſus hexametros adfert. Item Suidam in Μελάνθιος.

b *De rebus Coorum.*
c *Librum de finibus Siphniorum.*
d *De urbibus.*
e *De viris illuſtribus.*
f *Melanthius libro ſecundo de Attica.*
g *Melanthius de myſteriis Eleuſiniis*
h *Ac omnino talis erat Polemo, qualem fuiſſe ait Melanthius pictor in iis, quæ de pingendi arte ſcripſit.*

Meliſſeus,

Meliſſeus, Μελισσεὺς ἐν Δελφικοῖς a, Io. Tzetzæ memoratur Chil. VI. Hiſt. XC.

Meliſſus inter hiſtoricos fortaſſe locum meretur. Sanè apud Palæphatum initio libelli περὶ ἀπίστων b hæc legas: Ἀεὶ δ' ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας, Μέλισσον, καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον, ἐν ἀρχῇ λέγοντας, ἔστιν ἃ ἐγένετο, καὶ c νῦν ἔσται. Quæ ita vertit interpres, Philippus Phaſianinus: *Quamobrem ipſe ſanè Meliſſum, & Lamiſcum Samium, hiſtoriarum ſcriptores, laudo, in principio quicquid olim fuerit, & nunc quoque eſſe, atque futurum deinceps, aſſeverantes.* Sed arbitror vocem συγγραφέας hoc loco non preſsè pro hiſtoricis accipi: ſed laxè, ut quoſvis ſcriptores ſonet. Sanè Palæphato propoſitum erat docere, illa, quæ à poëtis traduntur, fidem non mereri: quando non alia antiquorum temporum ratio fuit, quam nunc ſit: ac proinde, quod temporibus noſtris minimè fit, id neque olim factum videri. Hoc fine auctoritate utitur Meliſſi, qui idem initio operis ſui dixerat. Unde colligo, Meliſſum ſimile tractâſſe argumentum, atque oſtendiſſe, ſæpe ſub poëtarum figmentis occultari aliquod naturæ myſterium; ſæpe item hiſtoriam veram à poëtis in fabulam eſſe converſam, quò magis admirationi foret. Hoc ita eſſe, fidem etiam fecerit Fulgentius libro ſecundo Mythologicôn, cap. de Cygno & Leda, ubi ſic ſcribit: *Iupiter in cygnum converſus dicitur, quòd ferant phyſiologi, quàm maximè Meliſſus Euboicus, qui omnium phyſiologorum ſententias diſputavit, huius generis avem ita convitiis eſſe plenam, ut, ipsâ ave clamante, reliquæ aves taceant, quæ praſtò fuerint.* Quare cùm Palæphatus, & Fulgentius, ſimile argumentum tractent; eundem utrobique Meliſſum ſignari puto: nempe Euboicum, qui multas poëtarum fabulas ad naturæ ſcientiam retulit. At alius eſt Meliſſus, Parmenidis auditor, patriâ ſeu Samius, ut Laertius ait: ſeu Mileſius, ut inquit Theodoretus in Therapeuticis. Alius quoque Meliſſus ille, ex quo Plinius profeciſſe ſe fatetur, dum conſcriberet lib. VII. X. XI. Nam hunc inter Romanos ſcriptores reponit in elencho librorum, quos diximus.

Melito de familiis Athenienſium commentarium fecit. Harpocration in Κάθετος: Μελίτων d ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι γενῶν.

Menander Epheſius ſcripſit actus regum apud Græcos, & Barba-

a *Meliſſeus libris de rebus Delphicis.*

b *De incredibilibus.*

c *Puto ſcripſiſſe*, ἔστι νῦν, ἃ ἐγένετο, καὶ ἔσται.

d *Melito libro primo de familiis Athenienſium.*

Barbaros: eos autem collegit ex libris provinciæ cujuſque, quò magis hiſtoriæ fides conſtaret. Auctor Joſephus lib. I contra Apionem: ubi & egregium ejus fragmentum de Hiramo, Phœnicum rege, & Salomone, adducit. Meminit ejuſdem ſcriptoris Tertullianus in Apologetico cap. XIX, & Theophilus Antiochenus ad Autolycum, ubi ex Menandro hoc eadem, quæ Joſephus, adducit. Operæ etiam eſt videre Joſephum Scaligerum appendice librorum de emendatione temporum: qui notis ſuis illuſtrat geminum Menandri ejuſce fragmentum περὶ a τῶν ἐν Τύρῳ βεβασιλευκότων.

Menander Pergamenus quoque de rebus Phœniciis ſcripſit: ut cognoſcere eſt ex orat. Tatiani adverſus gentes: item his verbis Clementis Alexandrini lib. I. Στρωματ. Εἵραμος b τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σολομῶνι δίδωσι, καθ' οὓς χρόνους μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἄφιξις, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς, καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς.

Menecles Bacaleus hiſtoriam prodidit, teſte Athenæo. Et fortaſſe eſt is ipſe, cujus Harpocration meminit in Ἑκατόμπεδον, ubi opus de Athenienſibus dicitur condidiſſe Μενεκλῆς, ἢ Καλλίστρατος, ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. Vides dubitari, uter ſit operis illius auctor, Menecles, an Calliſtratus. Eodemque modo loquitur Suidas in Ἑρμαῖ. Alius, puto, eſt Menecles orator, patriâ Alabandenſis, ſed qui Rhodum poſtea conceſſerit, ut ſcribit Strabo lib. XIV. Priorem, vel tertium aliquem ſignare arbitror Pindari ſcholiaſtem in Pyth. od. IV. ubi ex eo quædam refert de Batto, Cyrenarum conditore, & oraculum recitat, quod Batto datum fuit.

Menecrates Xanthius de rebus Lyciæ ſcripſit. Antoninus Liberalis ex Menecratis Λυκιακοῖς c, uti & ex Nicandro, narrat, quâ occaſione Latona Xanthum fluvium Apollini ſacrârit; terræ, quæ Trimilis dicebatur, Lyciæ nomen fecerit; paſtoreſque ad Meliten fontem in ranas converterit. Puto eundem, cujus mentionem facit Pindari ſcholiaſtes in Olymp. od. II. Item in Iſth. Od. IV. ubi ait: Ἡρόδωρος d δὲ, καὶ δὶς φησι μανῆναι τὸν Ἡρακλέα· ἐκαθάρθη δὲ ὑπὸ Σικάλου, ὥς φησι Μενεκράτης· λέγων αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς εἶναι ὀκτώ· καὶ καλεῖσθαι οὐχ Ἡρακλείδας· οὐδέ πω γὰρ Ἡρακλῆς ὠνομάζετο· ἀλλ' Ἀλκαΐδας. Atque ut hic de Herculis liberis ſermo eſt, ita ex eodem Menecrate de Hercule ipſo Jolen

a De iis, qui Tyri regnarunt.

b Iramus filiam ſuam Salomoni uxorem dedit, quibus temporibus poſt Troiæ excidium Menelaus in Phœnicen advectus fuit, ut ait Menander Pergamenus, & Lætus in rebus Phœniciis.

c Lyciacarum rerum libris.

d Herodotus ait. bis inſaniiſſe Herculē: purgatū autē fuiſſe à Sicalo, ut ait Menecrates, qui auctor eſt. octo ei liberos fuiſſe, ac nomē iis fuiſſe, non Heraclidis quidē (necdum enim Hercules hoc nomē habebat) ſed Alcaidis.

Jolen amante fragmentum adfert Sophoclis interpres in Τεχνίας a. Nec alium arbitror illum Servio nominatum in verſum hunc VI Æn.

a *Pag. 343. edit. H. Steph.*

Dædalus, ut fama eſt, fugiens Minoïa regna.

Ubi ſic ſcribit: *Menecrates Dædalum, occiſo patrueleſ fratre, Cretam petiſſe dicit: Icarum, filium ejus, ab Atticis pulſum, dum patrem petit, naufragio periſſe, unde mari nomen.*

Menelaus Anæus (Anea autem Cariæ civitas eſt) hiſtoricus ſummus vocatur Stephano in Ἀναία, ubi ait: Ἐντεῦθεν b ἦν Μενέλαος ὁ Περιπατητικὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας ἱστορικός. Geſnerus pro Μέγας legit Μέλας, unde & ei Melas hiſtoricus in bibliotheca memoratur. Diverſus ab eo eſt Menelaus poëta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaïdem libris XII, atque alia, ſcripſit, Suida teſte. Primum Thebaidos librum citat Stephanus in Τέμμιξ, librum IV in Ὑρμίνη. Meminit & ἁπλῶς in Ἀμφιγένεια, & Εὔτρησις.

b *Inde, h. e. ex Anæa, fuit Menelaus, peripateticus philoſophus, & magnus hiſtoricus.*

Menetor Μενήτωρ opus fecit περὶ ἀναθημάτων c, teſte Athenæo lib. XIII, ubi quiddam ex eo refert de Bacchide, & Plangone, ſcortillis.

c *De donariis.*

Menippus Pergamenus, geographus, laudatur in epitome Artemidori Epheſij, quæ cum Marciano Heracleota edita eſt. Menippi hujus periplum τῶν δύο πόντων d citat Stephanus in Ἑρμώνασσα, Χαδίσιοι, & Χηλία. Idem ejus periplum Bithyniæ advocat in Χαλκηδών. Item periplum Paphlagoniæ in Τίος. Atq; idem periplus ſignatur in Ἀρμένη: quippe quæ vicus Paphlagoniæ eſſe dicatur. Alius ab hoc eſt Menippus Comicus: alius item Menippus Cynicus: alius quoque Menippus Gadarenſis, ὁ σπουδογέλοιος e, de quo Strabo lib. XVI. Alius denique Menippus Stratonicenſis, diſertiſſimus ſui temporis in Aſia orator, ut Cicero in Bruto ait. Plutarchus Carem vocat, nempe quia Stratonice Cariæ urbs eſt, teſte Plinio lib. V cap. XXIX. & Strabone lib. XIV, ubi Menippum hunc Catocam ait vocatum. Addit, à Cicerone, in quopiam librorum ſuorum, ex Aſiaticis oratoribus, quos audivit, maximè laudari. Deſignat nempe Ciceronis Brutum, ut liquet ex iis, quæ paullò antè dicebamus.

d *Duorum pontorum.*

e *Qui ſeria jocoſe ſolet exprimere.*

Menodotus Samius operis auctor fuit, quod inſcribebatur τῶν f κατὰ Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή. Teſtis Athenæus in XV.

f *De excellentibus in Samo.*

a De iis, quæ pertinent ad templum Iunonis Samiæ.

Idem ſuperiori libro citârat Menodotum hunc Samium περὶ ^a^ τῶν κατὰ τὸ ἱερὸν τῆς Σαμίας Ἥρας. Menodotum, fortaſſe alium, de Theodoro, Athenienſi pictore, ſcripſiſſe, ait Diogenes Laertius in Ariſtippo.

b De hiſtoria.

Metrodorus in primo περὶ ἱστορίας [b] citatur à ſcholiaſte Apollonij in lib. IV. Sed num is ſit Chius, de quo actum à nobis lib. I. cap. VI, an alius, difficile dictu eſt. Nam fuit præterea Metrodorus Sceptius: ex quo Plinius lib. III. cap. XVI tradit, Pado flumini inde nomen eſſe, quia adſitæ ſint multæ piceæ, quæ Gallicâ linguâ *padês* dicuntur. Videndum autem, uter

c Orbis deſcriptionem.

περιήγησιν [c] ſcripſerit. Nam apud Placidum Lutatium in III Thebaidos Metrodori Periegetici mentio fit ad illud poëtæ:

——— *patriôq; equalis honori.*
Branchus.

Puto & hunc eſſe illum Metrodorum, ex quo Plinius lib. V cap. XXXI refert, Chion inſulam antiquo nomine Chiam vocatam: item ex quo lib. VIII. cap. XIV narrat, *circa Rhyndacum amnem in Ponto, ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſupervolantes quamvis altè ſublimiterque alites, hauſtu captas, abſorbeant.* Item cujus librum quartum citât Stephanus in Ὕπανις. Ubi ex eo dicit, fontem quempiam amarum fluere in Hypanim, atque efficere, ut aqua fluvij ejus potabilis non ſit. Fuit quoque Metrodorus Athenienſis, ſectâ Epicureus, de cujus libris Laertium vide in X. Item alius philoſophus, & medicus: cujus ſimul & ætatem, & inſignem peritiam, cognoſcere eſt iſtis ex Plinij verbis lib. XXXV cap. XI. *Heraclides Macedo initio naves pinxit, captoque rege Perſeo, Athenas commigravit: ubi eodem tempore erat Metrodorus pictor, idemque philoſophus, magnæ in utrâque ſcientiâ autoritatis. Itaque cum L. Paullus, devicto Perſeo, petiſſet ab Athenienſibus, ut ſibi quàm probatiſſimum philoſophum mitterent, ad erudiendos liberos; itemque pictorem, ad triumphum: Athenienſes Metrodorum elegerunt, profeſſi eundem in utroque deſiderio praſtantiſſimum: quod ita quoque Paullus judicavit.*

Meryllus in primo Bœoticorum citatur à Plutarcho Parall. min. cap. XIV. item in tertio Italicorum cap. XXVI.

Metrophanes, ſophiſta, natus Eucarpiæ, civitate Phrygiæ, præter commentarios in Hermogenem, & Ariſtidem, item

volumen

volumen de ſtatibus, deque ideis, ſcripſit quoque libros duos a de Phrygia. Teſtis Suidas. Ac meminit ejuſdem Stephanus, his verbis: Εὐκαρπία a, δῆμος τῆς Φρυγίας. Ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυν ἐκεῖ τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, ὅσον ἅμαξαν ἀπ' αὐτοῦ ῥαγῆναι κατὰ μέσον. Sunt & duo alij ejus nominis, de quibus Suidam vide.

Michaelis Sicidotis hiſtoria Græca adſervatur in bibliotheca Vaticana, ut monet Geſnerus.

Mneſimachus ὁ Φασηλίτης ἐν Διακόσμοις citatur ab Apollonij ſcholiaſte lib. IV. Mneſimachi librum primum idem citat ſcholiis in lib. II. ac eodem libro ex eo tradit, Ἁμαδρυάδας b Νύμφας ita dici, διὰ c τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ φύεσθαι. Alius ab eo eſt Mneſimachus Comicus, cujus fabulas iſtas ab Athenæo laudari dicit Suidas, ἱπποτρόφον, Βούσιριν, καὶ φίλιππον. Mirum omittere Δύσκολον, cujus apud Athenæum mentio lib. VIII. Ὁ δὲ d παρὰ Μνησιμάχῳ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, Δύσκολος φησίν. Sed fortaſſe id nomen apud Suidam excidit librarij incuriâ.

Mochus Phœnix Phœniciâ linguâ conſignavit res patrias. Meminit Athenæus lib. III. ubi Cynulcus ita Ulpianum Tyrium compellat, Παρὰ τοῖς e τὰ Φοινικικὰ συγγεγραφόσι, Συνιάθωνι, καὶ Μώχῳ, τοῖς σοῖς πολίταις. Caſaubonus lib. III Animadverſ. in Athenæum cap. XXXVI, *Mochum*, inquit, *alibi invenire non memini, & fortaſſe* Μῶχος, *aut* Μόσχος, *alicuius Tyrij nomen eſt, qui apud ſuos vocabatur* משה *Moſche, vel, ut ſcribi obtinuit, Moſes.* Hæc vir πολυμαθέστατος. Et ſanè Moſchum eſſe Phœnicium nomen, etiam didici ex Strabonis lib. XVI, ubi meminit Moſchi Sidonij, atque eum auctorem eſſe ait dogmatis de atomis, & antiquiorem eſſe ipſo bello Troiano. Nec propterea quicquam mutandum apud Athenæum. Nam, quod ſummo viro non occurrebat, non ſemel hujus autoris apud Eccleſiaſticos ſcriptores mentio fit. Ut apud Joſephum lib. I Antiqu. cap. VIII. vel, juxta alios, quincto: ubi legas, Καὶ Μανέθων f ὁ τὴν τῶν Αἰγυπτίων ποιησάμενος ἀναγραφὴν, καὶ Βηρωσὸς ὁ τὰ Χαλδαϊκὰ συναγαγὼν, καὶ Μῶχός τε, καὶ Ἑστιαῖος, καὶ πρὸς αὐτοῖς ὁ Αἰγύπτιος Ἱερώνυμος, οἱ τὰ Φοινικικὰ συνταξάμενοι, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. Illuſtris quoque de eo eſt Tatiani locus orat. adverſus gentes g: qui ab Euſebio etiam adducitur lib. X de

a *Eucarpia, civitas Phrygia. Refert Metrophanes, racemum iſtic in tantam excreſcere magnitudinem, ut pondere ſuo medium etiam currum diſrumpat.*

b *Hamadryades Nymphas.*

c *Quia ſimul cum quercubus naſcatur.*

d *Moroſus in fabula Mneſimachi eiuſdẽ nominis, inquit.*

e *Iuxta cives tuos, Suniathonem, & Mochum, qui res Phœnicias ſcripſerunt.*

f *Etiam Manetho, Ægyptiarum rerũ ſcriptor, & Beroſus, Chaldaicarũ, adhæc Mochus, Heſtieus, Hieronymus Ægyptius, qui Phœnicum res proſecuti ſunt, nobiſcum conſonant.*

g *Pag. 217 in Orthodoxogr.*

praeparatione Euangelica *a*. Georgius Cedrenus quoque Joſephum exſcribens, ſimiliter eum inter Phœnicios hiſtoricos reponit, penè initio *b* compendij hiſtorici.

a *Pag.* 289. *edit. Rob. St.*
b *Pag.* 10.

Molpis Lacon ſcripſit Λακεδαιμονίων πολιτείαν *c*: ut videre eſt ex quarto Athenæi.

c *De Rep. Lacedæmon.*

Myron Prienenſis Meſſeniaca condidit: hoc eſt hiſtoriam belli, quod à Lacedæmoniis, eorumque ſociis, cum Meſſeniis, & populis iis, qui auxilio iis venere, geſtum fuit: à clade autem Meſſeniorum Meſſeniacum potiùs, quàm Lacedæmonium, eſt appellatum. Ex ſecundo ejus operis teſtimonium petit Athenæus lib. VI, & XVI. Illuſtris eſt eo de opere, & ejus argumento, locus apud Pauſaniam in Meſſeniacis: Τοῦτον δὲ τὸν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥιανός τε ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὁ Βηναῖος, καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων. λόγοι δὲ πεζοὶ Μύρωνός ἐστιν ἡ συγγραφή. Addit deinde, neutrum integrè id bellum perſcripſiſſe, ſed partem ejus tractandam ſuſcepiſſe. Ac ad Myronem quidem quod attinet, eum ab Amphææ everſione ordiri; deſinere autem in morte Ariſtodemi. Plura inibi vide.

d *Hoc bellum Meſſeniacum ſcripſere, Rhianus Benæus verſibus, & Pryenenſis Myro, qui ſoluta oratione id fecit.*

Myronianus Amaſtrianus reliquit ἱστορικῶν ὁμοίων κεφάλαια *e*: quorum primum Laertius citat in Xenocrate, item in Theophraſto. Idem opus ſignatur in Epimenidis, & Platonis vita, ubi ἁπλῶς vocatur ὅμοια *f*: in Epicuro autem ἱστορικὰ κεφάλαια *g* dicitur, appellatione ὁμοίων *h* omiſsâ.

e *Hiſtoricorũ ſimilium capitula.*
f *Similia.*
g *Hiſtorica capitula.*
h *Similium.*

Myrſilum Leſbium, ſi inſcriptioni fidès, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum, edidit Io. Annius Viterbienſis, & commentariis ſuis illuſtravit. Sed Myrſilus ille eſt ipſius Annij proles. Ex genuino autem Myrſilo Leſbio de Pelaſgis quædam τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι *i* retulit Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I. Aliqua etiam ex eodem adfert Strabo lib. XIII. Nec alium intellexit, vel Antigonus Caryſtius cap. V. XVII, & CXXIX, ubi citat Μυρσίλον *k* ἐν ἱστορικοῖς παραδόξοις: vel Plinius lib. III. Nat. Hiſt. cap. VII, cùm ait, *Sardiniam ipſam Timæus Sandaliotin appellavit, ab effigie ſoleæ; Myrſilus Ichnuſam, à ſimilitudine veſtigij.* Idem lib. IV. cap. XII. *Ipſam* (Andron) *Myrſilus Cauron, deinde Antandron cognominatam, tradit.* Arnobius autem lib. III, & IV, eum, qui aliis, etiam Clementi, quem exſcribere ſolet, Myrſilus vocatur, ipſe Myrtilum appellat. Et ſimiliter nominat Phrynichus in Καλαφαγαῖ: atque etiam apud Apollonij ſcholiaſtem

i *Iiſdem verbis.*
k *Myrſilum in hiſtoricis mirabilibus.*

in primum Ἀργοναυτ. legas; Μυρτίλος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν. Fuit & Myrtilus Comicus, cujus meminit Pollux lib. VI cap. XII. Suidam de eo vide.

NIcander Alexandrinus librum ſcripſit de Ariſtotelis diſcipulis, teſte Suida in Ἀλεξάνδρ.

Nicander Chalcedonius ſcripto prodidit Προυσίου συμπτώματα a, teſte Athenæo in XI, ubi quartum ejus operis librum laudat.

Nicias Maleotes hiſtorias, vel fabulas, reliquiſſe videtur. Meminit Plutarchus in Parall. min. cap. XIII.

Nicias Nicænus conſignavit philoſophorum hiſtoriam, ac ſucceſſiones. Φιλοσόφων ἱστορίαν b vocat Athenæus lib. XIV. Διαδοχὰς c appellat lib. VI, & X. Plenius habes inſcriptionem lib. XIII, ubi eum ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς d laudat.

Fortaſſe idem eſt Nicias, quem Ἀρκαδικὰ e literis prodidiſſe, idem libro XIV auctor eſt. Etiam Niciam ἐν τοῖς περὶ λίθων f teſtem adhibent, Plutarchus de fluminibus, & Stobæus ſermone de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione.

Nicomachus περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων g libros concinnavit: quorum è primo teſtimonium adducit Athenæus in XI.

Nicomedes περὶ Ὀρφέως h tractavit: cujus operis librum primum citat Athenæus in XIV.

Nymphodorus Amphipolites Aſiaticorum legum, & rituum libros compoſuit. Ex eorum tertio quædam de Api, Ægyptiorum Deo adfert Clemens Alexand. lib. I Στρωματέων. *Νυμφόδωρος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης, ἐν τρίτῳ Νομίμων Ἀσίας, τὸν Ἆπιν τὸν ταῦρον τελευτήσαντα, καὶ ταριχευθέντα, εἰς σορὸν ἀποτεθῆναι τῷ ναῷ τοῦ τιμωμένου δαίμονος· κἀντεῦθεν Σοροάπιν κληθῆναι· καὶ Σάραπιν, συνηθείᾳ τινὶ τῶν ἐγχωρίων, ὕστερον. Nymphodorus verò Amphipolites, in tertio de legibus & ritibus Aſiæ, dicit, Apim taurum mortuum, & conditum loculo, qui σορὸς Græcè dicitur, fuiſſeq. repoſitum in templo dæmonis, qui colebatur, & hinc appellatum fuiſſe Sorapin, & poſtea quadam eorum, qui illic habitabant, conſuetudine, Serapin.* Eidem Clementi ἐν προτρεπτ. πρὸς Ἕλληνας citatur Νυμφόδωρος i ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς. Ubi ex eo refert, ut Sauromatæ ignem divino colant honore. Quamquam verò non addat Clemens

a *Ea, quæ Pruſiæ contigerunt.*
b *Philoſophorum hiſtoriam.*
c *Succeſſiones.*
d *Libris de ſucceſſionibus philoſophorum.*
e *Res Arcadicas.*
f *Lib. de lapidibus.*
g *De feſtis Ægyptiis.*
h *De Orpheo.*
i *Libris de legibus & ritibus barbaricis.*

patriæ nomen : tamen , quin Amphipolites intelligi debeat, dubium non eſt. Nam cùm Aſiatici inter barbaros ſint, & Amphipolites ille de inſtitutis Aſiæ ſcripſerit : quis ambigat, quin idem ſignetur, cùm citatur Nymphodori liber de barbaricis inſtitutis ? Imò mihi quidem idem utrobique liber intelligi videtur : vel ſiquid diſcriminis ſit, ille de Aſiaticis inſtitutis pars fuerit operis de inſtitutis barbaricis Neq; de alio volumine capere oportet verba illa ſcholiaſtæ Apollonij in lib. II & IV: ὡς a ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἐν τοῖς νόμοις. Compluribus libris hoc opus conſtitiſſe, colligere licet ex Sophoclis interprete in Oedipum Coloh. ubi advocatur Νυμφόδωρος b ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν βαρβαρικῶν.

Nymphodorus Syracuſius Νυμφόδωρος Συρακούσιος c ἐν τῷ Ἀσίας περίπλῳ citatur Athenæo lib. VI. VII & XIII. item περὶ d τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ab eodem Athenæo lib. XIII. Quamquam verò Ælianus lib. XI de animalibus cap. XX, ubi Nymphodorum laudat, patriam non addat : tamen, ut hoc de mirandis Siciliæ opus ſignari credam, facit argumentum capitis. Nam exponit, ut in Adriano, Siciliæ civitate, inſigne ſit Adriani dæmonis templum : atque ut canes dæmoni ei ſacri ſint non pauciores, quàm mille : atque hi, quaſi ſecretam à numine vim acceperint, cùm indigenas, tum peregrinos, templum de die ingredientes, blandè excipiant : noctu etiam ebrios, & titubantes, optimi duces, & comites, ſuam quemque domum deducant : at in protervos, & petulantes, inſiliant, veſteſque eorum lacerent : quin fures, & prædones, etiam diſcerpant. Videri autem poſſit, etiam de mirabilibus Sardiniæ ſcripſiſſe. Sanè idem Ælianus, lib. XVI de animal. cap. XXXIV, ex Nymphodoro hoc narrat, ut in Sardinia indigenæ utantur caprarum pellibus, quarum pili cubitum ſint longi : pilos iſtos, cùm frigida eſt tempeſtas, corpori ait admoveri : at æſtivo tempore inverti, ut pili conſpicui ſint : ita earundem pellium beneficio, & hiberno tempore incaleſcere incolas, & æſtivo refrigerari.

Nymphodorum etiam, ſeu hunc, ſeu Syracuſium, ſeu utrumque, Plinius inter eos reponit, quos ſequitur auctores lib. III. V. VII. XXXIII. XXXIV, & XXXV. Citat & Stephanus in Ἀδύρμ. Item Harpocration, & Heſychius, uterque in Αἰγίς.

a Vt refert Nymphodorus in Legibus quibuſdam.

b Nymphodorus in decimotertio rerum barbaricarum.

c Nymphodorus Syracuſius in Aſiæ periplo.

d Libro de mirabilibus Aſiæ rebus.

ORrhagoras de rebus Indiæ volumen condidit. Ælianus lib. XVI de natura animal. cap. XXXV: Τί δὲ Ὀρθαγόραν μνήμης ἄμοιρον ἐάσωμεν; a ὅσπερ ἐν Ἰνδοῖς λόγοις φησί. Idem lib. XVII cap. VI narrat ex eodem, atque item ex Oneſicrito, circa Gedroſiam, Indiæ regionem, eſſe cete, quæ longitudine dimidiatum ſtadium adæquent: ac pro ea proportione etiam latæ ſint: ac, quando naribus exſpirant, tantum marinorum fluctuum in ſublime jactare, ut ea res imperitis tempeſtatis ſpeciem præbeat.

a Quid autem Orthagoram ſilentio prætereamus, memoratu planè dignum? Qui in Indicorum libris ait.

PAlæphatus, grammaticus Ægyptius, vel, juxta alios, Athenienſis, ἔγραψε b ἱστορίαν ἰδίαν, Suida teſte. Ex quo etiam ſcripſiſſe cognoſcimus Ægyptiam philoſophiam, & argumenta in Simonidem, & μυθικῶν librum unum; & λύσεις c τῶν μυθικῶς εἰρημένων. Imò Troica (quorum præter alios meminere Stephanus in χαειμώνω, & Suidas in Μακροκέφαλοι) à nonnullis grammatici hujus eſſe credebantur. Alij alterius eſſe exiſtimarunt. Incerta eò res eſt, quia quatuor fuere Palæphati. Unus erat poëta epicus Athenienſis: alter Parius, vel Prienenſis: tertius hiſtoricus Abydenus: quartus grammaticus iſte Ægyptius, vel Athenienſis. Trium priorum ætas à Suida indicatur. Nam Athenienſem ἐποποιὸν d ſupparem fuiſſe Phemonoæ ait, vel fortaſſe etiam antiquiorem: Parium vel Prienenſem refert ad tempora Artaxerxis: Abydenum ad ætatem Alexandri Magni: quarti autem tempus ignoratur. Ex quatuor iſtis primus in conſiderationem non venit hoc loco. Quod ſiquis nôſſe volet, quæ carmine ſcripſerit, adeat Suidam. De tertio autem, Abydeno nempe hiſtorico, actum nobis lib. I. cap. IX. Quod ad ſecundum, quartumque, aliquid de utroque dictum lib. I. cap. V. Ubi docebamus inter alia, Parium, vel Prienenſem, aurorem eſſe fragmenti, quo poëticæ fabulæ exponuntur. Movit autem, non tam, quòd idem ſenſit doctiſſimus Gyraldus e, quàm quod Suidas dicit, Parium ſcripſiſſe ἀπίστων βιβλία f: ea autem hujus Palæphatij operis fuerit inſcriptio: quippe quòd hunc in modum auctor ordiatur: Τάδε g περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. Adde quòd Euſebius ſimiliter appellet ad annum IↃCCCXLIV, ubi primo Incredibilium libro proditum ab

b Peculiarem hiſtoriam ſcripſit.

c Solutiones eorum, quæ fabuloſè dicuntur.

d Poëtam epicum.

e Dial. 2 hiſt. poët.

f Incredibilium libros.

g Hæc de rebus fidem exſuperantibus ſcripſi.

co

eo ait, Sitenas fuiſſe meretrices. Obiiciat quiſpiam verba Suidæ, agnoſcentis aliquos Athenienſi Palæphato tribuiſſe, eò quòd & ille περὶ ἀπίστων libros ſcripſerit. Sed huic argumento facilè occurritur. Nam etſi Ægyptius, ſive Athenienſis grammaticus ſcripſit libros ejuſdem argumenti, non tamen ſimiliter inſcripſit: ſed λύσεις ᵃ τῶν μυθικῶς εἰρημένων: quod Suidas ipſe poſtea indicat. Verùm alter ecce ſcrupulus. Joannes Tzetzes ſæpius citat Palæphati μυθολογικά: ſed nunc eum vocat φιλόσοφον ᵇ Στωϊκόν: ut Chil. IX. Hiſt. CCLXXIII: nunc ἄνδρα ᶜ ἐκ περιπάτου, ut Chil. X. Hiſt. XX. Quorum ſi alterutrum verum ſit, diverſus videri poſſit, tum à Pario illo, ſive Prienenſi, tum ab Ægyptio, vel Athenienſi. Nam neutrum eorum Suidas philoſophum vocat: imò poſteriorem diſertim appellat Grammaticum. Nihilominus Suidam ſequi malo, quàm Tzetzem: eo magis, quia ne Tzetzes quidem ſibi conſtet, cùm eundem nunc Peripateticum, nunc Stoicum appellet. Eâpſe de cauſâ nec probare poſſum ſententiam ſummi viri, Joſephi Scaligeri, qui in poëmate, quod Ciris inſcribitur, Stoicum intelligi philoſophum opinatur: non Parium illum, quem à poeta ſignari exiſtimarunt alij; eoſque inter Cælius Rhodiginus lib. XXX Antiq. Lect. cap. XXXIV, & Lilius Gyraldus dial. II Hiſt. Poët. Dicat aliquis, nihil impedire, quo minus Parius ille fuerit Stoicus. Sed hoc eo refellitur, quòd Parius vixerit ſub Artaxerxe: at Zeno, Stoicæ ſectæ conditor, demum floruerit, everſo jam Perſarum imperio ab Alexandro Magno, imò Alexandro jam extincto, & ſucceſſoribus ejus inter ſe de imperio certantibus. Unde eàdem liquet, nec Peripateticum rectè dici, cùm ea appellatio conveniat nulli, qui Ariſtotele ipſo antiquior ſit. Sic igitur ſtatuimus, quoties veteres mythologum citant Palæphatum (quanti etiam à Strabone in XII fit) intelligi, non Stoicum, aut Peripateticum philoſophum; ſed vel Parium illum, Artaxerxis æqualem: vel incertæ ætatis Ægyptium, ſive Athenienſem grammaticum: quorum utrumque ſimile tractâſſe argumentum, Suidas auctor eſt.

a Solutiones eorum, quæ fabuloſè dicuntur.
b Philoſophū Stoicum.
c Hominem peripateticū.

Palamedes etiam locum aliquem inter hiſtoricos ſibi vindicat: ſi credimus ei, qui Etymologicum magnum congeſſit, in Ἀρμάτειον μέλος, ubi legere eſt: Παλαμήδης. ᵈ ἱστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών. Sed rectiùs Suidas, cui vocatur

d Palamedes hiſtoricus, qui comicam dictionem collegit.

Ἐλεάτης ὁ γραμματικός.[a] Ac ne diverſum hunc putes, ſcripſiſſe ait κωμικὴν[b], καὶ τραγικὴν λέξιν. Uti quoque ὀνοματολόγον[c], καὶ ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητήν. Quæ & ipſa hominis ſunt Grammatici.

Pallas hiſtoricum opus condidit de myſteriis Mithræ. Porphyrius[d] de abſtinentia ab animalibus lib. II: Καταλυθῆναι δὲ τὰς ἀνθρωποθυσίας σχεδὸν τὰς παρὰ πᾶσι, φησὶ Πάλλας, ὁ ἄριστος τὰ περὶ τῶν τοῦ Μίθρα συναγαγὼν μυστηρίων, ἐφ' Ἀδριανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος.

Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita (nec enim de patria convenit) inter alia illuſtrium pictorum hiſtoriam ſcripſit: ut ex Suida dicebamus lib. I. cap. VIII. ubi addebamus, eum à Suida vocari Pamphilum philoſophum: unde opinari quis poſſit, eſſe Pamphilum Platonis diſcipulum. Sed hæc ſuſpicio non ſatis firma eſt. Compoſuit quoque libros tres de re Ruſtica, quorum, præter Suidam, etiam meminere Geoponica Conſtantino dicata. Antonius Liberalis narrationem XXIII, quæ de Batto eſt, exſcripſit ex lib. I Pamphili cujuſdam, & iis, quos Pamphilus ſecutus erat. Etiam Athenæus lib. XIII refert ex quodam Pamphilo, Abydi eſſe templum Ἀφροδίτης[e] πόρνης. Fortaſſe is eſt Pamphilus Alexandrinus, cujus meminit bis lib. II, bis item lib. III, ac rurſum in VIII, & iterum in IX, ubi & auctoris, & operis titulus integrè legitur: Πάμφιλος[f] ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων, καὶ γλωσσῶν.

Parmeniſcus fabularem de ſideribus hiſtoriam videtur tractaſſe. Vide, quæ ex eo Hyginus refert in aſtronomico poëtico, quo loco de Arcto minore, & iterum, ubi de Heniocho ſive Auriga agit. Sed & alia ſcripſit. Fragmentum ejus citat ſcholiaſtes Euripidis in Medeam: Παρμενίσκος[g], inquit, γράφει κατὰ λέξιν οὕτως· ταῖς δὲ Κορινθίαις οὐ βουλομέναις ὑπὸ βαρβάρου, καὶ φαρμακίδος γυναικὸς ἄρχεσθαι· αὐτήν τε ἐπιβουλεῦσαι, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀνελεῖν, ἑπτὰ μὲν ἄρρενα, ἑπτὰ δὲ θήλεα. Quod fragmentum eò adſcripſi, quia hiſtoricum eſt. Videtur tamen Parmeniſcus magis ad grammaticorum numerum pertinere. Meminit ejus & Etymologus in Ἄρμα: imò & Varro lib. IX de L. L. Ubi pro, *Neſtocles Parmeniſius*, legendum cenſeo, *Neſtocles, & Parmeniſcus*.

a Eleates grammaticus.

b Comicam & tragicam dictionem.

c Nomenclaturam, & commentarium in Pindarum poëtam.

d Pallas autē, optimus eorū, qui collegere mithra myſteria, ait Hadrianum Imperatorē prope omnes humana hoſtia mactationes ſuſtuliſſe.

e Veneris meretricis.

f Pamphilus Alexandrinus libro de nominibus & gloſſis, ſeu vocibus peregrinis, atq; aliis, quæ lectorem minus peritum remorantur.

g Parmeniſcus adverbum hoc pacto ſcribit: cum Corinthiæ mulieres imperium barbaræ & veneficæ mulieris detrectarent: conſilium cepiſſe illam de tollendis liberis ſuis, ſeptem quidem maſculis, ſeptem item ſequioris ſexus.

Patæcus, Πάταικος, an hiſtoricus ſit, videndum. Hiſtoriam ex eo de Solone Hermippus retulit; ex Hermippo autem Plutarchus in Solone; ubi & ait, hunc eſſe Patæcum illum, qui Æſopi ſe animam habere dicebat. Hiſtoriam non refugiam apponere, interpretis verbis: *Cùm profectus eſſet Miletum ad Thalem Solon, aiunt mirum ſibi eum dixiſſe videri, quòd nuptias & ſobolis procreationem omnino negligeret. Thalem autem in præſentia quidem tacuiſſe; aliquot verò dierum intervallo ſubornâſſe peregrinum quendam, qui modò decimo die ab Athenis profectum ſe diceret. Quærente Solone, num quid Athenis novi, hominem, quæ diceret, edoctum, nihil reſpondiſſe aliud, niſi ſanè quòd adoleſcens efferretur, & proſequeretur funus tota civitas. Nam erat, ut ferebatur (inquit) clari viri filius, virtute inter cives primi: nec aderat ille, ſed longo iam ſpatio dixerunt eum peregrè eſſe. O hominem infortunatum! dixiſſe Solonem. Quodnam ferebant eius nomen? Audivi equidem, inquit, nomen, homo, ſed excidit mihi: tantùm memini multam habitam mentionem eius ſapientiæ, & iuſtitiæ. Ita ſcilicet admoto ad ſingulas interrogationes metu, Solonem iam tandem commotum ipſum hoſpiti ſuggeſſiſſe nomen, ac requiſiſſe, Soloniſne ille defunctus eſſet filius. Quo annuente, cœpiſſe eum caput cædere, aliaq; & facere, & dicere, quæ mœrore oppreſſi aſſolent. Tum Thalem, repreſſo Solone, ridentem dixiſſe. At hæc me Solon à connubio deterruerunt, & à liberis tollendis, quæ te etiam infringunt virum conſtantiſſimum. Te verò nihil hic nuncius moveat: hæc enim ficta ſunt. Atque hæc quidem Hermippus Patæcum, qui Æſopi ſe ferebat animam habere, ſcribere refert.*

Patrocles terrarum hiſtoriam condidit. Eratoſthene ſaltem antiquiorem fuiſſe, cognoſcimus inde, quòd eum hic teſtem laudavit: ut docet Strabo lib. XI. Patriam non addit Strabo. Sciri alioquin poſſet, idem, an alius, ſit Patrocles Thurius: de quo Clemens in Προτρεπτικῷ. Πατροκλῆς [a] τε ὁ Θούριος, καὶ Σοφοκλῆς ὁ νεώτερος ἐν τρισὶ τραγῳδίαις, ἱστορεῖτον τὼ Διοσκούρω περί. Etiam Patroclis, neſcio cujus, ſenarij aliquot leguntur apud Stobæum ſermone de inſperatis eventibus.

Pauſanias, alius ab illo Cæſarienſi Grammatico, celebratur à Suida his verbis, Παυσανίας [b], Λάκων ἱστορικὸς, περὶ Ἑλλησπόντου, Λακωνικὰ, Χρονικὰ, περὶ Ἀμφικτυόνων, Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

a Patrocles Thurius, & Sophocles iunior in tragœdiis tribus, referunt de Dioſcuris.

b Pauſanias, Lacon hiſtoricus, de Helleſponto, Laconica, Chronica, de Amphictyonibus, de feſtis Laconicis edidit.

Perſeus

Perſeus Λακεδαιμονίων ᵃπολιτείαν conſignavit, auctore Athenæo lib. IV. a *Lacedæmoniorum Rempublicam.*

Petellides Gnoſius hiſtorias compoſuiſſe dicitur Hygino in poëtico aſtronomico, quo loco de arctophylace tractat: *Hermippus*, inquit, *qui de ſideribus ſcripſit, ait, Cererem cum Iaſione, Thuſci filio, concubuiſſe: quamobrem fulmine percuſſum, complures cum Homero dixerunt. Ex his, ut Petellides Gnoſius, hiſtoriarum ſcriptor, demonſtrat, naſcuntur filij duo, Philomelus, & Plutus.*

Phanodemi qui meminerit, antiquiſſimus, ut puto, eſt Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I. ubi memoriæ mandaſſe eum dicit τὴν Ἀττικὴν ᵇ ἀρχαιολογίαν. Laudat hunc ſcriptorem etiam Plutarchus in Themiſtocle, & Cimone. Secundum τῆς Ἀτθίδος ᶜ citat Athenæus lib. IX: è ſeptimo quoque teſtimonium petit libro III. Ἀτλαῶς Phanodemi meminit Stephanus in Ἰκὸς, & Etymologus in Ταυροπόλον, ac Τριτοπάτορες. b *Atticæ antiquitates.* c *Attica.*

Phanodicus Deliaca ſcripſit. Quorum librum IX citat Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. Meminit & Phanodici Laertius in Thalete, & Biante.

Pharnuchus Aſibenus Perſicam hiſtoriam condidit. Autor Stephanus in Ἀντιόχεια, ubi, cùm dixiſſet, eſſe & in Meſopotamia urbem, nomine Antiochiam, quæ aliter Mygdonia, & ab incolis Aſibe vocetur; adjungit hæc verba, Ὅθεν ᵈ Ἀπολλοφάνης ὁ Στωικὸς φιλόσοφος, Ἀσιβηνὸς, καὶ Φαρνοῦχος, Περσικαὶ ἱστορίας συγγραφεύς. d *Vnde Apollophanes Stoicus, Aſibenus, & Pharnuchus, Perſicæ hiſtoriæ ſcriptor.*

Phaſgon librum ſcripſit de longævis, ſi credimus vulgatis codd. Laertij in Epimenide. Sed in aliis Φλέγων legi, teſtantur H. Stephanus, & Io. Sambucus. Atque ea ſine dubio vera lectio eſt, ut etiam cenſet Caſaubonus.

Pherenicus Heracleota, fabuloſa magis, quã hiſtorica cecinit. Athenæus in III narrat ex eo Hamadryadũ ortum. Idem inter eos, qui verſu de monſtroſis ac fabuloſis hominum formis tractarint, teſtis adducitur à Tzetze Chil. VII Hiſt. CXLIV. Ac mox ex eo duos de Hyperboreis verſus heroicos recitat.

Philaretus hiſtoricus à Simlero memoratur in Geſnerianæ bibliothecæ augmento. Qui ejus meminiſſe ait Plutarchum in Vitis, & Apollonium Dyſcolon in hiſtoria commentitia. Sed utroque in ſcriptore conſtanter ſcriptum Φύλαρχος. Ut verò hic ex Phylarcho Philaretum fecit Simlerus: ita idem, contrario planè errore, Philarchum ibidem vocat ſcriptorem

de pulſibus, qui Geſnero tamen Philaretus rectè vocabatur.

Phileas, Φιλέας, geographus, teſtis adducitur in epitome Artemidori Epheſij. Eſtque is, qui ἐν περίπλοις citatur à Stephano in Ἀνδρία. Meminit hujus Phileæ & in Ἄβυδοι, Ἀμβρακία, & Ἄνθεια, item Etymologus in Ἀγγαθῶν. Scripſit quoque librum de Aſiâ. Macrobius lib. v Satur. cap. xx. *Nec Ephorus ſolus, ſed etiam Phileas, vetus ſcriptor, in eo libro, qui inſcribitur Aſia, ita meminit*: Μετὰ δὲ Ἄσσον πόλις ἐστὶν ὄνομα Γάργαρα. ταύτης ἔχεται Ἄντανδρος. a At planè alius eſt Beatus martyr Phileas, epiſcopus Themuitarum in Ægypto, de quo Hieronymus in ſcriptoribus illuſtribus, & Nicephorus Hiſtor. Eccleſ. lib. VII cap. IX, ubi eorum facit mentionem, quæ ſcripſit de martyribus Alexandrinis. Nempe fuere iſta ex libro ejus de martyrum laude: ut ex Hieronymo liquet.

a *Poſt Aſſum ſita urbs, nomine Gargara. Huic proximum eſt oppidum Antandros.*

Philemon, alius à Comico, teſtis laudatur Plinio lib. IV cap. XIII. *Philemon Morimaruſam* (tradit) *à Cimbris vocari, hoc eſt, mortuum mare, uſque ad promontorium Rubeas: ultra deinde Cronium.* Idem lib. XXXVII. cap. II. *Philemon* (dixit ſuccinum) *foßile eſſe, & in Scythia erui duobus locis: candidum, atque ceréi coloris, quod vocaretur electrum: in alio loco fulvum, quod appellaretur ſualternicum.* Et poſt pauca: *Philemon negavit flammam ab electro reddi.* Videtur fuiſſe ſcriptor Solino polyhiſtori non abſimilis.

Philetas Ἀττικὰ *b* tradidit literis, quæ Athenæus citat lib. XI. Item ἄτακτα *c*, quorum idem meminit lib. III, XI, XIV. Ex eodem ad Hermen citat hiſtoriam ſecundam Parthenius in Eroticis. Meminit & Stephanus in Ἴχναι, & Φλιοῦς, & Etymologus in Νη, & Προικόννησος, & Λᾶος, & Θερμοπύλαι. Sed videndum, ſitne hic Philetas Cous, poëta, qui Philippi, Alexandri, & Ptolomæi Lagi temporibus vixit, Suida teſte; qui & Philadelphi fuiſſe præceptorem indicat, & epigrammata ſcripſiſſe, & elegias, atque alia. Sanè cum alia etiam ſcripſiſſe dicat, & addat fuiſſe grammaticum Criticum, facilè credo, eorum quoque eſſe auctorem, quæ ex Athenæo, & Parthenio, dicebamus. Ex pægniis hujus poëtæ quædam adducit Stobæus ſermone eo, qui continet παρηγορικὰ *d*. Telephum ejuſdem memorat ſcholiaſtes Apollonij in lib. IV. Imò librum de diæta, Hippocrati vulgò tributum, ejuſdem eſſe ab aliis judicatur, ut ex Galeno Geſnerus obſervat.

b *Res Atticas.*

c *Indigeſta.*

d *Conſolatoria.*

Philippus

Philippus Amphipolites hiſtoricus fecit libros Rhodiacos novendecim: fuere autem planè obſcæni: item Coanos libros duos, etiam duos de ſacrificiis, & alia, ut ait Suidas.

Philippus, Caricarum rerum ſcriptor, à Strabone laudatur in quartodecimo. Eſt is Philippus Theangellenſis, quem ἐν α τῷ περὶ Καρῶν καὶ Λελέγων Athenæus citat in VI.

a *Libro de Caribus, & Lelegibus.*

Philippus Megaricus memoratur à Laertio in Stilpone, ubi nobile ejus fragmentum adfert, quo refertur, ut Stilpo à Theophraſto Metrodorum, & Timagoram Geloum; ab Ariſtotele Cyrenaico, Clitarchum, & Simmiam; atque à philoſophis aliis alios avocârit; imò præſtantiſſimi quique è reliqua Græcia ad Stilponem ſe Megara contulerint. At difficile ſit dicere, utrùm alius, an aliquis iſtorum, ſit Philippus iſte, qui Orum Apollinem ex Ægyptio fecit Græcum. Multi adeò ejus nominis fuerunt. Et eos inter Philippus Abucara, cujus ſcholia ſunt, quæ in Hephæſtionem leguntur. Item Philippus Chalcidenſis, Plutarcho memoratus in Alexandro.

Philiſtides geographicum tractavit argumentum. Plinius lib. IV. cap. XII tradit ex eo, & Crate Mallote, Cretam priùs Aeriam, deinde Curetim eſſe dictam. Atque idem cap. XXII docet Gades ab eo, & Ephoro, Erythiam vocari. Emendandus Servius in Eclogam primam, ubi corruptè Philiſthenes vocatur.

Phillis Delius περὶ αὐλητῶν b Athenæo citatur lib. XIV. Uti eodem libro ἐν c δευτέρῳ περὶ μουσικῆς.

b *De tibicinibus.*

c *In ſecundo de muſica.*

Philyllius Φιλύλλιος à plerisque creditus auctor jamborum de urbibus: ut cognoſcimus ex Athenæo lib. III. IV. & IX. In tertio legas, Φιλύλλιος d δ', ἢ Φρύνιχος, ἢ Ἀριστοφάνης ἐν πόλεσι. In quarto item, Ἀριστοφάνης e, ἢ Φιλύλλιος, ἐν ταῖς πόλεσιν. In nono autem, Φιλύλλιός τε f, ἢ ὁ ποιήσας τὰς πόλεις. Citat deinde ex eo jambicum ſenarium cum dimidio. Etiam Φιλύλλιος ἐν πόλεσι à Polluce adducitur lib. VII cap. XXIV, & XXV. item lib. X cap. XIV, & XXVIII. Celebratur quoque Suidæ. Quin apud Stephanum in Γαλεῶται, ubi vulgo eſt, Φύλλιος Αἰγεῖ, Φιλύλλιος legere malit Xylander.

d *Philyllius, ſive Phrynichus, ſeu Ariſtophanes in Vrbibus.*

e *Ariſtophanes, aut Philyllius in Vrbibus.*

f *Philyllius, vel quiſquis carmen fecit de Vrbibus.*

Philo, ſcriptor Eratoſthene antiquior, literis prodidit navigationem in Æthiopiam. Strabo lib. II: Τὸ μὲν οὖν κατὰ Μερόην κλίμα (ὁ Ἵππαρχος φησὶ) Φίλωνα τὸν συγγράψαντα τὸν εἰς Αἰθιοπίαν

πλῦν ἰσορεῖν, ὅτι περὶ πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τῆς θερινῆς τροπῆς κατὰ κορυφὴν γίνεται ὁ ἥλιος· λέγειν δὲ καὶ τοὺς λόγους τοῦ γνώμονος πρός τε τὰς τροπικὰς σκιὰς καὶ τὰς ἰσημερινάς· αὐτόν τε Ἐρατοσθένη συμφωνεῖν ἔγγιστα τῷ Φίλωνι. *Ac Meroes quidem clima* (ait Hipparchus) *à Philone eo, qui navigationem in AEthiopiam conſcripſit, obſervatum fuiſſe illud, quòd* XLV *diebus ante æſtivum ſolſtitium eĩ loco ſol ſupra verticem immineat: ab eodem etiam rationes gnomonis ad umbras ſolſtitiorum & æquinoctiorum traditas, & ipſum Eratoſthenem proximè ad Philonis ſententiam accedere.* Non dubium autem, quin Antigonus Caryſtius hunc ipſum Philonem ſignet in Collectaneis Hiſt. Mirabil. cap. CLX. ubi cùm ex Cteſia retuliſſet, eſſe in Æthiopia fontem, cujus aqua inſtar cinnabaris rubeat, & pota vecordes faciat: addit iſta, *Τοῦτο ª δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγεγραφάμενος.* At non æquè apertum eſt, idémne, an alius Philo, ſignetur à Flavio Joſepho lib. I. adverſus Apionem, ubi eum non obiter meminiſſe Judæorum ait. Vocatur autem iſtic *Φίλων ὁ πρεσβύτερος* ᵇ, credo ut diſtinguat à Philone Alexandrino, qui Caligulæ & Claudij temporibus vixit. Saltem Philo Byblius eſſe nequit, qui demum Nervæ, Traiani, & Hadriani temporibus floruit: ut is junior fuerit Joſepho. Propterea nec aſſentio ᶜ viris doctis, quibus placet, Byblium illum ſignari à Clemente Alexandrino, cùm lib. I Στρωματ. ait: *Φίλων ᵈ δὲ καὶ αὐτὸς ἀνέγραψε τοὺς βασιλεῖς τοὺς Ἰουδαίων, διαφώνως τῷ Δημητρίῳ.* Neque enim dubitandum, quin de eodem loquatur, ac Joſephus, qui ſimiliter eum cum Demetrio jungit. Nam cùm dixiſſet, multos è gentium ſcriptoribus eò in rebus Judaicis aberrâſſe, quia non legiſſent codices ſacros; interim eos gentis antiquitatem ſatis teſtari: ſubiicit hæc verba ᵉ, *Ὁ ᶠ μὲν τοι Φαληρεὺς Δημήτριος, καὶ Φίλων ὁ πρεσβύτερος, καὶ Εὐπόλεμος, οὐ πολὺ τῆς ἀληθείας διήμαρτον.* Fuit & Philo Thebanus, quo Plutarchus teſte utitur in Alexandro: item Philo Metapontinus, *αὐλητὴς* ᵍ, *καὶ ποιητής*, Stephano laudatus in *Μεταπόντιον*: item Philo *ὁ μηχανογράφος* ʰ Tzetzæ memoratus Chil. II. Hiſt. XXXV. item alij, vel ſuperiori libro dicti, vel ad inſtitutum noſtrum nihil pertinentes.

Philocrates edidit *Θετταλικὰ* ⁱ: quorum librum ſecùndum Athenæus citat in VI.

Philo-

a *Hoc ipſum & Philo refert, qui Æthiopica conſcripſit.*
b *Philo antiquior.*
c *Simlero in biblioth. G. ſn. auctario.*
d *Philo & ipſe librũ ſcripſit de Iudæorum regibus, in quo à Demetrio diſſentit.*
e *Lib. I. contra Apionem pag. 931 edit. Baſil*
f *Phalereus quidem Demetrius, & ſenior Philo, & Eupolemus, nõ multũ à veritate aberrarunt.*
g *Tibicen, & poëta.*
h *Qui de machinis ſcripſit.*
i *Res Theſſalicas.*

Philodemus περὶ [a] τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων memoratur lib. x. Haut ſcio, an alius à Philodemo Epicureo, natione Gadarenſi, qui à Strabone lib. XVI inter celebres Gadaræ viros refertur.

Philogelos non verum, puto, nomen fuit, ſed fictum. Nempe ſe ita vocavit, quià libro ſuo ridiculas eſſet narrationes complexus. Unam earum refert Tzetzes Chil. VIII. Hiſt. CCL.

Philomneſtus, Φιλόμνηστος [b], περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων ab Athenæo laudatur in III. Utrum dicemus, & Philodemum, & Philomneſtum, hoc argumentum tractâſſe? an veriſimilius, alterutro Athenæi loco ſcriptoris nomen eſſe corruptum?

Pleſimachus Πλησίμαχος ſcripſit Νόστους, h.e. reditum Græcorum in patriam, ſive à Troia, ſive è Colchide, ab expeditione Argonautica, ſive aliunde. Πλησίμαχον ἐν β΄ Νόστων [c] citat Plutarchus in Flumin. cap. de Inacho. Niſi fortè Λυσιμάχου legendum, ut ſuſpicatur Mauſſacus. Sanè Λυσιμάχου Νόστοι ſæpiùs à veteribus laudantur: Πλησιμάχου, quod ſciam, non item.

Polemon (non Euegeti filius, de quo dictum nobis lib. I cap. XVIII: ſed alius, eo recentior) celebratur à Phrynicho in Ecloga dictionum Atticarum in Κεφαλαιωδέστερον, ubi ait: Τοῦτο [d] τοὔνομα εὗρον ἐν ἀρχῇ τῶν Πολέμωνος τοῦ Ἰωνικοῦ σοφιστοῦ ἱστοριῶν κατὰ προοίμιον. καὶ θαυμάζω Σεκοῦνδον τὸν γραμματικὸν, πῶς ὢν δεξιὸς ἐπὶ λέξιν, καὶ ἐπανορθῶν τὰ συγγράμματα τοῦ σοφιστοῦ, τοῦτο παρεῖδεν ἀδόκιμον ὄν.

Polyænum Athenienſem hiſtorica quædam reliquiſſe, ſuſpicari licet propter iſtum Euſebij locum lib. I. Chron. [e] Οὗτος [f] Ἀμενῶφθις ἐστὶν ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος, ὃν λίθον χρόνοις ὕστερον Καμβύσης ὁ Περσῶν τέμνει, νομίζων εἶναι γοητείαν ἐν αὐτῷ, ὡς Πολύαινος ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ. Quis verò iſte Polyænus fuerit, etiam Scaliger conſtare ſibi negat, notis in eum locum.

Polyanthus Cyrenæus librũ ſcripſit de ortu Aſclepiadarum. Sextus Empiricus lib. I. adverſus Mathematicos cap. XII. Πολύανθος ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως. Eo opere à Polyantho proditum refert, Æſculapium iccirco de cælo tactum eſſe, quòd ſanâſſet filias Prœti. Verba ejus ſunt: Ὅτι τὰς Προίτου θυγατέρας κατὰ χόλον Ἥρας ἐμμανεῖς γενομένας ἰάσατο. Vide quàm ineptè hæc in interpretatione Gentiani Herveti:

quoniam

a *De Sminthiis in Rhodo habitantibus.*

b *Philomneſtus de Rhodiis Sminthiis.*

c *Pleſimachũ in ſecundo Redituum.*

d *Nomen hoc reperi initio hiſtoriarum Polemonis, Ionici ſophiſtæ, in exordio. & admiror, cur Secundus grãmaticus, cũ in aliis, quæ ad dictionem pertinẽt, excellat, & corrigat libros ſophiſtæ, hoc neglexerit, quod inuſitatum eſt.*

e *Pag. 23. Theſ. Temp.*

f *Hic Amenophbis eſt ille, qui Memnon credebatur, lapis reſonãs, quem lapidem poſtea Cambyſes, Perſarũ rex, ſecuit, quòd præſtigiis ac latẽti arte, id fieri putaret: ut Polyænus Athenienſis narrat.*

quoniam eos medicatus eſt, qui ira Iunonis in filias furore erant perciti: cùm verti deberet, *quoniam Prœti filias medicatus eſt, quæ irâ Iunonis furore erant percitæ.* Addit deinde, alteram à Panyaſe cauſſam adferri. Πανυάσιος δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆναι. Ubi legendum, Πανύασις δέ. Quem cùm minùs noſſet interpres, vel is ſaltem non occurreret, vertit, *Parrhaſius autem, propterea quòd ſuſcitavit cadaver Tyndari.* Panyaſis iſte quis fuerit, Suidas docebit, & alibi de eo dictum nobis. Cæterùm ex Sexto Empirico corrigendus eſt Euripidis ſcholiaſtes in initium Alceſtidis: ubi vulgò legitur, Πολύαρχος [a] ὁ Κυρηναῖος διὰ τὸ τὰς Κροίσου θυγατέρας αὐτὸν Ἀσκλήπιον ἰάσασθαι, κεραυνωθῆναι φησίν. Nam qui Sexto eſt Πολύανθος, hic ſcholiaſtæ eſt Πολύαρχος. Nec tamen cum eo ſerram reciprocare velim, qui ex ſcholiaſte Sextum malit corrigere. At ille error planè ſpiſſus, cùm ſcribitur, Κροίσου [b] θυγατέρας pro Προίτου [c]. Quomodo ſcribi debere, ita manifeſtum eſt ex trecentis ſcriptoribus, ut probare id velle, hominis ſit ſuo, & alieno otio invidentis.

Polycharmus Λυκιακὰ [d] literis tradidit: ut cognoſcere eſt ex Athenæi octavo, & Stephano in Σῦρα. Qui ejus ſcriptoris etiam meminit in Φελλός.

Polyclitus Lariſſæus hiſtorias ſcripſit, quarum octavum citat Athenæus lib. XII. Meminit & Polycliti Jul. Pollux in Onomaſtico lib. II cap. IV. tmem. XXXI, quod eſt de manibus.

Polycritus Mendæus nomen peperit hiſtoriâ Dionyſij tyranni. Laertius in Æſchine: Φησὶ [e] δὲ Πολύκριτος ὁ Μενδαῖος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ Διονύσιον, ἄχρι τῆς ἐκπτώσεως συμβιῶναι αὐτὸν (Αἰσχίνην) τῷ τυράννῳ, καὶ ἕως τῆς Δίωνος εἰς Συρακούσας καθόδου. Interpres vocat Polycritum Mendeſium: ſed peccat. Nam à Μένδαι & Μένδη eſt Μενδαῖος: à Μένδης autem eſt Μενδήσιος. Stephanus: Μενδαὶ [f], πόλις Σικελίας, ἐγγὺς Παλικῶν· Ἀπολλόδωρος ἐν β' χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος, ὡς Λύκαι Λυκαῖος. Μένδη, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτήν φησι. τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος οἶνος. Μένδης, πόλις Αἰγύπτου, περὶ τῶν Λύκων πόλιν. Στράβων ιζ'. καὶ Λύκων πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τὸν τράγον· ὁ πολίτης Μενδήσιος, καὶ Μενδησία θηλυκόν.

a Polyarchus Cyrenæus ait, Æſculapium eſſe fulmine percuſſum, quod medica manu ſanaſſet Crœſi filias.
b *Crœſi filias.*
c *Prœti.*
d *Res Lyciacas.*
e *Ait Polycritus Mendæus libro I de Dionyſio, vixiſſe Æſchinem cũ tyranno, uſque dum ille tyrannide excideret, & Dio Syracuſas rediret.*
f *Menda, urbs Siciliæ, iuxta Palicos. Apollodorus in ſecũdo Chronicorũ. Gentile eſt Mendæus, ut à Lyca Lycæus. Mende, urbs Thraciæ à Mende muliere ita dicta. Apollodorus eam vocat Mendin. Gentile, ut Mendæum vinum. Mendes, Ægypti urbs, iuxta Lycopolin Strabo in decimoſeptimo: Et Lycon oppidũ (ſive Lycopolis) & Mendes, ubi Pana colunt, & hircum. Civis dicitur Mendeſius, & in muliebri genere Mendeſia. Dicitur & Mendites.*

Συλονθῖο λέγεται καὶ Μενδίτης. Quare interpres Laertij, cùm Polycritum, qui Mendæus eſt, Mendeſium appellat: ex Siculo, vel Thrace, Ægyptium nobis facit. Cùm autem Dionyſius, cujus res Polycritus à Laertio ſcripſiſſe dicitur, Siciliæ fuerit tyrannus: planè idem erit Polycritus, quem res Siculas carmine heroico ſcripſiſſe, dicit Ariſtoteles lib. de mirabilibus auditu perceptis. Πολύκειτος a, inquit, ὁ τὰ Σικελικὰ γεγραφὼς ἐν ἔπεσιν. At fortaſſe alius eſt Polycritus, memoratus Plutarcho in Alexandri vita: item Plinio in elencho ſcriptorum, ex quibus librum XII Hiſtoriæ Nat. qui eſt de arboribus, conſarcinâſſe ſe fatetur. item Antigono Caryſtio in Mirabilium hiſtoriarum collectaneis cap. CL. ubi ex eo tradit, juxta Solos, Ciliciæ urbem, fontem eſſe, qui olei vicem expleat. Quod etiam Plinius refert Hiſt. Nat. lib. XXXI cap. II. Sed hic ejuſce rei auctorem laudat Polyclitum: corruptè, ut videtur.

a *Polycritus, qui heroico verſu ſcripſit res Siculas.*

Polyhiſtor hiſtoricus à Plinio reponitur inter eos, è quibus contexuit librum VIII hiſtoriæ naturalis. Poterat idem videri ac Alexander Polyhiſtor: ſed apertè ab eo Plinius ipſe diſtinguit: quem in elencho auctorum vide.

Polyſtephanus inter alios laudatur à ſcholiaſte Apollonij in lib. I. & Gellio lib. IX cap. IV. qui eum reponit inter Græcos ſcriptores non parvæ auctoritatis; ſed quorum libri contineant res inauditas, & fidem penitus excedentes.

Polyzelus Rhodius, Πολύζηλος ὁ Ῥόδιος, celebratur Plutarcho in Solone: ubi quædam ex eo de Solone narrat. Scripſit inter alia etiam Ῥοδιακὰ b, quæ citat Athenæus lib. VIII. Ejuſdem Μουσῶν γοναὶ c citantur ab eo lib. IX. & Etymologo in Ἐπάκειος Ζεύς. Item Διονύσου γοναὶ d à Polluce lib. XV. cap. XXI. Et ἐν μίμῳ Τυνδαρέῳ ab eodem lib. X. cap. XXI. Meminit & Julius Hyginus in poëtico aſtronomico, quo loco de Ophiucho tractat. Verba adferam: *Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demonſtrat, qui Rhodiis auxilio maximo fuiſſe demonſtratur. Nam cùm eorum inſulam, ſerpentium multitudine occupatam, cives Ophiuſam appellaſſent, & in ea multitudine ferarum draco fuiſſet ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfeciſſet, & patriâ denique deſertâ carere coëgiſſet: dicitur Phorbas, Triopæ filius, ex Hiſcylla,* (al. Hiocla) *Myrmidonis filiâ, natus, eò tempeſtate delatus, omnes feras, & eum draconem interfeciſſe: qui cùm maximè Apollini*

b *Res Rhodiacas.*
c *Muſarum partus.*
d *Bacchi partus.*

dilectus eſſet, locatus inter ſidera dicitur, ut interficiens draconem, laudis & memoriæ cauſsâ videretur. Itaque Rhodij, quotieſcunque à litore longiùs prodeunt claſſes, priùs ſacrificant Phorbantis adventui, talis ut illis eventus inopinatæ virtutis accidat civibus, qualis inſcium Phorbanta futuræ laudis ad ſidera gloriæ pertulit caſus. Hæc Hyginus, quæ abſque dubio ſunt ex Polyzeli Rhodiacis.

Poſidippus (non Comicus ille, qui mox poſt Menandrum vixit, ſed alius) librum ſcripſit de Cnido, ſemel iterumque memoratum Clementi ἐν στρωματ.' ubi quædam ex eo de Praxitelis Venere, deque lapidea Venere in Cnido refert. Eum librum & Arnobius ſignat lib. VI. quippe qui Clementem exſcribat. Verba Arnobij ſunt: *Quis Praxitelem neſcit, Poſidippi ſi relegat, ad formam Cratinæ meretricis, quam infelix perdite diligebat, os Veneris Cnidiæ ſollertiarum coëgiſſe certamine?* Hunc etiam Poſidippum intelligit Tzetzes Chil. VII Hiſtor. CXLIV. ubi ex eo tradit, ut in capitibus Libycorum draconum lapides inveniantur, nomine Δρακοντίαι, in quibus naturâ, non arte, inſculptam videre ſit vel currûs, vel alius rei figuram; nec figuram tamen in lapide conſpici, ſed in cerâ, ubi lapidem impreſſeris. Hoc enim volunt verba illa, Μὴ φαίνεσθαι τὸ γλύμμα δὲ, πρὶν τυπωθῇ κηρίοις, ubi corruptè vulgò κηρίως legitur. Mox octo verſus ipſius Poſidippi ſubjungit: qui perperam vulgò editi ſunt: ſic autem corrigi debent:

Οὐ ᵃ ποταμὸς κελάδων ἐπὶ χείλεσιν, ἀλλὰ δράκοντος
Εἶχε ποτ' εὐπώγων τὸν δὲ λίθον κεφαλὴ
Λευκὰ φαεινομένη. τὸ δὲ γλυφὲν ἅρμα κατ' αὐτοῦ
Τοῦθ' ὑπὸ Λυγκείου βλέμματος ἐγλύφετο.
Ψεύδει χειρὸς ὅμοιον ἀποπλασθὲν γὰρ ὁρᾶται
Γλύμμα, κατὰ πλάτεος δ' οὐκ ἂν ἴδοις προβόλην.
Ἦ καὶ θαῦμα πέλει μόχθου μέγα, πῶς ὁ λιθουργὸς
Τὰς ἀτενιζούσας οὐκ ἐμόγησε κόρας.

Quædam Poſidippi epigrammata ejus in Ἀνθολογίᾳ leguntur. Ac ſeu hujus, ſeu alterius Poſidippi, meminit quoque Stephanus in Βάεις, & ſemel iterumque in Ζέλεια.

Poſſis Magneſius, Πόσσις ὁ Μάγνης, Amazonum hiſtoriam condidit. Ἐν ᵇ τρίτῳ Ἀμαζονίδος eum citat Athenæus lib. VII. Idem lib. XII. teſtimonium petit ex eo ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν ᶜ: unde etiam patriæ res ſcripſiſſe cognoſcimus.

a Non fluvius reſonans in labris, ſed draconis habuit quondam benè barbatū caput lapidem colore albo ſplendentē: qui verò currus eſt inſculptus, hunc ſculpſerat Lyncêus viſus. Mendaci enim manui ſimilis effictа conſpicitur ſculptura: in latitudine autem nō adſpicias prominentiam. Certè magnū eſt laboris miraculū, quomodo lapicida non laborarit oculis intentis, atq; immotis.

b In tertio Amazonidis.

c In tertio de Magnetibus.

Praxiphanis hiſtoriam citat Marcellinus in vita Thucydidis. Meminit & Laertius in Platone diatribæ ejus inter philoſophum hunc, & Iſocratem: Ὁ [a] δ' οὖν φιλόσοφος καὶ Ἰσοκράτους ἑταῖρος ἦν· καὶ αὐτῶν Πραξιφάνης συνέγραψε διατριβήν τινα περὶ ποιητῶν γενομένην ἐν ἀγρῷ, παρὰ Πλάτωνι ἐπιξενωθέντος τοῦ Ἰσοκράτους.

[a] *Hic igitur philoſophus Iſocrate amico utebatur. Ac Praxiphanes deſcripſit diſſertationem de poëtis inter Platonem & Iſocratem habitam rure, cùm apud Platonē Iſocrates diverteſſet.*

Procles Carthaginenſis celebratur Pauſaniæ in Meſſeniacis, ubi judicium ejus refert de Alexandro M. & Pyrrho. Atque item in Corinthiacis, ubi ex eo hiſtoriolam adfert de Meduſâ: Καρχηδονίῳ δὲ ἀνδρὶ Προκλεῖ τῷ Εὐκράτους ἕτερος λόγος ὅδε ἐφαίνετο εἶναι τοῦ προτέρου πιθανώτερος. Λιβύης ἡ ἔρημος καὶ ἄλλα παρέχεται θηρία ἀκούσασιν οὐ πιστὰ, καὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἄγριοι, καὶ ἄγριαι γίγνονται γυναῖκες· ἔλεγέ τε ὁ Προκλῆς ἀπ' αὐτῶν ἄνδρα ἰδεῖν κομισθέντα ἐς Ῥώμην. Εἴκαζεν οὖν πλανηθεῖσαν γυναῖκα ἐκ τούτων, καὶ ἀφικομένην ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα, λυμαίνεσθαι τοὺς προσοίκους· ἐς ὃ Περσεὺς ἀπέκτεινεν αὐτήν. Ἀθηνᾶν δέ οἱ συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου, ὅτι οἱ περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα ἄνθρωποι ταύτης εἰσὶν ἱεροί. Hoc eſt, *At Procli Carthaginenſi, Eucratis filio, alia narratio priori magis veriſimilis videbatur: hac nempe: Lybia deſertum feras etiam alias nutrire, quæ fidem exſuperent: eſſeq; ibidem agreſtes viros, ac feminas: ipſe etiam ſe Procles virum inde deportatum vidiſſe, dixit. Coniiciebat ideo, unam ex feminis illis fuiſſe Meduſam, quæ cùm aberrâſſet à ſuis, ac veniſſet ad paludem Tritonidem, accolas malè mulctârit, uſque dum occiſa à Perſeo fuit. Pallada verò iccirco adiuviſſe eo in opere videri, quòd, qui ſtagnum illud homines accolunt, Minervæ ſacri ſint.*

Promathidas Heracleotes citatur Athenæo lib. VII, Προμαθίδας [b] ὁ Ἡρακλεώτης ἐν Ἡμιάμβοις. Ubi ex eo tradit, Glaucum fuiſſe natum è Polybo, Mercurij filio, & Eubœâ, Larymni filiâ. Scripſit præterea de rebus patriæ ſuæ. Scholiaſtes Apollonij lib. I. Προμαθίδας [c] ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας λέγει. Ita enim lego, ubi vulgò, Προμαχίδας. Nam quin idem ſit, de quo Athenæus, minimè ambigo, quando Heracienſem de Heraclia ſcripſiſſe, eſt veriſimile: & omnem ſcrupulum tollit locus ille ejuſdem ſcholiaſtæ in lib. II. Ἡρόδωρος [d] ἱστορεῖ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας, ὡς Προμηθίδας εἶπε. Ubi Προμηθίδας, qui Athenæo Προμαθίδας.

[b] *Promathidas Heracleota in Hemiambis.*

[c] *Promathidas, opere de Heraclea, ait.*

[d] *Herodorus refert opere de Heraclea, ut Promethidas dixit.*

Promathion condidit rēs Italiæ. Plutarchus in Romulo:

Ταῦτα a μὲν οὖν Ἑρμαδίων τις, ἱστορίαν Ἰταλικὴν συντεταγμένος, εἴρηκε.

Protagoras de monſtroſis quorundam Indorum formis prodidiſſe quædam dicitur à Tzetze Chil. VII Hiſt. CXLIV.

Protagorides Cyzicenus libros ſcripſit de ludis, qui in Daphne, vico juxta Antiochiam, quotannis ab Antiochenſibus, & finitimis fiebant. Athenæus lib. IV. Τίνα b δ' ἦν τὰ Αἰγύπτια δεῖπνα, Πρωταγορίδης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων διδάσκει ἡμᾶς. Idem eopſe libro: Πρωταγορίδης c δ' ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων φησίν. Idem edidit hiſtoriam earum rerum, quæ ad comœdias pertinent. Athenæus lib. III. Πρωταγορίδης d ἐν δευτέρῳ τῶν κωμικῶν ἱστοριῶν: ac mox refrigerandæ aquæ artificium quoddam ex eo exponit.

Protarchus Cyzicenus laudatur Macrobio lib. I. Saturnal. cap. VII. *Regionem*, inquit, *iſtam, quæ nunc vocatur Italia, regno Ianus obtinuit, qui, ut Hyginus, Protarchum Trallianum ſecutus, tradit, cum Cameſe, æquè indigena, terram hanc ita participatâ potentiâ poßidebat, ut regio Cameſene, oppidum Ianiculum, vocitaretur.*

Proxenus commentarios fecit de Rep. Lacedæmoniorum. Eorum librum II citat Athenæus lib. VI. Item περὶ e πόρων Σικελικῶν, cujus primum nominat Stephanus in Γέλα. Simpliciter meminit idem in Χαονία, & ſcholiaſtes Apollonij lib. I, ubi ex eo refert, Alconem fuiſſe Erechthei filium. Item Michael Apoſtolius Cent. XI. Prov. LXXVI. ubi ex eo tradit, boves quoſdam Larinos ab Hercule fuiſſe relictos Jovi Dodonæo.

Pyrander Πύρανδρος ſcripſit Peloponneſiacorum libros, quorum è quarto narratiunculam promit Plutarchus in Parallelis minoribus cap. XXXVII.

Pyrgion celebratur libris de inſtitutis Cretenſium. Athenæus lib. IV: Πυργίων f δ' ἐν τρίτῳ Κρητικῶν νομίμων φησί. Affert deinde morem, quem Cretenſes obſervant in συσσιτίοις g ſuis.

Pythænetus Πυθαίνετος libros compoſuit περὶ Αἰγίνης: quorum è primo teſtimonium petit Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV: è tertio idem facit Athenæus lib. XIII.

Pythagoras, non ille Samius philoſophus, ſed alius, cujus patria

a *Hac Ermathion quidam in hiſtoria retulit, quam de Italicis rebus fecit.*

b *Quæ fuerint cœnæ Ægyptiæ, id nos docet Protagorides, libro primo de certaminibus Daphnicis.*

c *Protagorides Cyzicenus in ſecũdo de ludis ſollemnibus in Daphne.*

d *Protagorides in ſecunda hiſtoriarum Comicarum.*

e *De Siculis itineribus.*

f *Pyrgion in tertio de legibus, & moribus Cretenſium, ait.*

g *Publicis conviviis.*

patria neſcitur, res Dorienſium tractavit. Laertius lib. VIII. Καὶ a ἕτερον (Πυθαγόραν) Δωρικὰ πεπραγματευμένον, ὡς Διονύσιος ἱστορεῖ. Planè fit veriſimile, eundem eſſe, qui de rubro mari ſcripſit. Meminit ejus Athenæus lib. V. Πυθαγόρας b δ᾽ ὁ γεγραφὼς περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τοὺς Τρωγλοδύτας φησὶ κατασκευάζειν τὴν πανδούραν ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης.

a Et alium Pythagoram, qui Dorica tractavit, ut Dionyſius refert.

b Pythagoras verò, qui ſcripſit de rubro mari, ait Troglodytas Panduram fabricare ex lauro ea, quæ in mari naſcitur.

Pythermus Epheſius hiſtorias compoſuit: quarum librum octavum Athenæus citat in VII.

Pythocles nomen ſibi aliquod paravit libris Italicorum: è quibus tertium citat Plutarchus in parallelis minoribus cap. XIV: quartum verò advocat Clemens Alex. in primo Στρωματ. ubi Samius appellatur, ὁ Σάμιος c Πυθοκλῆς ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν. Ac ſimiliter vocatur à Plutarcho in parallelis cap. XLI. ubi tertius ejus liber de re ruſtica citatur. Πυθοκλῆς Σάμιος ἐν τρίτῳ γεωργικῶν. Sed & Clemens in προτρεπτ. πρὸς Ἕλλ. celebrat tertium Pythoclis librum περὶ ὁμονοίας d.

c Samius Pythocles in quarto Italicorum.

d De concordia.

RUFUS ſcripſit dramaticam, & muſicam hiſtoriam: quæ erat de comicis, tragicis, dithyrambicis, & ſcriptoribus epithalamiorum, hymenæorum, ac carminum, quæ in choreis canerentur: item de aulœdis, cytharœdis, ſaltatoribus, aliiſque in theatris Græcorum uſitatis certaminibus: adhæc de poëtis epicis, & feminis vaticinandi arte claris, ac aliis ejus generis. Atque ex iſtis Rufi libris multa hauſerat Sopater Apameenſis in eclogis ſuis variæ doctrinæ. Auctor Photius, quem vide mem. CLXI.

SAon hiſtoricus celebratur Dionyſio Hal. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτ. ubi & de ſtylo ejus judicium fert. Viri eruditi ſuſpicantur, eundem eſſe, qui Σαῖος dicitur Athenæo lib. IV, ubi eum citat ἐν e τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ.

e Libro de Rep. Spartana.

Sæus cur inter hiſtoricos à quibuſdam referatur: ex iis liquet, quæ proximè diximus.

Satyrus hiſtoriam condidit de populis Alexandriæ. Theophilus ad Autolycum lib. II: Ἀλλὰ f καὶ Σάτυρος ἱστορῶν τοὺς δήμους Ἀλεξανδρέων, ἀρξάμενος ἀπὸ Φιλοπάτορος τοῦ καὶ Πτολεμαίου

f Sed & Satyrus, qui tradidit populos Alexandrinos, orſus à Ptolemæo Philopatore, originē generis ei à Baccho eſſe indicat.

προσαγορευθέντος, τούτου μνημονεύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι. Ex quibus verbis liquet, juniorem eſſe Ptolomæo Philometore. Diximus ſuprà a, Satyrum Peripateticum ſcripſiſſe Vitas. Cujus poſt Athenæum, & alios, etiam Joannes Sareſberienſis meminit lib. v de Nugis Curialium lib. v. cap. XVII. *Refert Satyrus, qui virorum illuſtrium refert hiſtorias.* Ubi Vitas etiam inter hiſtorias reponit. Et profectò hujus operis cauſsâ, etiam συγγραφεὺς b vocatur à Plutarcho in vitis x rhetorum, ubi ex eo cõmemorat, ut Demoſthenes, hauſto è calamo veneno, mortuus ſit. Sed ſi Satyrus ille, cujus meminit Theophilus, eſt Peripateticus tantopere celebratus, non poteſt auditor fuiſſe Ariſtotelis, qui ſeculo toto antiquior eſt Philometore. Videndum autem, an non & idem ſit Satyrus, qui de priſcis fabulis commentarium reliquit. Dionyſius Halicarn. lib. I Antiqu. Σάτυρος c ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγών. Etiam Satyrũ de gemmis ac lapidibus ſcripſiſſe, cognoſcimus ex Plinij lib. XXXVII cap. II. VI. VII.

Scamon Mitylenæus, Σκάμων ὁ Μιτυληναῖος, librum edidit de rerum inventione: qui citatur à Clemente Alexandrino lib. I Στρωματ. Item ab Athenæo lib. XIV, Σκάμων d ἐν πρώτῳ περὶ εὑρημάτων. Aliquanto pòſt legas apud eundem, Σκάμωνι e ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων. Sed Σκάμων probat etiam Suidas, cùm ait, Σκάμων f, ὄνομα κύριον.

Scymnus Chius compluribus libris orbem deſcripſit. Stephanus in Πάρος: Ἔστι g καὶ ἄλλη Πάρος, νῆσος Λιβυρνῶν, ὡς φησὶ Σκύμνος ὁ Χίων (ſcr. Χῖος) ἐν πρώτῃ περιηγήσεως. Partes illius operis à variis citantur. Ut Ἀσία ejus ab eodem Stephano in Ἄρβος νῆσος: Εὐρώπη in Ἀγάθη. Apollonij quoque ſcholiaſtes in librum IV, ex utraque hac parte teſtimonium depromit. Planè autem adſentio eximio viro, Joanni Meurſio, qui apud Apollonium Dyſcolon Hiſtoriæ commentitiæ cap. XV. pro Σκύθινος ὁ Χῖος, legit Σκύμνος ὁ Χῖος. Nam Scythinus non Chius, ſed Teius erat: ut mox dicam.

Scythinus Teius librum ſcripſit, quem hiſtoriam inſcripſit. Athenæus lib. XI. Μνημονεύει h δ' αὐτῶν καὶ Σκύθινος ὁ Τήϊος, ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἱστορίᾳ. Etiam jambos feciſſe, diſco ex Diogene Laertio in Heraclito, & Stephano in Τέως, quorum utrique ἰάμβων ποιητὴς i vocatur. Etiam ἐκ k τῶν Σκυθίνου περὶ φύσεως quædam adfert Stobæus in Eclogis phyſicis lib. I cap. XI.

a *Lib. I. cap. 9.*
b *Hiſtoricus.*
c *Satyrus, qui priſcas fabulas collegit.*
d *Scamon lib. I de rebus inventis.*
e *Scamnon in iis, quæ de inventione rerũ ſcripſit.*
f *Scamon, nomẽ proprium.*
g *Eſt & altera Paros, Liburnorũ inſula, ut ait Scymnus Chius libro primo voluminis, quo orbẽ d ſcripſit.*
h *Meminit autem eorum Scythinus Teius, libro qui Hiſtoria inſcribitur.*
i *Poëta iambicus.*
k *Ex iis, quæ Scythinus de Natura ſcripſit.*

Seleu-

Seleucus, Emeſenus grammaticus, Suida teſte, compoſuit Parthicorum libros duos. Carmine fortaſſe, quando & Ἁλιευτικῶν [a] libros IV fecit verſibus. Quamquam de auctore Halieuticorum diſſentire videtur Athenæus lib. VIII, ubi eorum ſcriptor Seleucus Tarſenſis vocatur. Eſt præterea Seleucus, Alexandrinus Grammaticus, cognomento Homericus, quem in omnes penè poëtas commentatum eſſe, ait Suidas. Quod ſi eſt, fortaſſe etiam ejus fuere commentarij in Lyricos, etſi illos poſtea tribuat Seleuco Ameſeno. Multa Seleuci hujus Alexandrini adfert Suidas. Sed nihil in iis hiſtoricum, niſi fortè περὶ [b] τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων. Verùm hic quoque titulus non minùs convenit refellenti errores circa vocabula, quàm res geſtas. Puto ejuſdem eſſe gloſſas, quarum Athenæus bis meminit libro ſecundo, bis in tertio, ſemel in XIV: ac cujus librum περὶ Ἑλληνισμοῦ [c] citat lib. IX. uti & quinctum ejus operis lib. VIII. Item quem ἐν συμμίκτοις [d] laudat Apollonij ſcholiaſtes lib. II. Præſertim cum Suidas dicat, ſcripſiſſe καὶ [e] ἄλλα σύμμικτα. Item cujus mentio apud Etymologum in Αἴδι, Βράβυλα, Εἴρω, Ἐπτά, Λαχμῷ, Μορίαν. Πανσαγία.

Semus, Σημὸς vel Σῆμος, Eleus grammaticus, ſcripſit octo libros Deliacos, libros duos periodorum, unum de Paro, unum de Pergamo, item de pæanibus: ut auctor eſt Suidas. Primi operis, hoc eſt Δηλιάδος [f], liber quartus citatur ab Athenæo libro IV, quinctus penè initio libri XIV, uti ſextus ab eodem initio libri octavi, octavus autem libro tertio. Opus περὶ παιάνων [g] idem celebrat lib. decimoquarto, ubi Delius vocatur. Σῆμος [h] ὁ Δήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί. Apud eundem libro III legas: Σῆμος [i] ὁ Δήλιος ἐν δευτέρῳ νησιάδος. Unde veriſimile fit, inſcriptionem integri operis fuiſſe, *De inſulis*: at librum de Paro, cujus meminit Suidas, fuiſſe ejus operis partem. Fragmentum Deliacorum adfert Stephanus in Τέγυρα, his verbis: Σῆμος [k] ὁ Δήλιος· Τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν, οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δ' ἐν Δήλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν. Celebrat & Semum hunc Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. Apud Etymologum quoque in Βίβλινος legitur quidē vulgò: Σῖμος [l] ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος, ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιβλίνην· ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον Βίβλινον. Sed legendum, Σῆμος [m] ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Δηλιάδος, ut jam Sylburgio obſervatum.

Serapio

a *Piſcatoriorum.*
b *Deiis, quæ falſò creduntur.*
c *De proprietate ſermonis Græci.*
d *In miſcellaneis.*
e *Etiam alia miſcellanea.*
f *Operis de Deli inſulæ rebus.*
g *De pæanibus.*
h *Semus Delius libro de pæanibus.*
i *Semus Delius libro ſecundo de inſulis.*
k *Semus Delius: Apollinis, inquit, genus, aliqui in Lycia, alij in Delo, nonnulli in Zoſtere, iſthmo Atticæ, quidam in Tegura Bœotiæ eſſe aiunt.*
l *Semus in ſexto Iliadis, ait, in Naxo eſſe fluvium Biblinā: à quo & vinum Biblinū vocant.*
m *Semus in ſexto Deliadis.*

Serapio terrarum orbem deſcripſit. Cicero lib. II ad Att. epiſt. VI. *A ſcribendo prorſus abhorret animus. Etenim* γεωγραφικὰ, *quæ conſtitueram, magnum opus eſt. ita valde Eratoſthenes, quem mihi propoſueram, à Serapione, & ab Hipparcho reprehenditur.* Eſt is Serapio Antiochenſis. Eo enim ſcriptore uſum ſe profitetur Plinius in elencho ſcriptorum libri IV Hiſt. Nat. quo gentes, oppida, maria, locaque alia exponit. Alius eſt Serapio Aſcalonita, qui de interpretatione ſomniorum ſcripſit. Fulgentius lib. I Mytholog. fab. de Daphne ſive lauro: *Amica Apollinis ob hanc rem vocitata eſt, quia illi, qui de interpretatione ſomniorum ſcripſerunt, ut Antiphon, Philocrus, & Artemon, & Serapion Aſcalonites, promittant in libris ſuis, laurum ſi dormientibus ad caput poſueris, vera ſomnia eſſe viſuros.*

a *Silanus hiſtoricus.*

b *Silenus Calatianus libro tertio de rebus Siculis.*

Silenus etiam celebratur Dionyſio Halic. lib. I Antiqu. ubi non debitâ curâ ac diligentiâ, ſed ex fortuitis rumoribus, hiſtoriam dicitur compoſuiſſe. Neque cauſſam video, cur alius exiſtimetur Σιλανὸς a ὁ συγγραφεὺς, cujus meminit Strabo lib. III. Calatianum fuiſſe, deque rebus Siculis ſcripſiſſe, cognoſcere eſt ex iſtis Athenæi verbis lib. XII: Σιληνὸς b ὁ Καλατιανὸς ἐν τρίτῳ Σικελικῶν. Ac perſuaſum habeo, idem opus intelligi à Laertio in Anaxagoræ vita, ubi è tertio hiſtoriarum Sileni teſtimonium adducit. Nec alius eſt, cujus librum ſecundum de Ætna Stephanus laudat: aut quem de Aphrodiſiade inſula teſtem producit Plinius lib. IV cap. XXII. At non æquè apertum, an ejuſdem fuerint gloſſæ, quarum Athenæus mentionem facit lib. XI, & XIV. item Apollonij ſcholiaſtes in lib. I.

c *Orbis univerſi periplum.*

Simmeas, vel Simmias, τῆς οἰκουμένης περίπλουν c compoſuit: ut cognoſcimus ex epitome undecim librorum Artemidori Epheſij. Alius eſt à Simmia Rhodio, poëta, de quo alibi dictum.

d *Libro primo de ſucceſſione philoſophorũ.*

e *Hiſtoricus, qui Argos diligenter deſcripſit.*

f *Socrates grammaticus.*

Socrates ἐν d τῷ πρώτῳ τῆς διαδοχῆς celebratur Laertio in Diogene. Etiam Σωκράτης ἱστορικὸς e περιήγησιν Ἄργους γεγραφὼς laudatur à Laertio in Socrate, & ſemel iterumque à Plutarcho in Quæſtionibus Romanis. Ac ab eodẽ Plutarcho in Parallelis cap. XVIII citatur Socrates in ſecundo de Thracibus. Ariſtophanis ſcholiaſtes teſtimonium petit ex Socratis duodecimo Creticorum. Sed fortaſſe quædam horũ ſunt Socratis Rhodij, de quo dictum lib. I cap. V. Alius eſt ὁ γραμματικὸς f Σωκράτης

Etymo-

Etymologo laudatus in Εὔβοια. Et fortaſſe is ſignatur ab Apollonij ſcholiaſte in lib. IV. Fuit & Socrates Cous, quem indigitamenta, hoc eſt preces, quibus Dij invocantur, feciſſe, autor eſt Laertius. Et placet opinio eorum, qui hujus putant eſſe librum περὶ ὁσίων [a] Plutarcho memoratum lib. de Iſide & Oſiride.

Sophænetus Σοφαίνετος ſcripſit Κύρου ἀνάβασιν [b], quam Stephanus in Καρδοῦχοι, & alibi, citat.

Sophis chronologus nominatur Io. Tzetzæ Chil. V. initio hiſtoriæ primæ.

Soſander Indica conſignavit. Σώσανδρος [c] ὁ κυβερνήτης τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν γράψας, ut eſt in epitome Artemidori Epheſij, quæ cum Marciano Heracleota in lucem prodiit.

Soſicrates libros reliquit de rebus Cretenſibus. Athenæus lib. VI. Σωσικράτης δ' ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν. [d] Meminit ejuſdem operis Michael Apoſtolius Cent. VII. Prov. XXXVII. Athenæus lib. XI ejuſdem Φιλαδέλφους citat. Scripſit quoque de philoſophorum ſucceſſione. Idem Athenæus lib. IV. Σωσικράτης ἐν τρίτῳ φιλοσόφων διαδοχῆς [e]. Meminit & Laertius, cùm alibi [f], tum in Myſone, ubi legas, Σωσικράτης ἐν διαδοχαῖς [g]. Fuiſſe Rhodium, colligo ex eodem Laertio in Ariſtippo, ubi à Soſicrate Rhodio proditum ait, nihil ſcripſiſſe Ariſtippum. Nam etſi non ignoro, fuiſſe & Soſicratem Phanagoritem, cujus Οἶοι citantur ab Athenæo lib. XIII: ac præterea Soſicratis Cyziceni meminerit Fulgentius in Mythologia: tamen iſta ex διαδοχαῖς [h] Soſicratis à Laertio adferri, ſatis eſt manifeſtum. Mentionem etiam Soſicratis cujuſdam facit Fulgentius Planciades in expoſitione ſermonis antiqui, voce *Nefrendes*. Verba ejus ſunt: *Diophantus Lacedæmonius, qui de ſacris Deorum ſcripſit, ait, apud Athenas Marti ſolere ſacrificari ſacrum, quod* ἑκατομφόνια *appellatur: ſiquis enim centum hoſtes interfeciſſet, Marti de homine ſacrificabat apud inſulam Lemnum: quod ſacrificatum eſt à duobus, Ariſtomene Gortynenſi, & Theocle Elao, ſicut Soſicrates ſcribit.*

Soſimus peperit famam volumine περὶ χρόνων [i]. Athenæus lib. XIV exinde refert, Καρνείων feſtum eſſe inſtitutum Olympiade XXVI.

Soſthenes Cnidius, Σωσθένης ὁ Κνίδιος, laudatur Plutarcho de Fluviis cap. de Eurota, ubi & addit, Hermogenem ab eo

[a] *De ſanctis.*

[b] *Cyri expeditionem.*

[c] *Soſander gubernator, qui res Indicas ſcripſit.*

[d] *Soſicrates Creticorum ſecundo.*

[e] *Soſicrates in tertio de ſucceſſione philoſophorum.*

[f] *Vt in Anacharſide.*

[g] *Soſicrates in Succeſſionibus.*

[h] *Succeſſionibus.*

[i] *De temporibus.*

ſumſiſſe argumentum: longeque diligentiùs ab hoc Soſthene tractari, quæ dixerat de Eurota. Scripſit Soſthenes hic res quoque Ibericas: quarum decimumtertium librum idem Plutarchus citat cap. de Nilo.

Staphylus[a] Naucratita memoratur in ſcholiis Apollonij Rhodij in Argon. lib. I. Scripſit de rebus Theſſalicis, unde apud eundem in IV lib. legas, Στάφυλος ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν ἱστορεῖ &c. Nec Theſſalica ſolùm, ſed etiam Æolica, & Attica conſignavit, quòd ex Harpocratione diſcimus. Item Arcadica, quæ citat Sextus Empiricus adverſus Mathematicos lib. I. cap. XII. ubi eo in opere à Staphylo proditum ait, Æſculapium propterea percuſſum eſſe fulmine, quòd curaſſet Hippolytum, fugientem è Trœzene. Meminere Staphyli hujus etiam Athenæus lib. II, Plinius Hiſtor. Nat. lib. V. cap. XXXI. ac ſcholiaſtes Homeri.

a *Refert Staphylus libro tertio de rebus Theſſalicis.*

Stephanus ἐν β τῷ περὶ Κύπρου[b] citatur ab Etymologo in Σφήκεια, ubi ex eo refert, Cyprum aliter Σφήκειαν eſſe appellatam, ex eo, quia inhabitarint illam, qui Σφῆκες vocarentur. Fortaſſe idem eſt, ac Stephanus Byzantinus: de quo dictum nobis lib. II, cap. XXII.

b *Libro de Cypro.*

Steſiclides Athenienſis, Στησικλείδης ὁ Ἀθηναῖος, ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων, καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ[c], laudatur à Laertio in Xenophonte.

c *Steſiclides Athenienſis in deſcriptione prætorum, & Olympionicarum.*

Sunius à Stephano teſtis adducitur in Κάρναια. Scripſit Ἀργολικὰ, quorum librum quartum citat idem in Ἐδυμαῖοι.

TElephus, Τήλεφος, grammaticus Pergamenus, multa edidit ad hiſtoriam patriam pertinentia. Ut Pergami deſcriptionem: item de Pergameno Auguſtali libros II: adhæc de regibus Pergamenis libros V. Idem res Atticas illuſtravit, tum opere de Athenienſium legibus, & moribus: tum altero περὶ[d] τῶν Ἀθήνῃσι δικαστηρίων. Adhæc literis mandavit vitas Comicorum, & Tragicorum. Alia quoque multa procudit, quorum elenchum apud Suidam videre eſt.

d *De prætoriis Athenienſium.*

Teleſarchus Τελέσαρχος[e] ἐν Ἀργολικῷ citatur Sexto Empirico lib. I adverſus Mathematicos cap. XII. ubi tradere eum ait, Æſculapium fuiſſe fulmine percuſſum, propterea quòd aggreſſus

e *Teleſarchus in opere de rebus Argolicis.*

aggreſſus eſſet ſuſcitare Orionem. Atque idem refert ex eodem Teleſarcho Euripidis ſcholiaſtes in initium Alceſtidis.

Teucer, Cyzicenus, Suida teſte, edidit volumen de terra aurifera, alterum de Byzantio, item Mithridaticarum rerum libros V, de Tyro totidem, totidem rerum Arabicarum, item hiſtoriæ Judaicæ libros VI, præterea de ratione, quâ ephebi ſe Cyzici exercerent, libros tres, & alia. Meminit Stephanus in Βυθρωτός: Ὡς a φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός. Item Etymologus in Βυθρωτὸς, quam Epiri eſſe civitatem ex eo, quem dixi, tradit.

a Ut ait Teucer Cyzicenus.

Teupalus, Τεύπαλος b ὁ γράψας Ἰλιακά, Stephano in Ἀνδρία memoratur.

b Teupalus, qui res Iliacas ſcripſit.

Thallum, & Caſtorem, Syriacam hiſtoriam diligenter tractâſſe, autor eſt Africanus apud Euſebium lib. X Euangel. præparat. cap. III. Meminit & Thalli Juſtinus Martyr lib. contra gentes, Tertullianus in Apologet. Minutius Felix in Octavio, Lactantius lib. I. cap. XIII & XXIII. &c.

Theagenes Carica, & Macedonica prodidit. Illorum meminit Stephanus in Καστωλία: horum in Ἀλτὸς, Βάλλα, & Ἐλδηνεῖος. Theagenis meminit & Etymologus in βεβαιῶ. Sed is grammaticus fuit: credo Θεαγένης c ὁ εἰς Ὅμηρον γράψας, ut Suidæ vocatur in Ὑήνια.

c Theagenes, qui in Homerum ſcripſit.

Themiſon in Pallenide citatur ab Athenæo lib. VI. Cenſeo, alium eſſe à nobili medico, cujus ſæpius meminit Plinius in hiſtoria naturali.

Themiſtagoras auctor fuit Aurei libri. Ita enim inſcripſit. Hiſtoricum, ex parte ſaltem, opus id fuiſſe, conjecturâ ducor, propter ea, quæ inde narrat Etymologus in Ἀστυπαλαία. Verba apponam: Πατροκλῆς, καὶ Τεμβρίων, ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας κοινωνίαν θέμενοι, ᾤκησαν παρὰ τὸν Σχήσιον ποταμὸν, καὶ εἰς δύο φυλὰς τὴν πόλιν διένειμαν· ὧν τὴν μὲν, Σχησίαν ὠνόμασαν, ἀπὸ τοῦ Σχησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει· τὴν δὲ, Ἀστυπαλαίαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεος. οὕτω Θεμισταγόρας ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ. *Patrocles, & Tembrio, colonis miſſis in Samum, initâque ſocietate cum Caribus, qui eam inhabitabant, domicilium habuere propter Scheſium fluvium, inque tribus duas urbem ſunt partiti: quarum illam quidem Scheſiam nominarunt, à Scheſia fluvio prope urbem ſito: hanc verò dixere Aſtypalæam, ab urbe veteri, quæ ibi erat. Atque ita Themiſtagoras in Aureo libro.*

Theochreſtus, Θεόχρηστος [a] ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, teſtis laudatur ab Apollonij interprete in lib. IV. Ac meminit quoque ejus Plinius in elencho ſcriptorum, quibus uſus in concinnando libro ultimo Hiſtoriæ Naturalis.

Theocritus quiſpiam inter hiſtoricos recenſetur à Fulgentio Μυθολογικῶν lib. I cap. de Perſeo, & Gorgone, ubi ait: *Theocritus antiquitatum hiſtoriographus refert, Phorcum fuiſſe regem, qui tres filias locupletes reliquit.*

Theodoros viginti refert Laertius. Eorum quinctus de legiſlatoribus ſcripſit, à Terpandro initium ſumens: ſeptimus res Romanas expoſuit: decimusſeptimus de poëtis egit. In Ariſtippo autem meminit idem Theodori libri περὶ αἱρέσεων [b]. Apud Plutarchum in parallelis cap. XXII citatur Theodorus in Transformationibus. Ubi ex eo narrat fabellam de Cynira, & Myrrha. Quam ipſam ex Theodoro hoc ſe hauſiſſe profitetur Stobæus ſerm. de Vituperio Veneris. Apud Athenæum quoque lib. X mentio fit Theodori Hierapolitæ, quem ſcripſiſſe ait librum περὶ [c] ἀγώνων, ex quo refert, ut Milo Crotoniates viginti carnis libras, & totidem panis ederit; tres autem vini congios biberit. Alius eſt Θεόδωρος [d] ὁ Πανάγης, qui ἐν [e] τῷ πρώτῳ περὶ Κηρύκων γένους citatur ab Etymologo in Ἡμεροκαλλές. Erant verò Κήρυκες iſti familia quædam Athenis, haut aliter ac Eumolpidæ: atque ut hi genus ducebant ab Eumolpo, qui τὴν μύησιν, ſive initia, invenit: ita Κήρυκες ortum habuere à Ceryce, Mercurij filio. Scholiaſtes anonymus Homeri in Iliad. A [f]: Ἑρμῆς [g] μιγεὶς Πανδρόσῳ, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Κήρυκα, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Κηρύκων γένος, ὡς ἱστορεῖ Πτολεμαῖος. Hic quidem Ptolomæum; at Phaniam ejuſce rei laudat auctorem Heſychius, quem vide in Κήρυκες. Præterea Suidam adi in Εὐμολπίδαι.

Theodorus Samothrax memoratur Ptolomæo, Hephæſtionis filio: qui ex eo retulit, Jovem natum riſiſſe ſeptem continuos dies, indeque cœpiſſe ſeptenarium haberi pro perfecto. Ita Photius in biblioth. cod. CXC. Et fortaſſe idem eſt Theodorus, ex cujus libro XXI quædam de tempore, quo Luna cœpit, refert Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV Ἀργοναυτικῶν. Niſi placet, eſſe Theodorum Colophonium, cujus poëma citat Pollux lib. IV. cap. VII. Fuit & Theodorus Gadarenſis,

orator:

a *Theochreſtus libro primo rerum Libycarum.*

b *De ſectis.*

c *De certaminibus.*

d *Theodorus Panages.*

e *Libro primo de genere Cerycum.*

f *Pag. 26. edit. Baſil.*

g *Mercurius, ex concubitu cũ Pandroſo, filia Cecropis, habuit Ceryca, à quo Cerycum genus, teſte Ptolomæo.*

orator: quem ſuâ vixiſſe ætate, Strabo ait lib. XVI. Sed omnes referre longum foret.

Theodotus ſcripſit res Phœnicum; ſed linguâ Phœniciâ: at Græcè eas, ſive Χαῖτος, ſive Ἄετος (variant enim codices) tranſtulit, teſte Tatiano orat. ad gentes, & Euſebio lib. x præparat. Euangel. Meminit & Theodoti Joſephus lib. I contra Apionem: ubi eum reponit inter gentium ſcriptores, qui Judæorum quoque meminerint in libris ſuis. Alius, puto, ab hoc is eſt Theodotus, cujus quartum adverſus Epicurum librum citat Laertius lib. x. Alius item ὁ γραμματικὸς [a] Θεόδοτος, memoratus Etymologo in Ὀρίγανον.

Theognis (alius, ut arbitror, tam ab tragico, quàm eo, cujus γνώμας [b] habemus) volumen compoſuit περὶ [c] τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν: cujus ex operis ſecundo libro teſtimonium petit Athenæus lib. VIII.

Theophilus ſcripſit Italica, & Peloponneſiaca: ut conſtat è Parallelis minoribus Plutarchi: qui tertium Italicorum citat cap. XIII: ſecundum Peloponneſiacorum cap. XXXII. Etiam Theophili (ejuſdem, an alterius, non ſat ſcio) librũ ι περιηγήσεως advocat Stephanus in Παγκή. Theophilum inter eos hiſtoricos, qui & Judæorum meminerint, reponit quoque Flavius Joſephus libro primo contra Apionem.

Theotimus in ſecundo rerum Italicarum teſtis adducitur à Plutarcho in parallelis min. cap. VIII.

Theſeus hiſtoricus illuſtrium virorum vitas cônſignavit libris V: item Corinthiacorum libros tres, quo in opere Iſthmiorum ludorum inſtitutionem oſtendit. Auctor Suidas. Θησεὺς [d] ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ citatur Etymologo in Ἄρνη. Etiam Theſei ex ſcriptis narratiunculam adfert Stobæus ſermone de Fortitudine.

Timagenes Syrus res Gallicas ſcripſit, inque eo opere multa mutuatus eſt à Calliſthene Sybarita. Plutarchus de Flum. cap. de Arari: Καθὼς [e] ἱστορεῖ Καλλισθένης ὁ Συβαρίτης ἐν ιγ' Γαλατικῶν παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἴληφεν Τιμαγένης ὁ Σύρος. De iſtis Gallicarum rerum commentariis locum etiam illuſtrem habemus apud Ammianum Marcellinum lib. XV. *Ambigentes ſuper origine primâ Gallorum ſcriptores veteres, notitiam reliquere negotiĳ ſemiplenam: ſed poſtea Timagenes, & diligentiâ Græcus, & linguâ,*

a *Theodotus grammaticus.*
b *Sententias.*
c *De ſacrificiis Rhodiis.*
d *Theſeus in tertio Corinthiacorum.*
e *Ut refert Calliſthenes Sybarita lib. decimotertio rerum Gallicarum, à quo argumentum accepit Timagenes Syrus.*

quæ diu ſunt ignorata, collegit ex multiplicibus libris: cuius fidem ſecuti, obſcuritate dimotâ, eadem diſtinctè docebimus, & apertè. Alius ab hoc Timagene Syro eſt Timagenes Mileſius, hiſtoricus, & orator: ut cum vocat Suidas. Vide, quæ dicebamus lib. I. cap. XXIV.

Timochares, Τιμόχαρης a ἐν τοῖς περὶ Ἀντιόχου citatur ab Euſebio lib. IX b de præparat. Euangel. ubi ex eo Hieroſolyma deſcribit. Pluribus libris volumen id conſtitiſſe, oſtendit, quòd ibidem ex primo ejus operis libro teſtimonium petit.

Timolaus Phrygiaca edidit, teſtante Plutarcho de fluminibus, cap. de Mæandro.

Timomachus in Κυπριακοῖς c citatur ab Athenæo lib. XIV.

Timonax Τιμώναξ d ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν citatur Apollonij ſcholiaſtæ in lib. IV, & eopſe libro, Τιμώναξ e ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν.

Timotheus Athenienſis volumine claruit de vitis. Laertius in Platone: Ἰσχνόφωνος f ἦν (ὁ Πλάτων) ὥς καὶ Τιμόθεος φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων. Idem in Ariſtotele: Οὗτος g γνησιώτατος τῶν Πλάτωνος μαθητῶν, τραυλὸς τὴν φωνὴν, ὥς φησι Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων. Meminit & ejus operis in Zenone. Item in Speuſippo, ubi patriæ nomen reticet. Planè autem puto, non alium eſſe à Timotheo illo, cujus Ἀργολικὰ h citat Plutarchus de Flum. cap. de Inacho: item undecimum de fluminibus, cap. de Hebro. Nec alium cenſeo, qui memoratur Dionyſio in Euſtathij περιήγησιν. At omnino diverſus Timotheus, gentilis Theologus, de quo Arnobius lib. V. *Apud Timotheum, non ignobilem Theologorum virum, nec non alios æquè doctos, ſuper magnâ Deorum matre, ſuperque ſacris eius, origo hæc ſita eſt, ex reconditis antiquitatum libris, & ex intimis eruta (quemadmodum ipſe ſcribit, inſinuatque) myſteriis.* Inde bene longam ex eo narrationem texit de Jove, matre Berecynthiâ, Alceſti, aliiſq; ad Phrygiorū Deorum hiſtoriam pertinentibus: ex quibus, cujuſmodi cætera Theologi iſtius fuerint, non difficile eſt conjectare. Eſt & alius Timotheus Chronographus, homo Chriſtianus, qui de initio rerum, ac Deo, præclarè ſcripſit: ut cognoſcimus ex iis, quæ inde refert Georgius Cedrenus in Hiſtorico compendio. Claudit verò præclarum illum locum his i verbis: Ταῦτα k Τιμόθεος συγγέγραφεν ὁ χρονογράφος, λέγων

a *Timochares volumine quod de Antiochi rebus ſcripſit.*
b *Pag. 265. edit. Rob. St.*
c *Cypriacis.*
d *Timonax in primo de Scythis.*
e *Timonax in primo de rebus Siculis.*
f *Vox Platoni erat gracilis, ut ait Timotheus in opere de vitis.*
g *Hic præcipuus Platonis diſcipulus, voce gracili fuit, ut in libro de vitis ait Timotheus Athenienſis.*
h *Res Argolicas.*
i *Pag. 47.*
k *Hæc ſcripſit Timotheus chronographus, qui ait, ante ſecula tā multa Orphea dixiſſe, Trinitatem conſubſtantialem creâſſe univerſa.*

λέγων τὸν Ὀσεῖα περὶ τοσούτων χρόνων ἥκοντα, πειᾶσθαι ἐμοῦσιν διαμινεργῆσαι τὰ πάντα. Alius quoque eſt Timotheus Gazæus, de quo lib. II. cap. XXI.

Timoxenus ἐν τῷ περὶ λιμνῶν laudatur ab Æſchyli ſcholiaſte in Perſas [a]. Sed legendùm περὶ [b] λιμένων.

Triſimachus condidit κτίσεων [c] libros, quorum tertium citat Plutarchus in Parallelis min. cap. VI.

Trophilus reliquit Collectanea mirabilium narrationum: ex quibus quatuor loca excerpſit Stobæus ſerm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Etſi autem iſtæ ad naturæ hiſtoriam pertineant: tamen inſcriptio facit, ut alias etiam eo opere complexum eſſe, veriſimile fiat.

a Pag. 139.
b De portubus.
c De locis conditis.

VLpianus Arabica ſcripſit, quorum meminit Stephanus in Τάϊνοι. Sed, quis ſit iſte Ulpianus, haut facile dictu eſt. Nam & fuit ejus nominis Antiochenus ſophiſta, qui Conſtantini imper. temporibus vixit; & alter Emeſenus; & alius, Gazæus; & præterea, Iſidori frater: quos quatuor Suidas refert. Ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi, & de Domitio Ulpiano IC. nihil dicam.

Uranius in Αἰακιδῶν ſecundo teſtis adducitur à Stephano in Αἰαμίων. Compoſuit præterea Arabica, quorum primum idem laudat in Αὔαδα, ſecundum in Αἰανῖται, & Τάϊνοι, tertium in Ἀβασηνοὶ, & Ἀτεγμῖται. Tertium quoque ejuſdem operis citat Io. Tzetzes Chil. VII. Hiſt. CXLIV. Ubi ex eo refert, calamos in Arabia eſſe tantæ magnitudinis, ut in iis reges, [d] eorumque uxores, & liberos, condiant unguento, iiſque pro ſepulchro utantur. Meminit & Uranij Euſtathius in παρεκβολαῖς Dionyſij ad verſum XXXVIII: Φησὶν δ' ὁ παρὰ τῷ γράψαντι τὰ ἐθνικὰ, Οὐράνιος τις ὀνομαζόμενος, ὅτι τὰ παρακείμενα ὄρη δεινῶς ἐρυθρά εἰσι.

d Ait ille, qui in Ethnicorũ ſcriptorẽ commentarium edidit, (Uranius is nominatur) adiacentes montes admodùm eſſe rubros.

XEnagoras hiſtoricus celebratur à Dionyſio Halicarnaſſenſi lib. I. Antiqu. Rom. quo loco de Urbis origine tractat. Scripſit Chronicon. Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV. Καὶ [e] Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ χρόνων. Opere

e Et Xenagoras in primo de temporibus.

iſtoc

iſtoc traditum ait, non Phrygas, ut Herodotus voluit: ſed Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos: primasque fuiſſe conditas Thebas in Ægypto. Quæ & Leandri Nicanoris Cyrenæi, & Archemachi, & aliorum fuiſſe ſententia ibidem dicitur. Memoratur & Macrobio lib. v. Saturn. cap. xix: *Sed & Xenagoras in tertia hiſtoria ſua de loci divinatione ita ſcribit:* Καὶ οἱ Σικελοὶ τῆς γῆς ἀφορούσης ἔθυσαν τινὶ ἥρωι προστάξαντος αὐτοῖς τοῦ ἐκ Παλικῶν χρηστηρίου, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐφορίας πολλοῖς δώροις τὸν βωμὸν τῶν Παλικῶν ἐνέπλησαν. Eorum verbòrum ſententiam ſic paullò antè expreſſerat Macrobius ipſe: *Cùm Siciliam ſterilis annus areſeciſſet, divino Palicorum reſponſo admoniti Siculi heroi cuidam certum ſacrificium celebraverunt: & revertit ubertas, quâ gratiâ Siculi omne genus frugum congeſſerunt in aram Palicorum.* Unde ait liquere, cur Maro dicat in nono:

—— *Pinguis ubi, & placabilis ara Numici.*

In Vaticana bibliotheca exſtare dicitur liber Xenagoræ de inſulis. Imò Ξεναγόρας a ἐν τῷ περὶ νήσων citatur ab Etymologo in Σφήκεια. Hoc ex opere abſque dubio erit, quod Xenagoræ acceptum refert Plinius lib. v. cap. xxxi. nempe Cyprum inſulam priùs fuiſſe dictam, & Aſpeliam, & Amathuſiam, & Macariam. Idem ejus meminit in elencho ſcriptorum, è quibus confecit librũ iv, & vii. Nec dubium, quin idem opus Stephanus ſignet in Καρπασία, & Χυτροί. Utraq; enim eſt Cypri civitas. Etiam inde eſſe puto, quòd Apollonij ſcholiaſtes in i Αργοναυτ. refert, Sicinum, ſive Sicenum, maris Ægæi inſulam, hoc nomen accepiſſe à Sicino, Thoantis, & Neidis nymphæ filio. Ante enim à vini copia dicebatur Οἰνόη, ut apud Plinium ſcriptum invenitur lib. iv Hiſt. Nat. cap. xii, & Stephanum in Σίκινος. Metri cauſsâ Οἰνοίην appellat Apollonius lib. i Αργον. Nec ex alio, quàm iſtoc de inſulis opere, fuerit, quod Michael Apoſtolius Centur. xi Proverb. xxiv à Xenagora ſcriptum teſtatur, Tyrrhenicis inſulis, nomine Pythecuſis, id nomen inditum eſſe à Pithecis, qui aliter Cercopes dicuntur.

a Xenagoras in libro de inſulis.

Xenion, Ξενίων, Cretica conſcripſit. Citat Stephanus in Αρκάδες, & Δραγμὸς: item Etymologus in Ἀρκέσιον. ubi legas: Οὕτω b Ξενίων ἐν τοῖς περὶ Κρήτης. Idem Italica condidit. Macrobius lib. i, Saturnal. cap. ix. *Xenon* (leg. Xenion) *primo Italicôn*

b Sic Xenion libris de Creta.

Italicôn tradit Ianum in Italia primùm diis templa feciſſe, & ritus inſtituiſſe ſacrorũ: ideo eum in ſacrificiis præfationẽ meruiſſe perpetuam.

Xenocrates chronica edidit. Etymologus in Ἀσσυρία: Τὸ μὲν ᵃ πρῶτον ἐκαλεῖτο, Εὐφράτης, ὕστερον δὲ Χαλδαία· τὸ τελευταῖον δὲ ἀπὸ Ἀσσύρου τοῦ Σούσου Ἀσσυρία. Quis iſte Xenocrates fuerit, haut conjecturâ aſſequi poſſum. Nam præter Chalcedonium (de quo vidimus lib. I. cap. VIII) fuit & Xenocrates Epheſius, cujus meminit Plinius lib. XXXVII. cap. II. *Mirum & quod Xenocrates tradit Epheſius, aratro in Aſia, & Cypro, excitari cryſtallum. Non enim inveniri in terreno, nec niſi inter cautes creditum fuerat. Similius vero eſt, quod idem Xenocrates tradit, torrentibus ſæpe deportari.* Hunc Neronis & Veſpaſiani ætate vixiſſe, cognôſcimus ex iſtis, quæ aliquanto pòſt eodem capite ſcribit: *Theôphraſtus (credit) Oceano exæſtuante ad Pyrenæi promontorium ſuccinum ejici: quod & Xenocrates credidit: qui de iis nuperrimè ſcripſit.* Fuit & Xenocrates Aphrodiſienſis, qui de animalibus commentatus eſt, & quâ re unumquodque eorum ſanetur, prodidit. Auctor Artemidorus lib. IV Oneirocriticôn cap. XXIV. Fuit & Xenocrates inſignis pingendi, & cælandi artifex, de quo Plinius lib. XXXIV cap. VIII. *Xenocrates, Tiſicratis diſcipulus, aut, ut alij, Euthycratis, vicit utroſque copiâ ſignorum, & de ſuâ arte compoſuit volumina.* Quo ex loco ejus ætatem ſimul cognoſcimus. Nam Tiſicrates ille diſcipulus fuit Lyſippi, ut eodem capite dicitur. Lyſippus autem Alexandri M. fuit æqualis. Ergo Xenocrates hic vixerit temporibus Ptolomæi Philadelphi. Scripſit hic quoque de arte pingendi. Idem Plinius lib. XXXV cap. X: *Hanc Parrhaſio gloriam conceſſere Antigonus, & Xenocrates, qui de picturâ ſcripſere.*

ᵃ *Primùm vocabatur Euphratis, poſtea Chaldæa, ac poſtremo Aſſyria ab Aſuro, Suſi filio: ut Xenocrates ait lib. primo Chronicorum.*

Xenophon Athenienſis, ſed alius ab nobili illo Grylli filio, frater Pythoſtrati illius, qui Theſeidos poëma compoſuit, inter cætera Epaminondæ, ac Pelopidæ quoque vitam conſignavit, teſte Laertio in Xenophonte.

Ab eodem Laertio & alter Xenophon commemoratur, qui Annibalis hiſtoriam ſcripſerit.

Item alius fuit μυθώδη πραγματείαν συντεταγμένος ᵇ, eodem teſte.

ᵇ *Qui de prodigiis fabuloſis tractârit.*

Suidas etiam commemorat Xenophon Antiochenus, hiſtoricus, qui Babylonica condidit. Sunt autem amatoria.

Item Xenophon Epheſius hiſtoricus, qui Epheſiaca compoſuit. Sunt hi decem libri amatorij de Habrocoma, & Anthia. Adhæc opus reliquit de urbe Epheſiorum, & alia. Item Xenophon Cyprius hiſtoricus, cujus ſunt Cypriaca. Et hæc amatoria fuere de Cinyra, & Myrrha, & Adonide.

Præter tres iſtos Laertio, & tres Suidæ memoratos, eſt etiam Xenophon Lampſacenus, geographus, ut videtur. Plinius lib. IV. cap. XIII. *Xenophon Lampſacenus à litore Stytharum tridui navigatione inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam tradit.* Et lib. VI. cap. XXXI. *Contra hoc promontorium (quod vocavimus* Ἑσπέριον κέρας) *Gorgates inſulæ narrantur, Gorgonum quondam domus bidui navigatione diſtantes à continente, ut tradit Xenophon Lampſacenus.* Meminit quoque Solinus cap. XXII. ubi idem ex eo de Baltia tradit. Item cap. LX. ubi ait: *Prodidit denique Xenophon Lampſacenus, Hannonem, Pœnorum imperatorem, in eas* (Gorgonum inſulas) *permeâſſe, repertaſque ibi feminas aliti pernicitate, atque ex omnibus, quæ apparuerant, duas captas tam hirto atque aſpero corpore, ut ad argumentum ſpectandæ rei duarum cutes miraculi gratiâ inter donaria Iunonis ſuſpenderit: quæ duravere uſque ad tempora excidij Carthaginenſis.* Quæ & ipſa ex Hannone refert Plinius loco, quem proximè dicebamus.

Z

ZEneus Chius de Chio inſula volumen edidit. Athenæus lib. XIV. Ζηνὶς δ', ἢ Ζηνεύς φησιν ὁ Χῖος ἐν τῷ περὶ τῆς πατρίδος συγγράμματι.

a Zenis, vel Zeneus Chius ait in commentatione de patria.

Zenodotus Trœzenius Umbricam hiſtoriam condidit. Dionyſius Hal. lib. II Antiqu. Ζηνόδοτος δ' ὁ Τροιζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοῦ ἔθνους. Suſpicari autem licet, eundem eſſe, ex quo Solinus cap. VIII tradit, Præneſte ita dici à Præneſte, Latini filio, Ulyſſis nepote: quam nominis ejus cauſſam etiam legere eſt apud Stephanum in Πραίνεστος, & Martianum Capellam lib. VI. Alius eſt Zenodotus Ætolus, Cæſari Germanico memoratus penè initio commentarij in Aratea Phænomena. Item Zenodotus Theophilus, ex quo de Phalange & Arachne quædam narrat Nicandri interpres in Theriaca. Alius quoque eſt Zenodotus Epheſius: item alius Zenodotus Alexandrinus. De utroque Suidam adi.

b Zenodotus autem Trœzenius qui Umbricæ gentis hiſtoriam ſcripſit.

Zeno-

Zenothemis à Tzetze Chil. VII Hiſt. CXLIV inter eos citatur, qui carmine aliqua ſcripſere de mirificis ac fabuloſis hominum formis in terris remotis. Ac mox ejus περίπλουν laudat, indeque duos adfert verſus hexametros. Meminit quoque Plinius lib. XXXVII cap. II. ubi ab eo proditum ait, ſuccinum vocari lancurium, quia fiat ex urina beſtiarum circa Padum, quæ langæ vocentur. Idem ejuſdem libri cap. VI. tribus in locis, eum teſtem citat ſuper ſarda, & onyche. Adhæc Ælianus lib. XVII de natura animal. cap. XXX narrat ex eo, ut in palude Pæonide ſint piſces, quibus etiamnum palpitantibus boves non minùs lubenter veſcantur, quàm fœno: ſed ab iis mortuis planè dicit abhorrere.

Zopyrion is, qui Flavio Joſepho celebratur lib. I contra Apionem, ubi & Judæorum meminiſſe ait, hiſtoricus fuiſſe videtur. At grammaticus is erat, qui partem principem ſcripſerat Prati vocabulorum: nempe illam ab A uſque ad E. Nam ſequentia Pamphilus collegerat; ut ex iis conſtat, quæ in frontiſpicio Suidæ legere eſt.

Zopyrus Byzantius hiſtorias ſcripſit: quarum lib. tertium citat Plutarchus in parall. cap. XXXVI. Idem, puto, eſt Zopyrus, cujus meminit Marcellinus in vita Thucydidis. At alius eſt Zopyrus Heracleota, cujus Craterem eſſe ferunt; Orpheo inſcriptum, ut ex Clemente Alex. diſcimus. Meminit & Zopyri, neſcio cujus, Stephanus in Ἀφροδισιάς, ubi ex Zopyro ait, ab Alexandro Polyhiſtore proditum eſſe, Aphrodiſiada, Ciliciæ civitatem, nomen hoc ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης a accepiſſe. Etiam Harpocrationi in Ἑρμῆς citatur Ζώπυρος b ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν. Ac Suidas in Ψιθυριστὴς tradit ex Zopyro, templa à Theſeo fuiſſe erecta Mercurio Ψιθυριστῇ c, & Amori, ac Veneri, poſtquam deprehendiſſet calumnias eſſe, quæ mariti auribus adverſus Hippolytum inſuſurrâſſet Phædra.

a *A Venere.*
b *Zopyrus in libris de Fluviis.*
c *Suſurroni.*

FINIS LIBRI TERTII.

GERARDI IOANNIS VOSSII

DE

HISTORICIS GRÆCIS

LIBER IV.

Caput I.

Novum initium de iis, qui ante bellum Peloponneſiacum fuerunt. De Sanchoniathone lapſus interpretis Porphyriani. Siſyphus Cous. Dares Phrygius. Dictys Cretenſis. Iudicium de ſcriptore, qui duorum horunce nomina ementitur. Simmias Rhodius. Eumelus Corinthius. Bugonia eius. Cadmus Mileſius. Epimenides Cretenſis. Bion Proconneſius. Anacharſis Scytha. Archetimus Syracuſanus. Polyzelus Meſſenius.

EXpoſui meliorem eorum partem, quos hiſtoricum tractâſſe argumentum comperiſſem. Sed cùm primum hunc auſpicarer laborem, carptim quidem de illis aliquid dicere ſtatueram, qui ante Herodotum vixiſſent, hiſtoricorum, quos habemus, antiquiſſimum: de iis autem accuratiùs tractare animus erat, qui poſtea floruerunt: nec de omnibus tamen, ſed iſtis duntaxat, quorum opera, ſi non omnia, at aliqua ad nos perveniſſent; vel luculenta ſaltem fragmenta, doctorum virorum induſtria collecta, ſupereſſent. Sed poſtquam provehi paullùm cœperam, conſultius judicavi, ſi nec eos præterirem omninò, quos penitùs nobis temporum invidiſſet injuria. Quare mox longè plurimos adjunxi, quorum præter nuda nomina, & operum titulos, nihil nobis reliquum foret. Sed ne tum quidem nimis anxiè hoc ſtudui, nequem omitterem alicubi lectum mihi, aut obſervatum. Nam reminiſci omnium, aut cuncta, quæ aliquando annotâſſem, luſtrare, per occupationes graves non licebat: & eo me ſolabar, quòd extremo de iis loco agi à me poſſet, qui ſe tunc minimè offerrent. Hoc animo non omninò ſegniter progreſſus ſum in iis contexendis, quæ attuli tribus ſuperioribus libris. Nunc reliquum, quod occurrit, pertexam; ac priùs dicam paullò curatiùs, de iis, qui Herodoto ſuperiores, vel pares fuerunt: exinde eorum, qui poſt Herodotum fuerunt, non paucos referam antea indictos mihi.

ᵃ Tempus illud, quod Peloponneſiacum bellum (quouſque Herodotus pertigit) anteceſſit, commodè in partes quatuor diſpeſcimus. Primum eſt, quod Olympiadas præcedit. Alterum à primâ ſe Olympiade uſque ad Cyrum & Crœſum extendit. Tertium producitur uſque ad initium belli Perſici. Poſtremum hinc fluit uſque ad bellum Peloponneſiacum.

Ad primum tempus pertinet Sanchoniathon: quippe qui Troianis temporibus, vel paullò antè, vixerit, ut ſuperiùs ᵃ diximus. De hoc, ejuſque interprete Philone Byblio, ita ſcribit Porphyrius lib. II περὶ ἀποχῆς: Καὶ πλήρης δὲ ἡ Φοινικὴ ἱστορία τῶν θυσάντων, ἣν Σαγχωνιάθων μὲν τῇ Φοινίκων γλώττῃ συνέγραψεν. Φίλων δὲ ὁ Βύβλιος εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν δι᾽ ὀκτὼ βιβλίων ἡρμήνευσεν. Ineptè admodum nuperus interpres Gallicus Σαγχωνιάθων vertit *De Sanchuniathis*, quaſi patrius caſus ſit, non rectus. Meminit & præter alios Theodoretus Therapeut. ſerm. II, qui eſt de Principio: Σαγχωνιάθων ͨ μὲν ὁ Βηρύτιος τὴν Φοινίκων θεολογίαν ξυνέγραψε· μετήνεγκε δὲ ταύτην εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν Φίλων, οὐχ ὁ Ἑβραῖος, ἀλλ᾽ ὁ Βύβλιος· τὸν δὲ Σαγχωνιάθωνα λίαν τεθαύμακεν ὁ Πορφύριος.

Etiam tres iſti ad Troiana tempora referuntur, Siſyphus Cous, Dares Phrygius, & Dictys Cretenſis. Siſyphus Cous, ut aiunt, Teucri ſcriba fuit, ac res ad Ilium geſtas, primus literis conſignavit: ex eo autem, & Dicty Cretenſi, Homerus hauſit, quæ cecinit: ſi credimus Joanni Meleli chronographo, ex quo id refert Ioa. Tzetzes Chil. V. Hiſt. XXIX.

Dares Phrygius, ſacerdos Troianus, ab Homero celebratur Il. E. Ejus Phrygiam Iliadem ſuâ etiamnum ætate exſtitiſſe, ait Ælianus lib. XI Var. Hiſt. cap. II. De eodem ſic Photius Patriarcha in biblioth. cod. CXC. ubi excerpta adfert ex Ptolomæi Hephæſtionis novæ ad variam eruditionem hiſtoriæ: Ἀντίπατρος ᵈ δέ φησιν ὁ Ἀκάνθιος, Δάρητα πρὸ Ὁμήρου γράψαι τὴν Ἰλιάδα, μνήμονα γενέσθαι Ἕκτορος, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀναιρεῖν ἑ τοῖεν Ἀχιλλέα.

Etiam Dictys Cretenſis bello Troiano Idomenea ſequebatur, ac præter Italica, Suida teſte, libris novem literis conſignavit bellum Troianum: Homerus autem eum in poëmate ſuo eſt ſecutus: ut quidem auctor eſt Tzetzes Chil. V. Hiſt. XXX.

Quin hodieque exſtant anonymi duo de bello Troiano, qui ſcripſere libros, unum ſub nomine Dictys Cretenſis, alterum

a *Lib. I. cap. I.*

b *Eorum qui (homines) ſacrificarint plena eſt Phœnicia hiſtoria, quam Phœnicia lingua Sanchoniathon ſcripſit: at Philo Byblius octo libris Græcè eſt interpretatus.*

c *Sanchoniathon Berytius Phœnicum Theologiam conſcripſit: Philo verò, non Hebræus homo, ſed Byblius eam in Græcam linguam tranſtulit. Sanchoniathona autẽ Porphyrius valde admiratur.*

d *Antipater Acanthius refert, Daretem, qui ante Homerum Iliadem conſcripſit, monitorem fuiſſe Hectoris, auctoremque ne Achillem ſocium interimeret.*

rum verò Daretis Phrygij. Quod commentum, ut colore aliquo meliùs falleret, finxit prior quendam Q. Septimium Romanū, qui per literas ſignificaret Q. Arcadio, ut in Creta inſula, cùm vi tempeſtatis terra deſediſſet, in hiatu illo apparuerit Dictyis ſepulchrum, atque in eo à paſtoribus inventa ſit arcula plumbea, librum Dictyis continens de bello Troiano, qui literis ſcriptus eſſet Phœniceis. De Darete autem Phrygio tale auctori placuit figmentum. Cornelium Nepotem inducit ſcribentem ad Criſpum Salluſtium, ut Athenis eſſet repertus αὐτόγραφος liber Daretis, quem dixi: atque ut hunc Latinâ togâ donârit, & amicitiæ hoc monumentum muneris loco Salluſtio mittat. Sed exſtat genuini Cornelij Nepotis liber de Attici vita; item, quem ſcripſit de Imperatoribus externis. Quid his libris puriùs elegantiuſque? Quid ad iſta tralatio Daretis? Nempe, ut dici ſolet, aliter catuli olent, aliter ſues. Rectè igitur ſenſit Ludovicus Vives in quinto de tradendis diſciplinis, cum ait & Daretem, & Dictyn iſtum, eſſe *figmenta eorum, qui de bello famoſiſſimo voluerunt ludere.*

Atque iſti quidem, quos dixi, vixiſſe dicuntur tempore belli Troiani. A Troiæ autem excidio uſque ad primam Olympiada anni ſunt quadringenti & ſeptem.

Ac circa quidem Olympiadum initium fuerit Simmias, ortu Rhodius, ſed è Samo oriundus. Siquidem à bello Troiano annis tantùm quadringentis & ſex diſtabat: ut Suidas tradit. Ex quo etiam diſcimus, ſcripſiſſe eum Samiorum ἀρχαιολογίαν, ſive antiquitates horum atque origines. Ex poëmate ejus, quod Apollo inſcribebatur, tredecim verſus περὶ τῶν ἡμικύνων a, refert Tzetzes Chil. VII. Hiſt. CXLIV. Aliùs, & junior eſt Simmias grammaticus, itidem Rhodius, de quo Strabo in XIV.

Nec multò pòſt fuit Eumelus, Corinthius. Nam Olympiade I X. floruiſſe, legimus in Chronico Hieronymiano: nonâ autem vixerit, juxta Cyrillum initio librorum contra Julianum. Genuinum Eumeli opus erat προσόδιον b ἐς Δῆλον; ex quo Pauſanias quædam adducit. Tribuebatur ei quoque hiſtoria Corinthiaca. Unde idem Pauſanias initio Corinthiacorum: Εὔμηλος c ὁ Ἀμφιλύτου τῶν Βακχιαδῶν καλουμένων, ὃς καὶ τὰ ἔπη λέγεται ποιῆσαι, φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ (εἰ δὴ Εὐμήλου γε ἡ συγγραφή) Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα, οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ.

Non

a *De hominibus canina habentibus capita.*

b *Hymnus ſupplex veniensis in Delum.*

c *Nam Eumelus, Amphilyti filius, è gente Bacchiadarum, qui carmina dicitur feciſſe, in Corinthiaca hiſtoria (ſi modo Eumeli illud opus eſt) ſcriptum reliquit, Ephyren, Oceani filiam, primum in iis finibus conſediſſe.*

Non dubium autem, quin hujus imprimis operis ratione hiſtoricus poëta vocetur ab Iſaacio Tzetze commentario in Lycophronem: qui & aliquot ejus verſus adducit. Præterea à nonnullis ei adſcribebatur Τιτανομαχία. Quod indicat locus iſte Athenæi lib. VII: Ὁ [a] τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὔμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτῖνος, ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, ἐν τῷ δευτέρῳ οὕτως εἴρηκεν. Etiam Βουγονίας & Εὐρωπίας auctor credebatur. Hieronymus in Chronico Euſebiano ad annum MCCL. *Eumelus poëta, qui Bugoniam, & Europiam, & Arctinus, qui AEthiopida compoſuit, & Ilij Perſin, agnoſcuntur.* Prius Eumeli opus etiam nominat Varro lib. II de re Ruſt. cap. V. *Sed bono animo es. Non minùs ſatisfaciam tibi, quàm qui Bugoniam ſcripſit.* Erat id opus de apibus, quæ Græcis βουγόνοι [b], & Βουγενεῖς dicuntur. Εὐρωπίας volumen, ſive Εὐρώπης, ut Pauſanias vocat, erat de Europa, Agenoris filia, vel de tertiâ orbis parte. Sanè pro Εὐρώπῃ etiam Εὐρωπείαν, vel Εὐρωπίαν dixiſſe Euripidem, & Sophoclem, oſtendit Scaliger ad Euſebij locum allatum. Verſus duos ex Εὐρωπίᾳ adducit Clemens Alexandrinus. Fortaſſe & Græcorum reditum compoſuit. Id putat Gyraldus dial. III hiſt. poët. qui Eumelum Corinthium legit apud Pindari ſcholiaſtem, ubi vulgò Eumolpus. Verba ſunt ſcholiaſtæ in Olymp. Od. XIII. Διὰ [c] τὸν Εὔμολπον ὄντα Κορίνθιον, καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. Meminere quoq; Eumeli ſcholiaſtes Apollonij in extremũ lib. III. Euripidis interpres in Medeam &c.

[a] Ὁ quiTitanomachiam fecit, ſive is Eumelus eſt Corinthius, ſive Arctinus, ſive quiſquis eius operis auctor laudari gaudet, ſic inquit.

[b] Heſychius in Βουγενεῖς.

[c] Propter Eumolpum Corinthium, qui Græcorum reditum ſcripſit.

Eumelo hoc junior fuit Cadmus Mileſius, ſi paullò fuit antè expeditionem Perſicam: quod Joſephus ſcribit lib. I. contra Apionem. Ut omnino errent, qui paullò tantùm Orpheo ipſo juniorem fuiſſe arbitrantur: ut apud Suidam legere eſt. Sed Suidas duos facit Cadmos Mileſios: quorum unus Pandionis fuerit filius, alter Archelai: antiquiorem illum, hunc juniorem fuiſſe arbitratur. De ætate junioris nihil adferre poſſumus. Propterea de eo quoque diximus libro III. Sed vetuſtior ille ſaltem præceſſit Bionem Proconneſium: ut mox parebit. Inter Eumelum igitur fuerit, & Pherecydem Syrium: cujus Bion iſte æqualis erat. Meminit ejus Cadmi quoque Strabo libro primo: ubi tres iſtos ſoluta oratione primos ſcripſiſſe ait, Cadmum, Pherecydem, & Hecatæum. Hoc enim ordine eos collocat: quia Cadmus antiquior eſt Pherecyde

Syrio;

Syrio; qui Piſiſtrato dominante vixit: utroque autem junior Hecatæus. Laudem verò, quàm dixi, Cadmo tributam fuiſſe; etiam Suidas teſtatur in Φερεκύδης. Scripſit Origines Mileti, & totius Joniæ libris IV: ut idem Suidas ait. Sed genuina non videri, quæ ſub ejus nomine circumferebantur, auctor eſt Dionyſius Halic. in judicio ſuo de Thucydide: ubi ſic ſcribit, Οὔτε ᵃ γὰρ διασώζονται τῶν πλειόνων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ὑμᾶς χρόνων· οὔθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὖσαι τῶν ἀνδρῶν, πιστεύονται· ἐν αἷς εἰσιν αἵ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκοννησίου, καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις.

Epimenidis Cnoſij ætatem cognoſcimus inde, quòd Athenas à Cylonio ſcelere expurgârit Olymp. XLIV, ut eſt apud Suidam, vel XLV, ut docet Euſebius in Chronicis. Etiam Laertius floruiſſe dicit Olymp. XLVII. ejuſque ad Solonem epiſtolam recitat, quam ſcripſit, cùm Piſiſtratus Athenis dominaretur. Varia, quæ reliquit, recitat Laertius in ejus vita. Sunt autem iſta: Curetum & Corybantum generatio, & theogonia ad quinque mille verſuum: item Argûs navis apparatus, & ſtructura, & Jaſonis in Colchon navigatio, ad ſexies mille, & quingentos verſus. Proſâ præterea ſcripſit de ſacrificiis & rep. Cretenſium. Adhæc de Minoe, & Rhadamantho, verſus quater mille. Sed præter iſta etiam expiandi ritum carmine tradidit. Euſtathius in Dionyſium: Ἐξ αὐτῆς ᵇ (de Gortyna, Cretæ civitate, ſermo eſt) ἦν Ἐπιμενίδης, ὁ ποιήσας δι' ἐπῶν καθαρμούς. Celebrat & Suidas, qui ſcripſiſſe ait μυστήρια ᶜ, καὶ καθαρμοὺς, καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. Imò & Telchiniacæ hiſtoriæ auctor quibuſdam credebatur. Oſtendit hoc iſte Athenæi locus lib. VII: Ὁ μὲν ᵈ τὴν Τελχινιακὴν ἱστορίαν συνθεὶς, εἴτ' Ἐπιμενίδης ἐστὶν ὁ Κρὴς, ἢ Τηλεκλείδης, εἴτ' ἄλλος τις, ἱεροὺς φησὶν εἶναι ἰχθύας δελφῖνας καὶ πομπίλους. Plura de Epimenide Plato lib. I de Legibus, Maximus Tyrius ſerm. XXII. & XXVIII, Pauſanias in Corinthiacis, Suidas in Epimenides, ac imprimis Laertius in vita ejus. Meminere etiam Ariſtoteles in IV φυσ. ἀκρ. atque ibi Simplicius, item ex Ariſtotele Themiſtius, ex Theopompo Valerius Max. lib. VIII Memorabilium cap. XIII. Plinius lib. VII Nat. Hiſt. cap. XLVIII, Plutarchus in Solone, Apollonij ſcholiaſtes in lib. II & IV, atque alij multi. E junioribus conſulendus Lilius Gyraldus in hiſt. poët. dial. II.

ᵃ *Maxima eorum partus ſcripta ad noſtra tempora non pervenerunt. aut, ſiqua ad hanc diem ſervata ſunt, non omnes eſſe illorum, quibus tribuuntur, exiſtimant. ut ſunt illa, quæ Cadmo Mileſio, quæque Ariſtæa Proconneſio, & eiuſmodi aliis adſcribuntur.*

ᵇ *Ex ea oriundus erat Epimenides, qui verſibus expiationes ſcripſit.*

ᶜ *Myſteria, & luſtrationes, & alia ænigmatica.*

ᵈ *Qui Telchiniacam hiſtoriam compoſuit, ſive Cretenſis Epimenides fuerit, ſive Teleclides, ſive alius quiſpiam, ſacros piſces vocari docet, delphinas, & pompilos.*

Circa eadem tempora fuit Bion Proconneſius: quippe æqualis Pherecydis Syrij: ut Laertius nos docet in Bione: ubi & addit, duos ejus libros ferri. Cadmo autem Mileſio, juniorẽ eſſe, argumento eſt illud, quòd hiſtoriæ ejus capita ſeu ſummaria exſcripſit. Clemens Alexandrinus lib. VI Στρωμ. Ὁ a Προκοννήσιος Βίων τὰ Κάδμου τοῦ παλαιοῦ μετέγραψεν κεφαλαιούμενος.

a *Bion Proconneſius veteris Cadmi libros quoad ad capita tranſſcripſit.*

Bias Prienenſis, unus è ſeptem ſapientibus, poëma ſcripſit de Ionia, teſte Laertio. Ex quo etiam ſcimus, Halyattis tempore vixiſſe, hoc eſt circa tempora Pherecydis Syrij, & Epimenidis.

Anacharſis quoque Scytha, Solonis æqualis, conceſſit Athenas Olympiade XLVII, ut Laertius dicit. Qui etiam teſtatur, præter nongentos verſus de re bellica, ſcripſiſſe de legibus Scytharum, & de iis, quæ apud Græcos vidiſſet ad vitæ frugalitatem utilia.

His quoque temporibus floruit Archetimus Syracuſanus. Scripſit Thaletis, & aliorum ſapientum cum Cypſelo congreſſum, eique ſe interfuiſſe dicit, teſte Laertio in Thalete. Videtur alius ab Archetimo, Arcadicorum ſcriptore, de quo lib. III dictum.

Circa Olympiadem L fuit Polyzelus Meſſenius, hiſtoriographus. Nam creditur fuiſſe pater Ibyci, poëtæ Lyrici, qui eo tempore floruit, quo apud Lydos Crœſus; apud Samios, Polycratis pater imperabat, circa Olymp. LV. Auctor Suidas in Ἴβυκος.

CAP. II.

Ariſteæ Proconneſii ætas. In Suidæ loco conjectura. Ariſteæ hujus Arimaſpia fabulis referta; imo, Dionyſii judicio, ſuppoſititia. Fabella de anima Ariſteæ, quoties vellet, oberrante extra corpus, ac denuò ſeſe ei inſinuante. Refelli eos temporum ratione, quibus Ariſteas creditur Homeri fuiſſe magiſter. Xenophanes Colophonius. Falsò tributam Pythagoræ Samio hiſtoriam de Samiorum bello cum Cyro rege. Ne quidem B. Hieronymi ætate Pythagoræ quicquam exſtitiſſe. Qui aureorum

rum carminum auctor ſit. Suidas emendatus. Item correctus ſcholiaſtes Euripidis. Acuſilaus Argivus. Diagoras, cognomento Athei, ſermones Phrygij. Glaucus Rheginus. An ætate Ariſtotelis ſuperfuerint Perſica Empedoclis.

PAullò hoc junior Ariſteas Proconneſius, Democharidis aut Cauſtrobij filius, fuit. Siquidem γέγονε κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, ut eſt apud Suidam. Addit autem, floruiſſe Ὀλυμπιάδι ν'. b. Sed hoc non bene convenit cum eo, quod dixerat, claruiſſe tempore Crœſi & Cyri. Nam Cyrus regnare demum in Perſia cœpit Olymp. LV. Ac Crœſus, juxta quoſdam, cæpſe Olymp. juxta alios, ſuperiori in Lydia cœpit. Quare cenſeo ſcribendum, Ὀλυμπιάδι νε'. Nempe excidit E propter E ſequens. Sequitur enim, ἔγραψε δὲ ἔπη. Vel dicendum Suidam, aut alium, cùm legiſſet apud nonnullos, Ariſteam floruiſſe Olymp. L. apud alios autem inveniſſet, claruiſſe temporibus Crœſi & Cyri: utrumque parùm cautè conjunxiſſe. Sanè apud Anonymum quoque ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olympiadis L annum I legere eſt: Ἀριστέας ὁ Δημοχάριδος ἢ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός, ὁ τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη ποιήσας, ἐγνωρίζετο. Ac tum clareſcere cœpiſſe, veriſimile eſt. Sed majus ſine dubio nomen ejus fuit Cyri & Crœſi temporibus. Quare nec diſpliceret apud Suidam, Γέγονε δὲ ἐν Ὀλυμπιάδι ν', καὶ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον. Ariſteas hic καταλογάδην, hoc eſt oratione ſolutâ, ſcripſit Θεογονίαν, verſibus circiter mille. Item carmine compoſuit hiſtoriam Hyperboreorum Arimaſporum, quæ libris tribus conſtabat. Auctor horum quoque Suidas. Hiſtoriæ de Arimaſpis meminit cùm anonymus ille in Olympiadum deſcriptione, quem dixi: tum Herodotus lib. IV. item Strabo lib. I. Idem lib. XIII ait, Ἐντεῦθεν δ' ἦν Ἀριστέας, ὁ ποιητὴς τῶν Ἀριμασπείων καλουμένων ἐπῶν, ἀνὴρ γόης, εἴ τις ἄλλος. Item Tatianus orat. ad gentes: Ἀριστέα δὲ τοῦ Προκοννησίου, τοῦ τὰ Ἀριμάσπεια συγγεγραφότος. Pauſanias quoque in Corinthiacis refert ex Ariſtea hoc, gryphes cum Arimaſpis, qui ſupra Iſſedones ſunt, auri cauſsâ aſſiduè pugnare. Ac in Eliacis tradit, potuiſſe Ariſteam de Hyperboreis planè cognoſcere ab Iſſedonibus, ad quos ſe aliquan-

a Fuit temporibus Crœſi & Cyri.
b Olymp. quinquageſima.
c Olymp. quinquageſima quinta.
d Edidit enim hic.
e Ariſteas Democharidis, vel Cauſtrobij filius, Proconneſius, poëta epicus, auctor carminis, quod Arimaſpia vocatur, hoc tempore claruit.
f Fuit & Olympiade quinquageſima, ac porrò Crœſi & Cyri temporibus.
g Deorum originem.
h Proconneſius fuit Ariſteas, auctor carminum, quæ Arimaſpia dicuntur, præſtigiis nemini ſecundus.
i Ariſtea Proconneſii, qui Arimaſpia conſcripſit.

aliquando profectum fuiſſe, carminibus prodidit. Quin & verſus aliquot ex Arimaſpiis Ariſteæ citant Longinus libro περὶ ὕψους, & Tzetzes Chil. VII. Hiſtor. CXLIV. Meminit ejus quoque Pollux lib. IX cap. V. E Latinis celebrat Gellius lib. IX. cap. IV. cui reponitur inter ſcriptores miraculorum fabularumque plenos. Et hoc antiquior Plinius ſic ſcribit lib. VII. Nat. Hiſt. cap. II: *Sed & iuxta eos, qui ſunt ad Septentrionem verſi, haut procul ab ipſo Aquilonis exortu, ſpecuque eius dicto, quem locum Geſclithron* (γῆς κλεῖθρον, ut rectè Turnebus legit, hoc eſt terræ clauſtrum) *appellant, produntur Arimaſpi, quos diximus uno oculo in fronte mediâ inſignes: quibus aſſiduè bellum eſſe circa metalla cum gryphis, ferarum volucri genere, quale vulgò traditur, eruente ex cuniculis aurum, mirâ cupiditate; & feris cuſtodientibus, & Arimaſpis rapientibus, multi, ſed maximè illuſtres, Herodotus, & Ariſteas Proconneſius ſcribunt.* Etſi autem tot veterum Ariſteæ Arimaſpia laudent: minimè tamen genuinum, ſed ſuppoſititium opus fuiſſe, ſententia erat Dionyſij Halicarn. in judicio ſuo de Thucydide. Fabulantur de hoc Ariſtea animam ejus corpore, quoties vellet, exiſſe, atque idem poſteà ingreſſam. Vide Herodotum lib. IV. Apollonium in Hiſt. Mirab. cap. II. Plinium lib. VII cap. LII. Maximum Tyrium diſſert. XXII & XXVIII. Origenem contra Celſum lib. III. Heſychium Illuſtr. περὶ σοφῶν, Æneam Gazæum in Theophraſto, Tzetzem Chil. II. Hiſt. L. Satis autem mirari non poſſum eorum opinionem, qui (ut Strabo auctor eſt in XIV) Ariſteam iſtum putarint fuiſſe magiſtrum Homeri: quem honorem alij Creophylo tribuere maluerunt. Nam etſi de Homeri ætate (quem non multò antè primam Olympiada vixiſſe putamus) admodum diſcrepantes ſint veterum ſententiæ: tamen extra controverſiam illud eſt, ſaltem ſeculo totò Ariſteâ fuiſſe grandiorem. Sed de Ariſtea ſatis.

Xenophanes Colophonius, qui circa LX Olympiada vixit, præter alia[a] ἐποίησε Κολοφῶνος κτίσιν, καὶ τὸν εἰς Ἐλέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμόν: ut eſt apud Laertium in vita ejus.

Eâpſe Olympiade, atque eodem Laertio teſte, floruit Pythagoras, nobilis ille philoſophus Samius. Hiſtoriam hic ſcripſit belli inter Cyrum & Samios geſti; ſi Cedreno credimus. Ejus verba ſunt: Περὶ δὲ τοῦ πολέμου Κύρου καὶ Σαμίων Πυθαγόρας ὁ Σάμιος[b]

συγ-

a F. cit poëma de origine Colophonis, item de migratione in coloniam Eleam, quæ in Italia eſt.

b Quo de bello Cyri & Samiorum Pythagoras Samius hiſtoriam ſcripſit: qui & ipſum (regem Cyrum) eo in bello eſſe interfectum.

συνεγράψατο. ὃς καὶ εἶπεν, αὐτὸν ἐκεῖ τεθνάναι εἰς τὸν πόλεμον. Sed omnino fallitur Cedrenus. Siquidem, ut Lucianus [a] ait, ὁ θεσπέσιος [b] Πυθαγόρας μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν. Sanè nullum eorum, quæ ei tribuebantur, controverſiâ carebat. Unde Joſephus lib. 1 Antiquitatum Judaicarum: Πυθαγόρου [c] μὲν οὐδὲν ὁμολογεῖται σύγγραμμα. Itaque cùm B. Hieronymus ſe Pythagoræ autoritate tueretur: Ruffinus, eum refellens, negabat, quicquam hujus philoſophi exſtare. Nec aliter ſe tueri potuit beatus antiſtes, quàm ſi diceret, *De dogmatibus, non de libris, locutus ſum: quæ potui in Cicerone, Bruto, ac Seneca diſcere.* Quorundam tamen alia eſt ſententia. Sanè, ut Diogenes Laertius in vita ejus philoſophi ſcribit, Γέγραπται [d] τῷ Πυθαγόρᾳ συγγράμματα τρία, παιδευτικὸν, πολιτικὸν, φυσικόν. Quod autem ad ἔπη χρυσᾶ [e], etſi Proclus quoque libro 111 in Timæum eorum πατέρα Pythagoram vocet, ea tamen non Pythagoræ erant, ſed Pythagorici alicujus: nempe Philolai, vel Lyſidis. Unde continuò ſubjungit Laertius: Τὸ δὲ [f] φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λύσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου Πυθαγορικοῦ, φυγόντος εἰς Θήβας, καὶ Ἐπαμεινώνδου καθηγησαμένου. Porrò Laertij locum exſcripſit Suidas: ſed mala manus acceſſit, quæ eum corrupit. Nam vulgò legitur, Συνέγραψε [g] δὲ ὁ Πυθαγόρας μόνα τρία βιβλία, παιδευτικὸν, πολιτικόν. τὸ δὲ φερόμενον τρίτον, ὡς Πυθαγόρου, Λύσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου, μαθητοῦ αὐτοῦ γενομένου, καὶ φυγόντος εἰς Θήβας, καὶ καθηγησαμένου Ἐπαμεινώνδου. τινὲς δὲ ἀνατιθέασι αὐτῷ καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη. Qui locum hunc ita pervertit, non vidit apud Laertium dici, tria verè eſſe Pythagoræ: cui repugnaret, ſi tertium Lyſidis eſſet. Non igitur ea Laertij mens fuit: ſed hoc voluit, præter tria genuina quoddam eſſe opus, quod falsò circumferatur Pythagoræ nomine: opus illud non nominat Laertius, quia vel pueris notiſſimum erat, aurea carmina vulgo tribui Pythagoræ. Is qui interpolavit Suidam contentus eſt nominare duo opera Pythagoræ: tertium, nempe τὸ φυσικὸν, præterit: ſed qualecunque ſit, Lyſidis eſſe ait: denique addit, præter duo genuina, & tertium Lyſidis, etiam à nonnullis aurea carmina credi Pythagoræ: quaſi non hæc ipſa ſint, quæ tribus genuinis malè addi Laertius dixerat.

a Lib de lapſu in ſalutatione.

b Divinus Pythagoras nullā doctrinæ ſuæ partem relinquere ipſe literis à ſe conſignatam dignatus eſt.

c Pythagoræ nihil eſt, quod certò eius eſſe conſtet.

d Tria Pythagoras volumina ſcripſit, de inſtitutione, de doctrina civili, & de rerū natura.

e Aurea carmina.

f Quod verò Pythagoræ nomine circumfertur eſt, Lyſidis Tarētini, qui Thebas fugit, & Epaminondam inſtituit.

g Scripſit autem Pythagoras tria volumina. de inſtitutione, de morali doctrina. Tertium verò, quod Pythagoræ nomine circumfertur, eſt Lyſidis Tarentini, diſcipuli eius, qui Thebas fugit, & Epaminondam docuit. Quidam verò Pythagoræ etiam tribuunt aurea carmina.

Cambyſis æqualis erat Theagenes Rheginus. Anonymus in Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. LXIII: Θεαγένης [a] ὁ Ῥηγῖνος χρονογράφος ἤκμαζεν. Atque ea in re anonymo huic Tatianus & Euſebius præiere: ut lib. I dictum. Ubi & actum de aliis, qui vixere tempore Darij Hyſtaſpidæ. Ut ſunt Eugeo Samius, Deiochus Proconneſius, Eudemus Parius, Democles Phygaleus, & Ameleſagoras Chalcedonius: quod nomèn corruptum eſt apud Euripidis ſcholiaſtem in initium Alceſtidis: ubi Ἀμελησαγόρας vocatur, ſcripſiſſeque dicitur, Æſculapium eſſe fulmine percuſſum, quia Glaucum revocâſſet in vitam. Μελησαγόρας ſemel iterumque nominatur Maximo Tyrio ſerm. XXII.

a Theagenes Rheginus, temporum ſcriptor, florebat dictum.

At dubium, utrùm Cyri, & Cambyſis, an potiùs Darij temporibus, floruerit Acuſilaus Argivus. Saltem paullò anteceſſit expeditionem Perſicam, ut libro primo cap. I. oſtenſum ex Fl. Joſepho [b]. Meminit ejus idem lib. I. Antiquit. Jud. extremo cap. IV. Adhæc Apollodorus lib. II bibliothecæ. Item Strabo lib. X, quo loco ex eo refert, ut ex Vulcano, & Cabirâ, natus ſit Camilus, ex Camilo tres Cabiri, ex Cabiro nymphæ Cabirides. Etiam à Clemente in primo Στρωματέων laudatur Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς [c]. Celebrat quoque eum Apollonij ſcholiaſtes in lib. II. ubi de nomine ejus agit, ex qua quatuor, vel juxta Epimenidem, quinque liberos genuit Phryxus. Idem lib. IV ex eo refert quædam de Endymione. Uti & aliquanto pòſt, de origine Phæacum. Eopſe libro citatur Ἀκουσίλαος ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν [d]. Ἀκουσίλαος [e] ἐν τρίτῃ advocatur Harpocrationi in Ὁμηρίδαι. Meminit & Nicandri interpres in Theriaca. De Cœo, Latonæ parente, auctorem eum laudat Etymologus in Κοῖος. Stylo ſcripſit ſimplici, ac ſine ullis ornamentis: ut dicit Tullius lib. II de Oratore. Commentaria in eum edidit Sabinus ſophiſta, qui ſub Hadriano Cæſ. vixit, teſte Suida.

b Lib. I. contra Apionem.

c Acuſilaus Argivus in ſeptem ſapientibus.

d Acuſilaus libro de genealogiis.

e Acuſilaus lib. 3.

Venio ad eos, quos Darij temporibus vixiſſe, ſatis eſt manifeſtum. Talis eſt Diagoras philoſophus. Nam fuit, juxta Euſebium, Olymp. LXXIV, & deinceps. Puto eundem eſſe Diagoram Athenienſem, qui reliquit ſermones Phrygios. Tatianus contra Græcos: Διαγόρας [f] Ἀθηναῖος ἦν. ἀλλὰ τοῦτον ἐξορχησάμενον τὰ παρ' Ἀθηναίοις μυστήρια, τετιμωρήκατε· καὶ τοῖς Φρυγίοις αὐτοῦ λόγοις ἐντυγχάνοντες, ἡμᾶς μεμισήκατε. Phrygios ſermo-

f Diagoras Athenienſis erat: ſed quod myſteria Athenienſium effutiiſſet, affectum eſſe pœna eumque Phrygios eius ſermones legatis ipſi, nos odiſtis.

ſermones fuiſſe arbitror hiſtoriam eorum, quæ ad Cybellen, ſive matrem Phrygiam, & ejus ſacra pertinerent: atque ab eo eſſe fine hoc conſcriptam, ut à ſacris illius homines averteret. Vide Suidam in Διαγόρας. Ἄθεον dictum præter Suidam referunt Cicero lib. 1. de Nat. Deorum, Lactantius lib. 1. de falſa relig. cap. 11. & de ira Dei lib. 1 cap. IX., Theodoretus Therapeut. cap. VI. atque alij plurimi.

Tum quoque fuit Glaucus Rheginus: utpote Democriti æqualis, ut diſcere eſt ex Laertij lib. IX *a*, qui ex eo narrat, Democritum Pythagoricorum quopiam magiſtro uſum eſſe. Vixit autem Democritus Olymp. LXXVII, ut Thraſylus in eo libro ſcripſit, qui erat de legendis Democriti libris: vel Olymp. LXXX, juxta Apollodorum in Chronicis, ut ex eodem Laertio diſcimus. Sub Glauci Rhegini nomine exſtabat olim liber de poëtis. Sed pleriſque videbatur potiùs eſſe Antiphontis: ut ſcriptum eſt apud Plutarchum in vitis X Rhetorum. Hujus operis mentio quoque fit apud eundem Plutarchum libro de Muſica, ubi liber is vocatur Glauci Itali de poëtis & muſicis antiquis. Nec dubito, quin idem intelligatur ab Laertio in Empedocle, ubi ex hoc quædam de Empedocle, philoſopho inſimul, & poëta, adducit. Item ab Harpocratione in Μουσαῖος, quando inter alios Glaucum de Muſæo ſcripſiſſe ait. Nam quantum Muſæi inter poëtas fuerit nomen, vel ex ſexto Maronis omnes ſciunt.

a *In vita Democriti.*

Empedocles Pythagoræ diſcipulus fuit, ac circa Olymp. LXXXIV vixit: ut auctor eſt Laertius. Inter alia carmine tractavit Περσικὰ, ſive τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν *b*. Sed cùm ea reliquiſſet imperfecta, ſoror, aut filia, combuſſit: quemadmodum ex Hieronymo tradit Laertius in vita ejus. Sed ſi combuſta iſthæc fuere: quomodo meminiſſe eorum poteſt Ariſtoteles? Cujus hæc verba in Problematis Sect. XXI. Problem. XXII. Ὥσπερ *c* καὶ Ἐμπεδοκλῆς μετήνεγκεν ἐν τοῖς Περσικοῖς εἰπών·

Ἄλφιτον ὕδατι κολλήσας ———

An dicemus, locum eſſe corruptum, legendúmque videri, ἐν τοῖς Φυσικοῖς: quod placet doctiſſimo Io. Meurſio *d*? Sanè ex Φυσικοῖς ejus idem hemiſtichium citat in Μετεωρολ. lib. IV. cap. IV. Alioqui dici poſſet, fuiſſe, qui Perſicorum opus imper-

b *Expeditionē Xerxis.*

c *Quomodo & Empedocles retulit in Perſicis, ubi ait, Farra cū aqua ſocians.*

d *Notis ad Chalcidium.*

imperfectum deſcripſiſſent, aut partem meliorem exſcripſiſſent, priuſquam flammis traderetur: vel ne flammis quidem abſumtum fuiſſe, ſed ita vulgò ab Empedoclis hæredibus fuiſſe dictitatum, ut deſcribendi copiam honeſtiùs aliis negarent: at tandem quomodocunque in manus hominum veniſſe.

CAP. III.

Simonides Ceus. Hecatæi complures. Hecatæi Mileſii ætas curatiùs adſerta, quàm à Suida, & anonymo Olympiadum ſcriptore factum erat. Eius ſcriptoris varia. Emendantur Rufinus preſbyter, & Freculphus epiſcopus. In Flavio Ioſepho coniectura. Dionyſius Mileſius. Hippys Rheginus, Myis compendium. Athenæus & Euripidis ſcholiaſtes correcti. Charon Lampſacenus.

AT, tum ante expeditionem Perſicam, tum ejus tempore fuit Simonides, Leoprepis filius, Ceus. Nam Olympiade natus LVI, florere cœpit circa Olymp. LXVII, & demum Olymp. LXXVIII obiit, cùm annorum foret LXXXIX. Hic Doricâ dialecto deſcripſit Cambyſis & Darij imperium, & Xerxis prælium navale cùm Græcis, & pugnam ad Artemiſium: atque hæc quidem verſibus elegiacis. Sed pugnam Salaminiam carmine Lyrico panxit. Alia quoque multa fecit: de quibus Suidam conſule, & anonymum ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. LXII. ann. II. Sed imprimis operæ eſt videre, quæ de poëta hoc Lilius Gyraldus congeſſit dialog. IX hiſtor. de poëtis. Ea quid hîc loci ignobili labore reponere attineat, planè non video.

Tum quoque fuit Hecatæus, tertius eorum, quos primos oratione ſolutâ ſcripſiſſe, Strabo [a] autor eſt. Sed ut de Eretrienſi Hecatæo nihil dicam, cujus Plutarchus meminit in Alexandro: ut item Thaſium prætercam, cujus hexaſtichon legitur in tertio Ἀνθολογίας: duo præcipuè ab antiquis Hecatæi celebrantur, unus Mileſius, alter Abderita. Utriuſque meminit Ælianus lib. XI de natura animal. cap. I. Mileſium laudat Pauſanias in Laconicis, ubi refert, quid de infero cane tradiderit:

[a] Lib. I.

item

item in Meſſenicis, ubi, quid de Oechalia ſenſerit, docet. Eundem advocat Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV. At Abderitam celebrat Stephanus in Ἑλίξονα & Κρεμβύλιας. Mileſius, de quo nunc ſermo eſt nobis, Suidæ vixiſſe dicitur Olymp. LXV. Ac ſimiliter anonymus in ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. LXV. Ἑκαταῖος a Ἡγησάνδρου Μιλήσιος ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο. Sed omnino junior aliquanto eſt, ſi diſcipulus eſt Heracliti; quod Laertius c ſcribit. Siquidem philoſophus iſte, ut idem Laertius ait, Olymp. floruit LXIX. Et quid opus multis? Res ſatis aperta eſt ex iis, quæ de Hecatæo hoc narrat Herodotus lib. V. Nam bellum dicitur diſſuaſiſſe Ariſtagoræ adverſus Perſas: & eopſe poſtea libro exponitur, quid conſilij Ariſtagoræ dederit. Ac ne alium hunc Hecatæum putes, diſertim vocatur Ἑκαταῖος b ὁ Ἡγησάνδρου ὁ λογοποιός. Ac hiſtorias ejus advocat lib. VI. cùm ait, Ἑκαταῖος c ὁ Ἡγησάνδρου ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων. Idem meminit ejus lib. II. ubi ejus genus adfertur ex Hecatæo ipſo. Vocatur autem Ἑκαταῖος d ὁ λογοποιὸς γενεαλογήσας αὐτόν. Videntur, quæ ibi narrat, eſſe ex libris γενεαλογιῶν. Ejus operis librum primum Stephanus adducit in Ἀμφάναι: item in Μελία, & alibi. Secundum nominat Harpocratio in Ἀδελφίζειν: Καὶ e Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐν β′ γενεαλογιῶν. Quartum autem laudat idem Stephanus in Μύγισοι, Τρεμίλη, aliiſque locis. Etiam Aſiæ deſcriptionem reliquit. Stephanus in Ἄβαρνος: Ἑκαταῖος f ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει. Idem opus citat in Γαῦλος. Nec Aſiam tantùm deſcripſit; ſed, puto, etiam Libyam, atque Europam. Nam argumenti ſimilitudo facit, ut idem videatur is, de quo Stephanus in Ἑλίβυρνος: Ἑκαταῖος g περιηγήσει Λιβυκῶν. Idem Αἰθάλη: Ἑκαταῖος h Εὐρώπῃ. Atque eadem citatur in Αἰζική, Ἄμπελος, & alibi ſæpe. Europæorum pars erant Æolica, niſi ſeorſum de his egiſſe malis. Stephanus in Ἀμαζόνειον, Ἑκαταῖος i ἐν τοῖς Αἰολικοῖς. Idem apud eum legas in Μελήτου κόλπος. Sed fortaſſe alius is Hecatæus fuit. Imò ne illud quidem ſatis eſt certum, an περιήγησις k Mileſij foret: quia Callimachus in eo libro, qui inſcribebatur Πίναξ παντοδαπῶν συγγραφέων l, tribuebat alteri Hecatæo, quem appellabat hominem inſularem. Sic enim ſcribit Athenæus lib. II. Ἑκαταῖος m ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, εἰ γνήσιον τοῦ συγγραφέως τὸ βιβλίον. Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει νησιώτου. Satis iſtis ex verbis

a *Hecatæus, Hegeſandri filius, Mileſius hiſtoricus claruit.*
b *Hecatæus, Hegeſandri filius, hiſtoricus.*
c *Hecatæus, Hegeſandri filius, ait in hiſtoriis ſuis.*
d *Hecatæus hiſtoricus ſui ipſius genus referens.*
e *Et Hecatæo Mileſio in ſecundo genealogiarum.*
f *Hecatæus Mileſius in deſcriptione Aſiæ.*
g *Hecatæus in deſcriptione Libyæ.*
h *Hecatæus in Europa.*
i *Hecatæus in Æolicis.*
k *Orbis deſcriptio.*
l *Tabula omnis generis ſcriptorum.*
m *Hecatæus Mileſius in Aſiæ deſcriptione, ſi genuinus ejus ſcriptoris liber eſt: nam Callimachus eum tribuit inſulari.*

verbis liquet, περιήγησιν tribuiſſe nec Mileſio, nec Abderitæ; ſed tertio cuidam, homini inſulari. Quod ſi jam olim Hecatæos iſtos non ſatis diſtinxere: quàm id difficile hodie ſit, omnes intelligunt. Itaque nec liquet, cujus fuerint hiſtoriæ: quas ſignat Stephanus in Οἴνη, cùm ait, Ἑκαταῖος ª ἱστοριῶν πρώτῳ. Ac ſimiliter, cùm Apollonij ſcholiaſtes ſcribit, Ἑκαταῖον ἐν b τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν egiſſe περὶ Θετταλικῆς Ἰτωνίας. Hecatæi, præter eos, quos dixi, ſcriptores, meminit quoque, è Latinis Solinus cap. XXII, & XLIII, ac Ammianus Marcellinus lib. XXII: è Græcis Diodorus Siculus lib. I. ubi eum, ut & Cadmum, & Hellanicum, alioſque priſcos, multum ad fabulas declinare, ait: item Dionyſius Halic. περὶ Θουκυδίδου χαρακτῆρος, & Strabo lib. VI. ubi de Inacho fluvio tractat, & lib. VII, ubi ab Hecatæo Mileſio traditum ait, barbaros in Peloponneſo ante Græcos habitâſſe. Et lib. VIII, quo in loco ex eodem ſcriptore refert, Eleos ab Epeis diverſos eſſe. Et lib. XII, ubi Henetam ait Hecatæo Mileſio eſſe Amiſum. Item Plutarchus libro de Iſide & Oſiride, qui ex eo commemorat, ut reges Ægyptij, quia & ipſi eſſent ſacerdotes, certâ menſurâ biberint ex ſacrarum literarum præſcripto. Adhæc Julius Pollux lib. I cap. V, qui autor eſt, Hecatæum non refugiſſe voces χειρογάστορες c, & χειρώνακτες. Etiam Erotianus meminit in Κυρβασίαν. Et Euſtathius in περιηγήσ. Dionyſ. verſum IↃLVIII, ubi ex ſecundo Arriani libro de expeditione Alexandri, vocatur λογοποιός. Ea autem appellatione ſignatur hiſtoricus, non autem fabulator, etſi multa admodum fabuloſa libris ſuis intexuit, ut ex Pauſania etiam, & aliis, cognoſcitur. Nec enim aliter λογοποιὸν vocat, quàm lib. V, ubi cum Herodoto conjungit. Hecatæum Jonicè ſcripſiſſe, ait Phrynichus, atque inde eſſe, quòd σκορπίζεται uſurpârit pro σκεδάννυται, quomodo Attici loqui malunt. Fortaſſe tamen & aliqua ex dictis intelligi debent de Hecatæo Abderita, de quo lib. I cap. X agimus, aut etiam νησιώτῃ d, vel alio. Sanè quis non putarit, ab Apollonij ſcholiaſte, quãdo ait, Hecatæum de gentibus Hyperboreis tractâſſe, de Mileſio, περιηγήσεως auctore, locutum eſſe: niſi non Mileſium, ſed Abderitam, de eâ gente egiſſe, clarè diceret Ælianus lib. XI de natura animal. cap. I. Cæterùm corrigi debet Hecatæi nomen apud Rufinum, Joſephi interpretem, lib. I. Antiquit.

a *Hecatæus libro primo hiſtoriarum.*

b *De Itonia Theſſalica.*

c *Artifices qui manu ventri proſpiciunt.*

d *Inſulari.*

Antiquit. cap. VIII. ubi *Echatæus* vocatur: quemadmodum & ibidem *Eſtius* dicitur, qui eſt Heſtiæus, ſive Hiſtiæus. At longè corruptiora etiam nomina iſta ſcriptorum ſunt apud Freculphum Lexovienſem, qui duos Chronicorum libros ante annos penè octingentos edidit. In eorum primo cap. XXVI. hæc legas: *Manechon, qui deſcriptionem fecit Ægyptiorum, & Beroſus, qui Chaldaica defloravit, & Mochus, & Aetius, adhac & Hieronymus Ægyptius, qui Phœnicam diſpoſuit, concordant cum eis dictis. Heſiodus quoque, & Agatheus, & Hellanicus, & Acuſivarus.* Non operoſum eſt hæc emẽdare ei, qui ſciat exſcripſiſſe ea ex Rufino, Joſephi interprete. Primùm, qui Joſepho Μανέθων a, is apud Rufinum vitiosè *Manathon*, apud Freculphum *Manechon*. a *Manethon.* Qui Joſepho Ἑστιαῖος b, is Rufino corruptè *Eſtius*, Freculpho corruptiùs *Aëtius*. b *Heſtiæus.* Hieronymus Ægyptius dicitur Joſepho ſcripſiſſe Φοινικικὰ c. Apud Rufinum legas, *Phœniciam*, apud Freculphum *Phœnicam* diſpoſuiſſe. c *Phœnicia.* Apud Joſephum eſt Ἑσταῖος. Apud Rufinum perperam eſt *Echatæus*: apud Freculphum ineptiùs etiam eſt *Agathius*. Apud Joſephum eſt Ἀκουσίλαος d, d *Acuſilaus.* apud Rufinum *Accuſilaus*, apud Freculphum *Acuſivarus*. Sed quid fiet loco iſti, ubi apud Flavium Joſephum eſt Ἡσίοδος, apud Rufinum *Iſidorus*? Nimium quantum hic literarum ductus diſcrepant.. An utrobique vox corrupta ex Ἡλιόδωρος? Sanè hoc & in Ἡσίοδος & in *Iſiodorus*, (ſic enim apud Rufinum exaratum eſt) facilè potuit immutari. Et complures Heliodori fuere, qui hiſtoriam ſcripſerint. An durius ſit ſtatuere, utrumque locum eſſe corruptum: eoque ſatius eſt, ſi ex Græco Rufinum corrigamus, pro *Iſidoro* reponentes *Heſiodus*? Sanè niſi & olim' in Rufini codicibus *Heſiodus* fuiſſet, non hoc nomen, uti apud Joſephum, ſic hodieque apud Freculphum legeretur, qui non Joſephum, ſed interpretẽ, exſcripſit: quippe qui hujus verba toto iſtoc capite reſervet. An potiùs apud Joſephum ſcribendum eſt Ἰσίδωρος? Nec enim Heſiodo locus inter hiſtoricos erat. Poſtremum hoc non diſplicet. Nam loquitur Joſephus de iis, qui veterum meminerint mille annos viventium. Hoc veriſimile eſt feciſſe Iſidorum Characenum. Nam ſi ex profeſſo de longævis non ſcripſit, ſaltem occaſio ei digrediendi de his fuit, quia longævorum exempla in hiſtoria ſua retulit. Hoc ita eſſe, cognoſcimus ex Luciani Macrobiis,

ubi ex Iſidori Characeni hiſtoria duo adfert exempla regum longævorum, Artaxerxis Perſæ, quem XCIII fuiſſe annorum ait, cùm à fratre Goſethra obtruncaretur: item Goæſi, qui, cùm Mano apud Arabas regnaret, annorum fuit CXV, ac tandem morbo periit.

Hecatæi Mileſij æqualis fuit Dionyſius Mileſius, ut diſertim ait Suidas in Ἑκαταῖος, ac Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. LXV, cùm de Hecatæo Mileſio dixiſſet, ſubjungit, Τότε a καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος. Sed quod ait, vixiſſe Olymp. LXV, id minùs commodè dictum. Saltē ulteriùs multò ætate eſt progreſſus. Siquidem Darius obiit Olymp. LXXIII. At Dionyſius hic ſcripſit τὰ b μετὰ Δαρεῖον ἐν βιβλίοις ε΄: ut Suidas ait in Διονύσιος. Alia quoque ejus nominat: quæ libro primo cap. II protulimus. Argonautica etiam feciſſe, cognoſcimus ex Apollonij interprete: qui in librum III citat ejus πρώτῳ c τῶν Ἀργοναυτικῶν: ac in lib. IV ſimiliter legas, Διονύσιος d ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν. Meminit & hujus ſcriptoris alibi non ſemel.

Iiſdem temporibus vixit Menecrates Elaita: ut clarè docet Strabo lib. XII: Ἐπαινεῖ e δὲ μάλιστα τὴν Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου, καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἐλαΐτου, τῶν Ξενοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶν δόξαν. Utrumque indicat, fuiſſe diſcipulum Xenocratis, non illius, qui Platonis diſcipulus, & in Siciliam proficiſcenti itineris comes fuit: ſed alius ἀρχαίου f σφόδρα, καὶ συγγενοῦς ἅμα καὶ πολίτου τῷ προειρημένῳ φιλοσόφῳ. Scripſit Menecrates hic Ἑλλησποντιακὴν περίοδον g, unde de Halizonibus quiddam refert ibidem Strabo. Eopſe poſtea libro ex Menecrate Elaita, itemque Xantho Lydo refert, Myſos ita dici ab ὀξύῃ arbore, quæ Lydorum linguâ μυσός vocatur, ac copioſa creſcit juxta Olympum.

Hipys ſeu Hippys, Ἵπυς ἢ Ἵππυς, Darij & Xerxis temporibus fuit. Hic præterquam quòd parodiam, & choliambum, & alia, invenit, primus etiam res Siculas ſcripſit, quas poſtea Myes in compendium redegit. Fuere autem libri rerum Sicularum quinque. Idem condidit Chronica libris V, & κτίσιν, ſive Origines Italiæ. Adhæc Ἀργολογικῶν, ſive otioſarum orationum libros III, ut vulgò quidem apud Suidam legitur: vel Ἀργολικῶν, ut jam olim legit Gyraldus dialog. X hiſt. poët. vel etiam ἀφολογικῶν: quod ſi placet, apud Arati ſcholiaſtem, quo loco

a *Tunc & Dionyſius Mileſius erat.*
b *Quæ poſt Darium contigere libris quinque.*
c *Lib. I Argonauticorũ.*
d *Dionyſius Mileſius in ſecundo Argonauticorum.*
e *Imprimis autem laudat Hecatæi Mileſii, & Menecratis Elaitæ opinionem, qui familiariter uſi Xenocrate fuere.*
f *Antiqui admodum, & ſanguine conjuncti, ac civis, Xenocratis ejus, de quo dictum.*
g *Circuitionẽ Helleſponti.*

loco de Hyadibus Hippiam laudat auctorem, fortè Hippyn legi oportebit. Meminit hujus ſcriptoris Ælianus lib. IX. hiſtoriæ animalium cap. XXXIII. Ex Plutarcho de oraculorum defectu diſcimus, à Phania Ereſio proditum eſſe, Petronem, juxta Hippyn Rheginum, ſtatuiſſe mundos CLXXXIII. De eodem Stephanus in Ἀρκάς: Ἵππυς a ὁ Ῥηγῖνος λέγεται πρῶτος καλέσαι προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας. At apud Athenæum in I corruptè vocatur Ἱππίας ὁ Ῥηγῖνος. Etiam apud Euripidis ſcholiaſtem in Medeam, ubi vulgò editum, Περὶ δὲ τῆς b εἰς Κόρινθον μετοικήσεως, Ἱππεὺς ἐκτίθεται, καὶ Ἑλλάνικος: legendum puto Ἵππυς. Fortaſſe & idem eſt Ἵππων ὁ Ῥηγῖνος, Antigono Caryſtio memoratus, de quo diximus lib. III.

Charon quoque Lampſacenus Xerxi æqualis erat. Anonymus in Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. LXXV: Χάρων c Λαμψακηνὸς υἱὸς Πυθοκλέους ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο. Nec antiquior eſſe poteſt, cùm Perſica, hoc eſt bellum, quod Darius & Xerxes cum Græcis geſſere, ſcripto ſignârit: ut ex Suida conſtat. Itaque paullò antiquiorem fuiſſe Herodoto, etiam Tertullianus commemorat libro de anima cap. XLVI. Quod autem Apollonij Rhodij æqualem facit Gyraldus: id refellimus lib. I. cap. XVI. Ex Perſicorum opere fuit, quod Ælianus narrat lib. I. Var. Hiſt. cap. XV. circa Athon viſas eſſe columbas, cùm ibi triremes Perſarum perirent. Athenæus etiam citat eum ἐν ὅροις d, atque ab eo proditum ait, ſuâ quoque ætate apud Lacedæmonios monſtrari ſolere pateram, quam Jupiter Alcmenæ donâſſet, cùm ſe in faciem vertiſſet Amphitryonis. Meminit hujus quoque ſcriptoris Plutarchus libro de Virtutibus mulierum; & Apollonij ſcholiaſtes in ſecundum Ἀργοναυτ.

a *Hippys Rheginus dicitur primus Arcadas vocaſſe antelunes.*

b *Vt Medea Corinthum profecta ſit, exponit Hippeus & Hellanicus.*

c *Charon Lampſacenus, Pythoclis filius, hiſtoricus claruit.*

d *Libro de limitibus.*

CAP. IV.

Pherecydes Syrius theologus. Euſtathij locus corrigitur. Primus Pherecydes iſte ſolutâ oratione memoriam ſui poſteris reliquit. Pherecydes Athenienſis, hiſtoricus. Eius ætas, libri, & mortis genus. Fusè excutitur, rectène Suidas Pherecydem Lerium diſtinguat ab Athenienſi. De Luciani loco coniectura. Tzetzes emendatur.

 Phere-

PHerecydem hiſtoricum Herodoto antiquiorem eſſe, ſatis convenit: ſed quanto vetuſtior ſit, non æquè apertum eſt. Nam veteres ipſi non ſatis hanc rem explicant: imò aliqui planè confundunt Pherecydem hiſtoricum, cum Pherecyde phyſico, & theologo. Poſterior hic fuit è Syro, Cycladum unâ: quemadmodum teſtantur, Strabo lib. x, Appuleius lib. 11 Floridorum, Heſychius Illuſtris, & Suidas, uterque in Φερεκύδης, item Euſtathius in Odyſſ. O a, his verbis: φησὶ δ' ὁ γεωγράφος (Strabonem ſignat) ὅτι ἡ Σῦρος, μηκύνει τὴν πρώτην συλλαβήν. ἣν Συρίαν λέγει ὁ ποιητής· ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βαβυλώνιος. Sed quomodo Babylonius hîc dicitur, ſi Syrius erat? Omnino locus eſt corruptus, ſcribendumque ex Strabonis decimo, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βάβυος ἦν. Etiam apud Suidam, ubi vulgò Φερεκύδης Βάβιος Σύριος, malim ὁ Βάβυος. Uti & apud Anonymum ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. XLV. Sanè υἱὸν Βάβυος vocat Laertius, idque ex Androne Epheſio. Pherecydes hic à Strabone ſignatur in primo, cùm ait, Cadmum, Pherecydem, & Hecatæum, primos oratione ſolutâ ſcripſiſſe: quod quomodo intelligi debeat, pleniùs ibidem explicatur. Et ſanè Porphyrius etiam, Suida teſte, Pherecyden illum ſtatuebat ἀρχηγὸν ξυγγραφῆς d, neque alterum ejus nominis quemquam antiquiorem agnoſcebat. Similiter è Latinis Appuleius in Floridis: *Quin etiam Pherecydes Syro ex inſula oriundus, qui primus, verſuum nexu repudiato, conſcribere auſus eſt paßivis verbis, ſoluto locutu, liberâ oratione.* Nec aliter Iſidorus lib. 1 Orig. cap. XXXVII; vel Anonymus ἐν ἀναγραφῇ Ὀλυμπιάδων ad Olymp. XLV. ubi legas: Φερεκύδης e Βάβιος Σύριος ἐτέχθη, ὃν πρῶτον συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν. Atque hinc etiam non difficilis eſt conjectatio, quando floruerit. Nempe vixit regnante Servio Tullio. Tullius Cicero 1 Tuſcul. Quæſt. *Pherecydes Syrus primùm dixit, animos hominum eſſe ſempiternos. antiquus ſanè. fuit enim meo regnante gentili.* Ubi gentilem ſuum Servium Tullium appellat. Etiam ætatem inde cognoſcimus, quòd magiſter fuit Pythagoræ: ut ibidem Cicero ait. item Appuleius lib. 11 Florid. Jamblichus de vita ejus Lactantius lib. VII. cap. VIII. Euſtathius f in Odyſſ. O. atque alij. Item quòd Thaletis Mileſij præceptor erat, ut Tzetzes ait Chil. 11 Hiſt. LV. ubi & vixiſſe dicitur temporibus prædivitis

Crœſi,

a Pag. 1787. edit. Rom.

b *Ait geographus, Syrus habere priorē porrectam. pro quo Syria dicit poëta: unde erat Pherecydes Babylonius.*

c *Ex qua erat Pherecydes, Babyos filius.*

d *Auctorem orationis ſolutæ.*

e *Pherecydes, Babyis filius, Syrius, naſcitur, quem primū ſoluta oratione ſcripſiſſe quidam narrant.*

f Pag. 1786 edit. Rom.

Crœſi, primuſque inveniſſe eclipſes, ac periodos Lunæ. Quin & epiſtola ejus ad Thaletem à Laertio refertur. Qui & ipſe auctor eſt, vixiſſe circa Olymp. LIX; non LXIX, ut eſt apud interpretem. Primus omnium de natura, & de Diis ſcripſit, ut ex Theopompo idem Laertius refert. Conſtabat autem Θεογονία ejus libris decem. Iis deorum ortum & ſucceſſionem complectebatur: ut eſt apud Suidam. Morbo obiit pediculari: ut teſtantur, Ariſtoteles extremo lib. V. de hiſtor. Animalium, Heraclides lib. de Rebuſpublicis, Plutarchus in Sylla, Appuleius lib. II Florid. Ælianus lib. IV Var. Hiſt. cap. XVIII, & lib. V. cap. II, Pauſanias in Atticis, Malchus ſive Porphyrius, item Jamblichus, uterque in vita Pythagoræ. Plura de eo apud Laertium vide in vita ejus. Accedo ad alterum Pherecydem, hiſtoricum, qui Athenienſis erat. Meminit ejus Germanicus in Aratea, quo loco agit de Tauro: *Hyadas Pherecydes Athenæus nutrices Liberi dicit, quæ Dodonides nymphæ vocantur.* Et in Pleiadibus: *Dicit Pherecydes Athenæus, ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula: pro eo, quòd Liberum educaverunt, à Iove inter ſidera ſunt relatæ.* At aliis aliquot locis patriam omittit. Ut & Hyginus facit in poëtico Aſtronomico. Admodum autem antiquum eſſe, oſtendit Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I Antiqu. Rom. Ubi inquit, ἄνδρα ᵃ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Φερεκύδην τῶν Ἀθηναίων γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. Ex ejus hiſtoriarum primo de genere Miltiadis fragmentum citat Marcellinus in vita Thucydidis. Quod ad ætatem, vixit Darij Hyſtaſpidæ temporibus. Aliter tamen Euſebius. Nam eâ vixiſſe ætate dicit, quâ Thales, ac Pythagoras. Sed omnino Pherecydem Syrium cum Athenienſi confundit. Multò enim Pherecydes hiſtoricus Syrio illo junior fuit. Quod cùm negari non poſſet, duos Euſebius Pherecydas poſuit, quorum uterque eſſet hiſtoricus. Hunc Euſebij errorem etiam Scaliger obſervavit ad annum Chronici Euſebiani MCCCCLXXVIII. Nec difficile eſt videre, quid impoſuerit Euſebio. Nam cùm legiſſet, & Pherecydem Lerium hiſtoricum fuiſſe, & vixiſſe puero Socrate: planè exiſtimavit, duos Pherecydas hiſtoriam ante Bellum Peloponneſiacum ſcripſiſſe. Sanè & Anonymus, ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ, idque ſine dubio ex antiquis χρονογράφοις, ſcribit ad Olymp. LXXIV. Φερεκύδης ᵇ Λέριος ἱστορικὸς ἤκμαζεν. Iccirco & Suidas duos

a *Scriptorem antiquum, Pherecydem Athenienſem, nulli ſecundũ in texendis genealogiis.*

b *Pherecydes Lerius hiſtoricus florebat.*

duos facit Pherecydas hiſtoricos: quorum uterque Herodoto ſit antiquior. Unum vocat Athenienſem, alterum Lerium. Athenienſem illum collegiſſe Orphei ſcripta dicit, ac ſcripſiſſe Αὐτόχθονας a, quod opus decem libris Atticæ antiquitates complectebatur. Meminit operis ejus etiam Etymologus in Βοηδρομιών. Atque inde eſſe videtur, quod de Theſei voto, cùm in Cretam ad Minotaurum duceretur, ex Pherecyde citat Macrobius lib. I. Saturn. cap. XVII. Lerium autem ſcripſiſſe idem Suidas ait de Lero, de Iphigenia, de Bacchi feſtis, & alia. Ætate idem duos hos diſtinguit. Nam Lerium natum putat paullò ante Olymp. LXXV. At Athenienſem ait antiquiorem credi ipſo Pherecyde Syrio, quem natū dicit circa Olymp. XLV. Satis cum iſtis conveniunt, quæ Euſebius prodit. Nam qui natus erat circa Olymp. XLV, florere potuit Olympiadis LXII anno II, ad quem Pherecydem, hiſtoricum primum, refert Euſebius. Quique natus paullò erat ante Olymp. LXXV, hic potuit innotuiſſe Olympiadis LXXXI anno I, ad quem Euſebius iſta verba annotavit, *Pherecydes ſecundus hiſtoriarum ſcriptor agnoſcitur.* Aliorum igitur errorem ſecutus eſt Euſebius, cùm duos faceret Pherecydas hiſtoricos, ac alterum eorum referret ad Pythagoræ ætatem, quâ & Pherecydem Syrium vixiſſe conſtat. Nam, ut diximus, duo quidem Pherecydæ ante Herodotum vixere: ſed ſolùm alter eorum, junior nempe, hiſtoricus fuit. Illi autem duo, quos Suidas agnoſcit, puta Athenienſis, & Lerius, ſunt unus idemque Pherecydes. Hoc, ne temere dixiſſe videamur, argumentis firmandum nobis. Ac illud primò conſiderandum, quod antiquus, & erudítiſſimus ſcriptor Eratoſthenes, duos tantum Pherecydas agnovit, Laertio teſte: unum Syrium, θεολόγον; alterum Athenienſem, τὸν γενεαλόγον: Lerium ab Athenienſi diverſum nullum agnoſcit. Quis autem perſuadere ſibi poſſit, tantum virum, tam antiquum ſcriptorem (ſub Ptolomæo enim Euergete floruit) non noviſſe eos, qui primi hiſtoriam ſolutâ oratione ſcripſiſſent? Accedit alterum, quòd veteres unum tantùm hiſtoricum Pherecydem laudant: quem Athenienſem appellant. Sanè Laertius, ubi omnes ejus nominis ſcriptores recenſet, tamen duos quidem ait Syrios ab Androne Epheſio tradi, unum aſtrologum, alterum theologum: ſed unum tamen hunc quoque hiſtori-

a *Indigenas, &, ut ita dicam, Atticos Aborigines.*

hiſtoricum agnoviſſe, Athenienſem γενεαλόγον, diſertim dicit. Etiàm graviſſimus & doctiſſimus Strabo duos ſolùm nominat. Sic enim ſcribit libro x: Σύρος ᾳ δ' ἐστὶ μηκύνοντι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ἐξ ἧς Φερεκύδης, ὁ Βάβυος ἦν· νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκεῖνος. Supereſt, ut oſtendam, quid alios impulerit, ut duos facerent Pherecydas hiſtoricos; quorum unus Lerius, alter Athenienſis, diceretur. Athenienſes, ut omnium diſciplinarum inventores haberi volebant, ita non facilè patiebantur, hanc laudem alterius gentis civi attribui, quòd primus ſolutâ oratione ſcripſiſſet. Ergo incolis Syriis Pherecyde ſuo gloriantibus, Athenienſes viciſſim objectabant, Pherecydem τὸν γενεαλόγον, quem Syrio antiquiorem eſſe dicebant: falsò illi quidem, ut Strabo fatetur, & Porphyrius etiam agnovit; qui, ut eſt apud Suidam, nullnm ejus nominis ſcriptorem Syrio eſſe antiquiorem contendebat: ſed tamen cauſſa non deerat, cur aliis hoc perſuaſum eſſe cuperent Athenienſes. Nam inventæ hiſtoriæ laudem, ut dixi, Athenienſes ſibi vindicabant. Cui altera etiam cauſſa acceſſit, quia iſte γενεαλόγος libris decem, ut jam retuli, expoſuerat τὰς Ἀττικὰς ἀρχαιολογίας b, iiſque libris Athenienſes eſſe αὐτόχθονας c oſtenderat, atque inde hoc etiam libris nomen fecerat. At quis non videt, multum adeò ad Atticæ gentis gloriam pertinuiſſe, ut ſcriptor ille, quàm antiquiſſimus, ipſoque Syrio vetuſtior, haberetur? Quod autem idem, & Lerius, & Athenienſis diceretur, mirum videri non debet, cùm ſimile aliis multis uſu venerit. Sic Dionyſius, cognomento Thrax, patriâ erat Alexandrinus, & tamen Rhodius vulgò dictus: ut teſtatur Strabo lib. XIV. Quis iſtius ignarus, non tres inde Dionyſios faceret? Thracem unum, alterum Alexandrinum, tertium Rhodium. Similiterque Apollonius, qui Argonautica ſcripſit, Alexandrinus patriâ fuit; ſed Rhodius eſt vocatus, quia Rhodi viveret; ut ibidem dicitur à Strabone. Appion quoque, cum ex Oaſi urbe eſſet, tamen Alexandrinus vocabatur, quia habitaret Alexandriæ, & jus ejus civitatis haberet. Et poſſemus multa alia ejus generis exempla adferre. Quid ſi igitur ſimile contigerit Pherecydi hiſtorico, ut Lerius diceretur, quia eſſet in Lero inſula natus; Athenienſis verò creditus ſit, quia apud hos viveret? Et ſanè, niſi Pherecydes Athenienſis, vel in Lero natus fuiſſet, vel ſaltem genus inde

a *Syrus verò, quando prior ſyllaba eſt porrecta, eſt inſula ea, in qua natus Pherecydes, Babyis filius. Eo autem poſterior eſt Pherecydes ille Athenienſis.*

b *Antiquitates Atticas.*

c *Indigenas.*

duxiſſet: non, puto, honore eo dignatus eſſet obſcuram inſulam, ut de hac ſola librum conderet. Nunc quia & hîc natus, & illic honeſtè habitus eſſet, utriſque, & Athenienſibus, & Leriis ſuis, gratum ſe voluit præſtare. Nec dubium, quin ob nobile Atticarum antiquitatum opus magno apud Athenienſes fuerit in honore. Iſta igitur fecerint, ut Athenienſis paſſim diceretur. Sic igitur concludimus, ut Andron Epheſius ex uno Pherecyde Syrio, qui & theologus, & aſtrologus eſſet, malè, etiam Eratoſthenis judicio, duos fecit Syrios, unum theologum, aſtrologum alterum: ita alios, ex Pherecyde hiſtorico, qui & de Lero, & de Athenienſibus ſcripſerat, falsò duos fabricâſſe, Lerium unum, alterum Athenienſem. Propter iſta ſemper Pherecydem Athenienſem intelligimus, quoties Pherecydis hiſtoriæ advocantur; ut apud Ciceronem lib. II de Orat. qui ſimplici uſum ſtylo ait; & Macrobium lib. V Satur. cap. XXI. & ſcholiaſtem Euripidis in initium Alceſtidis; ac Apollonij interpretem, qui decimi & duodecimi meminit Pherecydis hiſtoriarum libri; item Origenem, cùm lib. I contra Celſum advocat Φερεκύδου τ̃ γεγονὼ, quod interpres Gelenius *Pherecydis hiſtoriam* vertit; & apud Pollucem, Stephanum, Etymologum, atque alios tam multos, ut ad eos enumerandos face & viatico opus eſſe videatur. Mirari autem ſubit, Lucianum, libello de Macrobiis, ubi diſtinctè primum de longævis philoſophis, deinde de hiſtoricis longævis tractat, Pherecydem Syrum inter hiſtoricos referre. Sanè Pherecydem hiſtoricum veteres quidem, nunc Lerium, nunc Athenienſem, vocant: ſed Syrium, vel Syrum nemo. Quare ſi loquitur de Syrio, inter hiſtoricos erat numerandus: ſin de hiſtorico agit, Syrus nominari non potuit. An dicemus, Syrum origine fuiſſe: ſed habitâſſe in Lero, atque Athenis? Sanè hoc ſi eſt, nihil mirum, ſi conterraneum ſuæ genti vindicet Syrus ipſe Lucianus. Et profectò apud Tzetzem quoque Chil. II. Hiſtor. LV legas, Ἀσσυρίου μαθητὴς ὑπάρχων Φερεκύδης. Sed, ut puto, corruptè. Omnino enim τ̃ Συρίου ſcripſiſſe videtur. Nempe ut apud Euſtathium ex ὁ Βάβυλος ἦν factum Βαβυλώνιος: ita apud Tzetzem ex ὁ Σύριος factum Ἀσσύριος, unde opinio orta, Babylonium vel Aſſyrium fuiſſe.

a *Aſſyrij qui diſcipulus erat Pherecydes.*

CAP.

CAP. V.

Hellanici duo, Leſbius unus, alter Mileſius. Leſbÿ ſcripta. In Fulgentio Planciade coniectura. Damaſtes Sigeenſis. Xanthus Lydus. De ætate Dionyſii, qui Scytobrachion nuncupatus.

QVemadmodum autem duo Pherecydæ, ita & Hellanici duo fuerunt: unus Mitylenæus, qui annos vixit LXXXV, ut in Macrobiis teſtatur Lucianus: alter autem Mileſius. Prior annis duodecim Herodoto grandior fuit: alterius ætas non ſatis cognita eſt. Junior hic, Suida teſte, ſcripſit περίοδον [a] γῆς, καὶ ἱστορίας. Nec propterea cenſet, omnes hiſtorias Hellanici nomine citatas, Mileſij eſſe: quando mox alterum vocat Μιτυληναῖον ἱστορικόν. Quare, ut etiam lib. 1. cap. 1 dicebamus, ubi patriæ nomen haut additur, difficile omnino dictu eſt, quæ hiſtoriæ Hellanici Mitylenæi ſint, quæ contrà Mileſij. Quamquam cùm Suidas ἁπλῶς dicat, Mileſium ſcripſiſſe ἱστορίας, videri poſſit ἁπλῶς fuiſſe is operis titulus. Sanè Athenæus extremo lib. IX, ubi ſermo eſt de puero, quem Hercules talitro interfecerat, in hunc modum loquitur, Ἑλλάνικος [b] ἐν ταῖς ἱστορίαις Ἀρχίαν φησὶ καλεῖσθαι, δι' ὧν καὶ ἐξεχώρησε Καλυδῶνος. Quod ſi iccirco Hellanicum Mileſium intelligi placet; idem Hellanicus Phoronidos fuerit auctor. Nam continuò ſequitur: Ἐν [c] δὲ τῷ δευτέρῳ τῆς Φορωνίδος Χέριαν αὐτὸν ὀνομάζει. Sed hoc falſum eſt. Nam Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 1 Rom. Antiq. Phoronidos auctorem diſertim vocat Ἑλλάνικον τὸν Λέσβιον. Ibidem ex Phoronidis opere illuſtrem hunc locum citat: Τοῦ Πελασγοῦ τοῦ βασιλέως αὐτῶν, καὶ Μενίππης τῆς Πηνειοῦ, ἐγένετο Φράστωρ· τοῦ δὲ, Ἀμύντωρ· τοῦ δὲ, Νάνας. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος, οἱ Πελασγοὶ ὑφ' Ἑλλήνων ἀνέστησαν, καὶ ἐπὶ Σπινῆτι ποταμῷ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ τὰς νῆας καταλιπόντες, Κρότωνα πόλιν ἐν μεσογείῳ εἷλον· καὶ ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι τὴν νῦν καλουμένην Τυῤῥηνίαν ἔκτισαν. *Pelaſgi regis eorum* (qui Pelaſgi dicuntur) *& Menippes filiæ Penei, Phraſtor fuit filius; huius verò Amyntor; huius deinceps Teutamides; & huius Nanas. hoc regnante Pelaſgi ab iis, qui Hellenes dicebantur,*

a Ambitum terræ, & hiſtorias.

b Hellanicus in hiſtoriis Archiam vocatum ait, eamque ob cauſam heros Calydone exceſſit.

c Idem in ſecundo Phoronidis libro eum Cheriam appellat.

expulſi ſunt: relictiſque ad Spinetem fluvium in Ionio ſinu navibus, Crotonem ceperunt, urbem mediterraneam: eáque belli ſede uſi, conſtituerunt quam nunc vocant Tyrrheniam. Meminit idem Dionyſius diſertim Hellanici Leſbij eopſe in libro duobus in locis. Semel quidem, quando ex eo narrat, ut vetuſti Italiæ incolæ, cùm ſe Pelaſgorum & Aborigenum populo fore bello impares viderent, Italiâ ceſſerint, inque Sicaniam, duce Siculo, rege ſuo (unde inſula poſtea Siciliæ nomen accepit) trajecerint, tertiâ ante bellum Troianum ætate. Iterum id facit, ubi de Italiæ nomine agit. Mitylenæum quoque intelligere, judicio meo, convenit, cùm Ἑλλάνικος a ἐν τοῖς Τρωικοῖς citatur ab eodem Dionyſio lib. 1, ubi præ illis, quæ alij de Æneæ fugâ memoriæ prodiderunt, fide imprimis digna videri ſcribit, quæ Hellanicus de iis tradidit in Troicis. Eam narrationem, quia præclara planè eſt, hoc loco repeteremus, niſi eſſet longior. Quare apud Dionyſium legi malumus. Eo autem adducor, ut ibi Mitylenæum intelligam, quòd cùm hiſtoriam illam ex Hellanico attuliſſet Dionyſius, ſubjungat, eum eſſe τῶν παλαιῶν συγγραφέων b. Et alium ſi ſignâſſet ab eo, cujus antè meminerat, cognomento diſtinxiſſet. Ἑλλάνικον c ἐν πρώτῃ Τρωικῶν citat & Harpocratio in Κειθωνίῳ. Quod ſi Leſbius ille Troicorum auctor fuit: neque dubium erit, quin idem deſignetur à Strabone lib. XIII, ubi Hellanicum ait, ut Ilienſium gratiam, more ſuo, captet, affirmare, muros Ilij, quos alij uno ore dicunt multò poſt excidium Ilij exſtructos fuiſſe, eoſdem eſſe ac antiquos. Meminere verò & Troicorum Hellanici alij non pauci. Atque eos inter Stephanus in Φοίτιον. Sed numerum non addit. At primum ejus operis laudat in Βατίεια. Secundum puto ſignari in Ἀγάμεια, etſi Τρωικῶν nomen ibi deſideretur. Eidem Atticam hiſtoricam tribuo; quia Thucydides ipſe ſcriptorem ejus inter antiquos hiſtoricos reponat. Ubi & judicium de eo volumine fert. Sanè inter alia inquit: Τούτων δ ὅς, ὧνπερ καὶ ἥψατο ἐν τῇ Ἀττικῇ ξυγγραφῇ Ἑλλάνικος, βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη. Ejus operis mentionem quoque facit Juſtinus Martyr parænesi ad Græcos: Καὶ e οἱ τὰ Ἀθηναίων ἱστοροῦντες, Ἑλλάνικός τε, καὶ Φιλόχορος. Adhæc meminit Harpocratio in Ἐρυθραῖοι. Idem in Ἀλόπη citat eum f ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. Celebrantur & Ægyptiaca ejus. Athenæus lib. XI:

Ἑλλά-

a *Hellanicus in Troicis.*

b *Vnum ex antiquis ſcriptoribus.*

c *Hellanicum in primo Troicorum.*

d *Ex horum autem (veterum hiſtoricorum) numero eſt & Hellanicus, qui in Attica hiſtoria hæc attigit, & breviter, & temporibus non accuratè diſtinctis.*

e *Quique Athenienſium geſta prodiderunt, Hellanicus & Philochorus.*

f *In ſecundo rerum Atticarum libro.*

Ἑλλάνικος a ἐν Αἰγυπτιακοῖς οὕτως γράφει. Meminit & Arrianus lib. II Diſſertationum Epicteti: atque ex eo Gellius lib. I. Noctium Attic. cap. II. Et veriſimile ſatis eſt, eo ex opere eſſe, quod Plutarchus libro de Iſide & Oſiride tradit, ab Hellanico Hyſirih pro Oſiride poſitum eſſe. Imò neque illud à vero abludit, operis hujus vel partem, vel appendicem, fuiſſe Ἀνάβασιν εἰς Ἄμμωνος b eidem memoratam Athenæo. Adhæc Περσικῶν α΄ citat Stephanus in Ἀρταία, & Χαλδαῖοι. Item Σκυθικὰ in Ἀμάδοκοι, & Ἀμύργιον. Item περὶ Λυδίας c in Ἀζειῶται. Et d Λεσβιακῶν α΄ in Μαλοεις. Λεσβιακῶν β΄ e in Νάπη. Κυπριακὰ in Καρπασία. Apollonij etiam ſcholiaſtes crebrò Hellanici mentionem facit: ac primo quidem libro citat ἐν f τῷ περὶ Ἀρκαδίας. Hellanici Aſopis citatur à Marcellino in vita Thucydidis. Ejuſdem fuere κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων: hoc eſt, *libri de origine gentium, & urbium conditoribus.* Ita enim loqui malo, quàm ut gentes ac regiones condi dicam; etſi non ignorem apud Hieronymum in Chronico Euſebiano legi: *Bithynia condita à Phœnice.* Quòd Græcè eſſet ἐκτίσθη. Ejus Hellanici operis, quod proximè dixi, mentionem faciunt Athenæus in X, & Stephanus in Χειμάται. Ac cenſeo inde depromtum eſſe, quod ſcholiaſtes Apollonij lib. I. de Lariſſæ origine refert. Scriptæ ab eodem ἐθνῶν ὀνομασίαι g: quarum apud Athenæum mentio fit in undecimo. Item νόμιμα h βαρβαρικὰ, quæ Hellanico tribuit Etymologus in Ζάμολξις, ubi & quædam eo ex opere de Zamolxide refert. Præterea Hellanicum ἐν ἐμμέτροις Καρνεονίκαις teſtem advocat Athenæus lib. XIV. Item ἐν i πρώτῳ Δευκαλιωνείας citat lib. X. Ut & Stephanus facit in Ἀγάθεια, Ἄσπενδος, & Θηγώνιον, & Apollonij ſcholiaſtes in lib. III. Denique & Ἱερειῶν k libros ſcripſit. Quorum primum laudat Stephanus in Νισαία, & Σίπυλος: ſecundum in Φρίκιον, Χαιρώνεια, & Χαλκὶς: tertium in Χαονία. Apud Fulgentium quoque lib. I Mytholog. citatur Hellanicus in Διὸς πολυλυχία: atque inde refertur, Junonem ab Jove vinctam catenis aureis, & degravatam incudibus ferreis. Sed pro Διὸς πολυλυχία fortean legendum πολυλοκία l, ſeu πολυπηνία. Præter dicta autem loca etiam alia longè plurima occurrunt, quibus Hellanici mentio fiat. Conſulatur Cicero lib. II de Oratore: Diodorus Siculus lib. I, ubi jungit cum Cadmo & Hecatæo,

a *Hellanicus in Ægyptiacis ita ſcribit.*
b *Profectione ad templum Iovis Ammonis.*
c *De Lydia.*
d *Lib. I. Leſbiacorum.*
e *Lib. 2. Leſbiacorum.*
f *Libro de Arcadia.*
g *Gentium appellationes.*
h *Leges barbaricas.*
i *Libro primo de Deucalione.*
k *De ſacris.*
l *Multis libris.*

multaque hos fabuloſa ſcripſiſſe ait: Dionyſius libro περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος: Strabo lib. I. VIII. IX. X. XI. Valerius Max. lib. VIII cap. XIII. & Plinius lib. VII cap. XLVI. Uterque ex eo refert, in Ætolia quoſdam Epiorum gentis annos explere ducentos. Item Pauſanias in Corinthiacis gemino loco, Cephalæon apud Euſebium lib. I. χρονικῶν a. Adhæc Photius in bibl. cod. CLXXVI, ubi de Theopompo agit, atque alij.

Hellanico Mileſio æqualis erat Damaſtes Sigeenſis hiſtoricus: cujus meminere Dionyſius lib. I. Antiquit. Strabo lib. XIV, Valerius Max. lib. VIII Memorab. cap. XIII, Plinius in indice lib. IV. ubi corruptè in quibuſdam libris eſt *Damaſcenus*: item indice lib. V. VI. VII. adhæc idem libro VII. cap. XLVIII, Plutarchus in Camillo, Stephanus in Ὑπερβόρεοι.

Tum quoque fuit Xenomedes Chius: ut dictum lib I cap. II. Item Xanthus hiſtoricus. Is patriâ Lydus fuit, teſte Stephano in Ἀσκαλών, & Λόκοζος. Ac propterea inter ſcriptores, quos Aſia nobis dedit, una cum Hecatæo, Herodoto, Theopompo, & Ephoro, reponitur à Solino cap. XLIII. Scripſit Lydiaca. Strabo lib. XII. Ὁ b τὰ Λύδια συγγράψας Ξάνθος, διηγούμενος οἵας μεταβολαὶ κατέσχον πολλάκις τὴν χώραν ταύτην. Secundùm Lydiacorum Xanthi citat Stephanus in Ἀρδύνιον, & Στεῤῥώλα: quartum in Ἀσκαλών, Ἀστερία, & Ἀστελέβη. Meminit & ejus operis Parthenius in Eroticis cap. XXXIII, & Hephæſtio in Enchiridio. Nec aliud ſignat Plinius lib. XXIII. cap. II. ubi *Xanthus hiſtoriarum auctor in prima earum citatur.* Sed ut Cadmi Mileſij, Ariſteæ Proconneſij, & aliquot aliorum ex antiquis illis ſcriptoribus; ita etiam Xanthi hujus hiſtoria ſuppoſitia credebatur. Athenæus lib. XII: Ἱστορεῖ c Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ἢ ὁ εἰς αὐτὸν τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας συγγεγραφὼς Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων, ὡς Ἀρτέμων φησὶν ὁ Κασσανδρεὺς ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίων. Dionyſius iſte Σκυτοβραχίων d, qui & Σκυτεὺς e dicebatur, Suida teſte, vixiſſe à nonnullis creditus paullò ante tempora Ciceronis, & Cæſaris. Tranquillus in illuſtribus grammaticis: *Marcus Antonius Gnipho inſtitutus Alexandriæ, ut aliqui tradunt, in contubernio Dionyſii Scythobrachionis: quod equidem non temere crediderim; cùm temporum ratio vix congruat.* Negat Suetonius, conſentaneum vero eſſe, quod ajunt, Gniphonem, Ciceronis & Cæſaris æqualem, in contubernio vixiſſe Diony-

a *Pag. 30. Theſ. Temp.*

b *Is qui res Lydias conſcripſit, Xanthus, exponens cuiuſmodi mutationes ſæpe ea in regione ſint factæ.*

c *Refert Xanthus Lydus, ſive is, qui ei tributas hiſtorias conſcripſit, Dionyſius Scytobrachion, ut ait Artemo Caſſandreus opere, quo ad auctores genuinos libri referuntur.*

d *Coriaceum habens brachium, vel potius brachium debile in corio geſtans.*

e *Sutor.*

Dionyſij Scythobrachionis. Nempe antiquiorem putavit Dionyſium iſtum, quàm ut cum eo vixerit Gnipho. Et ſanè id veriſimile eſt. Nam cæteroquin nimis ſpiſſus foret error eorum, qui hujus eſſe putarent Lydiaca Xanthi, ſcriptoris Herodoto ipſo antiquioris. Sed utcumque hoc eſt, pro genuino præter alios, quos diximus, habuiſſe, etiam is videtur, qui non multò Gniphone junior fuit: Dionyſius, inquam Halic. qui lib. I Antiq. Rom. Xantho tribuit, & præclarum ejus elogium addit: Ξάνθος a δὲ ὁ Λυδὸς, ἱστορίας παλαιᾶς, εἰ καί τις ἄλλος, ἔμπειρος ὤν, τῆς δὲ πατρίου, καὶ βεβαιωτὴς ἂν οὐδενὸς ὑποδεέστερος νομισθείς. Præter Lydiacam hiſtoriam etiam μαγικὰ ſcripſit. Clemens Alexandrinus lib. III Στρωματ. Ξάνθος b δὲ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Μαγικοῖς, Μίγνυνται δέ, φησιν, οἱ μάγοι μητράσι καὶ θυγατράσι. Nec dubium, quin eo ex opere ſint, quæ de magis Xanthum hunc tradidiſſe, refert Diogenes Laertius in præfatione. Idem Laertius de Empedocle librum ſcripſiſſe, teſtatur. Nam cùm in vita ejus retuliſſet, regnum ſibi oblatum conſtanter renuiſſe, addit, καθάπερ c Ξάνθος ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λέγει. Clemens Alexandrinus in primo Στρωμ. quiddam etiam ex eo commemorat de Leſche Leſbio, ut fortaſſe de pluribus illuſtribus viris ſcripſerit. Quam & ſententiam eſſe video viri optimè de bonis literis meriti Ioannis Meurſij.

a At Xanthus Lydus, antiquitatum peritus, ſiquis alius; patriæ verò hiſtoriæ auctor nemine inferior habitus.

b Xanthus vero in opere, quod Magica inſcribitur, Cōmiſcentur, inquit, magi cum matribus & filiabus.

c Sicut Xanthus refert, in iis, quæ de Empedocle ſcripſit.

CAP. VI.

Diſſenſus veterum ſuper Panyaſis patriâ, patre, ætate. Eiuſdem ſcripta, & ſtylus. Alter Panyaſis. Teleclides Telchiniacæ hiſtoriæ autor creditur quibuſdam. Simonides ὁ γενεαλόγος. Herodici ætas ex Ariſtotele oſtenſa; item patriâ Athenienſem, profeſſione fuiſſe hiſtoricum, ex interprete Ariſtotelis, indicatur.

PRoximus iſtis fuiſſe videtur Panyaſis; qui antiquitates Græciæ ſcripſit, ſed carmine. Hic cujas fuerit, & quo ſatus ſit parente, ne inter veteres quidem conveniſſe, Suidas autor eſt. Duris fuiſſe Samium tradidit, ac Dioclis filium. Alij Halicarnaſſenſem dixere, & filium Polyarchi: quem ei patrem fuiſſe, etiam Pauſanias in Phocicis refert. Similiter Anonymus ἐν ἀνα-

γεγραφῆ Ὀλυμπιάδων ad Olymp. LXXVIII: Πανύασις *a* Πολυάρχου, Ἁλικαρνασσεὺς ποιητὴς, ἐγνωρίζετο. Etiam aliud eſt, ſuper quo ſententiis diſcrepent. Nam quidam eum Herodoti avunculum, quidam patruelem eſſe, exiſtimarunt. Ne de ætate quidem conveniunt. Aliquibus dicitur fuiſſe Olymp. LXXVIII. At juxta alios antiquior erat. Fuit aruſpex, ſive, ut Suidas ait, τερατοσκόπος *b*: unde & Artemidorus ejus teſtimonio utitur in Ὀνειροκριτικοῖς. Nobilis præterea poëta fuit, ac Heracleida, ſive de Herculis laboribus, poëma ſcripſit, idque verſibus novies mille. Item Jonica edidit verſu pentametro. Ea erant de Codro, Neleo, & Jonicis coloniis, verſus circiter ſepties mille. Poſterius hoc opus magis hiſtoricum fuit, quàm Heracleis; in quo non pauca fabulæ propiora fuiſſe, quàm hiſtoriæ, indicat locus iſte Macrobij lib. V. Saturn. cap. XXI: *Eſt etiam hiſtoria non adeò notiſſima, nationem quandam hominum fuiſſe prope Heracleam, ab Hercule conſtitutam, Cylicranorum compoſito nomine ἀπὸ τοῦ κύλικος: quod poculi genus nos, unâ literâ immutatâ, calicem dicimus. Poculo autem Herculem vectum ad* Ἐρύθειαν, *Hiſpaniæ inſulam, navigaſſe, & Panyaſis egregius ſcriptor Græcorum dicit, & Pherecydes auctor eſt: quorum verba ſubdere ſuperſedi, quia propiora ſunt fabulæ, quàm hiſtoriæ.* Conſtabat Heracleis, Suida teſte, libris XIV, quorum primum citat Athenæus lib. XI. Eundem in primo & undecimo Ἡρακλείας citat Stephanus in Βέμβινα, & Ἀσπίς. Etiam quinque ejus verſus hexametros refert in Τρεμίλη. Ex Heracleâ quoque ejus aliqua narrat, tum Cæſar Germanicus in Aratea phænomena, tum Hyginus in poëtico aſtronomico, uterque ubi de ſidere Engonaſin tractat. Referunt autem eo ex opere quiddam de dracone ſempervigili Heſperidum cuſtode, & Hercule cum eo decertare parato. Eodem ex opere eſt, quod de Hercule adfert Germanicus in ſidere Cancro. Nec dubium, quin eodem ex libro ſit locus iſte citatus Apollonij ſcholiaſtæ lib. IV. ubi inquit, Πανύασις *c* (lege Πανύασις) δέ φησιν ἐν Λυδίᾳ νοσήσαντα Ἡρακλέα τυχεῖν ἰάσεως ὑπὸ Ὕλλου τοῦ ποταμοῦ. ὅς ἐστι τῆς Λυδίας. Διὸ καὶ τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ὕλλους ὀνομάσαι. Meminit quoque Pauſanias in Bœoticis, Proclus in Χρηστομαθείαις à Photio excerptis, ſcholiaſtes Euripidis in Alceſtidem, Etymologus in Βηλός, &c. Cujuſmodi ejus ſtylus fuerit, Fabius nos docet lib. X; ubi, cùm de Heſiodo, & Anti-

a *Panyaſis, filius Polyarchi, Halicarnaſſenſis poëta, inclaruit.*

b *Prodigiorũ ſpeculator, atque interpres.*

c *Panyaſis verò ait, Herculem, cùm in Lydiam profectus eſſet, ſanitatem eſſe conſecutum à fluvio Hyllo, qui in Lydia eſt, ac propterea filiis duobus nomẽ Hylli feciſſe.*

& Antimacho, proximè egiſſet, iſta adjungit: *Panyaſin ex utroq; miſtum putant, in eloquendo neutrius æquare virtutes: alterum tamen ab eo materiâ; alterum diſponendi ratione, ſuperari.* Occiſus eſt à Lygdamide, tertio Halicarnaſſi tyranno; Suida teſte. Alius eſt, ac junior, Panyaſis is, quem de ſomniis duos ſcripſiſſe libros, idem Suidas docet. Atque is eſt, cujus ſomniorum interpretamenta citat Artemidorus in ὀνειροκριτικοῖς. Nam ratio fugit doctiſſimum Gyraldum, cùm ſuperiorem intelligit Panyaſin, Hiſtor. de poët. dial. III.

Apertius eſt, quando vixerint Teleclides, & Simonides. Teleclides, Τηλεκλείδης, poëta Comicus, Suida teſte, fuit; ac varias ejus fabulas nominat Athenæus. Floruit circa Olymp. LXXXIV. Quippe Plutarchus teſtatur, æqualem fuiſſe Periclis; cujus ductu, hac Olympiade, Samus in Athenienſium poteſtatem vênit. Aliqui tamen Ariſtophani Comico æqualem faciunt. Meminimus autem Teleclidis hoc loco, quoniam nonnulli fuiſſe ejus crediderunt Telchiniacam hiſtoriam, carmine ſcriptam epico, atque ab aliis Epimenidi Cretenſi tributam. Autor Athenæus lib. VII.

Simonides Ceus ex filia nepos fuit Simonidis Lyrici, cognomento Melicertæ, qui memoriæ artem inveniſſe dicitur. Ac avus quidem vixit temporibus belli Perſici adverſus Darium Hyſtaſpidem, & Xerxem, uſque ad Olymp. LXXVIII: qua obiit annos natus LXXXIX. Nepos autem circa Olympiadem LXXXII vixit. Hoc & Suidas confirmat, cùm floruiſſe dicit ante bellum Peloponneſiacum, quod Olymp. cœpit LXXXVII. Junior hic Simonides, eodem Suida auctore, ſcripſit εὑρημάτων a libros tres. Item libros tres genealogiarum: unde & Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος vocatur ab Apollonij ſcholiaſte in librum II. Fuere & alij ejus nominis, de quibus inferiùs dicemus.

a *Inventarum rerum.*

Periclis etiam ætate vixit Herodicus: ut inde cognoſcimus; quòd æqualis fuit Thraſymacho Chalcedonio, & Polo Agrigentino, clariſſimis ſophiſtis. Oſtendit hoc Ariſtoteles lib. II Rhetor. cap. XXIII. Nam inter alluſiones ad nomen reponit exemplum Herodici ad Thraſymachum, Ἀεὶ b Θρασύμαχος εἶ: & ad Polum, Ἀεὶ c σὺ Πῶλος εἶ. Ad hunc autem locum ita vetus interpres: Ὁ d δὲ Ἡρόδικος, Ἀθηναῖος ἱστορικός.

b *Semper tu thraſymachus h. e. audax bellator es.*

c *Semper tu polus, h. e. pullus es.*

d *Herodicus autem Athenienſis hiſtoricus.*

CAP. VII.

Steſimbroti Thaſii ætas. Chœrili patria. Metrum Chœrileum. Ætas Chœrili. Super hoc Horatij memoriæ lapſus. Et fortaſſe alter eius error de poëta ipſo. Egiſſe de victoriis Græcorum adverſus Darium & Xerxem. Antiochus, Xenophanis filius, antiquiſſimus rerum Italicarum ſcriptor. Feſtus emendatur. Duo tres alij Xenophanes. Cratippus. Antipho Rhamnuſius.

ATque his, quos proximè diximus, æqualis fuit ὁ [a] θαυμασιώτατος καὶ μελίγηρυς Ἡρόδοτος, ut Athenæo [b] vocatur. Nam Herodotum uſque ad bellum Peloponneſiacum pertigiſſe, alibi [c] nobis ex Dionyſio dictum. Nunc de iis videamus, qui belli Peloponneſiaci tempore claruerunt. Uti ſunt Steſimbrotus, Chœrilus, Antiochus Xenophanis filius, Cratippus, & Antipho Rhamnuſius.

Steſimbrotus patriâ Thaſius fuit. Artaxerxe is primo grandior eſſe non poteſt: ut ex iis conſtat, quæ Plutarchus ex hoc de Themiſtocle, Cimone, & Pericle, narrat in horum vitis: nec juniorem eſſe, partim liquet ex accurata notitia, quam habuit de tribus ducibus iſtis Athenienſibus: partim quòd Plutarchus in Cimonis vita diſertim dicat, Στησίμβροτος [d] ὁ Θάσιος περὶ τὸν αὐτὸν ὁμοῦ τι χρόνον τῷ Κίμωνι γεγονώς. Meminit hujus hiſtorici etiam Tatianus orat. ad gentes, & ex eo Euſebius præparat. Euang. lib. x [e]. Mentionem quoque iniicit Apollonij ſcholiaſtes in lib. I. Ac apud Etymologum quoque in Ἰδαῖοι, ex Steſimbroti περὶ τελετῶν [f] libro refertur, Idæos Dactylos eſſe filios Jovis, & Idæ nymphæ. Interpretem Steſimbroti Thaſij (ut in Græcis ſcriptoribus ſolet) teſtem laudat Fulgentius Planc. lib. de antiquo ſermone, voce *Sandapila*.

Poëta hiſtoricus erat Chœrilus, patriâ Samius, juxta Heſychium Mileſium [g]; Jaſenſis, ex mente Stephani [h]; Halicarnaſſenſis, ſecundùm Suidam [i]. Samo profugiſſe ajunt, ac παιδικὰ [k] fuiſſe Herodoto: quod paullò juniorem fuiſſe arguit. Ab hoc nomen accepit Χοιρίλειον [l] μέτρον, de quo Suidas; Marius Victo-

[a] *Admirandus & melliſluus.*
[b] *Lib. 3.*
[c] *Lib. 1. cap. 2.*
[d] *Steſimbrotus Thaſius Cimoni ferè coætaneus.*
[e] *Pag. 289 edit. Rob. St.*
[f] *De initiis.*
[g] *In Χοίριλος.*
[h] *In Ἴασος.*
[i] *In Χοίριλος.*
[k] *In deliciis*
[l] *Metrum Chœrileum.*

Victorinus, & Plotius in iis, quæ de re metricâ reliquerunt. Carmine victoriam deſcripſit, quam Græci à Xerxe retulerunt, atque ab Archelao, Macedoniæ rege, pro quoque ejus poëmatis verſû aureum retulit ſtaterem: ut ab Heſychio Mileſio, & Suida traditum eſt. Memoria fefellit Horatium, cùm ſcribit epiſt. 1 lib. II.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus, & malè natis
Retulit acceptos regale numiſma Philippos.

Nec minùs in eo fuit deceptus, quòd putavit, verſus Chœrili fuiſſe incultos: unde & in Arte ait,

——— ſit Chœrilus ille,
Quem bis terque bonum cum riſu miror.

Qua in re Horatij judicium, quàm antiquitatis, ſequi maluit Curtius lib. IX. Sed immeritò. Nam licet Plato Antimachum ei præferebat; ut teſtatur Proclus in Timæum lib. I: licet quoque Homero ipſi (quid mirum?) cedat; unde Ariſtoteles imitari nos jubet παράδειγμα Homeri, non Chœrili: tamen verſus ejus nobili poëtâ dignos eſſe, non ex fragmentis modò liquet, quæ apud Ariſtotelem in Rhetoricis, ejuſque interpretem, item Strabonem lib. VII, Joſephum lib. I. contra Apionem, & alios, ſuperſunt: ſed etiam ex eo, quòd Lyſander illũ in comitatu habere ſolet, ut celebraret res à ſe geſtas: quemadmodum Plutarchus ſcribit: & imprimis quòd antiquitas ſtatuit, ut verſus ejus cum Homericis recitarentur; ut autor eſt Suidas. Ex quo etiam cognoſcimus, ſcripſiſſe Lamiaca, & alia poëmata. Inter ea, quæ Suidas innuit potiùs, quàm indicat, fuit carmen de victoria adverſus Darium. Nam ut verſus illi à Joſepho adducti ſunt è carmine de victoriâ à Xerxe relatâ: ita, quos citat Strabo in VII, ſunt de victoriâ à Dario reportatâ. Quod non obſcurè oſtendunt hæc ejus ſcriptoris verba: Καλεῖ [a] δ' ὁ Χοίριλος εἰπόντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς σχεδίας, ἣν ἔζευξε Δαρεῖος. Vide & quæ de poëta hoc Gyraldus monuit dialogo III de poëtis, & imprimis Scaliger Animadverſ. in Euſebium.

Antiochus Syracuſanus floruit Olympiade XC, ſive Urbis Romæ CCCXXX. ut mirum non ſit, ſi à Dionyſio [b] Halic. vocetur συγγραφεὺς [c] πάνυ ἀρχαῖος. poſteaque οὐ τῶν [d] ἐπιτυχόντων τις, οὐδὲ νέος συγγραφεύς. Sanè antiquiorem eſſe Timæo, qui & ipſe

a Citat quoq; Chœrilum hæc dicentem in tranſitu ratis, quã Darius mare iunxit.
b Lib. I Antiq.
c Scriptor valdè antiquus.
d Nec vulgaris aliquis, nec recens ſcriptor.

 de

de rebus Siculis ſcripſit, liquet ex Joſephi lib. I. contra Apionem. Nec antiquiorem tamen eſſe, quàm dixi: argumento eſt locus Diodori Siculi lib. XII. ubi cùm retuliſſet, ut Xerxi II Sogdianus, & mox Darius Nothus ſucceſſiſſet, addit: Τῶν δὲ συγγραφέων Ἀντίοχος ὁ Συρακούσιος τὴν τῶν Σικελικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Κωκάλου τοῦ Σικανῶν βασιλέως, ἐν βίβλοις ἐννέα. *Cùm hoc anno nobilis Sicularum rerum ſcriptor Antiochus Syracuſanus hiſtoriæ ſuæ finem imponit, quam libris IX à Cocalo, rege Siculorum, deduxit.* Darius autem iſte, in cujus anno primo deſiiſſe Antiochum ait, imperare cœpit Olympiadis LXXXIX anno I. Meminit ejus Pauſanias quoque lib. X. Ἀντίοχος ὁ Ξενοφάνους Συρακούσιος ἐν τῇ Σικελιώτιδι συγγραφῇ φησί. Etiam de Italia ſcripſit, ut teſtatur Dionyſius Hal. lib. I. ubi & verba ipſa Antiochi adferuntur, quibus eam ſe hiſtoriam hauſiſſe dicit ex monumentis vetuſtis, & fide digniſſimis. Appellatur autem & ibi Xenophanis filius. Apud Strabonem quoque in ſexto legas: Φησὶ b δ' Ἀντίοχος ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας συγγράμματι ταύτην Ἰταλίαν καλεῖσθαι. De terrâ τῶν Βρεττίων c loquitur. Atque idem ex Antiocho prodit Stephanus in Βρέττος, his verbis: Ἀντίοχος d τὴν Ἰταλίαν φησὶ καλεῖσθαι Βρεττίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. Heſychio quoque Antiochus Xenophanis Italicæ hiſtoriæ conditor vocatur. Ex Italica ejus hiſtoria eſt, quod Strabo lib. V refert de Campaniâ ab Opicis ſive Auſonibus inhabitatâ: quodque lib. VI de Tarentinæ urbis origine adfert. Apud Feſtum in *Romam* citatur *Antigonus Italicæ hiſtoriæ ſcriptor.* Quod & Scaliger retinet. Sed ex iis, quæ diximus, certum eſt, emendari debere *Antiochus.* Diverſus ab hoc eſt Antiochus Laodicenus, philoſophus Scepticus, cujus mentio apud Laertium in Pyrrhone. Diverſus item Antiochus Alexandrinus, qui ab Athenæo lib. XI. citatur ἐν e τῷ περὶ τῶν ἐν μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν: ubi ſermo de Ephippo Chœremonem, & Euripidem quendam, perſtringente. Diverſus item Antiochus Aſcalonenſis, profeſſione philoſophus, qui paullùm anteceſſit Strabonem. Nam lib. XVI de eo inquit, μικρὸν f πρὸ ἡμῶν γεγονώς. Sed liquidius tempus ejus oſtendit, quod Cicero eum audierit anno V. C. IↃCLXXIV. ut ipſe ſcribit in Bruto, & lib. I. de natur. Deor. item Plutarchus in Cic. Scripſerat de Academica ſecta acutiſſimè: ut eſt

a *Antiochus Xenophanis filius in Sicilienſi hiſtoria ait.*

b *Antiochus in opere quod de I[talia] ſcripſit, ait hanc Italiam vocari.*

c *Brutiorum.*

d *Antiochus ait Italiam prius dictam Brutiam, inde Oenotriam.*

e *Libro de poëtis, qui in media comœdia perſtringuntur.*

f *Qui paullò ante nos fuit.*

ut eſt in Cic. Lucullo. Stoicos à Peripateticis diſcrepare verbis, re convenire, putabat; ut eſt lib. 1 de nat. Deorum. Libri ejus de Diis Plutarchus meminit in Lucullo; ſcriptoris verò Stephanus in Ἀσκαλών; ubi vocatur Ἀντίοχος ὁ Κύκνος, ac inter illuſtres Aſcalonitas reponitur; ac profeſſione Stoicus fuiſſe philoſophus dicitur.

Cratippus hiſtoricus, Thucydidis æqualis, ea, quæ à Thucydide omiſſa erant, complexus fuit: teſte Dionyſio Halicarn. in judicio de Thucydidis hiſtoria, ubi inter alia inquit, Ὡς ὁ a Κράτιππος, ὁ συνακμάσας αὐτῷ, καὶ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν γέγραφεν. Cratippi hujus etiam meminit Marcellinus in vita Thucydidis.

Etiam Antipho Rhamnuſius eâ ætate fuit: quippe qui occiſus ſit à XXX tyrannis, ut quidem, Plutarcho b teſte, ſcripſerunt Lyſias oratione pro Antiphontis filia; & Theopompus Philippicorum lib. XV. Hujus Antiphontis eſſe credebatur liber de poëtis, qui Glauci Rhegini nomine inſcriptus fuit: ut idem Plutarchus c teſtatur. Qui & de Herodoto librum ſcripſiſſe, ait. Imò apud Laertium in Pythagorâ advocatur Ἀντιφῶν d ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων.

a *Quemadmodum Cratippus, qui & eius fuit æqualis, & quæ ipſe omiſerat, in unũ collegit, ſcriptũ reliquit.*

b *In vitis X Rhetorum.*

c *Ibidem.*

d *Antipho libri De iis, qui virtute excelluerunt.*

CAP. VIII.

Themiſtogenes. Timæus Locrus. Ariſtippus Cyrenaicus. Occaſio operis, quod ſcripſerat de veterum luxu. Theocritus Chius. Dinonis Perſica. Corruptè in plerisque libris Dionem eorum vocari autorem.

ARtaxerxis Μνήμονος tempore claruit Themiſtogenes: quippe Xenophonti, & Cteſiæ æqualis. Nam nec grandior iis fuit; cùm bellum deſcripſerit, cui Xenophon, & Cteſias, interfuerunt: nec junior, cùm ejus meminerit Xenophon, initio tertij Ἑλληνικῶν: Ὡς μὲν οὖν Κῦρος στράτευμά τε συνέλεξε, καὶ τοῦτ' ἔχων ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς ἀπέθανε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεσώθησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ θάλατταν Θεμιστογένει τῷ Συρακουσίῳ γέγραπται. *Quemadmodum verò Cyrus exercitum collegerit, ac contra fratrem pugnaverit, tandemq; occubuerit,*

buerit, Græcique ſalvi ad mare rurſum pervenerint; à Themiſtogene Syracuſano ſcriptum eſt. Mentio ejus quoque fit apud Suidam; qui præterea quædam de patriâ ſuâ ſcripſiſſe, addit.

Tum quoque floruit Timæus Locrus, philoſophus Pythagoricus, utpote Platonis æqualis. Hic præter mathematica, & librum de natura, etiam περὶ [a] τοῦ Πυθαγόρου βίου librum ſcripſit. Photius in bibliotheca meminit & Timæi, qui commentatus ſit περὶ [b] τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Facit quoque mentionem Photius in bibliotheca. Eſſe eundem ac Locrum illum, minimè fit veriſimile: ſed vel fuerit Timæus Tauromenita, de quo dictum lib. 1, vel (quod verius cenſeo) alius ab utroque, atque iis junior.

His quoque temporibus erat Ariſtippus Cyrenaicus, Socratis diſcipulus. Varia ſcripſit, quorum tituli apud Laertium legi poſſunt. Inter ea fuere tres libri hiſtoriæ Libycæ: quos Dionyſio, Siciliæ tyranno, nuncupavit. Fortaſſe autem & hiſtoricum opus erat, quod, Laertio teſte, compoſuerat ἐπὶ [c] τῆς Διονυσίου θυγατρός. Idem Laertius in Periandro citat Ariſtippum ἐν [d] πρώτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς. Sitne ejuſdem Ariſtippi, ambigit Geſnerus. Ego planè ejuſdem cenſeo. Nam Ariſtippus iſte malè audiebat, quòd lautiùs convivaretur, & veſtiretur, quodque cum Laide conſuevisſet. De Laide reſpondebat, Ἔχω [e] Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι. Ubi τὸ ἔχειν uſurpatur, ut in illo Terentij in Andria [f], *Quis heri Chryſidem habuit?* Exprobrantem verò lautiores cibos ita compeſcebat. Tu, inquiebat, iſta tribus obolis non emeres? Fatente illo, ergo, dicebat, non ego magis voluptati ſtudeo, quàm tu avaritiæ. Itidem Laertius refert, quid reſponderit Charondæ, ſeu Phædoni, carpenti quòd unguentis eſſet delibutus. Hoc igitur, quòd perpetui eſſent adverſarij in deliciis ei exprobrandis, fecit, ut ſcriberet, Πρὸς [g] τοὺς ὀνειδίζοντας ὅτι κέκτηται οἶνον παλαιὸν, καὶ ἑταίρας. Item Πρὸς [h] τοὺς ὀνειδίζοντας, ὅτι πολυτελῶς ὀψωνεῖ. Ita enim libri iſti inſcribuntur in titulis ſcriptorum Ariſtippi apud Laertium in Ariſtippo. Quis autem dubitet, quin idem ſit opus, quod περὶ παλαιᾶς τρυφῆς [i] vocatur ab eodem Laertio in Periandro; ubi ex eo refert amores Crateæ, matris Periandri? Nempe opus hoc conſtabat exemplis antiquorum, qui amoribus, & genio indulſiſſent.

a *De vita Pythagoræ.*
b *De verbis Platonicis.*
c *De Dionyſii filia.*
d *Libro primo de antiquis deliciis.*
e *Habeo Laidem, non habeor.*
f *Act. 1 ſc. 1.*
g *Ad vituperantes, quod veteri vino uteretur, & ſcortis.*
h *Ad vituperantes, quòd magnificè inſtrueret menſam.*
i *De veterum luxu.*

Artaxerxis

Artaxerxis Ochi, & Philippi, Amyntæ filij, temporibus vixit Theocritus orator Chius: uti oſtendit Strabonis locus lib. XIV, ubi inter illuſtres Chios reponit duos iſtos, Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam: atque addit, οὗτοι [a] δὲ καὶ ἀντεπολιτεύσαντο ἀλλήλοις. Idem tradit Suidas: qui & dicit, diſcipulum fuiſſe Metrodori ejus, qui Iſocratem audierat. Hæc Theopompi & Ephori æqualem fuiſſe, oſtendunt. At Theopompus claruit circa Olymp. XCIII. ut eſt apud Anonymum ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ. Scripſit Theocritus, Suida teſte, epiſtolas admirabiles, ac præterea hiſtoriam Libycam. Puto eundem eſſe Theocritum, quem *antiquitatum hiſtoricum* vocat Fulgentius Mythologicôn lib. I. fabula de Perſeo & Gorgone.

a Hi quidem etiam de rep. gerenda certaverunt inter ſe.

Tum quoque claruit Dinon, qui Græcè nunc eſt Δίνων, nunc Δείνων. De tempore quod dixi, vel inde conſtat, quòd pater fuerit Clitarchi, qui Alexandri M. tempore, & poſt eum vixit, ut poſtea dicemus. Plinius lib. X. cap. XLIX: *Nec Sirenes impetraverint fidem: licet adfirmet Dino, Clitarchi, celebrati autoris pater, in India eſſe; mulcerique earum cantu, quos gravatos ſomno lacerent.* Meminit hujus ſcriptoris etiam Plutarchus in Alexandro, & Ælianus lib. XVII de animalibus cap. X. Ejus πέμπτῃ [b] τῶν ἱστοριῶν citat Laertius in proœmio. Erant autem libri iſti de rebus Perſicis. Athenæus lib. II. Δείνων [c] ἐν τῇ Περσικῇ πραγματείᾳ. Cornelius Nepos in Cononis vita: *Contra ea Dinon hiſtoricus, cui nos plurimùm de Perſicis rebus credimus, effugiſſe Cononem ſcribit.* Diogenes Laertius in Protagora citat Dionis Perſica. Sed Dinonis planè legendum eſſe, liquet ex iis, quæ diximus. Uti & apud Plutarchum in Themiſtocle. Ex Perſicis Dinonis etiam ſunt, quæ de Ocho refert Plutarchus libro de Iſide & Oſiride, ubi rectè Δείνων dicitur. Inde quoque eſt, quod Lucianus in Macrobiis refert de Artaxerxe Memnone, Cyri fratre, quem perveniſſe ſcripſit ad annum XCIV.

b Lib. 5 hiſtoriarum.

c Dino in opere, quo de rebus Perſicis tractavit.

CAP.

CAP. IX.

Ariſtotelis varia ſcripta hiſtorica. Craterus. Cyrſilus Pharſalius. Medius Lariſſæus. Bæton. Diognetus. Demophilus. Androſthenes. Artemidorus Epheſius corrigitur. Ephippus Olynthius. Alius ab eo Ephippus Comicus.

SUb Philippo Magno, filioque ejus Alexandro M. floruit magnus Ariſtoteles: non philoſophus modò ſummus, ſed idem de rhetorica, & poëtica, & hiſtoria bene meritus. Inter hiſtorica, quæ reliquit, fuere Πυθιονικῶν ἀναγραφαί a: unde refert Plutarchus b, Amphictyones, Solone auctore, arma cepiſſe adverſus Cerrhæos pro defenſione templi Delphici. Laertio is liber dicitur Πυθιονικῶν ἐλεγχοί, vel potiùs ἔλεγχος, ubi ἔλεγχος non *redargutio* eſt, ſed *deſcriptio*. Etiam Ὀλυμπιονῖκαι ab eo ſcripti fuere, eodem teſte Laertio. Item De poëtis libri. Adhæc ſub ejus nomine exſtat opus περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων c: quamquam hoc alterius eſſe, etiam Eraſmo d videtur. Edidit præterea νόμιμα βαρβαρικὰ e: unde Apollonius ἐν ἱστορίαις θαυμασίαις cap. XI refert, in Caria naſci ſerpentes, qui peregrinos ſi feriant, non admodum lædant: indigenas autem confeſtim occidant. Etiam Athenæus lib. XII inde ait deſumtam eſſe hiſtoriam illam de mirabili Alciſthenis panno. Meminit & ejus operis, Stephanus in Ethnicis non uno loco, & Stobæus ſermone de morbis & moleſtiarum in eis ſolutione. Ac fortaſſe etiam apud Varronem lib. VI de L. L. ubi vulgò editum, *Ariſtotelis nomina barbarica*, νόμιμα βαρβαρικὰ legi debet. Nam de barbarorum nominibus ſeorſum ab Ariſtotele actum fuiſſe, nemo veterum prodidit. At νομίμων βαρβαρικῶν pars fuiſſe videntur νόμιμα f Τυῤῥηνικά. Athenæus lib. XII. Ἀριστοτέλης g ἐν νομίμοις Τυῤῥηνῶν· Τυῤῥηνοὶ δειπνοῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν, ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ. Magnâ ex parte hiſtoricum quoque opus erat περὶ πολιτειῶν, de quo præter Laertium Cicero in quincto de Finibus: *Omnium ferè civitatum, non Græciæ ſolùm, ſed etiam barbariæ, ab Ariſtotele mores, inſtituta, diſciplinas; à Theophraſto etiam leges, cognovimus.* In eo opere egit de Rep. Agrigentinorum, Himerenſium, Orchomeniorum, Sicyoniorum,

a *Pythionicarum breviarium.*

b *In Solone.*

c *De mirabilibus rebus auditu perceptis.*

d *Epiſt. ad Ioannem Morum de Ariſtotelis ſcriptis.*

e *De legibus, moribus, & ritibus apud barbaros.*

f *De moribus & inſtitutis Tyrrhenorum.*

g *Ariſtoteles in legibus ac ritibus Tyrrhenis: Tyrrheni capiunt cum uxoribus cibum ſuper eodem ſtragulo recumbentes.*

rum, & Tarentinorum : de quibus teſtis Pollux variis Onomaſtici ſui locis : item Athenienſium, cujus rei Harpocratio autor in Ἀποδέκται, Ἀποστασίου, Ἀσύρομος, Διαιτηταὶ, Διαρξενίας, Ἱππαὶ &c. item Ariſtophanis ſcholiaſtes in Plutum : Metonenſium, de quo Athenæus lib. VI. & Croniatarum, de quo idem lib. XII. & Laconum, cujus operis meminit Pindari ſcholiaſtes ad Iſthm. od. VII. & Cianorum, nec non Samothraciæ, de quibus ſcholiaſtes Apollonij in lib. I. Ἀργοναυτ. item Tegeatarum, quâ de re idem in lib. IV. item Ambraciotarum, Epirotarum, Tenediorum, de quibus Stephanus in Ethnicis : adhæc Elienſium, de quo idem Harpocratio in Ἑλλανοδίκαι : Opuntiorum, eidem in Ἄμφιππα ; Cypriorum eidem in Ἄνακτες : aliorumque, quos Caſauboni induſtria collegit. Apud Laertium legas, compoſuiſſe etiam Pythionicas muſici certaminis. Quod opus diſtinguit ab Recenſione Pythionicarum, de qua ante dictum. Item ait [c]edidiſſe victorias Dionyſiacorum certaminum. Idem à libris de Poëtis, quorum ex eo meminimus antè, diſtinguit Διδασκαλίας ejuſdem : quamquam & hæ de poëtis erant. Nam opere iſto primus, ut videtur, expoſuit Ariſtoteles poëtarum omnium ætatem, & quod argumentum tractaſſent, & quo fabulas eventu docuiſſent. Meminere etiam Harpocratio, Ariſtophanis ſcholiaſtes in Aves, & Suidas in [a]Ὄνου σκιά. Etiam Ariſtoteles inter eos, qui περὶ εὑρημάτων [b] ſcripſere, refertur à Clemente Alex. lib. I Στρωματέων.

Craterus inter eos fuit, qui cum Alexandro militarunt, ac qui ejus juſſu Orientis varia luſtrarunt loca : ut ex Curtio, Arriano, & aliis, notum eſt. Hic epiſtolâ complexus fuit miranda, quæ in itinere ſuo vidiſſet. De ea ſic Strabo lib XV. [c]Ἐκδέδοται δέ τις καὶ Κρατεροῦ πρὸς τὴν μητέρα Ἀριστοπάτραν ἐπιστολὴ, πολλά τε ἄλλα παράδοξα φράζουσα, καὶ οὐχ ὁμολογοῦσα οὐδενί. Ac mox ex eo adfert quædam de rebus Indicis. Sed & ſemel iterumque poſtea eopſe libro quædam de Cratero hoc, ejuſque itinere, refert.

Duos quoque alios, qui itidem cum Alexandro militaverint, ſuggerit idem Strabo lib. XI his verbis : Τοῦτο [d] φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν οἱ περὶ Κύρσιλον (Mssi Κύψιλον) τὸν Φαρσάλιον, καὶ Μήδιον τὸν Λαρισαῖον, ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ. Hinc quædam ex iis narrat de antiquitate gentis Armeniæ.

a *Aſini umbra.*

b *De rerum inventione.*

c *Edita eſt & epiſtola quædam Crateri ad matrem Ariſtopatrā, quæ cum alia multa incredibilia narrat, tum cū nullo concordat.*

d *Aiunt ab hoc nomen accepiſſe Armeniam Cyrſilus Pharſalius, & Medius Lariſſæus, qui Alexandri caſtra ſecuti ſuerunt.*

d Stationes.

e Baton, dimenſor itinerũ Alexandri, in libro, quem inſcripſit, Stationes expeditionis Alexandri.

Bæton etiam vixit ætate Alexandri M. cujus σταθμοὺς [d] ſcripſit. Athenæus lib. x. Βαίτων δ' ὁ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ, Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. Ubi eo ex opere refert, Tapyrorum gentem uſque adeò eſſe vino deditam, ut unguento haut alio utatur, quàm vino. Vixit tum quoque Diognetus. Utrumque junxit Plinius in indice libri VI. & libro VI cap. XVII. ubi ait: *Verũ, ut terrena demõſtratio intelligatur, Alexandri M. veſtigiis inſiſtamus. Diognetus & Baton, itinerũ eius menſores, ſcripſere, à portis Caſpiis Hecatompylon Parthorum, quot diximus, millia eſſe* &c. Bætonis idem meminit lib. VI. cap. XIX. *Septentriones eo* (Indiæ) *tractu ſemel in anno apparere, nec niſi quindecim diebus, Baton auctor eſt; hoc idem pluribus Indiæ fieri, Megaſthenes.* Similiter Solinus cap. LV. *Septentriones in eo tractu in anno ſemel, nec ultra quindecim dies apparent; ſicuti autor eſt Baton; qui perhibet hoc in pluribus Indiæ locis evenire.*

Androſthenes quoque tum vixit. Siquidem Alexander eum exploratum miſit cum nave XXX remorum, ut apud Arrianum lego lib. VII. Ac Strabo quoque lib. XVI auctor eſt, navigâſſe cum Nearcho: de quo dictum lib. I. cap. X. Strabo ibidem Θάσιον appellat. Unde emendanda epitome Artemidori Epheſij, ubi Ἰάσιος fuiſſe dicitur. Deſcripſit terrarum orbem, ut in eapſe Artemidori epitome legas. Mentionem quoque ejus reperias apud Theophraſtum lib. II de cauſſis Plantarum cap. VII. ubi ex eo prodit, moris eſſe in Tylo, rubri maris inſula, ut agricolæ poſt imbrem ſata abluant aquis ſalſis fluentibus, quæ magis, quàm imbres, juvent arbores, & plantas alias. Videtur de eo dubitare Theophraſtus. Nam, inquit, εἰ δ' ἀληθὲς ὃ ἔλεγεν Ἀνδροσθένης, id eſt, *ſi hoc verè ab Androſthene proditum fuit:* in cauſſa erit, quòd τὸ ἔθος, ὥσπερ φύσις, γέγονε, hoc eſt, *quòd conſuetudo in naturam abierit:* nempe quia raræ illis locis pluviæ: ſalſæ verò aquæ in terras defluant crebrò, atque ita omni tempore ad nutriendum idoneæ ſint. Ac mox concludit, Ταῦτα μὲν οὖν ἐξ ὑπολήψεως εἰρήσθω. quaſi dicat, *& hæc ratio fuerit, poſito conceſſoq; eo, quod Androſthenes dicebat.* Alius, ac junior hoc, eſt Androſthenes Cyzicenus, Polybio memoratus in excerptis ex undecimo hiſtoriarum libro.

Demophilus etiam Alexandri M. tempore fuit. Quippe Ephori hiſtorici filius. Quod hiſtoriæ ejus fuerit argumentum, docet

docet Diodorus Siculus lib. XVI, quiq; cum more ſuo ad verbum exſcribit Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CV. an. IV. Δημόφιλος [a] ὁ Ἐφόρου τοῦ ἱστοριογράφου υἱὸς τὸν παραλειφθέντα πόλεμον τοῦ πατρὸς, ὀνομασθέντα δὲ ἱερὸν, συντεταγμένος ἐντεῦθεν ἦρκται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντείου ὑπὸ Φιλομήλου τοῦ Φωκέως.

Ephippus quoque Olynthius, quantum videre poſſum, Alexandri M. tempore, & poſtea, vixit. Librum edidit Περὶ [b] τῆς Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡφαιστίωνος μεταλλαγῆς: ut eſt apud Athenæum lib. IV. Ubi ex eo refert, ut Alexander quotidie cœnæ cum familiaribus, qui LX, aut LXX eſſe ſolent, non ampliùs, quàm centum, impenderit drachmas. Meminit idem & lib. X. ubi pro μεταλλαγῆς [c] eſt ταφῆς [d]: ut lib. XII τελευτῆς [e]. Ut integra videatur inſcriptio fuiſſe, de Alexandri & Hephæſtionis mortibus, & ſepultura. Fuit & Ephippus, Athenienſis comicus, cujus fabulas multas Athenæus citat: duoſque ejus ſenarios adducit lib. II. Ac, puto, diverſus ab utroque eſt Ephippus ille, quem ſe Plinius ſequi profitetur in iis, quæ de plantis ſcribit lib. XII, & XIII.

[a] *Demophilus, Ephori hiſtoriographi filius, bellum à patre omiſſum; quod ſacrum vocatur, hinc componere eſt aggreſſus: nempe à quo tempore Philomelus Phocenſis templum Delphicum occupavit, & oraculum exſpoliavit.*

[b] *De Alexandri, & Hephæſtionis obitu.*

[c] *Obitu.*

[d] *Sepultura.*

[e] *Morte.*

CAP. X.

Theodectes Phaſelites junior. Clitus Ariſtotelicus. Epicurus. Zeno Citticus. Iſidori Characeni ætas. Timocrates, & Apollodorus Κηποτύραννος, *diſcipuli Epicuri. Dionyſius Heracleota, Zenonis auditor, unde* Metathemenus *vocetur.* Tranſpoſitorem *perperàm nuncupari.*

PTolomæi Lagi temporibus vixit Theodectes Phaſelites junior, filius ejus Theodectis Pheſelitæ, qui Platonem, Iſocratem, & Ariſtotelem audivit, & Olymp. CIII cum Naucrate, Iſocrate, & Theopompo, funebrem orationem habuit in laudem Mauſoli, Artemiſiæ hortatu; atque ab oratoriâ arte ad ſcribendas ſe tragœdias contulit: ex cujus item tragœdiis Athenæus in decimo verſus adducit, quibus ruſticus literas neſciens ex ductibus ſive figura nomen Theſei deſignat.

 Hujus,

Hujus, inquam, filius Theodectes ſcripſit oratoriæ artis libros VII, encomium Alexandri Epirotæ, hiſtorica item, & inſtitura barbarica, & alia, ut Suidas perhibet.

Hac quoque ætate fuit Clitus Ariſtotelicus, Κλειτὸς ὁ Ἀριστοτελικός. Is librum ſcripſit de Mileto. Ex eo Athenæus lib. XII quædam refert de luxu Polycratis Samij. Non dubito autem, quin Ariſtotelicus ſit vocatus, quia Ariſtotelis diſcipulus fuerit.

Epicurum eodem tempore fuiſſe, ſatis liquet. Nam natus fuit Olymp. CIX anno III. ut eſt apud Anonymum ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ. Epicurus inter alia tam multa (nam πολυγραφώτατος a erat, imò omnes multa ſcribendo exſuperabat) etiam reliquit libros quatuor περὶ βίων b, Laertio teſte lib. x.

a Admodum multa ſcribens.
b De vitis.

Zeno quoque Cittieus, Stoicæ auctor ſectæ, Ptolomæi Lagi tempore floruit. Ejus verò hiſtoricum nihil reperio, præter volumen Πολιτείας Λακωνικῆς c, Laertio memoratum in vita ejus.

c De rep. Lacedæmoniorum.

Iſidorus Characenus & hiſtoriam ſcripſit, & Ptolomæi ejuſdem tempore floruit. Utrumque nos docet Lucianus in Macrobiis: qui geminò ejuſce opuſculi loco mentionem facit, inque altero ſic ſcribit: Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὅν φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιοὺς ἐπιβουλῇ τἀδελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. *Artaxerxes, alter Perſarum rex, quem patrum ſuorum memoriâ Iſidorus Characenus hiſtoricus regnâſſe tradit, cum annos tres & nonaginta vixiſſet, inſidiis fratris Goſethra clam occiſus eſt.* Quod de ætate dixi, ita hoc ex loco comprobatur. Egerat Lucianus de Artaxerxe Mnemone, Cyri fratre. Subiicit de altero Artaxerxe, qui non eſt Μνήμων, ſed Ochus. Hunc quippe veneno necatum, conſtat ex Diodori Siculi lib. XVI. Et grandem natu ad imperium acceſſiſſe, veriſimile eſt; cùm pater ejus Artaxerxes Μνήμων, cui ſucceſſit, annos vixerit LXXXVI; vel, ut Dinon ſcripſit, XCIV; quod ibidem refert Lucianus. Ergo Iſidorus eò Artaxerxem vocat τὸν d ἐπὶ τῶν πατέρων, ut diſtinguat ab duobus ejus nominis, qui antiquiores erant. At ultimus Artaxerxes, cognomine Ochus, vivere deſiit initio Olympiadis CX, imperante apud Macedonas Philippo, Alexandri patre. Iſidorus igitur fuerit circa Olympiadem CXX, vel CXXII, hoc eſt, extremis temporibus Ptolomæi Lagi.

d Qui patrũ avo vixit.

Iſidorus

Iſidorus hic Characenus Parthiam deſcripſit: ut oſtendebamus libro tertio. Sed tum, quæ de ætate ejus nunc allata ſunt nobis, in mentem minimè veniebant.

Timocrates, Metrodori frater, Epicuri diſcipulus fuit: Laertio teſte in x, unde eum liquet vixiſſe extremis temporibus Ptolomæi Lagi, & primis Philadelphi. Eopſe libro citatur Τιμοκράτης [a] ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις εὐφραντοῖς. Ac puto hic ipſe eſt, qui ſcripſit librum de Dione: ex quo idem Laertius in Zenone docet, quos philoſophus hic habuerit præceptores. Patriâ fuerit Adramyttenus, ſi eundem ſignat Stephanus, cùm ait: Βέῤῥεξ [b] ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

Apollodorus quoque ex Epicuri diſcipulis fuit, cognomento Κηποτύραννος: ut teſtatur Laertius lib. x. ubi eum addit ultra quadringenta ſcripſiſſe volumina. Neque dubium, quin idem ſit, quem eopſe libro Apollodorum Epicureum appellat: ac alibi, ſed eodem libro, de Epicuri vita ſcripſiſſe, oſtendit his verbis, Ἀπολλόδωρος [c] ὁ Ἐπικούρειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Ἐπικούρου βίου.

Ad hæc quoque tempora referendus Dionyſius Heracleota Metathemenus. Siquidem Zenonem audivit, ut Laertius narrat lib. VII. Etſi autem diſcipulus eſſet tanti viri: tamen, cùm in oculorum dolorem incidiſſet, nec eum conſtanter perferre poſſet; à Stoicis, qui dolorem inter ἀδιάφορα reponunt, defecit ad Cyrenaicos; atque inde dictus Μεταθέμενος, h. e. *immutatus*. Plura de eo Laertius [d]; ex quo etiam diſcimus, inter alia ſcripſiſſe, περὶ [e] ἀρχαίων βασιλέων: item περὶ βαρβαρικῶν ἐθῶν [f]. Præter ea autem, quæ ibi commemorat, alibi [g] indicat, dubitatum eſſe, utrùm ejus, an Spinthari, Parthenopæus foret. Meminit Dionyſij hujus Athenæus lib. VII. item in x: ubi docet, Antigonum Caryſtium ſcripſiſſe vitam τοῦ Διονυσίου [h] τοῦ Ἡρακλεώτου τοῦ ἐπικληθέντος Μεταθεμένου. Dalecampius Μεταθεμένου perperàm vertit *Tranſpoſitoris*: cùm ſit ab ea notione verbi μετατίθεσθαι, quâ ſignificat retractare, atque immutare ſententiam: ut apud Platonem in primo de Legibus, & alibi ſumitur. Mentionem quoque hujus Dionyſij invenies apud Euſtathium in Odyſſ. Λ [i].

[a] *Timocrates libro, qui De lætitia inſcribitur.*

[b] *Berex, populus inter Indiam & Æthiopiam: ut ait Timocrates Adramyttenus.*

[c] *Apollodorus lib. 1 de vita Epicuri.*

[d] *In Zenonis vita*

[e] *De antiquis regibus.*

[f] *De barbaricis moribus.*

[g] *Lib. 5 in Heraclidis vita.*

[h] *Dionyſii Heracleotæ, cognomento Metathemeni: h. e. immutati.*

[i] *Pag. 1680. edit. Rom.*

CAP. XI.

Cineæ hiſtoria fabuloſa. Cineæ, & Pyrrhi regis de re militari libri. Demetrius Byzantius. Alter eiuſce nominis, & patriæ. Pytheas Maſſilienſis.

a *Fabuloſis.*

CIneas, Κινέας etiam hiſtorica quædam prodidiſſe videtur; ſed quibus & fabulæ eſſent inſperſæ. Sanè μυθωδέστερον a quiddam ab eo relatum prodidit Strabo in VII. Quod ſi is eſt Cineas Theſſalus, Demoſthenis auditor, Pyrrhi legatus, de quo multa Plutarchus in Pyrrho: vixerit & ille temporibus Ptolomæi Lagi, ac Philadelphi, & quibus Tarentinum Romæ bellum gerebatur. Cineas iſte, uti & Pyrrhus rex, ſcripſere de re militari. Unde Cicero lib. IX epiſt. XXV ad Papirium Pœtum: *Summum me ducem literæ tuæ reddiderunt. Planè neſciebam, te tam peritum eſſe rei militaris. Pyrrhi te libros, & Cineæ, video lectitâſſe.* Ælianus Τακτικῶν cap. I: Ἐξειργάσαντο b δὲ τὴν θεωρίαν, Αἰνείας τε διὰ πλειόνων, καὶ στρατηγικὰ βιβλία ἱκανὰ συντεταχὼς. οὗ ἐπιτομὴν ὁ Θετταλὸς Κινέας ἐποίησε· Πύῤῥος τε ὁ Ἠπειρώτης τακτικὰ συνέγραψε.

b *Scientiam vero accuratius ſcripſit Æneas, qui pluribus libris rem militarem copioſe expoſuit: eorũ epitomen Cineas Theſſalus fecit. Sed & Pyrrhus de inſtruenda acie ſcripſit.*

Demetrius Byzantius ſeptimo loco à Diogene Laertio c ponitur in viginti Demetriis: atque ab eo tredecim libris ſcripſiſſe dicitur Gallorum ex Europa in Aſiam tranſitum: item octo libris Antiochi & Ptolomæi geſta, & ut eorum tempore res Libycæ ſe habuerint. Satis autem veriſimile eſt, vixiſſe iis temporibus, quibus Galli ex Græcia in Aſiam trajecere: hoc eſt Olymp. CXXV anno II. Ptolomæi Philadelphi anno VI. Antiochi Soteris V. Præter hunc & alter Demetrius Byzantius fuit, philoſophus Peripateticus, ut idem Laertius teſtatur. Dubito autem utrùm ſignet Lærtius in Socratis vita, ubi ex eo quædam hoc de philoſopho refert. Vide, quæ de Demetrio Byzantio lib. III. dicimus.

c *In Demetrij vita.*

Pytheas quoque Maſſilienſis Ptolomæi Philadelphi ætate vixit, vel certè proximus huic tempori fuit. Sanè antiquiorem eſſe Eratoſthene Cyrenæo, oſtendimus lib. I. cap. XVIII. ubi obiter aliquid de eo attingebamus. Πυθέας d ἐν γῆς περιόδῳ citatur à ſcholiaſte Apollonij in lib. IV. Pars ejus operis ſit

d *Pytheas in ambitu terræ.*

Thyles

Thyles hiſtoria, ex quâ aliqua adducit Strabo lib. I. ubi & ἄνδρα a ψευδίςατον vocat. Etiam lib. II ex eo affert aliquid de Britannicis inſulis circa Thulen. atque iterum, tertioque mendacij arguit. Etiam mendacij & futilitatis accuſat lib. III. IV. & VI.. ubi de Oceani ora mentitum ait. Inter ea mendacia abſque dubio quoque eſt, quod Plinius tradit lib. XXXVII. cap. II. *Pytheas*, inquit, *Guttonibus, Germaniæ genti, accoli æſtuarium Oceani, Mentonomon nomine, ſpatio ſtadiorum ſex millium: ab hoc diei navigatione inſulam abeſſe Abalum: illo vere fluctibus advehi ſuccinum, & eſſe concreti maris purgamentum: incolas pro ligno ad ignem uti eo, proximiſque Teutonis vendere.* De eodem ſic Geminus Iſagoge εἰς Φαινόμενα: Ἐπὶ δὲ τοὺς τόπους τούτους δοκεῖ καὶ Πυθέας ὁ Μασσαλιώτης παρεῖναι. Φησὶ γοῦν ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ πεπραγματευμένοις αὐτῷ, ὅτι ἐδείκνυον ἡμῖν οἱ βάρβαροι, ὅπου ὁ ἥλιος κοιμᾶται. συνέβαινε γὰρ περὶ τούτους τοὺς τόπους τὴν μὲν νύκτα παντελῶς μικρὰν γίνεσθαι ὡρῶν, οἷς μὲν β, οἷς δὲ γ', ὥστε μετὰ τὴν δύσιν, μικροῦ δὲ λείμματος γινομένου, ἐπανατέλλειν εὐθέως τὸν ἥλιον. *Videtur autem ad hæc etiam loca Pytheas Maßilienſis acceßiſſe. Ait ille iis in libris, quibus de Oceano tractavit, Monſtrabant nobis barbari, ubi Sol cubaret... Accidebat enim circa hæc loca, ut nox parva omnino eſſet, his quidem duarum, illis autem trium horarum: ut exiguo poſt occaſum intervallo ſol ſtatim oriretur.*

a Virum mendaciſſimum.

CAP. XII.

Charon, Apollonij familiaris. Iſter Callimachius. Iſter Alexandrinus. Iſter Calatianus. Ariſtophanis Byzantij ætas.

CHaron junior vixit tempore Ptolomæi Euergetæ, ac familiaris ſui Apollonij Argonautica explicuit, non univerſa quidem, ſed quæ ab hiſtoria penderent. Docet hoc nos Apollonij ſcholiaſtes in lib. II Ἀργοναυτ. Οὕτω b δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Χάρων, ὁ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Eundem citari arbitror, cùm ante diceret: Χάρων δέ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι. Sed minimè hinc conſequitur, ſcriptorẽ hunc fuiſſe Lampſacenum. Atque, ut Lampſacenus eſſet, alius tamen ſit ab nobili illo rerum Perſica-

b Ita eas appellat quoque Seleucus in Miſcellaneis, & Charon, Apollonij familiaris, libro de hiſtoriis Apollonij.

Perſicarum ſcriptore, de quo lib. I. dicebamus. Sanè inter eos intervallum eſt amplius, quàm L Olympiadum. An autem hic non ſit Charon Naucratites, de quo ex Suida alibi agimus, ex aliis diſcere malo. Mihi quidem non liquet.

Euergetæ regis ætate etiam fuit Iſtrus, ſive Iſter: quippe diſcipulus Callimachi, unde Καλλιμάχειος vocatus, ut apud Athenæum lib. XI, ubi legas, Ἴστρος a ὁ Καλλιμάχειος ἐν πρώτῳ Πτολεμαΐδος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως. Sed alia quoque hujus ab eodem Athenæo celebrantur. Nam lib. ſexto legas, Τίμαιος b ὁ Ταυρομενίτης οὐκ ἔθος ἔφη σύνηθες τοῖς Ἕλλησι δούλους κτᾶσθαι, αὐτὸς εἰπὼν ὁ Ἐπιτίμαιος. οὕτως δ᾽ αὐτὸν καλεῖ Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν ἀντιγραφαῖς. Unde adverſus Timæum ſcripſiſſe, cognoſcimus. Harpocrationi in Θεοίνιον advocatur Ἴστρος c ἐν πρώτῳ συναγωγῶν. Eidem in Ἐπενεγκεῖν laudatur Ἴστρος d ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων; deque Procride & Cephalo quiddam inde adfertur. Puto, non alia ab hoc opere eſſe Attica, quæ Athenæus citat lib. III. Idem lib. XIV advocat ejus operis librum XIII, quod & Plutarchus facit in Theſeo. Idem opus laudat Michael Apoſtolius Centur. XVI Prov. I. & Cent. XVIII. Prov. LXXVII. Ac puto ex eodem eſſe, quod refert ejuſdem Centuriæ proverb. XXIII. Ἀργολικὰ ejuſdem citat Athenæus lib. XIV. Item Ἀποικίας e Ægypti advocat Stephanus in Αἰγιαλὸς, & Ὤλενος, ut & Clemens lib. I Στρωματ. Idem in Φύτειον citat librum IV Ἠλιακῶν, vel potiùs Ἠλιακῶν. Clemens Alexandrinus lib. III Στρωμ. quiddam ex eo refert de Ariſtotele Cyrenæo, quod prodidiſſe ait ἐν f τῷ περὶ ἰδιότητος ἀγώνων. Scholiaſtes Sophoclis in Oedipum Colonæum citat ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἀτάκτων, uti Suidas ἐν τρίτῳ ἀτάκτῳ. Porphyrius lib. II de abſtinentia ab animatis citat ἐν g τῇ συναγωγῇ τῶν Κρητικῶν θυσιῶν. Ubi ex opere eo refert, pueros antiquitus Saturno immolari ſolere. Ἀτακτῶν Iſtri meminit Hyginus in poëtico Aſtronomico, quo loco de cane, & iterum, ubi de hydra tractat. Item Plutarchus in Alexandro, Laertius in Xenophonte, Euſtathius in Dionyſium, Stephanus in Ἀγραί, & Ἄπια, & aliis in locis, Anonymus in vita Sophoclis, Pindari ſcholiaſtes in od. I. Olymp. ac plures alij. Nec tamen contendere auſim, quæcunque Iſtro hactenus tribuimus, ea eſſe Iſtri Callimachij. Nam duos minimùm Iſtros fuiſſe, vel inde liquet, quòd

a *Iſter Callimachius libro primo de Ptolemaide, Ægypti civitate.*

b *Timæus Tauromenita negat, moris fuiſſe Græcis, ut ſervos habeant. quod cùm tradit, verè eſt Epitimæus: prout eum appellat Iſter Callimachius libris iis, quibus Timæo contradicit.*

c *Iſter in primo collectionum.*

d *Iſter in collectione rerum Atticarum.*

e *Colonias.*

f *De proprietate certaminum.*

g *In collectione ſacrificiorũ Cretenſium.*

quòd apud Plutarchum in Quæſtionibus Græcis legas,[a] Ἴστρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ὑπομνήμασι προσιστόρηκεν. Et Stephanus in Καλατις meminit quoque Iſtri Calatiani, his verbis:[b] Ἴστρος Καλατιανὸς περὶ τραγῳδίας γράψας καλὸν βιβλίον.

[a] *Iſter Alexandrinus in commentariis retulit.*

[b] *Iſter Calatianus, qui de tragœdiis pulcrum librum ſcripſit.*

Ariſtophanes Byzantius Eratoſthenis diſcipulus fuit, ac ſub Ptolomæo Euergete, & Philopatore floruit: ut diximus lib. I. cap. XVIII. Hic ab Athenæo lib. XIII refertur inter eos, qui ſcripſere de ſcortis Atticis: nempe eorum nomina, genus, amatores illuſtres, dictaque faceta. Scio iſtic loci non vocari Byzantium: ſed Ariſtophanem ἁπλῶς. Verùm Byzantium intelligi, ex eo liquet, quòd poſtea eopſe libro dicit, Ariſtophanem Byzantium centum triginta quinque ſcorta Attica recenſuiſſe. Alium eſſe ab Ariſtophane comico, ſatis liquet; ſeu ætatem ſpectes, cùm is Socratis fuerit æqualis; ſeu patriam, quia is fuit Naucratita; ut Heliodorus Athenienſis tradit apud Athenæum in VI.

CAP. XIII.

Hannibalis libri de geſtis Vulſonis. Philænius. Soſilus, ſive Soſilus. Simonides Magneſius. Alij ejuſce nominis. Simonidis neſcio cuius hiſtoria Æthiopica. Dionyſius Halicar. Polybij æqualis. Numerius Fabius Pictor, qui Dionyſio perperàm Quinctus vocatur. Lucius Cincius Alimentus.

PHilopatoris, & Epiphanis ætate fuit Hannibal, nobilis ille Karthaginenſium dux. Hunc non modò ſcribenda feciſſe, ſed facta quoque ſcripſiſſe, his verbis docet Cornelius Nepos in vita ejus: *Atque hic tantus vir, tantiſque bellis diſtrictus, nonnihil temporis tribuit literis. namque aliquot eius libri ſunt Græco ſermone confecti: in his ad Rhodios de Cn. Manlij Vulſonis in Aſia rebus geſtis.* Vulſo iſte conſulatum geſſit cum M. Fulvio Nobiliore anno V.C. IↃLXV, Olympiadis CXLVII anno IV. Meminit ejus & Livius anno XXXVIII.

Eodem tempore vixere Philænius, & Soſilus, ſive, ut Lambinus apud Nepotem legit, Soſilus. Uterque ſcripſit hiſtoriam

rerum ab Annibale geſtarum. Cornelij Nepotis verba ſunt iu vita Hannibalis: *Huius* (Annibalis) *bella geſta multi memoriæ prodiderunt: ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philenius, & Soſilus Lacedæmonius. Atq; hoc Soſilo Hannibal literarum Græcarum uſus eſt doctore.*

Tum quoque fuit Simonides Magneſius, Sipyli filius: quippe æqualis Antiochi Magni, cujus res geſtas carmine prodidit, & imprimis bellum cum Galatis, in quo equitatus Antiochi cum elephantis profligatus fuit. Alius eſt Simonides, qui Dionis ac Bionis res geſtas ad Speuſippum ſcripſit: ut diximus lib. I. cap. VIII. Fuit & Simonides Crinei Amorginus; cujus meminere Strabo extremo lib. X. & Euſtathius comm. in Dionyſium. Tradit uterque, ex Cycladibus unam eſſe Amorgum, patriam Simonidis, Jamborum ſcriptoris, qui inde dictus ſit Amorginus. Eſt hic, quem ἐν a δευτέρῳ ἰάμβων citat Athenæus lib. II. & ἁπλῶς ἐν ἰάμβοις lib. VII, uti & initio lib. XI. Fuit & Simonides Caryſtius, vel Eretrienſis, poëta, qui Græcorum conventum in Aulide ſcripſit, & trimetrorum libros duos, & de Iphigenia unum. Auctor Suidas. De Simonide Ceo, Lyrico, & altero ejus nominis, Lyrici ex filia nepote, ſuperiùs nobis dictum. Apud Plinium etiam legas lib. VI. cap. XXIX. *Simonides minor quinquennio in Meroë moratus, cùm de Æthiopia ſcriberet.* Quis iſte ſit, diſpiciendum.

a *Iamborum libro ſecundo.*

Ptolomæi Epiphanis, & Philometoris tempore, fuit Dionyſius Halicarnaſſenſis, non ille, cujus libros habemus Antiquitatum Romanarum, qui ſub Auguſto demum floruit; nedum alter, hiſtoriæ Muſicæ ſcriptor, qui ſub Hadriano fuit: ſed alius ab utroque, ut temporum ratio docet. Laudat Polybius lib. XIV, ubi de Halicarnaſſo, Cariæ civitate, ſic ſcribit: Ἄνδρες δ' ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας· καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος· καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. *Nati ſunt ibi viri illuſtres, Herodotus, hiſtoriæ ſcriptor; qui deinde Thurius eſt appellatus, quòd ſocium ſe deducendæ in Thurios coloniæ præbuiſſet: tum Heraclitus poëta, Callimachi ſocius: & noſtrâ ætate Dionyſius, hiſtoriæ conditor.*

Æqualis huic fuit Numerius Fabius Pictor. Ut omnino alius ſit ab eo, qui conſul fuit anno poſt Romam conditam

IↃLXXXVII,

IↃLXXXVII, cujus anni coſſ. in antiquis monumentis vocantur. N. FABI. C. F. M. N. PICTOR, & D. IVNIVS D. F. D. N. PERA. Numerius hic frater fuit C. Pictoris: ut oſtendit Valerius Max. lib. IV. cap. II. ubi Caius, Numeriuſque Fabij Pictores, unà cum Q. Fabio Gurgite, & Q. Ogulnio, legati ad Ptolomæum Philadelphum miſſi dicuntur. Multò igitur ætate anteceſſit ejuſdem nominis hiſtoricum. Scripſit is annales Græcos: ut oſtendit hic Ciceronis locus lib. I de Divinat. *Sint hæc, ut dixi, ſomnia fabularum: hiſque adiungatur etiam AEneæ ſomnium: quod in Numerij Fabij Pictoris Græcis Annalibus eiuſmodi eſt, ut omnia, quæ ab AEnea geſta ſunt, quæque illi acciderunt, ea fuerint, quæ ei ſecundùm quietem viſa ſunt.* Sed apud Dionyſium Halic. lib. I. is, qui Græcè ſcripſit annales, Quinctus Fabius vocatur. Verba adferam, quia & ætatem ejus nos doceat, & hiſtoriæ argumentum, & ſcribendi modum. Ὁμοίας δὲ τούτοις καὶ οὐδὲν διαφόρους ἐξέδωκαν ἱστορίας καὶ Ῥωμαίων ὅσοι τὰ παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ συνέγραψαν· ὧν εἰσι πρεσβύτατοι. Κόϊντος Φάβιος, Λεύκιος Κίγκιος, ἀμφότεροι κατὰ τοὺς Φοινικοὺς ἀκμάσαντες πολέμους. τούτων δὲ τῶν ἀνδρῶν ἑκάτερος, οἷς μὲν αὐτὸς ἔργοις παρεγένετο, διὰ τὴν ἐμπειρίαν ἀκριβῶς ἀνέγραψε· τὰ δὲ ἀρχαῖα τὰ μετὰ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως γενόμενα κεφαλαιωδῶς ἐπέδραμε. *Nec abſimiles hiſtorias ediderunt, quotquot Romani homines urbis ſuæ res antiquas Græco ſermone ſcripſerunt; quorum vetuſtiſſimi, Q. Fabius, L. Cincius, ambo æquales bellis Punicis. horum uterque ea, quibus ipſe interfuit, ut probè ſibi cognita, diligenter mandavit literis: quæ verò olim poſt urbem conditam conſecuta ſunt, contentus fuit ſummatim percurrere.* Nec propterea à duobus Fabiis Pictoribus annales Græcè ſcriptos arbitror: ſed in prænomine inſolenti, vel Dionyſius aberret, vel librarij peccarint. Meminit annalium Fabij Pictoris Polybius quoque lib. I. & III, ubi legas, Φάβιος a ὁ Ῥωμαϊκὸς συγγραφεύς, & poſtea, Ἐμνήσθην b Φαβίου, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου γεγραμμένων. Item Strabo lib. V. Φησὶ c δ' ὁ συγγραφεὺς Φάβιος, Ῥωμαίους αἰσθέσθαι τοῦ πλούτου τότε πρῶτον, ὅτε τοῦ ἔθνους τούτου κατέστησαν κύριοι. De Sabinorum gente loquitur. Memoratur & Suidæ in Φάβιος.

a *Fabius Romanus hiſtoricus.*

b *Mentionem feci Fabij, & eorum, quæ ſcripſit.*

c *Fabius hiſtoricus ait, Romanos tum demũ ſenſiſſe divitias, cum eam gentẽ ſibi ſubiecißent.*

L. Cincius Alimentius, qui Alimentus aliis in libris vocatur, Fabij Pictoris æqualis fuit, atque uti ille, ita hic quoque annales Græcè ſcripſit: ut Dionyſius Halicarnaſſ. libi I.

Antiquit. teſtatur. Verba ejus adduximus, cùm de Fabio Pictore ageremus. Meminit & poſtea eopſe libro; ubi vocatur Λεύκιος ὁ Κίγκιος, ἀνὴρ τῶν ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου.[a] Item libro ſequenti, quo loco refert, de Tarpeiæ proditione quid ſcripſerit. Item Livius, cujus verba hæc adſcribi merentur è libro xxx: *L. Cincius Alimentus, qui captum ſe ab Annibale ſcribit, maximus auctor, moveret me, niſi confunderet numerum, Gallis Liguribuſque additis, cùm his ſcribit octoginta millia peditum, decem equitum, adducta in Italiam (magis affluxiſſe veriſimile eſt, & ita quidam auctores ſunt) ex ipſo autem audiſſe Annibale, poſtquam Rhodanum tranſierit, triginta ſex millia hominum, ingentemque numerum equorum, & aliorum iumentorum, amiſiſſe in Taurinis: quæ Gallis proxima erat in Italiam digreſſo.* Is locus, & de ætate, & de captivitate, nos docet, & quid ex Annibale ipſo audierit, & præterea luculentum ejus elogium continet. Laudat & lib. VII. *Volſiniis*, inquit, *claves indices numeri annorum fixos in templo Nortiæ, Hetruſcæ Deæ, comparêre, diligens talium monumentorum auctor, Cincius, adfirmat.* Ex quarto Annali Cincij quiddam citat ſcriptor de origine gentis Romanæ. Meminit & Solinus cap. 11.

[a] *Lucius Cincius, vir ordinis Senatorij.*

CAP. XIV.

Iaſon Cyrenæus. Scipio Africanus, maioris filius. Nicandri parens, patria, ætas, ſcripta. Suidas corrigitur, & Apollonij ſcholiaſtes. Vnde Nicander dictus Ætolus, qui Colophonius foret. Athenæi vetus lectio defenſa adverſus Caſaubonum. C. Iulius, ſenator. Cn. Aufidius.

IAſon Cyrenæus, floruit ſub Ptolomæo Philometore, Olympiade CL, & póſt. Hic geſta Aſmonæorum, ſive Maccabæorum, quinque libris eſt complexus. Eos in compendium redegit ſcriptor ſecundi Maccabæorum libri: cujus cap. 11 ſic legas: Τὰ δ' ὑπὸ Ἰάσωνος τοῦ Κυρηναίου δεδηλωμένα διὰ πέντε βιβλίων, πειρασόμεθα δι' ἑνὸς συντάγματος ἐπιτεμεῖν.[b]

[b] *Ab Iaſone Cyrenæo quinque libris expoſita tentabimus uno parvo volumine conſtringere.*

Eodem tempore fuit P. Cornelius Scipio Africanus, filius Africani majoris, pater adoptivus Scipionis Æmiliani. Hic

inter

inter hiſtoricos à nobis refertur, propter illum Ciceronis locum in Bruto : *Ipſum Scipionem accepimus non infantem fuiſſe. Filius quidem ejus, is qui hunc minorem Scipionem à Paullo adoptavit, ſi corpore valuiſſet, imprimis habitus eſſet diſertus. Indicant, cùm oratiunculæ, tum hiſtoria quadam Græca ſcripta dulciſſimè.*

Hiſtoricum etiam argumentum tractavit egregius ille grammaticus, poëta, & medicus, Nicander, Xenophanis filius, ut eſt apud Suidam, vel Damnæi, ut ſcribit anonymus in vita ejus: patriâ Ætolus, ut ex Dionyſio Phaſilete idem anonymus refert; vel potiùs, ut alios velle Suidas dicit, Colophonius: quomodo, præter Græcos ſcholiaſtas, etiam Cicero vocat in libris de Oratore, & Macrobius lib. v. Satur. cap xxi. Quod ad ætatem, Suidas, ac anonymus in vita ejus, vixiſſe ajunt temporibus Attali, poſtremi Pergamenorum regis, hoc eſt circa Olymp. CLX. quo tempore in Ægypto regnabat Ptolomæus ſeptimus, cognomento Phyſco, ſeu Euergetes II. Imò Attalum hunc etiam in verſibus ſuis compellâſſe, idem anonymus autor eſt. Hodie nihil ejus exſtat, præter Θηριακὰ a, & Ἀλεξιφάρμακα b. Sed diverſumne à Theriacis opus, quod ejus ſignat ſcholiaſtes c, cùm eum in Θηριακῷ laudat? Idem & citat ἐν ὀφιογεφορμένῳ Ὑακίνθῳ d. Ac præter iſta, Suida teſte, ſcripſit ἑτεροιουμένων βιβλία πέντε. Atque ex eorum ſecundo teſtimonium petit Apollonij ſcholiaſtes lib. I. Sed legendum ἑτεροιουμένων, ut eſt apud Stephanum in Λαπαλέδεια, ubi primus ejus operis liber adducitur. Imò & ex eo opere verſus adferuntur apud Antonium Liberalem, Tzetzem, alios: ex quibus cognoſcimus, tractaſſe iis libris de corporibus in novas formas immutatis, uti ab Ovidio poſtea factum. His adde ἰάσεων συναγωγὴν e, & προγνωστικὰ f δι' ἐπῶν, quæ ex Hippocratis prognoſticis deſumta erant. Meminit idem Suidas. Præterea etiam Georgica ſcripſit. Cicero lib. I. de Orat. *Si conſtat inter doctos, hominem ignarum aſtrologiæ, ornatiſſimis atque optimis verſibus, Aratum, de cœlo ſtelliſque dixiſſe: ſi de rebus ruſticis hominem ab agro remotiſſimum, Nicandrum Colophonium, poëtica quadam facultate, non ruſticâ, ſcripſiſſe præclarè: quid eſt cur &c.* Meminit eorundem Athenæus quinquies lib. II. ubi & ſecundum γεωργικῶν citat. Item initio epitomes libri tertij, item lib. IV. ter, & lib. IX. bis. Ac pertinuere huc etiam μελισσουργικὰ g, quæ idem nominat lib. II.

a *De venenatis beſtiis.*
b *De remediis cõtra venena.*
c *Pag. 22 edit. Morell.*
d *Pag. 29.*
e *Remediorũ collectionem.*
f *Prognoſtica verſibus tradita.*
g *Scripta de mellificio.*

 Multa

Multa quoque ſcripſit, quæ ad terrarum hiſtoriam pertinerent. Ut Αἰτωλικὰ, quorum primum citant Macrobius lib. v Saturn. cap. xx. & Athenæus lib. vii. & xi. De rebus Ætolicis verò optimè ſcribere potuit, qui, ut Anonymus in vita ait, diu in Ætolia egit, uſque adeò, ut etiam inde Ætoli nomen referret, quemadmodum ante diximus. Adhæc ejus Βοιωτιακὸν memorat idem extremo lib. vii. Librum primum Οἰταϊκῶν citat Apollonij ſcholiaſtes lib. i: ſecundum autem Athenæus lib. vii. & extremo lib. ix. Nec externa ſolùm celebravit, ſed etiam res patrias. Nam tertium Κολοφωνιακῶν citat Athenæus lib. xiii. ubi ex eo refert, Solonem exſtruxiſſe templum Πανδήμου Ἀφροδίτης, quam Vulgivagam Venerem cùm Lucretio appellare poſſumus. Denique ex Nicandri περὶ ποιητῶν, ni fallor, libro Parthenius hiſtoriam recitat de Oenone. Præter verò hæc, quæ diximus; præter item gloſſas ſæpius Athenæo memoratas; etiam ſcripſit Θηβαϊκὰ, ex quibus librum tertium laudat ſcholiaſtes Θηβαϊκῶν a. Fortaſſe tamen idem opus fuit ac Βοιωτιακά. Ab eodem ſcholiaſte citatur ἐν ϛ Σικελίας, cujus operis decimum citat Stephanus in Ζάγκλη. Præterea apud Athenæum advocatur ἐν τρίτῳ Εὐρωπίας. Id corruptum putat doctiſſimus Caſaubonus, ac legit ἑτεροιουμένων. Nam, inquit, Nicandri Europiaca nuſquam nominantur. Nempe ſummo viro non obverſabatur locus Stephani in Ἄθως, ubi citatur quinctus Εὐρωπείας. Quare nihil apud Athenæum mutandum. Hiſtoricum quoque opus erat id, cujus Suidas meminit, περὶ c χρησμῶν πάντων βιβλία τρία. Et hæc quidem Nicandro tribuuntur. Quod ſiquis aliqua alterius eſſe Nicandri arbitrabitur, non admodum repugnem.

a *Pag. 14. edit. Morell.*
b *Id. m ſcholiaſtes pag. 20.*
c *De oraculis omnibus libri tres.*

Eâdem ætate, hoc eſt circa Olympiadem clx, ſive annum Vrbis conditæ Iɔcviii, floruit C. Julius, hiſtoricus. De quo ex Livij lib. liii ita ſcribitur in epitoma ejus: *C. Iulius Senator Græcè res Romanas ſcripſit*: ſive, ut in vett. libb. eſt, *ſcribit*

Cn. Aufidius, civis Romanus fuit Olymp. clxx, extremis nempe Ptolomæi Lathyri temporibus, cùm Romæ bellum eſſet civile inter Marium, & Syllam. Innotuit hic nobis beneficio Ciceronis. Ejus hæc verba in Tuſcul. v: PUERIS NOBIS *Cn. Aufidius, prætorius, & in ſenatu ſententiam dicebat, nec amicis deliberantibus deerat; & Græcam ſcribebat hiſtoriam, & videbat*

(fort.

(fort. vivebat) *in literis*. Meminit & Plinius lib. VI Nat. Hiſt. cap. IX. *Univerſæ* (Armeniæ) *magnitudinem Aufidius centena millia prodidit.* Aufidium in epitomis citat ſcriptor de origine gentis Romanæ. Ubi ait: *Aufidius ſanè, & Domitius lib.* I, (Aremulum Sylvium) *non fulmine ictum, ſed terræmotu prolapſum, ſimul cum eo regiam in Albanum lacum, tradunt.*

CAP. XV.

Luculli hiſtoria belli Marſici. Ut excuſarit, quòd fortaſſe aliqua minùs Græcè dixiſſet. Ciceronis commentarij de conſulatu ſuo. Terſa eorum, & florida dictio. Attici de eodem conſulatu commentarius ſtylo ſcriptus ſimplici. Canuſius. Olympus. Adelphius, ſive potiùs Dellius.

PTolomæo Auletæ æqualis fuit L. Lucullus, vir eloquens, & utraque linguâ exercitatus, ita ut Sylla commentarios de rebus à ſe geſtis ei dicârit, conditione eâ, ut illos digereret ac poliret: quemadmodum Plutarchus narrat nobis in Lucullo. Ex quo etiam diſcimus, Lucullum ipſum ſcripſiſſe Græcè hiſtoriam belli Marſici. Verba adjungam: Περὶ μὲν οὖν τῆς φιλολογίας αὐτοῦ πρὸς Ὁρτήσιον τὸν δικολόγον, καὶ Σισενναν τὸν ἱστορικὸν, ἐκ παιδιᾶς τινος εἰς σπουδὴν προελθούσης, ὁμολογῆσαι, προθέμενον ποίημα καὶ λόγον Ἑλληνικόν τε καὶ Ῥωμαϊκὸν, εἰς ὅ, τι ἂν λάχῃ τούτων, τὸν Μαρσικὸν ἐντεμεῖν πόλεμον. καί πως ἔοικεν εἰς λόγον Ἑλληνικὸν ὁ κλῆρος ἀφικέσθαι· διασώζεται γὰρ Ἑλληνική τις ἱστορία τοῦ Μαρσικοῦ πολέμου. *De varia eius eruditione, præter ea, quæ diximus, illud etiam refertur. Apud Hortenſium oratorem, & Siſennam hiſtoricum, cùm iuvenis etiamnum foret, è ioco in ſerium ſermonem delapſum, profeſſum ſe vinctâ oratione ac ſolutâ, Græcâ pariter ac Latinâ, utram earum ſors dediſſet, bellum eſſe Marſicum ſcripturum. Ac videtur ei ſorte obtigiſſe, ut Græcè ſcriberet. Nam exſtat hiſtoria belli Marſici Græcè ſcripta.* De his Luculli commentariis Græcis, mentio eſt quoque apud M. Tullium lib. I. epiſt. XVI ad Att. *Lucullus de ſuis hiſtoriis dixerat, ſe, quò facilius illas probaret Romani hominis eſſe, iccirco barbara quadam & σόλοικα diſperſiſſe* a.

a Adſperſiſſe.

Tum

Tum quoque floruere ſummi duo viri, & inter ſe conjunctiſſimi, M. T. Cicero, & T. Pomponius Atticus. Ciceroni autem hîc quoque locum eſſe, nemo negabit, qui ſciat commentarium de conſulatu ſuo Græcè ſcripſiſſe. Hoc non tantùm è Plutarcho cognoſcimus, qui in Cæſare citat Ciceronem ἐν ᾱ τῷ περὶ ὑπατείας; ſed imprimis ex ipſo Tullio, cujus hæc verba lib. I epiſt. XVI ad Att. *Commentarium conſulatus mei Græcè compoſitum miſit ad te.* Sedulò in eo operam dediſſe, ut pura terſaque dictio foret, oſtendunt ea, quæ ſubjungit: *In quo ſiquid erit, quod homini Attico minùs Græcum eruditumque videatur: non dicam, quod tibi (ut opinor) Panormi Lucullus de ſuis hiſtoriis dixerat, ſe, quò faciliùs illas probaret Romani hominis eſſe, idcirco barbara quadam & σόλοικα diſperſiſſe: apud me ſi quid erit eiuſmodi, me imprudente erit & invito.* Sed imprimis egregius eſt locus lib. II. epiſt. I ad Att. *Tuus puer mihi literas abs te, & cōmentarium conſulatus mei Græcè ſcriptum reddidit, in quo lætatus ſum, me aliquanto antè de iiſdem rebus Græcè itē ſcriptum librum L. Coſſinio ad te perferendum dediſſe.* Mox de ſtylo ſuo ita ſcribit: *Meus autē liber totum Iſocratis μυρεθήκιον, atque omnes eius diſcipulorum arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumſit.* Et paullò pòſt: *Quem tibi ego non eſſem auſus mittere, niſi eum lentè, ac faſtidiosè probaviſſem: quamquam ad me reſcripſit iam Rhodo Poſidonius, ſe noſtrum illud ὑπόμνημα cùm legeret, quod ego ad eum, ut ornatiùs de iiſdem rebus ſcriberet, miſeram: non modò non excitatum eſſe ad ſcribendum, ſed etiam planè perterritum. Tu, ſi tibi placuerit liber, curabis ut & Athenis ſit, & in cæteris oppidis Græciæ. Videtur enim poſſe aliquid noſtris rebus lucis adferre.*

a In libro de conſulatu.

Titus quoque Pomponius Atticus de conſulatu Ciceronis Græcè hiſtoriam condidit: ut Cornelius Nepos in Attici hujus vita teſtatur: & Cicero ipſe lib. II epiſt. I. ad Att. Verba ejus attuli paullò antè. Stylo ſimplici, & minimè fucato, uſum eſſe, oſtendunt hæc Ciceronis verba, quæ ibidem legas: *Tua illa (legi enim libenter) horridula mihi atque incomta viſa ſunt. ſed tamen erant ornata hoc ipſo, quòd ornamenta neglexerant: &, ut mulieres, ideo bene olere, quia nihil olebant, videbantur.*

Partim Ptolomæi Auletæ, partim Ptolomæi Dionyſij, & ſororis Cleopatræ temporibus, vixiſſe videtur Canuſius ſive Ganuſius, Γανυσιος; pro quo Geſnerus in bibliotheca perperàm habet

habet Caliſius. Citatur à Plutarcho in vita Cæſaris: ubi ex eo narrat, ut Senatu decernente ſupplicationem ob res à Julio Cæſare in Galliis bene geſtas, Cato pro ſententia dixerit, Cæſarem barbaris eſſe dedendum, ad civitatem à crimine violati juris gentium expiandam, atque piaculum vertendum in auctorem.

Olympi ætatem ſatis indicat, quòd fuit medicus Cleopatræ, Julij priùs, pòſt Antonij, amaſiæ. De eo ſic Plutarchus in vita Antonij: Ἦν δὲ ἰατρὸς αὐτῇ (Κλεοπάτρᾳ) συνήθης Ὄλυμπος, ᾧ φράσασα τἀληθὲς, ἐχρῆτο συμβούλῳ καὶ συνεργῷ τῆς καθαιρέσεως, ὡς αὐτὸς ὁ Ὀλυμπὸς εἴρηκεν ἱστορίαν τινὰ τῶν πραγμάτων τούτων ἐκδεδωκώς. *Medicus verò ei* (Cleopatræ) *familiaris erat Olympus, quo, veritatem ei indicatâ, conſiliario & adiutore utebatur ad tabem ſibi inducendam: ut ipſe ait Olympus, qui rerum earum hiſtoriam edidit.*

Iiſdem temporibus Adelphius ſcripſit expeditionem Par-a thicam Antonij Triumviri. Strabo lib. XI: Ὥς φησιν Ἀδέλφιος ὁ τοῦ Ἀντωνίου φίλος, συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ παρῆν ἡγεμονίαν ἔχων. Quamquam non diſplicet conjectura Caſauboni legentis ὁ Δέλλιος. Ita ſanè appellant Plutarchi codices in vita M. Antonij. Ubi hæc legas: Πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων φίλων οἱ Κλεοπάτρας κόλακες ἐξέβαλον, τὰς παροινίας καὶ βωμολοχίας οὐχ ὑπομένοντας. ὧν καὶ Μάρκος ἦν Σιλανὸς, καὶ Δέλλιος ὁ ἱστορικός. οὗτος δὲ καὶ δεῖσαι φησὶν ἐπιβουλὴν ἐκ Κλεοπάτρας, Γλαύκου τοῦ ἰατροῦ φράσαντος αὐτῷ. Προσέκρουσε δὲ Κλεοπάτρᾳ παρὰ δεῖπνον, εἰπὼν αὐτοῖς μὲν ὀξίνην ἐγχεῖσθαι, Σάρμεντον δὲ πίνειν ἐν Ῥώμῃ Φαλερῖνον. ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ δηλίκια Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. *Complures præterea alios illius amicos expulere Cleopatræ adulatores, quòd contumelias, & procacitatem eorum, non ſuſtinerent. In quibus M. Syllanus fuit, & Dellius hiſtoricus. Hic inſidias quoque timuiſſe ait ſe à Cleopatra, ſeque à Glauco medico monitum eſſe. Offendit Cleopatram, quòd in cœna iactâſſet, acidum ipſis infundi, Sarmentum verò bibere Romæ Falernum. Erat Sarmentus puer, quem habebat in deliciis Cæſar.*

a *Ut Adelphius ait, Antonij comes, qui Parthicā eius expeditionem deſcripſit: oculatus teſtis, & qui ipſe etiam partem exercitus duceret.*

CAP. XVI.

Lyſimachidæ ætas, ex Cæcilio Rhetore; Cæcilij, ex ætate Dionyſii Halicarnaſſei, collecta. Diodorus Sardianus. Theodorus Gadarenus. Thraſyllus. Claudius Cæſar.

NVnc de iis videamus, qui fuere, poſtquam imperium illud, quod Alexandri tenuerant ſucceſſores, in Romanorum totum ceſſit poteſtatem. Eò referendus videtur Lyſimachides: qui ad Cæcilium de Atticis Rhetoribus edidit commentarium. Ammonius libello de vocum differentiis in. Θεωρεῖς: Λυσιμαχίδης α΄ ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. Idem alia quoque ad res Atticas itidem pertinentia expoſuit. Nam Harpocrationi in Μαιμακτηριὼν, & Μεταγειτνιὼν citatur ἐν β΄ τῶν περὶ τῶν Ἀθήνησι μηνῶν. Meminimus autem Lyſimachidæ hoc loco, quia opus illud de Atticis Rhetoribus videtur non abſimile fuiſſe libello Plutarchi de vitis decem Rhetorum. Fortaſſe tamen de ſtylo eorum duntaxat egit: uti ab Halicarnaſſenſi de pleriſque factum ſcriptoribus. Nam hoc magis Rhetoris erat, & ad Rhetorem ſcribentis. Siquidem Cæcilius ille, cui librum de Rhetoribus nuncupavit, puto, Rhetor ille Siculus fuit, nobiliſſimis Rhetoribus laudatus, Fabio dico, Longino, & ante utrumque Dionyſio Halicarnaſſenſi, æquali ſuo: quod Cæcilij ac ſimul Lyſimachidæ nobis ætatem indicat. Nam Dionyſius Romam ſe veniſſe teſtatur, confecto bello civili inter Auguſtum & Antonium, circa mediam Olymp. CLXXXVII. Et, ne corruptos eſſe numeros putes, ſimiliter eſt apud Anonymum ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ. Ac apud eundem hoc de Dionyſio legas, Olymp. CXCII anno IV aggreſſum fuiſſe ſcribere Romanas antiquitates.

Sed quicquid eſt de Cæcilio, ſaltem ſub Auguſti principatu, atque, ut cenſeo, Tiberij etiam temporibus, fuit Diodorus Sardianus, rhetor, poëta, & hiſtoricus. Quippe qui Strabonis fuerit amicus: ut oſtendunt hæc geographi ejuſce verba lib. XIII, quo loco de illuſtribus Sardianis tractat: Ἄνδρες δ' ἀξιόλογοι γεγόνασι τοῦ αὐτοῦ γένους, Διόδωροι δύο οἱ ῥήτορες· ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐκαλεῖτο

a *Lyſimachidis libro ad Cæcilium, qui erat de decem Atticis Rhetoribus.*

b *In opere menſibus Atticis.*

c *In præfat. Roman. antiq.*

d *Hinc etiam genus ducunt viri memoratu digni, Diodori rhetores duo, quorum ſenior Zonas vocabatur: juniorū autē, qui amicus nobis, & hiſtorici exſtant cōmentarij, & eda, & poëmata alia.*

ἐκαλεῖτο Ζωνᾶ· οὗ ἢ νεωτέρυ, φίλυ ἡμῖν γινομένυ, καὶ ἰσθεικὰ συγγράμματά ἐςι, καὶ μέλη, καὶ ἄλλα ποιήματα.

Theodorus quoque Gadarenus extremo Auguſti principatu, item ſub Tiberio, floruit: cujus & præceptor fuit. Certamen ei erat cum Polemone, & Antipatro. Sub Adriano Cæſare filius ejus factus eſt ſenator. Scripſit autem librum de hiſtoria, item de Cœleſyria, & alia, de quibus Suidas.

Thraſyllus ſimiliter Auguſti, & imprimis Tiberij temporibus vixit: quemadmodum liquet ex iis, quæ de eo narrant Suetonius Tranquillus in Auguſto cap. XCVIII, & Tiberio cap. XIV, Tacitus in VI Annalium, Dio lib. LV, & LVIII, Themiſtius orat. XII, & Juvenalis ſcholiaſtes in Sat. VI: cujus verba adſcribere contentus ero: *Thraſyllus, multarum artium ſcientiam profeſſus, poſtremò ſe dedit Platonicæ ſectæ, ac deinde matheſi: quâ præcipuè viguit apud Tiberium, cum quo ſub honore eiuſdem artis familiariter vixit: quem poſtea Tiberius in inſula Rhodo præcipitare voluit in pelagum, quaſi conſcium promiſſæ dominationis. Quem dolum cùm præſenſiſſet, fugit.* Thraſyllus hic patriâ Mendeſius fuit, & inter alia de lapidibus ſcripſit. Plutarchus lib. de Flum. Καθὼς ª ἱςορεῖ Θράσυλλος ἐν γ΄ περὶ λίθων. Sed præterea hiſtoriam Ægyptiacam literis prodidit. Idem eopſe libro: Καθὼς ᵇ ἱςορεῖ Θράσυλλος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς. Ex eo opere locum adducit Stobæus ſerm. de morbis & moleſtiarum in eis ſolutione. Item edidit, niſi is alius eſt, de lectione librorum Democriti. Laertius in Democriti vita: Ὡς ᶜ Θράσυλλος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτυ βιβλίων. Meminit & ejuſdem alibi non ſemel. Uti & Clemens Alexandrinus lib. I Στρωματ. ubi refert de Idæ incendio quæ ſcripſerit. Item Nicomachus Geraſenus enchiridij harmonici lib. I. Porphyrius in vita Plotini, Achilles Tatius ad Aratum, & Demophilus in Ptolomæi Tetrabiblum: atque è Latinis Plinius in hiſtoria Naturali: ex cujus non uno loco, ſcripſiſſe ad rem medicam pertinentia cognoſcimus. Quamquam metuo, ne alius is ſit ab mathematico, & Ægyptiacæ hiſtoriæ auctore.

a *Sicut Thraſyllus refert lib. tertio de lapidibus.*

b *Sicut refert Thraſyllus in Ægyptiacis.*

c *Vt Thraſyllus in eo libro, qui inſcribitur de legendis Democriti libris.*

Claudius Cæſar, ut in vita ejus ait Tranquillus ᵈ, *& Græcas ſcripſit hiſtorias, Tyrrhenicôn* XX, *Carchedonicôn* VIII. *Quarum cauſſâ veteri Alexandriæ Muſæo additum ex ipſius nomine, inſtitutumque*

d *Cap.* 42.

tumque ut quotannis in altero Tyrrhenicôn libri, altero Carchedoniacôn, diebus ſtatutis, velut in auditorio, recitarentur toti à ſingulis per vices. De eodem ſic Plinius lib. XII Hiſt. Nat. cap. XVII. *Petunt igitur in Helimaos arborem brutam, cupreſſo fuſæ ſimilem, exalbidis ramis, iucundi odoris accenſam, & cum miraculo hiſtoriis Claudij Cæſaris prædicatam.* Citat eundem Plinius lib. V. cap. X. & lib. VI cap. IX.

CAP. XVII.

Crator. Iulius Caſſianus. Encratitarum ut is dogma defenderit. Ptolomæus geographus. Geminus Servij lapſus. Ptolomæi laus apud Stephanum, & Marcianum Heracleotam. Iamblichi Babylonica. Iulius Pollux Commodi Imp. æqualis. Alter eiuſce nominis, ſed iunior. Alexander Severus. Bardeſanes Babylonius. Iudas theologus. Arrianus iunior. Callicrates Tyrius. Theoclius. Zenobia.

a Crator, libertus M. Aurelij Veri, ab urbe condita, uſque ad obitū patroni ſui Veri, manifeſte exacteq; annotavit omnia, ſeu nomina, ſeu tempora ſpectes.

VEnio ad ſcriptores, qui fuere ſub Divis, ut vocant, fratribus, M. Aurelio Antonino philoſopho, & L. Aurelio Vero. Princeps eſto Crator: qui M. Aurelij Veri libertus fuit. Scripſit de Romanorum temporibus. Auctor Theophilus ad Autolycum lib. III prope extremo: ubi nomina conſulum, prætorum, ædilium, hoc ex ſcriptore petere jubet. Præcipuè adſcribi merentur hæc verba: Κράτωρ a, ἀπελεύθερος γενόμενος M. Αὐρηλίου Οὐήρου, ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, μέχρις τελευτῆς τοῦ ἰδίου πάτρωνος αὐτοκράτορος Οὐήρου, σαφῶς πάντα ἀνέγραψε, καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ τοὺς χρόνους.

b Quavis aliorum ſapientia antiquiorem eſſe philoſophiam Hebræorum.

c De continentia, vel caſtitate.

Æqualis Crantoris erat Julius Caſſianus: quem Geſnerus ait annales temporum rationes conſcripſiſſe. Id quo veterum adſtrui ſolidè poſſit, non video. Etſi apud Clementem in primo Στρωματ. lego, ab Caſſiano hoc ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἐξηγητικῶν eſſe oſtenſum, πάσης b σοφίας ἀρχαιοτάτην εἶναι τὴν κατὰ Ἑβραίους φιλοσοφίαν. Fuit Valentini hæreſiarchæ diſcipulus, ac Encratitarum dogma eſt ſecutus: quod propugnavit libro, quem inſcripſit περὶ c ἐγκρατείας, ἢ περὶ εὐνουχίας. Eo conjugium

detesta-

deteſtabatur, ac perperam interpretabatur Geneſin, per lignum vetitum intelligens matrimonium: per pelliceas tunicas, humanam carnem. Etiam tuebatur ſe verbis, ut videri volebat, ipſius Chriſti ad Salomen, ex euangelio ſecundùm Ægyptios productis. Vide Clementem in tertio Στρωματέων.

Claudius etiam Ptolomæus, Alexandrinus, philoſophus, temporibus vixit M. Aurelij imperatoris, teſte Suida: ut omnino ſpiſſus ſit error, ſive Servij, ſive alîus, qui Servium interpolavit, ad illud Eclogæ III.

In medio duo ſigna, Conon, & quis fuit alter?

Ubi grammaticus is per alterum intelligi ait Aratum, Ptolomæum, aut Eudoxum: cùm Ptolomæus duobus floruerit ſeculis, poſtquam eclogas ſuas Virgilius ſcripſiſſet. Quemadmodum & in eo errat, quòd ſermonem putat eſſe de Conone, Athenienſi duce, Peloponneſiaco bello æquali, cujus vitam Cornelius Nepos ſcripſit. Intelligi enim debet Conon Aſtrologus, quem Catullus celebrat carmine de coma Berenices, quod ex Callimacho tranſtulit. Scripta Ptolomæi in omnium manibus verſantur. Sed præter ea, quæ habemus, alia quoque recenſet Suidas. Et ſunt, quæ etiam Suidas præterit: ut eſt περίπλους: cujus meminit Stephanus in Λούγδουνα, ubi eam eſſe ait πόλιν a Κελτογαλατίας, auctoremque laudat Πτολεμαῖον b ἐν περίπλῳ. Niſi periplum vocat Geographiæ libros: quos idem Stephanus in Χαράκμωβα citat: nec modò citat, ſed etiam laudat. Sic enim ſcribit: Πτολεμαῖος c ἐν γεωγραφικοῖς, ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ, ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς· ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα. σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας. Egregia quoque ejus laus apud Marcianum Heracleotam initio peripli, ubi quiddam refert, (ut verba ejus reſervem) ἐκ d τῆς γεωγραφίας τοῦ θειοτάτου καὶ σοφωτάτου Πτολεμαίου. Ac θειότατον e quoque aliquanto pòſt appellat.

Ex Photij bibliotheca f diſcimus, iiſdem temporibus, & aliquanto ante tempora Antonini philoſophi, fuiſſe Jamblichum, alium à Syro philoſopho, Porphyrij diſcipulo, è ſervis ut ajunt, natum. Babylonica hic ſcripſit, quibus de Rhodanis & Sinonidis amoribus libris egit undequadraginta: ut Suidas teſtatur; & pluribus exponit Photius; qui compendio Babylonica ejus conſtrinxit.

a *Vrbem Galliæ Comatæ.*
b *Ptolomeum in deſcriptione circuitus navigatione luſtrati.*
c *Ptolomæus in geographicis libro quincto, in Arabicis vir ſane fide dignus: quippe qui ſedulo hoc egerit, ut accurate Arabica traderet.*
d *Ex geographia diviniſſimi, & ſapientiſſimi Ptolemæi.*
e *Diviniſſimum.*
f *Cod. 94.*

Sed narrationes iſtæ Jamblichi, ſi non veræ, at veriſimiles fuere; non item Μελ[illegible], quas inter alia conſignavit Adrianus ſophiſta, Herodis diſcipulus, Ariſtidis æmulus, unde M. Antonini & filij ejus Commodi tempore vixiſſe, cognoſcimus. Plura de eo Suidas.

Julius Pollux vixit temporibus Commodi Cæſaris; cui & Epithalamium fecit. Exſtat ejus onomaſticum ad eundem Commodum. Multa quoque alia edidit. Ea inter fuiſſe librum De Arcadia, lego in Geſneri bibliotheca. Sed apud Suidam eſt Ἀρκαδικὸν, quo ſignificatur oratio de Arcadicis. Meminit hujus Pollucis inter alios Io. Tzetzes Chil. VII. Hiſt. CXLV. Porrò & Julij Pollucis Chronicon, Ἰουλίου Πολυδεύκους χρονικὸν, exſtat in bibliotheca Bavarica: ac jam ante hos viginti annos ſcripſit Jacobus Gretſerus a, ſperare ſe fore, ut propediem prodeat in lucem. Chronicon verò illud exorditur à condito orbe, ac pertexit tempora uſque ad imperium Valentis. Stultum igitur ſit multis monere, hunc non eſſe illum Julium Pollucem, cujus onomaſticum habemus. Nam & gentilis is fuit, ut ab orbe condito non potuerit ordiri: &, ut diximus, ſub Commodo vixit.

a *Tom. 2 de Cruce in notis ad orat. Alexandri de inventione Crucis.*

Alexander Severus Imp. ut in vita ejus Ælius Lampridius refert, *vitas principum bonorum verſibus ſcripſit.* Græcè puto, quando paullò antè præceſſit, *Facundia fuit Græca magis, quàm Latina, nec verſu invenuſtus.* Et initio vitæ dixerat. *In Latinis non multum profecit, nec valde amavit Latinam facundiam.*

Bardeſanes Babylonius Alexandri Severi temporibus floruit: de quo Porphyrius de abſtinentia lib. IV. Ὡς ὁ Βαρδησάνης, ἀνὴρ Βαβυλώνιος, ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς ἀνέγραψεν. Scripſit de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum philoſophis, quos Græci Gymnoſophiſtas vocant. Vide, quæ de iis ibidem Porphyrius ex Bardeſane exſcribit.

b *Vt Bardeſanes Babylonius, qui parentum noſtrorum temporibus fuit, ſcripto conſignavit.*

Judas hiſtoricus & theologus de ſeptuaginta apud Danielem hebdomadibus pleniſſimè diſputavit: & chronographiam ſuperiorum temporum uſque ad decimum Severi perduxit annum: ut tradit Euſebius Hiſtoriæ Eccleſ. lib. VI cap. VI. ac Nicephorus lib. IV cap. XXXIV. è Latinis Hieronymus in Catalogo ſcript. illuſtr. & Sigebertus Gemblacenſis.

Attianus Maximini tempore, vel paullo pòſt, fuit. Capitolinus

linus in Maximino juniore: *Sanè, quod nullo in loco tacendum eſt, cùm & Dexippus, & Arrianus, & multi alij Græci ſcripſerint, Maximum & Balbinum imperatores contra Maximinum factos: Maximum autem cum exercitu miſſum, & apud Ravennam bellum paráſſe; Aquileiam autem, niſi victorem, non vidiſſe: Latini ſcriptores, non Maximum, ſed Pupienum, contra Maximinum apud Aquileiam pugnâſſe, dixerunt, eundemque viciſſe: qui error unde natus ſit, ſcire non poſſum; niſi fortè idem eſt Pupienus, qui & Maximus.* Idem in tribus Gordianis: *Gordiani, non, ut quidam imperiti ſcriptores loquuntur, duo; ſed tres fuerunt. idque docente Arriano, ſcriptore Græcæ hiſtoriæ.* Aſſentio autem Claudio Salmaſio, viro nunquam ſatis laudato, qui arbitratur, & apud eundem, initio Maximi & Albini, legi oportere: *Et Dexippus, & Arabianus, Maximum & Balbinum dicunt electos contra Maximinum poſt Gordianos.* Ubi vulgò pro *Arriano* eſt *Arabiano*. Etſi & fuere, qui Arabiani dicerentur. Ut Flavius Arabianus, annonæ ſub Aureliano præfectus: ad quem epiſtola Aureliani exſtat apud Vopiſcum in hujus Cæſaris vita.

Aureliani tempore, & paullò pòſt, vixit Callicrates Tyrius: qui vitam imperatoris hujus ſcripſit. De eo ſic Flavius Vopiſcus in Aureliano: *Matrem quidem eius Callicrates Tyrius, Græcorum longè doctiſſimus ſcriptor, ſacerdotum templi Solis, in eo vico, in quo habitabant parentes, fuiſſe dicit. Habuiſſe quin etiam nonnihilum divinationis, adeò ut aliquando marito ſuo iurgans ingeſſerit, cùm eius & ſtultitiam increparet, & vilitatem, En imperatoris patrem. Ex quo conſtat, illam mulierem ſciſſe fatalia. Idem dicit, auſpicia imperij Aureliano hæc fuiſſe. Primùm pueri eius pelvim ſerpentes plerumque cinxiſſe, neque unquam occidi potuiſſe. Poſtremò ipſam matrem, quæ hoc viderat, ſerpentem, quaſi familiarem, occidere noluiſſe. His accedit, quòd ex palliolo purpureo, quod Soli ſui temporis imperator tulerat, ſacerdos mulier crepundia filio feciſſe perhibetur. Addit etiam illud, quòd vinctum faſciolæ Aurelianum aquila innoxiè de cunis levaverit, & in aram poſuerit, quæ iuxta ſacellum fortè ſine ignibus erat. Idem autor eſt, vitulum matri eius natum miræ magnitudinis, candidum, ſed purpurantibus maculis, ita ut haberet in latere uno avem, in alio coronam. Multa ſuperflua in eodem legiſſe memini: quippe qui aſſeverat, etiam roſas in eiuſdem mulieris chorte, nato Aureliano, exiſſe purpureas, odoris roſei, floris aurei.*

Theo-

Theoclius quoque Aureliani vixit ætate, vel ſanè proximè poſt eam. Scripſit vitas Cæſarum. Flavius Vopiſcus in Aureliano: *Refert Theoclius, Cæſarianorum temporum ſcriptor, Aurelianum manu ſuâ bello Sarmatico uno die quadraginta & octo interfeciſſe.* Sed quod ad ſcriptoris nomen attinet, veriſimilis eſt ſententia doctiſſimi Caſauboni, cui Theoclytus, vel Theo Chius, dictus videtur: vel Theocles, quâ forma dicitur Diocles. Græcè eum ſcripſiſſe, etiam cognoſcimus inde, quòd, cùm ridiculos quoſdam in Aurelianum verſus retuliſſet, ſubjungat iſta verba: *Hæc video eſſe perfrivola: ſed quia ſupraſcriptus auctor ita eadem, ut ſunt Latinè, ſuis ſcriptis inſeruit, tacenda eſſe non credidi.* Neque enim erat, cur diceret, verſus eos Latinè eſſe operi inſertos, niſi aliâ is linguâ hiſtoriam ſcripſiſſet.

Satis conſtat, tum quoque vixiſſe Zenobiam, Odenati uxorem, Palmyrenorum reginam: ut de qua Aurelianus triumphârit. Hæc Ægypti, & Orientis hiſtoriam in epitomen redegiſſe credita eſt: Græcè videlicet, ut videtur oſtendere is locus Trebellij Pollionis in xxx tyrannis: *Ipſa Latini ſermonis non uſquequaque ignara; ſed, ut loqueretur, pudore cohibita: loquebatur & Ægyptiacè ad perfectum modum. Hiſtoriæ Alexandrinæ, atque Orientalis, ita perita, ut eam epitomâſſe dicatur. Latinam autem Græcè legerat.* Sed, credo, epitomen ſiquam ſcripſit, juvandæ ſuæ memoriæ ſcripſerat, non in uſus publicos.

CAP. XVIII.

Onaſimus. Palladius Methonæus. Vita Antonij, auctore Athanaſio. Calliſtus. Diodorus Monachus. Pappus Alexandrinus. B. Epiphanius. Euſebius ſcholaſticus. Ammonius poëta. Lucianus preſbyter. Anaſtaſius Theopolita. Priſcus Panites. Flavianus Conſtantinopolitanus. Lachares Athenienſis. Leontius Byzantius. Georgius Alexandrinus.

COmplectar nunc, qui floruere ſub imperatoribus Conſtantinopolitanis, à Conſtantino M. uſque ad Conſtantinum

num Leonis filium, & matrem Irenen : quorum tempore Karolus M. imperium in Occidente inſtauravit.

Onaſimus Conſtantini Imp. temporibus vixiſſe, fuiſſeque Cyprius, aut Spartanus *hiſtoricus*, dicitur à Suida : qui & compluria ejus ſcripta refert, ſed ad oratoriam artem pertinentia: ut qui & ſophiſta fuerit, quemadmodum idem ille auctor eſt.

Eodem ſub imperatore nomen ſibi peperit Palladius, Palladij filius, Methonæus. Hic præter orationes, & diſputationes varias, etiam hiſtoricum ac philologicum opus contexuit de feſtis Romanorum : ut è Suida cognoſcimus.

B. Athanaſius Conſtantini, filiorumque ejus, item Juliani, ac Valentis tempore fuit. Scripſit vitam B. Antonij monachi: ut teſtis eſt Nazianzenus orat. in laudem B. Athanaſij, B. Hieronymus in Catalogo ſcript. Eccleſ. & Socrates Eccleſ. Hiſtor. lib. I. cap. XXI. Eam, modò genuina eſt, ante annos duodecim primus in lucem protraxit vir optimè de ſtudiis meritus David Hœſchelius.

Juliani Imp. tempore vixit Calliſtus, qui & in expeditione eum comitabatur. Cecinit heroico carmine res geſtas Juliani, domini ſui : ut teſtatur Nicephorus Hiſtor. Eccleſ. lib. X. cap. XXXIV.

Diodorus monachus, Juliani & Valentis temporibus, Tarſi in Cilicia, fuit epiſcopus. Meminere ejus Theodorus Anagnoſtes, & Nicephorus in hiſtoria Eccleſiaſtica. Compoſuit cùm alia multa, tum Χρονικὸν a διορθούμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων, ut ait Suidas.

Pappus Alexandrinus Theonis philoſophi, qui in Ptolomæi canonem commentatus, æqualis fuit. Nam uterque Theodoſij ſenioris temporibus vixit, Suida teſte : ex quo, præter alia, Pappum ſcripſiſſe cognoſcimus χωρογραφίαν b οἰκουμενικὴν : item ποταμοὺς c τοὺς ἐν Λιβύῃ.

a. *Chronicon, quod erratum Euſebij Pamphili de temporibus corrigit.*
b *Univerſalem orbis deſcriptionem.*
c *Fluvios Libyæ.*

Epiphanius Salamine in Cypro epiſcopus, opus de LXXX hæreſibus reliquit : quod non hiſtoricum minùs, quàm theologicum eſt. Geſnerus meminit libri de vita Mariæ, & temporibus ejus, Epiphanio tributi. Sed puto eſſe Epiphanij alterius. Vitam quoq; S. Hilarionis expoſuiſſe dicitur. Sed ea nō exſtat. Eidem tribuitur vulgò hiſtoria de prophetarū vitis. Attamē ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur.

Arcadij, & Theodoſij junioris temporibus, vixere Euſebius Scholaſticus, & Ammonius; quorum uterque carmine deſcripſit bellum contra Gainam, Gotthorum regem. De his duobus ſic Nicephorus hiſtoriæ Eccleſ. lib. XIII. cap. VI. *Si quis accuratiùs pleniuſq; res eo bello geſtas cognoſcere velit, eum Gaineum librum legere iubemus. Quem Euſebius ſcholaſticus compoſuit, Troili ſophiſtæ ſectator. Qui, cùm rebus gerendis ſpectator ipſe belli interfuiſſet; in quatuor libellis heroico verſu id luculenter expoſuit; quod ſcriptum, propter rei novitatem, in magna admiratione fuit. Sed & Ammonius, poëta alter, quidem bellum carminibus compoſuit, præclarus proximo imperio, ſedecimo iunioris Theodoſii conſulatu, quem cum Fauſto geſſit, (tum enim poëma id publicavit) habitus eſt.*

Lucianus, preſbyter Hieroſolymitanus, ſcripſit Græcè revelationem de inventione S. Stephani. Eam Avitus, preſbyter Hiſpanus, Latinè tranſtulit. Claruit anno CCCCX. Auctor Gennadius in catalogo.

Anaſtaſius Theopolita, Cyrilli æqualis, compoſuit Perſica, ſive quæ in Perſide côtigerunt, ſuper Dionyſaro & Philippo hiſtoriographis, inter Chriſtianos, & paganos. Ea exſtant MSa in bibliotheca Electorali Palatina, ac Bavarica Auguſtana.

Nilus Conſtantinopolitanus, monachus, B. Chryſoſtomi diſcipulus, Theodoreti æqualis, ſcripſit De cæde ſanctorum martyrum monachorum in monte Sina, & alia, ſed parænetica. Vide de eo Photium in bibliotheca cod. CCLXXVI, & Nicephorum Eccleſ. Hiſt. lib. XIV. cap. LIV.

Theodoſij Junioris ætate vixit Priſcus Panites, ſophiſta, ut Suidas perhibet. Qui & auctor eſt, eum præter epiſtolas, & declamationes, etiam condidiſſe hiſtoriam Byzantinam, & Attalicam libris VIII. Videtur autem hodieq; exſtare. Sanè citat eum Baptiſta Fulgoſius in Memorabilium libris: inque bibliotheca Vaticana eſſe, auctor eſt Raphael Volaterranus lib. XIII Anthropologiæ. Fortaſſe eſt idem Priſcus, quem Stephanus citat in Σάτωνα. Priſcum de rebus Gothicis multa conſignaſſe, liquet ex Jornande de rebus Geticis cap. XXIV. *Gothorum*, inquit, *natio ſæva, ut Priſcus hiſtoricus refert, in Mæotide palude ulteriorem ripam inſedit, venatione tantùm, nec alio labore experta.* Meminit & cap. XXXV: *Ad quem in legationem remiſſus à*

Theodoſio iuniore Priſcus, tali voce inter alia refert. Vide etiam cap. XLII. & XLIX.

Flavianus, epiſcopus Conſtantinopolitanus, præter epiſtolas ad Leonem pontificem, etiam Acta ſcripſit cum Eutyche presbytero, & librum de ejus erroribus. Unde Marciani Imp. & concilij Carchedonenſis temporibus vixiſſe, ſatis liquet. Epiſtolæ ejus ad Leonem Papam Rom. extitere olim in biblioth. Veneta B. Antonij.

Lachares, Lacharis filius, Athenienſis ſophiſta, Heracleonis diſcipulus, floruit Marciani & Leonis imperatorum temporibus: atque inter alia reliquit *ἱστορίαν α τὴν κατὰ τὸν Κορνοῦτον.* Plura de eo apud Suidam vide. a *Hiſtoriam ſecundum Cornutum.*

Leontius advocatus, Byzantius, egit de ſectis hæreticorum, & ſynodo Chalcedonenſi. Ejus Act. v. perducit ſeriem epiſcoporum Conſtantinopolitanorum uſque ad S. Eulogium: qui fuit tempore Gregorij M. unde iiſdem Leontium vixiſſe temporibus colligitur.

Georgius, Alexandrinus Epiſcopus, vitam deſcripſit B. Chryſoſtomi. Ex hac excerpta dedit Photius cod. XCVI. Negat idem, certò ſe poſſe affirmare, quis hic Georgius ſit. Sed placet, quod doctiſſimus Andr. Schottus ibidem annotavit, illum videri, qui B. Ioanni Eleemoſynario ſucceſſit, circa annum IↃCXX.

CAP. XIX.

Ignatius diaconus. Petrus Siculus. Euſtathius Theſſalonicenſis. Theodorus Anagnoſtes. Ioannes Argyropylus.

SVperſunt aliquot, qui vixere ſub imperatoribus Conſtantinopolitanis, poſt imperium in Occidente inſtauratum, hoc eſt, poſt annum partæ ſalutis octingenteſimum.

Ignatius, Conſtantinopolitanæ urbis diaconus, floruit tempore Irenes, & Nicephori Logothetæ. Hic carmine panxit vitas patriarcharum, Taraſij, & Nicephori: ut Suidas teſtatur, qui & alia ejus laudat. Eſt autem is Taraſius, qui præfuit concilio Nicæno ſecundo: Nicephorus verò, qui ei in patriarchatu ſucceſſit. Vide Cedrenum.

Petrus Siculus fuit tempore Baſilij Imp. & filiorum ejus, Conſtantini ac Leonis: nempe circa annum IↃCCCLXX. Ab imperatoribus, quos dixi, legatus fuit Tibricam, civitatem Armeniæ, ut de captivorum permutatione ageret: ac negotium hoc, cùm novem Tibricæ menſes egiſſet, feliciter confecit, ut ipſe narrat. Exſtat ejus hiſtoria de Manichæorum ortu, progreſſu, & occaſu: quæ, ex Bavaricæ bibliothecæ codice MSo, egregio Matthæi Raderi beneficio, prodiit.

Euſtathius, Theſſalonicenſis epiſcopus, cujus in Homerum & in περιήγησιν Dionyſij commentarium habemus, auctor quoque creditur ſex librorum de Iſmeniæ & Iſmenes amoribus. Vixit Manuelis Comneni temporibus, circa annum CIↃCL. item ſub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico; ut conſtat ex Niceta Choniate: cui Euſtathius hic vocatur, nunc ὁ πολὺς καὶ μέγας [a] ἐν λόγοις, nunc etiam ἀρετῇ [b] διαβεβοημένος ἁπανταχῆ, ac à prudentia item ſingulari, & doctrinâ multijugâ, celebratur.

Theodorus Anagnoſtes, ſive Lector Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ, reliquit ἐκλογαὶ [c] ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἀπὸ φωνῆς Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου. Ita enim inſcriptio habet: unde eum vixiſſe liquet circa annum milleſimum trecenteſimum trigeſimum. Agit autem in Collectaneis iſtis de temporibus Marciani, Leonis, Zenonis, Baſiliſci, & Anaſtaſij, imperatorum. Meminit & Suidas in Θεόδωρος: ait autem, hiſtoriam Eccleſiaſticam contexuiſſe à Conſtantino M. uſque ad Juſtinianum.

Quo tempore capta eſt Conſtantinopolis, & poſtea imprimis, floruit Ioannes Argyropolus Conſtantinopolitanus. Qui, præterquam quòd Ariſtotelis quædam Latinè tranſtulerit, etiam monodiam ſcripſit, & conſolationem ad Imp. Conſtantinopolitanum, & librum de regno: item (quo nomine hîc refertur) comparationem inter principes antiquos, & novi imperij. Superſunt ea in bibliotheca Chriſtianiſſimi regis.

a Eloquentiſſimus.
b Virtute celeberrimus ubique.
c Excerpta hiſtoriæ eccleſiaſticâ ab ore excepta Nicephori Calliſti Xanthopuli.

LIBRI

LIBRI QVARTI
PARS ALTERA.

Expoſitis illis, quorum nota eſt ætas, perſequar eos, quorum vel incognita eſt ætas, vel nunc ſaltem non occurrit mihi. Eorum ſylvulam adferam, atque, uti feci libro ſuperiori, ita nec alium hîc ordinem, quam κατὰ στοιχεῖον a, obſervabo.

a Secundum literas.

Achæi hiſtorici, Ἀχαιοῦ ἱστοριογράφου, meminit Pindari ſcholiaſtes in od. VII Olymp. Videndum, an idem ſit Ἀχαιὸς, quem cum Pherecyde jungit Arati ſcholiaſtes, quo loco de Hyadibus tractat, atque Achæum quatuor Hyadas ſtatuiſſe, ait. At alius, puto, Ἀρχεῖος, cujus hiſtoricum opus celebrat Nicandri ſcholiaſtes in Theriaca b.

b Pag. 29. edit. Morell.

Agias res Argolicas memoriæ mandavit. Athenæus lib. III. Ἀγίας δὲ, καὶ Δέρκυλος ἐν Ἀργολικοῖς. c

c Agias, & Dercylus, in Argolicis.

Alcimus Siculus Italica conſignavit. Athenæus lib. X: Ἄλκιμος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ τῶν βίβλων Ἰταλικῇ, πάσας φησὶν ἐν Ἰταλίᾳ γυναῖκας μὴ πίνειν οἶνον ἀπὸ ταύτης αἰτίας. d Meminit quoque lib. XII, qui & Feſtus Pompeius in Romam.

d Alcimus Siculus in eo libro, quem Italicum inſcripſit, hac de cauſſa omnes in Italia mulieres vino abſtinere, ait.

Alcmæon in Delphorum commentariis, Ἀλκμαίων ὁ ἐν τοῖς τῶν Δελφῶν ὑπομνήμασι, citatur à Plutarcho in Solone. Alius eſt ab Alcmæone Crotoniata, qui primus Phyſica ſcripſit: ut diſcimus ex Clemente Alexandr. lib. I Στρωματέων.

Alexander Trallianus libros quinque compoſuit de rebus Turcarum: ut apud Geſnerum lego. Num hic nobilis ille medicus? an alius?

Alexandrides Delphicus teſtis adducitur à Plutarcho in Lyſandro. Apud ſcholiaſtem Ariſtophanis in Plutûm f ἁπλῶς vocatur Ἀλεξανδρίδης. Reſtituendum id nomen Euripidis ſcholiaſtæ in Alceſtidis initium, ubi citatur Ἀναξανδρίδης ὁ Δελφὸς, atque ex eo refertur, ut Apollo mercede ſervierit

f Pag. 45. edit. Baſil.

 Admeto,

Admeto, eò quòd Pythonem ſerpentem interemiſſet.

Ammonius ἐν τῷ a περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνιον. Ἐν b πρώτῳ περὶ θυσιῶν ad Ammonio lib. de differ. voc. in βωμός. Ubi & Λαμπρεεὺς c fuiſſe dicitur.

a *Libro de aris & ſacris.*
b *Lib. de ſacris.*
c *Lampprienſis.*

Amyntas fecit volumen, quod Σταθμοὺς ſive Manſiones inſcripſit, multaſque ei hiſtorias inſeruit. Meminit Athenæus lib. x, & xii, ubi ex tertio ejus operis quædam adfert de Sardanapali ſepulchro; & elogio ejus ſaxeis in pilis literis inſculpto Chaldaicis, à Chœrilo autem verſo. Ælianus quoque lib. xvii de animalibus cap. xvii. Ἀμύντας d ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις οὕτως ὑπ' αὐτοῦ Σταθμοῖς, ac deinde mira quædam ex eo refert de muribus Caſpiis, & avibus eas vorantibus.

d *Amyntas in iis, quæ ipſe inſcripſit Manſiones.*

Anaxilides de philoſophis tractavit. Laertius in Platone: Ἀναξιλίδης e ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ φιλοσόφων. Narrat deinde ex eo, ut Perictiona, Ariſtonis conjux, ex Apolline Platonem concepiſſe credita ſit.

e *Anaxilides lib. ſecundo de philoſophis.*

Anaxis Bœotus hiſtoriam ſuam perduxit uſq; ad Olymp. civ, ac imperium Philippi Amyntæ filij. Diodorus Siculus extremo lib. xv: Τῶν f δὲ συγγραφέων Διονυσιόδωρος καὶ Ἄναξις οἱ Βοιωτοὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατεστρόφασι ταῖς συντάξεσι.

f *Ad hunc uſque annum ex hiſtoricis Dionyſiodorus, & Anaxis, Bœoti, rerum Græcarum narrationem ſunt perſecuti.*

Andreas Panormitanus edidit, quæ in quibuſque Siciliæ oppidis memorabilia contigiſſent. Athenæus lib. xiv: Ἀνδρέας g ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν τῶν κατὰ πόλιν.

g *Andreas Panormitanus in trigeſimo tertio rerum in quibuſque oppidis Siciliæ memorabilium.*

Andronicus Alipius memoratur B. Hieronymo præfat. in prophetam Danielem his verbis: *Ad intelligendas extremas partes Danielis multiplex Græcorum hiſtoria neceſſaria eſt: Sutorij videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybij, Poſidonij, Claudij Theonis, & Andronici cognomento Alipij: quos & Porphyrius ſecutum ſe dicit.*

Antenor Cretica ſcripſit. Ælianus lib. xvii. de animalibus cap. xxxv. Ἐν h λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει. Narrat deinde ex eo, ut Rhaucienſes urbem ſuam deſeruerint coacti ab apibus, acerbè pungentibus, urbemque novam, in prioris memoriam, Rhaucum appellarint. item, ut in Ida, monte Cretæ, pauculæ apum illarum reliquiæ ſint, quæ etiamnum hominibus multum moleſtiæ faceſſant. Antenor iſte cognominabatur

h *Antenor in libris rerum Creticarum ait.*

Delta.

Delta. Qua de re ſic Photius Biblioth. cod. cxc. ex Ptolomæo Hephæſtionis lib. v: Ἀντήνωρ ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστορίας Δέλτα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασίν. *Antenoris, qui Cretenſium hiſtoriam ſcripſit, vocabatur Delta, quia bonus foret, & civitatis amans. Aiunt enim bonum à Cretenſibus dici* δέλτον.

Antiochus ª ἐν δευτέρῳ τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν citatur à Ptolomæo Hephæſtionis lib. v. hiſtor. ix. & ex eo à patriarchâ Photio in biblioth. cod. cxc.

Antiphanes Bergæus multa in libros retulit mendacia, fabulator veriùs, quàm hiſtoricus: unde eum Strabo lib. I. jungit cum Euemero Meſſenio, qui hiſtoriam de diis contexuit. Verba ejus ſunt: Ὁ δὲ γὰρ Ἐρατοσθένης, Δαμάστῃ χρώμενος μάρτυρι, οὐδὲν διαφέρει τοῦ καλοῦντος μάρτυρα τὸν Βεργαῖον, ἢ τὸν Μεσσήνιον Εὐήμερον, καὶ τοὺς ἄλλους, οὓς αὐτὸς εἴρηκε διαβάλλων τὴν φλυαρίαν. Etiam lib. II ait, Οὐ πολὺ ἂν ἀπολείπεται ταῦτα τῶν Πυθέου, καὶ Εὐημέρου, καὶ Ἀντιφάνους ψευσμάτων. Pytheas iſte fabuloſa multa geographiæ ſuæ inſeruit. Lilius Gyraldus ᵈ putavit, Antiphanem in comœdiis ſuis multa parùm convenientia finxiſſe. Sed Strabonis loca innuunt, eum Pytheæ, & Euemeri inſtar, in alio opere quopiam, fabellas pro verâ hiſtoriâ venditâſſe. Nec tamen inficias iverim, comœdias etiam ſcripſiſſe, quando hoc ſeu verè, ſeu falsò, dicit Stephanus: cujus egregius hic locus eſt in ᵉ Βέργη: Βέργη πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ, τὸ ἐθνικὸν, Βεργαῖος. Στράβων δὲ κώμην αὐτὴν λέγει, ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικός· ἄπιστα δὲ οὗτος συγγέγραφεν, ὥς φασιν. ἀφ' οὗ καὶ παροιμία. Βεργαΐζειν, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν.

Apollonides ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ ᶠ περὶ καταψευσμένης ἱστορίας laudatur anonymo in vita Arati. Alius eſt Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, Harpocrationi nominatus in Ἴων. De quo lib. III dictum.

Apollonius Acharnenſis περὶ τῶν ἑορτῶν ᵍ egit. Meminit Harpocration in Πέλανος.

Apollonius Aphrodiſienſis, ἀρχιερεὺς ʰ, καὶ ἱστορικὸς, ut Suidæ vocatur: qui ſcripſiſſe ait Καρικὰ ⁱ, Περὶ Τράλλεων, Περὶ Ὀρφέως, καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ. Caricorum ejus meminit ſæpius Stepha-

a *Libro ſecundo de fabulis, quæ in quaque civitate feruntur.*

b *Eratoſthenes autē, Damaſte utens teſte, nihil diſtat ab eo, qui teſtem advocat Bergæum, vel Meſſenium Euemerum, atque alios, quos ipſe nominat, eorum traducens futilitatem.*

c *Hæc non multū abſunt à Pythea, Eumeri, & Antiphanis mendaciis.*

d *Dialogo 6 de poëtis.*

e *Berge Thracia urbs, juxta Cherroneſum: unde gentile Bergæus. Strabo autem vicum eſſe dicit, inde fuit Antiphanes Comicus. Multa is parū credibilia ſcripſit, ut aiunt: à quo proverbium ortum, ut Bergiſſare diceretur, qui nihil diceret veri.*

f *Cepheus libro octavo hiſtoriæ ementitæ.*

g *De feſtis.*

h *Summus ſacerdos, & hiſtoricus.*

i *Carica, & de Trallibus, & de Orpheo, ac ſacris ipſius.*

nus.

nus. Librum eorum quartum citat in Βάργασα, ſeptimum in Χερσωνὶς, decimumſextum in Ἄγκυρα, decimũ octavum in Χαλὸν τεῖχος. Etiam Etymologus adducit ſextumdecimum in Ἄρπασος.

Apollonius Aſcalonites hiſtoricus vocatur à Stephano in Ἀσκαλὼν: ubi inter illuſtres Aſcalonitas eſſe dicuntur ἱστορικοὶ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος. Alius eſt Ἀπολλώνιος γραμματικός, qui refertur inter τοὺς περὶ τοῦ Ἀράτου συνταξαμένους. Item Ἀπολλώνιος ὁ Χαίρωνος, citatus Ariſtophanis ſcholiaſtæ in Veſpas. Alios quoque Apollonios adduximus lib. I cap. XXII.

Aratus Cnidius condidit hiſtoriam Ægyptiacam. Diverſus eſt, non tantùm ab Arato, poëta Solenſi, cujus φαινόμενα habemus: ſed etiam ab Arato Sicyonio, de quo dictum nobis lib. I cap. XVII. De utroque, & Cnidio, & Sicyonio, ita anonymus in Vita Arati poëtæ: Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ γεγόνασιν Ἄρατοι, ἄνδρες ἐλλόγιμοι ἱστοριογράφοι. ὥσπερ ὁ Κνίδιος, οὗ φέρονται Αἰγυπτιακαὶ ἱστορίαι συγγράμματα. καὶ τρίτος Σικυώνιος, οὗ ἐστιν ἡ πολύβιβλος ἱστορία ὑπὲρ τὰ λ΄ βιβλία ἔχουσα. *Fuere & alij Arati, hiſtorici diſerti: ut Cnidius ille, cuius exſtant commentarij hiſtoriæ AEgyptiacæ: item tertius perilluſtris, Sicyonius, cuius eſt hiſtoria illa multorum librorum: ut qui pluſquam XXX numero ſint.*

a In quarto Laconicorum

Ariſtocrates ἐν [a] τετάρτῳ Λακωνικῶν adducitur ab Athenæo lib. III.

Ariſtonicus Tarentinus laudatus Ptolomæo Hephæſtionis in nova hiſtoria: qui ex eo retulit, dimidium caput hydræ, quicum Hercules pugnavit, aureum fuiſſe. Auctor Photius in biblioth. cap. CXC. Meminit quoque Servius in illud Maronis III Æn.

Chaoniamque omnem Troiano à Chaone dixit.

Conſtat, inquit, *ibi olim regem, nomine Campum, fuiſſe, & Epirum Campaniam vocatam: ſicut Alexarchus, hiſtoricus Græcus, & Ariſtonicus, referunt.* Etiam apud Cæſarem Germanicum in Aratea phænomena, & apud Hyginum in poëtico aſtronomico, fabella ex Ariſtonico adfertur de Orione: quæ ſi lectio vera eſt (eam quidem ſecuti Janus Parrhaſius, & Geſnerus in Onomaſtico) idem fuerit, ac ille Ariſtonico Photio Servioque memoratus. Sed in Aldina, quæ anno prodiit cIↄ ccccxcix, *Ariſtomachus* invenio: eamque lectionem in editione ſua etiam ſecutus fuit Morellius.

Ariſto-

Ariſtoteles Chalcidenſis de Eubœa ſcripſit. Harpocration in Ἄργουσα: Ἔστι ᵃ δὲ πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη· ὡς Ἀριστοτέλης ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας. Eum ſignat Apollonij ſcholiaſtes in lib. 1: Σωΐδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης, οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι.

Artemidorus Aſcalonita Bithynicam compoſuit hiſtoriam: ut cognoſco ex Stephano in Ἀσκάλων: ubi inter illuſtres Aſcalonitas eſſe dicuntur ἱστορικοὶ ᵇ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ περὶ Βιθυνίας γεγραφώς. Fortaſſe idem eſt, ac Artemidorus Ariſtophanius, qui de Doride ſcripſit: ut dictum lib. 1. cap. XX.

Aſclepiadæ, qui hiſtoricum tractarint argumentum, complures fuerunt. Nam, ut de Myrleano, & Tragilenſi, mittam ea, quæ alibi diximus, fuit præterea Aſclepiades, Arei filius, qui commentarium reliquit de Demetrio Phalereo. Athenæus lib. XIII. Ὡς ᶜ Ἀσκληπιάδης εἴρηκεν ὁ τοῦ Ἀρείου ἐν τῷ περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως συγγράμματι. Patria ejus neſcitur. Fortaſſe eſt Aſclepiades Nicænus, Stephano memoratus in Νίκαια. Fuit & Aſclepiades Cyprius, quem Porphyrius laudat libro περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων. Eſtque is, cujus inibi liber citatur περὶ ᵈ Κύπρου καὶ Φοινίκης, ubi & nobile ex eo fragmentum adfertur. Aſclepiadem Anazarbenſem περὶ ᵉ ποταμῶν, aliaque ſcripſiſſe, teſtis eſt Stephanus in Ἀνάζαρβα. Aſclepiades Alexandrinus τοὺς ᶠ κατὰ δῆμον ἄρχοντας conſignavit: ut autor eſt ſcholiaſtes Ariſtophanis in Nubes. Παντοδαπὰ ᵍ cujus fuerint, incertum eſt. Decimum ejus operis citat Etymologus in Δίκερον. Similiter nec ſatis manifeſtus eſt autor hiſtoriæ Ægyptiacæ: cujus Athenæus libro III meminit: ut oſtendimus lib. 1. cap. XVIII. Sed quid ſi dicamus, ut Cyprius Aſclepiades de Cypro ſcripſit, ita de Ægyptiacis rebus egiſſe Aſclepiadem Ægyptium? Qualis præter Alexandrinum, de quo dictum, fuit & alter, patriâ Mendeſius; ſi verum eſt, eum à Suetonio Mendetem vocari pro Mendeſio, vel Mendita. Locus eſt libro II cap. XCIV. ubi ex eo narrat, ut Atia ex Apolline, ſub draconis ſe figurâ occultante, conceperit Cæſarem Auguſtum. Verba Tranquilli ſunt iſta: *In Aſclepiadis Mendetis* Θεολογουμένων *libris lego, Atiam, cùm ad ſolemne Apollinis ſacrum mediâ nocte veniſſet, poſitâ in templo lectica, dum cæteræ matronæ dormirent, obdormiſſe: draconem repentè irrepſiſſe ad eam, paullóque poſt egreſſum; illamq; expergefactam*

a *Arguſa eſt urbs Eubœæ Chalcidenſis, ut Ariſtoteles Chalcidenſis in libro de Eubœa refert.*
b *Hiſtorici, Apollonius, & Artemidorus, qui res Bithyniæ ſcripſit.*
c *Ut Aſclepiades, Arei filius dixit in commentatione de Demetrio Phalereo.*
d *De Cypro & Phœnicia.*
e *De fluviis.*
f *Populi Attici cuiuſque prætores*
g *Varia doctrina libri.*

quaſi à concubitu mariti, purificâſſe ſe, & ſtatim in corpore ejus exſtitiſſe maculam, velut depicti draconis: nec potuiſſe unquam eximi: adeò ut mox publicis balneis perpetuò abſtinuerit. Dubium autem, utrùm Mendetem vocet Aſclepiadem pro Mendita: an Mendetis hîc ſit urbis Ægyptiæ nomen: à qua Mendeſia præfectura nuncupatur. Si poſterius placet, opus Aſclepiadis vocabitur *Mendetis* θεολογήματα, quia eo agebat de diis Mendeſiis, & religionis Mendeticæ ritibus, & cauſſis. Sanè irreligioſa religio Mendetica peſſimè audiebat ob femineos cum hirco concubitus. Quare Aſclepiades, excuſaturus illud hoc opere, aiebat, etiam ſummos Græci Romanique imperij heroes ex dracone conceptos eſſe: velut Alexandrum Magnum, Scipionem Africanum, & Cæſarem Auguſtum. Ut autem Aſclepiades iſte non fuerit Mendeſius: tamen ſatis veriſimile eſt, eum, qui Menceticam Ægyptiorum Theologiam tractavit, Ægyptium ſaltem fuiſſe.

Athenæus quid de Semiramide literis prodiderit, narrat eleganter Diodorus Siculus lib. II. Eſſe autem alium ab Naucratita, ſatis ex temporum ratione liquet.

Athenocles res Aſſyriacas prodidit. Agathias lib. II hiſtoriæ ſuæ: Ἀλλὰ Βῆλον μὲν, τὸν Δία τυχὸν, Σάνδην τε τὸν Ἡρακλέα, καὶ Ἀναΐτιδα τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἄλλως τοὺς ἄλλους ἐκάλουν, ὥς που Βηρώσῳ τε τῷ Βαβυλωνίῳ, καὶ Ἀθηνοκλεῖ, καὶ Σιμάκῳ τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγεγραμμένοις ἱστόρηται. *Sed Belum quidem Iovem, & Sandem Herculem, Anaitida Venerem, aliterque alios vocabant, ut alibi Beroſus Babylonius, & Athenocles, & Simacus, qui antiquiſſimas Aſſyriorum & Medorum res conſcripſerunt, teſtantur.*

Athenodorus Eretrienſis, Ἀθηνόδωρος ὁ Ἐρετριεὺς, ſcripſit Ὑπομνημάτων [a] libros ex quorum octavo quædam de Thetidis & Medeæ in Theſſalia ſuper pulchritudine certamine retulit Ptolomæus Hephæſtionis, cognomento Chennus, in novæ hiſtoriæ libro V. & inde Photius cod. CXC.

a Memorabilium.

b Viros praſtantes protulit, è philoſophis quidem Diogenem Cynicum, & Timotheum Patrionem: è poëtis Diphilū comicum: ex hiſtoricis Bathonem, qui Perſica compoſuit.

BAthon ſive Baton Sinopenſis rerum Perſicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo in duodecimo. Ubi, de Sinope loquens, ait, Ἄνδρας δ' [b] ἐξήνεγκεν ἀγαθοὺς τῶν μὲν φιλοσόφων, Διογένη τὸν κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον

Τιμόθεον τὸν Πατρέα· τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Κωμικόν· τῶν δὲ συγγραφέων, Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά. Idem de Theſſalia, & Æmonia, commentatus eſt. Athenæus lib. XIV: Βάτων a ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Etiam librum edolavit περὶ b Ἴωνος ποιητοῦ : cujus idem Athenæus meminit lib. X. Ion ille poëta fuit tragicus, & lyricus, ac philoſophus, teſte Suida. Vide de eo Leopardum lib. II Emendat. cap. XX. Meminit & Batonis Sinopenſis Plutarchus in Agide, & Cleone: ex quo cognoſcimus, Agide, & Arato Sicyonio fuiſſe juniorem. Item mentionem facit Suidas in Πυθαγόρας Ἐφέσιος.

CAlantianus inter veteres hiſtoricos, qui ſtructuram verborum neglexerint, reponitur à Dionyſio Halic. lib. περὶ συνθεσ. ὀνομάτ.

Callipidas, Καλλιπίδας, Straboni memoratur in XII, ubi dicitur, ſtatuiſſe τοὺς c Σκύθας Ἀλιζώνας, jungiturque Hellanico, Herodoto, & Eudoxo, quos φλυαρίας d arguit.

Cercops hiſtoriam fabularem concinnavit. Meminit Apollodorus lib. II biblioth. ubi ſic loquitur: Ἥρα e δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν Πανόπτην, ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν, Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ Ἄργου, καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός. Fuit patriâ Mileſius, & pleriſque auctor creditus eſt ejus poëmatis, quod Αἰγίμιος vocabatur. Athenæus lib. XI: Καὶ f ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, εἴθ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. Ubi addit aliquos, Heſiodum putâſſe auctorem. In re incerta maluit & Apollonij ſcholiaſtes in lib. III ſic loqui, Ὁ τὸν g Αἰγίμιον ποιήσας. Fortaſſe autem idem eſt Cercops ille Pythagoricus, de quo Clemens lib. I Στρωματ. Ἐπιγένης h δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Ὀρφέα ποιήσεως, Κέρκωπος εἶναι λέγει τοῦ Πυθαγορικοῦ τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν, καὶ τὸν Ἱερὸν λόγον.

Chærea hiſtoricus, vel nugator veriùs, fuit: uti & Soſilus: de quorum utroque ſic Polybius lib. III, Hiſt. Περὶ μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν συγγραμμάτων, οἷα γράφει Χαιρέας, καὶ Σώσιλος, οὐδὲν

h Epigenes autem in iis, quæ ſcripſit de poëmatis Orpheo tributis, ait Deſcenſum ad inferos, & Sermonem ſacrum, eſſe Cercopis Pythagorici.

a Baton Sinopenſis rhetor libro de Theſſalia & Hæmonia clare oſtendit, Saturnalium feſtum eſſe maximè Græcum.

b De Ione, ſive in Ionem poëtam commentarium.

c Scythas Halizonas,

d Futilitatis.

e Iuno autem petiit à Iove vaccam, ac cuſtodē ei addidit Argum Panopten ſeu Omnividum, quem Aſclepiades quidem Areſtoris, Pherecydes autem Inachi, at Cercops Argi & Iſmenes Aſopidis filium fuiſſe dicunt.

f Quique fecit Ægimium, ſive is Heſiodus, ſeu Cercops Mileſius.

g Ægimij poëmatis auctor.

 ἂν δέοι

ἂν δέοι πλέον λέγειν· οὐ γὰρ ἱστορίας, ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς, ἐμοί γε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν, καὶ δύναμιν. Verùm de huiuſmodi ſcriptis, uti ſunt Charea & Soſili, nihil attinet amplius dicere. nam mihi quidem, non pro hiſtoriis videntur haberi debere: ſed pro fabulis, ex officina alicuius tonſoris, aut vulgi fece, profectis.

Cimon Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrianus lib. VII de Expeditione Alexandri: Καὶ a γέγραπται οὐ Ἀθηναίων καὶ Ἀμαζόνων μάχη πρὸς Κίμωνος, οὐ μεῖον ἤπερ ἡ Ἀθηναίων καὶ Περσῶν. Incertum, utrùm idem ſit ille, de quo hæc Suidas in Ἄψυρτος: Ἔγραψε b δὲ Κίμων Ἀθηναῖος ἱπποσκοπικὸν βιβλίον θαυμάσιον.

a Scriptaque à Cimone eſt Athenienſiũ & Amazonũ pugna, non minùs accuratè, quam illa Athenienſium, & Perſarum.

b Scripſit & Cimon Athenienſis de inſpiciendis equis librum præclarum.

Claudij Theonis hiſtoria Græca memoratur B. Hieronymo præfat. in Danielem, ubi prodeſſe dicitur ad extremas Danielis partes intelligendas: eſſeque inter eas, quas ſecutum ſe dicit Porphyrius, cùm contra prophetam Danielem librum ſcriberet duodecimum.

Cleoxenus, & Democlitus egere de Perſis. Eorum autem hiſtoriam Polybius, ut ipſe refert, exornavit. Auctor Suidas in Κλεόξενος.

Cleodemus Malchus hiſtoriam fecit ad imitationem Moſaicæ, quâ de re apud Joſephum c ſic loquitur Alexander Polyhiſtor: Κλεόδημός φησιν ὁ προφήτης ὁ καὶ Μάλχος, ὁ ἱστορῶν τὰ περὶ Ἰουδαίων, καθὼς καὶ Μωϋσῆς ἱστόρησεν ὁ νομοθέτης αὐτῶν, ὅτι ἐκ τῆς Χατούρας Ἀβράμῳ ἐγένοντο παῖδες ἱκανοί. λέγει δὲ αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ὀνομάζων τρεῖς, Ἀφέραν, Σουρείμ, Ἰάφραν. Ἀπὸ Σουρεὶμ μὲν τὴν Ἀσσυρίαν κεκλῆσθαι. Ἀπὸ δὲ τῶν δύο Ἀφράτη καὶ Ἰάφρυ, πόλιν τε Ἄφραν, καὶ τὴν χώραν Ἀφρικὰν ὀνομασθῆναι. τούτους γὰρ Ἡρακλεῖ συστρατεῦσαι ἐπὶ Λιβύην καὶ Ἄνταιον. Γήμαντα τε τὴν Ἄφρα θυγατέρα Ἡρακλέα γεννῆσαι υἱὸν ἐξ αὐτῆς Δέδωρον. τούτου δὲ γενέσθαι Σοφῶνα, ἀφ᾽ οὗ τοὺς βαρβάρους Σόφακας λέγεσθαι. Hoc eſt, *Cleodemus propheta, cognomine Malchus, qui ad imitationem Moſis legiſlatoris Iudæorum hiſtoriam contexuit, narrat Abrahamum è Chatura aliquot filios ſuſcepiſſe, tres nominatim recenſens, Aphram, Surim, Iaphram: à Suri appellatam Aſſyriam: ab Aphra verò, & Iaphra, urbem Aphram, & regionem Aphricam, nominatas: hos enim ductu Herculis in Lybia militâſſe contra Antæum. Herculem etiam ex Aphra filia genuiſſe filium Dedorum, ex hoc Sophonem prognatum, à quo Sophaces barbari habent nomen.*

c Lib. 1 Antiquitatum Iudaicarum cap. 16 iuxta Græcum cod. aliis 15. aut 22.

Clodius

Clodius compoſuit indicem temporum. Plutarchus initio vitæ Numæ: Κλώδιός τις ἐν ἐλέγχῳ χρόνων. Ubi ex eo refert, vetuſta Romanorum acta, cùm Galli Urbem exſcinderent, fuiſſe abolita: quæ verò manibus terebantur, eſſe confecta in gratiam quorundam, qui hoc agebant, ut nobiliſſimâ ſtirpe prognati crederentur. Etſi autẽ utrâ linguâ ſcripſerit Clodius, non referat Plutarchus: & Romanum nomen facere poſſit, ut Romanum ſcriptorem putemus: tamen mihi planè veriſimile fit, eſſe hunc Sextum Clodium, qui de Diis ſcripſit, atque id Græcè. Arnobius lib. v adverſus nationes: *Faunam igitur Fatuam, Bona qua dicitur Dea, tranſeamus: quam myrteis cæſam virgis, quòd marito neſciente ſeriam meri ebiberit plenam, Sextus Clodius indicat ſexto de diis Græco.* Ita enim eſt in vett. libris, non *Græcorum*, ut edidit Fulvius Urſinus. Lactantius lib. I de Falſa Religione cap. XXII: *Sextus Clodius in eo libro, quem Græcè ſcripſit, refert Fauni hanc* (Fatuam) *uxorem fuiſſe.* Suſpicor autem Clodium hunc fuiſſe origine Græcum, & ſervum: ſed ita eſſe vocatum, quia aliquis è gente Clodia eum manumiſiſſet. Etiam παρὰ Κλωδίῳ [a] lectum, Pythagoricos, cum ſacrificarent, non penitùs abſtinuiſſe animatis: ut autor eſt Porphyrius lib. I περὶ ἀποχῆς. Sed fortaſſe is alius eſt.

Creſiphon dubium, an Creſiphon, an Chreſipheon, (variant enim Vitruvij codices editi, imò in MSSis eſt Chryſippon) *de Ionica æde Epheſi, quæ eſt Dianæ, edidit volumen*: ut autor Vitruvius in præfatione libri VII. Sed videtur ſolũ ea perſecutus, quæ architecti obſervant: uti, credo, & fecit Carpion in lib. de *æde Dorica, quæ eſt Athenis in arce*: de qua ibidẽ edidiſſe volumẽ dicitur.

DAes Colonenſis hiſtoriamne ſcripſerit, diſpiciendum. Suſpicionem eam iniicit Strabo lib. XIII. Φησὶ δὲ [b] Δάης ὁ Κολωνεὺς ἐν Κολωναῖς ἱδρυθῆναι πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πλευσάντων Αἰολέων τὸ τοῦ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.

Demarchus Δήμαρχος ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων citatur Ariſtophanis ſcholiaſtæ in Aves [c].

Diodorus Epheſius vitam Anaximandri, ac cujuſmodi ejus philoſophia fuerit, memoriæ prodidiſſe videtur. Laertius in vita Empedoclis: Διόδωρος [d] δ' ὁ Ἐφέσιος περὶ Ἀναξιμάνδρου γράφων, φησὶν ὅτι τοῦτον ἐζηλώκει.

a *Apud Clodium.*

b *Daes Colonẽſis ait, Cillæi Apollinis templum primum Colonis fuiſſe poſitum ab Æolenſibus è Græcia advectis.*

c *Pag. 606 edit. Aurel.*

d *Diodorus Epheſius de Anaximãdro ſcribens, ait eum huius fuiſſe æmulũ.*

Diodorus neſcio quis de populis Atticæ reliquit commentarium. Hinc Διόδωρος [a] ἐν τῷ περὶ δήμων citatur Harpocrationi in Ἕρμος, qui δῆμος [b] ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς. Item in Ἐροιάδαι, qui δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος: & in Θοραῖ, qui δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, & Θόρικος, qui δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: & in Θυμοιτάδαι, qui δῆμος Ἱπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμοίτου τοῦ Ἥρωος ὀνομασθείς. & in Ἰκαριεύς, qui δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος.

a Diodorus libro de populis.
b Populus Atticæ.

Dionyſiodorus Bœotus hiſtoriam rerum Græcarum edidit, uſque ad imperium Philippi, patris Alex. M. Diodorus Siculus extremo lib. XV: Τῶν [c] δὲ συγγραφέων Διονυσιόδωρος καὶ Ἄναξις οἱ Βοιωτοὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατεστρόφασι τὰς συντάξεις.

c Rerũ Græcarum hiſtoriam finiunt in hoc anno hiſtorici duo, Dionyſiodorus, & Anaxis, Bœoti.

Dionyſius Diogenis filius, terrarum dimenſionem deſcripſit. Marcianus Heracleota ἐν περίπλῳ [d]: Οὕτω δὲ καὶ ὁ Διονύσιος ὁ τοῦ Διογένους ἀναμεμέτρηκεν.

d Similiter antẽ & Dionyſius, Diogenis filius, dimenſus eſt.

EUripus de Iſocratis diſcipulis reliquit volumen: ut cognoſcere eſt ex Harpocratione in Ἰσαῖος, ubi ait: Ἰσαῖος [e], εἷς ἐστι τῶν δέκα ῥητόρων οὗτος. μαθητὴς δ᾽ ἦν Ἰσοκράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους, Ἀθηναῖος τὸ γένος, καθά φησιν Εὔριππος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθημάτων. Ubi pro μαθημάτων legendum μαθητῶν [f], ut ſummo viro Ioanni Meurſio in lectionibus Atticis obſervatum.

e Iſæus unus eſt decem rhetorum, diſcipulus autem Iſocratis fuit, præceptor Demoſthenis, genere Atheniensis, quemadmodum ait Euripus in ſecundo de Iſocratis ſtudiis.
f Diſcipulis.

GAbinij, hiſtorici Romani, ſed qui Græcè, ut puto, ſcripſerit, meminit Strabo in XVII. Ubi hæc prodit: Καὶ Γαβίνιος δὲ ὁ Ῥωμαίων συγγραφεὺς οὐκ ἀπέχεται τῆς τερατολογίας τῆς περὶ τὴν Μαυρουσίαν. πρὸς γὰρ τῇ Λίγγι Ἀνταίου μνῆμα ἱστορεῖ, καὶ σκελετὸν πηχῶν ἑξήκοντα, ὃν Σερτώριον γυμνῶσαι, καὶ πάλιν ἐπιβαλεῖν γῆν. Καὶ τὰ περὶ τῶν ἐλεφάντων μυθώδη. φησὶ γὰρ τ᾽ ἄλλα μὲν θηρία φεύγειν τὸ πῦρ, τοὺς δ᾽ ἐλέφαντας πολεμεῖν, καὶ ἀμύνεσθαι, διότι τὴν ὕλην φθείρει. πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους διαμάχεσθαι κατασκόπους προπέμποντας· καὶ ὅταν ἴδωσιν ἐκείνους φεύγειν, καὶ αὐτοὺς, ἐπειδὰν τραύματα λάβωσιν, ἱκετηρίαν προτείνειν κλάδους, ἢ βοτάνην, ἢ κόνιν. *Sed nec Gabinius, Romanarum rerum ſcriptor, in deſcribenda Mauritania fabulis prodigioſis abſtinet. Scribit enim, apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumti, cubitorum ſexa-*

ſexaginta, eamque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam, de elephantis fabuloſa quædam, cæteras feras ignem fugere, elephantes ei reſiſtere, ac repugnare, propterea quòd ſylvam conſumat: eos cum hominibus certare, exploratoribus præmiſſis, quos ubi viderint, fugere: item, ſi vulnera accepiſſent, ramos, vel herbam, vel pulverem, ſupplices prætendere.

HAnno Carthaginenſis quoq; aliquod nomen meretur inter hiſtoricos propter periplum, quo perſecutus eſt Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum ipſe Punicè ſcripſerat, ſed Græcè eſt tranſlatus: nec aliâ linguâ exſtat, niſi quæ de Græco verſa ſit. Propterea ſeu ei, ſeu interpreti, aliquem ſanè etiam inter ſcriptores Græcos locũ demus. Quis Hanno iſte fuerit, diſputatur. Ego cẽnſeo, nec eſſe eum, de quo Trogus lib. XX. aut de quo Plinius lib. VIII cap. XVI. & Plutarchus in civili inſtitutione: neq; iſtum factionis Barchinæ, de quo Livius lib. I. & ultimo de bello Punico: ſed opinor eſſe ducẽ iſtum, quem Carthaginenſes adverſus Agathoclem miſere: ut Trogus narrat lib. XXII. Nam Carthaginenſium ducem vocat Plinius. Et dicit, floruiſſe florentiſſimis Carthaginenſium rebus. At claruere illæ quàm maximè Agathoclis, ac Hannonis ejus, qui adverſus Agathoclem mittebatur, temporibus: paullò nempe ante bellum Tarentinum: poſt quod paullatim eorum res tribus bellis Punicis cum Romanis primum attritæ, ac tandem everſæ fuerunt. Verba, quæ dixi, Plinij ſunt iſta lib. V. Nat. Hiſtor. cap. I: *Fuere & Hannonis, Carthaginenſium ducis, commentarij, Punicis rebus florentiſſimis explorare ambitum Africæ iuſſi: quem ſecuti plerique è Græcis noſtriſque, ad alia quædam fabuloſa, & urbes multas ab eo conditas ibi prodidere, quarum nec memoria ulla, nec veſtigium exſtat.* Locus iſte præterea oſtendit, ut Hannonis περίπλους minimè invenerit fidem apud prudentiores. Imò natum inde proverbium fuit, ut iis, qui rei parùm veriſimili facilè fidem accommodarent, diceretur, poſſe hos eâdem operâ credere Hannonis periplo. Hoc oſtendit iſte Athenæi locus libro III.

Εἰ μέν τι τούτων Ἰόβας ἱστορεῖ,
——— χαιρέτω
Λιβυκοῖσι βίβλοις, ταῖσί τ' Ἄννωνος πλάναις.

Siquid

Siquid eiuſmodi Iuba refert,
——— gaudeat
Libycis libris, Hannonis ac erroribus.

Planè audiendus non eſt vir doctiſſimus Conradus Geſnerus, qui eò reſpici putabat, quòd iſtis Hannonis libris *inuſitata quædam Græcis vocabula continerentur.* Quiddam inde refert Ariſtoteles libello περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ubi ait: Λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων καίεσθαι, τὰ μὲν, διὰ παντός· τὰ δὲ, νύκτωρ μόνον, ὡς Ἄννωνος περίπλους ἱστορεῖ. *Ferunt extra columnas Herculis alia quidem iugi flammâ alia noctu ſolùm ardere. ut prodit Hannonis periplus.* Quod ſi liber is genuinus foret, omnino antiquior fuerit Hanno, quàm dicebamus. Minimùm enim Philippi M. temporibus vixerit. Sed libellus ille lectu quidē eſt digniſſimus; magno autem Ariſtotele minùs dignus videtur. Quod ſi nihilominus genuina eſt inſcriptio, junioris credo Ariſtotelis erit. Fuit enim & Ariſtoteles Ponticus, Minutio Felici memoratus in Octavio. Imò octo eius nominis, recenſet Laertius in Ariſtotele. Sed redeo ad Hannonem. Cujus inter periplorum ſcriptores etiam mentio fit in epitome Artemidori Epheſij: ubi vocatur Ἄννων a ὁ Καρχηδόνιος. E Latinis meminit Mela lib. III. cap. X. *Hanno Carthaginenſis exploratum miſſus à ſuis, cùm per Oceani oſtia exiſſet, magnam partem eius circumvectus, non ſe mari, ſed commeatu defeciſſe, memoratum retulerat.* Et mox: *Super eos grandis litoris flexus grandem inſulam includit, in quâ tantùm feminas eſſe, narrant toto corpore hirſutas & ſine coitu marium ſuâ ſponte fecundas, adeò aſperis efferiſque moribus, ut quædam contineri, ne reluctentur viris, vix vinculis poſſint. Hoc Hanno retulit, & quia detracta occiſis coria pertulerat, fides habita eſt.* Plinij de eo locum ſuperiùs adduximus. Mentionem quoque facit Solinus cap. XXVII. *Hæc de Atlante, quem Mauri Dirin nominant, & Hannonis Punici libri, & noſtri annales prodiderunt.*

a *Anno Carthaginenſis.*

Heracleotes res tradidit Heraclienſium. Ariſtophanis ſcholiaſtes in Aves b: Τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ θεὸς ὁ Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ ιϛ φησί.

b *Pag. 583. edit. Aurel.*

Heraclides Cretenſis libro inclaruit περὶ c τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων: cujus meminit Apollonius Hiſt Mirab. cap. XIX. Argumenti ſimilitudo facit, ut eundem eſſe ſuſpicer, cujus περὶ νήσων d librum citat Laertius initio vitæ Empedoclis.

c *De civitatibus Græciæ.*

d *De inſulis.*

Quam-

Quamquam ibi in utrâque Stephanicâ ſit νόσων a. Sed νήσων etiam legit interpres, qui *de Inſulis* vertit.

a *Morbis.*

Hermodorus Νόμιμα b tradidit, quorum mentio eſt apud Athenæum lib. 11. Iis retulit leges variarum gentium.

b *Opus de legibus.*

Heſtiæa Alexandrina diſſertationem edidit, utrùm, quæ Homerus de bello circa Troiam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula, ſint. Quam rem pleniùs Polybius nos docet in XIII, his verbis: Παρατίθησι δ' ὁ Δημήτριος, καὶ τὴν Ἀλεξανδρίνην Ἑστιαίαν μάρτυρα, τὴν συγγράψασαν περὶ τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος, πυνθανομένην εἰ περὶ τὴν νῦν πόλιν ὁ πόλεμος συνέστη, καὶ τὸ Τρωικὸν πεδίον τὸ μεταξὺ τῆς πόλεως, καὶ τῆς θαλάττης ὁ ποιητὴς φράζει· τὸ γὰρ πρὸ τῆς νῦν πόλεως ὁρώμενον, πρόχωμα εἶναι τῶν ποταμῶν ὕστερον γεγονός. *Demetrius etiam Heſtiæam Alexandrinam teſtem adducit, quæ de Homeri Iliade aliquid conſcripſit, & quæſtionem hanc tractavit, an circa eam, quæ nunc eſt, urbem fuerit bellatum, & an Troianus ſit poëtæ campus, qui inter urbem & mare eſt. Etenim, quod nunc ante urbem viſitur, id aggerem eſſe terræ, inferioribus temporibus à fluviis convectæ.*

Hypermenes ſcripſit librum περὶ Χίου c: ex quo Ptolomæus Chennus in ſexto hiſtoriæ novæ retulit, Scindapſum, Homeri famulum, mille drachmis fuiſſe multatum à Chiis, eò quòd herum mortuum non exuſſiſſet. Auctor Photius in biblioth. cod. CXC.

c *De Chio.*

Hypſicrates Amiſenus memoratur Luciano ultimo loco inter hiſtoricos longævos. Verba ejus ponam: Ὑψικράτης δ' ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεύς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, (βεβίωκε) ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Videtur alius ab eo, de quo dictum lib. III. Neque enim, puto, homo Galata, aut Ponticus, Phœniciâ linguâ hiſtoriam ſcripſiſſet: uti ab illo factum, de quo tum dicebamus. At Amiſenum illum eſſe arbitror, ex quo Polybius libro VII refert, Iſthmum peninſulæ ad Mæotidem CCCLX ſtadia longum, ab Aſandro ducto muro munitum eſſe, denis in ſingula ſtadia turribus conſtitutis. Ex quo item lib. XI ſcribit, Amazones Gargarenſibus confines habitâſſe in radicibus montium Caucaſiorum, quà Septentrioni obvertuntur, & Cerauniorum nomen obtinent.

d *Hypſicrates, Amiſenus hiſtoricus, vir in multis verſatus diſciplinis, annos duos & nonaginta vixit.*

Ggg Ioannes

IOannes Scylitza celebratur à Glyca annalium parte IV, ubi eum annalium ſuorum volumen auſpicari ait à Michaele Rangabe, Nicephori genero.

LUcius Patrenſis memoriæ tradidit μεταμορφώσεις, dictione quidem purâ & ſuavi: ſed narrationibus fabuloſis, & planè prodigioſis. De ætate ejus non liquet: niſi quòd antiquior credatur Luciano: quippe qui inde compilâſſe videatur Lucium, ſeu aſinum ſuum: uti ex Luciano poſtea aſinum ſuum aureum exſcripſit Appuleius. Niſi is potius ex codē Lucij fonte ſua hauſit. Vide de Lucio hoc Photium cod. CXXIX.

MÆandrius quis ſit, adhuc quæro. Ex eo Polybius lib. XII refert, Henetos è Leucoſyris profectos Troianis in bello ſuppetias tuliſſe: hinc cum Thracibus avectos poſuiſſe ſedes juxta Adriatici ſinus angulum: eos Henetos, qui non interfuiſſent expeditioni, Cappadoces eſſe factos.

Meliſſeus rerum Delphicarum hiſtoriam condidit. Meminit Io. Tzetzes Chil. VI cap. XC.

Ἡ Πιερία ἡ ὕστερον Λύγκος μετωνομάσθη.
Ἧς τὴν ἀρχὴν, ὡς Μελισσεὺς ἐν Δελφικοῖς που γράφει,
Πρῶτος παῖς Ἡμαθίωνος Ἀέροπος ἐσχήκει.

Eundem ejuſce rei auctorem laudat commentario in Heſiodi lib. I: Καὶ ἡ μὲν Πιερία πρότερον ὑπὸ Πιέρου, τοῦ Μέθωνος ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Λίνου, Πιερία ἐκέκλητο. ἧς καὶ τὴν ἀρχὴν ἔσχεν Ἀέροπος, ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἡμαθίωνος παίδων, καθὰ Μελισσεύς φησιν, ὁ τὰ Ἀδελφικὰ συνταξάμενος. Ubi τὰ Δελφικὰ legi ſimiliter debere, & res clamat, & jamdudum amiciſſimo Meurſio ad Chalcidium eſt obſervatum. Cùm autem utrobique Μελισσεὺς dicatur: is, qui Palæphato, & Fulgentio, celebratur, utrobique Μέλισσος vocetur: diverſos omnino eſſe, planè mihi perſuadeo.

Muſæus de Iſthmiis ſcripſit. Euripidis ſcholiaſtes in Medeam: Ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ. Fortaſſe eſt Μουσαῖος Ἐφέσιος ἐποποιὸς, qui Περσηΐδος ſcripſit libros, item εἰς Εὐμένη καὶ Ἄτταλον, Suida teſte. Unde & regum

a *Pieria poſtea dicta eſt Lyncus: cuius imperium, ut Meliſſeus in Delphicis alicubi ſcribit, primus tenuit Aeropus, filius Emathionis.*

b *Ac Pieria quidem prius à Piero, Methones fratre, patre autem Lino, hoc Pieriæ nomine vocabatur. cuius & imperium obtinuit, Aeropus maximus natu è liberis Emathionis, ſicut Meliſſeus ait, qui Adelphica (ſcribendum Delphica) compoſuit.*

c *Fuiſſe immortalē Medeam, etiam à Muſæo refertur libro de Iſthmiis.*

regum iſtorum æqualem fuiſſe, veriſimile eſt. Alius Muſæus ille antiquus, Orphei æqualis, item Muſæus Grammaticus, ſcriptor poëmatij de amoribus Leandri, & Herûs, qui ſub Cæſaribus vixit.

NIcagoras Cyprius videtur Deorum naturam, & geſta conſignaſſe. Arnobius lib. IV. *Poſſumus quidem hoc in loco, omnes iſtos nobis, quos inducitis, atque appellatis deos, homines fuiſſe monſtrare, vel Agragantino Euhemero replicato, cuius libellos Ennius, clarum ut fieret cunctis, ſermonem in Italum tranſtulit: vel Nicagora Cyprio, vel Pellæo Leone, vel Cyrenenſi Theodoro, vel Hippone ac Diagora Meliis, vel auctoribus aliis mille, qui ſcrupuloſa diligentia curâ in lucem res abditas libertate ingenuâ protulerunt. Poſſumus, inquam, ſi placet, & Iovis res geſtas, & Minervæ expromere bella virginis, ac Dianæ, quibus dolis Liber Indorum affectaverit regnum, cuius fuerit conditionis Venus, cuius opera, cuius quæſtus; matrimonium Magna cuius tenuerit Mater: quidnam ſpei, quid voluptatis ſpecioſo ab Atyde conceperit: unde Serapis AEgyptius, unde Iſis, vel ex quibus cauſſis appellatio ipſa concinnata ſit nominum.* Nec de Diis modò, ſed etiam de heroibus ſcripſit. Ut de Prometheo, qui hominem è luto formâſſe dicitur. Fulgentius lib. II Mythologicôn fab. de Prometheo: *Quamvis Nicagoras in Diſthemithea libro, quem ſcripſit, primum illum formâſſe idolum referat.* De Prometheo loquitur. Quare *Diſthemithea* corruptum puto ex Δεσμ. Προμηθεὺς a. Ut idem fuerit libri nomen ac tragœdiæ Æſchyli. a *De vinculis Promethei.*

Nicander Thyaterenus, Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ b περὶ τῶν Δήμων citatur Harpocrationi in Θυργωνίδαι. Eidem in Θύστιον teſtimonium petitur ἐν c τῆς πρώτης Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. Sed is eſt Colophonius, ut dictum cap. XIV hujus libri. b *Libro de populis Atticis.* c *Ex libro primo Nicandri Ætolicorum.*

Nicanor inter eos eſt, qui Alexandri M. hiſtoriam prodiderunt. Lactantius lib. I de falſa religione cap. VI. *Primam* (Varro Sibyllam ait) *fuiſſe de Perſis, cuius mentionem fecerit Nicanor, qui res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.* Fortaſſe eſt Leander Nicanor, Alexandrinus Grammaticus, quem de Alexandria commentatum dicebamus lib. I. cap. XII. Potuit enim idem & de urbe agere, & de conditore. Sed nec minùs veriſimile

 videtur,

videtur, eſſe Seleucum, Syriæ regem, qui Νικάτωρ, ac, Macedonum linguâ, Νικάνωρ dictus. Sanè cùm unus fuerit è ducibus Alexandri, haut alius meliùs res nôſſe potuit Alexandri. Nec cauſſa erat, cur minùs de eo ageret, quàm fecit Ptolomæus, Lagi filius, Ægypti rex, qui & ipſe è ducibus Alexandri fuit, ac argumentum hoc præclarè tractavit: ut ex Arriano cognoſcimus. Atque eò valde inclinaret animus, niſi ſcrupulum iniiceret, quòd mentionem nullam tanti regis inter eos, qui Alexandri res geſtas celebrent, idem Arrianus faciat. Et quid ſi neutrius ſit? Nam fuit & Nicanor Samius, qui περὶ ποταμῶν a ſcripſit, teſte Plutarcho de Fluminibus, in Eurota. Alius item Nicanor Cyprius: qui Deorum naturam & geſta expoſuit: ut innuit Arnobius lib. I V. Niſi iſtic *Nicagoras Cyprius*, legere malis, ut eſt in multis libris. Et ita nos paullò antè vocabamus.

a *De fluviis.*

Nicoſtratus videtur reliquiſſe Muſici vitam. De hoc ita auctor fragmenti Cenſorino adnexi, & ei à multis tributi, cap. x. *Rhytmus creditur dictus à Rhytmonio, Orphei filio, & Idomenea, nympha Marica: ut tradit Nicoſtratus libro, quem compoſuit de Muſico, fratre Rhytmonij.*

PHyteus de Mauſoleo edidit librum, ut teſtatur M. Vitruvius in præfatione ſeptimi libri. Niſi legendum Pythius, *qui Prienæ ædem Minervæ nobiliter eſt architectatus:* ut idem ait in præfat. lib. I. Sed fortaſſe non tam ea, quæ ad homines pertinerent, expoſuit, quàm quæ ſtructurâ reſpiciunt. Idem putem de aliis, qui ibidem à Vitruvio referuntur. Atque ea eſt cauſſa, cur ferè à nobis præteriti ſint.

Polyænus Athenienſis memoratur Euſebio b lib. I Chronicorum, Οὗτος ὁ Ἀμενώφθις ἐστὶν ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος, ὃν λίθον χρόνοις ὕστερον Καμβύσης ὁ Περσῶν τεμεῖν, νομίζων εἶναι γοητείαν, ὡς Πολύαινος ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ.

Praxion res Megaricas condidit. Suidæ in Σκίρων citatur Πραξίων d ἐν ϐʹ Μεγαρικῶν.

b *Pag. 23 Theſ. Temp.*
c *Hic Amenophthis eſt, qui Memnon eſſe creditus eſt, ac referens lapis, quem poſtea lapidem Cambyſes ſecuit, ſuboſſ ratus incantationem ac præſtigias quaſdam, ut Polyænus Athenienſis refert.*
d *Praxion lib. 2 Megaricorum.*

RHeginus hiſtoricus citatur à Tzetze Chil. I Hiſt. XVIII. ubi ab eo proditum ait, oves alicubi aureas ferre lanas. Item Chil. VII Hiſt. CXIV. Ubi ex eo quædam

dam adfert de mirificis hominum formis. Sed eſtne id proprium hiſtorici nomen? an potiùs ſignatur, vel Theagenes Rheginus, vel Hipys Rheginus? de quorum utroque alibi dicimus.

SImacus, niſi Symmachus rectum nomen putes, res Aſſyrias ac Medicas tradidit. Agathias ſcholaſticus hiſtoriæ ſuæ lib. II: Ὡς ἄν τῳ Βηρωσσῷ τε τῷ Βαβυλωνίῳ, καὶ [a] Ἀθηνοκλεῖ, καὶ Σιμάκῳ, τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγεγραμμένοις, ἱστόρηται.

[a] *Vt alicubi Beroſus Babylonius, & Athenocles, & Simacus referunt, qui Aſſyriorum & Medorum res antiquiſſimas conſignarunt.*

Soſilus hiſtoriam edidit hiſtoriæ nomine planè indignam: utpote ex rumuſculis conflatam, & narratiunculis infimæ plebis: ut ex Polybij lib. III. conſtat. Ejus verba attulimus ſuperiùs, cum de Chærea ageremus.

Benevole Lector,

TAndem perambulavi latos eorum campos, qui memoriæ prodidiſſent ἱστορικὰ a, καὶ ἐχόμενα ἱστορίας, *ut Suidas* b *etiam loquitur. Nec ſic vel omnia, vel omnes dixi. Quippe hoc neque ab iis fieri poſſe arbitror, qui & maiori ſunt eruditione inſtructi, & magis otio abundant. Mihi quidem ſatis fuit, ſi exhaurirem longè optimam & utiliſſimam vaſti adeo laboris partem. Quâ ratione ſimul illud boni non inſciens facio, quòd alios excito meliora ad audendum. Et tamen ipſe quoque fortaſſis plura aliquando ſuper nobiliſſimo hoc argumento dabo; modò Deus mihi vitam. Ceterùm, priuſquam manum ab hac tabula tollam, neceſſarium duxi ſubiicere ſex ſeptem loca, quibus meliùs quid à me dici poſſe vidiſſem. Nam nec propria cadere vineta inglorium duco, dum ex re ſit publicâ. Eâ autem occaſione nec inutile putavi, adnectere & aliarum rerum ſylvulam, quibus aliqua non meliùs quidem, ſed pleniùs tamen à me dicerentur. Fateor, ſiquis omnia conſectari velit, non facilè inventum iri finem in tam diffuſo argumento: eoque à me poſſe aliqua ſine culpa reiici in aliud tempus. At non propterea hoc in iis etiam faciendum putavi, quæ non anxiè anquirerem, ſed vel memoria offerret ſponte, vel lectio aliud etiam agenti ultro ſuggereret. Quod ſicui ab opere perpetuo non ſemper erit lubido huc recurrendi: at poteſtas erit, id faciendi cùm volet. Saltem hoc de literis benemerendi ſtudium meum nemo, ſpero, bonus vitio vertet.*

a Hiſtorica, & ad hiſtoriam accedentia.

b In Damoſtrato.

Numerus

Numerus paginam ſignificat: verſus indicatur verbis iis, quæ poſt numerum proximè ſubiunguntur literis oblongis: hinc ea rotundo ſequuntur charactere, quæ addere non inutile ſit, imò aliquot in locis etiam neceſſarium, uti dixi.

PAg. 16. *convenit inter eruditos.* Meminit ejus Stephanus in Νέον τεῖχος· ὡς ᵃ Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ.

ᵃ *Vt Herodotus in Homeri vita*

Pag. 20. *aſpernandæ eruditionis viri.* Ubi deſierit, docet hic locus ejuſdem Diodori ᵇ: Τῶν ᶜ δὲ Ξενοφῶν μὲν ὁ Ἀθηναῖος τὴν τῶν Ἑλλήνων σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστροφεν ἐπὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. Quæ etiam, ſed paucioribus, exſcripſit Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CIV ann. II.

ᵇ *Lib. 15.*

ᶜ *Ex hiſtoricis autem Xenophon Athenienſis hoc anno cōcludit Græcorum hiſtoriam cum morte Epaminondæ.*

Ibidem: *Xenophon, tenuis eſt*: ut diſertè ſcribit Dionyſius Halicarnaſſ. in præceptis de oratione nuptiali, ubi docet, non eſſe in hoc genere diſcedendum ab humili elocutione: ſed Xenophontis & Nicoſtrati veſtigiis inſiſti debere: ſic ut in paucis oratio ſe efferat, atque hoc, ſicubi ſententiarum cogat magnitudo. Idem

Pag. 21. *Autor Laertius in Platone.* Videtur autem præterea, quæ exſtant, & alia ſcripſiſſe. Nam Valerius Max. lib. VIII cap. XIII, ac Plinius lib. VII. cap. XLVIII, citant Xenophontem in Periplo: ut quidem utrobique nunc in melioribus legitur codicibus. Nam in veteribus Valerij editionibus eſt περὶ ᵈ γήρως. Pliniani autem, tum MSSi, tum olim editi, mirè variant.

ᵈ *De ſenectute.*

Pag. 23. *fuiſſe puto. Meminit eius operis Athenæus lib.* XI. Hiſtoricum etiam appellat Laertius initio lib. II: Γέγονε ᵉ δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος ἱστορικὸς, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος τῇ Ἰάδι γεγραφώς. Alius eſt Anaximander Lampſacenus, ex quo Fulgentius lib. I Μυθολογ. quid Apolline, & novem Muſis, ſignificetur, docet. Quamquam profectò metuò, ne ſolens peccet, ac vel Anaximandrum Mileſium, vel Anaximenem Lampſacenum, dicere voluerit.

ᵉ *Fuit & alius Anaximander hiſtoricus, & ipſe Mileſius, qui Ionicâ ſcripſit dialecto.*

Pag. 24. *contra Apionem; Plutarcho in vitis non uno loco.* Pauſaniæ in Atticis, & Eliacis, Clementi lib. VI Στρωμ. Harpocrationi in Ἀδωνφάγος, Anonymo ἐν Ὀλυμπ. ἀναγρ. ad Olymp. CIV. an. II. Tzetzi Chil. X Hiſt. CCCLVIII.

Pag. 26. *fuiſſe dicit Olymp.* XCVII. hoc eſt ſeptennio poſt Socratis mortem: quo tempore necdum magnum habere

nomen

nomen potuit Eudoxus, ſi Platonis erat diſcipulus: quod etiam à Cicerone traditum eſt in ſecundo de Divinatione: *Eudoxus*, inquit, *Platonis auditor, & in Aſtrologia, iudicio doctiſſimorum hominum, facilè princeps.* Quare commodè capi debet, quòd Suidæ dicitur fuiſſe Ἡλικιώτης ᵃ Πλάτωνος. Nempe eò reſpexit, quòd aliquamdiu unà vixerint. Nam & Platoni in Ægyptum proficiſcenti comes fuit, ut etiam Strabo ait. Interim liquet, non tam floruiſſe ſtatim poſt mortem Socratis, quàm circa Olymp. CIII. ut præter Laertium etiam Anonymus ſcribit ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ b.

a *Æqualis Platonis.*

b *Ad Olymp. 103.*

Ibid. *iis, quæ Athenæus, & alij, ex eo citant.* Itaque & Strabo lib. 11. quod inde refert, vocat τὴν περὶ τὸν Εὔδοξον ἱστορίαν. Multis id opus libris conſtabat. Sanè ſeptimum præter Stephanum, & alios, citat quoque Porphyrius ſive Malchus libro de vita Pythagoræ. Etiam Εὔδοξος ᶜ ὁ Κνίδιος ἔγραψε φαινόμενα, ut inquit anonymus in vita Arati.

c *Eudoxus Cnidius cæleſtia ſcripſit.*

Pag. 28. *in* XIV. Eidem *magnæ facundiæ ingenium in hiſtoriis* tribuit Valerius Max. lib. VIII Memorab. cap. XIV.

Ibidem. *rius dicebamus.* Dicat aliquis, acrem veterum ſcriptorem Longinum περὶ ὕψους epitomen hanc Theopompo tribuere, nec diſtinguere. Verùm non video, unde colligi poſſit, loqui Longinum de epitome Herodoteâ. Meminit quidem prius Herodoti, ac mox Theopompi: ſed in rebus diverſis. Nam Herodoto ait hiemem deſcribi: Theopompo autem, expeditionem Perſæ in Ægyptum. Nec locus ille, quem adducit, epitomes, ſed juſtæ hiſtoriæ ſcriptorem ſapit. Neque gravior cauſſa urget, cur credamus, de epitome hac loqui ſcholiaſtem Apollonij in lib. IV. cùm ait: Ἀκριβέστερον ᵈ δέ ἐστι τὰ περὶ αὐτοῦ παρὰ Ἡροδότῳ. Θεόπομπος δ' ἐν τρίτῳ Σέσωστρον αὐτὸν καλεῖ. Nam hic videmus ex Theopompo referri, quæ in Herodoto ipſo non legerentur. Id parùm convenit cum epitomes natura. Adde quòd tertius Theopompi citetur, cùm epitome ea, ſi Suidæ credimus, tantùm duobus conſtiterit libris. Denique, cùm non additur libri nomen, potiùs ſignari ſolet hiſtoria Philippica Theopompi: ut cùm idem interpres in lib. IV citat vigeſimum primum, & vigeſimum quinctum Theopompi. Hæc faciunt, quò minùs vel Longinum, vel ſcholiaſtem iſtum, loqui putem de epitome Theopompi. Nec propterea tamen cum viro ſummo,

d *Accuratius de hoc Herodotus. Theopompus autem in tertio Seſoſtrum vocat.*

ſummo, cui aliter videtur, contentionis funem traxero.

Pag. 29. *ſua exſtitiſſe ait.* Quod & Anonymus voluit ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad annum I Olymp. CV, quando ait: Θεόπομπος a ὁ Χῖος τὴν ἀρχὴν τῶν περὶ Φίλιππον ἱστοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος, γέγραφε βίβλους ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσι. Nam διαφωνεῖν hoc loco eſt extremam vocem edere, ſive exſpirare atque intercidere. Videmus autem hîc etiam LVIII Philippicæ hiſtoriæ libros ei tribui: quòd Suidæ itidem repugnat. Idem in eo paullum abit à Suida, quòd Grammaticus hic ſcripſiſſe dicit Ἑλληνικῆς b ἱστορίας βιβλία ιά. anonymus autem Ἑλληνικῶν σύνταξιν fuiſſe ait βιβλίων c ιβ'. Vide eum ad Olymp. XCII an. II. & iterum Olymp. XCVI an. II. quo loco etiam indicat, res Græcas orſum eſſe, ubi deſierat Thucydides, annoſque complexum XVII deſinere in navali pugna circa Cnidum.

a Theopompus Chius initium hinc fecit hiſtoriæ Philippicæ, ſcripſitque libros octo & quinquaginta: ſ d ex iſtis quinque loqui deſinunt.

b Græcanicæ hiſtoriæ libros undecim.

c Librorum duodecim.

Pag. 31. *cap.* XVIII, *item Suidas in* Θεοδέκτης, *&* Ἰσοκράτης. Adhæc Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CIII. an. I. Aut hoc verum eſt, aut errore memoriæ Ariſteas Tragicum Theopompum vocat, cùm Comicum dicere deberet.

Ibidem: *Ephorus, Demophili filius, cui Cumæ Æolicæ patriæ fuerunt:* teſte Strabone lib. XIII. ubi illud etiam notavit, falsè rideri, quòd, cùm Cumæorum ſuorum mentionem in hiſtoria facere vellet: nec magnopere ſciret, quod diceret: ſolùm iſta ei, quæ ſcriberet, venerint in mentem: Κατὰ d δὲ τὸν χρόνον Κυμαῖοι τὰς ἡσυχίας ἦγον.

d Eo tempore quieti erant Cumæi.

Pag. 32. *Perinthum oppugnabat. Autor Diodorus Siculus lib.* XX. & Anonymus in Ὀλυμπ. ἀναγραφῇ ad Olymp. CIX. annum IV. Hoc de opere ejuſmodi judicium eſt Strabonis in X, Eudoxum de rebus Græcis bellè, at Ephorum optimè ſcripſiſſe. Primus, quartus, ſeptimus, ac undecimus quoque ejus operis citatur Theoni in Progymnaſmatis. Eidem & laudatur Ἔφορος e ἐν τῷ περὶ λέξεως. cujus operis penè initio hexametrum effundere ait. Strabo lib. XIII, cùm eum vocâſſet virum μνήμης f ἄξιον, eumque hiſtorias ſcripſiſſe, dixiſſet, addit, egiſſe quoque περὶ g τῶν εὑρημάτων. Apud Harpocrationem in Αἶνος lego, Ἔφορος h ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ Θρᾳκίων πολισμάτων.

e Ephorus libro de dictione.

f Memoria dignum.

g De rerum inventione.

h Ephorus in quarto de civitatibus Thraciæ.

Ibid. *ligioſiſſimæ fidei ſæpe decipitur, ſæpe decipit.* Decipitur quidem, cùm Arcadum ſecutus fidem, tradidit apud eos, *anti-*

quos aliquot reges, ad trecentos vixiſſe annos. Quod cùm retuliſſet Cenſorinus, ſubjungit, *verum hæc, ut fabuloſa, prætereo.* Decipit autem in eo, quòd de Herculis fano in Hiſpania finxit, ut eſt apud Strabonem initio libri III. Et fuere id genus apud Ephorum permulta. Unde & Diodorus Siculus lib. I: Οὐκ a ἄν τις παρ' Ἐφόρῳ ζητήσειεν ἐκ παντὸς τρόπου τἀκριβὲς, ὁρῶν αὐτὸν ἐν πολλοῖς ὠλιγωρηκότα τῆς ἀληθείας.

a *Certi quid apud Ephorū nemo inquiret, qui viderit, in multis eum negligere veritatem.*

Pag. 34. *populo lapidibus obruatur, ſpontaneo vitam ſuſpendio finiiſſe.* Præter ea autem, quæ ex Suida referebamus, etiam alia Leo hic ſcripſit. Siquidem apud Plutarchum libro de Flum. in Iſmeno legas: Λέων b ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Scripſit igitur & hiſtoriam rerum Bæoticarum. Idem in Tigri: Λέων c ὁ Βυζάντιος ἐν γ' περὶ ποταμῶν. Citat & Leonem Byzantium Athenæus in duodecimo.

b *Leo Byzantius in Bæoticis.*
c *Leo Byzantius in tertio de fluminibus*

Ibidem. *inde Ariſtotelem audiiſſe.* Priori ſententiæ favet quoque Tullius in primo de Divinatione: *Ponticus*, inquit, *Heraclides, doctus vir, auditor, & diſcipulus Platonis.* Sed iſta facilè conciliantur. Nam apud Platonem, & Speuſippum, philoſophiæ tyrocinium fecit: Ariſtoteles eum perfecit.

Pag. 36. *fuit.* *Auctor Diodorus Siculus extremo lib.* XIV. item lib. XVI. & anonymus in Ὀλυμπιάδων ἀναγρ. ad Olymp. XCVIII an. III. & Olymp. CV an. IV.

Ibidem. Κυνηγετικὰ *Plutarchus de fluminibus*, Περίπλουν ſcholiaſtes Apollonij in lib. I.

Ibid. *rum titulis.* Meminit ejus quoque Polybius lib. IV. item in VI, ubi de Rep. Cretenſium quæ ſcripſerit, refert. adhæc in excerptis ex hiſtoriarum duodecimo. Item Strabo lib. VIII. XI, XVII. Ælianus lib. XVI Hiſt. animal. cap. XXX. ubi Olynthius vocatur, ac prodidiſſe dicitur, capras in Lycia tonderi. Præterea Harpocratio in Ἀναγυραῖον, & alij.

Pag. 37. *ſecundùm* περὶ καιρῶν *librum advocat Suidas in* Κυψελιδῶν. Πρὸς καιρὸς appellat Parthenius Eroticon cap. IX & XVIII. Erat quoque hiſtoricum opus περὶ νόμων d: ut liquet ex Harpocratione in Ἀρδηττὸς, & Ἀποβάτης, ubi laudatur ἐν e τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων.

d *De legibus.*
e *In vigeſimo de legibus.*

Pag. 38. *virorum.* Niſi potiùs intelligit variam ejus hiſtoriam, quam ſignat Laertius in Myſone, cùm citat Ἀριστόξενον ἐν τοῖς σποράδην. Ariſtoxeni Muſici meminit è Latinis quoque

Marius

Marius Victorinus lib. I artis grammaticæ: eoque antiquior Valerius Maximus lib. VIII cap. XIII, ubi ex eo narrat memorabilem, & felicem ſenectutem Xenophili Chalcidenſis Pythagorici. Ac ejuſcè rei etiam Ariſtoxenum hunc autorem laudat Lucianus in Macrobiis. Meminit & ejuſdem Ariſtoxeni Plutarchus in Ariſtide. Nec alium ſignat in Lycurgo. Ubi ſine Muſici cognomento ἁπλῶς Ariſtoxenum vocat: ut & Laertius facit in Pherecyde, Thalete, atque alibi. Sæpius etiam memoratur Malcho, ſive Porphyrio libro de Pythagoræ vita, ubi inter alia commemorat, ut Ariſtoxenus ipſe Dionyſium juniorem, qui Siciliæ tyrannus fuerat, audierit narrantem ea, quæ de vadimonio Damonis pro Phintia præſtito (Ciceroni eſt Phidias) tam multi *a* veterum prodiderunt. Vide & Ariſtoxeni ea de re verba apud Jamblichum de vita Pythagoræ cap. XXXIII. Quod ſi neſciremus, Ariſtoxenum fuiſſe Ariſtotelis diſcipulum, atque ut Stephanus *b* vocat, Ἀριστοτέλους *c* γνώριμον: hinc ætatem Ariſtoxeni ſatis noſceremus. Nam Dionyſius iſte Syracuſis Corinthum in exilium abiit ſeptennio antequam Alexander M. cœpit imperare.

a *Cicero lib. 3 de off. & 5 Tuſcul. Val. Max. lib. 4. cap. 7. Plutarchus, Lactantius, alij.*

b *In* Τάρας.

c *Ex notis Ariſtoteli.*

Pag. 39. poſt *hodie exſtat præterquam* delcantur tria hæc verba, *Allegoriæ Homericæ:* ac poſt verba hæc, *quando, ut ibidem à Stephano dicitur,* Ὀδησσὸς *eſt Ponti civitas,* hæc ſubjunge. Secundi, vel tertij Heraclidæ Pontici fuerit liber, qui nunc inſcribitur Ἀλληγορίαι Ὁμηρικαί. Scio, Laertium in vita Heraclidis Pontici, primum hujus nominis, qui Ariſtotelis diſcipulus fuit, auctorem facere Λύσεων *d* Ὁμηρικῶν: quomodo olim is liber inſcribebatur. Scio etiam doctiſſimum Geſnerum, qui eum vertit, in frontiſpicio libri velle, hunc auctorem eſſe, qui Ariſtotelis vixerit ætate. Sed valde utrumque falli, argumento eſt, quòd eo in libello mentio fiat multorum, qui multo pòſt Heraclidem eum vixerunt: ut Arati, Callimachi, Eratoſthenis, Apollodori, Cratetis, ejus diſcipuli Herodici, & aliorum.

d *Solutionum Homericarũ.*

Pag. 40. *in Theſeo & Ageſilao, Laertium in Thalete,* Cenſorinum de die Natali cap. IV, Clementem Alex. ἐν Προτρεπτικῷ, Malchum ſive Porphyrium libro de vita Pythagoræ, item lib. IV περὶ ἀποχῆς, ubi dicitur τῶν *e* συντόμως τι καὶ ἀκριβῶς τὰ Ἑλληνικὰ συναγαγόντων εἷς. Adhæc Geminum iſagoge εἰς τὰ φαινόμενα: ſed ibi corruptè vocatur Δικάναρχος: item Sophoclem in Ariſto-

e *Unus eorum, qui res Græcanicas breviter, & accuratè collegerunt.*

phanis Veſpas, ubi citatur Δικαίαρχος ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ: item ἐν ᾳ τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων: puto enim hic quoq; Meſſenium ſignari.

Pag. 41. *eius de ſomno.* Etiam Κλέαρχος ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου vocatur Æliano lib. XII de animalibus cap. XXXIV.

Ibid. *quartum verò & quinctum lib.* XII. Nec aliunde eſt, quod de Pythagora refert Gellius lib. IV cap. XI. Arbitror & hiſtoricum fuiſſe opus ἐρωτικῶν b: nec aliud ferè continuiſſe, quàm narrationes amatorias. Meminit ejus Athenæus, cùm alibi, tum lib. XIII, ubi refert ex primo ἐρωτικῶν de Gyge, Lydiæ rege, quanto fuerit honore dignatus ſcortillum, quod amabat. Nec alterius fuit opus περὶ θινῶν c, eidem Athenæo celebratum lib. VIII. aut περὶ παροιμιῶν d, cujus ibidem meminit: aliaque, apud eundem compluria.

Pag. 42. verſ. 4. pro *Laertio* ſcribe *Athenæo*: & verſ. 9 lege: Varia quoque ejus Laertius citat. . Nam in Antiſthene legas: Φανίας e ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν. Et in Zenone: Καθά φησι Φανίας ὁ Ποσειδωνίου γνώριμος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποσειδωνείων σχολῶν. Hiſtoriam de Hipparino ex Phania hoc citat Parthenius in Eroticis cap. VII. Ad eundem Phaniam exſtitit olim epiſtola Theophraſti, popularis ejus: quod ipſum quoque ætatem ejus oſtendit. Apollonij ſcholiaſtes in lib. I: Λέγεται f ἡ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν. ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς, πόδας ὥσπερ σκολόπενδρα. Θεόφραστος ἡ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ, καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι. Meminit & Phaniæ hujus Antigonus Caryſtius in Collectaneis Hiſtor. Mirab. cap. CLXXI. & Plutarchus de defectu oraculorum, item in Solone, ubi vocatur Phanias Leſbius. Quid mirum? cum Ἔρεσσος ſit civitas inſulæ Leſbi, ut ex Strabone, Mela, & Ptolomæo conſtat. In eâdem Solonis vitâ extremâ legas Φανίας ὁ Ἐφέσιος: corruptè pro Ἐρέσιος. Nam Leſbium illum ſignari certum eſt, cùm uti antè, ita iſtic quoque de Solone quædam ex Phania narrentur. Corrigendus ſimiliter Etymologici magni auctor voce Κύρβεις, ubi nunc ſcriptum, Φανίας ὁ Ἐφέσιος. At incorruptè legas apud Anonymum ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CXI an. I. Φανίας ὁ Ἐρέσιος περιπατητικὸς Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐγνωρίζετο.

Ibidem. *tertio.* Satyri de Mauſoleo librum citat Vitruvius in præfat. lib. VIII de Architectura. Vide quæ de Satyro dicemus lib. III.

a *De muſicis certaminibus.*

b *Amatoriorum.*

c *De arenoſis ſolitudinibus.*

d *De proverbiis.*

e *Phanias in libro de Socraticis.*

f *Sicut Phanias ait, Poſidonij familiaris, in primo de Poſidonij diſſertationibus.*

g *Dicitur Iulus etiam animal quoppiã, animalculum multipes: utrimque enim pedes habet multos, inſtar ſcolopendræ. Theophraſtus epiſtola ad Phaniam ait & aſellũ vocari: ut à Sophocle γνώμαις Satyris.*

Pag. 43. *conjectura. Strattis Olynthius.* Eumenes Cardianus. Diodotus Erythræus. Dorotheus. *Et verſ. prox.* poſt *Aſclepiadis* adde, *ac Iaſonis item.*

Pag. 44. *quoddam illuſtrat Scaliger appendice libri de Emendat. temporum.* Cæterùm an genuinum id Hecatæi opus foret, dubitabat Herennius Philo. Impensè adeò illud Judæorum favebat religioni. Quâ de re inſignis eſt locus Origenis lib. I. contra Celſum: Καὶ Ἑκαταίου τοῦ ἱστορικοῦ φέρεται περὶ Ἰουδαίων βιβλίον, ἐν ᾧ προστίθεται μᾶλλόν πως ὡς σοφῷ τῷ ἔθνει ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ Ἑρέννιον Φίλωνα, ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων συγγράμματι, πρῶτον μὲν ἀμφιβάλλειν, εἰ τοῦ ἱστορικοῦ ἐστὶ τὸ σύγγραμμα· δεύτερον δὲ λέγειν, ὅτι, εἴπερ ἐστὶν αὐτοῦ, εἰκὸς αὐτὸν συνηρπάσθαι ἀπὸ (ὑπὸ) τῆς παρὰ Ἰουδαίοις πιθανότητος, καὶ συγκατατεθεῖσθαι αὐτῶν τῷ λόγῳ. *Fertur & Hecatæi hiſtorici de Iudæis liber, in quo adeò probat huius gentis ſapientiam, ut Herennius Philo in commentariis ſuis de Iudæis primùm dubitet, an huius hiſtorici id ſcriptum ſit: deinde addat, ſi quidem eius eſt, videri eum corruptum Iudæorum perſuaſionibus, probaſſeq; illorum placita.* Edidit quoque hiſtoriam Ægyptiacam. Nam Abderitæ, non Mileſij, fuiſſe hoc opus, cognoſcimus ex illis Diodori Siculi verbis lib. I: Οὐ μόνον δ' οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς ἐκ τῶν ἀναγραφῶν ἱστοροῦσιν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παραβαλόντων μὲν εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, συνταξαμένων δὲ τὰς Αἰγυπτιακὰς ἱστορίας (ὧν ἐστι καὶ Ἑκαταῖος) συμφωνοῦσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρημένοις. *Nec verò è ſacerdotibus Ægyptiis duntaxat hæc è libris ſacris referuntur: ſed etiam Græcorum multi, qui Ptolomæi Lagi ætate hiſtorias Ægyptiacas compoſuerunt (è quibus etiam Hecatæus eſt) conſentiunt iis, quæ à nobis dicta ſunt.* Sed fuere, qui Hecatæo Mileſio hoc opus tribuerent. Eum enim ſignare videtur Arrianus lib. v expedit. Alex. ubi de auctore dubius ita loquitur: Ἡρόδοτός [a] τε καὶ Ἑκαταῖος οἱ λογοποιοί, ἢ εἰ δή του ἄλλου ἢ Ἑκαταίου ἐστὶ τὰ ἀμφὶ τῇ γῇ τῇ Αἰγυπτίᾳ ποιήματα. Opus quoque Hecatæi Abderitæ de gentibus Hyperboreis hiſtoricum fuit, ſed fabulas multas habuit admiſtas. Ælianus lib. XI de Nat. Animal. cap. I. Ανθρώπων [b] Ὑπερβορέων γένος, καὶ τιμαὶ Ἀπόλλωνος ἐκεῖσε, ᾄδουσι μὲν καὶ ποιηταί, ὑμνοῦσι δὲ καὶ συγγραφεῖς. ἐν δὲ τοῖς καὶ Ἑκαταῖος, οὐ Μιλήσιος, ἀλλ' ὁ Ἀβδηρίτης. Signat hoc volumen etiam Stephanus in Ἐλίξοια, atque iterum in Κεραμβύκαι. Utrobique autem docet, Cerambycas eſſe gentem Hyperboream: atque ejus rei auctorem

a *Herodotus, & Hecatæus, hiſtoriarum ſcriptores, niſi alterius, quã Hecatæi, ſint illa de regione Ægypti ſcripta.*

b *Hyperboreorum gentẽ, & Apollinis apud eam honores, nõ modo poëtæ, ſed hiſtorici etiam celebrant. Inque his Hecatæus, non Mileſius ille, ſed Abderita.*

 laudat

laudat Ἑκαταῖον Ἀβδηρίτην. Atque ex his ſatis liquet, non Mileſium, ſed Abderitam intelligi debere apud ſcholiaſtem Apollonij, quando in librum II ſic ſcribit. Ἑκαταῖος *a* δὲ μέχρι τῆς αὐτοῦ χρόνου ἔτι φησὶ τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος. Ἔστι δὲ αὐτῷ βιβλία ἐπιγεγραμμένα περὶ τῶν Ὑπερβορέων. Geſnerus in bibliothecâ ſuâ Abderitæ huic etiam tribuit Αἰολικὰ, quorum Stephanus meminit in Ἀμαζόνειον, & Μελάνου κόλπος. Sed cùm non addat Stephanus patriam, alius quoque intelligi poſſit.

a Hecatæus verò ait ad ſuam uſque ætatem durare Hyperboreorum genus. Scripſit vero is de Hyperboreis libros.

Ibidem: *ubi advocat Hecatæum in primo de philoſophia Ægyptia.* Nam eundem eſſe, qui de Ægyptia terra, quique de philoſophia Ægyptia ſcripſit, ſatis veriſimile eſt.

Pag. 45. *dreum cognominat Plutarchus in Demoſthene.* Item Lucianus in Macrobiis, ubi illuſtris eſt hoc de ſcriptore locus. Verba ejus ſunt: Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι. τὴν ἱστορίαν δὲ, τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς, ἤρξατο συγγράφειν· ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. *Ariſtobulus Caſſandreus ultra nonaginta annos vixiſſe fertur, qui hiſtoriam ſuam, quartum & octogeſimum annum agens, orſus eſt conſcribere: quemadmodum ipſe in operis ſui principio ait.* Etiam Athenæo lib. II citatur Ariſtobulus ὁ Κασσανδρεὺς, ac ſcripſiſſe dicitur, ut Mileti fons ſit, quem incolæ vocent Achilleum, ejus aquam profluentem eſſe dulciſſimam: at quæ fundo propior, ſalſam eſſe: in hoc fonte ſeſe luſtrâſſe heroem, cùm intermiſſet Strambelum, Lelegum regem. Plutarchus libro de Fluminibus citat primum Ariſtobuli librum de Lapidibus. Siquis eundem putet, non video, ut refelli poſſit.

Ibidem. περὶ Ἀλεξάνδρου. Adhæc Ælianus lib. VII hiſt. animal. cap. II. & his antiquior Strabo lib. V. ubi de Indico ſale quiddam ex eo refert, & ante omnes Diodorus Siculus lib. II, qui cum Alexandro M. in Aſiam trajeciſſe, non obſcurè indicat. E Latinis non ignotus eſt vel Ciceroni in Bruto, vel Gellio lib. IV cap. XI. Plinius quoque lib. VI cap. XIII ab eo proditum ait, mare Caſpium ſive Hircanum, non minus eſſe, quàm pontum Euxinum. Idem

Ibidem. *Clitarchi probatur ingenium, fides infamatur.* Græci Critici incidiſſe obſervant in ſtylum, qui ἄχαρις ſive invenuſtus vocatur. Uti Demetrius lib. περὶ ἑρμηνείας, ubi eum ridet, quòd cùm de apis genere ſermo eſſet, locutus ſit tanquam de

bove

bove fero, vel apro Erymanthio. Verba Clitarchi erant: Καλανέμεται a μὲν τὴν ὀρεινήν, εἰσπέταται δ᾽ εἰς τὰς κοίλας δρῦς. Præterea Longino, libello περὶ ὕψους, dicitur φλοιώδης ἀνὴρ καὶ φυσῶν: hoc eſt corticeus, ſive, ut Horatius b loquitur, *cortice levior*, planeque turgidus. Tzetzes Chil. VII Hiſt. c recitat verba Clitarchi hoc pacto: Νέμεται μὲν τὴν ὀρεινήν, ἵπταται δρῦς τὰς κοίλας. Ac meminit quoque ejus rei Chil. XI. Hiſt. CCCLXXXVI. Interpres e us Paullus Laciſcus utrobique putat iſta dici de teredine: ſed fallitur. Nam πενθρηδών, de qua loquitur Clitarchus, eſt ζῶον c μελίσσῃ ἐοικός: imò eſt ζῶον μελισσοποιὸν d, ut Nicandri ſcholiaſtes cenſet in Alexipharmaca, quod aliqui, ut idem ait, βίμβικα appellant.

a Depaſcitur montana loca, atque involat in cavas quercus.
b Od. 9 lib. 3.
c Animal api ſimile.
d Animal mel fundens.

Pag. 46. *in genuina Ariſtotelis Rhetorica.* Atque idem ſenſit Franciſcus Robortelius. item Petrus Nunneſius notis e in Phrynichum.

e Pag. 56.

Pag. 48. *tarchus in Alexandro, & Gellius lib.* IX *cap.* IV. Adhæc Lucianus de Longævis. Ὀνησίκριτος f, inquit, ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας. Item Ælianus lib. XVI de animalibus cap. XXXIX, ubi vocatur Ὀνησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεύς. Nempe ab Ægei maris inſula Aſtupalæa, cujus meminere Strabo, Ptolomæus, alij. Mentionem quoque Oneſicrati idem Ælianus facit lib. XVII ejuſdem operis cap. VI. Item Ioannes Tzetzes Chil. III. Hiſt. CXIII. Et qui antiquâ magis fide eſt, Arrianus lib. VI de Expeditione Alex. ubi hæc legas: Τῆς g δὲ αὐτοῦ νεὼς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ἐν τῇ ξυγγραφῇ ἥντινα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ξυνέγραψε, καὶ τοῦτο ἐψεύσατο ναύαρχον ἑαυτὸν εἶναι γράψας, κυβερνήτην ὄντα. Sed non in eo ſolo Oneſicratus fefellit. Nam in multis fides ejus ſuſpecta erat: minùs tamen, quàm Daimachi Platæenſis, ut dicam cap. XII. Neque vulgaris navis gubernator fuit, ſed regiæ, quod ipſe Arrianus agnoſcit lib. VII. ubi vocatur κυβερνήτης h τῆς νεὼς τῆς βασιλικῆς.

f Oneſicratus, qui res Alexandri conſcripſit.
g Navis (Alexandri) gubernator. fuit Oneſicratus, qui in hiſtoria ſua de Alexandro hoc quoque mentitus eſt, fuiſſe ſe claſſis præfectū, qui tantum fuerit gubernator navis.
h Regiæ navis gubernator.

Ibidem: *Iuſtinus lib.* XIII. De quo haut dubitare nos patitur Arrianus in libris de expeditione Alexandri. Nam lib. V. legas, Ὁ ἐκπεριπλεύσας i τῆς μεγάλης θαλάσσης τὸ κατ᾽ Ἰνδοὺς Νέαρχος. Libro etiam VII narrat, ut Alexander Nearchum hunc, poſtquam Suſa pervenerat, coronârit, quòd claſſem ex Indorum regione in Oceanum duxiſſet. Sed imprimis vide, quæ ex Nearcho hoc variis in locis refert idem Arrianus libro rerum Indi-

i Nearchus, qui Oceanum Indicum pernavigavit.

Indicarum: item quæ de eo narrat Strabo lib. II. XI. & XVI, & Plutarchus in Alexandro.

Pag. 49. *ephemeridas ſcripſiſſe Athenæus dicit lib.* X. Ephemeridum Cardiani mentio etiam fit ab Æliano lib. III cap XXIII.

Ibid. *cuius ſextum de rebus Alexandri advocat initio lib.* VII idem Athenæus. Nec alius ab eo videtur, qui Aſcalonita ab eo vocatur lib. XIV.

Pag. 50. ἐπεῤῥίφθη. Ariſtus iſte Salaminius fuit, ut præter Athenæum teſtatur Clemens Alexandr. ἐν προτρεπτ. Τί με ᵃ δεῖ καταλέγειν Ἀλέξαρχον; γραμματικὸς οὗτος τὴν ἐπιστήμην γεγονὼς, ὡς ἱστορεῖ Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος, αὐτὸν κατεσχημάτιζεν εἰς ἥλιον. Itemque iſtis antiquior

a Quid vero opus me dicere Alexarchũ? hic cum grãmaticus foret, ut Ariſtus Salaminius refert, ſeſe transformabat in Solem.

Ibidem. *Hieronymus Phœnix*, vel potiùs Ægyptius.

Pag. 51. *accidit* CXVI. Hanc poſteriorem ſententiam firmat Lucianus libro de Longævis: ubi Hieronymus hic cum Antigono dicitur militáſſe. Verba ejus ſunt: Ἀντίγονος δ' ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος βασιλεύων Μακεδόνων περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. *Antigonus unoculus, Philippi filius, Macedonum rex, in Phrygia cum Seleuco, & Lyſimacho confligens, multis acceptis vulneribus collapſus vitam finivit, annorum cùm eſſet octoginta & unius: ſicut refert Hieronymus, qui cum eo militavit.* Itaque non Rufinus ex Joſepho, ſed Græca ex interprete Rufino corrigi debent. Aliquot autem annos poſt hanc Antigoni cædem ſuperfuiſſe Hieronymum, colligo ex eodem Luciano. Nam continuò ſubjungit, ab eodem Hieronymo tradi, Lyſimachum, cùm in prælio caderet, octogenarium fuiſſe. At occubuit Lyſimachus anno quarto Olympiadis CXXIII, annis poſt Antigoni cædem decem & ſeptem. Imò & multò pòſt ſuperfuiſſe, oſtendunt hæc Luciani verba eopſe libello: Ἱερώνυμος ᵇ δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας, καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατόν. Nam eundem Hieronymum ſignari, argumento eſt, quòd cùm de hiſtoricis longævis ſe acturum dixiſſet, eum ſecundo refert loco. Dicat quiſpiam, fuiſſe & Hieronymum Rhodium, qui hiſtoriam reliquit. Ita eſt. Sed quod Hieronymum hunc in bellis verſatum dicit, oſtendit eumpſe ſignari, quem antea dixerat cum Antigòno militáſſe.

b Hieronymus verò & in bellis verſatus, ac non paucis laboribus & vulneribus affectus, vixit ad annum quartum & centeſimum.

Pag. 52.

Pag. 52. *fuerunt*: quod Lapus vertit, *de ſucceſſione heroicorum principum*: ſanè ineptè, cum vel transferri debeat, *de partiariis regni Alexandri*; ut placuit Joſepho Scaligero in animadverſionibus ad Euſebium: vel potiùs, *de poſteris eorum, qui Alexandri regnum diviſerunt.*

Ibidem. *delphus, ut quoque Seleuci Nicatoris filius, Antiochus* Σωτήρ. Et ſanè hæc ſententia verior eſt, quàm illa Scaligeri, διαδόχους cum ἐπιγόνοις confundentis. Quare non dubitamus, quin ultra Ptolomæi Lagi tempora, ultimi τῶν διαδόχων, vitam produxerit Hieronymus. Neque enim aliter agere potuiſſet de omnium, qui Alexandri regnum partiti eſſent, ſucceſſoribus. Interim περὶ [a] διαδόχων quoque tractavit. Uti de Lyſimacho, & Antigono. Quod etiam ex Pauſaniæ Atticis conſtat. Ubi eum in iis, quæ ad Lyſimachum, & alios, pertinent, non optimâ fide uſum eſſe, multaque in Antigoni gratiam prodidiſſe, dicitur. Vixerit igitur extremis διαδόχων, & primis ἐπιγόνων [b] temporibus. Quod etiam inde liquet, quia antiquior ſit Timæo, qui extremis Philadelphi temporibus floruit. Saltem Hieronymum Cardianum ante Timæum Siculum ſcripſiſſe, diſertim teſtatur Diodorus Siculus lib. I Antiquit.

Ibidem: *citat Athenæus lib. II & XIV. item* Σικυωνιακὰ *lib. VI.* Non dubito autem, quin inde ſit productum fragmentum illud de Adraſto, Sicyoniorum rege, quod ex Menæchmo Sicyonio depromere ſe dicit Pindari ſcholiaſtes in Nem. od. IX. Meminit & ejuſdem, ut cenſeo, Menæchmi in od. II Nem. Μέναιχμος [c] δ᾽ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς, στιχῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. Fortaſſe eſt ex opere περὶ [d] τεχνιτῶν. Plinius lib. IV cap. XII tradit ex Menæchmo, Euboeam priùs vocatam Abantiada. Id potiùs ex Sicyoniacis videtur. At alius eſt Menæchmus, cujus ex Πυθικῷ [e] duos oraculi verſus hexametros adducit interpres Pindari in Pythiorum od. IV. item Menæchmus mathematicus Proclo laudatus lib. III. εἰς τὸ α΄ Εὐκλείδου στοιχείων. Apud Stephanum in Τητέριος pro Μενέμαιχος legi debere Μέναιχμος, jamdiu Xylander obſervavit.

Pag. 53. *aliter legiſſe videtur interpres.* Imò ne illud quidem ſatis eſt apertum, alterius horum, an neutrius fuerint de picturis libri, ex quorum ſecundo hiſtoriæ ſub Actæonis fabula latentes

a *De iis, qui Alexandri regnum ſunt partiti inter ſe.*

b *De illis, qui ſucceſſere illis, qui regnum Alexandri M. inter ſe diſtribuerant.*

c *Menæchmus refert, rhapſodos dici eos, qui verſus facerent, propterea quod verſus à nonnullis* ῥάβδοι *dicantur.*

d *De Artificibus.*

e *Pag. 68.*

tentes à Fulgentio exponuntur lib. III Mytholog.

Pag. 54. *citat.* Nec dubium, quin eo in opere inter alia ſcripſerit, Agathoclem, Siciliæ regem, annos vixiſſe XCV: quod à Demochare, uti & Timæo, proditum fuiſſe, Lucianus ait in Macrobiis.

Ibidem. *qui idem eſt liber, ac ille, cuius Ioſephus meminit.* Similiter Ælianus lib. XVI hiſt. animal. cap. XXVIII. Καλλίας ᵃ ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ τὸν Συρακούσιον Ἀγαθοκλέα λόγων. Et Apollonij ſcholiaſtes in lib. III. Καλλίας ᵇ ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. Nec Latinis eſt ignotus. Nam fragmentum ex ejus ſeptima hiſtoria de rebus Siculis adducit Macrobius lib. V Saturnal. cap. XIX.

Ibidem. τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος *citat Athenæus lib. III.* Ejuſdem meminit Strabo lib. XIII, ubi inter illuſtres Leſbios referuntur, Ἑλλάνικος ᶜ Λέσβιος συγγραφεύς, καὶ Καλλίας ὁ τὴν Σαπφὼ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἐξηγησάμενος.

Pag. 55. *nit appendice libri de emendatione temporum.* Vide & Ælianum lib. VIII Hiſt. animal. cap. XLI. Fidem ejus in hiſtoria Indica probat Arrianus lib. V Expedit. Alex. ubi ille, & Eratoſthenes, vocantur δοκίμω ᵈ ἄνδρε. Idem & aliqua ejus citat lib. VII. item rerum Indicarum libro.

Ibidem. *pſacenus.* Strabo lib. XIII ait, Epicurum eo familiariter uſum fuiſſe: item

Ibidem. *craticis: quorum mentio apud eundem Laertium* in Socrate, ubi legas, Ἰδομενεὺς ᵉ ἐν τοῖς περὶ τῶν Σωκρατικῶν.

Pag. 56. *Octavio.* Adhæc Hyginus in poëtico Aſtronomico, & Lactantius lib. I de falſa religione. quorum uterque compluria ex ſacra ejus hiſtoria refert. Plinius quoque lib. XXXV cap. XXII inter eos numerat, qui ſcripſerunt de pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo lib. I. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque, ut futilem, traducit: Flavius Joſephus lib. I contra Apionem, ubi & Iudæorum ait meminiſſe: Ælianus lib. II Var. Hiſt. cap. XXXI, ubi cum Dionyſio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέους, divinamque negantes providentiam, reponit.

Pag. 57. *ſimilibus & differentibus votibus in* Οὐδὴν*: item* Stephanus in Δωδώνη. Etiam Arati ſcholiaſtes in verſum XXXIII, ubi vocatur Ζωΐδιος ὁ Μαγνήτης.

a Callias lib. X eorum, quos de Agathocle Syracuſio ſcripſit.
b Callias libro decimo de Agathocle.
c Hellanicus Leſbius hiſtoricus, & Callias, qui Sapphus & Alcei verſus eſt interpretatus.
d Probati autores.
e Idomeneus libro de Socraticis.

Pag. 59. *pter unum Hermippum*, ſive is Smyrnæus, qui ſub Ptolomæo Euergete fuiſſe videtur, ſive Berytius.

Ibidem. γέγονε, uti & ante fecerat in vita Thaletis. Ac ex Didymo, & Zopyro, ejuſdem operis mentio fit apud Marcellinum in vita Thucydidis.

Pag. 61. *mirâ fortunâ, pulſis Alexandri præfectis regnum occupârit.* Cave igitur putes, Ephorum pleraque hujus Daïmachi in hiſtoriam ſuam totidem verbis tranſcripſiſſe; etſi id doctiſſimus Caſaubonus [a] ex Porphyrio probare conetur. Nam Ephorum tanto eſſe antiquiorem, ſatis ex iis, quæ ſuprà diximus, liquet.

[a] *Notis ad Laertium in vitâ Thaletis.*

Ibidem. *legas,* Δαΐμαχος[b] ὁ Πλαταιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ Ἰνδικῆς. Item Apollonij ſcholiaſtes in lib. 1. ubi dicitur Δηΐμαχος. Idem πολιορκητικὰ [c] ὑπομνήματα ſcripſit, quorum XXXV citat Stephanus in Λακεδαίμων.

[b] *Daimachus libro ſecundo Indicorum.*

[c] *Commētarij de bellicis machinis, tormētis, teliſque.*

Pag. 65. *hiſtoricas reponi, partim ex iis, quæ diximus, liquet:* partim ex Dionyſio Halic. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτ. ubi jungitur Duridi Samio, Polybio, Saoni, Demetrio Calantiano, Hieronymo, Antilogo, vel potiùs Antiocho Syracuſano, & Heraclidi: qui omnes fuere hiſtorici:

Pag. 67. *cui inde Timæo nomen;* quem item de Pythagoræ vita librum ſcripſiſſe, ait Suidas [d]:

[d] *In Τίμαιος.*

Pag. 70. *quo id planum fiat.* Annos ſex & nonaginta Timæum vixiſſe, auctor eſt Lucianus in Macrobiis.

Pag. 71. Σωτὴρ, *tertius Antiochus* Θεός. Et ita quidem dicere poſſumus, ſi in adductis Tatiani verbis, iſtoc, κατ' Ἀλέξανδρον γενόμενος, ut apud Stephanum eſt; ſive, κατ' Ἀλέξανδρον γεγονὼς, ut legitur in Tatiano ipſo, rectè à Geſnero transfertur, *qui Alexandri ætate vixit*: quam interpretationem etiam ſequitur Onuphrius Panuinius libro de Sibyllis. Sed locum peniculatiùs expendenti in mentem venit, rectiùs verti, *qui Alexandri ætate natus eſt.* Sic ſanè omnis tollitur ſcrupulus. Quippe natus ſit Beroſus biennio ante obitum Alexandri. Fuerit hoc pacto tantùm annorum LXIV, cùm cœpit regnare Ἀντίοχος Θεὸς, cui librum ſuum obtulit.

Pag. 72. *& alibi* ἁπλῶς, ἐν ταῖς Χαλδαϊκαῖς ἱστορίαις. Agathias quoque lib. II ſcripſiſſe ait τὰ [e] ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων καὶ Μήδων. Freculphus Lexovienſis Chronicorum lib. I cap. XXVI.

[e] *Antiquiſſima Aſſyriæ & Medicæ gentis.*

Beroſus, qui Chaldaica defloravit.

Pag. 73. *ædificatam.* Quàm etiam ridiculum, cùm Beroſus iſte libro V, quo loco de quattodecimo Babyloniorum rege tractat, ait, ejus tempore *regnaſſe apud Celtas Lugdum, à quo provincia & homines cognomenta ſumſerint.* hoc eſt, à quo, ut Annius ipſe exponit, Celtica vocari cœperit *Lugdunenſis*, & homines dicti ſint *Lugdovici*, poſteaque, ex trito G, *Ludovici.* Nam & Lugdus ille eſt commentitius, & Ludovicus eſt Germanicum nomen, & Galliæ ea pars, demũ ſeculis duobus & amplius pòſt Beroſum, nomen Lugdunenſis accepit. Nam dicta ita eſt à Lugduno, poſtquam ad magnam ea urbs nominis claritatem venerat. At nomen ejus obſcurum fuit, priuſquam L. Munatius Plancus, Ciceronis diſcipulus, coloniam eò Romanorum deduxit: ut Hieronymus teſtatur in Euſebiano Chronico, & vetus quædam indicat inſcriptio, quæ Caietæ in Neapolitanorum agro reperta creditur. Colonia deducta eſt principatu Auguſti. Beroſus autem vixit tempore Antiochi Θεοῦ, hoc eſt primi belli Punici. Inter quæ duorum eſt ſeculorum intervallum. Fortaſſe aliquis credat, in errorem propemodum æquè ſpiſſum incidiſſe B. Martyrem Juſtinum, quando, in cohortatione ad Græcos, Sibyllam Babyloniam Cumis vaticinatam dicit, eamque vocat Βηρώσσου a τοῦ τὴν Χαλδαϊκὴν ἱστορίαν γράψαντος θυγατέρα. Nam, dicat quis, Cumana Sibylla, vel tempore vixit Æneæ, cui oraculum dedit, juxta Maronem in ſexto: vel ſaltem junior non erat Tarquinio Priſco, cui libros ſuos obtulit, ut à multis veterum proditum eſt. At inter Tarquinium Priſcum, & primum bellum Punicum, cujus tempore Beroſus erat, ſunt anni ducenti quadraginta quinque. Equidem fateor nihil piaculi fore, ſi agnoſcam, deceptum in hac re Beatum martyrem: cumque legiſſet Sibyllam, quæ Tarquinij tempore vixit, fuiſſe filiam Beroſi (quod ab Juſtini æquali Pauſania in Phocicis, & Suida etiam, ſcriptum eſt) putâſſe eam eſſe filiam Beroſi hiſtorici: nec cogitâſſe ſatis, fuiſſe & alios Beroſos in Chaldæa. Sed nihil opus eſt, ut tam fœdam ἀνιστορησίαν doctiſſimo pariter & ſanctiſſimo viro impingamus. Nam quid prohibet, quò minùs dicamus, locutum de alia Sibylla Cumanâ, multò juniore, quæ mox à primo bello Punico fuerit? Neque enim una Cumis, ſed complures ſunt vaticinatæ: ut ex libro de mirabi-

a Beroſi eius, qui Chaldaicam hiſtoriam ſcripſit, filiam.

mirabilibus rebus auditu perceptis, qui Ariſtoteli tribuitur, item ex Marciano Capella, & aliis, jam diu planum fecit Onuphrius Panuinus libro de Sibyllis.

Ibidem. *Apolog. cap. XIX. Porphyrio lib. de abſtinentia animalium* ſecundo (ubi citatur ἐν a τῷ περὶ ἀρχαισμοῦ, καὶ εὐσεβείας.)

Pag. 75. *ἐν τῇ τῶν φυσικῶν ἐπιτομῇ citat Laertius in procemio.* Puto & eundem ſignari ab Æliano lib. x de natura animalium cap. XVI, ubi vocat Μανέθωνα b τὸν Αἰγύπτιον, σοφίας εἰς ἄκρον ἐληλακότα: ac proditum ab eo dicit, vitiligine & leprâ corripi ſolere, qui ſuillo lacte veſcuntur.

Pag. 76. *multa alia, quæ ex Suida peti poſſunt.* Mirum verò præterire librum περὶ ἀγώνων c: in quo inter alia de Actiacis ludis, Virgilio etiam memoratis, egiſſe, auctor eſt Harpocratio in Ἄκτια. Cui & in Ἀκή citatur Καλλίμαχος d ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. Sed cujuſmodi commentarios ſignet, non addit. Mirum quoque Suidam

Pag. 77. *eodem libro citat librum ſeptimum urbium Atticarum.* Φιλοστέφανος ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς e advocatur Harpocrationi in Βύχετα.

Pag. 78. *ritu. Item ait, edidiſſe libros tres de Amphipoli, aliaq́ multa.* Inter quæ Tenediorum encomium fuit. Strabo lib. VI: Ἀλφειὸν f δὲ Ζωΐλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίων ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον.

Ibidem. *Phavorinus in primo commentar. Auctor idem Laertius.* Sed alterum etiam argumentum video adverſus id, quod dicebamus. Nam Heraclides Ponticus in Ἀλληγορίαις Ὁμηρικαῖς meminit Zoili hujus Amphipolitę. At ille Heraclides Ariſtotelis ætate vixiſſe putatur. Sed facilè occurritur. Nam Heraclides iſte Ariſtotele ſeculo, & amplius, junior fuit: ut alibi oſtendimus. En & tertium adverſus nos telum. Suidas in Ἀναξιμένης ſcribit, eum fuiſſe diſcipulum Zoili illius, qui Homerum eſt inſectatus. Atqui Anaximenes, ut ibidē dicitur, vixit tempore Alexandri M. Sed Suidas, credo, alios eſt ſecutus auctores, quos vellem adſcripſiſſet. Interim hæc docent, quantopere varient antiqui de Zoili ætate. Nec minùs diſconvenit de mortis genere.

Pag. 79. *Lyſandro, Ageſilao, & multis aliis in locis. Item* Strabone lib. I. Clemente lib. I Στρωματ.

Ibidem, *citatur* Δῶρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν *: ubi fortè legendum* Δοῦρις.

- a *Libro de antiquitate, & pietate.*
- b *Manethonē Ægyptium, ſummæ ſapientiæ virū.*
- c *De certaminibus.*
- d *In commentariis.*
- e *In Epiroticis.*
- f *Iam Zoilus orator, is qui Homerū, tanquam fabularum ſcriptorem, vituperat, in Tenediorum encomio ſcribit, Alpheum è Tenedo fluere.*

Δοῦρις. Nam & ſcholiaſtæ Ariſtophanis in Veſpas Δοῦρις in eopſe Λιβυκῶν libro laudatur.

a *Libro de Samiorum terminis.*
b *Duris in duodecimo de horis.*
c *Terminis.*
d *Secundo ſacrorum.*

Ibidem. *Sed & lib.* v *citat eum* ἐν a τοῖς Σαμίων ὅροις. Unde corrigendus Euripidis ſcholiaſtes in Hecub. ubi legas, Δοῦρις b ἐν τῷ ιβ τῶν ὡρῶν, pro ὅρων c. Laertius in Pherecyde epigramma adfert ex ejuſdem δευτέρῳ d τῶν ἱερῶν. Expectet fortaſſe quis, ut tandem aliquid dicam de hiſtoria Græcorum, quam ſcripſit. Sed puto, non eſſe hoc opus diverſum à Macedonicis. Movet me, quòd poſt Amyntæ obitum Philippus Macedo paullatim eſt adeptus imperium univerſæ Græciæ. Atqui ab obitu Amyntæ, & imperio Philippi, res Græcas orſus eſt Duris: ut oſtendit Diodorus Siculus lib. xv, ubi cùm de trium præſtantium ducum, qui eodem anno obiere, Amyntæ, Ageſipolidis, & Jaſonis morte dixiſſet: addit iſta: Δοῦρις e ὁ Σάμιος ὁ ἱστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίας ἐντεῦθεν ἐποιήσατο τὴν ἀρχήν. Quæ & more ſuo verbis totidem exſcripſit Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. c i i. an. i i i. At is, qui Macedonica condiderat, quid magnopere habuit, quod diceret, de temporibus illis, quibus Macedonia cum reliqua Græcia conflictabatur, uſque dum principatum tandem obtineret? Præſertim cum fuſè adeò res Macedonicas ſcripſerit. Nam & in πέμπτῳ f καὶ δεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν citatur ab Apollonij ſcholiaſte in lib. i v. Diverſum tamen opus fuerit Μακεδονικῶν, καὶ Ἑλληνικῶν, ſi Μακεδονικὰ Duris altiùs, quàm à Philippo M. orſus fuit. Sed non video, quo argumento id feciſſe comprobetur. Et iſta quidem ſunt, quæ ſcripſit Duris.

e *Duris, Samius hiſtoricus, rerum Græcarum initium inde cepit.*
f *Libro quindecimo Macedonicorum.*

Pag. 80. *ait Plinius.* Sunt enim affines artes pictorum, & tornatorum. Uti & ſculptorum. Eoque non abſurdè exiſtimemus, hunc eſſe, qui ad commendationem ſuæ artis prodiderit, Socratem quoque ἐργάσασθαι g λίθους, teſte Laertio in Socrate.

Pag. 81. *pulus fuit, qui Olympiade* cxxx *iam octogenarius erat.* Scripſit inter alia, eodem teſte, etiam libros, tum περὶ θεῶν h: tum περὶ i γιγάντων. Planè cenſeo, eſſe idem opus θεομαχίας k: unde tertium librum teſtem adducit Plutarchus de Flumin. Nec dubito, quin ejuſdem Cleanthis ſint μυθικὰ l, quæ citat Athenæus lib. x i i i. Non meminit eorum Laertius; uti nec librorum περὶ m μεταλήψεως. Quos ejuſdem eſſe, ſatis oſtendit Athe-

g *Sculpſiſſe lapides.*
h *De diis.*
i *De gigantibus.*
k *De pugna cum Diis.*
l *Fabuloſa.*
m *De commutatione, vel tranſlatione &c.*

Athenæus lib. XII. cùm diſertim auctor eorum vocetur Κλεάνθης a ὁ φιλόσοφος. Sed & Clemens lib. V. Στρωματ. ex poëmatis hujus, quem Στωικὸν vocat, apponit quatuor verſus hexametros, & octo jambicos ſenarios: qui legi apud eum poſſunt. Et ſanè Laertius ipſe alibi refert præteritos in librorum catalogo, quem in Cleanthis vita contexit. Ut in Zenone citatur Κλεάνθης b ἐν τῷ περὶ χαλκοῦ. Puto autem, eundem eſſe Cleanthem Stoicum, ex quo Theophilus libro III ad Autolycum commemorat morem veſcendi carnibus, & quidem, ut patres à propriis liberis aſſentur, ac comedantur, & ſiquis, ab hoc abominando more abhorrens, oblatum membrum averſetur, jus eſſe reliquis mactandi eum, ac devorandi. Interdum autem hoc nomen corruptum eſt ex *Neanthes.* Ut apud Ariſtophanis interpretem ad hunc verſum in Equitibus, Ὁ Θεμιστοκλέους τοῦ θάνατος. Ubi ex Cleanthe annotatur de tribus civitatibus, quæ Themiſtocli præberent frumentum, vinum, & obſonium. Sed Plutarchus in Themiſtocle ejuſce rei auctorem laudat Neanthem Cyzicenum: quæ quin vera lectio ſit, nullus dubito.

a *Cleanthes philoſophus.*

b *Cleanthes libro de ære.*

Pag. 82. *viveret Alexandriæ.* Niſi magis placet, Apollonium non Alexandrinum fuiſſe, ſed Naucratitam, quia Ælianus dicat lib. XV de animalibus cap. XXIII. Λέγει c δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, ἢ Ναυκρατίτης. Utcunque eſt, Ægyptus patria ſit, non Rhodus. Nam & Naucratis Ægypti urbs: ut ex Strabone, Plinio, aliis, conſtat.

c *Dicit Apollonius Rhodius, aut Naucratita.*

Pag. 84. Θεοφράστῳ: & alibi in vita Platonis, Arceſilai, Ariſtotelis, Lyconis, aliorum.

Ibidem. τῶν. De Hyperide ex eo quædam refert Plutarchus libro de vitis X Rhetorum: de Triptolemo, antiquiſſimo legiſlatore Athenienſi, Porphyrius lib. IV περὶ ἀποχῆς: de Euthia & Anaximene, Harpocratio in Εὐθίας.

Ibidem: *citat AElianus lib.* XVII *de Animal. cap.* III. Librum de Heraclea laudat Apollonii ſcholiaſtes in lib. II. Νύμφις d δὲ ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας. Primum ejus operis adducit Stephanus in Τῖος, & Φρίξος: quartum Plutarchus libro de virtutibus mulierum.

d *Nymphis Heracleota libro de Heraclea.*

Pag. 85. συνταξάμενος. Et, puto, is eſt, quem Cephaleon apud Euſebium in Chronicorum primo e unà cum Hellanico Leſbio,

e *Pag. 30 Theſ. temp.*

Leſbio, & Herodoto, teſtem laudat de Babylone à Semiramide muris circumdatâ.

Pag. 87. *nunc ποιητὴν, ut ἐν Περιηγητ. & lib.* V *Στρωματ.* Ex Euphorione hoc eſt verſus iſte ab Euſtathio ad Dionyſium ª productus:

ª *Ad verſum περιηγήσεως 558*

Χαλκείῃ ᵇ ἀκάτῳ βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείης.

ᵇ *Ærea navi ex Erythia bubus abundante.*

Etiam verſum ejus citat Arati ſcholiaſtes ad verſ. XXXIII : & alterum, quo loco poëta de Hyadibus tractat: item alium, ubi idem agit de ſideribus circuli æquinoctialis. Signat quoque poëtam hunc Tranquillus in Tiberio cap. LXX. cùm ait: *Fecit & Græca poëmata, imitatus Euphorionem, & Rhianum, & Parthenium.*

Ibidem. *Euphorione citatur* : & cap. XXVI, in hiſtoria de Apriate: & cap. XXVIII de Clite: aut apud Servium, cùm in II Æn. ait, ab Euphorione dici, *Priamum ex Ariſba vatem filium ſuſcepiſſe*: aut ſcholiaſtem Apollonij, lib. II, ubi de Mariandynorum ſolo ex eo ſcribit: apud interpretem Nicandri, qui ſæpius meminit in Theriac.

Pag. 88. *σύγχρονος fuit.* Σύνταξιν Ἀράτου vocat Polybius lib. I, & IV: quo loco & ſe perſequi hiſtoriam Arati dicit. Hiſtoriam eam pluſquam XXX librorum fuiſſe, autor eſt anonymus in vita Arati Solenſis. Verba ejus libro IV adducimus.

Pag. 89. *ſæpius in eo peccaſſe, arguit Strabo lib. II.* Meminit & idem Timoſthenis lib. III. Uti & Stephanus in Ἀλεξάνδρεια, Ἀρτάκη, Ἀπία, Ἀγάθη ubi citatur ἐν σταδιασμῷ, ſive σταδισμῷ, hoc eſt dimenſione terræ per ſtadia. E Latinis ſæpe advocat Plinius lib. V. cap. IX. ubi ex eo prodit, quantum Aſia à Canopico oſtio uſque ad Ponti oſtium pateat. Et cap. XXXI, ab eo referri Cypri magnitudinem, teſtatur. Et lib. VI. cap. V. ubi de Colchicis litoribus. Et ejuſce libri cap. XXVIII. ubi de longitudine ſinus Arabici. Et cap. ſeq. ubi de itinere à Siene Meroen uſque: atque ibidem Timoſthenes claſſibus Philadelphi præfuiſſe dicitur. Et cap. XXXI, ubi ex eodem refert Æthiopici maris inſulas. Hæc in Philadelphi temporibus potiùs dicenda fuerant. Sed Marciani locus memoriam hîc Timoſthenis refricavit, de quo tum non occurrebat.

Pag. 90. *quarum potiſſimum cauſâ meminimus hoc loco.* Hujuſmodi erant ejus Γαλατικά, quorum ſecundum, quartum, ſeptimum, Stephanus citat, imò & XXXVII. Vide eum in Ὕδρηλα.

Etiam

Etiam περὶ χρονογραφιῶν ſcripſiſſe, cognoſcimus ex Harpocratione in Εὔνεως. Quomodo autem tempora deſcripſerit, oſtendet Clemens lib. I Στρωμ. ubi & de Homeri ætate. Simile, ſi non idem opus, erat, quo Olympionicas retulit. Sanè Ἐρατοσθένης ἐν Ὀλυμπιονίκαις citatur Laertio in Empedocle. Puto & majorem partem hiſtoricum fuiſſe opus περὶ [a] ἀρχαίας κωμῳδίας, cujus octavum librum idem in Zenone celebrat.

Ibidem. *ſaniam ipſum vide.* Heracleida quoque edidit. Opus id conſtitiſſe βιβλίοις δ' τέσσαρσι, ait Suidas. Quem ſequitur Lilius Gyraldus in poëtarum hiſt. dial. III. Sed apud Etymologum in Ἀσπάλωα citatur Ῥιανὸς ἐν τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ἡρακλείας. Unde Suidas, denario adjecto, emendandus. Meminit & Rhiani Euripidis ſcholiaſtes in initium Alceſtidis: ubi ex eo commemorat, Apollinem volentem ſerviiſſe amore Admeti. Item è Latinis Tranquillus in Tiberio cap. LXX: *Fecit & Græca poëmata, imitatus Euphorionem, & Rhianum, & Parthenium. Quibus poëtis admodum delectatus, ſcripta eorum, & imagines, publicis bibliothecis inter veteres & præcipuos auctores dedicavit.*

[a] *De priſca comœdia.*

[b] *Libris quatuor.*

[c] *Rhianus in decimoquarto Heraclea.*

Pag. 91 *hiſtoria commentitia, & alibi vigeſimum.* Etiam ſeptimum Philarchi citat Apollonij ſcholiaſtes in lib. IV. Librum nonũ Sextus Empiricus adverſus Mathematicos libro I cap. XII, ubi ex eo narrat, Æſculapium propterea de cælo tactum eſſe, quòd excæcatis Phinei liberis viſum reſtituiſſet, gratificans eorum matri Cleopatræ, Erechthei filiæ. Librum duodecimum laudat Ælianus libro XVII de natura animal. cap. V. ubi ex eo ſcribit, ut Ægyptij aſpidem colant, & manſuefaciant. Ex quinctodecimo hiſtoriam de Daphne adfert Parthenius Eroticôn cap. XV.

Ibid. *quidem temporibus quin Phylarchus vixerit, nullus dubito.* Mentionem quoq; ejus facit Hyginus in poëtico aſtronomico. Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride refert ex eo de bubus duobus ex India adductis, quorum unus Apis, alter Oſiris dicatur. De aquilæ erga juvenem amore, eundem auctorem laudant Ælianus lib. VI de nat. animal. & Io. Tzetzes Chil. IV Hiſt. CXXXIV.

Ibid. *λόγων, teſte Laertio.* Fortaſſe pars erat operis Περὶ βίων [d], Laertio memorati lib. VII in Zenone, ubi & primum

[d] *De Vitis.*

de Vitis citat, ut pluribus id opus conſtiterit libris.

Pag. 93. à verſ. 8. uſque ad 19. etſi nihil ſit quod improbem, tamen iſta fuſius aliquanto ſic deducere poſſis: *Philochori hujus meminere, cum alij, tum* Strabo lib. VII, & IX. Plutarchus in Theſeo, & vitis X Rhetorum, Gellius lib. XV cap. XX, Laertius in Protagora, Ælianus lib. XII de nat. animal. cap. XXXV, Tertullianus de anima cap. XLVI, Clemens Alex. in προτρεπτ. ſemel iterumque, & lib. V Στρωματ. Harpocration in Ἀγυιάς, & Ἀδύνατοι, & Ἀλωπεκαί, & Ἀπηγερωχοὺς. & alibi. item Africanus lib. III. chronographiæ apud Euſebium lib. x. præpar. Euang. ubi & Athenienſem appellat, adhæc ſcholiaſtes Ariſtophanis in Plutum, Sophoclis in Oedipum Coloneum, Euripidis in Oreſtem. Scripſit de Attica libros XVII. quibus, ut Suidas ait, complectebatur res geſtas Athenienſium, eorumque reges & prætores, uſque ad tempora Antiochi Θεοῦ. Opus verò hoc adverſus Damonis hiſtoriam Atticam ſcripſerat. Αὐτῶς Φιλόχορον a ἐν Ἀτθίδι citat Iul. Pollux lib. x cap. xx. Libro ſecundo Atthidis retulit inter alia, ut Adoneus, id eſt Orcus, rex Moloſſorum, rapuerit Proſerpinam: atque ut idem canem habuerit ingentem, qui Pirithoum devoravit: item ut Theſeum quoque fuerit voraturus, ni Hercules ſubveniſſet; unde ab inferis liberâſſe dicitur. Autor Euſebius in Chronicis. Quinctum Philochori de rebus Atticis citat anonymus ἐν Ὀλυμπιάδ. ἀναγρ. ad Olymp. C. an. III. Sextum ad Olymp. XC. an. II. qui & luculentum ex eo fragmentum apponit ad Olymp. CVII an. IV. Citat & eundem librum Harpocration in Διαψήφισις. Septimum idem in Φυλή, uti & Athenæus lib. VI. Ex octavo fragmentum habes apud anonymum antè dictum ad Olymp. CXVIII an. II. & ex nono ejus operis ad annum ſeq. Etiam noni meminit Athenæus lib. V. In decimoſexto autem citatur ab Harpocratione in Ἄμιπποι. De Philochori Archontibus b eſt egregius locus Anonymi ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CI. an. III. Φιλόχορος ὁ Κύκνου Ἀθηναῖος πραγματείαν συνετάξατο περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων, ἀπὸ Σωκρατίδου, καὶ μέχρι Ἀπολλοδώρου. *Opus de Archontibus pars erat &c.*

a *Philochorū de rebus Atticis.*

b *Philochorus, Cygni filius, volumē compoſuit de iis, qui Athenis prætores fuere ab Socratide uſque ad Apollodorum.*

c *De ſacrificiis.*

Ibid. *ſcitur, item Athenæi lib.* VI. & ſcholiaſte Sophoclis in Oedipum Coloneum, qui eo ex opere illuſtrem adducit locum. Fecit & librum περὶ c θυσιῶν, de quo Apollonij ſcholiaſtes lib. I.

Pag. 95.

Pag. 95. *γεωμαλικῶν*, cujus & meminit is, qui Arati vitam ſcripſit. Strabo lib. III autor eſt, in Turditania non tantum docuiſſe grammaticam, ſed edidiſſe etiam περιήγησιν τινα τῶν ἐθνῶν a. Qui & ex eo poſtea quædam de Igletis, Hiſpaniæ populo, refert. Item ὁ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου teſtis adducitur ab Athenæo in XI. ubi ex eo exponit vocem βαλανειομφάλων. Etiam

Pag 96. *ποταμῶν*. Ac ἁπλῶς ἐν b τῷ περὶ ποταμῶν citatur ab Euripidis ſcholiaſte in Medeam. Sed liber is περὶ c τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ποταμῶν vocatur à Macrobio lib. V Saturn. cap. XIX, ubi exinde illuſtre adducit fragmentum. Fortaſſe pars erat operis De admirandis. Nam Athenæo lib XIII citatur Πολέμων d ὁ Περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ θαυμασίων. Ubi ex eo refert, Archeſtratum vatem corpuſculo adeò tenui fuiſſe, ut ab hoſtibus captus, ſtateræque impoſitus, non amplius, quàm obolum, pependerit. Περὶ e ἱερᾶς ὁδοῦ ſcripſiſſe, teſtis eſt Harpocratio in Ἱερὰ ὁδός. Eidem Harpocrationi in Ἄξονες, & Scholiaſtæ Sophoclis in Oedipum Colonæum, citatur Πολέμων f ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην. Legas & apud Ariſtophanis ſcholiaſtem in Aves, Μέμνηται g δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐργολαβίνης ἐπιδημίας. Et in eandem comœd. Ἀναχάρσεως h δὲ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν Πολέμων.

Pag. 97. *περὶ ἀδόξων ὀνομάτων*. *Item lib.* XI Ἑλλαδικὸν: quod opus puto etiam ſignari à Juſtino Martyre parænesi ad Græcos, ubi cùm dixiſſet, pleroſque è gentium hiſtoricis circa Ogygis & Inachi tempora Moſis meminiſſe, addit: Οὕτω i γὰρ Πολέμων ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν μέμνηται. Quæ etiam legas apud Euſebium lib. I Χρονικῶν k. Eidē Athenæo memorantur

Pag. 99. *univerſum* (quemadmodum etiam Stephanus ſcribit in Μεγάλη πόλις)

Ibid. *Scipio Æmilianus geſſit, qui Karthaginem delevit.* Apud Geminum etiam Iſagoge εἰς φαινόμενα legere eſt, Πολύβιος l ὁ ἱστοριογράφος πεπραγματευμένον βιβλίον, ὃ ἐπιγέγραφεν ἔχει, Περὶ τῆς περὶ τὸν ἰσημερινὸν οἰκήσεως. Ac ibidem compluria eo ex opere adfert.

Pag. 100. *etiam Straboni laudatus in* XII, ubi Κορυανδρεὺς vulgo legebatur, ſed Καρυανδεὺς rectè correxit Caſaubonus. Ejuſdem mentio fit in epitome Artemidori Epheſij, & apud

a *Deſcriptionem gentium.*

b *Libro de fluviis.*

c *De admirandis Siciliæ fluviis.*

d *Polemo orbis deſcriptor. libro de admirandis.*

e *De ſacra via.*

f *Polemo in opere ad Eratoſthenem.*

g *Meminit verò eius Polemo in ſecundo operis de tempore, quo Eratoſthenes Athenis agebat.*

h *Deſcribit Polemo, à quibus populi Atticæ ac tribus nomina accepiſſent.*

i *Ita enim Polemo in primo Græcanicarū rerum libro memorat.*

k *Pag. 25 Theſ. Temp. Ioſ. Scal.*

l *Polybius hiſtoricus conſcripſit librū, qui inſcribitur, De habitatione circa æquinoctialē.*

ſcholiaſtem Apollonij in lib. I Ἀργοναυτ. Οὗ [a] μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς. Et lib. IV, quo loco ex eo tradit, Neſtæos gentem eſſe Illyricam. Item apud Tzetzem Chil. VII. Hiſt. CXLIV. Sed omnium vetuſtiſſimus, qui celebret, eſt Ariſtoteles lib. VII Politicorum cap. XIV, Οὐδέ [b] ἐστιν, ὥσπερ ἐν Ἰνδοῖς φησι Σκύλαξ, εἶναι τοὺς βασιλέας τοσοῦτον διαφέροντας τῶν ἀρχομένων. Atque hinc conſtare poſſet de ejus antiquitate, etſi hoc nomine non laudaretur à Strabone.

a *Cujus meminit Scylax Caryadenſis.*

b *Neque ita evenit, ut Scylax apud Indos fieri ait, ut reges tantopere iis præſtent, quibus imperant.*

Ibid. *dria libro ſcripſit, Scylacem ſua dic. ſſe Dario.* Qui ſine dubio eſt Darius Hyſtaſpides. Quod ſi eſt, Herodoto paullò fuerit antiquior. Sed ut ætatem eam quantum poſſumus, imminuamus: ſaltem luce meridiana clarius eſt, eum, cujus meminit Ariſtoteles, non ſub juniore quoquam vixiſſe è Dariis, quàm omnium ultimo Perſarum rege, qui

Pag. 102. *bus, quæ fidem excedunt.* Hiſtoria ejus Aſiatica pluribus memoratur. Diodorus Siculus lib. III. Ἀγαθαρχίδης [c] ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ τῶν περὶ Ἀσίας. Ex nono ejus operis de Hieronymi vivacitate quædam adfert Lucianus in Macrobiis.

c *Agatharcides Cnidius libro ſecundo de Aſia.*

Ibidem. *nit Agatharchide quoque* Plinius lib. VII cap. II. ubi ex eo quædam adfert de Pſillorum in Africa gente, atque iterum poſtea de Macrobiis in India. Adhæc Ælianus lib. XVI de Animal. cap. XVII.

Pag. 105. *origine libri tres.* Olim plures fuiſſe Harpocration oſtendit in Ἀποπομπαὶ, ubi laudatur Ἀπολλόδωρος [d] ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν.

d *Apollodorus in ſexto de diis.*

Ibid. χρονικοῖς φησίν. *Eius operis meminit in Thalete*, Pittaco, Ariſtotele, Stratone, Chryſippo, Zenone, Eleate, Pyrrhone. Indéque eſt, quòd Diodorus Siculus initio bibliothecæ ſcribit, ab excidio Troiano uſque ad reditum Heraclidarum, annos eſſe LXXX, & inde uſq; ad primam Olympiadem annos CCCVIII. Idem opus nominat lib. III. ubi dicitur χρονικὴ σύνταξις.

Pag. 106. *librum IV citat Ariſtophanis ſcholiaſtes ad Veſpas.* Sed imprimis memorari debet opus περὶ νομοθετῶν [e], cujus librum ſecundum citat Laertius in Solone. Item περὶ φιλοσόφων αἱρέσεων [f]: qui liber in eádem Solonis vita citatur. Ac vel idem, vel geminum huic opus fuit iſtud, cujus his verbis meminit in Chryſippo: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν δογμάτων,

e *De legiſlatoribus.*

f *De philoſophorũ ſectis.*

των, βουλόμενος παραστῆσαι, ὅτι τὰ Ἐπικούρου οἰκείᾳ δυνάμει γεγραμμένα, καὶ ἀπαράθετα ὄντα, μυρίῳ πλείω ἐστὶ τῶν Χρυσίππου βιβλίων, φησὶν οὕτως αὐτῇ τῇ λέξει, Εἰ γάρ τις ἀφέλοι τῶν Χρυσίππου βιβλίων, ὅσ' ἀλλότρια παρατέθειται, κενὸς αὐτῷ ὁ χάρτης καταλελείψεται. *Apollodorus quoque Athenienſis in Collectione dogmatum, cùm vellet aſſerere, quæ Epicurus viribus ſuis fretus conſcripſiſſet abſque adminiculo, eſſe incomparabiliter plura, quàm Chryſippi opera; ſic ad verbum dixit: Nam ſiquis tollat de Chryſippi libris, quæ aliena ſunt, vacua illi charta relinquetur.*

Ibidem. *alij ſcripſerunt*: ut ex Strabone planum faciemus libro III.

Ibidem. *gentium Planciades voce Veſpillones.* Sed in Harpocrationis loco corruptè vocatur Μνασαίας. Ac emendandum idem nomen apud Ammonium libro de vocum differentiis in Νηρείδες: ubi vulgò legitur, Μνασέων [a] ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης. At integrè id nomen legas apud interpretē Cæſaris Germanici, quo loco de Luna diſſerit: ubi inter alia ait, *Primus hominum Endymion curſum Lunæ invenit, inde & triginta annos dormiſſe dicitur: quia nihil aliud in vita ſua, niſi huic repertioni ſtuduit; ſicut Mnaſeas in primo libro de Europa ſcribens tradit.* Eademque legas apud Fulgentium lib. II. Mythologicon cap. ult. qui totum illud caput de Proſerpina & Endymione ex Germanici interprete exſcripſit. Sed ſæpe imprimis celebratur hic ſcriptor non addito operis nomine, ut Higyno in poëtico astronomico [b], ubi ex eo docet, unde Hyades, & Pleiades, hæc nomina ſortitæ ſint. Adhæc Plinio lib. XXXVII cap. II. cujus verba: *Mneſias* (l. Mnaſeas) *tradit Africæ locum, Sicyonem appellatum, & Crathin amnem, in Oceanum effluentem è lacu; in quo aves, quas meleagridas & penelopas vocat, vivere.* Item Plutarcho, libro de Iſide & Oſiride; & ſcholiaſtæ Pindari Olymp. X. & Pyth. od. IV. ubi diſertè vocatur Μνασέας ὁ Παταρεύς. Adhæc Apollonij ſcholiaſtæ in lib. II, ubi ex eo traditur, νῦν [c] τοὺς Ὑπερβορέους Δελφοὺς λέγεσθαι. Ac in IV ex eodem dicitur, Arcadum reges Lunâ fuiſſe antiquiores. Poſt tam multos, duos ex Eccleſiaſticis ſcriptoribus addere contentus ero.

a *Mnaſeon in iis, quæ de Europa ſcripſit.*

b *In Tauro.*

c *Hyperboreos nunc Delphos vocari.*

Pag. 107. *Harpocratio in* Ἀδράστεια, & Apollonij ſcholiaſtes lib. I, ubi ex eo tradit, eſſe eandem Apolloniatarum dialectum, & eorum, qui in Ponto habitant. Item aliquanto pòſt in

 eundem

eundem librum, ubi vulgò legitur, Δημήτριος Σκήψιος ἐν τῷ αὐτῷ διακόσμῳ: corrige, ἐν Τρωικῷ διακόσμῳ. Ut opus ſignet, de quo antè dictum. Etſi & ἁπλῶς διάκοσμον vocari, non inficier. Quomodo apud Harpocrationem in Θυῤγωνίδαι legas, ἐν δευτέρῳ διακόσμου. Sed verba illa ſcholiaſtæ τῷ αὐτῷ manifeſtè corrupta ſunt ex Τρωικῷ. Nec enim antè hoc opus nominârat. Interdum autem hic ſcriptor ἁπλῶς appellatur Σκέψιος: ut apud Strabonem lib. IX, & X ſæpius: quemadmodum & ἁπλῶς vocatur Δημήτριος lib. XII, & XIII. Integrè autem Demetrium Scepſium nominat lib I. & in VIII aliquoties.

Pag. 108. *Antonius Liberalis Metamorph.* XXXV. Imò & quinctum invenio, cumque Elaitam: de quo libro proximo dicemus.

Pag. 109. *iectare non eſt difficile.* Porrò alterutrum eorum hiſtoriam ſcripſiſſe, planũ eſt ex Parthenio in Eroticis cap. VIII, quod eſt de Eurippe, ubi ait, Ἱστορεῖ [a] Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν α′ ἱστοριῶν.

Ibid. *ficio fuerit liberata.* item cujus fuerint Θηβαϊκά. quorum primum citat Apollonij ſcholiaſtes in II Ἀργον. Aut γελοῖα [b] ἀπομνημονεύματα, quorum ſecundum librum adducit Athenæus lib. VI. VIII. & XIII. aut μυθικὴ [c] συναγωγή, ex qua quiddam narrat Plutarchus in parallelis minoribus cap. XXXV.

[a] *Refert Ariſtodemus Nyſenſis in primo hiſtoriarum*

[b] *Ridiculorũ commentarij.*

[c] *Collectanea fabuloſa.*

Ibid. *lib. IX de L. L. & Tertullianus lib. de anima cap.* XLVI. item Euſebius lib. I χρονικῶν [d], ubi Ariſtodemum de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio.

[d] *Pag. 37 Theſauri Temp. edit. I.*

Ibid. *Sane κωμῳδούμενα eius non multum ad hiſtoriam* pertinere, videntur. Nam quid comœdiæ figmentis, dixerit aliquis, cum hiſtoriæ veritate? Hiſtoricum tamen eſt, quod Athenæus in XIII ex ſexto κωμῳδουμένων refert, duas fuiſſe Phrynas, quarum una à rhetoribus dicta ſit Σηστὸς ἀπὸ τοῦ σήθειν [e], quia amatores ſuos, quaſi cribro cerneret, & fortunis excuteret: altera Theſpica, adeò opulenta, ut Thebarum ſe mœnia inſtauraturam ſponderet, dummodo hoc adſcribere vellent Thebani: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ [f] ΜΕΝ ΚΑΤΕΣΚΑΨΕΝ, ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΔΕ ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ. Hiſtoricum quoque eſt, quod Sinopis, ſcortum Demoſtheni etiam memoratum, ob ætatem, cauſſamque, ut puto, obſcenam, Ἄβυδος dicebatur. Hac ea occaſione retulerat Herodicus, quia Comici Phrynes

[e] *Cribro cernere & excutere.*

[f] *Alexander quidē diruit, ſed amica Phryne refecit.*

Phrynes & Abydi meminiſſent. Nempe Herodicus eo tractabat opere de iis, qui in comœdiis perſtringerentur. Id enim eſt κωμῳδεῖσθαι. Uti igitur τραγῳδουμένων libri, quos Aſclepiades Tragilenſis ſcripſerat, de iis erant, quæ argumentum tragœdiis præbent: ita libri κωμῳδουμένων fuerint de iſtis, qui à comœdiis notarentur. Quare ſeu hoc ſolum, ſeu inter alia, κωμῳδουμένων erat argumentum, non alienum ſanè ab hiſtoria fuerit.

Ibid. verſu prox. pro *magis* ſcribe *& ipſum.* & tertio poſt verſu pro *omnium* ſcribe *duorum.*

Ibid. *iſtorum meminit Athenæus.* Ac ex συμμίκτοις quidem eſſe ea videntur, quæ ex Herodico Cratateo refert Heraclides Ponticus in Homericis allegoriis, ubi ab eo proditum ait, Græcos non decennio integro ad Ilium manſiſſe; ſed, cùm ex Calchantis vaticinio noſſent, decimo demum anno capi illud poſſe, novennio quidem circumnavigâſſe Aſiæ regiones, ac bellicis ſe artibus exercuiſſe, caſtraque manubiis replêſſe; ſed ubi decimus, quem fatum præfiniverat, adveniſſet annus, tum omni eos vi Ilium expugnatum iviſſe.

Pag. 113. ἂν ἦν μάλιστα δυνατὸν, συνέγραψεν. Ac octavi meminit Diodorus Siculus lib. III. Ὁ τὰς ἐν γεωγραφίας συντεταξάμενος, Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος κατὰ τὴν ὀγδόην βίβλον.

a Is, qui res geographicas edidit, Artemidorus Epheſius libro octavo.

Ibid. *in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent.* Ac idem videtur, cujus de Bithynia volumen laudat Stephanus in Ἀσκαλών. Sæpeque Plinio memoratur in Hiſtoria Nat. ut lib. II cap. VIII. lib. IV. cap. XXIII. lib. V. cap. VI, & IX. lib. VI. cap. XIII. XIX. XXVIII, & XXXIII. lib. XXXVI. cap. XII.

Ibid. *Ariſtophanis: ut uterque vixerit ſub Philometore.* Artemidorus quoque grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone lib. XIV.

Pag. 115. *Euſebius lib.* IX *de præparat. Euang.* Ubi penè integrum ejus librum exſcribit. Ibidem

Ibid. *vocet in hiſtoria naturali.* Inter alia eſt locus iſte lib. IX. cap. XXXV. *Alexander Polyhiſtor, & Sudines, ſeneſcere eos putant.* Ita legendum, non *Alexander, & Polyhiſtor*, ut vulgò editum: quo fortaſſe deceptus fuit, vir eruditus, Mauſſacus, cum commentario in Plutarchum de Flum. Alexandrum Cornelium ab Alexandro Polyhiſtore diverſum facit. Eundem ſignat Servius in illud Maronis in VIII. — *immani corpore Tybris.* Ubi ſic

anno-

annotavit: *Alexandrum ſequitur, qui dicit, Tiberinum, Capeti filium, venantem in hunc fluvium incidiſſe, & fluvio nomen dediſſe.* Item in hoc Æn. x.

——— *Rhæti de gente vetuſtâ*

Archemolum. ubi idem ait: *Gente vetuſtâ ideo, quia à Phorco, deo marino, originem ducere legitur. Hoc totum Alexander Polyhiſtor tradit, quem Lucilius Sylla* (leg Lucius Sylla) *civitate donavit.*

Ibid. *mentario in Timæum Platonis*, Agathias ſcholaſticus lib. II hiſtor. ſuæ, & ne ſolùm τοὺς ἔξωθεν [a] nominemus, etiam Flavius Joſephus lib. I Antiq. Judaic. cap. XVI, quod aliis XV, aliis etiam XXII.

a *Homines gentiles.*

Pag. 116. *atque in expeditionibus pleriſque comes. Meminit eius,* è Latinis quidem Valerius Max. lib. VIII Memorab. cap. XIV. ubi ait: *Ne Pompeius quidem Magnus ab hoc affectu gloriæ averſus, qui Theophanem Mitylenæum,* SCRIPTOREM RERUM SUARUM, *in concione militum civitate donavit.* Item Julius Capitolinus in Maximo, & Balbino: *Familiæ Balbinus vetuſtiſſimæ, ut ipſe dicebat, à Balbo Cornelio Theophane originem ducens, qui per Cn. Pompeium civitatem meruerat, cùm eſſet ſuæ patriæ nobiliſſimus, idemq; hiſtoriæ ſcriptor.* E Græcis eundem celebrat

Pag. 117. *Athenienſem ſcribit Plutarchus in vita Homeri.* Meminit & Dionyſij Thracis Clemens Alexandrinus lib. V Στρωμ. his verbis: Ἀλλὰ [b] καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ περὶ τῆς ἐμφάσεως τοῦ περὶ τῶν τροχίσκων συμβόλου.

b *Quin & Dionyſius Thrax in declaratione ſymboli de rotulis.*

Pag. 118. ποιητῶν καὶ συγγραφέων, *ut conſtat ex* Laertio in Epimenide. Simpliciter ὁμωνύμων dicitur

Pag. 120. τῶν βιβλίων. Niſi hoc opus tertij fuerit Timagenis, natione Syri: de quo libro III dicemus. Sanè difficile eſt de iſto certi quicquam ſtatuere. Illud interim evidens eſt, Timagenem hiſtoricum ſub Auguſti principatu vixiſſe. Nam hoc clarè docet L. Seneca lib. III de Ira cap. XXIII, ubi hæc legas: *Multa & divus Auguſtus digna memoria fecit, dixitque; quibus appareat illi iram non imperâſſe. Timagenes, hiſtoriarum ſcriptor, quædam in ipſum, quædam in uxorem eius, & in totam domum dixerat, nec perdiderat dicta. magis enim circumfertur & in ore hominum eſt temeraria urbanitas. Sæpe illum Cæſar monuit, ut moderatiùs linguâ uteretur: perſeveranti, domo ſuâ interdixit. Poſtea Timagenes in contubernio Pollionis Aſinij conſenuit, ac totâ*

civitate

civitate dilectus eſt. nullum illi limen præcluſa Cæſaris domus abſtulit. Hiſtorias poſtea, quas ſcripſerat, recitavit, & combuſſit, & libros acta Cæſaris Auguſti continentes in ignem poſuit. inimicitias geſſit cum Cæſare. Nemo amicitiam eius extimuit, nemo quaſi fulguritum refugit: fuit, qui præberet tam altè cadenti ſinum. Tulit hoc, ut dixi, Cæſar patienter, ne eo quidem motus, quòd laudibus ſuis, rebuſque geſtis, manus attulerat. Nunquam cum hoſpite inimici ſui queſtus eſt: hoc duntaxat Pollioni Aſiniò dixit, θηριοτροφεῖς a. *Paranti demum excuſationem obſtitit. Fruere, inquit, mi Pollio, fruere. Et, cùm Pollio diceret; Si iubes Cæſar, ſtatim illi domo meâ interdicam; Hoc me, inquit, putas facturum, cùm ego vos in gratiam reduxerim? Fuerat enim aliquando Timageni Pollio iratus: nec ullam aliam habuerat cauſſam deſinendi, quàm quòd Cæſar cœperat.* Meminit & Epiſt. XCI. his verbis: *Timagenes, felicitati Vrbis inimicus, aiebat, Romæ ſibi incendia ob hoc unum dolori eſſe, quòd ſciret, meliora reſurrectura, quàm arſiſſent.* Sed priori loco quod attulimus, id lucem adfert verbis M. Senecæ controverſ. XXXIV: *Sæpe ſolebat* (Aſinius Pollio) *apud Cæſarem cum Timagene confligere, homine acida lingua, & qui nimis liber erat: puto quia diu non fuerat ex captivo coquus, ex coquo lecticarius, ex lecticario uſq; ad amicitiam Cæſaris felix. uſque eo utramque fortunam contemſit, & in qua erat, & in qua fuerat, ut cùm illi multis de cauſſis iratus Cæſar interdixiſſet domo, combureret hiſtorias rerum ab illo geſtarum: quaſi & ipſe illi ingenio ſuo interdiceret, diſertus homo, & dicax, à quo multa improbè, ſed venuſtè dicta.* Etiam Timagenem Cæſaris amicitiâ excidiſſe, narrat Plutarchus: ſed de cauſsâ paullò aliter ſentit. Vide eum libro de adulatoris & amici diſcrimine. Nos M. Senecam potiùs audimus, qui ejus ætate vixit Romæ, & ipſum procul dubio vidit. Operæ autem eſt conferre illa, quæ de Timagene Alexandrino refert Suidas: quæque de Timagene hiſtorico tradit uterque Seneca. Timagenes Alexandrinus docuit Romæ. nihil tale legimus de hiſtorico, ſed geſta Auguſti ſcripto conſignaſſe dicitur. Alexandrinus ob libertatem ſcholâ excidit. Sed hiſtoricus excidit ob libertatem amicitiâ Cæſaris: nec ultrà tamen pœnas luit, quàm quod ei domo Cæſaris interdictum eſt. nullius enim Romani civis limen ei fuit præcluſum. Alexandrinus in Tuſculano tranſegit vitam, ac mortuus eſt Dabani. Ea autem (ut ex imperij notitia-

a *Serpentem nutris.*

rum libro conſtat) civitas eſt Oſrhoenæ: quæ Meſopotamiæ eſt præfectura inter Euphratem & Chaboram fluvium. Sed hiſtoricus conſenuit Romæ in contubernio Aſinij Pollionis. Quare alius omnino fuerit Timagenes hiſtoricus ab Rhetore Alexandrino, qui Romæ docuit Pompeij & Cæſaris temporibus, & ulteriùs fortaſſe ætate provectus fuit. Timagenes hiſtoricus idem eſt illi, qui geographica edidit. Nam ab hiſtorico περίπλουν maris eſſe editum, apertè tradit Suidas. Quare hic erit ille, quem Plinius in Indice refert inter eos, ex quibus geographica ſua deprompſit. Et, puto, idem eſt, quem ſignat Quinctilianus lib. I cap. X. ubi ait: *Timagenes auctor eſt, omnium in literis ſtudiorum antiquiſſimam muſicen exſtitiſſe.*

Ibid. *veriſimilius puto.* Cave autem exiſtimes, hunc Aſinium Pollionem eſſe Pollionem illum principem oratorem, & civem, ut Plinius vocat lib. VII cap. XX, qui de Dalmatis triumphavit, ut ex faſtis Capitolinis, & Dionis lib. LXVIII conſtat. Nam, de quo nunc loquimur, homo Græcus fuit, & Romæ docuit, teſte Suida. Quod minimè fuiſſet ex dignitate viri principis: ſed ferè libertinorum erat. Et ſanè planè cenſeo, Trallianum hunc Aſinium fuiſſe id nomen conſecutum ab claro illo cive atque oratore Pollione, quia eum adoptâſſet. Nec ideo in Suidæ verbis intelligendum volumen de bello civili, quod nobilis ille civis Romanus etiam Horatio ſcripſiſſe dicitur. Nam hic Latinè, Trallianus ille ſcripſit Græcè.

Pag. 121. *hæc ſcribebat, ſint anni* CXLVIII. Apud eundem Strabonem etiam legimus lib. XI, Pompeium, ad bellum Mithridaticum proficiſcentem, cùm Rhodum veniſſet, iſtic audiſſe Poſidonium; cumque diſcedens rogaret, ecquid mandaret, verſu hoc reſpondiſſe philoſophum:

Αἰὲν [a] ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Ibidem additur, Poſidonium de rebus à Pompeio geſtis ſcripſiſſe. Quare inter hiſtoricos quoque ei locus eſt. Et ſanè oſtendit hoc etiam locus iſte Luciani in Macrobiis: Ποσειδώνιος [b] ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα καὶ ἱστορίας συγγραφεύς.

Pag. 122. *aliis, quæ iuxta eum ſunt, atque alia nonnulla. Auctor Suidas.* Operis de Oceano mentio eſt apud Strabonem lib. II. [c] Ἴδωμεν δὲ καὶ Ποσειδώνιον, ἅ φησιν ἐν τοῖς περὶ Ὠκεανοῦ: δοκεῖ γὰρ

a *Rem gere præclare, atq; aliis præſtare memento.*

b *Poſidonius Apamea in Syria natus, ſed lege Rhodius, philoſophus pariter, & hiſtoricus.*

c *Videamus iamnunc, quæ Poſidonius dicat in opere de Oceano: in quo videtur multa geographicè tradere, partim ut hiſtoriæ proprium eſt, partim magis mathematicè.*

ἐν αὐτοῖς τὰ πολλὰ γεωγραφεῖν, τὰ μὲν οἰκείως, τὰ δὲ μαθηματικώτερον.

Pag. 124. *Euſebius lib. x preparat. Euangel. cap.* III. Idem Euſebius lib. I χρονικῶν: Κάστωρ a ἐν τῷ κανόνι αὐτοῦ φησὶν ὧδε. Affert deinde ejus verba de imperio Aſſyrio, ejuſque initio, quod eſt à Belo. Mentionem quoque Juſtinus Martyr facit paræneſi ad Græcos.

a Caſtor in canone ſuo ſic ait.

Ibid. *ait Suidas.* Atque eo magis veriſimile fit, eſſe hunc ipſum Caſtorem illum, qui volumine quodam Romana inſtituta cum Pythagoricis contulit; teſte Plutarcho in Quæſtionibus Romanis. Quod opus etiam ſignat libro de Iſide & Oſiride.

Pag. 130. *que Artemidorus lib.* IV ὀνειροκριτικῶν. Cùm autem de patria fuerit dubitatum, Nicænum quoque facit Stephanus in Νίκαια.

Pag. 131. *adducit Ioſephus lib.* I *contra Apionem. eademq́ ibidem refellit.* Meminit & ejus Theodoretus Therapeutices ſerm. III, qui eſt de angelis, diis, & dæmonibus. Imò quiſquis, quæ hactenus dixi, perpendat, facilè videbit, non alium eſſe eum, de quo ſic Porphyrius lib. IV de abſtinentia: Τὰ b γοῦν κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερέας Χαιρήμων ὁ Στωικὸς ἀφηγούμενος. Vide &, quæ ex hoc Chæremone ibidem referuntur. Cæterùm ex allatis Porphyrij verbis cognoſcimus, eumpſe eſſe, qui de cometis ſcripſit. Nam eum diſertim Stoicum vocat Origenes lib. I. contra Celſum, ubi ait: Ανέγνωμεν c δὲ ἐν τῷ περὶ κομητῶν Χαιρήμονος τοῦ Στωικοῦ συγγράμματι. Mirum autem, ni corruptum hoc nomen ſit apud Senecam Natural. Quæſt. lib. ult. cap. V. *Charimander quoque in eo libro, quem de cometis compoſuit.* Equidem eò inclino, ut *Cheremon* hic reponam. Aliùs, ut ætas clamat, eſt Chæremon Ariſtoteli memoratus in II & III Rhetor. quippe Κωμικὸς d ποιητὴς, ut ibi dicit interpres.

b Ea, quæ ad ſacerdotes Ægyptios pertinēt, Chæremō Stoicus exponens.

c Legimus in Chæremonis Stoici commentario de cometis.

d Comicus poëta.

Pag. 136. *habemus.* Quam ſententiam etiam refellit Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CXXVIII. an. III. ubi ait: Ἀρχὴ e τοῦ πρώτου Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμου. ἐνταῦθα τὴν τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀρχαιολογιῶν πραγματειῶν κατέστρεψε Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς.

e Initium belli inter Romanos, & Carthaginenſes. Hic antiquitatum Romanarū opus finit Dionyſius Halicarn.

Pag. 141. *& Plutarchus in Romulo, Numa, Sylla*, in quæſtionibus verò Romanis ſæpius, Etymologus in Βλίτυες, & Διβυ-σσός; ex Eccleſiæ ſcriptoribus

 Ibid.

Ibid. *Λιβύης, quæ citat Athenæus lib.* III. & Plutarchus Parallelorum minorum cap. XXIII. ubi è tertio ejus operis quiddam narrat.

Ibid. *tragicum, refert Athenæus lib.* VIII. Sed imprimis laudari meretur Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, cujus librum primum celebrat Stephanus in Ἀβοριγῖνες, & Ωσια. Alius eſt Juba, ex quo Priſcianus, initio libri de verſibus Comicis, aliqua adfert de jambicis cacometris. Grammaticus is fuit, & Latinè ſcripſit.

Pag. 143. *vio & arca citat Fl. Ioſephus lib.* I *Antiq. Iud. cap.* V. Operæ etiam fuerit adire lib. XVI ejus operis cap. XI. ubi oſtendit, quantopere ejus fides fuerit ſuſpecta in rebus Herodis M. quo vivo ſcribebat.

Pag. 144. περὶ τῶν κατὰ ἱστορίαν, ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι. Nec dubium, quin Cæcilij Rhetoris ſit liber de Antiphonte Rhetore, quem à Cæcilio ſcriptum fuiſſe, auctor eſt Plutarchus initio libri de X Rhetoribus.

Pag. 145. *Panætio & Socrate.* Sed ſi non aliud dicit Strabo, quàm Peripateticum Ariſtonem fuiſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat Alexandrinum potiùs ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe ita ut ſentirem impulit, quòd veriſimile videretur de fluvio Ægyptio ſcripſiſſe potiùs hominem Ægyptium, quàm ex Ægei maris inſula. Sed ſcrupulum iniicit ſcholiaſtes Apollonij in IV Argonaut. ubi Ariſtonis Chij de Nili origine ſententiàm inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, Chium, & Ceum, confudit: at interim veriſimile ſatis eſt, eum de Nilo opus ſcripſiſſe, cujus de Nilo ſententia memoratur. Fortaſſe autem ex hoc de Nilo opere etiam ſunt, quæ miranda de aliis aquis ſcripſiſſe dicitur. Verba ſunt Sotionis, cujus excerpta in Sylburgiana Ariſtotelis editione leguntur: Ἀρίστων ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν τῇ Κίῳ πηγήν φησιν ὕδατος εἶναι, ἀφ' ἧς πίνοντας ἀναισθήτους γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς. Qua de re, præterito, unde hauſiſſet, nomine, ita Vitruvius ſcribit lib. VIII. cap. III. *Eſt*, inquit, *in inſulá Chio fons, è quo, qui imprudenter biberint, fiunt inſipientes.* Prout etiam legitur in utraque veteri Florentina *b*. Ut non ſatis liqueat, utrùm ſignetur Χῖος inſula, an Κίος, quæ Κία Ptolomæo. Sed ad Ariſtones redeamus. Ariſtoni Chio tribui

a *Ariſtophiloſophus peripateticus ait fontem eſſe in Cio, unde qui bibunt animi ſenſum diperdunt.*

b *Vna anni* 1496, *altera* 1522.

tribui ſolet liber ἐρωτικῶν διαλέξεων a, quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus lib. x & xiii, ubi vocatur ἐρωτικὰ ὅμοια, ſecunduſque ejus operis adducitur.

a *Amatoriarum exercitationum.*

Pag. 148. *fabuloſæ traditionis, quorum* poſt Plutarchum lib. de fluviis, etiam

Ibidem; *mentio eſt in vituperatione Veneris* (ſi placet emendatio Geſneri: nam in vulgatis pro *Soſtratus* eſt *Soſiſtratus*) aut tyrannica, ex quibus aliqua eodem adducit ſermone: aut libri rerum Thraciæ, quorum ex ſecundo quædam adfert ſerm. de Fortitudine, aut libri de Fluminibus, qui celebrantur Plutarcho ejuſdem argumenti libello cap. de Iſmeno. Meminit hujus ſcriptoris & Ælianus lib. vi de nat. animal. cap. li. ubi quædam de dipſade ex eo narrat. Videntur ea eſſe ex Soſtrati de animalibus libris, de quibus diximus.

Pag. 154. *tium citat Laertius in proœmio.* At ἁπλῶς in Anaxagoræ vita inquit, Σωτίων ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν φιλοσόφων. Hodie quædam exſtant Ἐκ b τῶν Σωτίωνος τῶν σποράδην περὶ ποταμῶν, καὶ κρηνῶν, καὶ λιμνῶν παραδοξολογουμένων. Quæ primus cum Ariſtotelis θαυμασίοις c ἀκούσμασι edidit Henricus Stephanus: poſteaque in ſua Ariſtotelis editione inſeruit Sylburgius. Etiam Sotionis κέρας d Ἀμαλθείας citat Gellius lib. i cap. viii, ubi vocatur *ex Peripatetica diſciplina haut ignobilis vir.*

b *Ex miſcellis Sotionis de fluviis, fontibus & lacubus mirabilibus.*

c *De rebus admirabilibus auditu perceptis.*

Pag. 155. *Ægyptius foret, adeò ut librum fecerit adverſus Iudæos &c.* Et ante eum utriuſque operis mentionem fecit Juſtinus parænesi ad Græcos. Ubi itidem quartum hiſtoriarum citat. Deque altero opere ſic ait: Ἀπίων e ὁ Ποσειδωνίου ἐν τῷ κατὰ Ἰουδαίων βιβλίῳ. Cujus loci eò lubentius memini, quia inde etiam liquet, quod de patre ejus ex Africano, & Euſebio, adverſus Suidam dicebamus.

d *Cornu Amalthea.*

e *Apio, Poſidonij filius, in ſuo adverſus Iudæos commentario.*

Pag. 156. *commentarium citat Gellius lib. xv. cap. xvii.* Sæpe etiam Pamphilæ meminit Laertius. Ut in Pittaco, ubi eam citat ἐν f τῷ δευτέρῳ τῶν ὑπομνημάτων, indeque refert, ut Pittacus noluerit capere pecunias, quas Crœſus dono miſerat. Idem in Periandro ex quincto commentariorum probat, duos fuiſſe Periandros. Et in Socrate narrat ex ſeptimo Pamphilæ, ut Alcibiades Socrati donârit ingentem aream ad exſtruendam domum: ille autem recuſârit, addens, ſi corium ſibi daretur ad parandos calceos, non ſe recepturum, & ridiculum ſe fore,

f *In quincto commentariorum.*

aliter ſi faceret. Iterum in Platone, ubi ex libro vigeſimo-quincto narrat, ut Arcades, & Thebani, cùm ingentem condidiſſent urbem, Platonemque rogaſſent, ut eorum conſtitueret Rempublicam, proficiſci eò recusârit, quòd æqualitem illos ſequi nolle intelligeret. Idem in Theophraſto prodit ex trigeſimo Pamphilæ, Menandrum Comicum Theophraſti fuiſſe diſcipulum. Mentionem etiam facit in Thalete, Chilone, Cleobulo. Sed iſtis in locis numerum libri non addit.

Pag. 159. *Maccabæis.* Cæterùm Porphyrius quoque lib. IV περὶ ἀποχῆς quædam de triplici apud Judæos ſectâ adducit ex Joſephi duodevigeſimo Antiquitatum libro: item ex ſecundo hiſtoriæ Judaicæ, ac ſeptem fuiſſe addit hiſtoriæ ejuſce libros. Hoc Judaicæ hiſtoriæ opus ſignat & Stephanus in Φασηλὶς, ubi eum citat ἐν [a] τῷ ά περὶ τὺς Ῥωμαίυς πολέμῳ.

a Libro primo de bello adverſus Romanos.

Pag. 162. Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν: *ut teſtis eſt Photius.* Fruſtra verò eſt doctiſſimus Xylander, cùm apud Stephanum in Τιβεριάς, ubi Juſtus, belli Judaici adverſus Veſpaſianum ſcriptor, fuiſſe dicitur Tiberienſis, *Ioſephus* pro *Iuſtus* legendum eſſe ſuſpicatur. Nam Joſephus non Tiberienſis, ſed Hieroſolymitanus fuit. Juſtum autem Tiberienſem fuiſſe, & Chronica condidiſſe, præter eos; quos dixi, ſcriptores, etiam anonymus teſtatur ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CCXIX. an. IV. Ἐνταῦθα [b] λήγει τὸ Ἰούστου τοῦ Τιβεριέως χρονικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ Μωσέως.

b Hic deſinit Iuſti Tiberienſis Chronicon, quod orditur à Moſe.

Pag. 168. *ætas & ſcripta.* Severus, qui Philonis librum περὶ πόλεων conſtrinxit.

Pag. 171. *tum Herennio Severo ſub Hadriano Imperatore.* Similiter apud Anonymum ἐν Ὀλυμπ. ἀναγρ. legas: Φίλων [c] Βύβλιος, γραμματικὸς ὤν, ἐτῶν οή ἐγνωρίζετο ἐπὶ ὑπάτου Σεβήρου τοῦ Ἑρεννίου χρηματίσαντος.

c Philo Byblius grammaticus annorum LXXVIII, claruit, cum conſulatum gereret Severus Herennius.

Pag. 172. *phyrius libro* περὶ Στυγός. Atque inde fortaſſe ſunt miranda illa, quæ de galli gallinacei, & graculi, & apum amore erga hominem, ex Philone prodit Ælianus lib. XII cap. XXXVII.

Ibid. *ὕλης ἰσοειχῆς: quorum, præter Stephanum, Laertius meminit* in Platone, Speuſippo, Bione, Carneade, Ariſtotele, Diogene, Parmenide.

Ibid. *qui & in Pittaco citat eum* ἐν πρώτῳ ὑπομνημάτων, & in Ariſto-

Ariſtotelis vita ſimiliter advocat ſecundum ejus operis; in Pythagora, tertium; in Parmenide, quinctum.

Ibid. *vel ex eodem Laertio*, cui in Socrate citatur Φαβωρῖνος ἐν τῷ Μητρῴῳ: ac imprimis

Pag. 173. *adæquaret. Alia quoque edidiſſe, ait Suidas.* Cùm autem hunc Ptolomæum Suidas fuiſſe Hephæſtionis filium dicat: non dubium, quin idem ſit, ac ille, quem deſignat Photius in biblioth. cod. cxc, cùm ait: Ἀνεγνώσθησαν ᵃ Πτολεμαίου τοῦ Ἡφαιστίωνος περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας, λόγοι ἑπτά. Dedicaſſe hoc opus Tertullæ ait: ac utile iis eſſe, qui πολυμάθειαν ᵇ ἱστορικὴν ſectantur. interim multa continere περιττώδη, καὶ ᶜ κακόπλαστα: unde idem opus eſſe cenſeo, quod Suidas vocat περὶ ᵈ παραδόξου ἱστορίας. Bene autem eſt, quod ex his ſeptem Ptolemaicæ hiſtoriæ libris ſaltem excerpta habemus, Photii beneficio, ſanè nec inutilia, nec injucunda.

Pag. 178. *cuius hic nomen legeretur.* Satis autem ingenioſa videtur doctorum virorum conjectura, qui, quo loco apud Suidam legitur, Zenobium vertiſſe Salluſtianos libros βελῶν, quod eſſet *telorum*, legunt βίβλων, ut Romano hoc vocabulo ſignentur libri de bello Catilinario, deque bello Jugurthino: de quibus ſeorſim ſcripſit Salluſtius.

Ibid. *Magnum, cuius etiam geſta perſcripſit.* Illuſtrem inde locum adducit Euſebius in primo χρονικῶν ᵉ.

Pag. 179. *numtertium eius operis citat Stephanus in* Ὑδρέαι. Trigeſimum Suidas in Σωτηρίδας, ubi ἁπλῶς Dionyſius vocatur, nullâ patriæ factâ mentione.

Ibid. *num ſatiatiſſimè exhibebit.* Puto eundem eſſe Hermippum, cujus ſemel iterumque meminit Arati ſcholiaſtes.

Pag. 183. ἱστορίας. Similiter in Ἐνετοί· Ἔστι ᶠ καὶ πόλις Ἐνετὸς, ἀφ᾽ ἧς ἦν Μύρμηξ, ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος, ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας.

Ibid. *orationes. Auctor Suidas.* Opus de Alexandrinis hiſtoriis ſignat B. Hieronymus præfar. in Danielem, his verbis: *Ad intelligendas autem extremas partes Danielis, multiplex Græcorum hiſtoria neceſſaria eſt: Sutorij videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybij, Poſidonij, Claudij Theonis, & Andronici cognomento Alipij: quos & Porphyrius eſſe ſecutum ſe, dicit.* Ita eum locum emenda. In vulgatis eſt *Suctorius*, & antè *Callinicus* diſtinguitur,

a *Legi Ptolomæi Hephæſtionis nova ad variam parandā eruditionem hiſtoria libros ſeptem.*

b *Multiiugam hiſtoriæ ſcientiam.*

c *Prodigioſa, maleque conficta.*

d *De hiſtoriis mirandis.*

e *Pag. 30 Theſauri Temp.*

f *Eſt quoque urbs Henetus, unde erat Myrmex, philoſophus dialecticus, ut Diogenes ait in ſecundo hiſtoriæ de philoſophis.*

guitur, quaſi à Sutorio ſit diverſus.

Pag. 194. *tiſſimo huius ſcriptoris interpreti, Angelo Politiano.* Et ante eum Julio Capitolino in Maximinis duobus, ubi ait: *Herodianus, Græcus ſcriptor, ei, quantum videmus, in odium Alexandri plurimùm favit.*

Pag. 196. *Romanos & Scythas.* Occaſio ſcribendi data bello Scythico, quod ejus tempore fuit, & in quo ſtrenuè ſe Dexippus geſſit. Trebellius Pollio in Gallienis duobus: *Inter hæc Scythæ per Euxinum navigantes, Iſtrum ingreſſi, multa gravia in ſolo Romano fecerunt. Quibus compertis, Gallienus Cleodamum, & Athenæum Byzantios, inſtaurandis urbibus muniendiſque præfecit. Pugnatum eſt circa Pontum, & à Byzantiis ducibus victi ſunt barbari. Veneriano enim duce, navali bello Gotthi ſuperati ſunt; tum ipſe Venerianus militari periit morte. Atque inde Cyzicum, & Aſiam, deinceps Achaiam omnem vaſtaverunt, & ab Athenienſibus, duce Dexippo, ſcriptore horum temporum, victi ſunt.* Unde etiam, quod de ætate diximus, liquet: & eum fuiſſe ſtrenuum bello ducem, cognoſcimus. Etiam ex Scythicis ejus eſſe videntur, quorum Dexippum hiſtoricum laudat autorem Jornandes de rebus Geticis cap. XXII.

Pag. 197. *Exſtat ex hiſtoria* hac, cùm vita Plotini, Plotino præfixa, quam genuinam eſſe oſtendunt, quæ de ſe ipſo in ea ſcribit Porphyrius: tum

Pag. 198. *inſigne.* Vnde & Albino nomen Porphyrij. Capitolinus in vitâ Albini: *Acceſſit omen* (Albino) *quòd, cùm pueri eius familiæ ruſſulis faſciolis illigarentur, quòd forte lota atque uda eſſent ruſſula faſciola, quas mater pregnans paraverat, purpureâ matris illigatus eſt faſciâ: unde illi ioco nutricis etiam Porphyrij nomen inditum eſt.*

Ibidem. *ſtum, quod Chriſtiani hominis eſt, ac Porphyrio tribuitur*, non modò vulgariis in libris, ſed quoque à venerabili Beda libro de metris, ubi addit, Porphyrium eo carmine meruiſſe de exilio liberari.

Pag. 199. *ex Methodij Chronicis.* Indeque etiam meminit Martinus Polonus lib. I. cap. IV.

Pag. 204. *dochus Διὸν appellat.* Scripſit quoque Jamblichus vitam Alypij, viri in Dialecticis exercitatiſſimi, patriâ Alexandrini. Teſtis eſt Eunapius in Jamblichi vita.

Pag. 208.

Pag. 208. *tem lib.* VII *Hiſt. Eccleſ. cap.* XXVII. & Nicephorum Calliſtum lib. XIV cap. XXIX.

Pag. 216. *cœpit, ubi deſiit Procopius.* Etiam Δαφνιακὰ, atque alia, partim proſâ, partim carmine ſcripſit: ut Suidas teſtatur. Imò meminit ipſe in præfatione hiſtoriæ ſuæ, ubi à puero ſe carmine ait fuiſſe delectatum admodum, ſcripſiſſeque hexametro verſu poëmatia quædam amoribus, & iſtiuſmodi illecebris variegata, eaque Δαφνιακὰ appellari.

Pag. 217. *gum, diſcipulum, qui tempore claruit Iuſtiniani* : ut ex Agathia Scholaſtico ſcimus, qui lib. II hiſtoriæ ſuæ eum inter principes ſui ævi philoſophos numerat; ut qui ipſum cum Simplicio Cilice, Priſciano Lydo, Iſidoro Gazæo, & duobus tribus aliis, jungat, ac tale ſubdat elogium; Ἅπαντες [a] τὸ ἄκρον ἄωτον κατὰ τὴν ποίησιν τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ φιλοσοφησάντων.

Pag. 230. *junior creditur, ab recentioribus adiecta videri poßint.* Fortaſſe non diſplicebit hæc ſententia. Sed poſtquam ea ſcripſiſſem, aliud in mentem venit, &, ut puto, verius. Duo minimùm fuere Suidæ. Unus ipſo Strabone antiquior. De quo ſic ſcriptor ille lib. VII: Σουίδας [b] δ' ἐν τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος, ἐκεῖθέν φησιν εἶναι τὸ ἱερὸν μετενηνεγμένον ἐκ τῆς περὶ Σκότυσαν Πελασγίας. Unde diſcimus, valde antiquum eſſe Θεσσαλικῶν opus, quod Suidæ quoque Apollonij tribuit ſcholiaſtes. Atque hujus etiam, tum libri γενεαλογιῶν, tum de Eubœa fuerint, quos Stephanus à Suida ſcriptos eſſe teſtatur. Alter Suidas junior eſſe non poteſt Ioanne Zimiſce. Siquidem voce Ἀδὰμ ab origine mundi exorſus temporum ſeriem uſque ad Zimiſcen perducit. Is autem imperare cœpit anno ↀCCCLXX. Et profectò ſi multò pòſt vixiſſet, credo, ulterius tempora perduxiſſet. Siqua recentius ſeculum indicare videntur, ea fortaſſe addiderint juniores. Vel hoc verum eſt, vel locum, quem dixi, transſcripſerit ex aliquo, qui Zimiſcis tempore vixerit. Nam is mos Suidæ, ad verbum priores exſcribere, neque mentione eos dignari.

[a] Omnes ſlos ipſe ſummus, ut poeticè loquar, noſtri ævi philoſophorum.

[b] At Suidas in Theſſalicis, ut Theſſalis fabularum additamento gratificaretur, ex ea, quæ apud Scotuſſam Theſſaliæ eſt Pelaſgia, in Epirũ translatum id fanum ait.

Pag. 237. *hiſtoricos edidit, teſte Suida.* Credo, idem eſt Abas, qui Candaulæ conjugem Herodoto memoratam Abro dictam tradidit: ut ex libro quinto hiſtoriæ novæ Ptolomæi Chenni retulit Photius in biblioth. cod. CXC. Fit & Abantis, qui Troica ſcripſerit, mentio apud Servium in illud Æn. IX.

Pocula, devictâ geniter quæ cepit Ariſba.

Verba grammatici ſubjungam : *Quidam ab Abante, qui Troica ſcripſit, relatum ferunt, poſt diſceſſum à Troia Græcorum, Aſtyanacti ibi datum regnum : hunc ab Antenore expulſum, ſociatis ſibi finitimis civitatibus, inter quas & Ariſba fuit : Æneam hoc ægrè tuliſſe, & pro Aſtyanacte arma cepiſſe, ac proſperè geſtâ re Aſtyanacti reſtituiſſe.*

Ibid. *tradit Suidas.* Eſt hic, cujus in libris ſuis de Syntaxi ſæpius meminit Apollonius Alexandrinus. Alius quoque Abro, Lycurgi filius, de quo Plutarchus in x oratoribus. Alius item Abro, Dexippi hoſpes, apud eundem in Eroticis.

Pag. 238. περὶ Κυρήνης. Quædam de Batto, Cyrenarum conditore, ex eo Aceſandri opere, refert Pindari ſcholiaſtes in initium od. IV Pythiorum. Et aliquantò pòſt ejuſdem verba refert de Eurypyli genere.

Ibidem. *teſte Stephano in* Μεγάλη πόλις. Hoc, puto, ex opere eſt egregius locus Aceſodori, quem citat Sophoclis ſcholiaſtes in Oedipum Colonæum.

Pag. 239. *ubi legas,* Ἄθλιος ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις. Aethlij quoque nomen Arnobio in VI, ubi vulgò *Ethedius* legebatur, reſtituit Theodorus Canterus.

Ibidem. *conſcriptor. Ubi illuſtrem ex eo locum refert de Romæ origine.* Ut & Solinus polyhiſtor facit cap. I. Egregium ex eo memoratur exemplum à Tullio in primo de Divinatione: *Apud Agathoclem ſcriptum in hiſtoria eſt, Hamilcarem Karthaginenſem, cum oppugnaret Syracuſas, viſum eſſe audire vocem, ſe poſtridie cœnaturum Syracuſis : cùm autem is dies illuxiſſet, magnam ſeditionem in caſtris ejus inter Pœnos & Siculos milites eſſe factam: quod cum ſenſiſſent Syracuſani, improvisò eos in caſtra irrupiſſe, Hamilcaremque ab iis vivum eſſe ſublatum. Ita res ſomnium comprobavit.*

Pag. 240. *ſecundum* περὶ πολεμῶν. Uti & facit Stobæus ſerm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione.

Pag. 242. Ἰνδὸς ποταμός. Ejuſdem rei Amometus autor laudatur in Sotionis excerptis de fluviis & lacubus. Ælianus lib. XVII de animalibus cap. VI ab Amometo proditum refert, in urbe quadam Libycâ à ſacerdotibus carmine quodam educi è lacu crocodilos cubitorum ſeptemdecim.

Pag. 244.

Pag. 244. *nec addit, nec coniecturâ aſſequi facile eſt.* Ubi nec Andron is, quem Ἀτθίδα a condidiſſe, Strabo innuit lib. IX. Niſi illic *Androtion* legendum, quem res Atticas conſignâſſe, mox planum faciam. Meminit & Andronis idem lib. XII, ubi de Dulichia loquitur, atque iterum, ubi de Eteocretibus, & Cydonibus.

a *Res Atticas.*

Ibid. *Stephano in* Γρύνειος, in duodecimo ab Harpocratione in Ἀμφίπολις.

Ibid. *in* Ἀποδέκται: *hic octavum adducit in* ἀκόντιον. Uti & cùm ſextum Androtionis citat Harpocration in Ἱερὰ τριήρης, & ſecundum Androtionis in Ἵππαρχος.

Ibid. *in* Βεισαῖον & Συγγενεῖς b. Anonymus in Olymp. deſcriptione ad Olymp. XC an. II. Ariſtophanis ſcholiaſtes in Acharnenſes c, Veſpas, & in Aves ſemel iterumque, ſcholiaſtes Sophoclis d in Oedipum tyrannum, ſcholiaſtes Euripidis in Phœniſſas e.

b *Pag. 399. edit. Aurel.*
c *Pag. 398.*
d *Pag. 306. edit. H. St.*
e *Pag. 325. edit. P. M.*

Ibid. *Clementi Alex.* ἐν Π[illegible]. Νόστους autem vocavit reditum in patriam, ſive Græcorum à Troia, ſive Argonautarum è Colchide, vel ſimilem. Vide Caſaubonum ad Athenæum lib. IV. cap. XIV.

Ibid. *Athenæus in* XI. *Meminit &* Strabo in V. ubi ab Anticlide proditum ait, primos Pelaſgos loca Lemno & Imbro vicina condidiſſe, ac quoſdam eorum cum Tyrrheno Atyos filio in Italiam navigâſſe.

Pag. 245. *ſcripſiſſe doctorum* χρονολογίαν. Anonymus in Olympiadum deſcriptione ad Olymp. XLIX. Ἐντεῦθεν f Ἀντίλοχος τῆς τῶν ἱστόρων πραγματείας ἄρχεται.

f *Inde Antilochus tractare incipit de viris ſcientia claris.*

Pag. 249. qui incipit, *de quo Strabo lib.* XI. dele ſequentia verba, *Apollonius* Μῦς, *de quo idem lib.* XIV: ac eorum loco ſubſtitue iſta: Niſi hic legendum Ἀδραμυττηνὸς vel Ἀρτεμιτηνὸς, ut Caſaubono placet, & MSSi indicant, ubi nunc eſt Ἀρτεμύσιος, nunc Ἀδραμύσιος. Hoc ſi placet, idem fuerit qui Ἀρτεμίτης alibi vocatur. Fuit præterea Apollodorus Ephillus, qui ſcripſit εἰσαγωγαὶ g εἰς τὰ δόγματα. Earum librum primum citat Laertius lib. VII. in Zenone. Adhæc Apollodorus ὁ Λογιστικὸς h apud eundem in Pythagora & Thalete. Apollodorus Cyzicenus apud eundem in Democrito, Apollodorus Athenienſis, poëta comicus, qui fabulas ſcripſit XCVII, ſed ſepties

g *Introductiones in dogmata.*
h *Supputator.*

tantùm vicit: alter Athenienſis, grammaticus, de quo dictum lib. I cap. XXI. Apollodorus Erythræus, qui Sibyllam Erythræam fuiſſe civem ſuam ſcripſit, teſte Lactantio lib. I de falſa religione cap. VI.

Ibid. verſibus duobus ſequentibus pro *Apollonius Lemnius* & *Apollonius Nicænus*, utrobique ſcribendum *Apollodorus*.

Pag 251. σφῆκες ἵππων, μόσχων δὲ μέλισσαι. *Hæc Varro.* Stobæus ſerm. de morbis & moleſtiarum in eis ſolutione, advocat Archelaum lib. I. περὶ a ποταμῶν. Similiter

a De fluviis.

Ibid. ἐν τετάρτῳ τῶν Εὐβοϊκῶν. Nempe de patriâ ſuâ hos libros ſcripſerat. Siquidem Straboni in X vocatur Ἀρχέμαχος b ὁ Εὐβοεὺς, ubi de Curetibus, eorumque nomine, quædam ex illo commemorat.

b Archemachus Eubœus.

Pag. 252. *narrat idem cap.* IV. ex tertio autem Stobæus Serm. de Fortitudine.

Pag. 253. in Δερμιστής. Puto, Ariſtidem hunc etiam ſignari à Io. Tzetze Chil. I. Hiſt. XXIV, ubi ex eo refert, ut Simonides humârit mortuum; is Simonidi in ſomnis gratiam pro ſepultura hanc rependerit, quòd monuerit, ut ne navigâret; Simonidem paruiſſe; navem poſtea periiſſe; tum Simonidem hoc epitaphium condidiſſe monitori ſuo:

Οὗτος c μὲν Κείοιο Σιμωνίδου ἐστὶ σαωτὴρ,
Ὃς καὶ τεθνειὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

c Hic quidem Cei Simonidis eſt ſervator, Qui & mortuus vivo retulit gratiam.

Ita enim legendum, ubi vulgò Οὗτος ὁ Κεῖν. Etiam hiſtoriæ de Xerxe idem Ariſtidem laudat auctorem Chil. I. Hiſt. XXXII.

Ibid. *hoc opus nominat in* Ψιλῷ, *non addito libri numero.* Idem opus ſignat Ælianus in Hiſt. animal. lib. XI cap. X. ubi Ariſtogoram ait explicuiſſe notas bovis Apidis, qui Memphide adſervabatur.

Pag. 254. *Ariſtandri apud Græcos volumen ſcatet.* Et in elencho autorum libri ejus legas apud illum *Ariſtander, qui de portentis.*

Ibid. ſcholiaſtes Apollonij in lib. III. item Theocriti ſchol. in Idyll. I. ubi inde refertur, Panos parentes eſſe Jovem & nympham Oeneida.

Ibid. *lubens mihi perſuadeo.* Fuit & Ariſtocles, Rhodius grammaticus, ut in proœmio Erotianus teſtatur. Uter, an neuter, eſt Ariſtocles, qui paradoxorum libros ſcripſit? Ex iis

quædam

quædam Stobæus narrat Sermone de vituperatione Veneris. Ælianus quoque lib. XI de animalibus cap. IV refert Ariſtocliș neſcio cujus octaſtichon de bove, quem cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſolâ aure prehenſum ad aram deducat.

Pag. 256. *AElianus librum eiuſdem citat de finibus Clazomeniorum.* Locus eſt lib. XII de animal. cap. XXXVIII. Ubi Ἀρτέμων ἐν τοῖς ὅροις τοῖς Κλαζομενίοις, prodidiſſe dicitur, apud Clazómenios fuiſſe aliquando ſuem alatam, quæ agros vaſtaret.

Ibid. *medicus fuiſſe.* Alius quoque, ut puto, qui Κασσανδρεὺς dictus. Quid ſcripſerit is, docet Athenæus in XII: Ἀρτέμων a ὁ Κασσανδρεὺς ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίων. Etiam Ἀρτέμων ἐν b τῷ περὶ ζωγράφων Harpocrationi laudatur in Πολύγνωτος, ubi de Polygnoto pictore quædam referuntur.

Ibid. *κῶς in Θαψίπολις.* Id enim non obſcurè Suidas docet his verbis: Κόδρατος c, Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, ἔγραψεν Ἰάδι διαλέκτῳ ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν, ἐν βιβλίοις ιέ. ἐπέγραψε δὲ Χιλιετηρίδα. Sed ſi hiſtoria ea mille fuit annorum (quod Chilieteridis vox ſonat) quomodo verum eſt, quod idem Suidas ait, orſum eſſe hiſtoriam hanc ab Urbe condita, eamque perduxiſſe uſque ad Alexandrum, Mammeæ filium, Cæſarem? Siquidem is vivere deſiit anno ab urbe condita CIƆCCCCLXXXVIII. Puto lapſum eſſe Suidam. Nam millenarius agon, ut ſciunt omnes, ſub Philippis maximo celebratus eſt apparatu. Nec ab vero abhorret, tum floruiſſe. Sanè multò poſt vixiſſe non poteſt, quia ejus meminit cùm Julius Capitolinus, tum Vulcatius Gallicanus, quorum uterque vixit tempore Diocletiani. Capitolini verba ſunt in vita Veri: *Quod quidem inter cæteros etiam Quadratus, belli Parthici ſcriptor, incuſatis Seleucenis, qui fidem primi ruperant, purgat.* At Vulcatius Gallicanus initio vitæ Avidij Caſſij ait: *Avo genitus Avidio Severo, cuius Quadratus in hiſtoriis meminit, & quidem graviter, cùm illum ſummum virum, & neceſſarium Reip. aſſerit, & apud ipſum Marcum Antoninum prævalidum.* Porrò Aſinium hunc Quadratum etiam res Germanicas tractâſſe, atque id diligenter, oſtendit hic Agathiæ locus lib. I. Οἱ d δὲ Ἀλαμανοὶ, εἴγε χρὴ Ἀσινίῳ Κοδράτῳ ἕπεσθαι, ἀνδρὶ Ἰταλιώτῃ, καὶ τὰ Γερμανικὰ ἐς τὸ ἀκριβὲς ἀναγεγραμμένῳ, ξυνή-

a Artemo Caſſandreus in opere, quo ad autores genuinos referuntur libri.

b Libro de pictoribus.

c Quadratus, hiſtoricus Romanus, ſcripſit Ionicâ dialecto hiſtoriam Romanã libris quindecim. Inſcripſit autẽ Chilieterida, h. e. hiſtoriam annorum mille.

d Alemanni autem, ſi Aſinio Quadrato, homini Italo, credimus, quique curate conſcripſit res Germanicas, convenæ ſunt, & miſcellanei: quod & appellatio ipſa Germanica lingua ſatis indicat.

ξυνήλιδες εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ μιγάδες, καὶ τοῦτο δύναται αὐτοῖς ἡ ἐπωνυμία.

Pag. 257. *fuiſſe captam.* item is, quem de Belitara, regnum Aſſyrium, cùm Semiramidis ſtirps defiiſſet, occupante, ſcripſiſſe Agathias narrat lib. II hiſtoriæ ſuæ.

Pag. 258. *brum* XXIII *citat Plutarchus lib. de Flum.* librum XIII Stobæus ſerm. de morbis & moleſt. in eis ſolutione.

Pag. 259. *Chil.* XII *hiſt.* CCCXCVIII. Inter interpretes quoque Arati fuit Καλλίστρατος Τενέδιος. Ex Calliſtrato Ariſtophanis interpres de Pamphilo tragico & pictore quiddam refert Ariſtophanis ſcholiaſtes in Plutum: item pòſt meminit, ubi de Teno inſula: in Veſpas item ſæpius, uti & in Aves, & alias comœdias.

Ibid. *carcheſium:* Pluribus id libris opus conſtabat. Nam Καλλίξενος a ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας laudatur Harpocrationi in Ἐγγυοθήκη.

a Callixenus in quarto de Alexandria.

Pag. 261. οἶνον &c. Meminit & Chamæleontis Laertius in Platone, ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque ſtudioſum fuiſſe Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc ſuffuratum ſua fuiſſe ex Homero, & Heſiodo.

Pag. 263. ἐν Ἰνδικῇ. Sed prius malim. Nam veriſimile eſt, fuiſſe libertum hominis Romani, & fortaſſe domus Auguſtæ. Adhæc ita vocatur quoque ab Etymologo in Γάδειρα: Ὡς b φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν ταῖς Φοινικαῖς ἱστορίαις.

b Ut ait Claudius Iulius in Phœnicia hiſtoria.

Pag. 264. *Clidemus, ſive Clidamus, Atthidem deſcripſit.* Harpocration in Μελανιππεῖον: Κλείδημος c ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος.

c Clidemus in primo rerũ Atticarum.

Ibid. *lib.* XIV. Ὥς φησι Κλείδημος ἐν πρωτογονίας πρώτῳ. Harpocratio in Πνυκί: Κλείδημος ἐν τρίτῳ πρωτογονίας.

Pag. 265. *Clitodemo narrat &* ſcholiaſtes Euripidis in Medeam, &

Pag. 267. *ciores eſſe equis,. Pergamenus Crates refert.* Idem ſignatur ab Æliano lib. XVII de animalibus, ubi cum mira narraſſet de onocentauro, hæc ſubjungit: Πυθαγόρας d λέγει καὶ ταῦτα ὡς ἀστέρων τεκμήριοι Κράτης ὁ ἐκ Μυσῶν Περγάμου.

d Hæc quoque Pythagoram ait, ut teſtatur Crates ex Myſio Pergamo.

Ibid. *Ariſtarchum eſt nixus.* De eodem loquitur Strabo lib. I. ubi docet, ut Crates hic Homeri verſum emendarit: item de Oceano quid ſenſerit: tum autem lib. III. & XIII. & XIV. ubi addit, præceptorem credi Panætij.

Pag. 272. *Heracleota in πειεικῇ ἥσει.* At corruptum hoc nomen apud Lucianum in Longævis, ubi eorum, quæ de Hierone, Syracuſanorum rege, dixit, autor perhibetur Δημήτειος a ὁ Καλλιςιανός. Reſcribe Καλαςιανός b.

a Demetrius Calliſtianus.
b Calantianus.

Pag. 274. *cap. de Acheloo.* Item Argolica. Athenæus lib. III. Ἀγίας c ὁ καὶ Δερκύλος (f. Δερκυλλος) ἐν Ἀργολικοῖς.

c Agias & Dercyllus in Argolicis.

Ibid. *ſtabat.* Nam Harpocrationi in Ἀγυιά adducitur ἐν d τρίτῳ Μεγαρικῶν.

d In tertio Megaricorum.

Ibidem. Μεγαρικῶν, Laertio in Solone ἐν e πέμπτῳ Μεγαρικῶν.

e Adiuncto Megaricorũ.

Pag. 275. *item Suidas.* Quid de venis ſenſerit, docet Ariſtoteles lib. III Hiſt. Animal. cap. II.

Pag. 277. *quincto idem in* Ἡρίον τεῖχος. Meminit quoque Ariſtophanis ſcholiaſtes in Nubes, & Etymologus in Περκοτηνός: ſed corruptè ibi pro Χαλκιδεὺς f ſcriptum Ἀθηναῖος g, proque κτίσεις h legitur κτήσεις i, ut Caſaubonus obſervat in Addendis ad Animadverſiones Athenæi, atque ex eo Mauſſacus ad Harpocrationem in Ἡραισία.

f Chalcidenſis.
g Athenienſis.
h Origines.
i Poſſeſſiones.

Ibid. *Dionyſii, Apollonii ſcholiaſtes in lib. I & IV.* A quibuſdam creditur auctor hiſtoriæ Lydiacæ, Xantho tributæ, ut dicemus lib. IV.

Pag. 279. Ἀθηναῖος k ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν ἱστοριῶν. Similiter Sylburgius Etymologo in Κόμαρα, ubi nunc Θύιλλος ſcriptum: & Mauſſacus Harpocrationi in Ἀεισίων, ubi priùs erat Τίλλος.

k Athenæus in nono hiſtoriarum.

Pag. 280. *ribus mattya vocatur.* Aſcalonita ille grammaticus fuit, ut diſertim dicit Stephanus in Ἀσκαλών.

Pag. 281. *emendandum puto.* Vel potiùs pro *ſinguloſque proximos* (ut eſt apud Servium) leg. *inſulaſque proximas*: quemadmodum eſt apud Macrobium lib. III Sat. cap VI. ubi hic locus ex libro decimoſeptimo Epaphi dicitur deſumtus. Etiam pro illis, *ac poſt, multas Corinthii urbes*: ibi legas, *& adiicit* (puta Epaphus) *multas circa Corinthum urbes.* Denique poſt *vexatam*, ibi adjungitur, *ſed ſemper eodem manere ſaxo.*

Pag. 288. *En gonaſin, atque iterum, ubi de aquario tractat.* Sunt autem ex Φαινομένοις, quæ Hegeſianactem ſcripſiſſe, autor eſt Anonymus in vita Arati.

Pag. 290. *ſimilem nobis hanc reddat coniecturam, nihil equidem video.* Quare forſaſſe verior eſt ſententia doctiſſimi Gerardi Falgenburgii, qui Theodoſii Imp. ætate vixiſſe arbitratur l.

l Præfat. in Nonni Dionyſ.

Ibid.

Ibid. *ab Athenæo lib.* IX. & Anonymo ἐν Ὀλυμπ. ἀναγραφ. ad Olymp. LXXXV. an. IV.

Pag. 291. *doro poëta ex Galeno refert Lilius Gyraldus lib.* III. *dial.* III. Ἡλιόδωρος a Στωικὸς numeratur inter veteres Arati interpretes.

Ibid. *tertium citat Athenæus lib.* X. Hoc de opere ſic Diodorus Siculus lib. XV. Ἑρμαῖος b ὁ Μηθυμναῖος συγγραφεὺς τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψε γράψας βίβλους δέκα, ὡς δέ τινες διαιροῦσι, δώδεκα. Quæ verba more ſuo exſcripſit ad verbum Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. CI ann. I.

Pag. 296. *naret, moreretur.* Fortaſſe tamen legendum Ἵππυς. Quâ de re libro prox. dicemus.

Ibidem. *unde ſectarum hiſtoriam ſcripſiſſe cognoſcitur.* Nec dogmata ſolùm tradidiſſe, ſed & vitas, inde ſcimus, quia idem ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ἀναγραφῇ (ſeu idem hoc opus, ſeu diverſum) ab eodem Laertio celebratur in Thalete.

Ibid. ὀνομ. Quod eodem ex Hippoſtrato refert Anonymus ἐν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ ad Olymp. LXIX.

Ibid. *Hiſt.* CXLIV. Abarim, Hyperboreorum legatum, tertiâ vixiſſe Olympiade, idem ſcripſit: ut Harpocratio ait in Ἄβαρις.

Pag. 299. *habeant.* Sed imprimis adi Sotionis excerpta τῶν c σποράδην περὶ ποταμῶν, καὶ κρηνῶν, καὶ λιμένων παραδοξολογουμένων: in quibus perſæpe Iſigonus hic advocatur, inter alia bis terve ἐν δευτέρῳ d ἀπίστων.

Pag. 304. *modo loquitur Suidas in* Ἑρμαῖ. imò & ante eum in eâpſe voce Harpocration. Ac propterea apud Ariſtophanis quoque ſcholiaſtem in Aves e legendum puto, Ὡς f Μενεκλῆς, ἢ Καλλίστρατος, ἐν τοῖς περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασί φασι. Ubi vulgò eſt Μενεκλῆς g, καὶ Καλλίστρατος.

Pag. 306. *tius in Ariſtippo.* Alius quoque Menodotus Nicomedienſis, medicus Empiricus, Antigoni Laodicenſis auditor, Laertio eidem celebratus in Timone.

Ibid. *iudicavit.* Item eſt Metrodorus, inſignis grammaticus, Anthemij Tralliani machinarum ſtructoris frater: de quorum utroque Agathias Scholaſticus hiſt. ſuæ lib. V.

a *Heliodorus Stoicus.*

b *Hermæus, Methymnæus hiſtoricus, rerum Sicularũ hiſtoriam hoc in anno finivit, ſcriptis librũ decẽ, vel, iuxta aliorũ diviſionem, duodecim.*

c *Collectaneorũ admirabiliũ, de fluviis, fontibus, & lacubus.*

d *In ſecundo incredibilium.*

e *Pag.* 560 *edit. Aurelian.*

f *Vt Menecles, aut Calliſtratus, in commentariis de Athenis ait.*

g *Menecles & Calliſtratus.*

Pag. 308.

Pag. 308. *reponit penè initio compendij hiſtorici.* Meminit & Freculphus epiſcopus Chronicorum lib. I. cap. XXVI.

Pag. 309. *in primum* Ἀργολ. *legas*, Μυρτίλος a ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν. Puto eundem eſſe Μυρτίλον, ex quo Arati ſcholiaſtes tradit, Ὑάδας b fuiſſe Κάδμου c θυγατέρας. Etiam Myrſili Leſbij meminit Strabo in XIII. Ait, Mytilenen circa eadem tempora habuiſſe, Alcæum poëtam, Sappho poëtriam, Pittacum unum è ſeptem ſapientibus, qui & tyrannidem in urbe tenuit, ac Myrſilum, qui & ipſe in tyrannis fuerit, unde eum quoque inſectetur Alcæus, ne ipſe quidem purus ſtudij omnis rerum novandarum. Si iſte eſt Myrſilus, Mitylenæus hiſtoricus, de quo dicebamus; vixerit ætate Solonis, circa Olymp. XLVI. Quod parùm fit veriſimile. Puto enim, tam antiquus ſi foret, à Dionyſio Halicarn. libro περὶ Θουκυδίδου χαρακτῆρος inter eos memoraretur, qui ante bellum Peloponneſiacum vixere. Imò ab aliis quoque à vetuſtate prædicaretur.

a *Myrtilus in primo Leſbicorum.*
b *Hyadas.*
c *Cadmi filias.*

Pag. 311. *ſpeciem præbeat.* Ex eodem Orthagora, & Nearcho, refert Strabo quædam de ſitu inſulæ Tyrinæ, deque ſepulcro Erythræ regis, & nomine maris Erythræi. Vide eum lib. XVI.

Pag. 312. *eo ait, Sirenas fuiſſe meretrices.* & lib. I χρονικῶν d legas, Ὡς e φησι Παλαίφατος ἐν πρώτῃ ἀπίστων.

Ibid. πάτου, *ut Chil.* X. *Hiſt.* XX. item apud Theonem in Progymnaſmatis, ubi legas, Παλαιφάτῳ f τῷ Περιπατητικῷ ἐστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον. Ac deinde de Centauris quædam ex eo refert, quæ hodieque in Palæphato legas.

d *Pag. 29. Theſ. Temp.*
e *Vt Palæphatus ait in primo incredibilium.*
f *Palæphato Peripatetico integer eſt liber, qui de incredibilibus inſcribitur.*

Pag. 313. *Auriga agit.* Credo ſunt ea ex iis, quæ in Arati φαινόμενα commentatus eſt. Nam inter Arati interpretes numeratur.

Pag. 315. *nium petit lib.* III. in nono Ἀτθίδος g citatur ab Harpocratione in Λεωκόρειον: ἐν h πρώτῃ Δηλιακῶν eidem in Ἐσχάτης νῆσος. Niſi iſtic pro Φανόδημος legendum Φανόδικος, quem Δηλιακὰ ſcripſiſſe, mox docebo.

g *Rerum Atticarum.*
h *In primo Deliacorum.*

Ibid. *in* Ἰκὸς, *& Etymologus in* Ταυρόπολον, *ac* Τριτοπάτορες, & Ariſtophanis ſcholiaſtes in Σφῆκας: qui & in Ὄρνιθας quartum Phanodemi librum citat.

Pag. 316. *Artemidori Epheſii.* *Eſtque is, qui* ἐν γῆς περιόδῳ ab Harpocratione memoratur in Θερμόπυλαι: quique

Pag. 319. *Philodemus* περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων *memoratur* ab Athenæo.

Ibid. *quia à Strabone in* XVI *inter celebres Gadaræ viros refertur:* quemque ἐν ª τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως Laertius laudat in vita Epicuri. Eo ex opere & poſtea refert, Polyænum Lampſacenum, Athenodori filium, virum modeſtum, & amabilem, fuiſſe unum ex Epicuri diſcipulis.

a In decimo volumine, quo philoſophos deſcripſit.

Pag. 320. *manibus.* Strabo quoque lib. XI dicit, argumentis eum comprobâſſe, Hyrcanum mare paludem eſſe, quia & ſerpentes educet, & aquam habeat dulcem. Idem lib. XV ex eodem tradit, Suſa muris caruiſſe, ac habuiſſe ducentorum ſtadiorum ambitum. Ælianus quoque lib. XVI de natura animal. cap. XLI. eum laudat autorem de variegatâ Indicorum ſerpentium pelle.

Pag. 324. *prodidiſſe quædam dicitur à Tzetze Chil.* VII *Hiſt.* CXLIV. Etiam Marcianus Heracleota initio peripli, meminit τῆς Πρωταγόρου ᵇ τῶν σταδίων ἀναμετρήσεως, ἣν ταῖς οἰκείαις τῆς γεωγραφίας βίβλοις προστέθεικεν. Veriſimile eſt, quod Tzetzes tradit, fuiſſe in ejus geographicis.

b Operis Protagoræ de dimenſione ſtadiorum, quos appoſuit ſuis geographiæ libris.

Pag. 325. τὴν παιδέραν ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ γινομένης δάφνης. Ælianus ejuſdem operis mentionem facit lib. XVII de natura animal. cap. VIII. ubi de animali κήπῳ.

Ibid. *octavum Athenæus citat in* VII. Ac in eclogis Sotionis de aquis mirabilibus ex Pythermo refertur, ſiquis ſcyphum immittat in Strymonem, inveniri eum in palude juxta Apolloniam.

Pag. 327. Βερένικα, Εἴρω, Ἔπα, Λαιχμῶ, Μοῖραν, Παροιμία. Alius eſt Seleucus Babylonius, cujus mentionem facit Strabo lib. I. Alius item Seleucus ὁ θεολόγος, de quo Porphyrius lib. II περὶ ἀποχῆς.

Ibid. τῆς Βοιωτίας φασίν. *Celebrat & Semum hunc* Harpocratio in Ἑκατομβαιῶνος: item

Pag. 328 *hiſtoriam dicitur compoſuiſſe.* Memorat & Cicero libro I de Divinat. *Hoc idem* (de Hannibalis ſomnio) *in Sileni, quem Cœlius ſequitur, Græca hiſtoria eſt: is autem diligentiſſimè res Hannibalis perſecutus eſt.*

Ibid. *tum, an* idem ſit, qui, ut Vitruvius lib. VII ait, *de ſymmetriis Doricorum edidit volumen:* vel an

Pag. 329.

Pag. 329. *operis Michael Apoſtolius Cent.* VII. *Prov.* XXXVII. Idem ſignat Strabo lib. x. quo loco de Creta agere incipit.

Pag. 330. Θετταλίαν ἱστορεῖ &c. Similiter Harpocratio in Πενέσται· Στάφυλος [a] ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Θετταλῶν.

Ibid. *procudit, quorum elenchum apud Suidam videre eſt.* Meminit & Telephi Ariſtophanis ſcholiaſtes in Plutum. Julius Capitolinus in vitâ Veri (niſi is potiùs Spartianus) ſcribit Verum Cæſarem in Latinis uſum grammatico Scauro; in Græcis, Telepho; qui ſi eſt Pergamenus ille, de quo dictum, vixerit tempore Hadriani Cæſaris. Et ſanè ſummo viro, Claudio Salmaſio, haut alius videtur.

Pag. 331. *præparat. cap.* III. & Euſebius lib. I χρονικῶν [b].

Ibid. *ut Suida vocatur in* Ὑπατία. Pro quo ſcholiaſtes Ariſtophanis in Aves [c], Θεαγένης [d] εἷς μὲν ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας.

Pag. 334. *quod ibidem ex primo eius operis libro teſtimonium petit.* Alius, puto, Timochares eſt ſcholiaſtæ Arati laudatus, quo loco octo ab eo ſtatui Lyræ ſtellas docet.

Pag. 335. *origine tractat.* Scripſit Chronicon. Harpocratio in Κεχυανίδαι: Ξεναγόρας [e] ἐν τετάρτῳ χρόνων ἱστορεῖ. Ubi in quibuſdam libris περὶ κωμῶν: ac dubitat Mauſſacus, ân non ea lectio debeat præferri. Sed omnino rectum eſt χρονῶν. Nam ſimiliter

Pag. 380. *quin Ariſtotelicus ſit vocatus, quia Ariſtotelis diſcipulus fuerit.* Imò nihil certius, quando lib. XIV legas, Κλύτος [f] ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους μαθητής, ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μιλήτου. Ubi Κλεῖτος legendum, ut eſt lib. I.

Pag. 391. (fort. *vivebat*) *in literis.* Vulgata ſi lectio placet, ἐξόμμασι ſit. Nam de cœcitate, & cœcis, ſermo eſt.

[a] *Staphylus in tertio rerũ Theſſalicarũ.*

[b] *Pag.* 14 *Theſ. Temp.*

[c] *Pag.* 379. *edit. Aurel.*

[d] *Theagenes, unus eorum, qui in Homerum ſcripſere.*

[e] *Refert Xenagoras libro tertio de temporibus.*

[f] *Clytus Mileſius, Ariſtotelis diſcipulus, in primo de Mileto.*

F I N I S.

INDEX
SCRIPTORVM,
de quibus hoc opere agitur.

Abas Sophiſta. Pag. 237.
Abdias Babylonius. 163.
Abidenus. 42. 237.
Abron Athenienſis. ibid.
Abron Phryx aut Rhodius. ibid.
Aceſander. 238.
Aceſodorus. ibid.
Aceſtodorus. ibid.
Aceſtor. ibid.
Aceſtorides. ibid.
Achæus. 405.
Achilles Statius. 238.
Acuſilaus Argivus. 4. 350.
Adæus Mitylenæus. 238.
Adelphius. 393.
Adrianus Sophiſta. 398.
Ægias. 239.
Ælianus. 175.
Æthlius. 239.
Agatharchides Cnidius. 102.
Agatharchides Samius. 239.
Agathias. 215.
Agathocles Atracius. 240.
Agathocles Babylonius. 239.
Agathocles Chius. ibid.
Agathocles Mileſius. 240.
Agathocles Samius. ibid.
Agathon Samius. ibid.
Agathonymus. ibid.
Agathoſthenes. ibid.
Agathyllus. 271.
Ageſianax. 288.
Ageſilaus. 12. 240.
Agias. 405.
Aglaoſthenes. 240.
Agriopas. 241.
Agroetas. ibid.
Alcetas. 241.
Alcimus Siculus. 405.
Alcmæon. ibid.
Alexander Cornelius Polyhiſtor. 114.
Alexander Epheſius. 241.
Alexander Severus. 398.
Alexander Trallianus. 405.
Alexandrides Delphicus. ibid.
Alexarchus. 242.
Alexis Samius. ibid.
Alexon Myndius. ibid.
Alimentus. 387.
Ambryon. 242.
Ameleſagoras Chalcedonius. ibid. & 350.
Ammonius Lamprienſis. 406.
Ammonius poëta. 402.
Amometus. 242.
Amphicrates. 243.
Amphilochius Iconienſis. 205.
Amyntas. 406.
Amyntianus. 84.
Anacharſis Scytha. 346.
Anaſtaſius Theopolita. 402.
Anaxilaus. 243.
Anaxilaus comicus. ibid.
Anaxilaus medicus. ibid.
Anaxilides. 406.
Anaximandrus Mileſius 23.
Anaximenes Lampſacenus. 43.
Anaximenes Lampſacenus junior. 52.
Anaxis Bœotus. 406.
Andreas Panormitanus. ibid.
Andriſcus. 243.
Androetas. ibid.
Andron Alexandrinus. ibid.
Andron Epheſius. ibid.
Andron Halicarnaſſenſis. ibid.

Andron

Andron Teius. 244.
Andronicus Alipius. 406.
Androſthenes. 378.
Androtion. 244.
Anianus. 207.
Anna Comnena. 231.
Anonymus de actis Pauli & Theclæ. 165.
Antenor. 406.
Anticlides. 244.
Antidamus Heracleopolites. ibid.
Antigenes. 245.
Antigonus Caryſtius. 63.
Antileo. 245.
Antimenides. 255.
Antiochus. 407.
Antiochus Alexandrinus. 372.
Antiochus Aſcalonenſis. ibid.
Antiochus Laodicenſis. ibid.
Antiochus Xenophanis filius Syracuſanus. 371.
Antipater. 49. 246.
Antipater Macedo. 246.
Antipater Sidonius. ibid.
Antipater Stoicus. ibid.
Antipater Tarſenſis. ibid.
Antipater Theſſalonicenſis. ibid.
Antipater Tyrius. ibid.
Antiphanes. 247.
Antiphanes Bergæus. 407.
Antipho Rhamnuſius. 373.
Antiſthenes Epheſius. 247.
Antiſthenes Peripateticus. ibid.
Antiſthenes Rhodius. ibid.
Antoninus Liberalis. 248.
Antonius Diogenes. 81.
Apellas Cyrenæus. 248.
Aphrodiſius. ibid.
Apion Πλειστονίκης. 154.
Apollas. 248.
Apollodorus Adramyttenus. 249.
Apollodorus Artemita. 248.
Apollodorus Caricarum rerum ſcriptor. ibid.
Apollodorus comicus. 459.
Apollodorus Cyzicenus. 459.
Apollodorus Ephillus. ibid.
Apollodorus Erythræus. ibid.
Apollodorus Grammaticus. 105.
Apollodorus χειρουργικός. 381.
Apollodorus Lemnius. 249.
Apollodorus Nicænus. ibid.
Apollodorus ὁ Λογιστικός. 459.
Apollonides Cepheus. 407.
Apollonides Horapius. 249.
Apollonides Nicænus. ibid.
Apollonius Acharnenſis. 407.
Apollonius Alexandrinus. 181.
Apollonius Aphrodiſienſis. 407.
Apollonius Aſcalonites. 408.
Apollonius Chæronis. 408.
Apollonius Geometra. ibid.
Apollonius Rhodius. 82.
Apollonius Tyrius. 117.
Apollothemis. 250.
Appianus Alexandrinus. 185.
Aratus Cnidius. 408.
Aratus Sicyonius. 88.
Arcbæus. 405.
Archelaus. 250.
Archelaus Ægyptius. ibid.
Archelaus Cherſoneſiotes. ibid.
Archelaus χωρογράφος. 49. 250.
Archelaus phyſicus. ibid.
Archemachus. 251.
Archeſtratus. 252.
Archetimus Syracuſanus. 346.
Archilochus. 5.
Archinus. 252.
Architimus. ibid.
Arctates Cnidius. ibid.
Arietbus Tegeates. 252.
Ariſteas Proconneſius. 6. 146.
Ariſtæus. 77.
Ariſtagoras. 253.
Ariſtander. 254.
Ariſthus. ibid.
Ariſtides Adrianenſis. 253.
Ariſtides Mileſius. 252.
Ariſtippus. 254.

Ariſtippus Cyrenaicus. 374.
Ariſto. 144.
Ariſto Ceus. 145.
Ariſto Chius. ibid.
Ariſtobulus Ariſtobuli filius. 44.
Ariſtobulus Iudæus. 43.
Ariſtocles Meſſenius. 154.
Ariſtocles Rhodius. 131. 460.
Ariſtocrates. 408.
Ariſtocreon. 155.
Ariſtocritus. ibid.
Ariſtodemus. ibid.
Ariſtodemus Alexandrinus. 109.
Ariſtodemus Elienſis. ibid.
Ariſtodemi Nyſæi duo. 108.
Ariſto Pellæus. 145.
Ariſtomachus. 408.
Ariſtonicus Tarentinus. ibid.
Ariſtophanes Byzantius. 95. 385.
Ariſtoteles. 376.
Ariſtoteles Chalcidenſis. 409.
Ariſtoxenus Tarentinus. 38.
Ariſtus Salaminius. 49.
Armenidas. 255.
Arrianus Nicomedienſis. 174.
Arrianus junior. 398.
Artapanus. 255.
Artemidorus Ariſtophanius. 103. 113.
Artemidorus Aſcalonita. 409.
Artemidorus Cnidius. 113.
Artemidorus Daldianus. ibid.
Artemidorus Epheſius. 112.
Artemidorus alius tempore Trajani. 113.
Artemon. 255.
Artemo Clazomenius. 256.
Aſclepiades. 39.
Aſclepiades Ægyptius. 114.
Aſclepiades Alexandrinus. 409.
Aſclepiades Anazarbenſis. ibid.
Aſclepiades Arei filius. ibid.
Aſclepiades Cyprius. ibid.
Aſclepiades Diotimi filius. 94.
Aſclepiades Mendeſius. 409.
Aſclepiades Nicænus. ibid.
Aſclepiades Tragilenſis. 95.
Aſinius Pollio Trallianus. 120.
Aſinius Quadratus. 256.
Aſpaſius Tyrius. ibid.
Aſtynomus. ibid.
Athanadas. ibid.
Athanaſius. 401.
Athanis. 257.
Athenæus. 410.
Athenæus Naucratita. 188.
Duo alij ejuſce nominis. 189.
Athenocles. 410.
Athenodorus Eretrienſis. ibid.
Athenodorus Tiberij præceptor. 148.
Athenodorus alius. ibid.
Atticus. 392.
Aulus Albinus. 104.
Aurelianus Lemovicenſis. 166.
Autocrates. 257.

BÆton. 378.
Balagrus. 257.
Bardeſanes Babylonius. 398.
Baſilis. 257.
Baſilius Cilix. 213.
Baſilius Seleucienſis. 222.
Bathon ſive Baton. 410.
Batus. 257.
Bemarchius Cæſarienſis. 202.
Beroſus. 70.
Bion Rhetoricus. 15.
Bion Proconneſius. 346.
Bion Solenſis. 257.
Bolus. ibid.
Buras. 258.
Butorides. ibid.

CAdmus Mileſius. 4. 384. duo ejus nominis. 258.
Cæcilius Bion. 257.
Cæcilius Siculus. 143.
Cæmaro. 258.
C. Iulius. 390.
Calantianus. 411.

Callias

Callias Athenienſis. 54.
Callias Mytilenæus. ibid.
Callias Syracuſanus. ibid.
Callicrates Tyrius. 396.
Callidemus. 358.
Callimachus Cyrenæus. 76.
Callinicus Sutorius. 183.
Callipidas. 412.
Callippus Corinthius. 258.
Calliſthenes. 35.
Calliſthenes Sybarita. 258.
Calliſtratus 259.
Calliſtratus Grammaticus. ibid.
Calliſtus. 401.
Callixenus Rhodius. 259.
Camon. ibid.
Candidus Iſaurus. 212.
Canuſius. 392.
Capito Alexandrinus. 259.
Capito Lycius. ibid.
Carpion 413.
Caryſtius Pergamenus. 260.
Caſtor Rhodius. 124.
Cephalæon. 85. 178.
Cephalon Gergithius. 260.
Cephiſodorus. ibid.
Cercops. 411.
Cercops Pythagoricus. ibid.
Chæreas. ibid.
Chæremon Ægyptius. 130.
Chamæleon. 261.
Charax Pergamenus. ibid.
Chares Mitylenæus εἰσαγγελεὺς. 49.
Charon Apollonij familiaris. 383.
Charon Carthaginenſis. 262.
Charon Lampſacenus. 8. 357.
Charon Naucratites. 262.
Chœrilus. 376.
Chreſtodemus. 262.
Chryſermus Corinthius. ibid.
Chryſippus ibid.
Chryſippus Solenſis. 91.
Chryſippi tres. 91.
Cimon Athenienſis. 412.
Cincius Alimentus. 387.
Cineas. 382.
Claudius Cæſar. 395.
Claudius Iulius. 262.
Claudius Theon. 412.
Cleanthes. 81.
Clearchus Solenſis. 41.
Clemens. 263.
Clemens Romanus. 267.
Cleobulus. 264.
Cleodemus. 411.
Cleomenes. 263.
Cleon Curienſis. 264.
Cleon Magneſius. 263.
Cleon Syracuſanus. 264.
Cleoxenus. 412.
Clidemus ſeu Clidamus. 264. 273.
Climachleon. 264.
Clinias. ibid.
Clitarchus. 43.
Clitodemus. 264.
Clitomachus. 109.
Clitonymus. 265.
Clitophon Rhodius. ibid.
Clitus Ariſtotelicus. 383.
Clodius 413.
Cn. Aufidius. 390.
Cnoſſus. 265.
Conon. 127. 266.
Conſtantinus Manaſſes. 231.
Conſtantinus Porphyrogennetes. 226.
Coſme. 266.
Craterus. 377.
Craterus Macedo. 266.
Crates Pergamenus. 267.
Cratippus. 373.
Creophylus. 267.
Critias. 268.
Critodemus. ibid.
Critolaus. ibid.
Criton Pieriotes. 269.
Cteſias. 21.
Cteſias Cnidius. 269.
Cteſias Epheſius. ibid.
Cteſibius. 81.

Cteſi-

Cteſibius junior. 81.
Cteſiphon. 413.
Cteſiphon. 269.
Cteſippus. ibid.
Cydippus. 270.
Cyrſilus Pharſalius. 377.

DAes Colonenſis. 413.
Daimachus Platæenſis. 60.
Dalion ſeu Dallon. 216.
Damaſcius Damaſcenus. ibid.
Damaſtes Sigeenſis. 11.366.
Damis Aſſyrius. 160.
Damocritus. 270.
Damon Cyrenæus. ibid.
Damoſtratus. ibid.
Dares Phrygius. 342.
Dectadas. 271.
Deilochus. ibid.
Deiochus Proconneſius. 10.
Dellius. 393.
Demagoras. 271.
Demaratus. ibid.
Demarchus. 413.
Demeoclitus. 412.
Demetrius Byzantinus. 272.382.
Demetrius Callatianus. 272.
Demetrius Eriſthræus. ibid.
Demetrius Magnes. 117.
Demetrius ab Odeſſo. 272.
Demetrius Phalereus. 58.
Demetrius Scepſius. 206.
Demetrius ſcriptor de Iudæorum regibus. 272.
Demochares. 53.
Democles Phygaleus. 10.
Democritus Epheſius. 273.
Demodocus. ibid.
Demophilus. 378.
Demoſthenes Bithynus. 273.
Demoſthenes Thrax. ibid.
Demoſtratus. 270.
Demoteles. 273.
Denius. ibid.
Dercyllus. 274.
Dexippus Herennius. 196.
Diagoras Atheus. 350.
Dicæarchus Meſſenius. 39.
Dictys Cretenſis. 341.
Didymarchus. 274.
Didymus. 126.
Dieuchidas Megarenſis. 274.
Dinarchus Delius. ibid.
Dinarchi quatuor. 118.
Dinias. 274.
Dinon. 373.
Diocles Caryſtius. 275.
Diocles Peparethius. 274.
Diocles Rhodius. ibid.
Diodorus Epheſius. 413.
Diodorus monachus. 401.
Diodorus Periegetes. 275.
Diodorus Sardianus. 394.
Diodorus Siculus. 132.
Diodorus ſcriptor de populis Atticæ. 414.
Diodorus Erythræus. 40.
Diogenes Apolloniata. 275.
Diogenes Babylonius. ibid.
Diogenes Cynicus. 276.
Diogenes Cyzicenus. 275.
Diogenes Laertius. 182.
Diogenes Seleucienſis. 275.
Diogenes Sicyonius. ibid.
Diogenes Tarſenſis. 276.
Diogenetes. ibid.
Dion Caſſius. 193.
Dionyſiodorus Bœotus. 414.
Dionyſius Argivus. 276.
Dionyſius Byzantius. ibid.
Dionyſius Chalcidenſis. 277.
Dionyſius Diogenis filius. 414.
Dionyſius Glauci filius. 140.
Dionyſius Grammaticus Thrax ſeu Alexandrinus. 116.
Dionyſius Halicarnaſſenſis. 135.
Dionyſius Halicarnaſſēſis junior 179
Dionyſius Halicarnaſſenſis Polybij æqualis. 386.
Dionyſius Heracleota. 381.

Diony-

Dionyſius Longinus. 195.
Dionyſius Mileſius. 12. 139. 356.
Dionyſius Muſonij filius. 277.
Dionyſius Mytilenæus. ibid.
Dionyſius Periegetes. 157.
Dionyſius Philadelphenſis. 139.
Dionyſius Rhodius. ibid.
Dionyſius Scytobrachion. 366.
Dionyſius Thrax. 140.
Dionyſij duo Siciliæ tyranni. 23.
Diophantus Lacedæmonius. 277.
Diophantus Syracuſanus. ibid.
Dioſcorides. ibid.
Dioxippus. 278.
Diphilus. ibid.
Diphilus Caryſtius. ibid.
Diphilus Laodicenſis. ibid.
Diphilus Sinopenſis. ibid.
Dius. ibid.
Diyllus. ibid.
Domitius. 279.
Dorotheus. 49. 279.
Dorotheus Aſcalonita. 280.
Dorotheus medicus. ibid.
Dorotheus Sidonius. ibid.
Doſiades. ibid.
Doſidas. ibid.
Doſitheus. ibid.
Duris Samius. 79.

Echemenes. 281.
Egeſidemus. 281.
Eleuſis. ibid.
Empedocles. 351.
Empodus. 281.
Enomides. ibid.
Epaphus. ibid.
Ephippus Comicus. 379.
Ephippus Olynthius. ibid.
Ephorus. 31.
Ephorus Cumanus. 32.
Ephraëm. 234.
Epicurus. 380.
Epigenes. 281.
Epimenides Cretenſis. 345.
Epimenides tres alij. 281.
Epiphanius. 406.
Eraſtothenes Cyrenæus. 88.
Ergias Rhodius. 282.
Erxias. ibid.
Euagoras Lindius. ibid.
Euagrius Ponticus. 206.
Euagrius ſcholaſticus. 217.
Eualces. 282.
Euangelium Iudæ ſecundum Ægyptios,& ſecundum Hebræos. 168.
Euanoridas Eleus. 282.
Euanthes Mileſius. 283.
Euanthes Samius. ibid.
Eubulides. ibid.
Euctæus. ibid.
Eudemus. ibid.
Eudemus Naxius. ibid.
Eudemus Parius. 10.
Eudorus. 145.
Eudoxus Cnidius. 29.
Eudoxus Cyzicenus. ibid.
Eudoxus Rhodius. ibid.
Euelpis Caryſtius. 284.
Euemeridas. ibid.
Eugæon. 10.
Euganion Cyrenæus. 284.
Euhemerus. 511.
Eumachius Neapolitanus. 284.
Eumachus. ibid.
Eumelus. 13.
Eumenes Cardianus. 49.
Eumolus. 285.
Eumolpus grammaticus. ibid.
Eunapius Sardianus. 204.
Euphantus Olynthius. 285.
Euphemius. 285.
Euphorion Cherroneſiota ſeu Chalcidenſis. 86.
Duo alij Euphoriones. 371.
Euphorus. 285.
Eupolemus. ibid.
Euripus. 481.
Euſebius Cæſarienſis. 200.
Euſebius Scholaſticus. 492.

Euſtathius Epiphanenſis. 212.
Euſtathius Theſſalonicenſis. 404.
Euthymanes Maſſilienſis. 286.
Euthymenes. ibid.
Eutropij hiſtoricum compendium Græce tranſlatum. 205.
Euxemenes. 280.
Euxenus. ibid.

FAbius Pictor. 386.
FlavianusCōſtātinopolitanus 403
Fl. Ioſephus. 155.

GAbinius. 414.
Gelaſius Cyzicenus. 211.
Georgius Alexandrinus. 403.
Georgius Cedrenus ſive Curopalates. 22.
Georgius Codinus Curopalates. 286.
Georgius Gemiſtus. 236.
Georgius Pachymerius. 235.
Georgius Phranza. 236.
Georgius Piſides. 219.
Georgius Rhodiorum ſacrificiorum autor. 286.
Georgius Syncellus. 224.
Georgius Theophanes. ibid.
Glaucippus. 286.
Glaucus Athenienſis. 287.
Glaucus Locrus. 286.
Glaucus Rheginus. 286. 351.
Glaucus antiquitatum Arabiæ ſcriptor. 286.
Gorgias Athenienſis. 287.

HAdrianus Cæſar. 173.
Hannibal. 385.
Hanno. 415.
Harmodius Lepreates. 287.
Hecatæus Abderita. 44.
Hecatæus Mileſius. 7.
Hegemon. 287.
Hegeſagoras. ibid.
Hegeſander. 288.
Hegeſianax Alexandrinus. ibid.
Hegeſias Magneſius. 65.
Hegeſias πεισιθάνατος. 66.
Hegeſigonus. 289.
Hegeſinous. ibid.
Hegeſippus Demoſthenis æqualis. ibid.
Hegeſippus Eccleſiaſticus autor. 186.
Hegeſippus Pallenēſium ſcriptor. 289.
Hegeſippus Tarentinus Crobylus. ibid
Heliconius. 206.
Heliodori Æthiopica. 290.
Heliodorus ὁ περιηγητής. ibid.
Heliodorus Stoicus. 464.
Hellanicus. 7.
Hellanicus Leſbius. 363.
Heracleotes. 416.
Heraclides. 42. 101.
Heraclides Cretenſis. 416.
Heraclides Cumanus. 291.
Heraclides Lembus. 102.
Heraclides Ponticus. 34. 38.
Heraclidæ tres alij. 162.
Heraclitus Leſbius. 291.
Heraclitus Sicyonius. ibid.
Herennius Philo Byblius 171.
Hermeſianax Colophonius. 291.
Hermias Methymnæus. ibid.
Hermias Sozomenus. 208.
Hermippus Berytius. 171. 179.
Hermippus Smyrnæus. 83.
Hermippi duo alij. ibid.
Hermodorus. 417.
Hermogenes. 292.
Hermolaus Byzantinus. 216.
Herodianus. 194.
Herodicus Crateteus. 209.
Herodorus Heracleotes ſive Ponticus. 292.
Herodotus. 13.
Herodotus junior. 293.
Herodotus Mileſius. ibid.
Heron. 294.
Heſtiæa Alexandrina. 417.
Heſychius Mileſius, v. Illuſtris. 214.
Hiceſius. 294.

Hiero-

Hierocles. 294.
Hieron. 295.
Hieronymus. ibid.
Hieronymus Cardianus. 51.
Hieronymus Phœnix, vel potius Ægyptius. 50.
Hieronymus Rhodius. 41.
Hippagoras. 295.
Hippias Elienſis. 296.
Hippias Erythræus. ibid.
Hippo Rheginus. ibid.
Hippobotus. ibid.
Hippoſtratus. ibid.
Hippys Rheginus. 356.
Hiſtiæus Mileſius. 296.
Hypermenes. 417.
Hyperochus. 297.
Hypſicrates. ibid.
Hypſicrates Amiſenus. 417.

IAmblichi Babylonica. 397.
Iamblichus Platonicus. 204.
Iambulus. 297.
Iaſon. 50. 180.
Iaſon Byzantius. 297.
Iaſon Cyrenæus. 388.
Idomeneus. 55.
Ignatius Diaconus. 403.
Ioannes Ægeates. 211.
Ioannes Antiochenus. 297.
Ioannes Argyropylus. 404.
Ioannes Cantacuzenus. 234.
Ioannes Damaſcenus. 221.
Ioannes Euiratus. 220.
Ioannes Logothetes. 235.
Ioannes Meleles. 298.
Ioannes Monachus. ibid.
Ioannes Scylitza. 418.
Ioannes Tzetzes. 232.
Ioannes Xiphilinus. 230.
Ioannes Zonaras. ibid.
Ioſippus Gorionis filius. 159.
Iſidorus Characenus. 298. 380.
Iſigonus Nicæenſis. 299.
Iſter Alexandrinus. 385.
Iſter Calatianus. ibid.
Iſter Callimachius. 384.
Iuba. 141.
Iudas Theologus. 398.
Iulianus Apoſtata. 203.
Iulius Africanus. 192.
Iulius Caſſianus. 396.
Iulius Pollux. 398.
Alter eiuſce nominis. ibid.
Iuſtus Tiberienſis. 160.

LAchares Athenienſis. 403.
Lætus. 299.
Lamiſcus Samius. ibid.
Lampriæ tabula. 171.
Laonicus Chalcocondylas. 236.
Leander. 299.
Leander Nicanor. 179.
Leo Alabandenſis. 300.
Leo Byzantius. 34.
Leocrines. 301.
Leontius Byzantius. 403.
Leontius Cyprius Epiſcopus. 219.
Lepidus. 301.
Liber de aſcenſu Pauli. 168.
Linus. 164.
Linus Oechalienſis. 301.
Lobon Argivus. ibid.
Lucianus Preſbyter. 402.
Lucianus Samoſatenſis. 190.
Lucius Cincius Alimentus. 387.
Lucillus Tharræus. 301.
Lucius Patrenſis. 418.
Lucullus. 391.
Lupercus. 195.
Lyceas Naucratita. 301.
Lycon Iaſenſis. ibid.
Lycus Bytheras Rheginus. 60.
Lynceus Samius. 80.
Lyſaneas. 301.
Lyſimachides. 394.
Lyſimachus Alexandrinus. 301.

MAcareus. 302.
Mæandrius. 418.

Malacus. 302.
Malchus Sophiſta. 212.
Manetho Mendeſius. 75.
Manethos Sebennyta. 73.
Marcellinus. 204.
Marcianus Heracleota. 308.
Marcianus Smyrnæus. ibid.
Marinus Neapolitanus. 213.
Marſyas Pellæus. 45.
Maximus. 169.
Medius Lariſſæus. 377.
Megacles. 302.
Megaſthenes. 54. 61.
Melanthius. 302.
Melanthius pictor. ibid.
Melanthius Tragicus. ibid.
Meliſſeus. 303. 418.
Meliſſus Parmenidis auditor. 303.
Meliſſus Samius. ibid.
Melito. ibid.
Meliton Sardenſis. 186.
Memnon. 147.
Menæchmus mathematicus. 433.
Menander Epheſius. 303.
Menander Pergamenus. 304.
Menander Protector. 218.
Menæchmus Sicyonius. 52.
Menecles Bacaleus. 304.
Menecles Orator. ibid.
Menecrates Elaita. 356.
Menecrates Xanthius. 304.
Menecrates quinque. 108.
Menelaus. 305.
Menelaus poëta. ibid.
Mentor. ibid.
Menippus Comicus. ibid.
Menippus Cynicus. ibid.
Menippus Gadarenſis. ibid.
Menippus Pergamenus. ibid.
Menippus Stratonicenſis. ibid.
Menophilus Nicomedienſis. 464.
Menodotus Samius. 305.
Meryllus. 306.
Metrodius. 109.
Metrodorus. 306.

Metrodorus Chius. 21.
Metrodorus Grammaticus. 464.
Metrodori quatuor. 107.
Metrophanes. 306.
Michaël Glycas. 231.
Michaël Pſellus. 228.
Michaël Sicidos. 307.
Mnaſeas tres. 306.
Mneſimachus Comicus. 307.
Mneſimachus Phaſelites. ibid.
Mochus Phœnix. ibid.
Mœragenes. 169.
Molpis Lacon. 308.
Myron Prienenſis. ibid.
Myronianus Amaſtrianus. ibid.
Myrſilus Leſbius. ibid.
Myrtilus. ibid.
Myrtilus Comicus. 309.

NEander. 61.
Neanthes Cyzicenus. 80.
Nearchus. 48.
Neſtor Larandenſis. 142.
Neſtor Tarſenſis. ibid.
Nicagoras. 195.
Nicagoras Cyprius. 419.
Nicander 389.
Nicander Alexandrinus. 309.
Nicander Chalcedonius. ibid.
Nicander Thyaterenus. 419.
Nicanor. ibid.
Nicephorus Gregoras. 233.
Nicephorus Conſtantinopolitanus. 223.
Nicetas Choniates. 234.
Nicetas David. 226.
Nicias Maleotes. 309.
Niclas Nicænus. ibid.
Nicolaus Damaſcenus. 142.
Nicomachus. 195. 309.
Nicomedes. 309.
Nicoſtratus. 420.
Nymphodorus Amphipolites. 309.
Nymphodorus Syracuſius. 310.

Non-

Nonnoſus. 216.
Numerius Fabius Pictor. 386.
Nymphis Heracleota. 84.

OLympiodorus. 210.
Olympus. 393.
Onaſimus. 401.
Oneſicritus. 48. 61.
Orthagoras. 311.

PAlæphatus. 311.
Palæphatus Abydenus. 42. & 311.
Palæphatus Ægyptius. 19.
Palæphatus Athenienſis. 311.
Palæphatus Parius. 18. 311.
Palæphatus Prienenſis. 311.
Palamedes. 312.
Palladij hiſtoria Lauſiaca. 206.
Palladius Methonæus. 401.
Pallas. 313.
Pamphilæ hiſtoria miſcella. 156.
Pamphilus Alexandrinus. 313.
Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita. 313.
Pamphilus philoſophus. 34.
Pamprepius Ægyptius. 211.
Panodorus. 207.
Panyaſis. 367.
Alter Panyaſis. 369.
Pappus Alexandrinus. 401.
Parmeniſcus. 313.
Parthenius Chius. 130.
Parthenius Dionyſij. ibid.
Parthenius Nicenus. 129.
Parthenius Phocenſis. 130.
Patæcus. 314.
Patrocles. 62. 314.
Pauſanias. 184.
Pauſanias alius ab illo Cæſarienſi grammatico. 314.
Perſeus. 315.
Peteſiides Gnoſius. ibid.
Petrus orator. 216.
Petrus Siculus. 404.
Phanias. 41.
Phanodemus. 315.
Phanodicus. ibid.
Pharnuchus Aſibenus. ibid.
Phaſgon. ibid.
Phavorinus Arelatenſis. 172.
Pherecydes. 8.
Pherecydes Athenienſis. 358.
Pherecydes Lerius. 359.
Pherecydes Syrius. ibid.
Pherenicus Heracleota. 315.
Philænius. 385.
Philarchus. vide Phylarchus.
Philaretus. 315.
Phileas. 316.
Philemon. ibid.
Philetas. ibid.
Philippus Abucara. 317.
Philippus Amphipolites. ibid.
Philippus Chalcidenſis. ibid.
Philippus Sideta. 208.
Philippus Theangellenſis. 317.
Philiſtides. ibid.
Philiſtus Siracuſanus. 24.
Phillis Delius. 317.
Philo Æthiopicæ navigationis ſcriptor. ibid.
Philo Alexandrinus. 155.
Philo Byblius. 171.
Philo Heracleota. 172.
Philo Metapontinus. 318.
Philo Thebanus. ibid.
Philo, qui de machinis ſcripſit. ibid.
Philochorus. 92.
Philocrates. 318.
Philodemus. 319.
Philogelos. ibid.
Philomneſtus. ibid.
Philoſtephanus. 77.
Philoſtorgius. 210.
Philoſtratus. 190.
Philyllius. 317.
Phyteus. 420.
Phlegon Trallianus. 177.
Phylarchus. 90.

Pictor. 386.
Pleſimachus. 319.
Plutarchus Chæronenſis. 169.
Polemon. 319.
Polemon Euegeti. 95.
Polyænus Athenienſis. 319.
Polyænus Macedo. 184.
Polyænus Sardianus. ibid.
Polyanthus Cyrenæus. 319.
Polybius. 97.
Polycharmus. 320.
Polyclitus Lariſſæus. ibid.
Polycritus Mendæus. ibid.
Polyhiſtor. 321.
Polyſtephanus. ibid.
Polyzelus Meſſenius. 346.
Polyzelus Rhodius. ibid.
Porphyrius. 197.
Poſidippus. 322.
Poſidonius Alexandrinus. 122.
Poſidonius Apamecnſis. ibid.
Poſidonius Olbiopolita. ibid.
Poſſis Magneſius. 322.
Potamon Mitylenæus. 153.
Praxagoras Athenienſis. 202.
Praxion. 420.
Praxiphanes. 323.
Preſbyteri Achaiæ de paſſione B. Andreæ. 164.
Priſcus Panites. 402.
Prochorus. 163.
Procles Carthaginenſis. 323.
Procopius Cæſarienſis. 215.
Promathidas Heracleotes. 323.
Promathion. ibid.
Protagoras. 324.
Protagorides Cyzicenus. ibid.
Protarchus Cyzicenus. ibid.
Proxenus. ibid.
Ptolemæus Ageſarchi. 93.
Ptolemæus Alexandrinus cognomento Chennus. 172.
Ptolomæus Euergetes. 105.
Ptolomæus geographus. 397.
Ptolomæus Lagus. 48.
Ptolomæus Mendeſius. 146.
Publius Rutilius Rufus. 110.
Pyrander. 324.
Pyrgion. ibid.
Pythænetus. ibid.
Pythagoras. ibid.
Pytheas Maſſilienſis. 89. 382.
Pythermus Epheſius. 325.
Pythocles. ibid.

Rheginus. 420.
Rhianus Benæus. 90.
Rufus. 325.
Rutilius Rufus. 183.

Sanchoniathon. 3. 341.
Saon. 325.
Sæus. ibid.
Satyrus. 42. 325.
Scamon Mitylenæus. 326.
Scipio Africanus. 388.
Scylax. 100.
Scymnus Chius. 326.
Scythinus Teius. ibid.
Seleucus Alexandrinus. 327.
Seleucus Emeſenus. ibid.
Seleucus Tarſenſis. ibid.
Semus Delius. ibid.
Sergius confeſſor. 225.
Siculorum Faſtorum autor. 219.
Silenus. 328.
Simacus. 421.
Simeon Metaphraſta. 227.
Simmeas. 328.
Simmias Rhodius. 342.
Simonides. 33.
Simonides Ceus. 352.
Simonides ὁ γενεαλόγος. 369.
Simonides Magneſius. 336.
Simonides alij ejuſce nominis. ibid.
Siſyphus Cous. 342.
Socrates. 208. 328.
Socrates Cous. 329.
Socrates Grammaticus. 328.
Socrates Rhodius. 147.

Sopa-

Sopater Apameenſis. 200.
Sophænetus. 329
Sophis. ibid.
Sopatronius Hieroſolymitanus. 220.
Soſander. 329.
Soſicrates. ibid.
Soſilus ſeu Soſilus. 385. 420.
Soſimus. 329.
Soſthenes Cnidius. ibid.
Soſtratus Grammaticus. 147.
Soſibius Lacon. 81.
Soterichus Oaſites. 199.
Sotion. 155.
Sphærus. 84.
Staphylus Naucratita. 330.
Stephanus. ibid.
Stephanus Byzantinus. 216.
Steſiclides Athenienſis. 93. 330.
Steſimbrotus Thaſius. 370.
Strabo. 150.
Stratones octo. 163.
Strattis Olynthius. 49.
Suidas. 2[illegible]0.
Sunius. 330.

TElephus. 330.
Telechides Telchiniacæ hiſtoriæ autor. 369.
Teleſarchus. 330.
Teucer Cyzicenus. 331.
Teupalus. ibid.
Thallus. 124. 331.
Theagenes. 331.
Theagenes Rheginus. 6. 330.
Themiſon. 331.
Themiſtagoras. ibid.
Themiſtogenes. 373.
Theochreſtus. 332.
Theoclius. 399.
Theocritus. 332.
Theocritus Chius. 375.
Theodectes Phaſelites junior. 379.
Theodoretus. 208.
Theodorus Anagnoſtes. 213.
Theodorus Colophonius. 332.
Theodorus Gadarenſis. ibid. & 395.
Theodorus Hierapolita. 332.
Theodorus Metochita. ibid.
Theodorus Panages. ibid.
Theodorus Samothrax. ibid.
Theodorus ſcriptor de legiſlatoribus. ibid.
Theodotus. 333.
Theognis. ibid.
Theophanes Leſbius. 115.
Theophilus. 333.
Theophraſtus. 16.
Theophylactus Simocattus. 218.
Theopompus Chius. 16.
Theopompus Cnidius. 16. 27.
Theopompus Sinopenſis. 16.
Theotimus. 333.
Theſeus. 333.
Thraſyllus. 395.
Thucydides. 15.
Timachidas gloſſographus. 87.
Timæus Locrus. 67. 374.
Timæus Siculus. 67.
Timagenes. 119.
Timagenes Syrus. 333.
Timarchus. 87.
Timochares. 334.
Timocrates. 381.
Timolaus. 334.
Timomachus. ibid.
Timonax. ibid.
Timoſthenes. 89.
Timotheus Athenienſis. 334.
Timotheus Chronographus. ibid.
Timotheus Gazæus. 212.
Timotheus gentilis Theologus. 334.
Timoxenus. 335.
Titus Pomponius Atticus. 392.
Triſimachus. 335.
Trophilus. ibid.
Tryphiodorus. 142.

VLpianus Antiochenus. 335.
Vlpianus Emeſenus. ibid.
Vlpianus Gazæus. ibid.

Vlpia-

Vlpianus, Arabicorum ſcriptor. 335.
Vranius. ibid.

XAnthus Lydius. 11. 366.
Xenagoras. 335.
Xenion. 336.
Xenocrates. 337.
Xenocrates Aphrodiſienſis. ibid.
Xenocrates Epheſius. ibid.
Xenocrates pictor. ibid.
Xenomedes Chius. 11. 337.
Xenophanes Colophonius. 348.
Xenophon. 19. 337.
Xenophon Antiochenus. 337.
Xenophon Athenienſis, alius ab nobili illo Grylli filio. ibid.
Xenophon Cyprius. 338.
Xenophon Epheſius. ibid.
Xenophon Lampſacenus. ibid.
ZEneus Chius. 338.
Zeno Citticus. 380.
Zenonis de Pyrrho hiſtoria. 85.
Zenones alij duo. ibid.
Zenobius, qui aliis Zenodotus. 178.
Zenobia. 400.
Zenodotus Ætolus. 338.
Zenodotus Alexandrinus. ibid.
Zenodotus Epheſius. ibid.
Zenodotus Theophilus. ibid.
Zenodotus Trœzenius. ibid.
Zenodoti tres. 56.
Zenothemis. 339.
Zoilus. 78.
Zopyrion. 339.
Zopyrus Byzantinus. ibid.
Zoſimus. 209.
Zoſimus Alexandrinus. 210.
Zoſimus Gazæus. 209.

FINIS.

ERRATA SIC CORRIGE.

Numerus Romanus paginam, barbaricus indicat verſum.

Pag. VI. 27. 29. 30. Olympiadum numero unitatem auge hoc pacto, LXXXVII. LXXXVII. LXXIV. Pag. XIV. 13. dele hæc, LXII, novo, & verſ. 14. ac ſeq dele *magnetem*. Pag. XXXIV. 7. pro *Chij* ſcribe *Chalcedonij*. Pag. XXXV. 37. ante *Satyrus* Peripateticus adde *Phanias*. Pag. XXXIX. 7. dele iſta verba, Ἀλλ᾽ ... item. Pag. XL. 21. poſt ... adde, ἐν Ἰλίῳ ... item. Pag. XLII. 4. pro *Laertio* ſcribe *Athenæo*. Pag. LXXI. 9. pro *duobus* ſcribe *uno*. Pag. CII. *Agatharchides* ubique ſcribe, ut & in argumento. Pag. CIV. 15. pro *lib* XII. *cap.* X. ſcribe *lib.* XI. *cap* V. 11. & verſ. 17. voce addita ſcribe, *Cum Poſthumus Labienus*. Pag. CIX. ad oram pro, *Deus, qua ad comœdiam pertinent*, mallem, *De iis, qui in comœdiis perſtringuntur*. Pag. CXIII. 14. ſcribe *Tryphiodorus*, ut & in argumento. Pag. CLXIX. 25. *Chil.* 11. Pag. CCXIII. in argumento cap XXI. Hoc. *Acalon*, *Refellitur Suidas*. Pag. CCXLIX. verſus 9. & 10. delendus, quia idem pag. 406. dicitur. Pag. CCLVI. verſ ... pro *Anſelmo* ſcribe *Antipater*. Pag. CCXLIX. 18. 19. & 20. qui corrigi debeant, in Addendis dictum. Pag. CCLXXXVIII. 19. ex XIII *Strab.* Pag. CCXCI. deleatur poſtis verſum 4. & 5. quia idem de Heraclide dictum pag. 416. Similiter Pag. CCCII. verſus 1. & 2. deleatur, quia plenius idem dicitur pag. 478. Et Pag. CCCCXX verſu 27. & ſeq. dele illa de Polyzeno, quæ & habes pag. 339. Pag. CCCCXXI. 10. & ſeq. de Soſib. quæ dicimus, ſubiici oportuit poſt verſ. 5. paginæ 366. Alia etiam, quæ mutari oportet, addendis ſunt inſerta proximè ante Indicem: ut in ſe peti poſſunt. Nec ſic dixi omnia. Sed plura ponere chartæ anguſtia non ſinit. Et aliquid relinquendum induſtriæ benigni lectoris: qui pro eruditione ſuâ cætera per ſe cognoſcet: & pluſculis lapſibus pro humanitate ſuâ ignoſcet. Præſertim quando, dum iſta paramus, ſæpe, quod vellemus, minime potuimus. Neque adeo variis occupationibus animus diſtrahebatur. Sed, ſpero, dabit Deus, ut diligentiâ noſtrâ, hæc ipſa aliquando prodeant & meliora, & auctiora. Interim, quiſquis es, vale, & conatus noſtro fave.

1016054